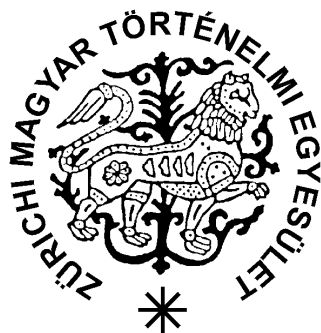

Fábián Sándor (Akna Sugatag):

TÖRTÉNELMI “SZÜRREÁL”

AZ IGAZSÁG KÁLVÁRIÁJA

Szerkesztette: Darai Lajos

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA
XXXVI. évfolyam 1. szám

Sorozatszerkesztő: Csihák György

A ZÜRICH MAGYAR TÖRTÉNELMI EGYESÜLET 120. SZ. KIADVÁNYA

ISSN 2297-7538**

Zürich, Budapest, Adelaide, Athén, Bangkok, Beijing, Beregszász, Boulogne
Sur Mer, Brno, Carrigmore, Csikszereda, Felsőőr, Heidelberg, Helsingborg,
Honolulu, Koppenhága, Lendva, London, Pozsony, Szabadka, Vancouver

* Lévéen svájci egyesület svájci kiadványa, svájci az ISSN-szám is.

Tartalomjegyzék

<i>Darai Lajos (Kápolnásnyék): Előszó</i>	10
I. Az értelem kihívása	28
1. Magyarok nem ázsiai kinézettel és békés természettel	29
2. Magyarok nem keleti, de római kereszténységgel	30
3. Magyarok, a katasztrófa előtti nagy nép	31
4. Képzelet és érdek szülte őstörténet	35
II. Módszertani találmányok	39
1. Ezer évvel fiatalabb klasszikusok, ezeréves „patina”	40
<i>Szkita korból avar kor</i>	42
<i>Anno mundi és Anno Domini</i>	43
<i>Az ókor a középkorban volt</i>	48
2. A dionisziuszi kód	50
<i>Bárány, áldozás és a húsvét ünnepe</i>	52
3. A történelemhamisítás mestersége	54
4. <i>Idő-scala</i> alkotó <i>Scaliger</i>	58
III. „Megbabrált” krónikák	63
1. Népándorlás csak a krónikákban volt	64
2. Őstelepesekből hódítók, a krónikák által	68
3. Freisingi Ottó mocskolódása, plagizálása	71
4. A világtörténelem összefércelése	74
5. Hérodotosz védelmében: a szkiták (és hunok) őshazája	79
6. Bizánci csúsztatások	85
<i>Ex historia Dexippi Atheniensis</i>	85
<i>Ex historia Eunapii Sardiani</i>	87
<i>Ex historia Theophilactos</i>	88
<i>Idézet a Nicephori Gregore írásából</i>	90
7. Az Anjou legendárium és Piccolomini Gétikája	92
8. Krónikák krónikája	100
<i>A Vulgátáról</i>	100
<i>Avarok</i>	100

„Honfoglalás”	101
Menandri Protectoris de Abaris	102
Krónikák krónikája	103
A magyar peresztrojka	106
Legendákból krónikák: Henrik vagy Imre?	108
9. Összeesküvés elmélet a tatárjárásról	110
Hun járás vagy tatár járás?	111
IV. Béla dicstelen szerepe?	115
10. Az ellenséges és a magyar beszámoló különbsége	119
Ottó magyar király	119
A Székely krónika	121
IV. Pontosabb kép a múltról.....	123
1. XV. századi világnézet.	124
Aethiopia (Etiópia)	124
Thracia (Trákia)	125
Hungaria	127
Vestitus Hungarorum – A hungárok öltözete	128
Fines Hungariae – Hungária határai	128
Parthi (a pártusok)	129
2. A trójai háború és képi, mítoszi, majd eposzi ábrázolása.....	130
A trójai háború dióhéjban	130
A trójai háború képi és irodalmi ábrázolása.....	132
3. A „népvándorlás” – dominó-hatásból bumeráng-hatás.....	148
4. A gentéből hamis géta, gót és dák.....	151
5. A poszádai ütközet: a cél szentesíti az eszközt.....	154
6. A magyarok szkíták, nem tatárok!	161
7. Természeti és ember okozta katasztrófák a német évkönyvekben	164
8. A reneszánsz lényege a történelemírás.....	167
9. Illírek és dalmátok.....	173
10. Hogyan lesz a XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés? ...	176
Szédítés szívvel.....	176
A jóhiszeműség csapdája.....	178
Névmetamorfózis, vagyis hogy lesz Győzőből Géza?	180

Szent Theodoszia legendája	182
XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés	186
A bábjáték újbóli színrevitele	187
A XIV. század gordiuszi csomója.....	190
Milyen messzire nyúlik vissza a történelem?	192
Vallások és vértanúk.....	195
Apátságok létrehozása Frankföldön	196
Jupiter	199
A Guelphi–Guibellini háború.....	203
Szabadkőművesek Diocletianus idejében?	206
Szent András apostol hitvallása	208
Szent István rendelete.....	211
11. Zsigmond kora	214
Egy francia Bátor Nikápoly ostrománál.....	214
Másik forrás.....	219
Hódítás pénzzel	221
Hódítás zarándokokkal: Konstantinápoly bevétele	223
A könyvtiltás elindulása	225
V. Kárpát-medencei helyszínek népe	227
1. Kárpát-medencei életünk, történelmünk	228
Szkítia elhelyezkedése	231
2. Szkíta származtatási elméletek	234
3. A fríg sapka	241
4. Szent Erzsébet vallomása	245
Szent Orsolya és a 11.000 szűz mártíromsága	245
Keresztesháború a katarok és valdensek ellen	249
5. Dinasztiák, és ezek szellemjárása	253
6. Üngürüs	258
7. A tihanyi alapító levél margójára	260
8. Szkiták és magyar parasztság.....	265
Fomenko-bírálat és romániai magyar helyzet.....	265
Jászok, philiszteusok	267
9. Daqin vagy Deákia.....	270

Természeti katasztrófa, társadalmi zuhanás.....	271
A szellemvilág háttérbe szorulása.....	273
10. Kik voltak a „honfoglalók”?.....	276
11. Szőnyeg alá seprert gazságok–igazságok.....	286
12. Térítések és hódítások.....	291
A Metód-legenda nyomában.....	291
Turkia királya.....	293
Térítések és hódítások.....	295
13. Évkönyvek igazmondása és a kritika kritikája.....	297
14. Imperialista vallásháborúk.....	305
Kezdődnek a „kalandozások”.....	306
Kutyaszorító utáni „kalandozások”.....	309
A kereszténység terjedéséről.....	312
15. A szkíták eltüntetése.....	314
16. A hunok honosok.....	322
Leo pápa beszéde Attilához.....	327
Szarvasüldözés.....	329
17. Még a híre is kivesszen!.....	332
18. Zeckenland–Székelyföld.....	337
19. A történelem ismétli önmagát.....	342
20. A besenyőkről.....	345
VI. A ragozó magyar nyelv előnyeiről.....	348
1. Anyanyelvünk, anyaföldünk és jövőnk.....	349
2. A méhekről.....	352
3. Ragozó magyar s flektáló indoeurópai nyelv.....	354
4. Óvó király.....	355
VII. Új magyar történeti adatok.....	357
1. Minden másként volt.....	358
2. A magyarok nyilaitól ments meg minket!.....	361
2. Szkita vallás, vagy egyszerűen tudomány?.....	362
3. Rajna menti hunok.....	363
4. Vandálok.....	364

5. Arrianus.....	367
6. Kilenc kör országa	370
7. Szentjeink.....	373
8. Hun László.....	376
9. A Hunyadiakról	382
<i>langu Choniates, alias Hunyadi János</i>	382
<i>Nándor Fehérvár ostroma</i>	384
<i>II. Pius pápa a szkita magyarokról</i>	387
<i>Másik pun háború, ami miatt Hunyadi János magára maradt</i>	390
<i>Mátyás király vitája Gatti püspökkel</i>	394
VIII. Új vallástörténeti adatok	397
1. Az Egyház túszul ejtése	399
2. Skolasztikus történelem (a szó szerinti értelmezés)	417
3. Philon allegóriája	420
4. Vértanúk, mártírok és szentek.....	423
5. Mióta vannak jogaik a bűnözőknek?	430
6. A Biblia összeférelése.....	438
7. Dionisius Petavius	447
8. Nagyboldogasszonytól Máriáig.....	450
9. Érdekes üdvtörténet	470
10. A krisztusi tanítás	509
<i>Máni legendája</i>	512
<i>Simon mágus és más sosem létezett személyek</i>	519
11. Konstanzi zsinat következményeiben élünk.....	522
<i>Egippa Szibilla megjövendőli Krisztust</i>	527
<i>Új Ádám</i>	528
<i>A hét napjai nevének értelme</i>	529
IX. Új idő- és térbeli adatok	531
1. Történelmi leleplezés.....	532
2. Ovidius száműzetése.....	534
3. Időbeli és térbeli eltolódások	538
4. A történelemírás boszorkánykonyhája	544

4. Dáriusz hadjárata a szkíták ellen	550
5. Pompei és Herculaneum.....	553
6. Etruszkok aranykora	558
7. Őstörténeti manufaktúra.....	561
X. Világtörténelmi összefüggések.....	565
1. Etruszk valóság és harmadik lehetőség	566
2. Jézus királlyá koronázza II. Rogert	569
3. Kicsi ökör, nagy a szarva	573
4. Kikapartuk a gesztenyét a parázsból	575
5. Igazhitűek és pogányok	580
<i>A hit ereje az ígéret</i>	<i>580</i>
<i>A déli (típusú) invázió.....</i>	<i>582</i>
<i>Rabszolgatartás és gyarmatosítás</i>	<i>588</i>
6. Nem ördögtől, hanem tőlünk, belső- vagy indoszkítáktól való a gnózis	593
XI. Tanulságok	596
1. Gondolat	597
2. Kijavítani az írástudók mesterkedéseit.....	599
3. Kegyes végítélet kontra kiátkozás, tudás és mese	601
4. Immunitás és parazitizmus	606
5. Monoteizmus és férfiuralom	609
6. Tanulságok a magunk számára	612
XII. Felhasznált irodalom.....	615
<i>Varga Domokos György (Budapest): Utószó</i>	<i>627</i>
E SZÁMUNK SZERZŐI.....	630
FÜGGELÉK.....	631
Kiadványaink jegyzéke	631

A kötet alapja a [**MINDEN MÁSKÉNT VOLT**](#) c. honlap (2012-2020) anyaga.

Első megjelenés a [*Szilaj Csikó*](#) honlapon (főszerkesztő Varga Domokos György):
[**Fábián Sándor: Történelmi „szürreál”. Az Igazság Kálváriája.**](#) Budapest, 2020.

Idézetek a könyvből:

*„Minden akkor romlott el,
amikor a vallásból és a tudományból üzletet csináltak.”*

*„Amíg a történelmi írásokat kiemeljük a vallási kontextusból,
addig nem érthetjük meg bizonyos írások valódi jelentését.”*

*„A történelem összezavarása után mindent fejetetejére állítottak:
akik őshonosok voltak, azokból jövevények lettek, és fordítva.”*

*„Hasznosabb az igazság megismerése, még ha fájdalmas is,
mint hazug ábrándokra építeni.”*

*„A világ nagyon elromlott, javításra szorul.
Ha ez nem sikerül, akkor nemsokára vége lesz.”*

*„A világ a veszébe rohan, és ennek a megállítása
csakis az igazság megismerésén keresztül lehetséges.”*

Darai Lajos (Kápolnásnyék): Előszó

Manapság böngészésen szinte kizárólag az Interneten való keresést, kalandozást, ill. olvasást, tájékozódást értjük. Mindenesetre eredményesebb dolgot, mint a szó eredeti értelme. Mert a számítógépünknek van olyan kereső alkalmazása, amely tetszőleges szóra keresve biztos találatot ad, vagy amikor nem, azt is jó tudni: ahol nincs, ott ne keress! Korábban, ha egy könyvet, újságot böngészünk, esetleges volt, mit találunk, találunk-e számunkra érdekeset.

Fábián Sándor pedig a böngészést magas fokon üzi, amennyiben célzottan, sokszor latin címszavakat táplál az internetes keresőbe, miáltal a találat nemcsak önmagában érdekes, hanem a keresés során előjöhethetnek olyan könyvek, amelyeknek egyáltalán a létezéséről sem tudtunk előtte¹, s ezekben pedig tovább lehet tájékozódni. A dolog egyébként nem egyedülálló, már sokan használják, de még nem eléggé módszeresen és elterjedten. Hiszen mindez vonatkozik számunkra ismeretlen emberek közléseire is, ezekben szintén találhatunk megfontolandót.

Sőt, ilyen módon sok, számunkra korábban ismeretlen szakirodalom tárulhat fel előttünk, azaz nem a megszokott úton jutunk a tárgykör feldolgozásaihoz. Ez egyfajta kitekintést jelent, nagyobb rálátást, mert a miénkkel ellentétes nézetek is megjelennek, olyan beállítások, kapcsolódások, amelyekre nem gondoltunk. Hasonlattal élve: egy terepet úgy is lehet vizsgálni, hogy végigjárjuk, de úgy is, hogy fentről, madártávlatból szemléljük. Az első esetben sokkal több részletet láthatunk, a második esetben viszont világosabb képet kapunk a terep alakjáról. Ugyanígy ha csak a saját könyvtárunk, vagy az általunk elérhető könyvek és az azokban ajánlottak állnak rendelkezésünkre, mindenképpen kevesebb tartalomhoz jutunk, mint amikor a világ összes internetes közleménye elérhető számunkra.

És a tartalom kapcsán nemcsak az összefüggő szakirodalomról kell beszélni, hanem egy sokkal hangsúlyosabb, érdekesebb, a kutatást mindenképpen előre vivő összefüggésről. Ez pedig a nem várt tartalmi irány, a szokatlan újdonság, ami miatt át kell alakítanunk az elképzelésünket vizsgált tárgykörünkről. Ilyet pedig szintén találunk Fábián könyvében, sőt, kis túlzással, csak ilyet találunk. Ez így nála találmányi szinten jelentkezik, amennyiben észrevette, hogy a legrégebbi nyomtatott könyvekben sok minden egészen másként szerepel – szerepel még –, mint ahogyan aztán az 'beállt' a közlésekben, tehát idővel általánosan elfogadottá vált. Nekünk – történészeknek, olvasónak – ez azért érdekes, mert mi csupán ez utóbbi, számunkra természetesnek látszó közléseket tartalmazó 'szakirodalommal' találkozunk, találkoztunk eddig.² És különösen azért érdekes, mert a magyar történelem alapvető tényeiről, kapcsolatairól van szó, nagy valószínűséggel még a legtávolabbinak feltűnő és tőlünk idegennek tudott tények, adatok, események, összefüggések esetében is.

Ez pedig azt jelenti, hogy a felfedezett jelenség mellett nem mehetünk el szó nélkül. Számunkra olyannyira nem távoli, nem közömbös dolgokat érint, hogy az alapos vizsgálódás nyomán még az is kiderül: a korai történelem esetében a Kárpát-medence volt a legfőbb események és történések központja. Ám bizonyos hódító és uralkodásra törő hatalmak az itt élőknek ezt az

¹ Mára szinte minden régi művet beolvastak a nagy nyugati könyvtárak, egyetemek, tudományos kutató intézetek, levéltárak stb. Korszakunk lényegét e téren megértve, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület is [Elektronikus könyvtárban](#) adja közre közlendőit, és ez elérhető az OSZK [EPA felületén](#) is.

² Habár én már régen észrevettem, hogy a 'tudományos' művekben szereplő, magyarsággal kapcsolatos megállapításokkal gondok vannak. A jelen és a múlt esetében egyaránt. Utóbbit kutattam például a magyar filozófiai gondolkodás vonatkozásában. A közkeletű közleményekben még a '90-es évek elején is azt kellett olvasnunk, hogy az elmaradott Magyarországon, fejlett polgárság (alap) hiányában, nem alakulhatott ki polgári filozófia (felépítmény). Én pedig igen magas szinten és széles egyetemi körökben művelt kantianus filozófiai tevékenységet találtam nálunk 230 évvel ezelőttről (ezzel a német nyelvterületet is megelőztük, amiről szólni önmagában skandalum). Erről szól az akadémiai tudományos fokozatot nyert disszertációm. (Részleteit lásd: Darai Lajos: [Tiltott eszmék a szép selymes lódingban. Magyar utak a felvilágosodáshoz.](#))

ősidők óta való jelenlétét irgalmatlanul kitörölték az írásos emlékezetből. És minthogy ekkortól a nyomtatott könyv lett az egyedüli emlékezeti és tudásforrás, ennek az emlékeztetlenségnek a sikeres végrehajtását szinte semmi sem veszélyeztette.³ Eddig! Mert most Fábíán Sándor felfedezte a nyomokat, melyek nemcsak a korábbi, eredeti valóság feltárását teszik lehetővé, de a hamisítás módszerének és természetének, sőt a benne szerepet játszóknak a leleplezését is.

A szerzőnek egyébként mindenről kiforrott véleménye van, amin nem is lehet csodálkozni, mert ezek a felismerések is vezették az itt ismertetett tudás felé, nemcsak láthatóan széleskörű műveltsége. Hatalmas munka ez, amit kilenc évig írt honlapi bejegyzések formájában, s így, egybe szerkesztve meglepően nagy teljesítményt mutat. Nagyon tanulságos is, mert nemcsak világlátást közvetít, hanem magyar és emberi mivolta szerint mond ítéletet és ad tanácsot.

Fábíán felfedezéseit három csoportba lehet sorolni (ezeket később még részletezzük):

1. A Kárpát-medencei Szkítia és az itteni scita vagy szkita nép.⁴
2. Ennek a népnek a vezérlő eszmeisége, amelyből később az eredeti keresztény vallás lett.
3. E két tényvalóság *középkor végi–újkor eleji* meghamisítása igen szűk érdekcsoport által.

Mindez azért korszakalkotó eredmény, mert történelmünk kis és nagy ellentmondásait régóta tapasztalják az iránta komolyabban érdeklődők. Olyannyira, hogy sokan vannak, akik számára a magyar történelem *szürrealitásba* torkollik. Ők túllépnek azon, amit az iskolában tanultak és alternatív történelemben utaznak. Ennek különböző megnyilvánulásait látjuk, de számukra mintha a 'hivatalosított történelemtől' való eltérés lenne a lényeg. Vannak már sokan, akik Árpád fejedelemhez kötik az államalapítást és megünneplik a pozsonyi hadi diadalunkat. Köztük vannak a 'koppányozók' is, akik számára a kereszténység felvétele a 'magyar vallástól' való káros eltérést jelenti, és az 'igazi' krisztusi hitben látják annak folytatódását.

Kiskunfélegyháza-Kántordomb

Tiszafüred-Nagykenderföldek

Vésztő-Mágor

Sárrétudvari-Hízófold

Tiszaeszlár-Sinkahegy

Arad-Földvári Puszt

Sándorfalva

Püspökladány

*Árpád-kori sírokban talált korai keresztény ereklyetartó mellkeresztek: nem feszületek!*⁵

³ Mátrix! Kiáltották ily esetre 10-15 éve akkori tizen- s huszonévesek, ama film sikeres emlékeztetlenségére utalva.

⁴ A latin scita=tudás miatt rövid az *i* a szkita szóban.

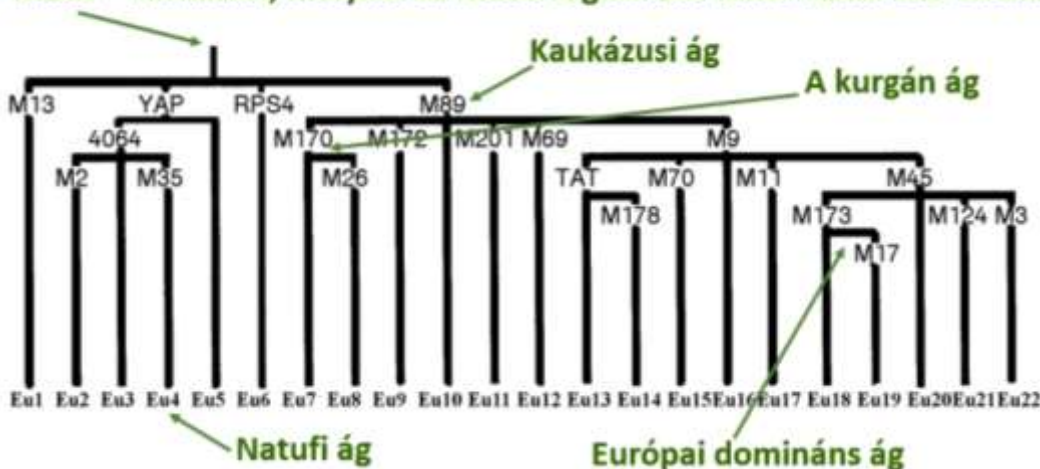
⁵ <https://www.sopronmedia.hu/...>, <http://www.rovasirasforrai.hu/...> és <https://mek.oszk.hu/01900/01954/html...>

Ide tartozik, hogy a 'kalandozásokat' Nyugat-Európa rendberakásának tekintik, s hogy a magyar virtus, a harci gyakorlatok visszatérését szorgalmazzák. Lovasíjászatot és barantát művelnek, régi öltözeteket, ékszereket, kézművességet és jelképhasználatot hoznak divatba. Fényvallási szertartások, tavaszköszöntés, nyári napfordulós, téli napfordulós és a sok naptári ünnep képezi a eredeti regi hit erejéből építkezők élete szellemi tartalmának már nagy részét. Gyermeküknek magyar nevet adnak, történelmünkben előtérbe állítják sikereinket is, és az életmód számára követendőként tekintenek a néprajz által megőrzött mozzanatokra, a magyar konyhától az öltözet díszítésén, azaz jelképezésén át a házépítésig. Felidéznek és óvják a magyar értékeket.

Ilyenformán a magyar nép visszavenni látszik valós történelmét, habár nem annyira az események és a mozgatóerők szintjén tájékozódva, hanem az emberlét legmélyebb rejtelmének megélésével, tehát inkább lelkiekben, szellemibb érzésekben elmerülve, de gondolati síkon is. Ezért a múlt elméleti feldolgozása ugyan mint hamis történelem áll előttünk, a 'Habsburg-korszak' elnyomó termékeként, de a források tüzetes újrazvizsgálása, történelmünk összefüggései kiszabadítása a szürrealizmus fogságából igencsak gyermekcipőben jár. A 'történelemhamisítás leleplezése' többnyire kimerül abban, hogy a keleti népek történelméből felkarolják a nekünk rokonszenves, valamilyen módon hozzánk kapcsolható mozzanatok. Ha megjelenik is a gondolat, hogy mégiscsak a Kárpát-medence a hazánk, itt vagyunk a legnagyobb helyi nép, az erőneink, sajátosságaink keresése során ekkor is előtérben maradt a keleti forrás nagyságának ígérete.

Pedig saját távlatainkat éppen azzal nyitottuk meg Cser Ferencsel közös írásainkban,⁶ hogy mint népet – s nem mint vezetőréteget! – elhatároltuk magunkat az ázsiai kapcsolatokról. Mert ezzel az önálló létünk itteni alakulását több tízezer vagy akár több százezer éves összefüggésbe helyezhetővé tettük, annak minden közeli és távoli kapcsolatával: kihatásával és be- vagy visszahatásával. Ezt a régészeti műveltségekből addig is ismert összefüggést erősítette tényre az Underhill- és a Semino-csoport 2000. novemberi Nature- és Science-beli öröklődéstani közlése, és nyitotta meg ezzel az utat-módot a Kárpát-medencei magyar eredet és folytonosság elméletének a természettudományos bizonyításához. És mi éltünk a lehetőséggel, elindultunk azon az úton, ahol összekapcsolhatók a génmutációs szintek a régészeti és embertani adatokkal, például Gábori Miklós kaukázusi, Maria Gimbutas kelet-európai és Gáboriné Csánk Vera és László Gyula, Kretzói Miklós Kárpát-medencei adatai alapján.

M168 – Afrikából, melyből az M130 rögtön Dél-Kelet-Ázsia felé fordult

Az európai férfi lakosság származástani fája.⁷

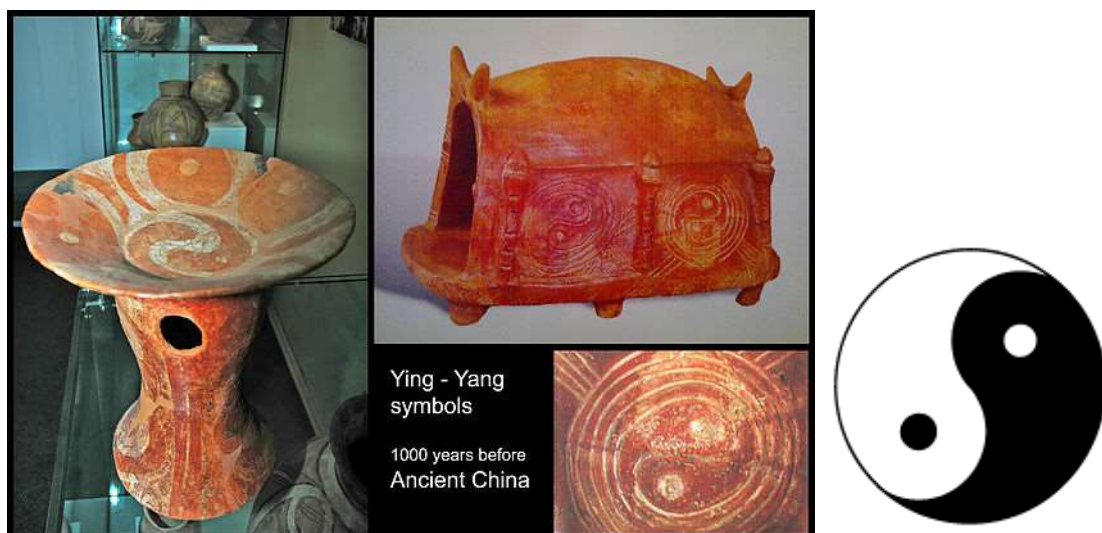
⁶ Röviden: Cser Ferenc, Darai Lajos: [A magyar nemzeti kincs világörökség: tanuljuk együtt, milyenek vagyunk!](#)

⁷ A Semino csoport közleménye alapján.

Dél-Ázsiát a magyar őstörténeti kapcsolatból kizárhattuk, mert az M130 jelű csoportmutáció Afrikából átjőve a Levantinba, egyből délre kanyarodott, Indiáig. Az M89 érte el a Kaukázust. Az észak-ázsiai (kínait, mongolt) is kizárhattuk, mert az M9 ázsiai körútra indulását követő M45-M173-M17 jelű csoportmutáció az ázsiai emberekből hiányzik. Nemcsak az európai (és kaukázusi) moustieri műveltséget tudtuk a 'neandervölgyihez' kötni, hanem az aurignacit is, sőt az még korábbi acheulit is oda kellett. Mely utóbbi miatt kiderült, hogy a 'Homo erectus' már modern ember volt; az előbbi pedig azt támasztotta alá, hogy a gravettit kell az M17-hez kötni. Mert ez a folyammenti műveltség nemcsak a Dontól nyugatra, hanem Közép-Ázsia felé is terjedt, egészen Észak-Indiáig, ahonnan származhat a 45-50 ezer éves kapcsolat. Ennek lehet nyoma utána végig, akár tehát a mostanában erőteljesen vizsgálni kezdett 4500 évvel ezelőttig is, mert a gének mellett a mémek is szívós állandóságot mutatnak.

A 4000 éves TAT jelű csoportmutációnak a Bajkáltól a Lappföldre megismert előfordulása alapján sikerült kizárnunk az összes finnugor népnek a magyarokkal való, 4000 év utáni kapcsolatát, tekintve, hogy e mutáció belőlünk, magyarokból hiányzik.⁸

Foglalkoztunk azzal is, hogy az ázsiaiak mondott hunok és az európai hunok feltűnése között ismeretes egy több mint kétévszázados (221 éves) űr. Újabb kutatások szerint pedig egy francia szerző (Joseph Deguignes) a XVIII. század közepén terjesztette el azt a hamis tézist, hogy a kínai xiongnuk hunok lettek volna, és Közép-Ázsiából jöttek Európa közepére. Utóbbi hamisított kapcsolatra pedig – sajnos – a tekintélyes Györffy György is hivatkozott.⁹

Kukutyin-Tripolje: ezer évvel Kína előtt! A mellérendelés ázsiai maradványa, a jin és jang itteni előtménye: két egyenértékű, de nem azonos alak együtt adja az egészet.

Jelen mű – amelynek előszavát a tisztelt olvasó most olvassa – honlapi változata¹⁰ nemrég került a szemem elé úgy, hogy szerzője elkezdte a Facebookon közzétenni némelyik részletét, és feltűnt nekem az, amikor *Kárpát-medencei Meotiszt* említett. Eme, az elmúlt évtizedben végzett kutatásokból készült honlapjára térve, rögtön kiderült a szerző óriási erénye: igen régi latin szövegeket fordít és értelmez. Az sem kisebb találmánya, hogy a korai nyomtatott szövegekben (de egy-két kézzel írt kódexben is) nyomoz olyan maradványok, adatok, összefüggések után, amelyeket a történelemhamisítás még nem gyomlált ki, nem értelmezett át, vagy nem vette

⁸ Az első közös közlés: Cser Ferenc, Darai Lajos: [Magyar folytonosság a Kárpát-medencében. Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonság-örökítő kutatás](#) és az egyik legutóbbi: Cser Ferenc, Darai Lajos: [A mellérendelő magyar társadalom kialakulása](#).

⁹ Lásd Darai Lajos: [Árpád Atila örökén – a magyarok őseik útján](#).

¹⁰ <https://fabsanyo.wordpress.com/>.

észre, hogy milyen árulkodók. Hogy mi mennyire árulkodó, rejteget-e és milyen valós tényeket, összefüggéseket, ennek felfedezése már Fábián Sándor hatalmas érdeme. És sosem árul zsákbamacskát: minden lefordított forrásszöveget idéz, megmutatja, miből következtetett. Ezért most könyve olvasója is tudja ellenőrizni a fordítást, a tartalmat, hisz mindez látható a lábjegyzetekben.

De be kell vallani, hogy sokunknak már az is óriási segítség, hogy a szerző latin betűkkel begépelte a gótbetűs latin szövegeket, ugyanis ezek nem gyakorlott szemnek nehezen olvashatók, egyes betűk felismeréséhez ismerni kell magát a szót is, amelyben előfordul. A fordítással kapcsolatban pedig azt is meg kell említeni, hogy milyen sokféle latin nyelv jön itt elő! A vizsgált 3-4 évszázad számtalan változatát bizonyosan fogós feladat volt hűen lefordítani. Szerzőnk kiváló nyelvismeretét azért is ki kell emelni, mert több más nyelvből is fordít, az olasztól az oroszig, a némettől a francián át az angolig, és persze románból is, erdélyi léte.

Fábián Sándor a hamisításokat odáig menve leplezi le, hogy arra a következtetésre jut: mindaz, amit a hunokról az ókori történetírók – auctorok – írtak, a Kárpátokon belül történt.

Sajnálatos, hogy az említett francia szerző (Joseph Deguignes) jezsuita forrásokra támaszkodó, ténybelileg megalapozatlan művét a magyar jezsuita Pray György már annakidején, az eredeti megjelenése után egy évtizeden belül tényként tette közismertté, a kibontakozó finnugor elmélet ellen, megalapozva a turanizmust. És az alapján írta Székér J. Aloysius azt a magyar krónikát¹¹, amely nemcsak a legkésőbbi, de a magyarokat a legtávolabbról, már Távols-Keletről eredezteti. És ez a mű, e távoli-keleti kapcsolódás miatt, annyira sikeres még mindig, hogy sokan nem tudnak szabadulni tőle – pedig tehát hamisításon alapul.

Nőalakú edény, „kökénydombi Vénusz I-II.” Tisza-kultúra (Kr. e. 5000–4500).¹²

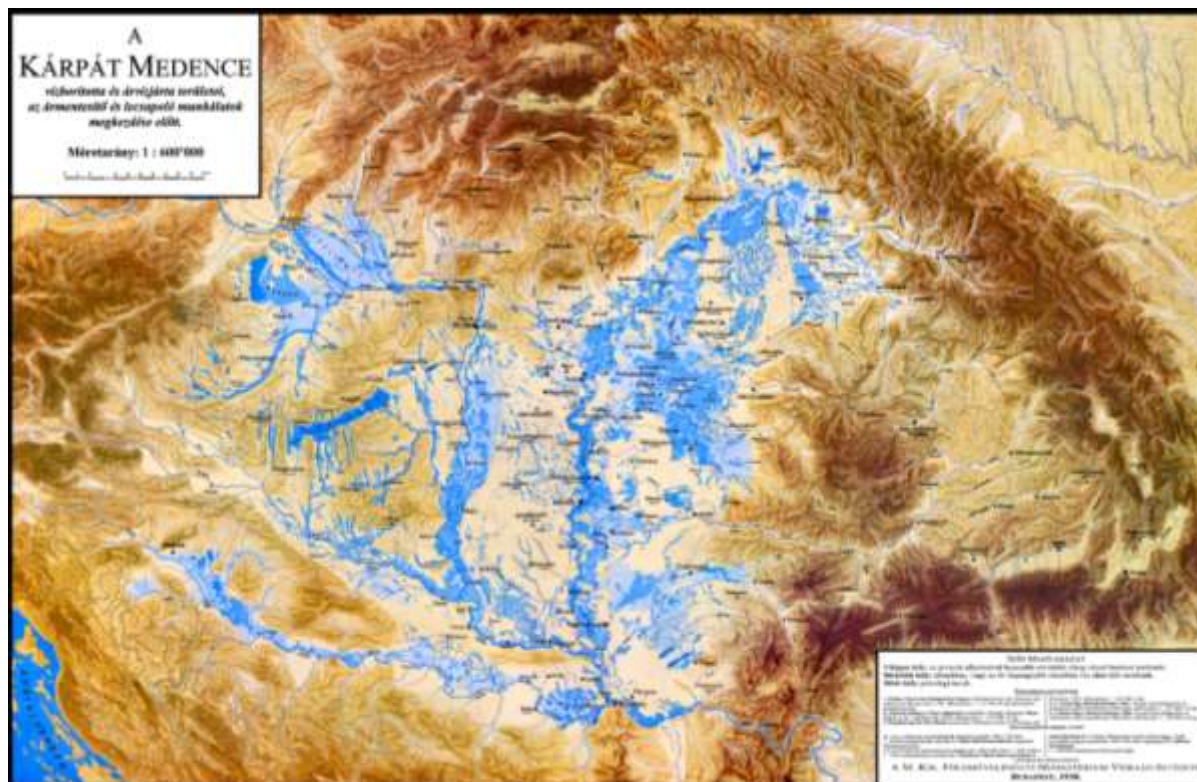
Mert ennyi bizonyíték után nekünk már elsősorban és túlnyomóan a Kárpát-medenceiekkel kellene foglalkoznunk, levetkőzve azt az előítéletet, hogy ókorinak mondott szerzők egyáltalán bármit is tudtak a mai Ázsiáról, Afrikáról.¹³ Mindaz, amit írtak, a Kárpát-medencéről szól a Fábián feltárta adatok szerint, minden más látszólagos egyezés utólagos belemagyarázás, hozzáigazítás a mai helyzethez. Amit nagyjából ennek a mai állapotnak a kialakításakor – a gyarmatosításakor – végeztek el a történetírásban. Azaz eszmei síkon szintén megtörtént a gyarmatosítás, és később már minden ment a maga útján, hiszen nem válhatott 'tudóssá', aki nem azt mondta, amit a 'nagy művek' tartalmaztak. Minden ásatás, feltárás és szövegkutatás ezt a kialakított világszerkezetet terjesztette, gyarapította, amelynek alapvetését Fábián abban látja, hogy „*nagyon sok népet, akik a Kárpát-medencében éltek, keletre 'taszítottak', mivel így felelt meg annak a téves történelmi dogmának, hogy minden nép keletről jött a Kárpát-medencébe.*

¹¹ [Magyarok Eredete. A régi és mostani Magyaroknak nevezetesebb Tselekedeivel együtt.](#) Pest, 1808.

¹² *Hódmezővásárhely-Kökénydomb teleplelet.* Kézzel formált kerámia. Magasság: 21,2 és 26, trón: 6 és 7,3 cm; átmérő (perem): 11,5 és 10,3 cm; Tornyai János Múzeum, 761/42 és 762/42. <https://www.facebook.com/photo...>

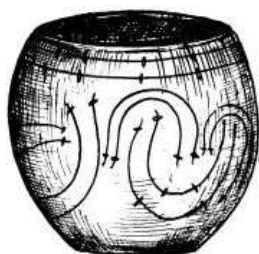
¹³ II. Pius 1460 körül azt írta, hogy a Föld egy nagy sziget, amelyet az óceán vesz körül. (Pius, 1531. 3.)

Pedig az agatürszöket Hérodotosz a Kárpátokban élőknek mondja, Erdélyben, a Maros mellett.”¹⁴

A Kárpát-medence vízrajza a szabályozások előtt (tavak, mocsarak és árterekkel).¹⁵

„A Meotis nem más, mint egy átgázolható mocsaras vidék, ami nem feltétlenül a Fekete-tenger mellett van. A Riphei-hegy pedig nem lehet az Urál, mivel Hérodotosznál és a korabeli térképeken nyugat–kelet irányban helyezkedik el... A Riphei-hegy, ahol gyémántot találni (ez lehet a bolondok aranya), több mint valószínű, hogy a Nyugati-Kárpátok, amit, akik uraltak, azok uralkodtak is. És itt arany is volt bőven, mert Hérodotosz azt meséli róluk, hogy a legbujálkodóbb emberek, s a legtöbb aranyat hordják magukon... Ahol a krónikák a hunok vagy a magyarok Szkitiából való kijöveteléről beszélnek, az a Kárpát-medencéből való kijövetel. Van itt elég meotisz, mert meo latinul átjárót jelent. Vagyis olyan tavat, aminek elég sekély ahhoz a vize, hogy át lehessen rajta gázolni lábon. ... Tehát a régi krónikákban, amikor Meotiszról írnak, az a Pannonia területén található mocsarakra vonatkozik.”¹⁶

1. Újkőkori szalagdiszes edény Penc, Sügyi-puszta, 2-3. Szelevény-vadas Kr. e. 4045–3450,
4. vonaldiszes, mészbetétes „Bükki edény” Mályinkáról.

¹⁴ Lásd a „Népvándorlás csak a krónikákban volt” c. fejezetet.

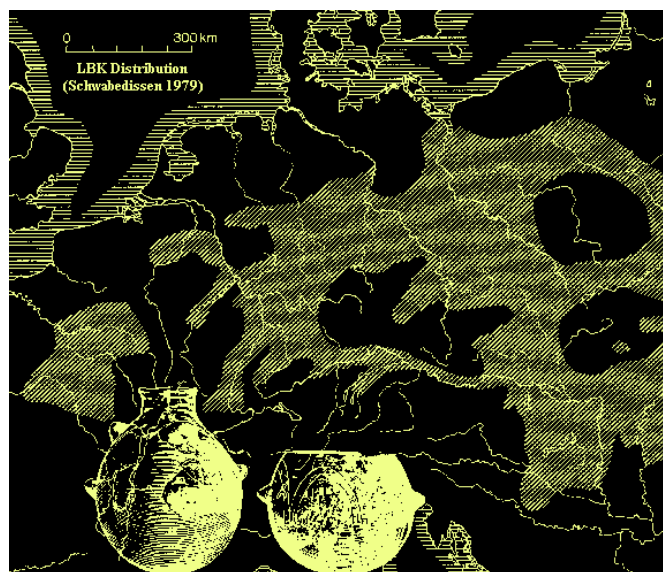
¹⁵ <https://foldepites.files.wordpress.com/2009/12/5-karpat-medence-kesz-wo9.jpg>.

¹⁶ Uo. Lásd a „Népvándorlás csak a krónikákban volt” c. fejezetet.

1-3. Dunántúli és Biatorbágy-Tyúkberek-i arcós edény és mai tovább élése.

Hozzáállásunk a magyar történelemhez Fábíán szerint tehát tarthatatlan, amikor „*azt elfogadjuk, hogy a szkíták és a hunok leszármazottai vagyunk (persze a magyarság félrevezetői ezt is tagadják), de csak olyan formában, mint keletről jött harcias nép, aki meghódította a Kárpát-medencét.*” Böngészései nyomán, régi, még használható források felkutatása és lefordítása alapján ő gyökeresen más következtetésre jut: „*Az igazság az, hogy a szkíták és a hunok nem volt hódító nép, hanem a Kárpát-medence őstelepesei. És nem volt barbár és nem volt vad, csak akkor fogott fegyvert, ha rátámadtak. Sajnos a békés természete oda vezetett, hogy idegenek, akiket barátként befogadott jóhiszeműen, azok idővel ellenséggé váltak a nyakára nőttek. Ezen kevesek, akik a magyarságon elkezdtek uralkodni, már egyáltalán nem voltak békések. Ők lettek a 'nagy magyarok', akik a magyarság őseit átformálták a saját képmásukra, hogy vad, barbár, kegyetlen nép, akik valahonnan Ázsiából jöttek. Így a saját bűneiket a magyarság nyakába varrták... Tudott dolog volt a szkita–hun–magyar folytonosság, nemcsak a magyarok körében. Ezért hívták csúfondárosan a magyarokat szittyáknak. A hun név meg benne van Magyarország nevében, ahogy az idegenek nevezik. Ez a folytonosság csak úgy lehetséges, ha ezek a népek folytonosan a Kárpát-medencében éltek. Persze az uraik, akik legtöbbször idegenek voltak, ha legyőzettek, menekültek, mikor keletre, mikor nyugatra, de a szittyák, a parasztek ittmaradtak. Csakis a földművelő nép biztosította a népszaporulatot és az ország táplálékát.*”¹⁷

A Kárpát-medencei szalag- vagy vonaldíszes kerámia európai elterjedési térképe.

¹⁷ Lásd az „Őstelepesekből hódítók, a krónikák által” c. fejezetet.

A mostanában már nálunk is működő, sok pénzzel támogatott és ázsiai kapcsolatokat kutató genetikai régészet szintén ezért szemfényvesztés, mert tudja táplálni az illúziót, hogy majd a nyelvészet helyére lépve helyrebillenti az igazságot. Az pedig tragédia, hogy a hamis történelmet egy még hamisabrá akarják felcserélni. És ezenközben kicsúszik a talaj a lábunk alól. Nekünk, akiknek az elődei oly régiek itt, mint maga az ember. És az elavult állásponttal olyanoknak adjuk át önként és dalolva a Kárpát-medence ősmúltját, akik alig másfélszáz vagy esetleg két-háromszáz éve szolgálják csak ki a maguk javára a minket a saját őstörténetünkből kitörlő, történelemhamisító nagyhatalmakat.¹⁸

Budakalász: 5000 éves, és Alsóvadász-Várdomb: 4000 éves díszített kocsimodell, valamint kocsi alakok a Kárpát-medencében 73 kerék- és 9 kocsilelőhely alapján

Ebben a helyzetben nagy szükségünk van a tisztánlátásra, a gondolkodás erejének érvényesítésére, hogy kijussunk hamisított történelmünk börtönéből a valós múltunk feltárása felé vivő útra. Ehhez segíthet hozzá ez a könyv, amelynek szerzője észrevette és módszertanává

¹⁸ Vesd össze: Cser Ferenc, Darai Lajos: [Szlovák délibáb-vadász magyar nyulat ugrat ki a bokorból. Házat, hazát, és adjuk írásunkat is?](#). Darai Lajos: [Cui prodest? Miért szervetlen Erdély román állami fennhatóság alá erőszakolása?](#)

tette, hogy a könyvnyomtatás kezdetén, a legkorábbi latin nyelvű könyvekből számunkra értékes adatok nyerhetők. Munkája lényegét jelentette, hogy megállapítsa, hol tér el a múltat illetően a később általánossá vált felfogástól és adatösszefüggéstől egy-egy bekezdés, vagy csupán mondat. Azaz hol lanyhult a figyelem, hol nincsen még eléggé átformálva az eredeti történelem, és hol nem érvényesült még a történelemhamisítás egyetemes terve és kivitelezése. Mert egészen annak leleplezéséig halad ez a nagy munka, az itt szemünk elé táruló munkásság. Amelynek nemcsak az a hatalmas teljesítménye, hogy elolvasta és lefordította a szinte olvashatatlan latin szövegeket,¹⁹ néha kéziratokat is, hanem az a páratlan szorgalom is, amelynek köszönhetően már az egymillió közelíti az általa áttanulmányozott, átnézett oldalak száma.

Fábián feltárta a történelem nemcsak világi, hanem vallási összefüggéseit is, sőt felfedezte a két oldal teljes összefonódását, egylényegűségét.²⁰ Könyvében rámutat a hatalom mint fő rendező szempont: nemcsak a történelem alakításában, de a történetírásban is. A hatalom kívánta és követelte meg az események, történések számára megfelelő beállítást, bizonyos folyamatok eltagadását, másoknak a semmiből vagy más eseményből mint mintából való keletkeztetését.

Ennek során néha nyersnek látszó megállapításokat látunk a szerzőtől, de ha megfontoljuk a szóbanforgó esemény, történés súlyát, annak valóságos kegyetlenségét, a szereplők könyörtelenségét, az emberiesség teljes hiányát – például éppen az eretneküldözések kapcsán –, akkor már helyénvalónak látjuk annak tárgyilagos taglalását és kendőzetlen elítélését. Hisz a bűnt, bárki követi is el, nem szabad szépíteni, különösen akkor nem, ha a vallási köntös alól lóg ki a lóláb, vagyis tűnik ki a hatalmi befolyásolás vagy a gazdasági előnyszerzés elrejtési szándékozott, ám annál valóságosabb célja.

Szerzőnk jól eligazodik és minket is eligazít az időszámítás szövevényes rejtelseiben, ennek mai kutatóit megfelelő bírálattal illetve. Egyébként is jellemző rá a kritikai hozzáállás, amin nem csodálkozhatunk ennyi hazugság, félreértés, félremagyarázás, szándékos félrevezetés leleplezése során. Annál inkább csodálunk kell széleskörű tájékozottságát, és üdvözlünk azt az elkötelezettségét, amellyel hozzáköti a jelenhez ezeknek a múltbeli fejleményeknek a tartós kihatását. A legfőbb érdeme azonban, hogy egyértelművé teszi magyarok és szkiták–hunok kapcsolatát, valamint őshazánk és eredetünk Kárpát-medencei mivoltát.

A térben és időben távolra taszított történelmet, az ezen mesterkedéssel gyártott eseményeket és helyszíneket már ugyebár jól ismerjük, hiszen a mai tudomány és ismeretterjesztése ezt tanítja, ezt ragozza, ebben mutat fel bizonyos részletekre vonatkozó kutatási előrelépést.²¹ A magyarsággal kapcsolatban pedig ezt még erőteljesebbnek érezzük, mert észrevettük, hogy bár magunkat itt találjuk a Kárpát-medencében a legrégebbi emberemlékezet óta, bennünket ez a történetírás idevándoroltat, méghozzá nem a szomszédból. Ám ha csupán az életmódot, azaz a

¹⁹ Az olvashatatlanságot főként a sok rövidítés okozza, amit pl. csak egy vonalka jelez, és amikből ezért e Fábián-műben egész *rövidítés-szótár*at lehetne összeállítani.

²⁰ Mert a történelemhamisítás, mint Fábián írja, „nem a történelemmel, hanem a vallással kezdődött. Előbb ezt kellene tisztába rakni. A történelmet is, legalábbis a 15. század előttit, mind papok írták. Fantáziálgattak, képletesen írtak, akár a vallási témákban, s a végén a képletes dolgokat kész tényeknek vették.” („Az Egyház túsul ejtése” c. fejezet.)

²¹ A magyar múlt gazdagságának feltárói boldogan keresték ezeket a távoli, ázsiai részleteket Padányi Viktortól Götz Lászlóig, és a feltáruló ’sumér kapcsolatok’ miatt közép-ázsiai kirajzásról beszéltek (jelesül Mezopotámiából), ahonnan – tehát a Turáni-alföldről – aztán előbb-utóbb megindult a bevándorlás a Kárpát-medencébe. Csakhogy ebből semmi sem igaz, ha komolyan vesszük jelen kötet eredményeit. Viszont minden igaz abban a szűkebb értelemben, ha a Kárpát-medencén belül megtörténtként vizsgáljuk ezeket az általuk feltárt nagyszerű műveltségi részleteket.

lelki tartást és erkölcsöt, közösségi szokásokat, vagy a konyhaművészetet, az öltözködést, házépítést, továbbá a földművelés és állattenyésztés fortélyait, a fémművességünk és kézművességünk sajátosságait nézzük, valamint a nyelvünk és saját írásunk, zenénk, táncunk, vagy akár vallási jellegű szellemi tartalmainkat, már ez is több ezer év helyben töltött időt igazol. És ehhez még egyéb adalékokat is felvonultatott a természettudomány, amennyiben a testalkat, a vércsoport és a sejti szintű tulajdonság-örökítés (genetika) is túlnyomóan, több tízezer éves idő óta ide köt bennünket, szinte elhanyagolható arányban mutatva más, messzebből származó jellegzetességeket. Mégis, mindennek bizonyítása és közreadása ellenére a vándoroltatás elmélete még hivatalosítottan tartja magát, gyermekeinket erre tanítja az állam által jóváhagyott tananyag. Hogy miért, erre a válasz legtöbbször: az írott forrásanyag hiánya miatt.

7000 éves hajas baba Hódmezővásárhely-Kotacpart. 6-7000 éves játékalatkák Tordosról, Torma Zsófia feltárásából. 5-6000 éves cica és malac Nándorfehérvárról.²²

Nohát, most Fábián Sándor által kapunk egy *nagy mennyiségű új és írott forrásanyagot*, és megtekinthetjük az eddigiek hamisított mivoltát. Lelepleződik, ahogy ez a hamis történetírás egyre-másra kitalálta az idevándoroltatás újabb és újabb – sokszor ellentmondásos vagy hihetetlen – módzatait, időbeni egymásutánjait, valamint különböző elítélendő kegyetlenkedési fokozatait abból a régmúltból. De ezzel ezentúl nem kell foglalkoznunk, ha Fábián felfedezése jóvoltából kiderül, hogy akár a kéziratos világban (amely alig pár évszázaddal előzi meg a könyvnyomtatást), akár a nyomtatott könyvek által közvetített világleírásban (legalábbis annak kezdeti példányaiban) mirőlunk egyáltalán nem az a kép bontakozik ki s mutatkozik meg, mint amit ma a 'tudományban' vallanak, s eddig megkérdőjelezhetetlennek tartottak. Azért nem, mert minden adat és közlés valójában a Kárpát-medencére vonatkoztatja a régi szereplőket, legalább is azokat, akikről egyáltalán tud, akikről mond valamit. Ugyanakkor, hogy ezt a tényt ne vegyük észre, ezeket a közléseket a későbbi írásokban már sorra módosították, átalakították oly módon, hogy az őslakosokból távolról ideszakadtakat csináltak, a hódítóként itt megjelenteket pedig mindig is úgy állították be, mintha a későbbi hatalmak, megszálló népek leszármazottjaik lennének.

Mivel olyan meglepően nagyszámú leleplező közlést talált (s ezeket a könyvében sorra megnézhetjük), Fábián kénytelen volt történelemhamisításnak elnevezni a magát utólag elrejtő folyamatot, és történelemhamisítóknak a folyamatot megtervezőket, irányítókat, levezenylőket, megvalósítókat, valamint az új állapot haszonélvezőit. Hiszen velük ezekben az árulkodó szövegekben még találkozni lehet, mint a vizsgált korszakok főszereplőivel, a lealacsonyított

²² Friedrich Klára: [Kőkori játéktárgyak.](#)

ellenfél, a megsemmisítendő ellenség legyőzőivel. Akik aztán a győztes jogán írták meg az eseményeket – a maguk érdekében persze.

A hamisítási folyamat során az eredeti történelmi szereplőkhöz tartozó eseményeket mintegy felcserélték: a hódítókból ókori őshonos békés népeket és szent uralkodókat gyártottak, akik legfeljebb a magasabb műveltség áldásait terjesztik, a haladást viszik el a fejletlenebb területekre és népekhez, ezért győzelmük jutalma úgymond megérdemelt, utólag is elvitathatatlan. És aki az ő leszármazottjuk fejedelmi és népi körben, a jelenben is jogosan ül és uralkodik az ide később betörő, „bárdolatlan” és „kegyetlen” hódítókon, akiket végül nem véletlenül sikerült alávett helyzetbe hoznia.

Ugyanakkor tehát a történelemhamisítás a Kárpát-medencét kitöltő őslakókból – a rájuk telepedett hatalmak érdekeinek megfelelően – rendre idevándorló és itt kegyetlenségeket elkövető, harcias népeket talált ki, mintha csak a távoli Kelet régióiból kiindulva, erre az erőszakra szakosodott kohóiból kirobbanva érkeztek volna ide, méghozzá – ha a kisebb és nagyobb harci alakulatokat összeszámoljuk – a hatvanas számot elérő alkalommal.²³ Hogy ezenközben mekkora távolságot és hogyan tudtak áthidalni, azt senki nem vizsgálja, mert abból a 'tényből' kénytelen kiindulni, hogy onnan elindultak és itt megjelentek, tehát volt, azaz 'lenni kellett' képességük az irdatlan nagy távolság áthidalására.²⁴ És a képzelet szárnyán még olyan magyarázatok is repkednek, amelyeket soha senki nem tett ki próbának, senki nem ellenőrizte, hogy lehetséges-e azzal az ember és állat létszámmal az a mozgás, vagy az a harci siker annyi katonával, olyan méretű hadmozdulatokkal.²⁵

Százezreket mozgat a korlátlanul élénk képzeletű történelemírás, sivatagos területeken vagy hegyvidékeken is bátran 'ténykedve', ahol azóta sem – még a mai kor technikai, szállítási és közlekedési színvonalán sem – látszik lehetőség mindarra, amit állít a hátország, az ellátás, az utánpótlás és egyéb szükséges erőforrások tekintetében. De a korabeli leírások módszeres megváltoztatásával, győztes hatalmi szempontjainak megfelelő eltorzításával sikerült a régmúlt történelmi, építési emlékeiből egy olyan új, sosem volt valóságot festeni, amely az új hódítók régi dicsőségét, s a meghódítottak, legyőzöttek régi dicstelenségét igazolta.

Senkit nem zavar máig, hogy az utókor színvonalán elképzelt városok eredetileg csak várak, a falvak kis utcányiak, a templomok gyógyító helyek, istenházak, és alig akad nagyváros, az is inkább a Kárpát-medencében. S ha a régészet távoli földrészekben sok, meglepően fejlett nyomot talál a sokkal régebbi múltból, mint amit mostanság belátunk, ismerünk, akkor azokat is európai mintára szemléli, értékeli, lehetőleg összekötve valamilyen itteni előzménnyel.

6-7000 éves 'öltöztető baba' Nándorfehérvár, rézkori (5500 éves) agyag állatszobrocskák Pilismarótról és 'forgattyú' Aszódról, kora 5000 év körüli.²⁶

²³ Lásd Mesterházy Zsolt: [A Kárpát-medencei népek összeolvadásának története. Honfoglalások kora: Kr. e. 2200 – Kr. u. 1250.](#)

²⁴ Nemrég egy ausztrál férfi vállalkozott Mongóliából a magyar Alföldre lovaglásra, amihez a mai segítő körülmények között is 2,5 évre volt szüksége. ([Belovagolt az Alföldre az ausztrál kalandor.](#) Origo 2007.09.22.)

²⁵ V. ö. Darai Lajos: [Az első világháború és magyar veszteségeinek legmélyebb gyökerei.](#)

²⁶ Friedrich Klára: [Kőkori játéktárgyak.](#)

És ahhoz, hogy mindez a gazdagság, amit az ismert múlt jelent, ne a Kárpát-medence kiválóságát, európai egyedülállóságát bizonyítsa, az idővel is „játszania” kellett a történelemhamisításnak. A régmúltba telepítéssel ugyanis ellehetetlenítették az ellenőrzést, és kicsinyítették vagy eljelentéktelenítették annak a rombolásnak a mértékét, amelyet az új hódítók okoztak. Az a hatalmas pusztítás, amely lényegében a Kárpát-medence eseménysora volt, utólag szét lett terítve az egész eurázsiai színpadra. Fábián ugyanis az ókorinak mondott szerzőkről kiderítette, hogy valójában csak itteni eseményekkel, helyszínekkel foglalkoztak. Ezen események távoli helyszínekre költöztetésével pedig a hódítók jogot formálhattak elődeink ősi birtokaira, javaira. S hogy ez csakugyan így történt, szintén ellenőrizhető, sőt a kutatása tovább mélyíthető annak a nagy jelentőségű ténynek köszönhetően, hogy a kétszázra rúgó szakirodalom túlnyomó többsége, éppen internetes mivolta miatt, a könyv irodalomjegyzékéből mindenki számára elérhető. Így az olvasók, érdeklődők és kutatók böngészései bizonyára sok eredménnyel járnak majd. Az ilyen további kutatások forrásaként szolgálhatnak tehát ezek az itt vizsgált művek, éppen annak köszönhetően, hogy ezek egyáltalán nem abból a körből származnak, amelyet a történettudomány eddig feldolgozott és ajánlott, hiszen Fábián nem az agyonidézett szerzőkből és művekből merít.

A hamisítások céljának keresése vezette rá Fábiánt másik találmányára, mégpedig arra, hogy a történelem politikai és vallási oldala szétválaszthatatlan. Módszeresen egyben nézi a két oldalt, hol az egyiknél, hol a másiknál fedezve fel az éppen erősebb ráhatást, nagyobb nyomatót. Ebből az összefonódásból – politika és vallás szétválaszthatatlanságából – mi, magyarok sajnos vesztiesen jöttünk, kerültünk ki, s nem véletlenül. Elmondható, hogy nemcsak a társadalomszervezés, a kézművesség, harcászat, a nyelv és a kultúra elemeit vették át, illetve sajátították ki tőlünk mások – nemzetek és a korai nemzetköziség –, hanem még a vallást is. Itt rejlik a legfőbb oka és magyarázata annak, hogy különféle hódító hatalmak miért követtek és követnek el mindent, hogy kitöröljenek minket a történelemből, elorzott szellemi és anyagi javak egykori teremtményét és jogos birtokosát. A távoli keletre száműzve bennünket, sikerült máig elhítenni a világgal és a magyarok sokaságával, hogy nem mi vagyunk e javak eredői, sőt keletkeztetői.

Rajzos részlet a Koronázási Palástról két daruval.²⁷

A keresztény szeretet esetében éppen a mellérendelő felfogásunkkal és nyelvünkkel igazolhatjuk, hogy mi vagyunk a forrása,²⁸ amint erről – sajnos csak távoli, keleti – párhuzamokkal sokan már lelkesen megemlékeznek.

²⁷ Decsy Sámuel: [A' magyar szent koronának és az ahoz tartozó tárgyaknak historiája](#). Bétsben, 1792. III. tábla.

²⁸ Lásd Cser Ferenc, Darai Lajos: [A mellérendelő magyar társadalom kialakulása](#).

Fábián könyvéből képet nyerhetünk arról a tragédiáról, amikor a mi saját – leginkább tudományosnak mondható – felfogásunkat, világnézetünket pogánynak nyilvánítva, valásunkat utólag lealacsonyították, tartalmát kilúgozták, gyakorlóit, alkotó képviselőit eretnekként megbélyegezték, üldözték és megsemmisítették. Eddig is megtaláltuk már az Árpád fejedelem vezette keresztény államszervezés nyomait és feltártuk a Szent István által felvállalt ösiséget, ősi hitbéli folyamatosságot,²⁹ de e mostani mű pontosan adatomra a későbbi eltérést eredeti eszméinktől, és a tőlünk idegen hitváltozatra való áttérést, annak külső erőszak általi ránk erőltetését.

Annak a szándéknak, hogy a korábbi magyar gondolkodással, tevékenységgel kapcsolatos adatokat a történelmi események hitelessége alapján rendszerezzük és adjuk elő, nem lehet mindig maradéktalanul eleget tenni, ha a róluk szóló elérhető történelmi híradások adatait valamely újabb felfogás tételei, érdekei befolyásolták, befolyásolják. Így aztán hiába hirdetjük, hogy nem áll szándékunkban állástfoglalni, a bemutatott események, a róluk szóló elképzelések, fogalmak ettől nem lehetnek teljesen mentesek: eme velejáró behatásokat a közeli múltból örököljük és adjuk a régmúlt szereplőinek szájába. Így minden gondolati tény a történelmi ember tudatában megjelent teljesítménynek kell tekinteni, s nem az ő tudata mögötti külön természeti vagy eszmei valóságnak. Nem olyannak tehát, amely mindenáron érvényesül, áttör – beteljesíti a fejlődést, betölti eszmei rendeltetését –, hanem olyannak, amit emberek formálnak, alkotnak és fenntartanak. Ugyanakkor a tudomány eddigi állása nem tette lehetővé, hogy a korábbi gondolati valóságok egészét kritika alá vegyük, azok valóságértékét megadjuk.

És most itt, ebben a könyvben megismerhetünk egy teljesebb képet a magyar gondolkodás mélységeiről és az üldöztetés módszertanáról és gyakorlatáról, amely összefügg az egész történelemhamisítás menetével. Amelyben lehet, hogy nem az eddig a rovásírás (és a koppányi világ) kiirtásával vádolt Szent István a vétkes, hanem egy-két évszázaddal későbbi királyaink, s így István inkább a legendák világába kerül. (Amint Álmos-Árpád, Atila és Nimród is.³⁰) De ehhez hozzá kell szoknunk,³¹ mert a világtörténelmi léptékű játszmákban elért állapot máig tartó. És ha ennek mozgásiránya már nyilvánvalóan vészterhes számunkra (és a világ számra is), nehogy egy másik hamis úton, azaz a teljes keresztény magyar múlt tagadásával kezdjünk megújulni, kidobva korai eszmeiségünk egyetemes értékeit.

Tordosi korongocskákon talált jelek rajza Torma Zsófia gyűjteményéből.³²

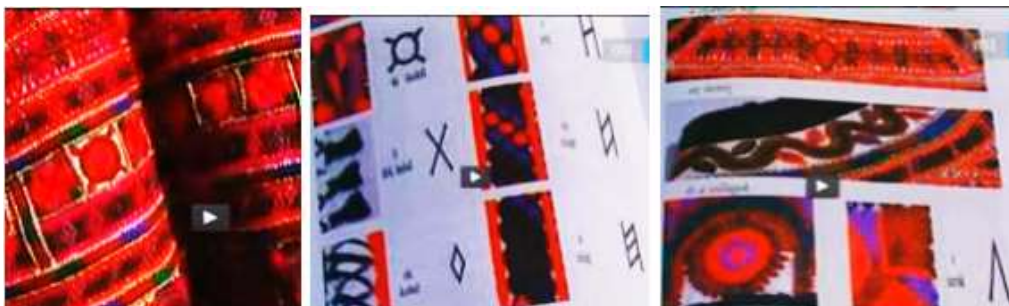
²⁹ Lásd Darai Lajos: [Műveltségünk és nyelvünk titka, írása.](#)

³⁰ V. ö. Darai Lajos: [Hősök \(héroszok\) és népalkotó emberek.](#)

³¹ Úgy látszik, a történettudomány felzárkózik a kvantumfizikához, amelynek jelenségeiről Neumann János azt mondta, hogy nem lehet megérteni, csak megszokni.

³² Lippai Bertalan: [Tatár-laka üzenete.](#) 305.

Ugyanakkor meg kell tanulnunk a fikció szó, illetve fogalom használatát. Ezt a fogalmat a Fábián-mű nagy számban alkalmazza a múlt eseteire, és megfelelő kritikát szorgalmaz vagy kezdeményez velük kapcsolatban. Azonban ha e fikciók kritikáját illetően ellenvetés van, az nem a kritikára kell vonatkozzon elsősorban, hanem a fikciónak minősítés tárgyára, a sok-sok feltárt hamis adatra, vagy közülük legalább egyre. Utána lehet aztán az értelmezésüket, a róluk szóló következtetést bírálat alá venni. Mert ha jól veszem ki a Fábián-műből a lényegét, akkor a legfontosabb bizonyítékok a magyarság szellemi teljesítményének elsüllyesztésére vonatkoznak. De manapság minden valóban magyar érdekű törekvés és kutatás, még akár a kaukázusi és uráli régészeti-néprajzi jellegű és a keleti hun kapcsolatot kereső genetikai kutatás is, éppen amiatt a feltételezett szellemi teljesítmény és erkölcsi magasság miatt lett államilag is támogatott, amit a Fábián-mű is feszeget, hogy megvolt a magyaroknál. Messze magasabb szinten azok teljesítményénél, akik eltiporták, illetve majd eltiportatták, és az emlékezetből az itt leleplezett praktikákkal kitörölték. Még az értelmezés is egyezik a közpénzköltés mai indoklásával, hogy az ilyen feltárások és az eredmények szellemiségi értelmezése ment meg bennünket – a keleties szellem – a jövőben a Nyugatnak nemcsak az ármánykodásától, de szellemi poklától is. Ezt ugyanakkor a Fábián-mű sokkal inkább alátámasztja, amennyiben nem a bizonytalan nagy térbeli és időbeli távolságban találja meg tárgyát és annak tanulságait, hanem itt, nálunk és közvetlen környezetünkben, a Kárpát-medencében, még a középkori időkben is. Azaz sokkal jobban alátámaszthatja a kitűzött nemzeti megmentési célunkat. Örömteli, hogy a történettudományban mostanában a legnagyobb teljesítményt nyújtó, nemrég elhínyt Zachar József magyar nemzeti kereszténységünket illetően nagyon hasonló eredményre jutott, amit közzétett az *Egy az Isten, egy a Nemzet* című könyvében. Ebben, Fábiánhoz hasonlóan, ő is megmutatta a gyökereit annak a folyamatnak, amely a későbbi vallási fejleményekhez vezetett.

*Élő írásunk egyik példája a párnára himzett írásjel Csángó földön.*³³

Karácsony Sándor szerint a mellérendelő magyar nyelv és műveltség együttműködésre serkentő, míg a környező népeké alárendelő, hierarchikus, és az alárendelésből nem lehet a mellérendelést megérteni. Így századok óta szerveződik küzdés a magyar szemlélet ellen – hódoltatni bennünket. Ma már nyilvánvaló a mi szemléletünk előnye: nagyobb nyerési esélyt ad a résztvevőknek.³⁴ A magyar észjárás nyelvi különlegessége: „mindig reláció a formája a magyar nyelv grammatikai jelölésmódjának”. Őseredeti a gondolkodásunk: „az egyiket mint egyiket, a másikat mint másikat tekintem relációban, nem mint egyenlőt”.³⁵ A kettőből új harmadikat teremt a gondolkodás: igazi szillogizmus! (Ha alárendelően gondolkodom: valamelyiket alárendelem, azaz ugyanazt mondom a mellékmondattal is.) A mellérendelő magyar népművészetben két szempont érvényesül egyszerre: a közeli és a távoli – látóhatár alá és fölé helyezve a

³³ Duma-István András: *Csángó mitológia*. Havas Kiadó. Kézdivásárhely, 2005.

³⁴ Karácsony Sándor: *Magyarok kincse*. Széphalom Könyvműhely. Budapest, 2008. 5, 7. V. ö. Lendvai L. Ferenc: *Egy magyar filozófus: Karácsony Sándor*. Akadémiai Kiadó, Bp. 1993.

³⁵ Karácsony Sándor: *A magyar észjárás*. Magvető Kiadó, Budapest, 1985. 505-506, 508.

rajzon.³⁶ Kocsis István szerint régi korokban azért mindenki törvénytisztelő, mert a Szent Korona-tan nem alattvalói tudatot, hanem a Szentkorona-tagságot nyújtotta, ez közjogi érzetet, felelősségvállalást adott, egyenrangúságot és méltóságteljes magatartást, az országlakosi mellérendelés elvét segítette elő.³⁷ A hagyományos mellérendelő felfogásnak a magyar műveltségben és nyelvben a mai napig történő túlélése azt mutatja, hogy ebben a kérdésben nincs fejlett meg elavult.

Magyar lélekjelképek. A lélek kilehelve teremt életet = a teremtő szó.

Sok más érdekes, sőt kedélyborzoló leleplezéssel találkozunk Fábiánnál egész Európa hatalmai alakulása tekintetében, különösen a császárság és pápaság vonatkozásában, de a kereskedelem aktorainak társadalmi előtérbe jutásával is, valamint a különböző szerzetesrendek megalakításának és működésének célját tekintve. Utóbbiakkal párhuzamosan pedig az egyházi zsinatok és az inkvizíció szerepének eredeti adatokkal való ábrázolásával.

Szerepel feltárásai között a már említett időszámolási ügy is, az idővonalon való olyan tologatása az eseményeknek, amivel el lehet érni az itt fentebb vázolt hamisítási célokat. Fábiánnál azonban ez megfelelő kritikai hozzáállással tárgyalt, mert más szerzőknél észrevett ebben akár még nemzeti elfogultságot is – amire nekünk magyaroknak egyébként semmi szükségünk, annyira egyértelmű a Kárpát-medenceiségünk főszerepe az európai történelemben.

Ahol talán kétségemet kell kifejeznem, mert másként látom, vagy inkább csak sejtem, az a déli emberek északra áramlása és uralomra jutása, az északiak alávetésével, és a köztük lévő kulturális különbségek irányított felhasználásával. Mert ezt én el tudom képzelni a belső társadalmi és eszmei folyamatok ilyen alakulása által is. És a déli-északi áramlás feltételezése kicsit ellentmondásban lenne Fábiánnak azzal a meggyőződésével (amellyel egyébként én is egyetértek), hogy valójában nem is léteztek a későbbi krónikák ecsetelte nagy népvándorlások. Az utoljára észlelhető ilyen vándorlás igen lassú terjedésű volt, és a régészeti kultúrák idejével – tehát régesrégén – lejárt. Amikor olyan megkülönböztetett hatalmi szerkezet mozgását látjuk, mint mondjuk a keltáké, akkor már nem lehet népmozgásokról beszélnünk, inkább hatalmi központok áthelyezéséről, habár ezekről is a régészeti mutatóanyagból nyerhetünk képet. Amikor azonban az ókori auktorok műveiről van szó, és azokban népek vándoroltatásával találkozunk, mindig gyanakodhatunk a hamisításra – amint ezt Fábián Sándortól megtanulhattuk.

³⁶ Lükő Gábor: A magyar lélek formái. Exodus, Budapest, 1942. 189.

³⁷ Kocsis István: A Szent korona tana. Múltja, jelene, jövője. Püski Kiadó, Budapest, 1996. 288. V. ö. Darai Lajos: [A magyar állam jelleme: képviselő, nemzet.](#)

Világot Ítéző Krisztus (Atyaisten)³⁸ és Világon Uralkodó Krisztus³⁹ képe a Megszentelt Koronán.

Egyébként pedig (ha már – mint láttuk – a távoli, nagyon távoli helyek nem jöhetnek szóba) én inkább annak a történelmi-földrajzi környezet kijelölésének látom értelmét és jövőjét, amelyet egyrészt az ókori szerzők is beláthattak, beutazva megismerhettek, másrészt, amelyet nekünk magunkhoz, saját történelmünkhöz kötve ideje lenne pontosítanunk. E téren tehát ez a könyv sem hoz áttörést.

Ugyancsak megfontolandó a vallás terén állított, távolról jövő külső beavatkozás tételezése, illetve annak szükségessége, hiszen akár kisebb közösségekben is felütheti a fejét a más értelmezések, különbségtevések miatt szított szembenállás, ha megfelelő támogatókra lel egyik-másik fél vagy párt. És az egész történelemhamisítási folyamat maga sem igen mutat külső erőket, hanem a társadalmakon belül keletkezett erőközpontok érdekérvényesítésének kiterjesztését láthatjuk, amennyire lehet, amennyire azt a társadalom még elviseli. Ez szinte hihetetlen embertelenségre vall, de a kurgán inváziók óta megtanulhattuk, amint az egyes helyi közösségek is megtanulták, hogy a rombolás, gyújtogatás sokkal könnyebben megy,⁴⁰ mint az építés, gyilkolni sokkal egyszerűbb, mint családot fenntartani. Ezért a békés természetű Kárpát-medencei földműves-kézműves társadalom népe a kárenyhítésben, a rombolás előli kitérésben, a hódítók megszelídítésében volt érdekelt, és ezt belátva, ezt gyakorolta is. Ennek a békés együttműködésen alapuló világnak lett a szülőtte a szeretetvallássá váló eszmeiség, s ezt alakította át aztán – eszmei fegyverré téve – a hatalmi alávetésben érdekelt, történelemhamisító csoport.

A történelemhamisításnak azért kell a végére járni, részleteiben is teljesen feltárni, hogy kiderüljön az újkorra átörökölt elnyomás, kegyetlenkedés eredete, és a vele szemben láthatóan békés építésre hajló társadalmak alkalmazkodási, túlélési ereje. Ha az ókor története még az ókori auktorok szerint is csak legenda,⁴¹ akkor van esély annak a reménykeltő megállapításnak az elérésére, hogy a kurgánhódítások után nincsen folytonossága a hatalmi túlkapásoknak. És ahogy Fábián Sándor előadja, csak – 5000 év múlva – egy újabb természeti katasztrófa⁴² utáni

³⁸ https://wikimedia.org/wikipedia/Latin_Pantokrator_on_the_top_of_the_Holy_Crown.

³⁹ https://wikimedia.org/wikipedia/Greek_Pantokrator_on_the_Hungarian_Holy_Crown.

⁴⁰ V. ö. Darai Lajos: [A kurgánok hatalmi párhuzama: erődtített életér.](#)

⁴¹ Diodórosz megállapítása.

⁴² Ezt mindenképpen pontosítanunk kell, és a Földnek különböző helyeiről rendelkezésre is állnak adatok például vulkánkitörésekről, amelyek ilyen elsötétülést okozhatnak. Az előző katasztrófa, amely aztán a kurgán kegyetlenkedéseit kiváltotta, a Fekete-tenger születését jelentő özönvíz volt, a másodikhoz képest ötezer évvel korábban.

rossz alkalmazkodásból fakad az új erőszak megjelenése és majd eszmei átalakításokkal megerősödött kiterjedése. Ilyen módon az a tétje ennek a feltárásnak, hogy elfogadjuk-e örök emberinek az emberi társadalom nagy többségének azt az erőszakos – igen kevesek hasznára való – alávetését, amely minden újkori vívmánya ellenére mára végveszélybe sodorta az emberiséget. Mert ha csak kivételesnek tekinthető a rossz válasz a katasztrofális földi körülményekre, akkor van remény, hogy az emberi gyengeségből, egyéni bűnből fakadó elnyomás helyére visszatérjen a földre a szeretet egyetemessége.

Tatárlakai táblácskák. 1. Mint a nagyszentmiklósi kincsen, a szarvasünnő a nemzőt fogadja, az életfácska jelöli az utódlást. 2. A táblácskán a magyar ház hármass felosztása. Az 1-2. tábla jelentése, hogy Kos nemzé Nemródot, utódai élnek az anya házában. 3. A nyakba akasztható korong maga a föld: ⊕, és azon az anya házában a fogantatás körforgásában nagy ősök egyesülése három fiút szült, kik felnőve apák, napnyugati országban uralkodó abák lesznek.⁴³

Valamennyire összegezve Fábíán Sándor kutatásainak e könyvben feltároló eredményeit, azoknak kezdet mivoltára hívom fel a figyelmet. Mert részéről csupán a felütés történt meg, és mint a könnyűzenei fellépésen szokás, a közönség részéről beletapsolni az első taktusokba, amikor a dallamból felismerik, melyik zenei darab következik, úgy itt is még csak a kérdések lettek igazán feltéve, és majd „végighallgatva” a teljes darabot, teljessé téve a kutatott tárgyköröket, lehet a végeredményhez eljutni.

Találkoztunk nála a legkorábbi írott és képi források módszertanilag is példaértékű feldolgozásával. Azt értve a módszertanon, hogy mintát kaptunk például a trójai monda kör kezelésének menetére. Hogy előbbinek a képi ábrázolást kell tekinteni, és abból levezetni a történetnek az emberi élet változatosságait, fordulóit megragadó, majd azt a csillagmitózi körbe emelő írásos megalkotását. Megragadva a látvány emberközeli, az erkölcsi esendőséget bemutató mivoltát, és csak azután megfigyelve az emberi és isteni egyetemesség felé törekvést.

Ugyancsak sajátos eredmény a keresztény szentírás tartalma képi elsődlegességének felfedezése. Ebben pedig a legnagyobb kihívás a megszokott sorrend felborulása mind a nyelv, mind a valláscsoport esetében. A helyzet az, hogy nem hunyhatunk szemet a feltároló ténytörőtség előtt. Csak mélyül és igazul minden ezzel kapcsolatban, ha a legrégebbi ábrázolások jelentését megismerjük. És ezzel elmozdulhat, a mai korszerűségi követelményt tekintve az istenészeti,⁴⁴ azaz teológiai állásfoglalások és tanítás terén az utóbbi évtizedekben eléggé mozdulatlanyságot mutató állapot az eleven, felhasználható mondanivaló felé.

Fábíán elkezdte teljesíteni a feladatot, hogy megragadjuk a maga valóságában, jelentőségében a 655 éve indult átmenet folyamatát a kézírásos kódexi gyakorlatból a nyomtatott könyvek birodalmába. Felfedezve, hogy létrehozásuk során az új tudástárba, a könyvekbe nem az került be, vagy nem úgy, ahogy a kódexekben volt. Ennek feltárásában az internetes világ annyiban

⁴³ Lásd Lippai Bertalan: [Tatárlaka üzenete](#) és Lippai Bertalan: [Rovásírás hatása a nyelvre](#).

⁴⁴ A pápai (kantianus) filozófia és teológia tanár, Mándi Márton István szava.

ad segítséget, hogy nemcsak a nyomtatott könyveket képes beolvasni a képernyői felületre számunkra, hanem a kézírásos tartalmakat is lefényképezve közzéteszik. A különbségből azonban irányzatosságot fedezünk fel, azaz ami a könyvbe került adathalmaz, azzal alakították ki a modern történetírást, a modern világot magát.

További felfedezése Fábiánnak az volt, hogy az új, egyetemes történelemhez képest egyes korai könyvekben vannak eltérő adatok, nem beleillő közlések. Ezeket kiszemezgetve egy egész rendszert állított össze, főként már a magyar történelemre vonatkozót. Ami azonban szükségszerűen adódott, nem az ő magyar mivolta, így elfogultsága miatt. A török elleni háborúban leveretve ugyanis szinte képviselő nélkül maradtunk a középkor végi, újkor eleji egyetemes tudományban, ami akkor a vallásos szakirodalmat jelentette, abban nyilvánult meg leginkább. Kiszolgálva a hatalmi oldal igényeit is.

Ebből a helyzetből vagy nemzetközi szerkezet viszonyból adódott, hogy azonosságunkat a tudás (scita) népével kitörölték az emlékezetből, mert mint később megfogalmazódott: a tudás hatalom. És a hatalom új birtokosai igényelték a tudást is. Ezzel kapcsolatban pedig a régi birtokosokat el kellett távolítani az európai vagy Kárpát-medencei szinterről, hogy a kapcsolat ne derüljön ki. Így lettünk keletről hódító szklíták. „Kelet népe”, ahogy Széchenyi fogalmazott, de ez a békés világunkra, mellérendelő felfogásunkra vonatkozott valójában. Ám ezzel rokon vonásokat egyes keleti népeknél is láthatunk, amint a harcászat eszközei is elterjedtek keleten.

S e nagyon gazdag tartalmú könyvben vannak még adatok a magyar történelem különböző vitatott vagy vitathatatlan tartott mozzanatairól, szereplőiről. A tatárjárás valós összefüggéseiről és másokról. Van mit tanulmányozni, feldolgozni tovább. Mert akárcsak az itt szereplő latin nyelvű könyvek tanulmányozásával is bizonyára sok további érdekesség, igazság feltárható lesz.

Mindezek után azonban még egyszer hangsúlyozandó: e könyv legfőbb érdeme, hogy eleven cáfolata annak a hiánynak, sőt vádnak, hogy a magyar történelemmel kapcsolatban nincsenek írott források. Íme, vannak, csak ki kell nyitni a szemünket az új, felemelő összefüggésekre önmagunkkal kapcsolatban. A szerző pedig sem magát, sem értelmezéseit nem tekinti tévedhetetlennek, véglegesnek, szerényen megjegygezvén már az elején: *„Meg vagyok győződve, hogy nem mindenben van igazam, amiket írtam, így fenntartom magamnak a jogot, hogy egyeztetések után változtassak.”*

Ha továbbra is elfogadjuk, hogy 1205 évvel ezelőtt „mi még itt se voltunk”, és csak „Isten tudja, honnan jöttünk”, akkor bűnös mulasztással megtagadjuk igaz múltunkat, ezzel pedig jelen- és jövőbeli fennmaradásunkat veszélyeztetjük. De ha feltárjuk ősmúltunkat, ókorunkat és középkorunkat a maga valóságos teljességében, azzal az egész emberiséget gazdagítjuk, sőt segíthetjük a jó, isteni irány megtalálását.

I. Az értelem kihívása

1. Magyarok nem ázsiai kinézettel és békés természettel

Fiatal koromban a tudomány érdekelt, ezért mentem a Babes Bolyai Egyetemre, a fizika szakra. Aztán hamar csalódtam, mert rájöttem, hogy a korrupció miatt itt nem lehetek csak harmad vagy negyedik hegedűs. Láttam megöregedett görnyedt hátú magyar professzorokat, akiknek a munkája másoknak kamatozott. Két év után otthagytam az egyetemet és elvégeztem egy matematika tanárit a látogatás nélkül. Így lett pénzem is, szabadságom is. A történelem nem nagyon érdekelt. Azt láttam, hogy általában a gyengébb kapacitású tanulók választják a történelem szakot. Azt viszont *soha nem tudtam felfogni, hogy mi magyarok hogy jöhettünk Ázsiából, amikor európai kinézésünk van.* Erről vitatkoztam egy volt osztálytársammal vagy harminc évvel ezelőtt, akinek a legfőbb érve az volt, hogy „én büszke vagyok az őseimre, hogy számunkra Hont foglaltak”. Ez a „foglalás” nagyon sértette az igazságérzetemet, ugyanakkor rájöttem, hogy hogyan tudták az embereket manipulálni az érzelmeiken keresztül. Ez után kezdtem érdeklődni a történelem iránt, majd amikor megtaláltam Cser Ferenc és Darai Lajos írásait, akkor már tudtam, hogy jó úton járok. Soha nem állt szándékomban könyvet írni, úgy gondoltam, hamarabb elérem az embereket az interneten. Most kötetbe rendezetten megjelentetve írásaim, sor került egy komoly szelekcióra nagyon szerteágazó kutatási eredményeimben. Meg vagyok győződve, hogy nem mindenben van igazam, amiket írtam, így fenntartom magamnak a jogot, hogy egyeztetések után változtassak.

2. Magyarok nem keleti, de római kereszténységgel

A történelmi ismereteim ugyan nem érik el a képzett történészekét, de rendelkezem két igen hasznos szerszámmal, ez a logika és a nyelvi ismeret. Az előbbi az eredeti szakmámhoz tartozott, a nyelvekkel később kezdtem foglalkozni. Ami a történelmet illeti, olyan nagy a hamisítás, hogy annak a leleplezését nem akárki meri felvállalni. Vegyük pl. a szent koronát, ami elég érzékeny kérdés. Mivel a korona minden bizonnyal Bizáncból származik, nem árt ennek a kérdésnek a szemrevétele. A koronával kapcsolatba sok mindent mesélnek, de a lényeges dolgokról mélyen hallgatnak. Világosan látszik, hogy a korona alsó része a császári hatalmat, míg a felső pedig az egyházi hatalmat szimbolizálja, mely két hatalom általában összefonódott, de az egyházi fölötté állt a császárinak (legalább is ez volt az eredeti elképzelés). Tehát valószínű, hogy a két rész már eredetileg összetartozott. Az a két rész, amiből áll, a két hatalom egyesítését szimbolizálja: a császárit és az egyházit. És amint látszik, az egyházi a császárié fölé van helyezve. A magyar korona épp attól különleges, hogy itt az egyházi és a világi hatalom megfér egymással, ellentétben más koronákkal, ahol e kettő nincs összekapcsolva.

De miért látunk csak görög császárokat? Azért, mert az úgynevezett római birodalom, amint az „Arrianus” című fejezetben részletezem, csak az Égei-tengertől keletre létezett, Trajánusz is, Hadriánusz is ott uralkodott és semmi közük nem volt Itáliához. Mindennek az elismerése egyenlő lenne a mai civilizáció összeomlásával, gondolják sokan, ezért nem foglalkoznak vele. De ha a nyugati civilizáció a hamis történelemre lett alapítva és ma is azon nyugszik, éppen a magyar múlt meghamisításával is, akkor maga volt a civilizáció elleni támadás. S ma a legnagyobb baj az lenne, ha az eddig kisemmizettek, többségbe kerülve a világon, szintén átírnák a történelmet, de már a saját javukra hamisítottan. Ezért módjával, azaz módszeresen, de hozzá kell fogni a helyreállításhoz, sőt ez kötelességünk, mert megtanultuk, hogy nekünk, magyaroknak a jelszó mindig az kell legyen: mindent az igazságért!

3. Magyarok, a katasztrófa előtti nagy nép

Fizikai jelenségek tanulmányozásánál, amikor a jelenség modelljébe nem illenek bele újonnan felbukkanó tények, akkor a modellt elvetik és újat alkotnak. Ez érvényes kell legyen a történelem kutatására is. Ammianus Marcellinusnál a következőket olvassuk:

„Minden pusztulás és kár keletkezésének magvai sokfélék. Azon márciusban fergeteges tűz söpört végig mindeneket megrengetve, melynek felfedezzük az okát. A hunok monumentálishan régi népe hirtelen megjelent a jeges óceán Maeotiszi-mocsarai mögül, és a vadságnak minden módozatát felülmúlták.”⁴⁵ – Ez volna a szabad fordítása, ami lehet, hogy nem tökéletes, de itt a lényeg ez: „*ultra paludes Maeoticas glaciale oceanum accolens*” – a jeges óceán Meotiszi-mocsarakon túl lakók.

Ennek a megértéséhez nem kell nagy tudás. Világosan kimondja, hogy a hunok eredetileg a jeges óceán mellett laktak. Jordanes már a hunokat beszorítja az Azovi-tenger mocsaraiba. Azt nem lehet tudni pontosan, hogy mikor írt Jordanes, vagy az, aki a neve alatt írt, de az biztos, hogy Ammianus Marcellinus régebbi történetíró. Tehát megbízhatóbb, annál is inkább, mivel Jordanes részrehajló. Jordanes gót leszármazottnak tartja magát, és mivel a hunok nagyon elbántak a gótokkal, ezért bosszúból a legvalótlanabb mocskokat is rákenni a hunokra.

Az ókorban már ismerték az északi jeges tengert, és különbséget tudtak tenni tenger és óceán között. Tehát szó sem lehet az Azovi-tengerről. Véleményem szerint a meotisz szó nem egy mocsár neve, hanem inkább egy mocsaras helyen való gázlót (átkelőt) jelent (meo [latin]=átkelni, közlekedni).

Ammianus szerint a hunok őshazája a Visztula torkolata és Skandinávia partjai. Pont az a hely, ahova Jordanes a gótok őshazáját képzei. Elméletileg ez olyasmi, mint amikor a kakukkfióka kilöki a fészekből a valódi tulajdonos fiókait. Ha utánanézzünk, az említett vidék hemzseg a magyar jelentésű helynevektől. Ugyanitt rengeteg rúnát találni. A germánok úgy gondolják, hogy ezeket a saját őseik hagyták hátra, de megfejtetni nem tudják. Ammianus Marcellinus sem mond sok jót a hunokról, de csak azt írta, amit egy idegen hívatlan népről írni szoktak.

De mivel kiderült, hogy az ókori írások zöme hamisítvány, és amit igaznak vélnek, az is másolatok másolata, ezért lehet, hogy az egész ókor csak egy kitaláció, és a hunokat a mongol-tatárokról másolták, akik a 13-14. században ugyanazt művelték, mint az állítólagos hunok a IV. században.

Az új modell szerint egyszeri nagy népvándorlás történhetett, amit egy *nagy természeti katasztrófa* válthatott ki. Lásd erről bővebben a „Kik voltak a honfoglalók?” című fejezetet.

A VI. században beállt minijégkorszak a kihalás szélére taszította a mérsékelt égvön élő népeket. Habár a VI. századra datálják ezt, akik említést tesznek róla, azért az időpont szerintem bizonytalan. Az egyetlen életet lehetővé tevő hely a Kárpát-medence, köszönhetően a termál forrásainak. Ide próbáltak betolakodni a túlélők. Ezek egyik része délről jött: etruszkok, perzsák, pártusok, alánok stb. Másik részük északról, ezek a hunok, vikingek, gótok.

A katasztrófa előtti európai népek nyelve, nagy valószínűséggel ragozó nyelv volt. Az írásuk a rovásírás (runa) többféle változata. Ezek a népek alkották az úgynevezett ókori monumentális építményeket, utakat és vízvezetéseket, amelyeket ma a rómaiaknak tulajdonítanak.

Érdekes észrevenni, hogy milyen metamorfózison megy keresztül a „Római birodalom” név. Az Ottók idejében, ami az ezredforduló körül volt, csak egyszerűen Római birodalom volt. A császár nevezte ki a pápát, akinek csak egyszerű püspöki hatásköre volt. A pápa funkcióját maga a császár töltötte be, úgyszólván nevezvén magát, mint pontifex maximus. Ugyanakkor az Imperator Augustus nevet is viselte. Itt megvolt az összes méltóságnév, ami az úgynevezett ókori

⁴⁵ „Totius autem sementem exitii et cladum originem diversarum, quas Martius furor incendio solito miscendo cuncta concivit, hanc conperimus causam. Hunorum gens monumentis veteribus leviter nota ultra paludes Maeoticas glaciale oceanum accolens, omnem modum feritatis excedit.” (Ammianus Marcellinus, 1835. 509.)

Rómában használatos volt: dux=vezető, a tiszteké prefektus vagy ductores, a consul, legátus, utánuk következtek a tribunusok, centuriók, optiok, illetve a lovasságnál a decuriók, toborzók (conquistadores).

Amikor a reneszánsz korában, úgymond megtalálták az ókori történelmi írásokat (ki tudja, milyen padlásokon hányódhattak?!), akkor átkeresztelték a birodalmat a Szent Római birodalomra. Utána pedig Szent Német Római birodalom néven szerepelt. Erre azért lehetett szükség, mert egyrészt túl nagy volt az időbeli távolság ahhoz, hogy a folytonosság fennálljon, másrészt meg, mivel ez a birodalom keresztény, ezért szent. Hogy mennyire voltak szentek a császárok és a pápák, azt láthatjuk a történelemből. A végén tehát Szent Német-római Birodalom néven szerepelt. A Habsburg császárt még a 17. századi írásokban is római császárként említik.

Latin írásokban ez áll: „A rómaiaknál és görögöknél voltak jövőmondó férfiak, jósök, belekből-jövőndölők, madárjósok.”⁴⁶ Számunkra a *vates* érdekes. Ugyanis a XI. századi Magyarországban volt egy úgynevezett Vata-féle felkelés. Mivel a felkelés a katolikus papság ellen irányult, ezért a felkelés vezetője is, aki után a lázadás a nevét kapta, valamiféle pap volt, és pedig a régi vallás képviselője. A neve után: jós. Azért az elgondolkodtató, hogy a XI. században ugyanazt a szót használják a jósra Magyarországon, mint az etruszkok korában, a római birodalomban. Nagyon fennáll a gyanú, hogy akkor a *római birodalom időben nem állhatott nagyon távol a Szent István korától*.

A régi latin nyelvben a secol századot is jelent, de ugyanakkor az évezredre is használták. A *secula seculorum*, ami örökkévalóságot jelent, mutatja, hogy a leghosszabb időegység abban az időben a század volt, amit később tetszés szerint átváltoztattak évezredre.

Az is megfigyelhető, hogy a X. századi latin írások sokkalta primitívebbek, mint a reneszánsz korában. „A latin nyelvtan, ahogy a különböző kéziratokban találjuk, őszintén szólva egy szemét. Ezt írja a korábbi kiadó Karl Augustus Kloss Jordanesnak A géták vagy gótok eredete és dolgai c. írásáról.”⁴⁷ Az „újra megtalált” írások meg, stílusban és tökéletességben, nagyon hajznak a reneszánsz kori írásokra. Azonban ami a latin nyelv tökéletességét illeti, szerintem messze elmarad más modern nyelvektől. Nagyon sok a többértelmű szó, túl komplikált a nyelvtana. De nemcsak én látom így: „... tolvajság! sértés, hanyagság, butaság, tudatlanság, szabadosság (a másolók figyelmetlensége, hanyagsága, butasága, tudatlansága és sokszor céltalozatos ferdítés).”⁴⁸

Hardoun szerint „a X. század körül nem találni majdnem semmi írást sem latinul sem, görögül: ezért a tudatlanság évszázadának nevezték.”⁴⁹ Tehát szerinte is úgy volt, ahogy gyanítom, hogy az írás csak a reneszánsz korában kezdett terjedni.

Itt a következtetés csak az lehet, hogy az „újra megtalált” reneszánszi stílusban írt írások mind hamisítványok. *A valódi ókori római birodalom a X. század környékén volt.* Vagyis a dicső ókori Róma soha sem létezett. Valamikor úgy tanultuk, hogy az Itáliai-félszigeten az etruszoktól délre éltek a latinok, mint etnikum, és hogy onnat terjedt el a latin nyelv. Én úgy látom, hogy valamikor Európában kezdett kialakulni egy lingua franca, amit aztán a papság megpróbált egy mesterségesen kialakított nyelvtannal egyenesbe hozni. Nem hiszem, hogy a szavak többsége az úgynevezett Latiumban élt néptől származna. Akad bőven spanyol, francia, de még német szó is benne. Itt van például a *Herr* szó, ami németül urat jelent. A latinban

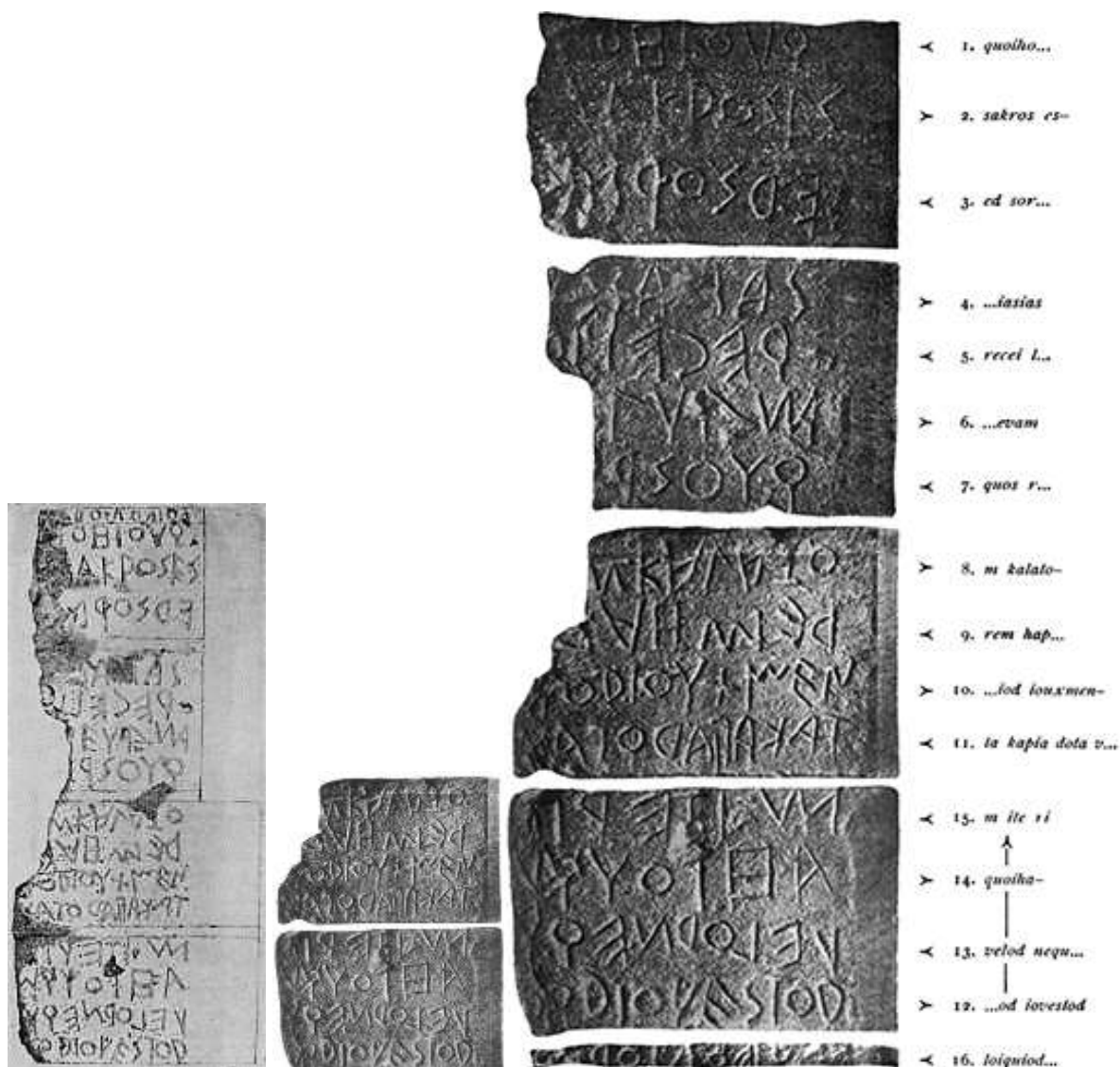
⁴⁶ „Apud Graecos et Romanos viri, qui futura praedicebant-vates, haruspices, augures-magnum auctoritatem habebant.” (Odrobina, 2007. Lectio quarta.)

⁴⁷ „The grammar of the Latin, as found in the various manuscripts, is, frankly, a mess. An earlier editor, Karl Augustus Closs, in his *Jordanis de Getarum sive Gothorum Origine et Res.*” (Regan Yeat, 2016.)

⁴⁸ „...rebus Gestis, Stuttgart, 1861, pp. ii-iii, complains of: grassatum esse et temporis vim injuriamque, et libariorum hominum incuriam (neglijenta) negligentiam, stuporem, inscitiam, quandoque etiam licentiam (the criminal spreading of both the force and damage of time, and the inattentiveness of copyists, their negligence, stupor, ignorance and sometimes even their willfulness.” (Uo.)

⁴⁹ „Propterea saeculo decimo nulla propemodum extant scripta, sive Graeca sive latina: seculum ignorantiae exinde appellarunt.” (Uo. 88.)

herus=úr, hera=úrnő. Ez azonban hiányzik az összes mai modern latin nyelvből. A következtetés csak az lehet, hogy a szó germán eredetű. Azonban a görög mitológiában Zeusz feleségét Hérának hívták. Világos, hogy nem véletlenül kapta ezt a nevet, de az úgymond ókori görögök ezt nem vehették át a germánoktól, mivel nem állt fenn köztük kulturális kapcsolat. A görögök egyébként is az északi népeket barbároknak tartották, tehát az átvétel csak fordított irányban volt lehetséges. A germánok mint hatalmi tényezők és kultúraátadók csak a X. század után tűnnek fel. Ebből nyugodtan arra lehet következtetni, hogy *a görög mitológia is csak a X. század után alakult ki*. Fomenko és társai bebizonyították, hogy a Homérosz műveit is mind a reneszánsz korában kreálták, az eseményeket pedig a keresztes háborúkból merítették.⁵⁰ Még kiderült, hogy a történelmi időskálába bekerült két húsvétciklus, vagyis 1064 év. Bármennyire fájó is egyeseknek, de úgy tűnik, hogy *nem volt sem nagy ókori Róma, sem nagy ókori görög birodalom*.

Erről az írásról azt állítják, hogy a legrégebb latin írás. Kíváncsi volnék a megfejtésére.⁵¹

⁵⁰ Lásd részletesen a *Jézus királlyá koronázza II. Rogert* című fejezetben.

⁵¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Latin>, <http://www.codex99.com/typography/15.html>.

A magyar krónikákban leírt „honfoglalás” is nem más, mint több régi írásból összefércelt, a királyok és urak szájaíze szerinti kompiláció. A Kárpát-medence sosem volt lakatlan. A természeti gazdagsága miatt mindig is sűrűn lakott terület volt. Ugyanakkor szoros kapcsolatot tartottak fenn két néppel, az itáliai etruszkokkal és az Északi-tenger partján élő hunokkal. Valószínű, hogy mindkét nép a Kárpát-medencéből rajzott ki. Ezért hasonló nyelvet is beszéltek. Az északi hunokkal a Visztula biztosította a kapcsolattartást. Az első hajóutak a folyók voltak. A tengeri hajózás jóval később vált lehetővé. A Kárpát-medencei őshonos nép ismerte a hajózást, mivel hajózható folyók voltak. Abban nem kételkedhetünk, hogy a történelem folyamán volt egy olyan nagyméretű katasztrófa, ami a civilizáció végét okozhatta. Erről tanúskodik Efe-szoszi János monofizita pap és Priszkos rétor.⁵²

Ha olyan építmények maradványairól tudunk, amelyek építőiről nincs tudomásunk, és olyan írásokat találunk, amelyeket nem vagyunk képesek megfejteni, akkor azt kell mondjuk, hogy az emberi civilizáció fejlődésében olyan törés állt be, amely történelmi amnéziához vezetett. Ha létezik olyan nép, jelen esetben *a magyar*, amelyet nyelvileg nem lehet más népekkel rokonítani, sem a környező, sem a távolabbi népekkel, és a származási helye is bizonytalan, akkor nagy a valószínűsége, hogy ez nem más, mint *a katasztrófa sújtotta civilizáció maradéka*. A megmaradást a Kárpát-medence védőgyűrűje, a termálvizei és a vadban és halban gazdag vizei és erdei biztosították.

⁵² Lásd a *Daqin* c. fejezetben.

4. Képzlet és érdek szülte őstörténet

Lehetséges, hogy megdöbbenő, de a legfontosabb megállapításom: az mindenki előtt világos kell legyen, hogy az őstörténet több mint kilencven százaléka fikció (kitalálás, koholmány).⁵³ Ennek magyarázatát több szakaszból építem fel. *Először*: Az emberi elme megpróbált minél régebbi történeteket feleleveníteni, különböző emlékekre támaszkodva. *Másodszor*: Ezek az emlékek lehetnek legendák, mesék vagy fennmaradt emberalkotta művek. *Harmadszor*: Az írás megjelenése előtt a történeteket szájhagyományban, vagy képi ábrázolás formájában őrizték. Megtörtént, hogy ugyanarról az eseményről, különböző elbeszélők, más-más formában számoltak be. *Negyedszer*: Amikor ezek a történetek írásban is rögzítve lettek, és nyilvánvalóvá váltak az ellentmondások, akkor a hitelesség érdekében szükségessé vált ezen írások egy részének a kiiktatása. Ez történt az úgynevezett szentírásokkal. Ami a nemkívánatos írásokból mégis fennmaradt, azt apokrif (nem hiteles) írásoknak nyilvánították. *Ötödször*: Az ellentmondás kiküszöbölésének viszont volt egy más formája is. Rájöttek, hogy amennyiben egy történelmi esemény két-három különböző formában jelenik meg, ezeket jó haszonnal el lehet helyezni az időskálán, különböző korszakokba, vagy más földrajzi helyekre más nevekkal. *Hatodszor*: Ezzel persze jogtalanul megnyújtottak bizonyos történelmi időszakokat, és történelmet kreáltak olyan népeknek is, akiknél minden ilyen emlék hiányzott. *Hetedszer*: De nemcsak az időt tágitották, hanem a teret is. A szkítákhoz és magyarokhoz köthető történetek helyszínét – ha helyesen értelmezzük az ókori írókat – mind be lehet azonosítani a Kárpát-medence és közvetlen szomszédságában található területekkel. *Nyolcadszor*: Az itt leírt műveleteket mind a 15–16. században vitték véghez. *Kilencedszer*: Az ebben az időszakban kinyomtatott könyvekben még felfedezhetjük azt a kb. ezeréves hiátust, amivel meghosszabbították az időskálát. *Tizedszer*: Itt az írók úgy írnak az ókori írókról, mintha majdnem a kortársaik lettek volna. A harmadik és az ötödik magyarázaton túl kijelenthető, hogy „a különböző történelmi leírások ellentmondásának kiküszöbölése” célzatos volt, mégpedig olyan céllal, amit utólag egyértelműen történelemhamisításnak kell minősíteni, különösen nekünk magyaroknak, mivel minket hátrányosan érint minden esetben.

Maguk a történészek is értetlenül állnak a sok lehetetlenség előtt.

Nem tudják hova tenni a Riph-hegyet, ahonnan a Don és az Etel ered, de aztán rájönnek, hogy valójában mindkettő valami mocsaras tavakból ered, ahol nyoma sincs hegyeknek. Minden névből, legyen az földrajzi, ország- vagy népnév, kettő van. Van egy európai és egy ázsiai. A népek és országok legtöbbje Európában most is létezik, ellentétben ázsiai duplikátjaikkal, amik csak a történelmi könyvekben léteznek.

Aztán a népvándorlási rögeszme. Erre persze szükség volt ahhoz, hogy az ázsiai duplikátoknak érvényt szerezzenek.

Egyesek úgy vélik, hogy a szkíták voltak az özönvíz utáni első nép. A Biblia azonban sehol sem említi a szkítákat. Csak későbbi történészek állítják, hogy Nimród lenne a szkíták ősapja. Itt szerintem összeszni próbáltak két nagyméretű katasztrófát. Egyik a vízözön, a másik pedig az 535(?) -ben bekövetkezett mini jégkorszak. A vízözön jóval régebbi, de nem terjedhetett ki az egész földre. Az utóbbi nagyobb kiterjedésű volt, s ha nem is az egész földet, de legalább az Északi Féltekét érintette. A régi kultúra képviselői a Kárpátok védőkoszorújába húzódtak és egy ideig védték magukat az indoeurópai áradattal szemben. Ők írták az első történelmi írásokat. Ezek az írások csakis a Kárpát-medencén belüli, vagy szomszédságában lefolyt eseményeket tárgyalták. A szkíták művelt, békés népek voltak, ezért estek áldozatul a vad indoeurópai

⁵³ Az itt szereplő kutatás eredményei láthatók honlapomon: <https://fabsanyo.wordpress.com/> és pár dolog közöladalaimon: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=2504364629892884&id=100009581151938.

népeknek. Ezek miután legyőzték a szkitákat, nemcsak javaikat, hanem kultúrájukat is kisajátították. Azt a történelmi múltat, amit a szkiták följegyeztek, és ami a Kárpát-medence körül zajlott, a győztesek átírták és csináltak belőle egy nagy világtörténelmet.

A Tanaisz nem Duna és nem Don, hanem a Tisza. A Riph-hegy, ahonnan ered, a Kárpátok, Rahó vagy Radna környéke. Az Imau, amit az egyik történész emleget, valószínű, hogy ugyanaz, amit ma úgy hívnak, hogy Ineu, ugyancsak az északi Kárpátokban van.

„Innet Itáliába jött Janus Dirrel és a gallokkal az Umbriaiak őseivel.”⁵⁴

„Két rjukovi származású (férfi), névszerint Aszkold és Dir, a bajtársaikkal Novgorodból Konstantinápolyba indultak szerencsét próbálni.”⁵⁵ (Ők alapították a Kijevi orosz államot.)

A hasonlóság a két mondat között több mint véletlen: Két férfi a bajtársaikkal, az egyiknek ugyanaz a neve (Dir).

Az írást a kereskedő népek fejlesztették ki, mivel a sikeres kereskedéshez szükség volt a könyveléshez. Ezek aztán nemcsak anyagi javakkal kereskedtek, hanem információ átadásával is. A legrégebbi kereskedők a zsidók, görögök, örmények és velenceiek. Ezek fektették le a vallás és a történelem alapjait és halmoztak fel nemcsak anyagi, hanem szellemi kincseket is.

A reneszánszban latin nyelven írt könyvek többségét zsidók, vagy zsidók által szponzorizált személyek írták. Tegyük félre az ótestamentumi mesét, és vizsgáljuk meg, hogy kik is voltak a zsidók. Azt tudjuk róluk, hogy fő foglalkozásuk a kereskedés, és saját vallásuk van, mely sok mindenben eltér a keresztény vallástól. De hát kereskedők voltak minden nemzetben. Ez a foglalkozás minden más foglalkozásnál jövedelmezőbb volt, ugyanakkor nagy kockázattal is járt. A hajók elsüllyedhettek, kifoszthatták őket a kalózok, ugyanígy a szárazföldön szállított áru nem egyszer a rablók kezére került. Ezért a kereskedő mindig az áru valódi értékét felül becsülte, ami a vásárlók körében ellenszenvet és néha bosszút váltott ki. Ezért a kereskedők védekezésükkel kartelekben szövetkeztek, ami különböző nemzetiségű kereskedőket egybe fogott. Ezért volt szükségük egy lingua frankára, ami keleten a görög, nyugaton a latin, később az jiddis. Amikor már átvették a hatalmat úgy a gazdasági, mint a vallási élet terén, és rájöttek, hogy a vallás a legjövedelmezőbb befektetés, akkor kidolgozták a héber nyelvet. Az Ótestamentumot eredetileg latinul írták. Ez abból látszik, hogy a bibliai szavak értelmét nem a héberből vezetik le, hanem a görögből és a latinból.

Teremtés könyve: „És nevezte a világosságot nappalnak, a görög dyan szónak megfelelően, mely világosságot és fényt jelent: mely elmossa és eltakarítja a sötétséget. A sötétséget nevezte éjszakának (noctem) az ártó (nocendo) szónak megfelelően, mivel árt a szemnek, hogy ne lásson: amint pedig a nappal (dies) a görög dyanból ered, ugyanúgy az éjszaka (nox) a nyctim (szemhunyas)-ból.”⁵⁶

Égnek (celum) neveztetik, mivel eltakar (celare=elrejt), vagyis az összes létezőt takarja.”⁵⁷

Ha figyelembe vesszük azt az arrogáns módot, ahogy a Biblia a kiválasztott népről ír, úgy mint hogy Ábrahám Isten barátja volt, vagy Mózes összetöri azokat a kőtáblákat, amiket Isten negyven napon keresztül saját kezűleg készít, akkor azt kell mondjuk, hogy ezt nem írhatta egy üldözött, gettókba szorított, eretneknek titulált nép, hanem csak olyanok, akik már a teljhatalom birtokában voltak. Ez pedig a 15-16. századi zsidóság.

Hardouin, aki maga is jezsuita szerzetes volt, azt mondja, hogy a bibliai dolgokat allegorikusan kell érteni, de ezt a katolikus egyház nem akarja elfogadni.”⁵⁸ És azt írja, hogy a 13-14.

⁵⁴ „Et ex his venisse (in Italiam) Ianum cum Dirim et gallis, progenitoribus Umbrorum.” (Caccia, 2015/16. 132.)

⁵⁵ „Двое из единомышленников Рюриковых, именем Аскольд и Дир... отправились с товарищами ИЗ НОВАГОРОДА В КОНСТАНТИНОПОЛЬ искать счастья.” (Носовский, Фоменко, 2020. 3.4. fejezet.)

⁵⁶ Genesis: „Et appellavit lucem dies, a dyan greco quod est claritas sicut lux dicitur: qui luit et purgat tenebras. Tenebras dixit noctem a nocendo qui nocet: oculis ne videant: sicut tamen dies exortum est a dyan greco: ita nox a nyctim.” (Comestor, 1541.)

⁵⁷ „Dicitur etiam celum: quia celat, id est tegit omnia sensibilia.” (Uo.)

⁵⁸ „Inea hypothesi impia, ex qua consequitur, verbum dei scriptum non esse nisi verbum Rationis universalis, necesse est explicari allegorice omnia praecepta Legis caeremonialia et positiva, neque ea solum, sed et facta

századig a görögöknek nem volt csak latin Bibliájuk, és a liturgiájuk is latin volt.⁵⁹ Továbbá Szulejmán a 16. század elején azt állította magáról, hogy ő Nagy Konstantin utódja és így neki jár úgy a keleti, mint a nyugati római birodalom. Egyesek szerint ez a Szulejmán valójában Salamon volt.⁶⁰

Az indoeurópaiak írásaiból kiderül, hogy a legrégebb és legműveltebb nép a szkita volt. Ezért próbálta mindegyik tőlük származtatni magát (kivétel a zsidó). Ezért tűnik úgy, hogy mindenfelé szkiták éltek.

A szkitákról fel van jegyezve, hogy békés igazságos nép volt. Így nem lehetett hódító. A hódító népek a leigázott rabszolgáikkal számtalan építményt hoztak létre. Ha a szkitáknak olyan nagy birodalmuk lett volna, ami igazolná, hogy örmények, oroszok, olaszok, gótok stb., mind tőlük származnak, ahogy egyesek állítják, akkor valami nagy építményeket is a számlájukra írnának, de ilyen nincs. Ami kevés műalkotás fennmaradt tőlük, és ami bizonyítaná, hogy a szkiták a Kárpát-medence őslakói és a magyarság ősei, azt a hódító népek megsemmisítik vagy elrejtik. Utalok itt a Várhelyen feltárt mozaikokra, amiket tudatosan megsemmisítettek felsőbb utasításra mivel világosan látszott a képeken a magyar–szkita viselet.⁶¹

Nemrég jelent meg a Szilaj Csikón [Fábián Sándor könyve](#), amelyben általa talált igen sok írott forrást mutat be a magyarság Kárpát-medencei eredete és folytonossága bizonyítására. Ő tovább kutat, és most egy olyan témát egészít ki, amely minket, magyarokat szintén erősen érint. Egyrészt további adalékokkal szolgál Nagy Károly és Károly Róbert valószínűsíthető azonosításához (azonosságához) a történelemhamisítás során, jobban mondva mintát ad előbbi megteremtéséhez utóbbi alakjából; másrészt kiegészíti annak magyarázatát, hogy miért került sor az északi kereszténység, benne a magyarok vallása pápai vezérlettel történt leverésére. Azaz ebből is látszik, hogy Fábián könyve elolvasása nélkül ez a cikk nehezen lesz érthető. Biztatunk tehát az olvasására. Bele is építettük e cikk tartalmát a könyvbe, ezt az elektronikus megjelenés szerencsére lehetővé teszi. A délről érkező embertömeg egyébként nem ismeretlen Európában: az őskori ember terjedésének nemcsak nyomai léteznek, hanem ókori görög és latin nyelvű híradások is szólnak róla. De hogy ennek következménye a magyar történelmet is ennyire befolyásolta, eddig erre nemigen gondoltunk.

Ugyanakkor újonnan pénzelt őstörténet-kutatási fejlemények miatt fontos lett figyelembe venni a Fábián Sándor által feltárt adatokat. A napokban jelent meg két, ezektől nagyon eltérő beszámoló, ahol egyrészt [a sztyeppei ökológia teljes félreértelmezésével](#) találkozunk, másrészt [előre elképzelt végeredmény szállításával](#). Mert egyébként egyértelmű, hogy a bronzkor nem sztyeppei találmány, hiszen a sztyeppén nincsenek meg a kohósítás feltételei – de a nyersanyag sem. Ezt nem pótolja a hit, amelynek mai alapja az a szellemiség, amit a magukat még mindig felsőbbrendűnek érzők számosan támogatnak. A fémkorszakoknak két központi – fémeket előállító és feldolgozó – forrása volt: az egyik a Kárpátok hegyes-dombos vidéke, a másik a Kaukázus belseje – Mecamor. És ezek egyike sem sztyeppei. Később a Folyamköz is csatlakozott, de ott már a fémeket dolgozták fel, amelyeket kereskedelem révén szereztek be. A fémek előállításához a középkorban is két dolog kellett: érc és a kohókat fűtő anyag, fa. A sztyeppén egyik sincs. Ugyan a Donyec-medencében vasérc van, de annak bányászata és feldolgozása nem ekkor, hanem sokkal később kezdődött. Ahogy például az sem lenne tartható

quaecumque historica: siquidem Ratio universalis dictare non potest nisi praecepta universalis et morales, hinc necessitas oritur totam scripturam allegorizandi: id quod Catholici detestantur. (Hardouin, 1766, 75.)

⁵⁹ Uo. 77.

⁶⁰ Uo. 80.

⁶¹ Lásd *A frig sapka* c. fejeztben.

állítás, hogy „mivel a cikkíró koreai telefonon küldte el a cikket a Magyar Nemzetnek, tehát a koreaiak is magyarok, mert a telefon magyar kezében volt” (amint a felajzott íj annak idején).

A kutatási kiindulás persze mindig elméleti, még egy fizikai kísérletet is meg kell tervezni, a kudarc lehetőségét is beleértve. Azonban „elméletileg” a végeredményt nem lehet megmondani, amint ez itt aztán történik, s különösen nem kizárólagossággal kijelölni a magyarságkutatás jelen feladatán túli irányát, célját és küldetését – egy feltételezett, megelőlegezett eredmény nyomán. Mert olyan sületlenségekre jutunk, hogy önmagunkat mint fegyverteleneket üldöztük el délről északra fegyveresként. A finnugor szerecsenmosdatásra, azaz a sztyeppei magyar eredet „felajánlásának” képtelenségére – ami az Árpád emlékezete c. konferencia nyitóbeszédében hangzott el – már annak idején [felhívtam a figyelmet](#) itt, a Magyar Őstörténet rovatban. Ugyanis a tudomány olyan, hogy ha előítélettel nyúlunk a módszerekhez, akkor hozzák az előre elvárt eredményt. Persze, nem valósat. Ebben az esetben ez ennek a tökéletes példája – mégpedig annak, hogy miként nem lenne szabad! Hol van ebben a magyar népi műveltség? Hol van ebben a nyelvfelettség? Semmi, csakis a ló, a nyíl, a feltételezett sztyeppei eredet. Semmi más nincs. Persze hogy be lehet bizonyítani.

Ezért is üdítő Fábián Sándor munkássága, aki ugyan mer feltételezéseket megfogalmazni, de egyrészt hatalmas bizonyító anyag birtokában, aminek már a feldolgozásához is kell az éles elme, másrészt annak a bátorságnak a segítségével, amely megengedi a tévedést is, és belátja, ha megfelelő érveléssel figyelmeztetik rá, sőt kéri az ellenőrzést, kiigazítását.

II. Módszertani találmányok

1. Ezer évvel fiatalabb klasszikusok, ezeréves „patina”

Nézzük Pliniust, aki – hangsúlyozom – csak állítólag írt az első évszázadban, ami azért kétséges, mert már tudta, hogy a föld gömbölyű, hogy a Föld a Nap körül forog, sőt azt is, hogy számtalan a Naphoz hasonló csillag létezik. Eltelik másfél évezred és ezért az állításért embert égetnek máglyán. Vajon a tudás emberei 1500 évig elnémultak, vagy egyszerűen *az ókor valójában a középkorban volt?* Plinius szerint „a világ és az, amit más néven égnek hívnak, ami mindent körülvesz, hogy istenek műve lenne kevésbé hihető, ami örök, végtelen nagy, nem született és nem is fog elpusztulni soha.”⁶² És „a Föld a formája szerint tökéletes gömb alakú, és nem csakhogy minden része magába fordul, de saját magában nyugszik és nincs semmi, ami fenntartaná, nem lehet tapasztalni sem a kezdetét sem a végét, sem azt, hogy mi mozgatná, mivel állandó forgásban van...”⁶³ Ez a latin nyelvezet jellemezte a koraközépkort, amivel – fizikai ismeret hiányában – elég nehéz volt megmagyarázni az ilyen elméletet. Könnyű volt az Egyháznak egyszerűen eretnek zagyaságként beállítani az egész elméletet. Viszont elgondolkodtató, lehetséges-e, hogy ezer éven keresztül a kutyát sem érdekelték azok az írások, melyek a 15. században csodával határos módon valahonnan előkerültek. Ez alatt az ezer év alatt nem volt sem tatár-, sem törökjárás, ezért joggal feltehetjük a kérdést, hogy mi történt ezalatt Európában? Valójában semmi, mert ez az ezer év nem is létezett.

Egy *Latin szómagyarázat és nyelvtan a 15. századból*⁶⁴ példáján, melynek szerzője Ioannis Altenstaig Mindelheimensis sacrum litterarum baccalaureo – a szent irodalom díjazottja, bemutatam saját kutatási módszerem másik hasznos fogását. Mert szerintem arra kell figyelni, hogy egy írásban minél több az abbreviáció, a rövidítés, annál régebbi az írás, és annál több az esély, hogy közelebb kerüljünk a tiszta forráshoz. Ebben az írásban rengeteget találtam. Figyeljük meg, hogyan zárja a szerzőhöz írt levelét Jacobus Henrichman Sindelfingensis, a szerző egyik barátja: „*Vale iterum ex Crespachio nonis Maij: Anno octavo ultra sesquimillesimum.* – Ismételt üdvözetem Chrespáchióból május kilencedikén 6008-ban.” Aki valamennyire jártas a latin írásokban, észreveheti, hogy a modern latin szótárokat olyan fordítások alapján készítették, mely fordítások a hatalmi követelményeknek megfelelően és nem a valódi értelem szerint készültek. Így a sesquimillesimumot másfél évezrednek fordítják. Ráfogják, hogy létezik egy sesqui szó, ami másfelet jelent. Ebben az időben még nem léteztek sem szótárak, sem pontos szabályok a latin szóhasználatra, ezért néha keverték, mikor az olasszal, mikor a franciával. Elég, ha elolvassuk Nostradamus írásait. Különben a fenti könyv szerzője épp azzal a céllal ír, saját bevallása szerint, hogy valamelyest rendet tegyen a latin szavak értelmezésében. A ses olaszul hatot jelent, a qui=mint. Tehát a sesquimillesimum = úgymint hatezer.

Ebben a korban még nem létezett egységes időszámítási rendszer. Vallási körökben a világ teremtésétől (anno mundi) számították az időt. Ez nem más, mint az anno mundi szerinti 6008. év. Ebből kivonva a Jézus születési évét, 5500-at, megkapjuk a Kr. u. 508-as évet. Tehát ekkor még sokan nem tudtak az ezeréves csalásról, és az 1508-at csak 508-nak írták. A könyv elején

⁶² „Mundum, et hoc quod nomine alio caelum appellare libuit, cuius circumflexu teguntur cuncta, numen esse credi par est, aeternum, immensum, neque genitum, neque interitum unquam.” (Hardouin, 1585. 136.)

⁶³ „Formam eius in speciem orbis absoluti globatam esse, nomen in primis et consensus in eo mortalium, orbem appellantium, sed et argumenta rerum, docent: non solum quia talis figura omnibus sui partibus vergit in sese, ac sibi ipsa toleranda est, secque includit, et continet nullarum egens compaginum, nec finem aut initium ullis sui partibus sentiens: nec quia ad motum, quo subinde verti debeat, ut mox apparebit, talis aptissima est: sed oculorum quoque probatione: quod convexus mediusque quacumque cernatur: quum id accidere in alia non possit figura.” (Hardouin, 1585. 138.)

⁶⁴ Altenstaig, 1509.

a szerző hivatkozik egypár ókori íróra, mint Arisztotelész, Eratoszthenész, Vergilius, de az úgynevezett sötét középkorból senkit sem említ. Ezért biztosra vehetjük, hogy az említett nagy klasszikusok ezer évvel közelebb álltak a szerzőhöz, mint ahogy azt a mai történelem tanítja.

Más példákat is találtam: Erycius Puteanus: *Scripsi Lovani*, in *Arce*. VIII. Kalend. Septemb. ∞.DC.XIV.⁶⁵ Ez az év 1614. Látszik, hogy még ekkor is 614-et írnak, előtte pedig egy végtelen időtartamot. Ez persze eretnekségnek számít, mivel nem veszi figyelembe a világ teremtését. Ugyanabból az évből dátum egy másik „eretnek” írásból, és tudni kell, hogy 1600 körül égetik máglyán Giordano Brunot. Laurens Beyerlinck: *Actum Antverpiae* X. Kal. April. ∞.D.CXIV'.⁶⁶ És ebből több mindenre következtethetünk: A múlt hamisítása abból a kényszerképzetből indult ki, hogy az írás már évezredekkel ezelőtt megjelent. A társadalmi életben, akár a fizikában, az ok–okozat törvénye érvényesül. Valami csak akkor jöhet létre, ha annak oka van, vagyis szükségszerűen. Azt tudjuk, hogy a reneszánsz korában az írás robbanás szerűen terjedt. Vajon létezett-e egy-két évezreddel a reneszánsz előtt olyan ok, ami szükségessé tette volna az írást? Ez az ok a nagy római birodalom léte lehetne, ami viszont úgy néz ki, hogy csak egy fikció. A kezdetleges római számjegyekkel lebonyolított számítási technika mellett teljesen lehetetlen lett volna egy ilyen óriási birodalmat működtetni. De a nagy Szent Római Német birodalom léte is csak egy vágyálom, mert soha nem volt olyan egységes, hogy az lett volna, ami a neve. A nagy földrajzi felfedezések a reneszánsz korában kezdődtek, és ekkor vált igazán szükségessé az írás. Az írás nem más, mint a beszéd papíron való rögzítése. Az tudott igazán írni, aki a beszédnek is ura volt. Ezek pedig a kereskedők voltak.

Sokan megbotránkozhatnak azon, hogy hogyan lehet a IX. században szkitákról beszélni, amikor a hivatalos történelem szerint ezek már mindjárt az időszámításunk után eltűntek.

Itt jön a képbe az időcsalás. Az orosz krónikákat nem tudták teljes egészében átírni a Scalighieri-féle időskálának megfelelően. Márpedig az orosz krónikák a IX. században szkitákról beszélnek. A Fomenkó vezette csapatnak ezen kívül számtalan oka volt feltételezni, hogy az időskálába betoldottak ezer évet. Ugyanezt állítja Uwe Topper is a Kanári-szigetek kapcsán. A történelemkönyvekben az áll, hogy a rómaiak már Krisztus előtt meghódították a szigeteket. Aztán jön egy ezer éves csend (senki nem tud a szigetekről), és majd a reneszánsz korában térítik át az ottani őslakosokat a keresztény hitre. Tóth Gyula szépen kifejtette, hogy az időbetoldását csak úgy lehetett megejteni, elkerülendő a csalás gyanúját, hogy egy úgynevezett nagy ciklust, ami kereken 532 év, vagy ennek a többszörösét kellett betoldani az időskálába.⁶⁷ Ennek a kétszerese 1064 év. Tehát innen kellene kezdeni az időszámítást. Vonjuk ki az 1064-ből (ez két húsvétciklus) a Dárius hadjáratának évszámát a szkiták ellen, vagyis az i. e. 513-at, és így megkapjuk az i. u. 551-et. Így 1064 évvel tolták vissza a történelemben a Dárius hadjáratát. 535-ben beállt egy mini jégkorszak.

Az ősi civilizáció, amely megteremtette az úgynevezett ókori monumentális építményeket, összeomlott. Valószínű, hogy a Hun birodalomnak ez vetett véget, és nem Attila halála. Az egyenlítőhöz közelálló népek, mint a perzsák, egyiptomiak, könnyebben átvészelték a katasztrófát, és amint látjuk, már 551-ben támadásba lendültek az északiak ellen. Ekkor menekülhettek úgy az etruszkok, mint a szkiták is a Kárpát-medencébe a déli nyomás miatt. A régi kultúra képviselői a Kárpátok védőgyűrűjében gyülekeztek. Ezek frigyét (szövetséget) kötöttek egymással. A szövetség jelképe a frigy sapka volt. Innen származik a fríg sipka elnevezés és nem az úgynevezett Frígiából. Persze itt nem csak sapkáról van szó, hanem amint a szkiták ábrázolásán látszik, az egész öltözetük olyan, mint akik hosszú időre berendezkedtek a hűvös éghajlatra. A szkita eredeti neve a szittja, vagyis aki a tüzet szítja.

⁶⁵ Puteanus, 1679.

⁶⁶ Beyerlinck, 1614.

⁶⁷ Tóth, 2014.

Szkita korból avar kor

A történelem ezt a kort nevezi avar kornak, ami valójában a szkita kor.

Ez egyesítheti történelmünkben az eddig korábbinak tartott hun és későbbinek tartott magyar első és második bejövetelt. Elképzelhető, hogy az Árpád-féle második bejövetel és a hunok első bejövetele azonos, és Árpád volt Attila. Úgy vélem, hogy egyszeri nagyobb bejövetelről van szó. Ez pedig az úgynevezett honfoglalás. Az első bejövetel pedig csak az Árpád-házi királyok megrendelésére írt fiktív történet. Ha 535 körül beállt egy minijégkorszak, akkor az addigi civilizációnak a híre-hamva is eltűnt. Itt van egy 2×532 éves csúsztatás, ami azt jelenti, hogy amit mi i. u. III. századnak hiszünk, az valójában a XIII. század. Ezért van az, hogy a tatárokat is hunoknak nevezik.

Szerintem a hamisítás úgy kezdődött, hogy felkészületlen barátapapok elkezdtek másolgatni különböző történelmi iratokat. Mivel nem ismerték elég jól a latin nyelvet, de maga a latin nyelv is nagyon zagyva volt az eredeti formájában, így két-három másolás után már az írás köszönő viszonyban sem volt az eredetivel. Ezt kihasználva a céltudatos hamisítók, úgy írták át a történelmet, ahogy nekik tetszett.⁶⁸

Minden jel arra mutat, hogy a mai kronológia enyhén szólva nem megbízható. Az ún. Anni Christi, vagyis a Jézus születésével kezdődő időszámítás önkényesen lett bevezetve.

Arról van szó, hogy a történelmi írások szerint i. u. 525-ben I. János pápa megbízást ad egy Dionysius Exiguus nevű papnak a húsvéti napok kiszámolására. Ebben az időben az egyház még a diocletianusi időszámítást használta (amely Diocletianus császár uralkodásával indult), így a megbízatás időpontjában 241-et írunk. Amikor eljut 248-ig, hirtelen átugrik 532-re, és kijelenti, hogy ez a Krisztus születésétől számított 532-dik év, azaz Anno Domini 532. A kérdőjelek ott jelentkeznek, hogy az Egyház nem vezeti be ezt az Anno Dominit csak majd a reneszánsz korában.

A hivatásos történészek beszélnek juliánusi, diocletianusi, nagysándori, szeleukida stb időszámításról, de az Anno Mundit úgy kerülik, mint ördög a keresztet. Ez onnat van, hogy a keleti egyházak nem voltak hajlandóak elfogadni a Scaligeri és a római katolikus egyház által felállított kronológiát. Oroszországban egész az 1700-as évekig az Anno Mundi szerint datálták a történelmi eseményeket. A nyugati történészek úgy próbálták kipiszkálni ezt a tüskét, hogy gyártottak egy rakás Anno Mundit, teljesen elütő számokkal. Az elütés pár száz évtől 1500 évig terjedt. Így szabadultak meg az eredeti Anno Munditól, ami Kr. e. 5500-zal kezdődik. Ahogy Fomenkóék kimutatták, amikor a görögkeleti dokumentumokban az időszámítást átírták a Jézus születése szerintire, akkor a háromjegyű szám előtt mindig megjelent egy J betű. Ezt a J-t aztán utólag úgy kezdték értelmezni, mintha egyes volna. Így lett a 232-s évből 1232-es év, és így lett a tatárjárásból egy hunjárás is.

A tatárjárás idején, ami Anno Domini szerint 1241 körül zajlott, a novgorodi krónikás így ír: „A 6732. évben bűneink miatt ismeretlen népek érkeztek, akikről senki sem tudja világosan, hogy kik és honnan jöttek, milyen a nyelvük, milyen törzshöz tartoznak és mi a hitük. Tatároknak nevezik őket, egyesek taurmennek [türkménnek], mások besenyőknek mondják őket.”⁶⁹

Ez a 6732-es év az úgynevezett Anno Mundi szerinti év, vagyis a világ teremtésétől eltelt idő. Az Anno Mundi szerint Jézus születése 5500-ban történik. A különbség 1232, az az év, amikor a tatárok Batu kán vezetésével az oroszokat rohanják le.

Európa másik felében, Németországban ugyanebből az időszakból jelenik meg a Szent Orsolya legendája. Habár az események állítólag ezer évvel korábban történtek, de ez idő előtről semmi nyomot nem találni róla.

⁶⁸ Például a bibliai Góg és Magóg népe ellen lépteti fel Nagy Sándort a róla szóló szír legenda (a bizánciak ezen előképével is a hunok befejtetése a cél). Lásd Donzel, 2010. 18-22. V. ö. Wessels, 2013.

⁶⁹ Györffy, 2002.

„A szüzek az Úr 238. évében mártíromságot szenvedtek. De egyesek szerint az időszámítás nem engedi meg, hogy ebben az időben ilyesmi történt volna. Mivel ebben az időben Szicília sem létezett mint királyság és Konstantinápoly sem, habár a történetben az áll, hogy a szüzekkel együtt utaztak ezen országok királynéi is. Ezért hihetőbb, hogy az esemény jóval Konstantin császár után, éspedig Marcianus császár idejében történt, az Úr 452. esztendejében, amikor a hunok és a gótok kegyetlenkedtek.”⁷⁰

Az biztos, hogy az évszám nem stimmel a Scaligeri által felállított hamis időskálával. Csakhogy figyeljük meg: „Ursula-Legende aus dem 13. Jahrhundert”, vagyis a legenda a 13. századból, tehát közvetlenül a tatárdúlás idejéből való, a Scaligeri időskálát pedig csak a 16. században állították fel. Ha még mindig kétségünk lenne afelől, hogy kinek van igaza, akkor el kell olvasni a kölni Szent Ursula templomban található latin feliratot, ahol nem hunokról, hanem tatárokról (tartarii) olvashatunk. 1238-ban már nem beszélhetünk hunokról. De mivel a tatárjárás idejében még a Jézus születését ezer évvel későbbre gondolták, így eszerint a tatárjárás nem 1238-ban, hanem 238-ban történt.

Nagy a gyanú hogy Fomenkóéknak van igazuk, akik állítják, hogy több mint 1000 évet toldottak be az időskálába.

És jelenleg a kronológia tekintetében úgy állunk, mint a sötét középkorban a Föld kerekességét illetően. Hiába bebizonyították a tudósok, hogy a Föld gömbölyű, de mivel ez nem egyezett az akkori vallási dogmákkal, így óriási volt az ellenállás. A vallási vezetők és a világi hatalmak akkor is attól tartottak, hogy ha meginog a hit, összeomlik a társadalmi rend. Úgy tűnik, hogy most is megpróbálják minden lehető módon megakadályozni, hogy kiderüljön az igazság. Megdöbbenve veszem észre, hogy a Wikipedián a kronológia tárgyalásánál meg sincs említve az anno mundi, holott a keleti keresztény egyházak több mint 1000 évig ezt az időszámítást használták.⁷¹ Miért félnek ettől annyira, mint ördög a kereszttől? Hát azért, mert ez a kulcs, ami leleplezi a hamisítást a Scaligeri–Petaviuszi kronológiában.

A hivatalos álláspont szerint az Anno Domini (Krisztus születése szerinti időszámítás) Dionisius Exiguus vezette be 532-ben. Erről olvasni lehet Tóth Gyula „A Nagy ciklus” című írásában.⁷² Az a tény, hogy a pápák, illetve a katolikus egyház mégsem fogadta el, vagyis nem alkalmazta ezt egész a 11. századig, több dologra ad alkalmat következtetni: 1. Krisztus iránti tisztelethiány a pápák részéről. 2. A pápák nem fogadták el a Dionisius Exiguus által számított születési dátumot. 3. A 11. század előtt nem is léteztek pápák. Ha bebizonyosodik az ezeréves időbetoldás, akkor a következtetés harmadik pontja érvényes.

Anno mundi és Anno Domini

⁷⁰ „Die Jungfrauen litten aber um das Jahr des Herrn 238. Doch läßt es nach Etlichen die Rechnung der Zeit nicht zu, dass solches zu der genannten Zeit geschah. Denn weder war Sicilien damals ein Königreich, noch Constantinopel; weil hier gesagt ist, dass die Königinnen jener Länder mit den Jungfrauen seien gewesen. Darum scheint glaublicher, dass lange nach dem Kaiser Constantinus, da die Hunnen und Gothen wütheten, dieses Märtyrium sei geschehen, das ist, zu der Zeit des Kaisers Marcianus, als wir in einer Chronik lesen, welcher regierte im Jahre des Herrn 452.” (Ursula-Legende aus dem 13. Jahrhundert.)

⁷¹ <http://hu.wikipedia.org/wiki/Kronol%C3%B3gia>.

⁷² Tóth, 2014.

Az egyik Wikipédia oldalon ez áll: „A katolikus enciklopédiának megfelelően, a pápák a dokumentumaikat valamely uralkodó ideje szerint datálták, az Anno Dominit a római katolikus országokban csak a 11–14. századtól kezdték használni. A keleti ortodox egyházakban pedig csak a 17, sőt 19. századtól.”⁷³

Tehát a 17–19. századig a keleti keresztény egyházak az anno mundit használták. Az anno mundit, azaz a világ teremtése óta eltelt időt a Bibliában leírt időrendből lehet kiszámítani. Ha valaki család nélkül ezt kiszámította úgy, ahogy az a Constantin Radu Conradu *Contradictii biblice* című könyvében található bibliai kalendáriumban áll, akkor azt látja, hogy Jézus az V. évezredben született, vagyis anno mundi szerint 4348-ban. Csakhogy a vallási dogmákban Krisztus az isteni ember, egy új Ádám. Mivel Isten Ádámot a hatodik napon teremtette, így a khiliazmus értelmében Krisztus a hatodik évezredben kellett születessen, vagyis 5500 körül. Idővel megpróbálták ezt az ezeréves űrt eltüntetni oly módon, hogy manipulálták a bibliai évszámokat úgy, ahogy ez a Kedrenos krónikájában is áll, kihozva az 5500-as évet a Krisztus születésére. A probléma abból adódott, hogy a Bibliát nem merték korrigálni. Ismeretes, hogy milyen átkok vannak kilátásba helyezve a Biblia végén azok számára, akik bármit is megváltoztatnak ezen írásokban.

Akik Anno Domini szerinti dátumokat írtak, tudatában lévén az ezeréves időeltolódásnak, ezt az ezer évet már nem az eredeti Biblia szerinti Krisztus születési dátumához adták, hanem az utólag manipulált születési dátumhoz. Így lett az anno mundi 6732-ből mikor 1232, mikor 232. Így lehetett a kunokból hunokat csinálni, így kerülhettek vissza az 1106-ban lezajló bizánci–pannóniai háborúk a 106 körüli dák háborúkhöz.

A történészeknek bevett szokásuk, hogy egyes helynevekből személyiségek nevét és az ezekhez kapcsolódó fikatív történeteket gyártsanak. Trója helynév valóban létezett Kis-Ázsiában. Ugyanakkor léteztek trójai kövekből épített oszlopok. Ezért nincs kizárva, hogy a Traján oszlopa valójában a kő minőségétől kapta a nevét, amiből készítették. A trójai kő tudnivaló, hogy a legfehérebb márványkő. Így az sem egyértelmű, hogy az oszlopon található domborművek miről mesélnek.

Az ókorban, Leo császár idejében történt tűzvész után számbaveszik, hogy mi maradt az egyik templomból: 12 tróján (trójai) kőből épített oszlop, amelyek az épületet tartották.⁷⁴ *A Közel-Keleten nagyon sok ilyen templom romjai találhatók, amikre lehetett írni egy-egy mesét, amikor elkezdték írni a történelmet.*

Amde van egy Trajanopolis is, csak nem lehet tudni, hogy hol: „Az egyetlen földrajzíró, aki Trajanopolisról ír, Ptolemaiosz, aki tévesen Nagy Mysiába helyezi. 109-ben alapította Grimenothyritae, aki Hadrianus császártól kapta erre az engedélyt, a nagy elődje tiszteletére.”⁷⁵

A történészek általában keverik a Mysiát Moesiával, vagyis mikor így, mikor úgy írják. Mysiát Kis-Ázsiába helyezik, Moesia pedig tudott dolog, hogy a Duna–Száva-környéki térség. Itt zajlottak a bizánci–pannóniai háborúk 1106 körül. Észre lehet venni, hogy a történelemkönyvekben gyakori, hogy ugyanolyan, vagy nagyon hasonló névvel helységek jelennek meg földrajzilag különböző helyeken. Ilyenkor mindig felmerülhet a család gyanúja.

⁷³ „According to the Catholic Encyclopedia, popes continued to date documents according to regnal years for some time, but usage of AD gradually became more common in Roman Catholic countries from the 11th to the 14th centuries. In 1422, Portugal became the last Western European country to switch to the system begun by Dionysius. Eastern Orthodox countries only began to adopt AD instead of the Byzantine calendar in 1700 when Russia did so, with others adopting it in the 19th and 20th centuries.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Anno_Domini.)

⁷⁴ „Imposita fuit XII variis columnis de Troiano lapide, altis pedes XXV ab Austri et septentrionis parte sustinebant aedificium.” (Labbe, 1729. 286.)

⁷⁵ „The only geographer who speaks of Trajanopolis is Ptolemy, who wrongly places this city in Greater Mysia (another region of Asia Minor). It was founded about 109 by the Grimenothyritae, who obtained permission from Roman emperor Hadrian to give the place the name of his predecessor. It had its own coins. Hierocles calls it Trajanopolis.” ([https://en.wikipedia.org/wiki/Trajanopolis_\(Phrygia\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Trajanopolis_(Phrygia)).)

Fomenkóék elég részletesen foglalkoznak az ezeréves időcsúsztatással. Egyebek közt ezt írják: „A hipotézisünk egybevág azzal a ténnyel, hogy a középkori itáliaiak az ezred utáni évek-nél csak századokat írtak: a XIV. századra: a háromszázadok, a XVI. századra az ötszázadok évek.”⁷⁶

Ugyanakkor azt is észrevették, hogy nagyon sok középkori évszámnál az ezret nem egyes-sel jelzik, hanem i-vel vagy j-vel, ami nem más, mint a Jézus név kezdőbetűje. Ezzel jelezve, hogy ott valóban az ezer évet le kell írni.

A történelem, akár a hit, érzelembeli kérdés. Amikor ezeknek az igazságtartalmát firtatják, akkor az érintettek úgy érzik, hogy a létüket éri támadás. Az érzelmek negatív megnyilvánulása a bosszú. Az Új Ádám épp abban különbözik a régitől, hogy uralkodni tud az érzelmein, le tudja győzni úgy a kívánságait (amire ugye, Ádám és Éva nem volt képes), valamint a bosszúvágyát. Ne feledjük, hogy a bibliai történelemben még létezett egy Új Ádám, akit Noénak hívtak. Maga a neve is Új emberre utal. Noé nagyon kemény átkot mondott ki a Kám fiára, Kánaánra, tudva, hogy ez jobban fáj Kámnak, mintha csak őt átkozta volna meg. Sokan csodálkoznak, hogy miért ez a kemény átok, holott valóban Noé volt a hibás, mivel lerészegedett. A Károli Gáspár Bibliájában az áll, hogy Kám csak azért volt bűnös, mert meglátta az apját meztelenül. Azonban régi írásokban az áll, hogy Kám kiherélte Noét, amíg ez részeg kábulatban volt. És valóban, a Bibliában nincs szó, hogy ezután Noénak még gyerekei születtek volna, pedig akkor igen szükség volt a népszaporulatra. A bizánci korban, amikor a Bibliát is összeállították, az emberherélés mindennapos volt. A régi krónikákban az áll, hogy szkita gyerekeket fogtak el és eunuchokat csináltak belőlük. Ezek, nemcsak mint szolgák a császári udvarban, hanem a legmagasabb funkciókat is betöltötték, ugyanúgy, mint a janicsárok a török időkben.

Idézet a Nicephoro Briennius krónikájából: „Amikor Alexius császár a táborba ment, az anyja egy eunuch papot adott melléje... Amikor Alexius császár visszament a palotába, az eunuch vezette a sereget Melissenum irányába, Bithynia határáig...”⁷⁷

És mégsem a bizánciak voltak a barbárok, ugyanis ők minden más nemzetet barbárnak neveztek. És ezek az események nem az ókorban történtek, hanem a középkorban, ugyanis Alexios 1081-ben kezdett uralkodni.

Az Új ember sajnos nem nagyon jelenik meg még a vallási vezetők közt sem. És szerintem, ami a különböző felekezeteket elválasztja, nem értelmi, hanem érzelmi alapú. Egy felekezeti ismertetésben például ez áll: „Ősi szabály szerint az Ortodox Egyházban a Húsvét nem eshet egybe a zsidó húsvétal. Ha ugyanakkorra esne a zsidó húsvét, akkor az ortodox keresztények a Húsvét ünnepét egy héttel későbbre halasztják.”⁷⁸ Vajon ez egyszerű zsigeri viszolygás, vagy valamiféle visszavágás. Amíg nem tanuljuk meg az érzelmeinken való uralkodást, addig mindig számíthatunk a legrosszabbra.

Sokan feltehetnék már a kérdést, hogy lehet-e a történelmet tudománynak nevezni. Tudott dolog, hogy a történelmi írások elsősorban krónikákra hagyatkoznak. A krónikák persze az akkori kor vallásos szemlélete szerint a bibliai adatokból indulnak ki. Manapság aki tudományos alapon próbálja megközelíteni a történelmet, nem veheti komolyan a Bibliában található történelmi eseményekre vonatkozó évszámokat. Mindemellet nem lehet kikerülni azt a „sarokkövet”, ami Krisztus születési dátumát jelenti. Ugyanis sem történelmi feljegyzések, sem ásatási eredmények nem tudják bizonyítani – minden kételyt kizáróan – ennek a pontos idejét. Lehet ez a dátum valós vagy valótlán, de a mostani időszámításunk innét indul. Párhuzamba fogok

⁷⁶ „This hypothesis of ours concurs with the known fact that medieval Italians designated centuries by hundreds: trecento (or the 300 s) the XIV century cinquecento o (or the 500 s), the XVI century.” (Fomenko, 2006.)

⁷⁷ „Monachus Eunucus contubernalis Alexio a matre datus... Sic Alexius ad Imperatorem in Palatium rediit. Eunuchus vero cum omnibus copiis adversus Melissenum movit, ac fines Bithynie transgressus...” (Bryennius, 1661.)

⁷⁸ <http://husvet.info/ortodox-husvet-2028/>.

állítani kétféle időszámítást. Az egyik George Kedrenos *krónikája*⁷⁹ alapján, a másik Constantin Radu Conradu *Contradictii biblice*⁸⁰ (Bibliai ellentmondások) c. könyve alapján.

A Wikipédián ez áll: „George Kedrenos or Cedrenus (Greek: Γεώργιος Κεδρηνός) 11. századi bizánci történétíró, a világ rövid történetét adja elő a világ teremtésétől az ő idejéig.”⁸¹

Kedrenos: Adamo usque ad diluvium sunt anni omnino II CIO CCXLII=2242 – tehát Ádámtól az özönvízig 2242 év.

Conradu: Anul 1656 Potopul biblic (az özönvíz: 1656-évben).

Kedrenos: A teremtéstől Ábrahám haláláig: CIO CIO CIO CCC IIC=3398 év.

Conradu: A teremtéstől Ábrahám haláláig 2123 év.

Kedrenos: Izsák születése CIO CIO CIO CCCCXIII=3413.

Conradu: Izsák születése 2048.

Kedrenos: József halála, a zsidó nép szolgaságra jutása CIO CIO CIO IOCLXXII=3672.

Conradu: az egyiptomi szolgaság kezdete 2238.

Kedrenos: József halálától Mózes születéséig CCCCXXX =430 év.

Conradu: Az egyiptomi rabság ideje 430 év.

Kedrenos: Ádámtól Salamon uralkodásának kezdetéig IIII CIO CIO LXX=4470.

Conradu: Ádámtól Salamon uralkodásának a kezdetéig 3319 év.

A továbbiakban a két számítás közti különbség sokat nem változhat, ezért nincs miért folytatni.

A Conradu által felállított bibliai kalendárium szerint Krisztus születése a világ teremtésétől számított 4348. év. Ahhoz, hogy kijöjjön az 5500 év, ehhez hozzá kell adni több mint ezer évet. Vagyis, más szóval, betoldottak az időskálába több mint ezer évet.

De miért ragaszkodtak az 5500 évhez? Kedrenos semmiféle számítást nem eszközöl, csak egyszerűen kijelenti, hogy Krisztus születési dátuma az 5500-as év. A Salamon uralkodásának kezdetétől a Krisztus születéséig eltelt idő a Conradu táblázat szerint 4348-3319=1029. Ha ezt hozzáadjuk a Salamon uralkodásának kezdőévéhez a Kedrenos krónikájából: 4470+1029=5499. Tehát Kedrenos manipulálta az évszámokat úgy, hogy kijöjjön az 5500 év. Ez a khiliazmus és az eszkatologikus világszemlélet következménye, ami abból a bibliai kijelentésből indul ki, hogy Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap. A Biblia szerint Isten Ádámot a hatodik napon teremtette, Jézus pedig mint egy új Ádám, aki a világot hivatott megváltani, 5500 körül kellett szülessen. Vagyis az anno mundi szerinti 5500-as év előre meghatározott dátum, és ehhez próbálta Kedrenos, ahogy sok más vallási krónikás is, igazítani az eltelt időszakokat.

Ha a khiliazusból indulunk ki, nem biztos, hogy Krisztus 5500 anno mundiban kellett szülessen. Ha szóról-szóra értelmezzük a bibliai állítást, hogy Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap, akkor a fordítottja is igaz, egy nap annyi, mint ezer esztendő. Vagyis a teremtés valójában hat ezer évig tartott. Krisztus a bűntől jött megváltani az emberiséget. A teremtés ideje alatt még nem volt bűn. Tehát Krisztus csak a hetedik évezredben jöhetett, vagyis 6500-ban született. Nemrég találtam olyan régi írást Pray Györgytől, amely ezt alátámasztja:

„Különböző számítások a világ teremtésétől a Krisztus születéséig eltelt időről:

Coxeu-Kimi 4375

Secundum P. Le Comte 4600

⁷⁹ Cedrenus, 1566.

⁸⁰ Conradu, 1997.

⁸¹ „George Kedrenos or Cedrenus (Greek: Γεώργιος Κεδρηνός, fl. 11th century) was a Byzantine historian. In the 1050s he compiled A concise history of the world, which spanned the time from the biblical account of creation to his own day.” (https://en.wikipedia.org/wiki/George_Kedrenos.)

Ex P. Gaubil supputatione 6115
 Ex Blanchini abaco 6700
 Iuxta Origenem 4830
 Ex Flavio Jozepho circiter 4926
 Juxta Mezheodorum 5000
 Ex Gregorio Turonensi 5150
 Ex Augustino 5195
 Secundum LXXII et Martyrologum Romanum 5199
 Ex Isidoro 5210
 Ex Augustino iterum 5351
 Ex Epiphanio Constantiensi 5479
 Ex Panadoro 5493
 Juxta Africanum 5500
 Juxta Constantinopolitanos 5509
 Juxta Theophilum 5531
 Juxta Alphonsinus Tabulas 6508⁸²

Ha figyelembe vesszük a fenti levezetést a Conradu bibliai kalendáriumának nyomán, amiből egyértelműen kiderül, hogy az időskálába betoldottak ezer évet, akkor könnyen meg lehet, hogy a kijevi krónikás, amikor azt írta, hogy a világ teremtésétől számított 6732-ik esztendőben a tatárok előzőnlötték Kijev környékét, akkor ő a Krisztus születését 6500-ra tudta. Így a 6732-s év egyenlő lesz a 232-es évvel. 238-ban már Köln városánál vannak. Ezt jegyezték fel a Szent Orsolya nevére szentelt templomban, ahol valóban tatárokról szól a feljegyzés. (Pedig ebben a korban történelmi írásokban nem esik szó tatárokról.) Ezt aztán különböző írásokban úgy állítják be, mint a hunok által elkövetett 11000 szűz lemészárlását. Az 1241-es magyarországi tatárjárás is így 241-ben történik. A tatárokat kunoknak is nevezték. Aztán miután Krisztus születési dátumát ezer évvel hátravitték, a kunokból hunok lettek, a tatárjárás 1241-re került, a „hunjárás” pedig 238-450-re.

A fenti írásokból látszik, hogy az időskálába két húsvétciklust, vagyis 1064 évet toldottak be. Amikor ezt a műveletet elvégezték, a XVI–XVII. században, már elég asztronómiai tudásuk volt ahhoz, hogy belássák, az időskálába csak 532 évet, vagy ennek a többszörösét lehet betoldani. Ellenkező esetben a betoldást könnyű leleplezni.

Az igazságot néha nem könnyű megemésztetni az érzelme-centrikus egyéneknek, ugyanis a fentiekből az is következik, hogy mindaz a fényes múlt, amire oly sokan büszkék, kipukkan, mint egy felfújott lufi. De nézzük meg a római évszámokat, milyen primitív módon vannak lejegyezve a Kedrenos krónikájában. Pedig ezek nem az eredeti írásból lettek átmásolva, mert a görög nyelvben nem voltak számjegyek (ezeket jobb esetben betűkkel jelölték), hanem a fordítás idején lettek bejegyezve az akkor érvényben lévő számjegykészlettel. A fordítás nem történhetett hamarabb a XIII. századnál. Ekkor kezdődött a bizánci latin kor.

Látni lehet, hogy a számok még nem szabványosítottak, a három ezret lehet így is írni: III CIO, meg így is: CIO CIO CIO. Az ötezret lehet így is: IOO, de így is: V CIO. De nézzük meg a Salamon uralkodása kezdetét jelölő évet: IIII CIO CIO LXX=4470 mennyire megtévesztő. Ugye a CIO lehet ezer is, meg négyszáz is. Aztán hogy ezekkel a számokkal hogyan lehet műveleteket végezni, azt csak a rómaiak tudnák megmondani.

Ezekkel a számokkal nem csak adminisztrációs dolgokat nem lehet intézni, de még az egyszerű évszámokat is nehéz feltüntetni. Az olyan birodalmat, mint a római, arról az írásokról szólnak, ilyen matematikai tudással lehetetlen lett volna működtetni.

Bizánc környékén volt egy Ibéria, volt egy Galata, Bithynia stb. Ezekről volt említés a bizánci krónikákban. Ez inspirálhatta a történészeket egy nagy római birodalom elképzelésére,

⁸² Pray, 1775. 195.

ami magában foglalta az Ibériai-félszigetet, Galliát, Britániát. Így aztán írhattak történelmi regényeket, mint amilyenek Tacitus (valójában Poggio Bracciolini) írásai, felsorakoztatva olyan történelmi személyeket, akiknek sem a származási helyét, sem a temetési helyét nem lehet tudni. Egy ilyen méretű birodalomban bizonyítékot találni egy történelmi személy valódi léteire olyan, mint tűt keresni a szalmakazalban. Így aztán lehetett történelmi hazugságokat írni ezerszám, büntetlenül.

Az érdekesség kedvéért még egy pár évszámot kiírtam a krónikából:

Anno mundi V CIO CCXI Ptolemaios. – CIO ezret jelent, tehát 5211-es év. Ami Anno Domini i. e. 289.

Anno mundi V CIO CCLXXXI Nicomedes Bithinie rex – 5281.

Anno mundi IOO IO XIX, incarnationis autem divine XIII, tertius Herodes eo cognomine Agrippa... Ez i. u. 13. év. Ez azt jelenti, hogy IOO IO XIX=5519-el. Tehát úgy tűnik, hogy a IOO ötezret jelent.

322. oldal: Anno mundi IOO CIO LXXI, a natali Christi IO LXXVII.⁸³

Anno mundi IOO CIO CCXXXVI qui ab incarnatione divina fuit IO CCXXXIX potitus imperio Constantinus Caballinus Iconomachus praefuit ei annos XXV.

A 354. oldalon ezt találjuk: Anno mundi IOO CIO CXXXIV, anno divine incarnationis IO CXL, Constans Romanorum imperium adeptus est, edequé gessit annis XXVII.⁸⁴

656. oldal: ...omnium consensu Isacium Comnenum Imperatorem salutant, die oczavo Iunij mensis indictione X, anno mundi IOO CIO IOLXV.⁸⁵

578. oldal: Enimvero Phoca Aprili mense mortuo, indictione secunda anno ab origine rerum IOO CIO CCCCXCVII – 6497.⁸⁶

Tegyük fel, hogy népszámlálást tartottak, és a felsorolt számok egy-egy város vagy helység lakosainak számát jelentik. Próbálja valaki ezeket összeadni, habár ez a legegyszerűbb művelet. Ne beszéljünk a szorzásról, ami számításba jöhet a katonák logisztikai ellátása alkalmával.

Az ókor a középkorban volt

A történelem elferdítése a 15. században kezdődött a konstanzi zsinat után. Hérodotosz és más ókori történészek szerint a szkíták a legrégibb és legigazságosabb nép volt. De lássuk, mit ír róluk egy pápa, aki a konstanzi zsinat után pápáskodott:

„A szkita egy barbár nemzet, nincs se igazságosságuk, se egyenes tartásuk, utálatos életmódot folytatnak, ezerféle vallásuk van, bálványokat és kígyókat imádnak, elmerülnek a nemi kicsapongásokba, az aranyat nem kívánták, amíg meg nem ismerték, és meglátták a ragyogását, de nemcsak az arany miatt vittek véghez gyilkosságokat, egymás közt sem igazságosak és másokkal sem, aki erősebb, annak van igaza, a hatalmasok mindenkit gyilkolhatnak.”⁸⁷

Ez bizony nem a legendabeli, ókori történetírók által emlegetett szkítákról szól, hanem azokról a szkítáknak nevezett népekről, akik ezer évvel később feldúlták Kelet-Európát. De II. Pius ugyanígy ezer évvel előbbre hozza a pártusokat is:

„Tamerlán pártus származású, egyszerű sorkatona, aki szellemi és testi adottságai miatt annyira kiemelkedett a többiek közül, hogy rövid idő alatt sok nemzet vezetőjévé vált: miután

⁸³ Cedrenus, 1566.

⁸⁴ Uo.

⁸⁵ Uo.

⁸⁶ Uo.

⁸⁷ „Scytharum natio barbara est, nec iusti nec recti tenax, foedissima apud eos vita, religionum mille modi, idola et serpentes colunt, in libidinem profusi, aurum non concupierunt donec fuit ignotum, ubi splendorem eius conspicati sunt, nihil non auri causa patravere, et propter regnum saepe parricidia commisere, neque inter se iusti, neque cum aliis veraces, cui plus virium est huic et iuris magis, potentiae omnia caedunt.” (Pius, 1531. 66.)

a Pártus birodalom urává lett, meghódította a szkitákat, ibérek, albánokat, perzsákat, a médekkel együtt.”⁸⁸

A mai történelem szerint, az utolsó mondatban felsorakoztatott népek mind az ókorban éltek. De az is lehet, hogy az ókor valójában a középkorban volt.

A pápák egész Zsigmond császárig nem voltak alárendelve a világi uralkodóknak. A konstanzi zsinaton való pápaválasztás, a császár akaratának megfelelően zajlott, és V. Márton minden bizonnyal kiszolgáltatta a császár minden igényét. De vajon egy birodalomformáló császárnak milyen igényei lehettek a Szentszékkal szemben? Egy régi mondás szerint, aki a jövőt akarja uralni, annak uralnia kell a múltat. Ez annyira logikus, hogy nincs szükség magyarázkodásra. A múlt dolgai pedig a Vatikáni levéltárakban és könyvtárakban voltak. Oda viszont még egy császár is, csak a pápa beleegyezésével juthatott be. Az, hogy az akkori pápaválasztás nem volt tiszta, már csak abból is látszik, hogy a spanyolok nem ismerték el. Náluk évtizedekig más pápák uralkodtak. Ugyanakkor észre lehet venni, hogy spanyol történetíróknál olyan állításokat találunk, amelyek szöges ellentétben állnak a mai hivatalos (és a konstanzi zsinat utáni Szent-szék által szentesített) történelemmel.

„Megvilágítom most, hogy miért hívják a hunokat avaroknak, és honnan hívta be Arnulfusz a magyarokat. Ők (a magyarok) Nagy Károly ideje után Krakkó környékén laktak, ahonnan előbb Sziléziába lettek beengedve a császár parancsára, majd Moráviát szállták meg: Innen Arnulf halála után a fő embereikkel az élen feldúlták az egész keresztény Európát. Ez az én véleményem, lehet, hogy egy kissé különbözik a Paulo Diacono és más történészekétől, de számomra ez azért elfogadhatóbb, mert Plinius és Ptolemeus írásai megegyeznek arról a sok szörnyűségről, amit a magyarok segédei (csapatai), kiket Arnulph behívott, elkövettek keresztények ellen.”⁸⁹

⁸⁸ „Tamerlan es genere parthus, gregarius miles, adeo inter suos vi mentis et corporis agilitate excelluit, ut brevi multarum gentium dux fieret: quibus Parthorum imperio potitus Scythas, Iberos, Albanos, Persas, Medosque sibi subegit.” (Uo. 85.)

⁸⁹ „Aperui nunc, et quare Huni Avari dicti sunt, et quibus é locis Arnulphus Hungaros evocarit. Habitarunt enim post Caroli Magni aetatem circa Cracoviam, é qua regione ad Slesiam admisi praesidiis Francorum ab Imperatore discedere iussis, Maraviam quam Moraviam nunc vocamus, invaserunt: deinde post Arnulphi mortem maioribus viribus egressi, totam fere Europam Christianorum sanguine foedarunt. Haec sententia mea quamvis a Paulo Diacono et aliis fortasse dissideat, mihi tamen ob eam causam arridet, quod Plinio, Ptolemeo et historiae de Hungarorum auxiliis, ingenti Christianitatis malo, ab Arnulpho accersitis conveniat.” (Goropii Becani, 1569. 778.)

2. A dionisziuszi kód

Vajon hihetünk-e még a Scaliger–Petavius-i kronológiában? Akik vakon hisznek, úgy érvelnek, hogy a csillagok járását nem lehet hamisítani. Ha a történelmi események mind hozzá lennének rendelve a csillagok járásához, ez így is lenne. Azonban csak nagyon ritka esetek, úgymint Nap- vagy Hold-fogyatkozások és üstökösök megjelenése lehetnek támpontok. Ezek olyan nagy intervallumban jelennek meg, hogy ezek között a történeteket ide-oda lehetett tologatni az időskálán. Vannak közmegegyezésen elfogadott „támpontok”, melyekre nincs semmiféle megbízható bizonyíték. Ilyenek a különböző időszámítási kezdetek: az Anno mundi, a Krisztus születése, a Róma alapítási éve.

Petavius vallomása: „Egyesek úgy fogják fel ezt, mint a matematikában a posztulátumnak nevezettet. Példa a Krisztusi éra, vagy közismerten a Krisztusi évek kezdete, amely 1627 évvel ezelőttre esik, ez is egy posztulátum, amit nem bizonyítunk, hanem közmegegyezéssel használunk, még em tagadhatja senki, hogy bizonyító értékű. De ha egyszer el van fogadva, akkor szükség van következetességre.”⁹⁰

Ez tiszta beszéd, habár nem túlságosan erősíti a hitet.

Az időskálát Scaliger szerkesztette meg és Petavius végezte a simításokat, hogy megfeleljen az Egyház elvárásainak. A legrégebbi történelmi megvallási írásokban nem használtak évszámokat. Miután az időskálát megszerkesztették, a különböző történelmi feljegyzéseket ezen helyezték el oly módon, hogy az elfogadott posztulátumhoz következetesek legyenek. Nagy a valószínűsége annak, hogy a posztulátumot, vagyis Krisztus születési évét Dionisius Petavius vezette be.

A következő két könyvben arra találunk bizonyítékot, hogy Krisztus születését előbb ezer évvel későbbre tették, mint ahogy azt Petaviusnál találjuk. A végtelen jele nem ezer évet jelöl, hanem egy végtelen időtartamot. 1614-et úgy írja, hogy az ezer helyett a végtelen jelet használja: „Scripsi Lovani, in Arce. VIII. Kalend. Septemb. ∞.DC.XIV.”⁹¹ És Laurens Beyerlincknél a könyv elején. „Actum Antverpiae X. Kal. April. ∞.D.CXIV.”⁹²

Tehát az 1614-es évet még úgy írták, hogy 614, s aztán Petavius döntése (az Egyház döntése) alapján 627-től már megjelent az ezer év. Egyébként van sok olyan évszám, ahol az ezer helyett egy I vagy egy J betűt találunk, jelezve, hogy krisztusi időszámítás, de ezer évvel későbbi a mostaninál.

Itt egy másik bizonyíték:

„A IV. század ötvennegyedik évében a keresztény fejedelmektől a törökök elleni szent misszióra megszállottan törekvőktől két vagy több hadüzenetre vannak tervek.”⁹³

Mindjárt feltevődik a kérdés, hogy ez „cui prodest” = kinek használ? A felelet erre szerintem az úgynevezett eretnekek, vagy egyszerűen mindazok ellen viselt kegyetlen leszámolások eltussolása, amit III. Ince pápa idejében elkövetett a katolikus Egyház.⁹⁴

A következő könyvben boszniai eretnekek 1200 körül. A pápa, III. Ince kéri Imre királyt, hogy tiltsa ki az országából az eretnekeket. Ezek lehettek a Bogumili eretnekek?⁹⁵

⁹⁰ „Alia assumuntur cuiusmodi sunt ea, quae Mathematici postulata nominant. Exempli causa Christianam aeram, sive vulgare Christi annorum initium ab hinc anno millesimo sexcentesimo ac vicesimo septimo coepisse, postulatum est: quod etsi non demonstratione, sed usu, et consensione nititur: tamen neque negari ab ullo potest ad concludendam demonstrationem valet. Sit enim eo concesso quod consequens est necessarium.” (Petavius, 1627.)

⁹¹ Puteanus, 1680. A DEDICATIO EDITIONI PRIMAE végén.

⁹² Beyerlinck, 1614. Aprobatio censoris.

⁹³ „Anno huius seculi quarto et quinquagesimo indictione secunda plura de sacra expeditione a principibus Christianis adversus Turcas conficienda agitata sunt consilia.” (Banonio, 1753. 1.)

⁹⁴ V. ö. „A bábjáték újbóli színrevitele” című alfejezettel a *Hogyan lesz a XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés?* c. fejezetben.

⁹⁵ Assemani, 1755. 30.

„A továbbiakban a bulgárok és szkíták által viselt háborúról írtam, mely háborúról az abban az időben élt Nicetas Coniate ezt jegyezte fel: Április 12-én a VII. indictionban,⁹⁶ [Anno mundi] 6812-ben (Anno Christi 1204) a latinok a szkítáktól legyőzettek.”⁹⁷ Itt egy 100 éves időcsúsztatás van, mert ha kivonjuk a 6812-ből az 5500-at (Krisztus születése), akkor 1312-öt kapunk, nem 1204-et.

„III. Ince pápa és az Apostoli Szentszék küldöttei által celebrált zsinat a Dalmát és Diocletia királyságában, amit az Egyházi disziplína megreformálására hívtak össze 1199-ben. Erről a zsinatról van említés III. Ince pápa regisztrumában, melyet Diocletiani János Antibarensi püspök levélben szorgalmazott a pápától: 'Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, mi Johannes Capellanus és Simon szubdiakónus, a pápa és a Szentszék közbenjárását kérjük a káros tanok kigyomlálása érdekében, melyek több klerikust és közembert megfertőztek Dalmáciában és Diokleciában.”⁹⁸

Ezt a kérést 12 klerikus írta alá. De előtte nevezett Joannis Diocletianis et Antibarensis Archiepiscopus palliumot kapott ajándékba a pápától, amit levélben megköszönt és teljes mértékű támogatásáról biztosította a pápát. Érdekes módon ugyanaz a forgatókönyv megy itt is, mint az albigensek esetében. Itt is az „eretnekek” legfőbb bátyja (aki itt egy magasrangú klerikus), úgymond, meggyilkol egy másik nem eretnek klerikust, ami itt is ürügyül szolgál egy bosszúhadjáratához. Ugye, hogy visszaköszön a III. századi Maximian (pontifex Maximus) és Dioklecián (Antibarensi püspök)?⁹⁹

Vajon kik voltak az eretnekek, és mit vallottak, amiért tűzzel-vassal irtották őket? Az eretnekek zöme európai volt, és habár nem sokat tudunk a vallási elképzeléseikről, de a fennmaradt emlékek arra következtetnek, hogy a manicheus valláshoz közel álló gnosztikusok, de keresztények voltak. Az, hogy a Nap szimbóluma nagy szerepet játszott az életükben, nem meglepő, mivel az északi embernek a Nap a legnagyobb jótevője, ellentétben a déli népekkel, akik számára a Nap heves melege legtöbbször gyötrelmet jelent. Az ő szimbólumuk a Hold. Amíg az északi ember Nap-években számolt, addig a déli ember Hold-években. A vallás csak egyszerűen ürügyül szolgált a hódító háborúkhöz. Tudnivaló, hogy III. Ince pápa 6000 tébai harcossal és 40.000 „zarándokkal” rohanta le az albigens eretnekeket. A déli népeknél évezredes tradíciója van a bárány áldozásnak. Ez nem volt szokás a gnosztikusoknál. Amikor a katolikus Egyház vezetését átvették a délről származó, vagy déliekkel szimpatizáló pápák, bevitték az Egyházba az olyan déli szimbólumokat, mint a Hold-kultusz és a bárányáldozás. Lásd: húsvéti ünnep.

⁹⁶ http://www.eltevedtidoszamitas.hu/modules.php?name=blog_topics&file=lexikon&cikk=indikcio.

⁹⁷ „Cetera de comisso cum Bulgaris et Scythis praelio, ut supra ad oram descripsi: cuius praelii epocham idem Nicetas hanc notat: XII. die Aprilis Indictione VII. anni 6812 (Chr. 1204) Latini a Scythis victi sunt.” (Uo. 157.)

⁹⁸ „Concilium in Dalmatiae et Diocliae regnis, per Legatos Sedis Apostolicae in causa reformandae Ecclesiasticae disciplinae Anno 1199. celebratum sub Innocentio Papa III. Eadem Synodus absque titulo inserta est in Registro Innocentii III. post epistolam Joannis Diocletianensis et Antibarensis Archiepiscopi, cuius modo facta est mentio: 'In nomine patris et filii et spiritus sancti. Nos Johannes Capellanus et Simon Subdiaconus Domini Innocentii Papae tertii, Apostolicae Sedis Legati, ad evellenda nociva de agro Dominico et virtutum plantaria utiliter inferenda, videntes plura in Clero et Populo Dalmatiae et Diocliae corrigenda, de Sanctorum Patrum Conciliis decreta Praesentia duximus innovanda. Capitula seu Canones sunt num. XII. quibus subscribunt: Ego frater Johannes Domini Paoae Capellanus, Apostolicae Sedis Legatus, scripsi et subscripsi... Ego Joannes Diocliensis et Antibarensis Archiepiscopus subscripsi'.” (Uo. 33.)

⁹⁹ V. ö. a „Keresztesháború a katarok és valdensek ellen” című alfejezetettel a *Szent Erzsében vallomása* c. fejezetben.

Bárány, áldozás és a húsvét ünnepe

A húsvét ünnepéről: „A törvény úgy írja elő, hogy a tavaszi napéjegyenlőség első Hold hónapja 14. napján ünnepeljék a húsvétot.”¹⁰⁰ Továbbá: „Az, hogy a húsvétot a Hold-hónap 14. napjára tették, ebben az a ráció, hogy ekkor a legfényesebb a telihold és ez megvilágítja az elmét és nem maradunk a bűnök sötéttségében: és ekkor indul virágzásnak a természet. A 14. nap nem a napciklus szerint, hanem a Hold szerint. Mert a zsidók gyermekei nem a Nap, hanem a Hold járásából számították és nevezték a hónapokat.”¹⁰¹

A húsvét ünnepét úgy igazították a keresztény valláshoz, mely ugye, Nap-ciklusban számolt, hogy a napéjegyenlőség utáni első holdtölte utáni vasárnapra essen. Ezt a műveletet állítólag a VI. században végezte el az akkori pápa megbízásából egy Dionisius Exiguus nevű pap. A történet szerint a felkérés idején a táblázat már megvolt a 241. évig. Előbb elkészítette 7 évre, aztán a 248 évhez hozzá adott 284 évet, és azt állította, hogy ennyi (532) évvel ezelőtt született Jézus. Ha szemügyre vesszük a 241. és a 284. évet és megtoldjuk őket ezerrel, azt látjuk, hogy majdnem ugyanarról az évről van szó (ugyanarról a tatárjárásról), csak az első a Gergely naptár, a második a Julián naptár szerint. Nincs kizárva, hogy a szerző (Dionisius Exiguus) így próbálta kódolva az utókor tudtára adni, hogy az 1241. tatárjárás volt az utolsó csapás, amivel megsemmisítették a gnosztikus kereszténységet. Ha valóban kódolt üzenetről van szó, akkor a két évszám közötti 7 évnek is jelentősége kell legyen.

¹⁰⁰ „Unde recte a lege praescriptum est, ut a verno aequinoctio, in quamcumque hebdomadem incidat decimaquarta primi mensis Lunae, in illa Pascha agatur, sumptis prius ad illud celebrandum decentibus ac consentaneis encomiis.” (Chronicon Paschale, 1729. 2)

¹⁰¹ „Quartadecima autem primi mensis nulla alia ratione observari Pascha praecipit, nisi ut luminis instar Lunae plenum suum habentis circulum, nos perinde plenum habentes mentis luminare, in peccati tenebris non immoremur: quinimmo omnis generis florentes virtutibus, earumque soliis, jucundae veluti plantae, operati, segetem instar venusti permaneamus. Quartadecimam vero mensis ait non secundum solarem cyclum, sed juxta lunarem. Hebraeorum enim filii non ex solari, sed ex lunari cursu mensem compingere sunt docti, cum mensis ex Lunae nomine dicatur.” (Chronicon Paschale, 1729. 14.)

És valóban megtaláljuk ezt, nem máshol, mint Scaliger írásában: „Ezt a nevezetes hét évet Krisztus felajánlotta, mint Isten országának örökös tulajdonosa és Isten haderejének legfőbb parancsnoka, aki visszaköveteli atyai jogos örökségét minden nemzetek között a Sátántól, a név nélküli Zsarnoktól. Mielőtt háborút indít a Sátán által leigázott Isten országa ellen, békeajánlatot tesz, elsősorban a zsidóknak, kik nem is olyan rég jogosan Isten népének számítottak, de meggyengülésük és lázadásuk miatt bűnösökké váltak. Ezért Krisztus az Atyjától kapott felhatalmazással, a kegyessége és együttérzése jeléül, előbb a zsidóknak és a zsidózóknak felajánlotta a béke feltételeit, hogy ugyanis járják be az összes városaikat az apostolaikkal és ezek küldötteivel, felszólítva őket, hogy térjenek vissza a hithez. Azt a hét évet, mint fegyverszünetet felajánlotta nekik: ami alatt sokan elfogadták az Új Szövetséget. De a hét év fegyverszünet eltelte után a zsidók nagy része ellenszegült az Evangélium hitének, Krisztus azonnal elindította a háborút ellenük, csapást mérve a földjükre és a népükre átokkal, amint Malakiás profétánál olvashatjuk: Kivont véres karddal vörös lovon ül.”¹⁰²

¹⁰² „Hac annorum Septimana Christus videtur prodiisse tanquam haeres regni et princeps legatus ac supremus dux militiae Dei qui vendicaturus patris sui regium jus in omnes nationes terrae contra Satanam earum Tyrannum sine titulo. Easque subjugaturus regno Dei, antequam bellum ipsis inferret, pacis condiciones obtulerit: primum quidem populo Iudeorum, qui quum non ita pridem peculiari quodam iure populus Dei fuisset iam pariter defectionis et rebellionis reus esset, quapropter Christus accepto a patre imperio Iudeos ac Iudaizantes primum oblati conditionibus pacis pro summa sua lenitate et mansuetudine singulas eorum civitates circumiens, ipse et per Apostolos sive Legatos suos, hortatus est ut resipiscerent et ad fidem redirent, horum septem annorum quasi indulcias cum iis pactus: intra quod tempus eorum multos se dedentes in Novum Foedus recepit. Peracto vero septennio illo induciarum quum multo maxima Iudeorum pars aversaretur foedus Evangelicum, Christus statim bellum illis indixit, cepitque percutere terram atque gentem ipsorum anatemate quemadmodum locutus erat Malachias Prophetarum postremus in fine Prophetiae suae: tanquam emissio gladiatore sanguino in equo rufo qui tolleret pacem e terra: et quidem praecipue per alas detestationum desolatorias nimirum Romanas.” (Lydyat, 1654. 84.)

3. A történelemhamisítás mestersége

Az emberek egyik legsebezhetőbb pontja a szégyenérzet. Ezért egy nemzet megsemmisítésének egyik leghatásosabb fegyvere az, ha szégyenérzetet keltenek benne a származása iránt. A következőkből látni fogjuk, hogy milyen mesterien használta ezt a fegyvert Aventinus „bárátunk”, a történelemhamisítás nagymestere, a hunok és avarok eltüntetése érdekében. Ez a hamisítás még olyan csiszolatlan alakban jelenik meg, amit könnyű leleplezni. Ezért is került ki ez az írás is a forgalomból. A továbbiakban a forma csiszolódott, a lényeg azonban nem változott.

„A bavar név kimondhatatlanul obszcén, a félműveltek által nemrég még használatban lévén, de sem a latin, sem a német, sem a régi, sem az antik példákban, mint emlékművek írásai, levelek, törvények, táblák, diplomákban nem fordul elő... És valóban ebben a tartományban (amely az Anassotól [Enns] keletre található, amelyet most Ausztriának hívnak, de ami abban az időben Abaria és Hunnia volt), a hunok megsemmisítésekor, akiket a bojok avaroknak neveztek, eltörölték a nevüket, teljesen kiirtva a fajtájukat, helyükbe pedig bajor telepéseket hoztak.”¹⁰³

No comment!

„A dákok a többi germánokkal együtt elsőként léptek szövetségre Trajánusszal. Miután a pártosokban kezdtek bízni, a békét és a szövetséget felmondták. Trajánusz a seregével átkelt a Dunán. Itt elővigyázatlansága miatt nagy veszteségeket szenvedett a Decebál által küldött gyilkosok részéről. A boj nemzetségbeli búrok, megszerkesztettek és Trajánusznak küldtek egy olyan latin betűkkel írt levelet, amelyben azt tanácsolták és utasították, hogy térjen haza. Trajánusz bátran folytatta a háborút és az ellenséget leverte. Az egész Dáciát a barbárok földjét – amelynek kerülete tízszer százezer lépés – leigázta, provinciává és kolóniává tette. Elfoglalta Szegetuzát (ma Koronának hívják). Decebál öngyilkos lett. Ezt a földet most a teutonok birtokolják és Sibenburgnak nevezik. Itt Gyulafehérvár mellett ebben az évben pénzerméket találtak, amelyekből nekem is adott egy nagyon képzett ember, Joanne Vangone Franco.”¹⁰⁴

Érdekes, hogy más történelmi írásokban mindig megemlítik Trajánusz oszlopát, amit a nagy győzelem emlékére állított, de itt teljes hallgatás van efelől.

Ebből a szövegből látszik, hogy Aventinus a dákokat a germán népek közé sorolja. Ez persze nem az ő magánvéleménye, hanem az akkori politika emanációja volt. Ezt még azzal is megspékeli, hogy a dákok közé sorolja a „bajorok nemzetségéhez tartozó” búrokat (holott tudjuk, hogy a búrok holland parasztok voltak). Amikor Aventinus a bajor név etimológiáját tárgyalta, úgy okoskodott, hogy a bojból lett a bojer, ebből a bájer, ami a bajorok német neve. Csak azt tudni kell, hogy a hollandok a boiér szót búrnak ejtik ki. Ugyanakkor a román földes-

¹⁰³ „Bavarus nomen barbarum, obscenum inauspicatumque, semidocto vulgo protritum, recens est, nuper ab imperitis usurpari caeptum, nec Latinum, nec Germanicum, Nusquam apud veteres, nusquam in vetustis exemplaribus, monumentis, literis, Epistoles, legibus, tabulis, Diplomatis, invenio... Et enim cum illi in ea regione (que Anasso amni Orientem versus subiecta est, et nunc Austria vocari solet, tum Abaria, atque Hunnia erat) ad internecionem Hunnos, quos Boij Abares cognominant, delevissent, nomen, et gentem penitus excidissent, colonias ibi Boiorum deduxerant.” (Aventinus Turmair, 1554. 25.)

¹⁰⁴ „Primum ad faedus á Trajano cum caeteris Germanis, Daci illiciti fuerant. Verum deinde viribus Parthorum freti, pacem exuunt, faedus rumpunt. Trajanus cum copijs Danubium transit. Ubidem incautus agit, pene confossus est ab sicarijs á Decebalo immissis. Buri gentes Boiorum, fungum Romanis literis inscriptum misere Trajano, hortatique sunt, et monuere, ut domum ipse reverteretur. Trajanus intrepidus bellum continuavit, cum Dacis conflixit, hostem sudit. Totam Daciam trans Danubium in Barbarico solo (que in circuitu habuit decies centena millia passum) subigit, atque in provinciae formam redegit, Colonias deduxit. Segethusa regia (quae nunc Corona nuncupatur) vi capta est. Decebalus Rex sibi mortem conscivit. Ea nunc regio Teutonas habet, Sibenburgenses nominamus. Ibi apud Albam Iuliam hic nummus inventus est hoc anno, mihiq; donatus á Ioanne Vangione Franco, viro admodum erudito...” (Uo. 150.)

urat bojárnek hívták. Tehát előbukkan a Dács (holland) és a Dák–Dán összefüggés. Azt is figyelembe kell venni, hogy a germanos görög szó, édes gyermeket vagy édes testvért jelent. Így a németek, amikor a görög krónikákban a germanos szót (ami Trajánusz nevei közt is megtalálható) találták, azt németnek könyvelték el. Ezért Trajánusz németföldi helytartóként kezdi pályafutását, csak azt nem tudom, hogy miért csúfolták őt Kisgörögnek.

„Mert Attila, Germánia, Szkitia, Szarmátia legnagyobb királya a világ ura akart lenni, szövetségre lépett Genzerikkal, a Vandálok Afrikát uraló királyával.”¹⁰⁵ – Itt is úgy tűnik, mintha a Hun birodalom központja Németföldön lenne.

„Nárszet hívására a longobárdok feleségestül, gyermekestül Itáliába vándorolnak. A Pannónia nyugati részén lakó hunok és avarok olyan törvényt szavaztak meg, hogy amennyiben a longobárdok úgy gondolják, hogy visszatérnek, akkor visszaadják nekik a földet.”¹⁰⁶

Ebből is messzire bűzlik a politikai szándék. Egyszer az, hogy a longobárdok németek. Hát persze, hogy a 15. században, Lombardiában már németek voltak, csak ezek a lombardok nem ugyanazok a Longobárdok, akik olasz hívásra mentek valamikor a 8. században. Aztán mivel ugye a longobárdok németek, így a németek az állítólagos egység értelmében bármikor igényt tarthatnak Pannónia egy részére.

„Az avarok, hunok rablásra leselkedő, a vendekkel szomszédos népek. Amikor meghalották a szomszédjuk főemberének halálát, elkezdtek támadni a bojokat, turogokat, frankokat, longobárdokat.”¹⁰⁷

Mintha a szomszédok nem ugyanezt csinálták volna.

„Az ugorok, akik magukat magyaroknak hívják, egy nemzet, nem úgy, mint a németek. De ők nem hunok. Mert a hunokat a vendek és a bojok követték, akiket az ugorok kiirtottak, amint a negyedik könyvben leírtuk, Arnulfy Augusztus Császár életénél.”¹⁰⁸ – Világosan látszik, a politikai szándék: a Magyarok elszakítása a hunoktól, nehogy a magyaroknak területi igényük támadjon a hun–avar rokonság révén.

„Mert a hunoknak (kiket avaroknak is neveznek az évkönyvek) a bojokkal közös határuk volt. A pontos feljegyzések szerint a két nemzetség határa az Anasszus (Enns) folyó volt. Fent Favonia felől Bojországra, lent Hunnia, vagyis Avaria: így tanít második Eugenius pápa a bajorországi püspöknek, a Favieni Rathefredumnak írt levelében (Favien ma Vienne, vagyis Bécs.).”¹⁰⁹

„Abban az évben, amikor a Krisztusi éra szerint 891 esztendő írtak, ugor szomszédaink, kik magukat magyaroknak nevezik, Kusszále király vezetésével Szkitiából és az ázsiai Szarmátiából, meg a nagy Orosz hercegségből, átkelve a Tanai folyón, Európába és a német Szarmátiába jöttek. Egyesek a jobb földek miatt, másokat üldöztek, másokat meg hívtak, hogy beavatkozzanak német ügyekbe, amikor Arnulf a szklávok és Szvatebog ellen harcolt, akinek birodalma belső Németföldön terült el (sic!)... Akkor az ugorok nagy pusztítást vittek véghez a Dácsiában lakó Vendek között, akik ez időben hódoltatták Szvatebogot, Morávia királyát: az egész Dácsiát leverték, amelyet most ők maguk Nagy Németország Magyarországnak hívnak.

¹⁰⁵ „Nam Attila Rex Germaniae, Scythiae, Sarmatiae, potentissimus, orbis imperium animo agitans, cum Genserico Rege Vandalorum Africam tenente faedus icit.” (Uo. 229.)

¹⁰⁶ „Longobardi invitati á Narsete, in Italiam cum uxoribus, et liberis commigrant. Pannoniam quam reliquere, Hunnis et Abaribus ab Occidentis ora conterminis, ea lege concedunt, uti Hunni hisce locis rursus cedant, si Longobardi remigrare cogantur.” (Uo. 272.)

¹⁰⁷ „Abares, Hunni, Venedi gentes vicinae, latrocinijis victum quaeritantes. Ubi audire de morte principum superiorum, vicinos sibi, Boios, Turogos, Francos, Longobardos incursare ceperunt.” (Uo. 275.)

¹⁰⁸ „Ugri qui ipsorum lingua Maegari vocantur, una gens est, non in plures nationes divisa, ut caeteri Germani. Nec enim Hunni sunt. Nam Hunnis succedere Venedi, et Boij. Hos pepulere Ugri, quemadmodum in quarto referemus libro, in vita Imperatoris Arnulphi Caesaris Augusti.” (Uo. 35.)

¹⁰⁹ „Nam Hunni (quos etiam Avaros et Avares á rege quodam ita cognominatos Annalium scriptores, nostri vero Abares, Abarosque adpellant) Boij conterminae erant. Certus notusque limes duarum gentium flumen Anassus fuit. Supra ad Favonium vergens Boiaria erat: infra Hunnia, eadem Avaria :sicut docet Eugenius secundus Pontifex Maximus scribens ad Pontifices regni Boiariorum, nimirum ad Rathefredum Faviensem, qui nunc Viennensis.” (Uo. 332.)

Arnulf halála után Moemar Szvatobog királyát megölik, Moráviát elfoglalják: átkelve a Dunán előzőnk Bajorországot. Az Iszterhez tartozó Pannónia részét elcsatolják: emberi vért isznak, a helyiek beszámolója szerint.”¹¹⁰

Világosan látszik, hogy Aventinus idejében a Kárpát-medence kisajátításának a terve már készen volt, azonban a magyar őstörténet még nem volt tisztázva. Itt nem szerepel sem Álmos, sem Árpád, hanem valami Kuszále nevű ugor. A Moráviában való beavatkozás meg van hamisítva, és inkább a gyűlölet beszél, mint a józanész.

Joannis Staindelli Chronicon ab anno Christi DCC ad a. Ch. MDVIII. Anno 721: „A szaracénok három évig ostromolják Konstantinápolyt, a város lakói közt tombol a pestis. Az afrikai szaracénok Abdirama herceg vezetése alatt megszállják Spanyolországot és véget vetnek a vizigótok birodalmának.”¹¹¹

Anno 722: „Nagy Károly egyesíti a német és a bajor hadsereget.”¹¹² – Milyen finom megfogalmazás!

Anno 725: „Eudone, Aquitánia hercege hívására a szaracénok Abdirama király vezetése alatt a Garonn-folyó melletti Burdegalam környékén fosztogatnak, a templomokat leégetik, felgyújtják a Szent Hilari székesegyházat.”¹¹³

Ezen nincs mit csodálkozni, hívva vagy hívatlanul, a megszállók mindig így viselkedtek.

Anno 729.: „Januárban két üstökös jelent meg, egyik napfelkelte előtt, a másik naplemente után.”¹¹⁴

Ebből látszik, hogy az évkönyv elég megbízható, mert ha nem a régiek írják, akkor rájönnek, hogy itt valójában ugyanarról az egy üstökösről van szó. Úgy, ahogy a Vénusz egyszer esti, máskor hajnali csillag. Azonban az évszámban kételkedhetünk.

Anno 730: „A szaracénok elfoglalják Avignon várost és fosztogatják a környéket.”¹¹⁵

Anno 731: „Nagy Károly összegyűjti a seregét, ostromolja Avignont, nagy veszteségeket okozva a szaracénoknak.”¹¹⁶

Anno 733: „A spanyolországi szaracénok hallván a város ostromáról, felfegyverkezve odajöttek, de Nagy Károly megsemmisítette és leölte őket a királyukkal együtt. Konsztantin, Leon császár fia feleségül vette az avar Kavan király Hirén (Irén) nevű lányát.”¹¹⁷

¹¹⁰ „Eodem anno, qui fuit aere Christianae octingentessimus super undenonagesimus, vicini nostri Ugri qui sua lingua sunt Maegari, rege Cussale ex Scythia, Sarmatiaque Asiatica, ex maximo Roxolanorum ducatu, transito Tanai in Europam, Sarmatiamque Germaniae veniunt. Quidam soli melioris gratia patrios reliquisse lares, alij pulsos á finitimis ferunt, pars ab Arnulpho adversus Sclavos, et Suatebogum, cuius tum imperium in Germania interiore latissimum erat, evocatos, imissosque Germaniae tradunt... Iidem tum Ugri, Venedos quoque qui Daciam incolentes Moraviae regulo Suatebogo parebant, magis ruina, quam strage adficiunt: universam Daciam subigunt, que adhuc ab ipsis Ungaria Germaniae Magnae appellatur. Post mortem denique Arnulphi, Moemaro, Svatebogo regulis Moravorum interfectis, Moraviae quoque portionem occupant: superato Danubio Boiariam invadunt. Pannonias ad Histrum pertinentes, regno Boiorum auferunt: sanguinem humanum potant, qualia aptius suis locis referuntur.” (Uo. 465.)

¹¹¹ „Sarraceni tribus annis CPolim obsidere pestilentia in civitate et in castris praevalente. Saraceni ex Africa Duce Abdirama in Hispaniam transfretant, eamque sibi vendicant, ita regnum Wisigotorum et Svevorum est destructum et redactum sub Sarracenis.” (Oefe, 1763. 421.)

¹¹² „Karolus Majordomus Franciae Alamanos et Baioarios armis subegit.” (Uo.)

¹¹³ „Sarraceni ab Eudone duce Aqiutaniae in auxilium suum vocati cum Rege suo Abdirama, Garonnem Burdegalamque perveniunt, cunctis locis vastatis et Ecclesiis igne crematis, Basilicam quoque Sancti Hilarii Pic-tavis incedunt.” (Uo. 422)

¹¹⁴ „Cometae duo mense Januarii per XV dies in celo visi, quorum unus solem praecedebat in mane, et alter vesperi sequebatur.” (Uo.)

¹¹⁵ „Sarraceni collecto exercitu Avinionem urbem capiunt, et circumquaque regionem vastant.” (Uo.)

¹¹⁶ „Karolus assumptis armis urbem Avinionem obsidione vallat instructisque machinis capiens magnam sarracenorum stragem effecit. Beda librum de temporibus sive Ecclesiasticam Historiam gentis Anglorum finit.” (Uo.)

¹¹⁷ „Sarraceni de Hispania audientes urbem obsessam, armati superveniunt, contra quos Karolus dimicans, regem cum populo usque ad internecionem delevit. Constantinus filius Leonis Imperatoris Hirenen filiam Kavan Avarorum Regis uxorem duxit, que baptizata rectam fidem tenuit.” (Uo.)

Hoppá, ez már egy duplikáció. Számtalan időközökben jelenik meg egy-egy Irén Bizáncban, mint valamelyik császár Kárpát-medencéből származó felesége.

Anno 734: „Meghal Beda Venerabilis angol presbiter. Nagy Károly kiúzi a szaracénokat, egy részüket kardélre hányja, másik részük, akik hajóra szálltak, a tengerbe veszik.”¹¹⁸ Ez ám a tökéletes munka!

Anno 744. Itt az DCCXLIIII helyett MCCXLIIII van. Úgy néz ki, hogy a kompilátor ezt az eseményt a tatárjárás történetéből másolta, csak elfelejtette kicserélni az évszámot, és nagyon tömören csak ennyit írt az úgynevezett honfoglalásról: „A hunnok második bejövetele Pannóniába a hét vezér vezetése alatt arra a helyre, melyet Hétvárnak neveznek.”¹¹⁹

Szegény krónikamásoló, itt nem Szkitiából való kijövetelről ír, hanem Pannoniába való bejövetelről, de a Hétvár neki Pannoniában van. De kik is jöttek valójában 1240 körül?

Anno 890. „A hun uralodás vége, ami 507 évet tartott. Zwentibald és Radolfus, Arnulfnak ágyasoktól született fiai.”¹²⁰

Ugye, hogy a hun uralom mégsem szűnt meg sem Aladár és Csaba harca után, sem Nagy Károly irtóhadjárata után, hanem egészen az úgynevezett honfoglalásig tartott.

A Swentibald ugyanaz, mint a Swentibog, vagy Szvatopluk. Tehát itt nagy a homály.

DCCCXCIII (894). év: „Arnulf király ismét megtámadja Zwentibald herceget, lerabolva a régió nagy részét, de a sok felállított csapda miatt visszavonult Otingamba, ahol megszületett a fia, akit a nagyapjáról Lajosnak neveztek.”¹²¹

DCCCXCV (895). év: „Regino évkönyvéből, 894-ből: Swatokopius Morávia utolsó előtti királya és az első, akit Boldog Cirill megkeresztel.”¹²²

DCCCXCVII (897). év: „Nagy háború a bulgárok és magyarok közt.”¹²³

DCCCC (900). év: „Arnulf halála.”¹²⁴ Ugyanez évben indul a magyar hadjárat nyugat felé.

DCCCCI (901). év: Ludovicust királlyá koronázzák.¹²⁵ Hétéves korában.

DCCCCX (910). év: „Lajos király harcól a magyarok ellen.”¹²⁶

DCCCCXI (911). év: „A magyarok feldőlják Kelet-Franciaországot és Turingiát.”¹²⁷

Anno 918: „Albericus Marchon a magyarokat Itáliába hívja.”¹²⁸ – Csak nem lakodalomba? Tudnivaló, de amit az új történelemben hétpecsétes titokban őriztek mostanig, hogy Itália nagyrészét, valamint Szicília, Korzika és Szardinia szigetét a szaracénok bitorolták abban az időben.

Anno 933: „Patakokban folyt a vér Genua városában, amikor ebben az évben Afrikából jött szaracénok megszállták Génúát, a civil lakosságot legyilkolták, egy pár asszony és gyerek kivételével, s miután a várost lerombolták, hazatértek.”¹²⁹

¹¹⁸ „Beda Venerabilis Presbiter Anglorum obiit kal. Julii, indictione XIII. Sarraceni a Karolo in Bello superati, qui gladium effugere poterant, ascensis navibus dimersi sunt in mari.” (Uo.)

¹¹⁹ „Huni altera vice Pannoniam ingressi cum septem capitaneis ad ea loca, que septem castra dicitur.” (Uo. 423.)

¹²⁰ „Hunorum regnum in Pannonia deficit quod stetit 507 annis. Zwendibaldus et Radolfus filii Arnulphi de concubinis nati.” (Uo.)

¹²¹ „Arnulfus rex iterum regnum Zwentibaldi Ducis ingreditur cum exercitu, maxima parte illius regionis expoliata, propter insidias positas magna cum difficultate itineris in bavaria ad Reginam curtem Otingam reversus est, de quoa ei non post multum filius nascebatur... que nomine avi sui Ludovicum appellaverunt.” (Uo. 454.)

¹²² „Ex Reginonis Annali DCCCXCIII: Suatocopius Penultimus rex Moravorum et primus Christianus baptizatus á Beato Cirillo Episcopo eo tempore regnavit.” (Uo.)

¹²³ „Reginonis annali DCCCXCVI. ad verba mater Lamberti noster addit Agildrudis. Bellum maximum inter Bulgaros et Hungaros factum.” (Uo.)

¹²⁴ „Mors Arnulfi.” (Uo. 455.)

¹²⁵ Uo. 456.

¹²⁶ „Ludovicus rex pugnavit contra Hungaros.” (Uo. 457.)

¹²⁷ „Hungari vastaverunt Franciam Orientalem et Thuringiam.” (Uo.)

¹²⁸ „Albericus Marchio Tusciae Hungaros in Italiam invitavit.” (Uo. 458.)

¹²⁹ „Fons Sanguinis largissime fluxit in urbe Genua et eodem anno Sarraceni ex Africa transfretantes Genuam intrarunt et ablatis cunctis rebus pretiosis omnibus, civibus occisis, exceptis parvulis et mulieribus, destructaque civitate ad propria remearunt.” (Uo. 460.)

4. Idő-scala alkotó Scaliger

Tudnivaló, hogy Scaliger volt az, aki a XVI. században felállította az időskálát. Valószínű, hogy ő is egy szürke eminenciás pap volt, és ezek általában vagy névtelenek maradnak, vagy álnéven szerepelnek. Ezért gyanítom, hogy ellentétben a hivatalos állítással, ez a név a scala=skála=létra szóból lett leképezve, éspedig az időskálára vonatkozólag. Érdekes, hogy ugyanabban az időben két Scaliger tevékenykedett. Az egyik a hivatalos Jozef Justus Scaliger, a másik a megrágalmazott, magyar származású Paul Scaliger. Ugyanakkor azt is feltételezni lehet, hogy a képek nem hitelesek. Paul Scaligernek nem állt érdekében, hogy képet csináltasson magáról, amikpr az Inkvizíció nemcsak máglyán égette az embereket, de nagyon sok gyilkosságot is elkövetett az Isten nevében. Ez az arckép inkább egy spanyol lovagé lehet. Az első könyvben, melynek a szerzője ismeretlen, megtaláljuk a vádpontokat, amivel az Inkvizíció elé akarták citálni Paul Scaligert. A második könyvben megtaláljuk Scaliger védőbeszédét, jobbanmondva írását, mert elkerülte az inkvizíció előtt való megjelenést. Ő, habár ismerte a vádló nevét, de a védekezésében egyszerűen Názónak nevezi, ami orrot jelent, valószínű, hogy az illető hosszú orrára való tekintettel.

A könyv első felében Evangélium magyarázatot találunk az Ótestamentum alapján. A 106. oldaltól az okkultizmusról, amit általában azok nyakába szoktak varrni, akik az Egyházat bírálni merték. A 308. oldalon megtaláljuk Truchsij vádiratát, amit a fiatal Maximilián császár elé tárt. Érdemes figyelembe venni azt az irányelvet, ami meghatározta úgy az egyházi, mint a világi életet az adott korban:

„Iustus ex fide vivet. – Az igaz ember a Hitből (bizalomból) él.” Csakhogy a fide, fidelitas hűséget is jelent. Így az ember nem az igazság mellett foglalt állást, hanem a feljebbvalója mellett.

„Íme, legboldogabb és legkeresztényebb Király, hivatkozok az atyádra, a legyőzhetetlen Ferdinánd császárra, azidőben Római király az én legkegyelmesebb Uram, kitől távol állt a szigor és kegyetlenség, megokolom, miért jöttünk ide a Katolikus egyház részéről. Itt az alábbi artikulusok előterjesztve, ahogy azok vannak, még mielőtt azokra válaszolnék.”¹³⁰

¹³⁰ „Ecce Serenissime ac Christianissime Rex, vocor ad parentum tuum, invictissimum Imperatorem Ferdinandum, tum regem Romanorum, dominum meum clementissimum: ac gravius et crudelius exceptus, interrogor, cur descicerim á Romana et catholica Ecclesia. Dein subsequentes mihi articulos, ad se delatos, tradit utque quamprimum ad eos respondeam iubet: qui sic habent.” (Scaliger, 1559. 308.)

„D. Paulus Scalichius a teológiai előadásában, melyeket a Bécsi egyetemen tartott július 29-én az Efézusiakról, amikor az apostolokat ironizálta, meglepő támadást intézett a magasrangú püspökök ellen, különösen a maiak ellen, amikor azt mondta, hogy a Sátán állandó rab-ságban tartja őket, és hogy képmutatóak. És különösen hangsúlyozta, hogy a bíborosok és a papok rosszak és képmutatók.”¹³¹

Itt egy gyanús elírás. Mit keres a D. a Paulus név előtt? Néha így írják Szent Pál apostol nevét. De utalhat Paul Scalichi egy másik eredeti nevére is.

„A második előadásában a Pápáról és a barátapapokról nyilatkozott, és azt mondta, hogy mind az ördög halászhálói: különösen azok, akik az eretnekek után érdeklődnek és őket üldözik. Ugyanakkor azt mondta, hogy már senkiben sincs szentlélek, még a pápában vagy a császárban sem.”¹³²

„A harmadik előadásában azt mondta, hogy az egyetemes zsinat csak egy szokás, és emberi találmány, és hogy már nincs igazi doktor az Egyházban, és már minden jóság kihalt. Az igazi Evangélium az Egyházon kívül van: és ezt képes megvédeni Agusztinusszal szemben is, ha akarja.”¹³³

„A negyedik előadása elképesztően arrogáns, amikor azt állítja, hogy az igazi Egyház nem minálunk van, mert az ő menyasszonya (Krisztus menyasszonya) ránc és szeplő nélküli, mi pedig istentelenek és nyilvános bűnözők vagyunk, kik azt művelik (az igazi keresztényekkel), mint (a sárkány) az asszonnyal a sivatagban – Apokalipszis 12. – és harmadszor világosan a Római Egyházat Babiloni szajhának nevezi, akihez a pápaság és az egyháziak csatlakoztak.”¹³⁴ (A latin szöveget, úgy látszik, hogy megkavarták, így próbálták hitelteleníteni az írást, mert ne legyen kétségünk afelől, hogy ezek a könyvek is jól meg lettek cenzúrázva.)

Ezután megpróbálja cáfolni a négy állítás minden pontját.

És most lássuk, hogyan védekezik Paul Scaliger:

„Marad, hogy a nevemmel és származásommal kapcsolatban egypár érvet felhozzak. Nem tartom illendőnek, hogy felfedjem a minden korodban viselt dolgaikat Orr, mivelhogy Krisztus tanait oktatom, de legalább a saját életemről írok, s nem a dicsőség kedvéért, hanem hogy kevesebb lenézettségben legyen részem.”¹³⁵

Ezután felsorolja a leszármazási vonalát:

„A sor Bartolomeo Scaligerivel kezdődik, aki Veronában uralkodott, és le lehet vezetni tanúvallomásokkal egész Paul Scaligerig. Különösen ajánlott a magyar királyok által hozott bizonyítékok, akik előtt nem volt ismeretlen a Scaligeriek Veronai származása, ami megtalál-

¹³¹ „D. Paulus Scalichius, in lectione Theologica almae universitatis Viennensis 29 Iulij, epistolam Ephesiorum exponens, et super Apostolos scommatizans, mire grassatus est in summos Pontifices, et in specie ad modernum descendens, dixit, quod perpetuo divexet illum Satanas, et quod fuerit semper hypocrita. Et particulatim acta sua exposuit: et addit, quod cardinales et praelati omnes mali et hypocritae sint.” (Uo.)

¹³² „Secunda lectione asservit, Papam et monachos omnes piscatores esse diaboli: hos praecipue, qui contra hereticos inquirunt, et eos persequuntur. Dixit item, neminem iam habere Spiritum sanctum, sive Papa, sive Imperator, sive rex sit, vel alterius conditionis.” (Uo.)

¹³³ „Tertia lectione dixit, Concilia universalis esse traditiones et inventiones hominum: et quod nullus iam est verus doctor in Ecclesia, quodque omnibus bonis destituta sit. Fasset est etiam, quod verum Evangelium est extra Ecclesiam: et quod posset hoc tutari contra Augustinum, si vellet.” (Uo.)

¹³⁴ „Quarta lectione mira arrogantia protulit, Ecclesiam veram non esse apud nos, cum ipsa sponsa sit absque ruga et immaculata, nos vero impij et manifesti peccatores: quod fecerint in desertum ut mulier Apoc. 12. terque aperte vocavit Ecclesiam Romanam Babylonicum scortum, et iungit in Pontificatum ac ecclesiasticos debacchantur.” (Uo.)

¹³⁵ „Restat ut gentis et nominis nostri paria argumenta producamus. Neque vero facta mores omneque aetatem tuam nudavero Nase, cum Christi disciplinam profetear, sed meam saltem vitam atque ita percurram, ne invidia gloriam consequatur, id quod minimo cum fastidio me praestare posse reor. (Scaliger, 1570. 227.)

ható az évkönyveikben, amikor a Scaligeri hercegek a magyar királyi udvarban tanácsadók voltak 1388-ban. Ez a saját mondásuk szerint. Ezeket Poggio firenzei történetíró, szónok és apostoli titkár néha Scala hercegeknek nevezte.”¹³⁶

Következik egy csomó más bizonyítás a nemesi származással kapcsolatban. Csak a legérdekesebbeket másolom ki.

„Kivonat Mátyás Magyarország királya Bonifaciumhoz írt leveléből, ami így szólt: Tekintetes hercegek, testvéreink és rokonaink, kedves Bonifacio Scalich, magyar királyságunk bajtársai, Magyarország nagyhercegei, Veronai Márkik... Kelt Budán 1481. április 8-án.”¹³⁷

Van, ahol Scaligert említ, és van, ahol Scalichot. Van egy német nyelvű említése is a Scalich névnek:

„A magas származású hercegnek és Úrnak, Michael herceg Úr, Leyteri (Létrai) Úr. Hunniai örgróf és Veronai márki... Bajorország, január 17. 1534. gyűrűs pecséttel ellátva, melyben egy létra van vésve, a létra fölött három betűvel C. I. S., alatta pedig ez az írás: E. S. W. és hűséges unokatestvére és szolgálja Johann Kristof Leyterből.”¹³⁸

A porosz herceg Scaliger védelmére kel:

„Id. Albertus Brandenburgi márki, Isten kegyelméből Porosz ország hercege, stb. Örömmel állapítjuk meg, hogy a megbeszélésünk után Vicházi Albertus Truchsius visszavonta a Magyar és Hun dinasztiaiból származó Scalichi Paul elleni feljelentését. Miután törvényesen semmit sem tudott bizonyítani a felhozott vádakból, így az ügyet ejtettük. Miután az összes aktát tüzetesen átvizsgáltuk, az isteni törvényszék határozata szerint a Truschij feljelentését nevezett Paul Scaliger ellen az Úr nevében megoldottuk. Ennek értelmében Scaliger Urat elengedjük és fölmentjük, nevezett Truchsijt pedig örök hallgatásra kényszerítjük, ugyanakkor a költségek megfizetésére. Ennek bizonyítékául a végzést sajátkezűleg aláírtuk és gyűrűs pecséttel elláttuk. Kelt 1565. okt. 28.-án.”¹³⁹

Paul Scaliger Truchsiynak címzett írása:

„Azt hiszem, te Orr, hogy tévedsz, úgy a származásom vonatkozásában, mint a küldetésemben, ami nem kevésbé a valláshoz is tartozik. A fennebb felsorolt dolgok megvédik a helyzetemet, és nem fogok a feledésbe menni, vagy mellőzve lenni az emberektől, ahogy te azt

¹³⁶ „Series a Bartholomeo Scaligero, qui Veronae ultimus imperavit, ad Paulum usque deducta, et testimonijs varijs, maxime vero ijs quae sequuntur confirmata. In qua precipue animadvertendum est etiam Venetorum testimonio Scaligeros Regibus Hungariae ignotos non fuisse, qui suis etiam annalibus annotatum habent, Scaligeros Principes Veronae, cum essent in aula regis Hungariae, a consilijs suis factos, anno Christi nati 1388. Haec sunt verba illorum. Hos Poggius Historicus Florentinus, Orator et secretarius Apostolicus passim principes de la Scala appellat.” (Uo. 227-228.)

¹³⁷ „Extant literae Mathiae regis Ungariae, ad Bonifacium filium Nicolai, ex Isabella Leonelli Astae et Alexandriae marchionis filia progenitum, cum hac inscriptione: Illustri principi et fratri patrueli nostri Charissimo Domino Bonifacio Scalich, Commilitoni regni nostri Hungariae, magno principi Hungarorum, marchioni Veronae. Datae Budae 8. April. 1481. et multe aliae.” (Uo.)

¹³⁸ „Dem hochgebornen Fürsten und Herrn, Herrn Michael Fürsten und Herrn von Leyter, Hörgrafen zu Hunnen und Markgrafen zu Beron... Data Monati in Bavaria 17 Ianuarij 1534. et obsignatae annulari sigillo, cui insculpta est scala cum canibus sine galea, et supra scalam tres literae sive Characteres C.I.S. subscriptio autem est: E. S. W. und treu Vetter und diener Johan Christof von der Leyter.” (Uo.)

¹³⁹ „Dei gratia Albertus Senior, Marchio Brandenburgensis, Prussiae dux etc. Notum facimus et profiteamur, quod Albertus Truchsius á Wetzhausen, sicut interlocutoria nostra sententia requirebat, contra illustrem, Dominum Paulum Scalichum, commilitonem regni Hungariae, Dinastam Huniorum etc. Marchionae Veronae etc. de iure nihil probaverit, quin potius prout ex actis apparet etiam contumax causa ceciderit. Ex quo omnibus actis diligenter consideratis, deum et divinam iustitiam prae oculis habentes animo bene deliberato, et certa scientia, praenominatum Dominum Scaligerum etc. ab impetitione Truchsijs, in nomine Domini hisce absoluendum duximus. Quemadmodum vigore harum, Dominum Scaligerum liberamus et absolvimus et praedicto Truschio perpetuum silentium imponimus, cum refusione expensarum, interesse, et damnorum eundemque Truschium condemnamus, in poenam iure decretam. In cuius rei fidem praesentes manu nostra propria subscripsimus, et annulari sigillo scientes obsignamus. Actum 28. octob. 1565.” (Uo.)

gondoltad. A végleges ítélet bebizonyította a hazugságaidat, az ügyemet ejtették és bebizonyosodott, hogy egyszerű előítéletek voltak...”¹⁴⁰

„Mindamellett, hogy te és a hozzád hasonlók rámrontottatok, de a hírnevemnek nem tudtatok ártani, sem a virtusomnak, vagy a nemességemnek, származásomat nem tudtatok elrövelni: továbbá ez a szerencsétlen csúnya összeesküvés, aminek a trombitása te voltál, csak növelte a dicsőségemet. Mert amíg az emberek a betűket olvasni fogják, ameddig emlékezni fognak a múltra, addig az utódok ítélkezni fognak az igazságom felől, mert az összes európai akadémia híres jogtudósai által ellenőrizve lett és a végleges ítélet ki lett adva latin, német és francia nyelven...”¹⁴¹

„Nem látom, miért hozott olyan nagy dühkitörést a mi nevünk hasonlósága. A Scalich magyar vagy keleti végződésű, vagy az itáliai latin scala, vagy Saligeri, vagy a latin Scalae, vagy a német Leyter=létra szóból ered. Az sem szégyen nekünk, ha szegényebbek és szűkös lehetőséggel bírunk, amely helyzetben sok más herceg is van, mert a tisztességes szegénység számunkra dicséretesebb, mint a hamissággal szerzett gazdagság. A mezőgazdasági munka pedig, amit lenézel, az ész élességét nem tompítja. Cicero a legnagyobb mértékben dicséri, de Eneas Piccolomini bíboros is. A székelyek a magyarok közül a legősibbek, és azt mondják róluk, hogy nemesek és nagylelkűek, habár sajátkezüleg művelik a földjüket, tanyákon élnek s disznó csordát legeltetnek, de nem fizetnek adót, csak abban az évben, amikor Magyarország királyát megkoronázzák. Ez volt Magyarország virágzásának korában.”¹⁴²

Van itt egypár elgondolkodtató dolog. Mit jelenthet ez: „Non videam quo furore agitatus audeas in similitudinem nominis nostri invehere. – Nem látom, miért hozott olyan nagy dühkitörést a mi nevünk hasonlósága.” A névhasonlóság a Scaliger névre utal. Ez azt is jelentheti, hogy Paul Scalichi később vette fel a Scaliger nevet. Az is lehet, hogy tényleg nem voltak magas felmenői, ahogy azt Truchsius állítja, és ő csak egy szürkeeminenciás volt, aki valami olyan nagyot alkotott, amiért az akkori tudományos élet és a haladó gondolkodású főemberek a piederstálra emelték. Ilyenkor szokták adományozni a lovagi, akkoriban a grófi meg hercegi címet, és megfelelő őseket szoktak nekik keresni. Vajon mi volt az a nagy alkotás, amivel le tudta nyűgözni az akkori akadémiai köröket és olyan védelmet kapni az akkori hatalmasoktól, hogy el tudta kerülni az Inkvizíció ítéletét. Abban a korban sokkal kisebb vétségekért egyes emberek a máglyán végezték. Ha ő alkotta meg a Kronológiai időskálát, akkor nincs kizárva, hogy előbb

¹⁴⁰ „Hinc puto Nase, te abunde satis intellexisse, quantum in mea Genealogia, meoque nomine et legatione aberraris, scilicet non minus ac in religione ipsa. Series haec satis superque statum meum tueor atque defendit, et ostendit eum non versari in oblivione, aut ignoratione hominum, ut tu falso opinaris. Sententia definitiva te mendacij arguit, cum me ais causa cecidisse et vel sola praeiudicium est...” (Uo. 235.)

¹⁴¹ „Quapropter tu et tui similes rumpantur licet, qui orientis meae laudis splendorem ferre non possunt, nunquam tamen me mea virtute, nobilitate, genere spoliabunt: quin etiam haec nefaria turpisque coniuratio cuius tu buccinatorem agis, adversus me suscepta, magnum mihi gloria incrementum est allatura. Nam quandiu literae loquentur, quandiu restabit rerum memoria praeteritarum, tamdiu posterius iudicabant, aequitatem meae causae, non tam pro iudicio decisam, quam etiam omnibus omnium Europae Academiarum Iurisconsultis clarissimis, compertam et probatam fuisse, ut sententia definitiva, et suis responsis iam pridem in lucem editis Latine, Germanice, Gallice, testatum reliquerunt...” (Uo.)

¹⁴² „Non videam quo furore agitatus audeas in similitudinem nominis nostri invehere. Sive enim Scalich Hungarica et orientali terminatione, sive de la scala italicolatina, sive Saligeri, Scalae, etc. Latina: sive von der leyter Germanica voces, idem esse ille ipsae inscriptiones, ut taceam omnes historias testantur. Neque est ut inopiam et fortunae angustias nobis probro des, quae multos alios principes etiam premit: nam honesta paupertas, multo maiorem nobis gloriam parit, quam mali divitis opes iniuria quiescit. Exercitium autem agriculturae, qui despicit, mentis compos esse nequit. Cicero eam summis laudibus extollit: sed et Eneas de Piccolomini Cardinalis. Siculos Hungarorum vetustissimos, ait nobiles esse, et generosos, licet agros suis colant manibus, ac rure viventes, greges porcorum pascant: neque enim tributa pendunt nisi quo anno Rex Hungariae coronatur. Haec ille. Hoc in florenti Hungarorum statu fiebat...” (Uo.)

a Skála palindrom nevet adták neki, amit később Scalich majd Scaliger névre változtattak. Érdemes elolvasni a Wikipédiáról a Joseph Justus Scaliger és a Paul Scaliger életrajzát.¹⁴³ Az utóbbiról alig van adat, az előbbiről sokkal több, viszont majdnem csak olyan adatok, amelyek az itt bemutatott könyvekben Paul Scaligerről szólnak. Úgy tűnik, hogy itt enyhén szólva egy személycsere történt.

Ebben az időben az Egyházat és a civil életet olyan korrupt egyének uralták, akik az „oszd meg és uralkodj!” elvet a legmagasabb fokon művelték. A megosztás egyik formája a városi és a vidéki emberek szembeállításása. A pápa minden évben elismétli az „Urbi et Orbi” kifejezést, mintha Ég és Föld különbség kellene legyen e kettő közt. Aztán az Urbánusok lettek a kiválasztottak, akiknek joguk volt az uralkodásra, de ugyanakkor mivel mindent Isten művének tulajdonítottak, így bármilyen munka gyümölcse az Istenhez hű kiváltságosokat illette meg. Így nem tartották erkölcstelennek eltulajdonítani olyan emberek vagyonát, vagy munkája gyümölcseit, akikre rá lehetett fogni, hogy nem hűek a katolikus Egyházhoz, ergo nem hűek Istenhez.

¹⁴³https://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Justus_Scaliger
és https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Skalich.

III. „Megbabrált” krónikák

1. Népvándorlás csak a krónikákban volt

Petrus Alcyonius (1487–1527) szerint a hunok és a Kárpát-medencei népek, a saját nyelvüket és kultúrájukat erőltették az Itáliai népre: „...elhanyagolták a közegészséget és Itália szabadságát, de a legjobban az zavarta össze őket, hogy elhanyagolták az őseik nyelvét, amely Itáliában városok szerte egyetemesen sajátjuk volt. Éjjel-nappal a Dácsiából származó nemzeti nyelvet gyakorolták, olyannyira, hogy az összes érdekeltség megtelt gótokkal, vizigótokkal, vandálokkal, akik régenté dák nemzet voltak, most pedig elnyomták az itáliaiakat, annyira, hogy a művészetek, a nyelv és a Római név eltöröltetett...”¹⁴⁴ Itt a Dácsiából származó nyelv alatt a gótok nyelvét érti, vagyis a németet. A dács szó nem más, mint a németalföldiek saját maguk által használt neve, ami hasonlít a deutsch (dajts) névhez. A reneszánsz ideji állapotot, amikor Észak-Itália valóban nagy német befolyás alatt állt, visszavetíti az ókorra.

Olvassunk egy kicsit a sorok között: Az 1487–1527 közötti években a Szent Német-Római birodalom, hatalmának teljében volt. Az itáliai városállamok és a Vatikán a német császárság befolyása alatt álltak. A régi iratokra támaszkodva, de azokat jól megbabrálván, ki kellett mutatni a német jelenlét ősiségét. Ezért volt szükség a gótokra. Persze az eredeti írásokban, amiket aztán átírtak és eltüntettek, a gótok még nem játszottak szerepet a Kárpát-medencében. Ekkor Magyarországnak, a nagy ellenfélnek már kifelé állt a szekere rúdja, így egyszerűen tudomást sem kellett venni a magyar–hun–szkita kapcsolatról a Kárpát-medencében. E helyett jól jöttek a képbe a dákok. A régi krónikákban az *n* és *m* nazálisokat úgy ugrasztották, hogy az előtte lévő betűre vonalkát húztak. A krónikamásolók ezt nem véve figyelembe, a *gente*-ből mindig *gete*-t írtak. Ezért a következő idézetben majd a fent említett írásból a *gete* helyett *gente*-t írok, hogy értelme legyen a szövegnek.

Igazat kell adnom Fomenkóéknak,¹⁴⁵ mikor azt állítják, hogy az ókori Római birodalom csak egy fikció. Maga az egész ókori történelem, ahogy ma ki van kozmetikázva, nem más nagyrészt, mint egy vágyálom. Azt a kevés igazságot, amit tartalmaz, csak az eredeti források (már nem is eredeti) összevetésével lehet kimutatni.

Itt vannak például a dákok. Hirtelen megjelennek a Kárpát-medencében az időszámítás kezdetén és egy évszázad múlva eltűnnek. Az időbeni kiterjedésüket csak úgy tudták növelni, hogy összemosták őket a gétákkal (akik, minthogy a *gete*=*gente*, meghatározatlan nemzetet jelentenek), meg a trákokkal, akik pedig a Dunától délre éltek.

Vizsgáljuk meg, miket írnak különböző történészek azon népekről, akik a dákok lakta részekben éltek valamikor. Egyik ilyen nép az agathürszö volt: „Az 'Excerpta de Legationibus' Ammianus (4. század) megemlíti az agathürszöket is a szkíta népek között, mint például jaxamaták, maeoták, jazigok, roxolánok, alánok, melanchlaenák, gelónok. Pomponius Mela (1. század) az agathürszöket a Buce (Nogaika) folyónál találja, amely a Maeotisba folyik, más szkíta népek, például a sauromaták, az arimaspok, az essedonok és a hamaxobiók mellett. Az agathürszöket Hérodotosz a Kárpátokban mondja lakni, Transilvaniában, szintén a Maris folyó közelében. Heracleai Marcianus (4. század) Periplusában az agathürszöket a Chesunus folyóra helyezi a Maeotis közelében. Dionysius Periegetes (2. század) szerint az agathürszök a Riphei (Urál) hegységtől nem messze élnek. (Nem messze a Rhiphei-hegységtől, a hidegben az agathürszök tündöklő gyémántokat gyűjtenek.) Avienus (4. század) az agathürszöket a Boryshtenes folyó–Euxine (Fekete-tenger) és a Riphei-hegység közé helyezi. Ptolemaios (2.

¹⁴⁴ „...communem salutem, et Italiae libertatem neglegant, sed omnium maxime illum credo perturbarent ineptiae quorundam, qui omisso studio veteris linguae quae eadem huius Urbis universe Italiae propria erat, dies, noctesque incubunt in linguam **Genticam** aut Daciam discendam, eandemque, omni ratione ampliandam, cum Goti, Visigoti, et Vandali, qui erant olim **Gente** Daci, eam in Italos inxerint, ut artes et linguam et nomen Romanum delerent...” (Alcionio, 1546. 88.)

¹⁴⁵ V. ö. [https://en.wikipedia.org/wiki/Talk:New_Chronology_\(Fomenko\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Talk:New_Chronology_(Fomenko)),
[https://en.wikipedia.org/wiki/Talk%3ANew_Chronology_\(Fomenko\)/Archive_1](https://en.wikipedia.org/wiki/Talk%3ANew_Chronology_(Fomenko)/Archive_1).

század) az agathürszöket a Dvina (Daugava, Dűna) folyó közelében helyezi el, Sarmatiában, mely ma Fehéroroszország. Solinus (3. század) szerint az agathürszök a Borysthenes (Dnyeper) folyó mellett élnek, Baptista Mantuanus (15. század) Szent Balázsról (316-ban halt meg) szóló versében agathürszökről beszélt, olyan népek körében, mint hunok, alánok, türkök, szarmaták. A thysageták és egy másik szkíta nép is, az agathürszökről Pomponius Mela megemlíti a Thysageteket vagy Thyssageteákat a türkök mellett Maeotis közelében. A türk nevet az 1. században Pomponius Mela és Plinius említette, Tyrcae és Turcae néven; és Hérodotosznál a jobban emlékeztető Iurcae név a Tjurcae (a szláv népeket manapság 'türköknek' tjurki-nak hívják) – tehát úgy tűnik, hogy Hérodotosznál a Jur-cae a Turcae sérült formája.”¹⁴⁶

Észre lehet venni egy olyan irányt, hogy nagyon sok népet, akik a Kárpát-medencében éltek, keletre „taszítottak”, mivel így felelt meg annak a téves történelmi dogmának, hogy minden nép keletről jött a Kárpát-medencébe. Pedig az agathürszöket Hérodotosz a Kárpátokban élőknak mondja, Erdélyben, a Maros mellett. A Meotis nem más, mint egy átgázolható mocsaras vidék, ami nem feltétlenül a Fekete-tenger mellett van. A Riphei-hegy pedig nem lehet az Urál, mivel Hérodotosznál és a korabeli térképeken nyugat-kelet irányban helyezkedik el.

De vajon a jazigok, roxolánok, alánok szarmaták, mind a Fekete-tenger északi partjáról vándoroltak a Kárpát-medencébe? Vajon a maeota nép tényleg az Azovi-tenger melletti Meotisz helyen élt? A meo=gázló, vagyis olyan sekély víz, ahol lábon át lehet menni. Hát, ilyen mocsaras hely épp elég volt a pannóniai medencében. Az agathürsz nép nem volt olyan nagy, hogy a Kárpátoktól az Urálig terjedt volna az élettere. A Riphei (Urál) hegységtől nem messze élt, és ott tündöklő gyémánt bányászatával foglalkozott. A Riphei-hegy, ahol gyémántot találni (ez lehet a bolondok aranya), több mint valószínű, hogy a Nyugati-Kárpátok, amit akik uraltak, azok uralkodtak is. És itt arany is volt bőven, mert Hérodotosz azt meséli róluk, hogy a legbüjjelődőbb emberek, s a legtöbb aranyat hordják magukon.

„Solinus azt állítja, hogy az agathürszök a Boristhenes (Dnyeper) folyó mellett élnek... ő az agathürszöket a hunok, alánok, türkök, szarmaták és a thysagetae mellett említi és ugyancsak szkíta népnek tartja. Pomponius Melo pedig a thysageteákat thyssagétéáknak mondja, akik Törökország és Meotisz mellett élnek.”¹⁴⁷ Thyssagete = Thyssagete = Thyssagente = Tisza-parti nemzetség. Magyarországot meg sok régi történész Törökországnak hívta.

Az, hogy a Kárpát-medencei-dunai hely- és népeket „kinyomták” a Kaukázusig, Fekete-tengerig, látszik másból is. Persze attól még élhettek ott is és itt is ugyanazok a népek, csak az a „lényeg”, hogy innen „eltűntették” őket.

¹⁴⁶ „Excerpta de Legationibus” Ammianus (4th century) also mentions the Agathyrsi among other Scythian peoples like the Jaxamatae, Maeotae, Jazyges, Roxolani, Alani, Melanchlaenae, Geloni. Pomponius Mela (1st century) also locates the Agathyrsi on the Buce (Nogaika) river which flows into Maeotis, besides other Scythian peoples like Sauromatians, Arimaspoi, Essedones, Hamaxobioi. The Agathyrsi are said by Herodotus living in Carpathians, in Transylvania near the river Maris, too. Marcian of Heraclea (4th century) in his Periplus, places the Agathyrsi on Chesunus river near Maeotis. Dionysius Periegetes (2nd century) says, the Agathyrsi live not far from Riphean (Ural) mountains. [Not far from Rhiphaean mountains, among the cold Agathyrsi sparkling diamonds are collected] Avienus (4th century) places the Agathyrsi between the Borysthenes river – Euxine (Black Sea) and Riphean mountains. Ptolemy (2nd century) places the Agathyrsi near by Dvina (Daugava, Dűna) river, in Sarmatia, today Belorussia. Solinus (3rd century) says the Agathyrsi live beside Borysthenes (Dnieper) river. Baptista Mantuanus (15th century) in his poem about St. Blasius (died in 316 a.d.) speaks about Agathyrsi, among peoples like Huns, Alans, Turks, Sarmatians. The Thysagetae another Scythian people also are the Agathyrsi – Pomponius Mela mentions the Thysagetae or Thyssagetae beside Turcae near Maeotis. The Turk name is mentioned in 1. st century by Pomponius Mela and Pliny, as Tyrcae and Turcae; and the Iurcae name in Herodotus more probable is the Tjurcae [the slavic peoples today call the turks ‘tjurki’] - so it seems that the Jurcae of Herodotus is a corrupted form of Turcae.” (Silvanus, 2020.)

¹⁴⁷ Solinus (3rd century) says the Agathyrsi live beside Borysthenes (Dnieper) river. Baptista Mantuanus (15th century) in his poem about St. Blasius (died in 316 a.d.) speaks about Agathyrsi, among peoples like Huns, Alans, Turks, Sarmatians. The Thysagetae another Scythian people also are the Agathyrsi – Pomponius Mela mentions the Thysagetae or Thyssagetae beside Turcae near Maeotis. (Uo.)

Regino a „hungár kijövetelt Szkítiából” 889-re teszi; ugyancsak Regino azt írja a Merseburgi 933-as csatánál (amit 934-re tesz), hogy a „szlávok, akik uncranik” támadtak. Az uncranik név valószínűleg az unkari/ungari, és persze Ukraina.¹⁴⁸

De itt már átírták a krónikát, mint az előbbieket is, tehát ezek nem eredeti források. Az eredetiekben mindenütt szlavokat írnak. A rómaiak (itt a keleti Rómát értem, mert a nyugati akkor még nem létezett mint birodalom) a *birodalmon kívüli népeket*, akiket ki tudtak fosztani, *szklávoknak nevezték*. Így a Kárpát-medence népeit is. Amíg a hunok nem verték őket orrba, addig persze hogy szklávoknak tekintették őket.

Nem azt írja, hogy a hunok szklávok, hanem, hogy hunok, akik *szklávok is*. Tehát nem államban szervezett nép. Mivel Árpád megjelenéséig a Kárpát-medencei nép sem volt államban megszervezve, ezért nevezték őket is szklávoknak. *Ezeknek legnagyobb része persze magyar ajkú volt, erre sok bizonyíték van*. Az első keresztény vallás, amit felvettek, a görögkeleti, amit a pópák szlavón nyelven terjesztettek. Ha Szent István nem téríti át a népet a nyugati latin rítusú hitre, most a Kárpát-medencében mindenki szlovákul beszélne.

Ahol a krónikák a hunok vagy a magyarok Szkítiából való kijöveteléről beszélnek, az a Kárpát-medencéből való kijövetel. Van itt elég Meotisz, mert meo latinul átjárót jelent. Vagyis olyan tavat, aminek elég sekély ahhoz a vize, hogy át lehessen rajta gázolni lábon.

„Scythia Bithynia, alias Hunia.”¹⁴⁹ Az alias Hunnia = a másik Hunnia, így is lehet értelmezni, annál inkább, mivel Bithiniát Kis-Ázsiába helyezi. Ezeket az írásokat a szerzők nem az ujjukból szopták, hanem régi krónikákat írtak át úgy, hogy megfeleljenek az akkori világnézetnek (XVI. század), meg a politikai és vallási elvárásoknak. Mikor a régi krónikákat írták, a magyarországi Duna-szakasztól keletre levő terület már Ázsiának számított. A Kárpátoktól északra és keletre lévő területek ismeretlenek voltak számukra. *Szkitia a Kárpát-medence volt*. Másképp hogy írhatna olyat, hogy Szkitia déli irányban a Dunával határos. Szkítiában volt „Alánia, Dathia és Gothia”. De ha figyelembe vesszük, hogy több régi írásban a *D* betűt a *G* szolgáltatja, és az *o* néha *a*-ra vált, akkor a *Dathia és Gothia ugyanaz*. A Riphei-hegyek sem másak, mint a Kárpátok, mert milyen más hegyek vannak Szkítiától északra, még ha Szkítiát a Kárpátoktól keletre veszem is?

Neues Archiv Vegyes (Miscellen) részében R. Pauli azt magyarázza, hogy egy kézzel írott dokumentumról van szó, néhol rövidítésekkel. Az olvasható ki, hogy egy Paulus nevű diakónus kompilálta, több más régi írásból. *Itália első királya Janus* (hogy-hogy nem Romulus?) Az is érdekes, hogy *a Szaturnusz a szkiták csillagképe volt*, és egy kaszával a kezében ábrázolták. A *skyt* kaszát is jelent, tehát jó értelemben vett parasztságról van szó, akik a kecskepásztorokat megtanították a földművelésre. Amikor a kecskepásztorok elurasodtak, akkor már bűdösek lettek a tanítóik (*sed vivebant sicut bestie*).¹⁵⁰

Még érdekesebb az, hogyha a Thanais a Don, ahogy a történészek állítják, akkor a Donon felfelé hajózva nem juthattak el nemcsak Pannoniáig, de még Meotiszig sem. Tehát *a Thanais a Duna*: „Volt egy Trójának nevezett ázsiai város, az ott élő emberek a legjobb harcosok voltak. De tíz évig harcoltak a görög királyok Trója ellen és elfoglalták. Aeneas, aki Priamosz király fia volt, húsz év hajóút után Itáliába érkezett. Más trójai fejedelmek azonban, tudniillik Priamosz és Antenor, 12 ezer trójaival behatolva a Tanaisz-folyón a hajóval áthatolhatatlan

¹⁴⁸ Hahn, 1721. 30. ‘m’ jegyzet. Vitriarius, 1657. 490. Assemani, 1755. 325.

¹⁴⁹ Anselmo, 1544. 119.

¹⁵⁰ „Dicunt alii - regnavit nomine Janus - Saturnus fugit de Graecia-civitatem in Tuscia non longe a Roma-in Italiam latuit inde Latium appelaverunt Italiam. Iste Saturnus primum docuit populum etc. - sed vivebant sicut bestie.” (Neues Archiv, 1876. 164.)

Meotiszhoz érkeznek, hogy melynek közelében éljenek, egészen Pannonia határaiig kiterjesztve sajátjukat. Sok éven át éltek ott a Sicambriának hívott a városban és nagy néppé gyarapodtak.”¹⁵¹

A Neues Archiv oldalain, ahol a merovingek és a hunok ütközetéről írnak, mindig Meotisi-mocsarakat emlegetnek.¹⁵² Tehát *a régi krónikákban, amikor Meotiszról írnak, az a Pannonia területén található mocsarakra vonatkozik.*

¹⁵¹ „Erat in Asia civitas que dicitur Troia, homines qui ibi habitabant fuerunt bellatores fortissimi. Pugnaverunt autem reges Grecorum adversus Troiam per decem annos et apprehenderunt eam. Egressus inde Eneas qui fuit gener regis Priami cum viginti navibus in Italiam venit. Alii autem de principibus Troie, scilicet Priamus et Antenor cum 12 milibus Troianorum intrantes fluvium Thanaim navigio venerunt usque ad Meotidas paludes, circa quas habitare ceperunt, et dilataverunt terminos suos usque ad terminos Pannonie. Fecerunt autem civitatem quam appellaverunt Sicambriam habitaveruntque ibi per multos annos, et creverunt in populum magnum. (Neues Archiv, 1876. 165.) V. ö, Aventinus Turmaair, 1554.

¹⁵² Neues Archiv, 1876. 170, 171.

2. Őstelepesekből hódítók, a krónikák által

Mindnyájan ismerjük a holló és a róka meséjét, de sajnos nem tanulunk belőle. Az ember nem azt fogadja el, ami igaz és hasznára van, hanem ami a hiúságát kielégíti. Azt elfogadjuk, hogy a szkíták és a hunok leszármazottai vagyunk (persze a magyarság félrevezetői ezt is tagadják), de csak olyan formában, mint egy keletről jött harcias nép, aki meghódította a Kárpát-medencét. *Az igazság az, hogy a szkíták és hunok nem volt hódító nép, hanem a Kárpát-medence őstelepesei. És nem volt barbár és nem volt vad, csak akkor fogott fegyvert, ha rátámadtak.* Sajnos a békés természete oda vezetett, hogy idegenek, akiket barátként befogadott jóhiszeműen, azok idővel ellenséggént a nyakára nőttek. Ezen kevesek, akik a magyarságon elkezdtek uralkodni, már egyáltalán nem voltak békések. Ők lettek a 'nagy magyarok', akik a magyarság őseit átfomálták a saját képmásukra, hogy vad barbár kegyetlen nép, akik valahonnan Ázsiából jöttek. Így a saját bűneiket a magyarság nyakába varrták.

Nézzük, mit írnak a krónikák, mielőtt ki lettek volna forgatva. Jornandes: „...aki Szkitia azon irányába szaladt amely a Duna mellett van, amit Hunnivárnak a hunok várának hívtak a saját nyelvükön. ... A hunnivar szó Jornandes által való említéséből arra lehet következtetni, hogy az ősi hunok nyelve ugyanaz volt, mint a mai magyaroké.”¹⁵³ – Azért ezt az árulkodó jegyet valahogy semlegesíteni kellett egy másik kemény mondattal: „...és ugyanis ezután Dacia Ripensisben (Kárpát-medence) nem hunok, hanem gepidák, longobárdok, herulok és egy időben szklávok találhatók, és a hunokról ez után már nem esik említés.”¹⁵⁴

Amikor a régi krónikákat írták (tehát Jordanes idejében is), a magyarországi Duna-szakasztól keletre levő terület már Ázsiának számított. A Kárpátoktól északra és keletre lévő területek elég kevésbé voltak ismertek számukra. Szkitia a Kárpát-medence volt. Másképp hogy írhatna olyant Hérodotosz, hogy Szkitia délfelé a Dunával határos. Szkitiában volt „Alánia, Dathia és Gothia”. De ha figyelembe vesszük, hogy több régi írásban a D betűt a G szolgáztatja és az o néha a-ra vált, akkor a Dathia és Gothia ugyanaz. A Riphei-hegyek sem más, mint a Kárpátok, mert milyen más kelet-nyugat irányban húzódó hegyek vannak Szkitiától északra, még ha Szkitiát a Kárpátoktól keletre veszem is? De mivel a politikai irányzatnak megfelelően a szkíták keletről kellett jöjjenek, így *Jordanes szerint* két Szkitia létezett: egy a Kárpát-medencében és egy keleten. Meotiszi-mocsaraktól is kettő van, de sajnos az egyiket a történészeink teljesen ignorálják.

Pedig láttuk, hogy Priamus és Antenor, miután elvesztette Tróját, 12 ezer harcosával a Tanaiszon hajózott fölfelé a Meotiszi-mocsarakig, ahol letelepedtek és a határaikat egész Pannóniáig kiterjesztették. Építettek pedig egy várost, amit Szikambriának neveztek, sok ideig laktak itt és nagy néppé fejlődtek.

Ha behajóznak a Don folyóba (a történészek a Tanaiszt a Donnal azonosítják) és ott hajóznak fölfelé, akkor a Meotiszi-mocsaraktól távolodnak és nem közelednek hozzá. Tehát itt a Magyarországi mocsarokról van szó, amiből volt bőven egykor, a Tanais pedig a Duna. De úgy látszik, nemcsak Pannóniáig jutottak, hanem Erdélyig is. Ezt igazolja a Szármiszegetuzán talált Priamoszt ábrázoló mozaik. *Trója meg egy legyőzött város szimbóluma, amely nem föltétlenül a Közel-Keleten volt.*

A háborúkat szinte mindig a műveletlenebb nép robbantja ki, és a legtöbbször ők is győznek. Aztán az előzményeket a győztesek írják meg. A legyőzött trójaiak nemcsak a Kárpát-medencében telepedtek le, hanem a régi írások szerint Itáliában is. Ezeket hívták Szaturnus

¹⁵³ „...que in fugam versa eas partes Scythiae preteret, quas Danubii amnis fluentia praetermeant, quae lingua sua Hunnivar (id est Arcem Hunnorum) appellant... Ex vocabulo Hunnivar cuius mentione facit Jornandes colligendum: Hunnos illos antiquos cum Hungaris hodiernis ejusdem linguae fuisse: var enim vox Hungarica est, arcem hodieque denotans.” (De Jordan, 1745. 172.) V. ö. Fejér, 1840. 42.

¹⁵⁴ „... namque posthac in Dacia Ripensi non Hunni sed Gepidae, Longobardi, Heruli, pro tempore Slavii (Sclavi) reperiuntur et Hunorum in Dacia nulla amplius mentio occurrit...” (Uo.)

népének. De a Szaturnus, a szkiták csillagképe volt, kaszával a kezében ábrázolták. Mivel a skyt (szkit) kaszát is jelent, a parasztságról van szó, akik Itália népét megtanították a földművelésre. De amikor aztán a tanítványból úr lett, a tanítóik ellen fordultak. Sajnos ez manapság is megismétlődik, nem is egyszer.

Mielőtt a történészek bekeményítettek a magyarság ellen, tudott dolog volt *a szkita–hun–magyar folytonosság*, nemcsak a magyarok körében. Ezért hívták csúfondárosan a magyarokat Szittyáknak. A hun név meg benne van Magyarország nevében, ahogy az idegenek nevezik. Ez *a folytonosság csak úgy lehetséges, ha ezek a népek folytonosan a Kárpát-medencében éltek*. Persze az uraik, akik legtöbbször idegenek voltak, ha legyőzettek, menekültek, mikor keletre, mikor nyugatra, de a szittyák, a parasztok maradtak. Csakis *a földművelő nép biztosította a népszaporulatot és az ország táplálékát*. Ezért a parasztságot soha nem irtották ki, bármilyen hatalom is hódította meg az országot. Bármennyire erőlködtek és erőlködnek a „Jordanesek”, a szkita–hun–magyar folytonosság létezik. De lássuk, mit írnak az ősi hiteles források a hunokról.

Joan Christophori de Jordan 1714-ben kompilált könyvében idéz: Eckhard lib. 25. cap. 90. „...quod hos Ringos, seu Circulos, ut Notkerus apellat scribitur.”¹⁵⁵ – Ahol Notkerusnak nevezett körökről ír. Szerintem Eckhard olyan régebbi magyar krónikából másolt, ahol Napkörök lehettek leírva, de mivel nem ismerte a nyelvet és úgy gondolván, hogy a köröknek védelmi szerepük volt, így a Nap helyett jól jött a Not, ami németül szükségét jelent. Történészeink már Avar körökről írnak, és tévesen ők is úgy állítják be, mintha ezeket a köröket védelmi célból építették volna.

„Kilenc ilyen kör volt a hunok földjén... A Pipin király által a hunok ellen viselt második hadjáratban a király egy ilyen kört foglalt el a Tiszántúlon. A hun nemesség elveszett, és az összes kincsüket elvitték.”¹⁵⁶

Ezzel próbálják igazolni, hogy a hunok a Kárpát-medencéből eltűntek, mint ahogy ez Jornandesnél is áll: „Így azután Dácsia Ripensisben nem a hunok, hanem a gepidák, longobárdok, herulok, és egy idő után a szklávok jelennek meg, és a hunokról Dácsiában semmi nagyobb említés nem esik.”¹⁵⁷

A magyar krónikákban nem jelennek meg sem a gepidák, sem a longobárdok, herulok, és nincs is 300 év a hun nemesség eleste és a magyarok bejövetele között. Ellenben említve vannak a szklávok. Kik lehettek ezek *a szklávok*, ha nem a *nemesség nélkül maradt szkita–hun parasztság*? A szkláv nem szláv! A szláv nyelv *a szlavónból* fejlődött ki, ami *az ortodox vallás univerzális nyelve*, úgy mint a katolikusnak a latin, és ennek a magja az orosz nyelvben lelhető fel. Ez a legrégebbi, a legelterjedtebb és a legnagyobb irodalommal rendelkező szláv nép. És mégis, a krónikákban az orosz nem említik szklávnak. Sőt *a szklávok az oroszok adófizetői*: „...reliquorumque Sclavorum, qui Russis tributari sunt” (Bíborbanszületett).¹⁵⁸ Marvazi, Gardizi, Sukrula, Muhamadd Katib, Ibn Iiasa tehát egy sor olyan középkori történész, akik jól ismerték az oroszokat, állítják, hogy az oroszok a szklavinok szomszédságában élnek, s beszámolnak az oroszok és a szklavinok életmódjáról, vallásukról és háborúikról. Ki merné azt mondani, hogy az orosz nem szláv? Így egyértelművé válik, hogy *a szlav (szlav) szó nem azonos a szlávval*.

Az 1600-as években nagy vita volt az akkori Bohémiában az ottani nép származása végett. A források szerint a mai Horvátország területéről származtak. Igenám, de ezt az országot az

¹⁵⁵ Jordan, 1745. 255.

¹⁵⁶ „Novem tales Circuli in terra Hunnorum fuerunt... Bellum secundum huius anni instaurabatur contra Hunnos a Pipino Rege ipso, qui in alio Circulo, quidem ultra Danubium ad flumen Tibiscum sito, Hunnos adortus est, opes eorum hic congestas occupavit. Hunni penitus domiti sunt finis impositus est bello cum iis... Tota in hoc bello Hunnorum nobilitas periit, tota gloria decidit omnis pecunia et congesti ex longo tempore thesauri direpti sunt.” (Uo.)

¹⁵⁷ „...nam que posthac in Dacia Ripensi non Hunni sed Gepidae, Longobardi, Heruli, pro tempore Sclavii reperiuntur et Hunnorum in Dacia nulla amplius mentio occurrit.” (De Jordan, 1745. 172.)

¹⁵⁸ Konstantin, 1864. 178.

ezredforduló körül a szklávok országának nevezték. Ezért aztán azt a változatot fogadták el, hogy az őseik, Czekus és Lechus orosz földről jöttek a Szklávok országába, majd onnan Czekus Csehországba, és Lechus Lengyelországba. Nyilvánvaló, hogy *a legtöbb eredetmonda a Biblia mintájára íródott*. Mózes és Áron, Hunor és Magor, Aszkold és Dir, Czekus és Lechus, Priamus és Antenor stb. Ugyanúgy meg kellett sétáltatni őket, mint a választott népet a pusztában.

A szkláv szolgát jelent, és a hiú ember szégyenli, hogy az ősei szolgák voltak. Pedig *a bölcs ember mindig szolgál*, a jövő nemzetség szolgálatában áll. Ugyanezt teszi a keresztény ember. A pap szolgál. Ez volt és lesz a Szaturnusz népének feladata. Sajnálatra méltó korlátozott gondolkodású az az ember, aki nem képes szolgálni. Azonban egyenesen ördögi az a politikus, történész vagy néptanító, aki meglovagolja az emberek hiúságát és *hódító, hatalmaskodó ősoke*t állít nekik. A valós vagy kitalált ősök egyszersmint követendő példaképek. A nyers erőszakot szimbolizáló példaképek megrontják a fiatal generációk lelkét. Egyfelől fedezetlen büszkeséggel, másfelől állandó büntudattal mérgezik őket.

3. Freisingi Ottó mocskolódása, plagizálása

Úgy néz ki, hogy ez a legrégebb krónikák egyike. Erre utal az a tény, hogy nagyon sok összevont szavat találni benne, amit általában helyspórolás miatt alkalmaztak, amikor még nem létezett az olcsó papír és a drága borjúbőrre írtak. Így például a nazális *m* és *n* betűt úgy ugrasztották, hogy az előtte lévő betűre egy vonalkát húztak. A krónikamásolók néha nem vették ezt figyelembe, vagy egyszerűen jól jött nekik a hamisításhoz. Így a gente-ből, ami nemzetséget jelent, lett egy gete, vagyis a géták. A Varang-ból lett egy varég, az ungorból az ugor, amit aztán tovább lehetett ragozni, mint ogur, onogur stb. Ebből is látszik, hogy *a magyar őstörténet, ami az ázsiai kalandozásokat illet, nem más, mint fikció.*

A Freisingi krónikában van egy fejezet, ami a magyar történelem egy bizonyos eseményét írja le a XII. századból, II. Géza király idejéből. A fejezet címe latinul: *Qualiter castrum Ungariae Bosan, quid et Bresburgk captum et requisitum sit et de Boritio.*¹⁵⁹ Vagyis Pozsony elfoglalása Borisz által. Ez a Borisz Könyves Kálmán első feleségétől való törvénytelen fia. A krónika szerint: „... ahogy a régi krónikákban mondva van, mint törvényes trónörökös tért vissza, görögöktől és rómaiaktól kért katonai segítséggel.”¹⁶⁰

A 'római' a Szent-Német-Római birodalomra vonatkozik, akinek császára Frigyes, de hozzá tartozott a Magyarországgal határos Ausztria (Noricum), amelynek királya vagy hercege valamelyik Henrik.

A magyar király visszafoglalja a várat, de meg akarja büntetni a Borisz csatlósait, így összegyűjti a hadseregét (...exercitumque maximum per totam regni sui latitudinem colligit) és hadjáratot indít Ausztria ellen.

A latin írás azt sugallja, mintha a magyar király mindenkit hadba állított volna az ország minden szögletéből. Erre nem volt szükség, mert Magyarország népsűrűsége abban az időben jóval fölülmúlta bármely európai ország népsűrűségét. A történészek figyelmen kívül hagyják, hogy a népsűrűség egyenesen arányos a rendelkezésre álló táplálékkal. Ausztria, Németország és akár Anglia népsűrűsége csak a krumplici elterjedésekor érte el és haladta meg a Kárpát-medence népsűrűségét. A krónikás mielőtt leírná a hadjárat menetét, fontosnak tartja, hogy egy pár szót ejtsen a magyarokról.¹⁶¹ Következik egy fejezet „De situ Ungariae, et more gentis” (Magyarország elhelyezése és a nép szokásai) címmel. Miután leírja az ország elhelyezkedését, nem győzi dicsérni a táj szépségét és termékenységet. Említést tesz a gyakori betörésekről és ezért nem csoda, mondja, ha az erkölcsök és a nyelv rusztikus és műveletlen maradt.¹⁶²

Ez után Jordanest idézi, és mivel a magyarokat és hunokat egy helyről származtatja, mind azt a mocskot, amit Jordanes állít a hunokról, ráhúzza a magyarokra is. Ez olyasmi, mint amikor futball szurkolók minden mocskot bekiabálnak az ellenség csapatának, kivált, ha a sajátjuk vesztesre áll. A sportszellem, versenyszellem mélyen gyökerezik az európai ember lelkében. Ez rányomta bélyegét a történelem konstrukciójára is. A nagy 'népvándorlás' nem más, mint egy versenyfutás egy kánaáni ország megkaparintásáért. Aki előbb ér oda, azé a babér, a győztesnek járó jutalom, ami feljogosít az uralkodásra. Ezért a történelemgyártásnál az érdek az, hogy a saját népei minél hamarabb megérkezzenek az áhított földre.

A fenti krónikában tárgyalt időszakban Frigyes császár ostromolja az olasz városokat, egymás után tűzzel-vassal kényszeríti őket megadásra, rengeteg halott, menekült, de mindez nem

¹⁵⁹ Otto de Feising, 1515.

¹⁶⁰ „Erat aut Boritius Colomani quondam regis Ungariae filius, perdicentem regnum Ungariae ut in prioribus chronicis dictum est, iure haereditario repetens, ac ob hoc adipiscen dum utrosque principes Romanorum sive ac Graecorum frecventer sollicitas, multos ex militibus nostris ad favorem suum pecunia inducens.” (Uo.)

¹⁶¹ „Sed antequam de egressione huius gentis dicamus, breviter quedam de ipsius terre situ, nationisque ritu praelibanda videntur.” (Uo.)

¹⁶² „Crebras vero Barbarorum irruptiones passa, haud mirum, si moribus, aut ligua agrestis manet, et inculta.” (Uo.)

számít barbárságnak sőt, a római pápa áldását adja rá. Ugye, Pál apostol szerint minden hatalmasság Istentől van. Azonban a német uralom jogát meg kellett alapozni történetileg is, mivel ebben a periódusban más pretendensek (igénylők) is voltak, mint például a spanyolok vagy a normannok. Az őslakosoknak nem voltak jogaik, akárcsak manapság. A németek kitalálták a gótokat. Nyilvánvaló, hogy a gót történet minden mozzanata nem más, mint a hun történet plagizálása. De ha lúd, hát legyen kövér. Nem egy gót császár foglalta el a római trónt, hanem kettő. Ugyebár a Biblia szerint a tanúzáshoz legalább két tanú kell. A kedves történetgyártó előbb keresett egy jól hangzó nevet, a Tudort. Ez egy kissé barbár hangzású lévén, átalakította Teodorra. Hogy német hangzású legyen, hozzáadta az ik-et, így lett belőle Teodorik. Most mi legyen a másik neve? Egy kis betűkeverés az előbbi névben, és mindjárt előkerült az Odoaker. Ez a két gót császár tanúsítja, hogy a német uralkodói etnikum megelőzte úgy a normant, mint a spanyolt.

Visszatérve a krónikához, itt leírja a Kárpát-medencei magyar faj jellegzetességeit: négy-szögletes fej, beesett szemek, alacsony termet. Ezt a krónikás nagyon csúnyának találja és csodálkozik, hogy az Isten hogy adott nekik egy ilyen gyönyörű országot. Azért a szögletes fej, beesett (és nem ferde) szemek, alacsony termet egyáltalán nem bizonyít ázsiai származást. A krónika szerint az urak várakban laktak, a köznép pedig egyszerű nádból fonott házakban. A templomok és házak csak ritkán voltak díszítve. A bíraskodás teljesen önkényes volt, az elítéltek nem állt jogában védekezni, a nép a nemtetszését csak suttogva merete egymás közt rebesgetni. Háború idején a parasztság nagy részét harcba hívhatták, a fegyverekről saját maguk kötelesek voltak gondoskodni.

A krónikás a magyar nép fiziognómiáját valószínű a korabeli írásokból merítette, amelyek Könyves Kálmánt ábrázolták. Tudnivaló, hogy ő nagyon csúnya ábrázatú, ráadásul púpos is volt. Így a krónikás úgy képzelte, hogy ha ilyen a király, akkor az alattvalói sem lehetnek különbe.

A krónikából kiolvasható hogy a köznép valódi rabszolga sorban élt. Ez persze jellemző volt nemcsak Magyarországra, hanem a legtöbb európai országra is. Ezeket hívták a latin krónikákban szlavoknak (szkláv). Utólag ez a név azonosult a szláv névvel.

„A mai szláv nyelvtudomány álláspontja szerint a slav-, slow, слов- szógyököknek az összláv nyelvben mocsár jelentése is volt, hozzátéve az eredetre utaló szuffixumot, a 'Slaven', 'Słowian, Славянин' szavak eredeti jelentése: mocsárlakó ember. Ehhez hozzátehetjük, hogy az avar (auer) szó szintén mocsárlakó embert jelent, ez alkalommal német nyelven. A mai szlavisztika álláspontja szerint a közös szláv őshaza központi területe a Pripjaty-mocsarak vidékével esik egybe, ez az elmélet tehát azt sugallja, hogy az egykori őshazáról nevezték el magukat a szlávok.”¹⁶³

Máshol meg ezt olvasom: Ibn Ruste, Gardizi, Marvazi, Hudud al-Alam, Mutahhara ibn-Tahira al Makdisi, Mubarak-sah, Aufo, Dimaski stb. az írásaikban egyenesen azt állítják, hogy a IX-XI. századi oroszok egy szigeten laktak, amelynek a szélessége és a hossza megegyezett azzal a távolsággal, amit egy gyalogos három nap alatt megtesz. A szigeten kb. százezer ember él. Az írásokat tanulmányozva rájövünk, hogy a Krím-félszigetről van szó. A sziget az Azov-tengerben van, ahol az oroszoknak hadihajóik vannak. A fent megnevezett szerzők írásaiból kiderül, hogy az oroszok és a szklavinok szomszédok. Ezek leírják a két nép szokásait és azt, hogy kölcsönösen betörnek egymás területére, zsákmány és rabszolga szerzés céljából.¹⁶⁴

¹⁶³ https://szlawirtus.blog.hu/2010/06/25/honnan_kaptak_nevuket_a_szlavok_2.

„Ibn Ruste, Gardizi, Marvazi, Hudud al-Alam, Mutahhara ibn-Tahira al Makdisi, Mubarak-sah, Aufo, Dimaski s.a. Acestia, in lucrările lor, ne arată expres ca rusii din secolele IX-XI locuiau pe o insula care avea lungimea si latimea egala cu distanta parcursa de un om in trei zile. 'Rusii, – ne spune Ibn Ruste, – traiesc pe o insula cu suprafata de trei zile de mers.' 'Rus – confirma Gardizi, – este o insula care se gaseste in mare... Pe insula traiesc in jurul la o suta mii de oameni.' Acelasi lucru il afirma si ceilalti autori. Studiind cele scrise, intelegi foarte usor ca este vorba de Crimeea. Gardizi ne vorbeste despre locul aflarii insulei Dimaski in lucrarea sa 'Cosmografia'. 'Ei (rusii – n.n.) au in Marea Maiotis (Marea Azov – n.n.) insule pe care le locuiesc si corabii de lupta.' Din cele scrise de Marvazi,

Világosan látszik, hogy a szláv és a szkláv két különböző fogalom, és téves mindazon népeket, kiket a történelem szklávoknak vagy szklavinoknak hív, szlávoknak nevezni.

Figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az 1054. évi vallásszakadás után, a nyugati és a keleti keresztények két különböző vallási nyelvet kezdtek használni. A nyugatiak a latint, a keletiek a szlavón nyelvet. Mindkét nyelvet mesterségesen kialakított univerzális nyelvnek szánták. Sok nyugati kis nép, akik nyelve eredetileg nem latin volt, ellatinosodott. Ugyanígy sok kis keleti nép, akik eredeti nyelve nem szláv volt, a szlavon nyelv hatására elszlávosodott. Úgy néz ki, hogy a szlavón sokkal sikeresebben hódított, mint a latin. Szerintem a szlavón megnevezés is előbb szklavon volt, és pedig az a vallási nyelv, amelyen a szolga népnek tanították az evangéliumot. Az egyházi szakadás valójában a szolga népek lázadása volt.

A tény az, hogy a keleti népek később kezdtek nagyobb államokba szerveződni, mint a nyugatiak. Egy nagyobb állami szervezet mindig úgy alakult ki, hogy egy központi hatalom erőszakkal meghódította a környező népeket. A meghódítottak a legtöbbször rabszolgasorsra jutottak mindaddig, amíg vagy a hódítók, vagy a hódoltattak beolvadtak a másikba. Tehát egy szervezetlen vagy gyengén szervezett népre úgy tekintettek, mint meghódítandó, leigázandó rabszolgákra. Ezért nevezték őket szklávoknak. Magyarország őslakosságát is így nevezték, de mivel a magyar nyelv egy nagy kiterjedésen beszélt kiforrott nyelv volt, ezért részben ellenállt úgy a szlavónosításnak, mint később a latinosításnak.

Gardizi, Sukrula, Muhamadd Katib, Ibn Iiasa s.a., se intelege clar ca sclavinii si rusii sunt vecini, ca tara sclavinilor se gaseste in imediata apropiere de tara rusilor. Ei descriu modurile de viata a rusilor si a sclavinilor, religiile acestora, incursiunile reciproce cu scop de prada, captura de robi s.a.”¹⁶⁴ (<http://cuvintul.md/article/adevarul-istoric-despre-adevaratii-rusi/>.)

4. A világtörténelem összefércelése

Amikor a világtörténelmet összefércelték a választott nép történelmének mintájára, akkor mindazon népeknek, kiket az ókori történészek úgy említenek, mint barbárok, tehát egy-szersmind pogányok, ugyanúgy kellett vándorolniuk, mint a zsidóknak a pusztában, amíg végre hazát találtak. Ezt szinte Isteni büntetésként is értelmezheték. A vándor népeket Góg és Magóg népének nevezték és ezektől várták az Antikrisztust. A keresztények szemszögéből a zsidó nép is bűnösnek lett nyilvánítva, és a jövődölések szerint a Messiás, akit ők várnak, maga az Antikrisztus.¹⁶⁵

Ennek a vándorlásnak nem voltak kitéve a görögök és a rómaiak, mivel ők leghamarabb felvették a keresztény hitet. Be kellene végre látni, hogy ezek a nagy népvándorlások csak papíron léteztek. Nem voltak nagy népvándorlások. A népek zöme mindig az eredeti helyén maradt. Constantin Radu-Conradu a *Contradictii biblice* c. könyvében bebizonyítja, hogy az úgynevezett zsidó exodus sem más, mint fikció. Aztán a népvándorlás rögeszméjétől szabadulni nem tudók legújabbán úgy okoskodnak, hogyha nem volt exodus, akkor legalább Ázsiából (Kvarezm, vagy Kazária) a kabarokkal, vagy netán az avarokkal kellett vándorolniuk. Magyar szempontból azért érdekes a zsidó történelem, mert úgy néz ki, hogy a magyar történelmet az előbbi mintájára írták meg: Vándorlás, honfoglalás, az „igaz hittől elfordulók lemészárlása”, stb. Koppány legnagyobb bűne (amit azonban nem volt ideje elkövetni), azonos a Heródiás Antipasz bűnével.

Nézzük, mit ír az említett szerző (Constantin Radu-Conradu): Ha az útvonalat a legszélesebb sugárútnak vesszük, és a 2.500.000 személynek a négyötöde volt képes a lábán menni, minden személyre egy méter távolságot hagyva (annál inkább mivel csomagokkal megrakodva mentek), így 25-en egy sorban helyezkedve, a széleken szekerekkel meg állatokkal, az oszlop hossza legalább nyolcvan kilométer. Ezzel lehetetlen egy nap alatt átkelni a Vörös tengeren. De hát nem ez az egyetlen csoda a történelemben.¹⁶⁶

Egy nép kialakulásához három tényező járul. Az egyik a foglalkozás, a második a nyelv, a harmadik a vallás. Ezt ki lehet mutatni bármely európai nép esetében. Azon népek, akiket az ókori történészek szklávoknak neveztek, olyan népek voltak, kiknek a fő tevékenységük a földművelés, állattenyésztés és különféle mesterségek. Ezek kiszolgálták az uralkodó osztályt, de mivel védtelenek voltak, mindig ki voltak szolgáltatva a különböző irányból jött erőszaknak. Ezért kapták a pejoratív sqlav (szkláv) nevet. A nyelvüket nagyban befolyásolta a vallásuk. A nemesek (földtulajdonosok), a katonák és az egyházi emberek és kereskedők voltak a szabadok. A nemesek viselték a különböző nemzetségek neveit. Sok ideig az egyház emberei voltak a kultúra képviselői. Ezek a reformáció megjelenéséig nemzetek feletti hatalmat képeztek. Azonban a reneszánsz kora felé, az egyház képviselőinek nemcsak a császári hatalmak okoztak gondot, de megjelent a szintén egy másik nemzetközi népréteg, amely a kultúrát éppoly magas szinten művelte, mint az egyház. Ez volt a zsidóság. Olyan népréteg, amely európai volt, magas műveltségű, s kemény gazdasági és pénzügyi háttérrel rendelkezett. Ez a nép a kereskedőkből alakult ki, akikhez idővel csatlakoztak a szabadgondolkodók. A kereskedő nemcsak világjár-tasságra tett szert, de rá volt kényszerítve az írás, a számolás és különböző nyelvek elsajátítá-sára. Így nem csoda, ha a zsidóságból került ki a legtöbb történész, régész, nyelvész és irodal-már. A régi mezopotámiai írások alapján megalkották a saját vallásukat és történelmüket. Ami-kor az egyház és a világi hatalmasságok rájöttek, hogy ez a nemzetközi népréteg, amely már nagy néppé alakult, kiragadja a kezükből nemcsak a kultúrát, a pénzügyi hatalmat, de magát a keresztény vallást is, a saját vallásához idomítja, akkor kezdték anatemizálni [kiátkozni] ezt a népet. A gazdasági, ideológiai és vallási befolyásukat úgy próbálták korlátozni, hogy gettókba

¹⁶⁵ Malvenda, 1647. 453-603.

¹⁶⁶ Constantin, 1997. 92.

kényszerítették őket. Ez aszimmetrikus 'háborúhoz' vezetett. Az egyház és a világi hatalmak az erőszak fegyverét, a zsidóság pedig a gazdasági–pénzügyi cselezés és a saját eszmék terjesztésének fegyverét alkalmazta. A könyvnyomtatás feltalálása után, az eszmék terjedését már nem tudták megakadályozni a gettók. A tudás és a pénzügyi háttér a könyvek nyomtatásában és terjesztésében a zsidóságnak kedvezett. A reformáció kora óta szinte minden irományban fellelhető a zsidó eszmeiség.

Mivel a Biblia két részének neve Ó- és Újszövetség, a szövetség szó révén hasonló, ezért az a téves felfogás alakult ki, hogy ez a két rész mindig is együvé tartozott. Pedig, ha elolvassuk Kazimir von Chledowski: *Róma – A reneszánszi emberek* című könyvében¹⁶⁷ a X. Leo pápa c. fejezetet, a következőt találjuk: Miután X. Leót pápává koronázták (1513-ban), a pápa diadalmenetben végigjárta Róma utcáit. Az Angyalhídhöz érve a római gettó zsidói fogadták egy drága kelmékkel kibélelt emelvényen, fehér viaszgyertyákkal a kezükben. A legidősebb rabbi átnyújtotta a pápának a Pentateuch egy nagyon értékes példányát. A pápa csak annyit mondott, hogy: „Confirmamus sed non consentimus”, vagyis Tudomásul vettük, de nem értünk egyet vele. X. Leo nem volt reformer pápa. Ha a Tóra már benne lett volna a keresztény Bibliában, ő nem mert volna ezen változtatni. Az biztos, hogy az első Biblia-nyomtatásoknál, ami nem sokkal X. Leo pápasága után történt, már benne volt.

Az Evangéliumokat eredetileg nem hívták szövetségnek. Erről nincs szó egyetlen evangéliumban se. Nagy a valószínűsége annak, hogy az *Ószövetségre való utalásokat csak később írták be az evangéliumokba*. Már többen feltételezték, hogy az ószövetségi írások az evangéliumok után íródtak.

Érdekes dolgokat találunk Nicetae Acominati Choniatae krónikájában, aki a 12. század vége és a 13. század elején alkotott (írt). Mivel az írásait 1557-ben nyomtatták ki, nincs kizárva, hogy itt is történtek utólagos beleírások, azonban sokkal kevésbé, mint más krónikákban. Itt a következőket olvashatjuk egy kereszties hadjárat kapcsán, szabadon fordítva: VI M DCC XI = 6711-ban anno mundi. Ez a vérengző banda, mikor a városhoz közeledett (megakadályozta a városból való kimenést, valamint a bemenést) betörték a szaracénok zsinagógájába, amit Mitatumnak neveznek, ahol mindenkit lemészároltak... (Itt egy másik zsinagógáról van szó) megindult a tűzvész a szaracénok zsinagógájában, amelyik a város északi részén a tenger felől van...¹⁶⁸

A szaracén magyarul szerecsen, ami afrikai fekete bőrű embert jelent. A zsinagóga pedig zsidó templom. A keresztiesek célja a Krisztus sírjának felszabadítása mellett a Krisztus haláláért felelősek megbüntetése is volt. Ezért voltak az elsőrendű célpontok a zsinagógák. De mit kerestek ott a szaracénok? Ez, úgy látszik, hogy másoknak is furcsa jelenség volt, mert úgy próbálták megoldani a rejtélyt, hogy a szaracén szót a Sára névből próbálták levezetni. De mivel a zsidók fehér bőrűek, így Sára is az lehetett. A kulcs Etiópiában van. Ez pedig a Frigyláda. Az etiópok váltig állítják, hogy náluk van a Frigyláda. Ez pedig a zsidó vallásnak a legszentebb ereklyéje, ami ha kéznél van, egyben bizonyítaná, hogy a Bibliában leírtak nem fikciók. Tehát nagyon úgy néz ki, hogy az etiópoknak több joguk van a Frigyládához, mint a zsidóknak. Állítólag Tórájuk is van. Ők lehetnek a Bizánci zsinagógákban lemészárolt szaracénok? És vajon milyen titkokat találtak a templomosok Hierosolymában, ami miatt a legtöbbjüknek pusztulniuk kellett?

Úgy hírlik, hogy Hérodotosz lenne a történelem atyja, vagyis a legelső történész. I. e. V. század körül élt, ha elfogadjuk a ma használatos kronológiát. Ha megnézzük a szertefoszlott

¹⁶⁷ Chledowski, 1919.

¹⁶⁸ „Anno VI M DCC XI ... Ea scelerata factio, cum ad urbe appulisse (neque enim quisquam eraqui eorum vel accessum vel recessum impediret) in Sarracenorum synagogam, quam vulgo Mitatum dicunt, irrumpunt, per vim omnia diripiunt... coepit incendium a synagogyo Sarracenorum, quod ad Septentrionalem urbis partem ad mare...” (Choniatae, 1557, 273-274.)

pergamentekercs darabot, amit itt a képen láthatunk, és ha a többi is ilyen állapotban volt, amikor elkezdték az átmásolást, akkor el lehet képzelni, hogy mennyi maradhatott meg az eredeti írásból, és mennyi az adalék. Mindezek dacára, ha az igazságot keressük, akkor a legrégebbi írásokban kell kutakodni.

*Hérodotosz töredék.*¹⁶⁹

Ha szemügyre vesszük az akkori világtérképet, akkor rájövünk, hogy a Földközi-tenger partjaitól számított 2-3 ezer kilométeren túlról nemigen volt tudomásuk sem a földrajzi viszonyokról, sem az ott élő népekről. Ázsiáról és Afrikáról szinte semmit sem tudtak. Európában a görög és római kolóniáktól északra kétféle népet azonosítottak: nyugatra a keltákat, és keletre a szkítákat. Azonban az ismert Európa nem ért az Urálig. Ezt a hegységet még nem ismerték. Egy úgynevezett Riph-hegységről írnak a krónikák, amely nem észak-dél irányban helyezkedik el, mint az Ural, hanem nyugat-kelet irányban, és Szkitiát határolja észak felől. Tehát ez nem lehetett más, mint a Kárpátok vonulata.

Hérodotosz világa.

Szkitiát északról a Riph-hegység és délről a Duna határolta. Így Szkitia nem más, mint a Kárpát-medence és a mai Moldova. A Szkitiában élő népek mind ezen a területen éltek, és nem a Fekete-tenger északi részén. Nem arról van szó, hogy a Fekete-tenger északi részén és ettől keletebbre nem éltek volna népek, de ezekről abban az időben vajmi keveset tudtak.

¹⁶⁹ [https://en.wikipedia.org/wiki/Histories_\(Herodotus\)/#/media/File:POxy_v0017_n2099_a_01_hires.jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/Histories_(Herodotus)/#/media/File:POxy_v0017_n2099_a_01_hires.jpg).

Egy nép kaphatja a nevét egy aprócska nemzetségről (törzsről), de a nép zöme a fent említett három tényező hatására jön létre (foglalkozás, nyelv, vallás). Amikor népvándorlásról beszélünk, ezen azt értjük, hogy egy nép kicsije-nagyja óriási távolságokat megtevé hazát cserél. Nagyon sokan kivándoroltak Amerikába, de ezt mégsem hívjuk népvándorlásnak, mert a nép zöme a helyén maradt. *Ez történt mindig. A nép zöme a helyén maradt.*

Gondoljunk csak bele. Kelták, szarmaták, yazigok, roxolánok, alánok, tysszagéták, hunok, gótok, türkök, Góg és Magóg népe, dacára annak a nagy akadálnak, ami a sűrű erdővel borított Kárpátok, egy óriási területről, ami a Pontus északi része, nyugatra vándorolva mind beszorulnak a Kárpát-medencébe, mintha egy örvény vonzaná őket. Itt valami sántít.

Erdély legrégibb népe az agatyrsz, másik nevükön traususok (tauruszok), amelynek lakóhelyét a különböző írók az európai Szarmátiában más-más vidékre teszik. Az első, aki említi őket Hérodotosz, szerinte a Maros mentén, a mai Erdélyben laktak. Klaudiosz Ptolemaiosz szerint északabbra, a Balti-tenger mellékén éltek. Mások szerint az Urál mellett.

Ugyebár a népvándorlás Szkítiából kellett induljon, Szkítia pedig a hamis felfogás szerint a Pontustól (Fekete-tenger) északra van. De nézzük, mit ír Hérodotosz: Az Istros (Duna) valamennyi ismert folyam közül a legnagyobb, mindig azonos (vízállással) folyik, télen is, meg nyáron is, a Szkíta föld (vizei) közül az első Nyugatról folyik; nagyságát annak köszönheti, hogy más folyók is ömlenek bele. Naggyá tehát ezek teszik: a szkíta földön folyik keresztül őt, mégpedig az, aminek a szkíta neve Porata (Pрут – valóban ez az első, amelyik keletről nyugatra haladva a Dunába ömlik), görög neve pedig Pyretos, azután Tiarantos, az Araros, a Napolis, és az Ordéssos... Ezek a szkítaföldi folyók duzzasztják (az Istrost), az agathyrsek földjéről pedig a Maris folyó egyesül vele. A Haimos csúcsairól három másik folyó iparkodik észak felé, és ömlik az (Istrosba): az Atlas, az Auras, és a Tibisis. Thrákián, és a thrák krobyzok földjén keresztül folyó Athrys, Noés, és Artanés ugyancsak az Istrosba ömlik; a paionoktól, és a Rhodopé-hegytől (eredő) Skios-folyó kettévágja a Haimost, és úgy ömlik az Istrosba. Az illyrek földjéről észak felé folyó Angros a triballos síkságra kijutva a Brongosba ömlik, az pedig az Istrosba; így az Istros fogadja magába mindkettőt. Az ombrikosok földjéről észak felé siető Karpis, és egy másik, az Alpis ugyancsak beléje ömlik. Mert az Istros egész Európán keresztül folyik. A keltáknál ered, akik a kynétek után legnyugatabbra laknak Európában. Végigfolyik tehát egész Európán, és oldalról jut ki szkíta földre.¹⁷⁰

Akinek van egy kis sütnivalója, az láthatja ebből, hogy *a szkíta föld nem más, mint a Kárpát-medence*. De olvassuk tovább Hérodotosznak egy személyes utazását a szkíták földjén: „A Tanais folyónak másik partján már nincs skytha föld, hanem a vidéknek eleje a sauromatáké, akik a Maiotis öblétől kezdve tizenöt napnyi útra laknak észak felé, s az egész területen nem található vadon nőtt vagy gyümölcsfa; rajtuk túl a másik rész a budinusok tulajdona, a kiknek földje mindenféle sűrű erdőtől van borítva. A budinusokon túl északra először hét napnyi hosszú pusztaság terül el: e pusztaságon túl kissé keletre fordulva laknak a thyssageták, egy népes és különleges népfaj, mely vadászatból él. Mindjárt mellettük, ugyanezen a vidéken lakik az úgynevezett jyrka nép, mely szintén vadászatból él, mégpedig a következő módon: a vadász a fára mászva, mely az egész területen sűrűn terem, áll lesben; mindenkinek van egy olyatén módon betanított lova, hogy hasára fekve alacsonynak lássék, meg egy kutyája; ha már most a fáról megpillantja a vadat, rányilaz, és lovára szállva üldözi, a kutya pedig nyomon követi. Ezeken túl északra fordulva más skythák laknak, akik a királyi skytháktól elszakadtak, és így jutottak erre a vidékre.¹⁷¹

¹⁷⁰ V. ö. Hérodotosz, 1893. 39.

¹⁷¹ Hérodotosz, 1893. 23. V. ö.: „Herodotus lib. 4 num. 21. describens solitudinem supra Meotidem, et Tanaim, inquit: 'Supra Bodinos ad Aquilonem, statim excipit solitudo octo dierum itineris. Post hanc solitudinem, declinando magis ad ventum Subsolanum, incolunt Thissagetae, natio copiosa et propria, et é venatu victitans. His contigui et in eisdem habitantes locis, is quibus nomen inditum est Iyrca, et ipsi é venatione victitantes, hunc in modum. Consciensis arboribus, que per omnem regionem frequentes sunt, insidiantur: singulis autem adest canis,

„...describens solitudinem supra Meotidem, et Tanaim, inquit” = a Meotisz és Tanaisz fölötti kietlen táj leírása. (Ez a mondat a későbbi kompilátoroktól származik, akik a Meotiszt az Azovi-tenger mellékével, a Tanaiszt pedig a Donnal azonosítják). Több mint valószínű, hogy a Bodinos egy hegység neve, amelynek a jelzője a Sasok (Aquilon). (Gondoljunk itt arra a legendára, amikor a sasok felfalták az Árpád magyarjainak a marháit.) „...statim excipit solitudo octo dierum itineris” = nyolc napi magányos utazáson voltunk. Ez után kelet felé tértünk, ahol a Thissagete nemzetség lakik, egy gazdag és sajátos nemzetség, akik vadászatból élnek. Ezek szomszédai, akik ugyanott élnek és akiket Iyrcának (Jyrka, Jurka) neveznek, ugyanúgy, a vadászatból élnek. Mindenfelé hatalmas erdők melyekben könnyű eltévedni. Egyedüli állataik a jól megszelídített kutyák és lovak. A fákról lesik a vadat és nyíllal lövik, majd lóra ülve követik őket a kutyákkal. Ezekről keletre más szkiták laknak. (Tehát a Tisza felső folyásánál vagyunk, Máramaros, Kárpátalja.)

A Jurka egy nagyon elterjedt név Máramarosban, pont a Tisza környékén. Így azt a vidéket ahol a Thisagete (Thisagente) nép élt, nem messze északon kell keresni, hanem ott, ahol a Jurka név található. Az lehet, hogy valamikor ilyen nevű törzs létezett, de az is itt kellett éljen. Messze északon megtaláljuk még valahol a Tisza nevet? Az a gyanúm, hogy Hérodotosz idejében az Ázsia név olyan vad területet jelentett, amely a görögök számára megközelíthetetlen volt, egy szóval Erdély is Ázsiának számított.

A történészek, ugye, a Meotiszt a Fekete-tenger fölé helyezik. De hol találunk olyan tájakat ezen a vidéken amit Hérodotosz leír? Az Urál nem nyolcnapi járásra van, de ahogy a korabeli térképből kiderül, csak a Kárpátok jöhet számításba. A régi írásokban a gente-t úgy írták, hogy gete, és az első e fölé egy vonalkát tettek. Tehát a gete az nemzet. A Thissagete az a Tiszai nemzetség, vagyis a régi Máramarosi nép, akik szintén szkiták, mert ha „Super hos auroram versus, incolunt alis Scythae”, azaz ezeken túl keletre más szkiták laktak, akkor ezek is szkiták voltak.

Nicetae Acominati Choniatae krónikájában¹⁷² a XII. századi magyarokat mikor szkitáknak, mikor hunoknak, mikor hungárusoknak nevezi. Leírja a Bizánc Magyarország ellen indított trónkövetelő hadjáratát IV. István részére. Itt a bizánciakat két hadvezér, Gabra és Brana vezette, a magyarok csúfos vereséget szenvedtek. Az ütközet előtti felállásban a fegyverekből inkább a lándzsákat, mint a nyilakat emeli ki. A magyarok elvesztik ezt a csatát és a foglyokat elviszik Bizáncba, ahol végigvonultatják őket a főtéren, akár a dákokat Róma főterén, nagy üdvözlés és ünnepség közepette. A császárt Manuelt római császárnak, a birodalmat Rómának és a hadsereget is mindig római hadseregnek nevezi.

Könnyen meglehet, hogy a Trajanus által a dákok ellen vezetett hadjáratok nem mások, mint ezen történetek duplikációi.

et item equus, in ventrem cubare edoctus, humiliter subsidendi gratia. Ubi quis igitur ab arbore feram viderit, sagittaue percusserit, consensu equo illum persequitur comitante cane. Super hos auroram versus, incolunt alis Scythae’.” (Choniatae, 1557.)

¹⁷² Choniatae, 1557. 66-67.

5. Hérodotosz védelmében: a szkiták (és hunok) őshazája

Érdekes, hogy akik Hérodotosz írásait csak fenntartással fogadják el, addig a Bibliában leírt Bábel torony és égő csipkebokor meg más mesék ellen semmi kifogásuk nincs.

Hérodotosz őszintén megvallja, hogy a másoktól hallott történeteket meséli el. Az ő írásait is megpróbálták idomítani a 17. században kanonizált történelemhez, de miután ez nem sikerült, utána amennyire csak lehetett, mellőzték. Hérodotosz se, de a görög őstörténet se nagyon tesz említést a zsidókról. Így az általa írt történelem nincs szinkronban a Bibliában leírt történelemmel. Említést tesz Keopsz fáraóról, sőt a piramis építésének módjáról is. A Bibliában viszont nem találunk említést a piramisokról, mintha a zsidók 430 évi egyiptomi tartózkodásuk alatt a piramisok még nem lettek volna felépítve.

Hérodotosz nem állítja, hogy amit leír, az lenne a szent igazság, mint ahogy ezt a Biblia állítja, sőt bizonyos történeteknek felsorolja több változatát, amivel szemlélteti, hogy semmi bizonyosat nem tudhatunk az őstörténetből, minden csak legenda. Viszont sohasem rugaszkodik el a valóságtól, sosem próbál csodákkal magyarázni dolgokat, mint ahogy azt a Bibliában találjuk.¹⁷³

„A piramishoz használt köveket az arábiai hegyekből bányászták és a Níluson hozták a helyszínre: mások szerint a líbiai hegyekből hozták a köveket. Az építést százezer emberrel végezték el, kik közül sokan az életüket vesztették vontatás közben az úton. Meglátásom szerint sokkal kisebb munkálatok is sok tíz évet vettek igénybe.”¹⁷⁴

Azt állítja, hogy a piramisban megtalálták a munkálat kivitelezéséről szóló írásokat, ahol pontosan le van írva a munkások száma, és az ellátásukhoz szükséges pénz és élelem mennyisége. Szerinte egyesek azt állítják, hogy miután Keopsznak elfogyott a pénze, akkor a lányát prostitúcióra kényszerítette, így szerezve pénzt a munka továbbviteléhez. Ez persze mesészerű állítás, de nagyon jól tükrözi az akkori szokásokat, mely szokás azonban még napjainkban is néha visszaköszön.

Az egyiptomiak hitéről a következőket olvashatjuk: „Azt állítják, hogy az ember lelke halhatatlan, hogy a lélek a halál után más-más testben születik újra. Azt állítják, hogy a lélek különböző testeket ölt a halaktól a madarakon keresztül az állatokig, míg végül újra emberi testbe megy, és ez a folyamat háromezer évet tart.”¹⁷⁵

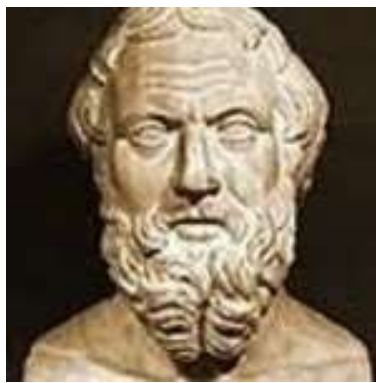
Ez valójában megegyezik a karma fogalmával, ami nem más, mint az isteni igazságszolgáltatás legmagasabb formája. Ugye, ez szöges ellentétben áll a Bibliában található felfogással, ahol bizonyos lelkek (vértanúk lelkei) az oltár alól kiáltanak bosszúért. Lehet, hogy ez csak egy retorikus megfogalmazás, de más helyen azt találjuk, hogy az üdvözültek állandó foglalatoskodása nem más, mint dicsérni Istent. Ez értelemszerű, amennyiben elfogadjuk, hogy Isten egy szó kimondásával képes teremteni, mert akkor persze, hogy nincs szükség az ember fáradságos munkájára. Minek is izzadnának az üdvözültek, hisz tudjuk, hogy az izzadságnak rossz szaga van. Elég dicsérni azt, aki egy csettintéssel *minden jót* előállít, és mivel a szeretet azt diktálja, hogy a végén mindenki üdvözülni fog, ez azt jelenti, hogy majd az üdvözültek végeláthatatlan

¹⁷³ Herodotus, 1679.

¹⁷⁴ ...ex lapidicinis Arabici montis saxa exciperent, et illinc ad Nilum usque protraherent: aliis, ut transmisso flumine, illa acciperent, et ad montem qui dicitur Libicus traherent. Faciebant autem opus circiter decem hominum myriades, id est centum millia. In ea via populus dum trahendis saxis atteritur, decenne tempus trivit, quod non multo minoris operis, mihi videtur quam pyramidem extruxisse. (Uo. 138.)

¹⁷⁵ Hi denique primi extiterunt qui dicerent animam hominis esse immortalem, que de mortuo corpore subinde in aliud atque aliud corpus, ut quodque gignetur, immigraret. Atque ubi per omnia se circumtulisset, terrestria marina, volucra, rursus in aliquod hominis corpus gignitum introire, atque hunc ab ea circuitum fieri intra annorum tria millia. (Uo. 137.)

serege éjjel-nappal dicshimnuszokat fog énekelni. Ez mind szép, de amíg valaki be nem bizonyítja, hogy egyszerű szókimondással lehet teremteni, addig ezt az egészet csak parasztvakításnak tarthatjuk.

Előbb jelent meg a képi ábrázolás, majd ezeket magyarázandó kezdték megírni a történelmet. Képi ábrázolások: ikonok, szobrok, freskók, pénzérmék.

„Plinius: Szerviusz király volt az első, aki a pénzre jelet rakott, mert azelőtt Tineus szerint a rómaiak jel nélkül használták a pénzt. Ez után állatokat ábrázoltak a pénzen, így a nevében is benne van: pecus=barom, pecunia=pénz.”¹⁷⁶ Magyarban tinó, a pénz neve: tinoár=tinár=dinár.

Nem csak Hérodotosz nem tudott a zsidó történelemről, de Plinius sem, mert ha tudott volna, akkor a gyűrű történetének leírásánál nem hagyta volna ki a Juda gyűrűjét: „Úgy néz ki, hogy Plinius nem olvasta el a teremtés könyvében a 38. fejezetet, ahol azt olvassuk, hogy Judának, Jákob fiának dolga volt Thamárral, a menyével, amikor a közösülésért cserébe Tamár Juda gyűrűjét és karperecét kérte.”¹⁷⁷

A legtöbb történésznek nem erőssége a logikus gondolkodás. Ezért aztán bármennyire nemzeti elkötelezettek, mindig bedőlnek az olyan hátsó szándékkal írt megtévesztő írásoknak, amelyek a nemzeti érzelmek kijátszásával hamis múltat tárnak az emberek elé. Ezért sajnós a

¹⁷⁶ „Plinio scribit: Servius rex primus signavit aes, antea rudi usus Romae Tinaeus tradit, signatum est nota pecuniae, unde et pecunia appellata.” (Polydorus Vergilius, 1671. 137.)

¹⁷⁷ Hac ille at in genesis libro capite trigesimo octavo, patet Plinium non investigasse annulorum vetustatem: ibi enim legimus Iudam filium Iacob rem habuisse cum Thamar nuru sua et id fecisse imprudentem, quod mulier mutato vestitu personam disimulaverit, ac illi promississe munus, fideique servandae pignus dedisse annulum, et armillas. (Uo. 139.)

legtöbb magyar úgy tudja, hogy őseik hazát foglaltak, és még nagyon büszkék is ezekre a honfoglaló őseikre.

Nem fér ahhoz kétség, hogy a legtöbb ókori történész tanúsága szerint fennáll a szkita–hun–avar–magyar származási vonal. A gond ott van, hogy a magyarok többsége érzelmileg annyira kötődik a magyar krónikákhoz, hogy fenntartás nélkül mindent elhisz, ami ott le van írva. Pedig ezeket jezsuita szerzetesek írták, akik inkább a kozmopolita Szentszék iránt voltak elkötelezettek, mint a magyar érdekek iránt. *Hiába írott dokumentumokkal bizonyítható, hogy Szent István előtt a Kárpát-medencei magyarok a görögkeleti vallást gyakorolták, jobban jött a katolikus papoknak azt állítani, hogy a magyarok pogányok voltak.* Jelenleg a korlátolt gondolkodásúak félnek elfogadni ezt a tényt, úgy gondolván, hogy az ortodox azonos a románnal. A románok valóban így hiszik, de az ezredforduló idején olyan, mint román, még nem létezett. Az akkori ortodoxok szkita magyarok voltak. Acominati Choniate (egyike a legnagyobb bizánci történétíróknak) még a 12. században is szkitáknak nevezi a Kárpát-medencei népeket. Ahhoz nem fér kétség, hogy sok magyar éppen a vallása miatt is változtatta meg a nyelvét és nemzeti-ségét, abban az időben ugyanis a vallási hovatartozás sokkal mélyebb érzelmeket váltott ki, mint a nemzeti. Sokaknál ez még ma is így van.

Hérodotosz (a történetírás atyja) szerint a szkiták I. Dáriusz idejében elkalandoztak a perzsák uralta területekre, ahol a médeket, de különösen a kimmereket vegzálták. Majd ezt megbosszulandó, indított Dáriusz háborút ellenük. A szkiták 28 évig kalandoztak Ázsia pusztáin a kimmereket üldözve, amikor megtudták, hogy a hátrahagyott feleségeik úgy gondolván, hogy már meghaltak, összeálltak a szolgálkával, akiktől gyerekeket szültek. Hazamenve a szkiták előbb dühükben le akarták gyilkolni őket, de mivel féltek, hogy szolgálkák nélkül maradnak, ezért fegyverek helyett a korbácsot használták.

Eddig a mese. Amikor ezeket a történeteket írták, Európát Ázsiától a Tana (Don) folyó választotta el. Így a szkitáknak nem kellett túl messze keletre menniük a Tana folyótól, hogy perzsa felségterületeket háborgassanak, ha elfogadjuk a szkiták őshazáját a Tana folyó európai partján. Akkor ez nem lett volna olyan messze a kalandozások helyszínétől, hogy csak 28 év után kapjanak hírt az otthon történekekről. Sokkal hihetőbb, hogy a szkiták hazája a Kárpát-medence volt, ahogy az kiderül Hérodotosz sok más írásából is.

Az öt idéző M. Antonii Cocci Sabellici *opera omnia, ab infinitis quibus scatebant mendis, repurgata et castigata* c. könyv címében a „repurgata et castigata” annyit jelent, hogy kigyomlálva és kijavítva.

Azt írja, hogy maguk a nemzetek bevallása szerint a halandók közül a szkiták a legkorábbi nép, a Jupiter és Borisztenész szerelméből származó Targitao az, aki ezt az előzőleg lakatlan földet elsőnek birtokolta nem több, mint ezer évvel Dárius megjelenése előtt. Nem kevésbé tér el az általános hittől (a hivatalos történelemírástól), miszerint a szkiták Herkules és az agatirszek és gelonok közül való bennszülött lánytól származnak.¹⁷⁸

Hérodotosz szerint az agatirszek a Maros folyó mellett laktak, így a fenti mondat szerint a gelonok és a szkiták is a szomszédságukban kellett legyenek.

Dáriusz szkiták elleni hadjáratának a leírásból egyértelműen kiderül, hogy a szkiták hazája nem a nagy orosz alföld, hanem Erdély volt:

„Maguk a jónok hatszáz hajóval szállították a sereget Európába, ami hétszázezer lovas és gyalogosból állt... Az aeoleszi és helléspontoszi jónok (görögök), akik a Cyneas mellett áthajózva szállították a seregeket az Ister torkolatához, ami után a folyóval szemben hajóztak két napi utat addig a helyig, ahol a folyam ketté vágódik, ahonnan kezdődően a folyót Iszternek

¹⁷⁸ Herodotus: „ipsius gentis confessione, sunt omnium mortalium Scythae pene recentissimi, quum á Targitao ex Iove et Boristenis filia orto, qui ipsam terram ad id tempus desertam, primus tenuisset mille ad Darij accessum anni, nec amplius intercurisse dicerentur. Nec minus á fide abhorrent, que de puella indigena, ab Hercule in Scythia compressa traduntur, unde Agathirsus, Gelonus, et Scythas orti sint.” (Sabellicus, 1560. 365.)

hívják, mert e fölött a helyi lakosok már Dunának nevezik, és itt, amint meg lett nekik parancsolva, a hajókat szorosan összekapcsolva hidat építettek, a király pedig, mielőtt az idegen földre mélyebben behatolt volna, a Tearus folyónál letáborozott, ahol három napig időzött... A király az Ister irányába menet pacifikálta (meghódoltatta) a Trák nemzetet... Ezután Dáriusz átkel a hídon a sereggel a szkíták földjére.”¹⁷⁹

Ha a szkíták az orosz síkságon éltek volna, akkor miért csináltat Dáriusz hidat a Vaskapu környékén, és mi baja van a Trákokkal?

Ugorjunk előre kétszáz évet II. Dáriusz idejébe: „Ebben az időben Macheas szkita király, akit az isztriaiak háborúval fenyegettek, Fülöphöz folyamodott segítségért, aminek fejében megígérte, hogy halála után Fülöpöt jelöli ki utódjául. Azonban miután Isztria királya elállt a háborútól, ezért a segítségkérés is okafogyottá vált. Így a makedónoktól nem kellett segítség, de az ígélet is elmaradt. Ezt megtudván Fülöp a küldöttektől, háborúval fenyegetőzött. Erre Mac-heiász azt felelte, hogy nem az ő dolga megmondani, hogy mikor hal meg egy király. Erre a sértésre Fülöp feloldotta Bizánc ostromát és háborút indított a szkíták ellen. A szkíták régi harcosok, hősiesen helytálltak, de Fülöp csellel megnyerte a csatát. Húszezer gyereket és nőt ejtett fogságba a makedón, rengeteg marhát, de aranyat vagy ezüstöt, semmit. Ez volt az első alkalom, hogy a szkítákat cserbenhagyta a hitük. Húszmillió nemes kancát vittek Makedóniába szaporítás végett.”¹⁸⁰

Ugye, hogy a Kárpát-medence legfőbb értéke, ahogy azt a makedónok is tudták, nem az arany meg az ezüst volt, hanem a faj, úgy emberben, mint állatban.

„Amikor Fülöp hazatérőben volt, elállták az útját a triballok (szerbek). Megtagadták az átmenést és nem akartak részesedni a prédából sem. Előbb kötekedés, aztán valódi háború lett a vége, ahol Fülöp majdnem halálos sebet kapott a lábán, amiből később kigyógyult.”¹⁸¹

És most vizsgáljuk meg logikusan az előadott mesét. Az első észrevétel az, hogy a triballok (szerbek) becsülettel kiálltak a szkíták mellett. Úgy a triballok, mint az isztriaiak, nem Ázsiában, hanem a Balkánon éltek, akár a makedónok. Mivel a triballok Makedóniától északra éltek, így a szkíták még északabbra kellett éljenek, tehát a Kárpát-medencében. Vak kell legyen az a történész, aki ezt nem látja.

Tehát *a szkíták Kárpát-medencei őslakosok*. De vajon a hunok Ázsiából származnak? Ma már olyan biztosak ebben a történészek, mintha a régi írások ezt tanúsítanák. Hogy ez mennyire nem egyértelmű, azt a következő, keresztény papok által írt szövegből tudhatjuk meg. Az írás nem vág össze a mai történelmi nézetekkel, de vajon a mai történelmi nézetek nem bizonyos politikai törekvések mentén lettek kialakítva? A történelem így is, úgy is mese, de az eredeti

¹⁷⁹ „Ipse Ionibus Istrum cum classe sexcentarum navium annavigare, Pontemque fluvio imponere, ac se ibi prestolari iussis, terrestrem exercitum, in quo septingenta milia equitum peditumque, fuisse dicitur, in Europa Pontem transmisit. ... Iones interim Aeoles et Hellespontij qui classem ducebant Cyaneas pretervecti, ad Istri ostia navigarunt, subvectique adverso fluvio, duorum dierum itinere ad eum locum, ubi primo amnis scinditur, incipitque: Ister appellari, nam super id divortium Danubium accolae vocant, ut fuerat eis imperatum Pontem statuerunt, navibus arctissimo nexu inter se compactis, rex et ipse tantisper aliquid terrarum emensus, ad Tearum fluvium confederat, ubi tridup stativa habuit... Rex inde ad Istrum tendens Getas Thracum fortissimos subegit.” (Uo. 367.)

¹⁸⁰ „Erat eo tempore rex Scytharum Macheas, qui cum bello Istriarum premeretur, auxilium á Philippo petit, in successionem eum regni Scytharum adoptaturus, cum interim rex Istriarum decedens, et metu belli, et auxiliorum necessitate Scythas soluit. Itaque Macedonibus renunciat, neque auxilium eius petisse, neque adoptionem mandasse. His auditis, Philippus per legatos petit sumtus ad apparatus belli factos. Sed Macheas respondit, nullas sibi opes esse, quibus tantum regem expleat. Quibus derisus Philippus, soluta obsidione Bizantina, Scythica bella aggreditur. Vetum est ad pugnam, et cum virtute et animo prestarent Scythae, astutia Philippi vincuntur. Viginti millia puerorum et foeminarum capta, pecoris magna vis, auri argentique nihil. Ea primum fides inopie Scythicae fuit. Viginti milia nobilium equarum ad genus faciendum in Macedoniam missa.” (Naclerus, 1564. 337.)

¹⁸¹ „Sed revertenti Philippo Triballi occurrunt, negant transitum, ni portionem accipiant predae. Hinc iurgium, et mox praelium, in quo ita in femore vulneratus est Philippus, ut occisum putarent, sed convaluit.” (Uo.)

mese az igazi. Ezt pedig a régi írásokban kell keresni. Úgy, ahogy a szkiták életvitelét és tetteiket némelyek ráruházták a dákokra, épp úgy a kumánok és tatárok cselekedeteit, életvitelét és származását ráruházták a hunokra.

„Attila pedig a gót, aki a gepidák nemzetségéből származott Numedij fia, aki a hun birodalom élén állt, sokezres seregekkel egyszerre mindkét birodalmat, a régi és az új rómaiakat megtámadta. Erős, magabiztos vezér módjára, szárazföldön és tengeren lerohanta Trákiát, elnéptelénítve a vidéket, egész az Athira folyóig. Theodosius Asperat és Areobindut küldte ellene. Theodosius felajánlott Attilának 6000 libra aranyat annak fejében, hogy visszaszolgáltassa az elfoglalt területeket, ezenkívül évi járadékadóra kötelezte magát. Ezután, amint mondják, Attila betört a régi Róma (Nyugat-Európa) területeire. Aetius állt vele szemben, aki mint Róma első embere, Teodorikus császár megbízásából Galliát igazgatta. A barbár sokféle nagy ígéreteket tett, hogy ezt a nagy embert a seregével együtt magához csalja. Aztán Aetius váratlanul megtámadta Attila seregét, amely a Dunán túlra táborozott, és sok ezer embert lemészárolt. Attilával egy lándzsa végzett, Theodorikust meg egy nyíl ölte meg. Így mentette meg a gondviselés a régi és az új Rómát a gótoktól. Így Genzerikus egyedül uralkodhatott a nemzetei fölött.”¹⁸²

Hát akkor hogy is állunk? Volt egy hun Attila, meg egy gót Attila, aki ráadásul gepida származású? A fenti könyvet keresztény papok írták, akiknek volt annyi műveltsége, hogy tisztában legyenek az akkori világtörténelemmel. Újabb írásos dokumentumok azóta nem kerültek elő. Az utólagos írások csupa spekulációk. A gepidák pedig nem jöttek Ázsiából, de még keletről sem.

A nagy történelemhamisítások a 15. század körül zajlottak. Ekkor gyártottak egy sor történetírókat, mint Pompeius Trogus, vagy Paulus Orosius, Jordanes, akiket jó szokás szerint visszadatáltak a múltba, hogy hitelessé tegyék a hamisítást. A szkiták és a hunok nagy történelmi múlttal rendelkeztek, ezért minden indoeurópai nép megpróbálta őket az elején a saját őseinek beállítani, csak amikor kiderült, hogy a történelmi írások ezt nem támasztják alá, akkor elkezdtek úgy a szkitákat, mint a hunokat befekéltetni és a származási helyüket eltolni minél keletebbre. Ez jól látszik a következő szövegből:

„A gótok nemzetsége, melyet Getikának és Gótikának is mondanak (Jordanes), szkita származású. A szkiták az első nép Európa északi részén, egész a Tana folyóig, edzettek és mindig felkészültek a halálra, ezt az összes írónál így találjuk. De Pompeius Trogus a származásukat sokkal távolabbról említi, azt hangoztatja, hogy a szkiták Ázsia lakói, mi több, a Tana folyó melléke csak ideiglenes szállásuk. Paulus Orosius azt írja, hogy benyomultak a római provinciákra, ahová inkább könyörögve kéredzkedtek be, mint erővel.”¹⁸³

¹⁸² „Attilas enim Gothus ex Gepidum gente originem ducens, Numedij filius, apud quem Hunnorum imperium erat, cum multorum millium exercitu simul contra utrumque imperium bellum movit, expeditione et impetu incredibili, et veterem et novam Romam potestati suae subijcere aggressus. Et quod vir fortis et confidens admodum esset, Thraciam ingressus vastavit: urbisque omnibus que vel maritimae vel in continenti sitae essent subactis, ad Athyram amnem usque omnia depopulatus est. Adversus quem, cum copiis non poenitendis Theodosius Asperam et Areobindum misit. Postquam autem Attilas quotidie viribus validior factus est, Theodosius ei sexies mille auri libras, ut ditionis suae finibus excederet, se daturum, atque in super mille minarum stipendium annum pensurum esse pollicitus est si de coetero forte sua contentus quietusque esset. Ille auro eo accepto Thraciam reliquit. Ubi autem vi magna in fines veteris Romae irrupit, Aetius, quem antea diximus primum Romae dignitatis locum tenens, et barbari insolentiam non ferens, ad Theudericum Galliam administrantem, quamvis Romanis pro eo atque supra diximus inamicum se contulit: magnisque et varijs promissis barbaro persuasit, ut ingentes vires suas cum copiis suis coniungeret. Itaque ex improvise Attilam ultra Danubium castra habentem aggressus, ingentem caedem fecit, multaque hominum millia interemit. Ubi etiam Attilas hasta confossus interiit, sicuti et ipse Theudericus sagitta ictus occubuit. Ita ope divina eo tempore et vetus et nova Roma Gothorum impressione liberata est. Et Gensericus solus nationibus eis imperavit.” (Callistus, Nicephorus, 1561. 782.)

¹⁸³ „Gentem Gothorum, que pro Getica Gothica est dicta, constat à Scythis originem habuisse. Scythas vero primos esse in Europa sub septentrione et ad Tanais limitem, feros ac paratissimos ad mortem, apud omnes scriptores invenimus. Sed Pompeius Trogus eorum originem quam remotissime repetens, multa dicit quae Scythis Asiam incolentibus, magis quam in Europa ad Tanaim sedentibus accommodari videntur. Paulus Orosius de his scribit,

Lássuk, hogy valóban könyörögve kéredzkedtek-e be nyugatra, állati csorda módjára a magyarok, akár a mai menekültek?

„Az Úr megtestesülésének 373. évében, I. Damasius pápa és Valente császár idejében, a magyarok Szkitiában nagy néppé növekedtek, ezért előzönlöttek a nyugati régiókat, ahogy a magyarok történelme írja. És amikor kimentek, összeszámláltak minden csoportot, száznegyolc törzs, egymiliónyolcvanezer emberrel, minden törzsnél tízezer fegyveres embert számoltak. Magukkal vitték feleségeiket, gyerekeiket és állataikat. A vezetők közt volt egy Kádár nevű megbízható, megfelelő ember, aki tiltotta a gonosz cselekedeteket, és egy olyan törvényt léptetett életbe, hogy ha egy vezető rossz döntéseket hoz, a népnek jogában állhasson azt a vezetőt leváltani és elítélni.”¹⁸⁴

Láthatjuk, hogy itt nincs különbség magyarok, szkíták vagy hunok közt. Egy és ugyanaz a nép, csak később szakították szét őket, papíron, a hamis történészek. Ha elfogadjuk, hogy a szkíták őshazája a Kárpát-medence, akkor érthetővé válik sok homályos dolog. Itt az áll, hogy kimentek (Szkitiából), vagyis egy kisebb területről, ahol már nem fértek el. Tehát a Kárpát-medencéből kiindulva nyugat felé mentek. Így érthető, hogy a nyugati krónikák miért írják, hogy az őseik a tungrik és a szikambriaiak voltak. Ez nem egy nomád népvándorlás volt, hanem nagyon is jól szervezett terjeszkedés. Politikailag egy nagyon messze mutató, demokratikus törvényt hozott Kádár, amit megszívlelhetnének a mostani elkorcsosult nyugatiak. A Kádár név jelzi, hogy mesteremberről van szó, s nem pedig egy rablásra szakosodott hadvezérről.

A magyarság génállománya, amint a genetikai kutatásokból kiderül, olyan elenyészően kevés ázsiai jelleget mutat fel, hogy az ázsiai származás megdőln. Ha a magyar nyelvet az Árpád népe hozta volna be a Kárpát-medencébe, az egy pár száz év alatt kihalt volna az idegen nyelvű népek nagy tömegében, ahogy a vikingek (normannok) nyelve is kihalt francia földön. Amikor nem léteztek iskolák és könyvek, egy kisebbség sosem volt képes a nyelvét ráerőltetni a többségre. Ezért jogos a feltételezés, hogy a szkíták ha nem magyar, de a magyar nyelvnek egy ősi formáját beszélték.

quod Romanas provincias ingressi, societatem Romanam foederis precibus quesiverunt, quam armis vindicare potuissent”. (Uo. 587.)

¹⁸⁴ „Anno autem Dominicae incarnationis 373 sub Damaso papa primo et imperatore Valente, Ungari in Scythia creverunt in magnum populum, unde invadere statuunt Occidentales regiones, ut tradit Ungarorum historia. Et cum exirent, omni coetu computato, de centum et octo tribubus, decies centena et octoginta millia, de unaquaque tribu decem millia armatorum virorum connumeraverunt. Duxerunt secum mulieres ac liberos pariter et armata: Unum praeterea rectorem nomine Cadar, virum prudentem et idoneum, qui lites sopiret malefactoresque, damnaret, constituerunt, decreto edicentes, quod si rector ipse immoderatam daret sententiam, communitas illam in irritum revocare, errantemque rectorem corripere et deponere, si opus esset valeret.” (Uo. 636.)

6. Bizánci csúsztatások

Minél régebbi történelmi írásokat olvasunk, annál inkább rájövünk arra, hogy hiányoznak a konkrét adatok. Nincsenek évszámok. A történetek egyes császárok, királyok, vagy más főemberek nevéhez kötődnek, de mivel számtalan ugyanolyan nevű császár és király szerepel a történelemben, így nem lehet meghatározni a történetek korát. Olyan népevek jelennek meg, amelyek a kanonizált történelemben nem szerepelnek (pl. peonok, jutungok.) Tehát úgy tűnik, hogy ezen írások valójában orális úton fennmaradt legendaszerű történetek lejegyzései. Az uralkodók, császárok neveit sem lehet készpénznek venni, hát még a portréjuk hitelességét. Egy Aurelianus kaphatta nevét a temérdek aranyáról, amivel rendelkezett. Egy Iustinus, mivel igazságos volt. Marcianus harcias, Mauricius afrikai származású. Valószínű, hogy a legtöbb Constantinus és ennek többféle formája, csak kitalált személy.

Ezen kezdetleges írásokat aztán valamilyen időrendi sorrendbe állítva, kifésűlve az ellentmondásokat, fantáziadúsan aláfestve, előadják nekünk mint valódi történelmet. Persze nem szabad túlságosan leértékelnünk a szájhagyományt sem. Az ilyen mesék legtöbbször valóban megtörtént eseményekről szólnak. Ami kétes, az a hely, az időpont és a nevek.

A történelem úgy tanítja, hogy a szkiták (a legrégebbi népek egyike) az időszámítás kezdetekor már letűntek a történelem színpadáról. Azonban, ha jól utánanézzünk, rájövünk, hogy nem így van.

Hérodotosz szerint a Kárpát-medencében i. e. 500 körül szkiták éltek. Az alábbi szemelvényekből kiderül, hogy évszázadokon keresztül, egészen az i. sz. 12. századig (ahogy ez Nicetae Acominati Choniatae krónikájából kiderül) még mindig szkiták lakják a Kárpát-medencét. Aztán a 13. századtól hirtelen eltűnnek Erre a történészek nem hajlandók magyarázatot adni. E helyett mit csinálnak? Eltűntetik, vagy ignorálják a régi írásokat, amelyek ezt tanúsítják.

Az alábbi szemelvények mutatják mindezt a több szerzős bizánci krónikából.

Ex historia Dexippi Atheniensis

„Aurelianus császár legyőzte a juthung szkiták minden emberét, miután átment az Iszter túlsó partjára, sokan elfutottak, és az ott maradottak békekötés céljából küldötkeket mentestettek a császárhoz. Így a császárnak ki kellett gondolni a békekötés módozatait. Először is szabadon engedte a legyőzött ellenség életben maradt tagjait, akik a közelében voltak, mi több, pénzt is adott nekik, holott az elmúlt években ezek fizették az adót a császárnak.

Amikor a császár tudomást szerzett a jutung követek érkezéséről, kigondolta, hogy hogyan lehetne minél nagyobb nyomást gyakorolni rájuk. Felsorakoztatta maga köré félhold alakban a katonáit teljes fegyverzetben és parádében. Ott voltak az arany sasok, a császár képmásai, és más harci jelképek, mind felsorakoztatva az arannyal bevont alabárdok között. Miután mindez megtörtént, a császár parancsot adott a küldöttek odahozatalára. A küldöttek annyira meg voltak lepődve, hogy egy ideig szóhoz sem tudtak jutni. Aztán a császár felszólította őket, hogy beszéljenek a tolmács segítségével.

Ezek így szóltak: Mivel így hozta a sors, hogy katonai gyengeségünk miatt legyőztünk, ezért igyekszünk békét kötni, habár katonáink nagy része, sőt a nép is azon van, hogy folytassuk a harcot. Ugye, országunk csak egy kisebb részét szálltatók meg, egy pár várost az Iszter folyó mentén, mi meg, ha akarjuk, egész Itáliát elfoglaljuk. Képesek vagyunk háromszázezer lovast bevetni a harcba, és ezek nem gyengécskék, hanem a juthungok sok harcban kipróbált és híres

lovakai... mindemellett egy bizonytalan kimenetelű háború helyett a békét javasoljuk.”¹⁸⁵ Ezek után felemlítette a régi időket, amikor a juthungok vállvetve együtt harcoltak a rómaiakkal.¹⁸⁶

Erre a császár ezeket mondta: Meglep az ellentmondásos és kétértelmű beszédetek... Ha valóban békét akartok, miért nem beszéltek a pénzről, ami minket megillet, mint győzteseket... Nem kérünk mást, mint a béke élvezetének árát... Ami Itália elfoglalását illeti, nehéz ügy, ugyanis onnan még haza is kell térnetek. A gyalogos hadseregetek nekünk ismeretes, de a lovasságokról nem sokat tudunk, de amit láttunk belőle, annak könnyen ellenállunk. Hallottuk, hogy nektek vitézebb embereitek vannak. A mieink azonban elővigyázatosabbak, mi a katonáink felkészültségében bízunk. A vakmerőségetek miatt nyertétek el méltó büntetéseket. Ismeretesek a ti gyors, meglepetésszerű betöréseitek, de ami után mindig jön a büntetés. Nincs semmi csodálatra méltó a ti dolgaitokban. Mi azonban az ellenségetek vagyunk, teljesen más szokásokkal és más a gondolkodásmódunk, ami szembeállít minket. Nálátok a bátorság, nálunk a meggondoltság, az elővigyázatosság, szemben a férfias önbizalommal. Ez eredményezi a győzelmeinket... „Nyilvánvaló jelek és bizonyítékok vannak, hogy a Szkiták nincsenek irántunk jó szándékkal.”¹⁸⁷ „Azon háromszázezer harcra kész embert a folyó mindkét partján a mi embereink legyőzték és megsemmisítették.”¹⁸⁸

„A háború indítását még meggondoljuk, és nem remény nélkül, mert az Isten lesz a segítségünk a jövőben. A szövetség szentségében minimálisan hiszünk, mert a jutungok minden józanság ellenére támadnak minket, és a szent eskük ellenére a szövetség kötelékét semmisnek gondolják.”¹⁸⁹

„A békekérési beszédetek, amelyben a félelmeket adtátok elő, őszinte és hangzatos volt. De amikor visszatértek az *otthonaitokba*, ahol elzárkóztok, a mi akaratunkat, jót vagy rosszat, elfogadjátok! Miután ezeket mondta a császár, a jutungok nagyon megrökönyödtek, mivel a legkevesebbet érték el, de a szövetség visszautasításának gondolatát elvetvén, hazaindultak.”¹⁹⁰

Az előző fejezet arról értekezett, hogy hogyan illik viselkedni a küldötteknek, és hogyan illik fogadni a küldötteket. A fenti elbeszélést pedig a szerző példának szánta az előző értekezéshez.

Ha a modern történeti írásokban keressük a jutungokat, nem találjuk. Viszont megtaláljuk a greutungokat, akikről a fenti idézet hallgat, habár ezek a juthungokkal egyidőben kellett létezzenek, ha valóban léteztek. A sanda szándék nyilvánvaló: A juthung nevet el kellett tüntetni, mivel az eredeti forrásokban ezek szkiták. Az utólag kitalált greuthung már germán eredetű.

¹⁸⁵ „Imperator Aurelian, omnibus viribus Iuthungos Scythas devicit, et in ulteriorem Istri ripam transgressus, cum multis in fuga interemisset, reliqui bellum foedere finire voluerunt, legatos miserunt...” (Labbe, 1648.)

¹⁸⁶ „Nisi quando hostes vestri in vos irruerunt, contra ipsos, una cum vestro exercitu in acie stetimus.” (Uo.)

¹⁸⁷ „Manifestissimis indiciis et testimoniis in Scytharum mala intuentes, nota testataque dicemus.” (Uo.)

¹⁸⁸ „Illi exercitu trecentorum millium hominum, ab utraque parte ripae expositorum pugnantes, omnibus viribus sunt a nobis delati et superati.” (Uo.)

¹⁸⁹ „Bellum igitur facere cogimur, non citra spem, Deum nobis auxilio futurum. Sanctitatem enim foederum minime derisui et ludibrio habemus, Iutungi contra iniqua ratione nos adoriuntur, et iusiurandum et caetera, quantumvis firma fidei vincula pro nihilo ducunt.” (Uo.)

¹⁹⁰ „Tota autem vestra pacis petitionis oratio, quam vestro timori obtenditis, in honestate et decoro, si qua tamen honestum et decorum admittitis, est posita. Sed cum sitis undique reditu in vestras domos interclusi, et quasi intra portas redacti, voluntatem nostram erga vos quancunque, sive bona sive mala sumus affecti, tolerare aequi bonique consulere oportet. His ab Imperator dictis, Iutungi valde sunt consternati, cumque minime negotium, ut speraverant confecissent, sed omnino foederis repulsam tulissent, ad sua redierunt.” (Uo.)

Ex historia Eunapii Sardiani¹⁹¹

Nézzük részletenként ezt az írást:

„Valenti, aki inkább a bel- és külháborúkkal volt elfoglalva, a szkíták hadseregét a sajátjához csatolta. Így történt, hogy Procopius a szkíta királytól kapott segítséget. Ezek segítettek is büszkén és dölyfösen. Ezek törtek, zúztak ahol nem kellett volna, de nem tettek semmit ott, ahol törvénytelenység történt.”¹⁹²

Ha Valenti valamelyik császár, akkor a hunok idejében létezett. Procopius pedig jó száz évvel később. Azonban érdemes megemlíteni, hogy a bizánciak ugyanígy jártak a katalánokkal is a 13. században.

„Erre a császár rövid időn belül visszatért Szkítiába, bevette az erődítményt, és a fegyver letételét parancsolta: és le is tették ezek, kiknek a vadsága látszik a szakáll szőrzetükön is.”¹⁹³

Látszik, hogy ezeket az írásokat a Traján oszlop inspirálta. Szármiszegetuza–Sirmium–Zeugminum bevétele, különböző korokba vetítve. Így tehát ami következik is, csak egyszerű fantáziálás.

A következő mondatok már zsigeri gyűlöletből erednek, és semmi közük a történelemhez.¹⁹⁴

Aztán itt az áll még, hogy a szkítákat a hunok kergetik, sokakat megölnek, a menekülőket szétszélednek Tráciában és a Bizánci birodalom más térségeiben, akárcsak a gótok a hivatalos történelemben.¹⁹⁵

¹⁹¹ „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant quos Procopius in suum auxilium a Scytharum Rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despicere, et nihil facere propterea quod quisquid iniuriae inferebant, id impune faciebant, arroganter et superbe se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad morum capillorum usque mentis ferociam indicarent. Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem furgentia, graviora circa pedes reliquis partibus exilia qualia Aristoteles, animalia infecta dicit. At urbium incolae cum Scythas qui se sibi tradiderant, in suas domos admisissent ubi eorum virium imbecilitatis periculum fecerunt, suae opinionis errorem irridere coacti sunt.” (Uo.)

¹⁹² „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant quos Procopius in suum auxilium a Scytharum Rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despicere, et nihil facere propterea quod quisquid iniuriae inferebant, id impune faciebant, arroganter et superbe se cum omnibus gerebant.” (Uo.)

¹⁹³ „Hos imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad morum capillorum usque mentis ferociam indicarent.” (Uo.)

¹⁹⁴ „Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem furgentia, graviora circa pedes reliquis partibus exilia qualia Aristoteles, animalia infecta dicit. At urbium incolae cum Scythas qui se sibi tradiderant, in suas domos admisissent ubi eorum virium imbecilitatis periculum fecerunt, suae opinionis errorem irridere coacti sunt...” (Uo.)

¹⁹⁵ „Scythae victi ab Hunnis caesi et eorum magno numero ad internecionem usque deleti, (omnes enim qui comprehendere potuerunt cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt cum nullus crudelitatis et caedium esset modus) in magnam multitudinem coaluerunt, et non minus quam hominum ducenta millia qui ad bellum apti et aetate florentes erant ut fugerent, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani qui ripis praeerant nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognito est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur multaque in utramque partem in consistorio Principis dicta essent, tandem in sententiam Imperatoris itum est et factum Senatconsultum, ex aemulatione quam habebat, cum his qui Imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris et vero ipsi primae partes attribuebantur, sed illi Imperatoriam potestatem ex aequis partibus inter omnes dividi oportet censebant, neque ulla in re patruo concedebant.” (Uo.)

„A császár beengedi a szkítákat a birodalomba azzal a kikötéssel, hogy leadják a fegyvereiket.”¹⁹⁶ Mintha csak a gótokról lenne szó.

Továbbá a szerző arról panaszkodik, hogy a szkíták megrontják a birodalom erkölcsi életét és nagyon szaporodnak. Emellett még azon személyek, akik nem nemesi származásúak, előjogokat kapnak a császártól, és nem kevés helységben többségbe kerülnek.¹⁹⁷

Ez a zavaros mondat azt akarja tudtunkra adni, hogy már annyira összekeveredtek a hunok a szkítákkal, a szkíták a rómaiakkal (bizánciak), hogy nehéz megmondani, hogy ki kicsoda.¹⁹⁸

A római névnek nem sok köze volt Rómához. E név alatt a görög kultúrkör embereit kell érteni, amely kultúrkörhöz Itália déli része is tartozott.

Ez az Erulfus inkább úgy gót, mint szkita (legalábbis a hivatalos történelem szerint), viszont a szkíták híresek a borivásról.¹⁹⁹

A fent leírt események történhetek az 1241-es tatárjáráskor, amikor a tatárok a kunokkal együtt rabolták és gyilkolták a magyar és nem magyar lakosságot. Ne feledjük, hogy a Kárpát-medence és a mai Ukrajna területén élő bármilyen nyelvet beszélő nép gyűjtőneve szkita volt, és ezek, ha tudtak, mind menekültek a tatárok elől. Ekkor özönltek el Bulgáriát és a görög területeket a szláv ajkú népek. De ha a legcsekélyebb mértékben is igaz lenne a gót megközelítés, vagyis az, hogy a hunok nem a szkítákat, hanem a gótokat kergették a bizánci birodalomba, akkor valahol a Balkánon nyoma lenne a germán eredetű gót nyelvnek. A valóság viszont az, hogy a Balkánon az a nyelv terjedt el, amit a keleti szkíták (szláv etnikum) beszéltek. A vestrogete (vestrogente) és ostrogete (ostrogente) valójában nem más, mint a nyugati szkíták, a magyarajkúak, és a keleti szkíták, az oroszajkúak.

Hogyha már a gete (gente) kapcsán ismét előkerült a nazális *m* és *n* betű ugrasztása, akkor érdemes megemlíteni a Szent (Sacra) Koronán lévő, I. Gézának tulajdonított képmás melletti írást: „geobitzac pistos krales tourkias”, vagyis „bizáncföldi biztos Turkia királya” (a geobitzacban az *a* fölött egy vonalka van, ami az *n* betű ugrasztását jelzi). Én azt olvasom ki a régi írásokból, hogy sokkal nagyobb volt a bizánciak toleranciája a nyugattal szemben, mint ezeknek Bizánccal szemben. Tehát ha a korona Rómából származna, több mint valószínű, hogy nem szereplnének rajta bizánci császárok képmásai. Az egységes nagy ókori birodalom csak egy mítosz. *A bizánci kori nyugat-rómaiak valójában a nyugati rítusú keresztény országok.*

Ex historia Theophilactos

„Amikor az avarok portyázásokat hajtottak végre Tráchiában, a szenátus felszólította Mauriciust, hogy küldötteket menesszen a Kagánhoz, így a császár Harmaton királyt bízta meg ezzel, aki sok ajándékot vivén magával, el is ment Driziperába, ahol jó szerencsét kívánt a Kagánnak, és sajnálkozását fejezte ki a Kagán gyerekei halála miatt és a hadseregében tomboló pestis járvány miatt.”²⁰⁰

¹⁹⁶ „His causis impulsus tum etiam quia maxima accessio potentiae praesto erat Romanios, iussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam armorum abiectio esset ab Imperatore imperata, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem a reliquo separatam confecerunt, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt...” (Uo.)

¹⁹⁷ „Sub Theodosio primis eius Imperii annis Scytharum gens sedibus fuis excitaet ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus aliis qui genere nobilitate prestabant traiecerunt honoribus ab Imperatore delatis arrogantiores facti omnia in se posita conspicientes inter se non parvam seditionem excitarunt...” (Uo.)

¹⁹⁸ „Causa quaesita erat, quia aeque constitutum fuerat neque Hunnorum nomen Scythas, neque Romanos Scytharum ferre...” (Uo.)

¹⁹⁹ „Horum princeps erat Erulfus vir impotens et furibundus. Cum autem illos Imperator, convivio oppipariore excepiisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit: in vino Dionysii veritatem esse.” (Uo.)

²⁰⁰ „Quod cum Abari in Traciam facerent incursiones, Senatus monuit Mauricium de legatione mittenda ad Chaganum: quare vocatum ad se Rex Harmatonem legatum creat, et ad Chaganum mittit. Itaque Harmaton Drizipera venit, munera multa secum ferens, ubi cum Chaganus praesentes tum fortunas lugens, defleret ultra

„Priscus ötven cölöpöt állítva, átkelt az Ister (Dunát) folyón és a negyedik nap Nobába érkezett. Amikor a Kagán erről tudomást szerzett, küldötteket menesztett Priscushoz, tudni akarván a rómaiak érkezésének okát. Erre Priscus azt a választ adta, hogy vadászat és lovaglás céljára kitűnők ezek a helyek. Erre a Kagán megmutatta a környéket és békét ajánlott a rómaiaknak (bizánciaknak). Mire Priscus azt felelte, hogy a béke záloga az, ha aláveti magát a Rómának (Bizáncnak). A Kagán erre hadat üzent. Még ezen a nyáron a Kagán, akit a keleti törökök nagyra becsültek, levelet írt Mauriciusnak, amely levél így kezdődött: 'A római királynak a Kagántól, aki hét nemzetség és a természet nagy ura'.²⁰¹

Itt is egy Priszkosz, ez is küldöttségben a Kárpát-medencei uralkodónál, de egy évszázaddal az Attilánál látogató Priszkosz után.

Ezt a történetet már többen emlegették, ahol a Rómaiak (bizánciak) a húsvét megünneplésére készültek, de nagy éhínség lévén, ezt aligha tudták volna méltóképp megejteni. Ekkor jött a Kagántól a segítség.²⁰²

A barbár és hitetlen s mindennek elmondott avar Kagán élelmet visz az éhezõ ellenségnek.

Amit nem vesznek észre a történelembúvárok, az az eredeti írások nagyfokú manipulálása. Nézzük a fenti szöveg következő részét: *Postquam vero securus factus, Romani inter se et barbari fecerunt ac susceperunt quinque dierum inducias sublatoque omni metu, Chaganus efuri-entibus Romanis ad frumentationem prae-buit vehicula, propterea tam inopinata ista barbarica humanitas ad nostra usque tempora est propagata.* Azaz: „Közösen megegyeztek egy ötnapos tűzszünetről, és a Kagán az éhezõk élelmezéséhez felajánlotta a szekerét (vehicula), (és itt jön a betoldás) ezért az akkori kellelten (inopinata) barbár emberség egész napjainkig van terjesztve.

Világosan látszik, hogy a vastagbetűs részt később szúrták be, és a szándék is világos, ne-hogy a hitetlen (nem keresztény) barbárok szolgáltatassanak emberségből példát a magas erkölcsű keresztény embernek. Ugyanúgy, lehet, hogy később szúrták be azt is, hogy a Kagán meg-kérte az élelem árát (petiturus merces), amit a bizánciak fűszerekkel fizettek ki (aromatibus delinitus). Azért nehéz elképzelni, hogy a Kagán kereskedni ment a bizánciakhoz, amikor ezek szorult helyzetében ingyen is el tudta volna venni, amit akart. Máskülönben a bizánciak sokkal toleránsabbak voltak a más vallásúakkal szemben, mint a nyugati római keresztények. Ez is egy ok lehetett, hogy az intoleráns Róma biztatására a keresztések megszállták és kirabolták Bizán-cot.

modum mortem filiorum, et in exercitu suo grassantem pestem, decem prius commoratus est dies quam ad Chaganum admitteretur, quia fletus acerbus erat, et calamitas varia, hinc die duodecima intromittitur in tabernaculum barbari legatus, qui blandis verbis adulatus barbaro, quoniam gravabatur nimium accipere dona regia tantum non consentiens in istud tragicum.” (Uo.)

²⁰¹ „Quod Priscus quindecim valla metatus, traiecto Istro fluvio, quarta die superiores Nobas venit, quod cum resciret Chaganus, ad Priscum legatos misit, causamque scire voluit adventus Romanorum. Respondit dux, ad venationem et equitatum esse loca idonea, et aquosa satis: cui Chaganus ostendit alienam terram calcare Romanos, citraque pactum agere Priscum, et aperte pacem ab eo convelli. Respondet Priscus, Romanorum quoque tu subis solum. Chaganus, armis, inquit, et iure belli... Instante namque aestate Chaganus, qui laudibus, a Turcis in Oriente celebratur, legatos miserat ad Mauricium Imperatorem, eaque concinnata epistola exaravit epinicia: Regi Romanorum Chaganus magnus dominus septem gentium, dominus climatum universi.” (Uo.)

²⁰² „Quod incipiente vere instante maxima temporum festivitate, qua passionem simul et resurrectionem Dei servatoris solent celebrare, fameque Romanos premente, insperato quodam sive casu sive providentia Dei, Chaganus ad Romanos mittit, fami impositurus finem, quam rei novitatem in dubium primum traxit Priscus, nec ei confidit. Postquam vero securus factus, Romani inter se et barbari fecerunt ac susceperunt quinque dierum inducias sublatoque omni metu, Chaganus efuri-entibus Romanis ad frumentationem prae-buit vehicula, propterea tam inopinata ista barbarica humanitas ad nostra usque tempora est propagata. Quarta die Romanis copiis instructis ad vitam rebus necessariis, Legatos misit Chaganus, Indicas a Prisco petiturus merces, in qua re barbaro Priscus obsecundatus, et piper misit solum Indicum casiamque que dicitur Costus. Hic vero acceptis Romanis muneribus, aromatibus delinitus, admodum oblectatus est: sic a pugna abstinuit, donec Romanis publica illa ingens celebritas preteriisset: ob invicem vero se cum metati essent utrinque tamen omnia erant segura. Finito deinde festo, nuncios Chaganus misit, seiungendarum a se mutuo copiarum.” (Uo.)

Idézet a Nicephori Gregore írásából

„Miután kibékültek az Irén és a császár házassága révén, a császár küldöttek által segítséget kér a Nagy Szkitától (valószínű hogy Szent Lászlóról van szó), a thesszáliai Szebasztokrát elleni háborúhoz. A király négyezer válogatott szkitát küld, amivel le is győzik Tesszáliát, akiknek összes előljáróik odavesznek.”²⁰³

Mióta az írást felfedezték, a valós világgal párhuzamosan megjelent egy virtuális világ a könyvekben. Sajnos sokan ezt valóságnak képzelik. Ma tudjuk, hogy a legtöbb regény csak fikció, de amikor az emberek még úgy tudták, hogy az író gondolatait a Szentlélek irányítja (ezt néhány krónikás állítja is), minden agymenésüket igaz megtörtént dolgoknak vették.

A Mi bizánci, ha egyáltalán valami az? (What, if anything, is Byzantine?) című írás²⁰⁴ 1996 táján jelent meg, azóta a történelemkritika sokat fejlődött, de vannak itt azért jó észrevételek.

„A nevek, amelyekkel a dolgokat megnevezik, fontosak a valóság megértéséhez. Az ember néha meglepődik, hogy történelmi címkék, melyek a múltat meghatározzák, nem egyebek, mint későbbi találmányok tudósok és ideológusok részéről, nem pedig maga a múlt valódi elemei. A középkori férfiak és nők nem tudták, hogy ők a középkorban élnek. Ugyanez vonatkozik a klasszikus Athén, az olasz reneszánsz embereire is. A Bizánci birodalom embereinek halvány fogalmuk nem volt, hogy ők Bizáncban élnek. Ők úgy néztek magukra, mint a római világ valóságos folytatói, a Romániában élő rómaiak.”²⁰⁵

„A VI. századtól a VIII. századig Ravenna városa az olaszországi Romaion tartomány fővárosa volt, az Exarchák főhadiszállása. A Ravenna körüli vidéket egyenesen a császári hatalom irányította. A lombárdok (német etnikumú nép, akik sokat birkóztak a császári ellenőrzéssel), a Ravenna körüli tartományt 'Romagnanak' hívják, ami a 'Romania' névből ered.”²⁰⁶

²⁰³ „Quare omni pacificationis mentione sublata, per legatos a Noga Scythia, qui ultra Istrum habitabat, et Imperatoris amicitiam, cuius notham filiam Irenem paulo ante duxerat, colebat, auxilia petit: acceptisque quator millibus delectorum Scytharum adiunctis etiam Romanis legionibus, Ioannem Thessalum Sebastocratem bello petere in animo habebat: tum ut eum ipsum deleret: tum ut omnem militem aetatem, quae Thaessalie praesidio erat occideret.” (Uo.)

²⁰⁴ http://www.romanity.org/htm/fox.01.en.what_if_anything_is_a_byzantine.01.htm.

²⁰⁵ „The names by which things are called are important in shaping our interpretation of reality. People are often surprised to discover that historical labels which define the past are inventions of later scholarship and ideology, not parts of the past itself. Men and women of the Middle Ages did not know that they lived in the Middle Ages: people who lived in Classical Athens or Renaissance Italy suffered the same disability. The people of the 'Byzantine Empire' had no idea that they were Byzantine. They regarded themselves as the authentic continuators of the Roman world: the Romans living in Romania.” (Uo.)

²⁰⁶ „From the sixth to the eighth century, the city of Ravenna was the capital of the Romaion province of Italy, the headquarters of the Exarch. The region close to Ravenna was directly governed by the Imperial authority. In the

„Nyugaton az 'Imperator Romanorum' fogalom a soron lévő római katolikus uralkodó címe volt, egészen a XIX. századig. 1508-ban a pápa engedélyezte a 'Rex Romanorumnak', hogy saját magát 'Imperator Romanorum Electus' (Választott Római Császárnak) hívja, Rómában való koronázás nélkül. Az utolsó 'Imperator Romanorum Electus' 1806-ban mondott le.”²⁰⁷

Az utolsó idézetből látszik, hogy a római császárokat a katolikus papok találták ki, és eredetileg a saját pápáikra alkalmazták. Csak később, amikor megalkották a nagy ókori történelmet, ruházták át ezt a nevet a kitalált pogány római uralkodókra is. Egyébként, ha megvizsgáljuk a pápák és a római császárok listáját, a két kategória tettei közt sok a hasonlóság. Ugyanez a helyzet a bizánci császárok esetében is. Több mint valószínű, hogy az ezredforduló előtti bizánci császárok is csak fiktív személyek, és ahogy a jelen cikk is állítja, maga a Bizanc név is egy későbbi találmány.²⁰⁸ Az utóbbi időben mindinkább fény derül arra, hogy Nagy Károly nem létezett. Akkor vajon Eirene, aki Nagy Károly idejében volt császárnő, és kapcsolatban állt az előbbivel, létezhetett? A bizánci történelemben van egy másik Irene is, Szent László leánya, akinek az életvitele nagyon hasonlít az említettéhez. Az elején ez is éppoly jámbor vallásos volt, mint a László lánya, Irene. Amikor aztán erről gyártottak egy fantomfigurát, ki kellett találni valamit, ami megkülönbözteti az előbbitől. Ezért kellett élete vége felé Eirénét átalakítani egy uralkodásra éhes nőszeméllyé, aki képes volt a saját fiát is megvakíttatni, hogy elérje kitűzött célját.

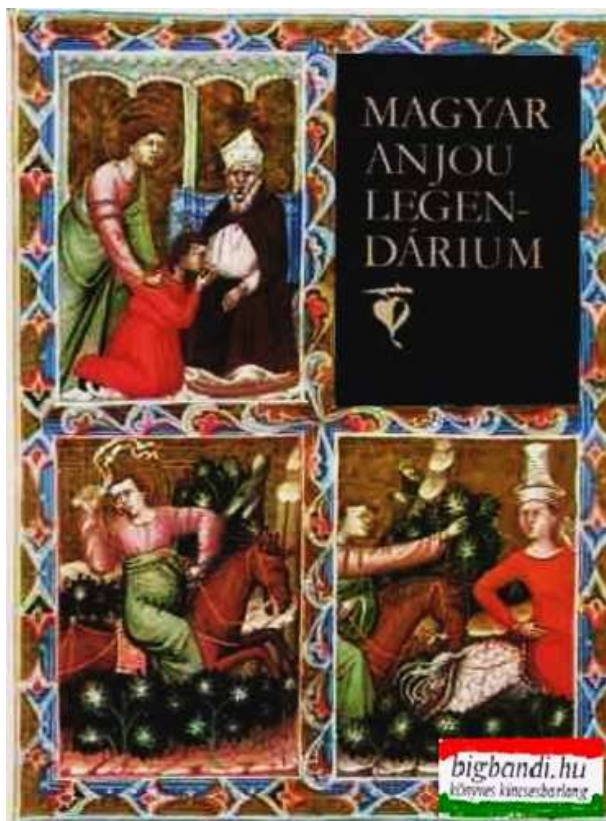
De lássuk, mit találunk a pénzérméken: EIRINH BAS – ennyit, és ennyit: MIXAHL BAS. Ami nem más, mint Vas Irén és Vas Mihály

minds of the Lombards, the Germanic people who wrested much of Italy from Imperial control, the area around Ravenna was “Romania.” To this day, the same region of Italy is called 'Romagna', derived from 'Romania'.” (Uo.)

²⁰⁷ „In the West, the idea of 'Imperator Romanorum' survived to describe the ranking Roman Catholic ruler until the nineteenth century. In 1508, the Pope authorized the 'Rex Romanorum' to call himself 'Imperator Romanorum Electus' [Elected Roman Emperor] without coronation at Rome. The last 'Imperator Romanorum Electus' abdicated in 1806.” (Uo.)

²⁰⁸ „Bizánci Birodalom egy viszonylag újkeletű kifejezés, amit maguk a bizánciak nem értettek volna meg. 1557-ben (több mint száz évvel a Birodalom bukása után) született meg a kifejezés Hieronymus Wolf német történétíró tollából, aki munkájában (*Corpus Historiae Byzantinae*) új rendszert alakított ki az ókori római és a középkori görög Római Birodalom megkülönböztetésére.” (<http://tortenelemcikkek.hu/node/382>.)

7. Az Anjou legendárium és Piccolomini Gétikája

A Károly Róbert uralkodásával fémjelzett időszakot úgy említik a mai történelemkönyvekben, mint a magyar történelem egyik aranykorát. Valójában azonban a magyar történelemben minden a feje tetejére van állítva, tehát mindennek az ellenkezője igaz. És valóban, hogy lehet egy dicső korszak az, amikor Károly Róbert (Karoberto) lefejezi a magyar nemességet. Nem ez volt-e az a Nagy Károly, aki kiirtotta a hun nemességet, s nem pedig a sosem létezett másik? Minden országban a kultúra megteremtője és fenntartója a nemesség volt. Ha Karobertonak a magyar nemesek az útjában álltak (tudjuk, hogy másfél évtizedig tartott, amíg a magyar urak ellenállását megtörte), akkor vajon ő ápolta a magyar kultúrát, vagy azt is irtotta? Hogy került az úgynevezett Anjou legendárium a Vatikánba? Vajon ezzel együtt nem lettek-e oda víve olyan magyar írások is, aminek alapján Silviusz Piccolomini, a későbbi II. Pius megírta a Gótok történetét, majd az eredeti írások meg lettek semmisítve? Ha összevetjük az Anjou Károly és a Nagy Károly családfáját, azonnal feltűnik a hasonlóság:

Martell Károly...Kis Pipin...Nagy Károly (I. Frank császár) VIII. század—I. Anjou Károly (Károly Robert [Caroberto])...Sánta Károly...Marcel Károly XIII. század.

Az állítólagos Nagy Károly állítólagos Rajna–Duna csatornája a mai Duna–Majna–Rajna-csatornától jóval délebbre és jóval rövidebb lett volna.

„A Regnitio, vagy Rednitio (folyó) Wissenbergből ered Nürnberg határában. Erről a folyóról a következők írnak a történészek: Amikor Nagy Károly Régensburgban tartózkodott a hunok miatt (készült a hunok ellen), megpróbálta egy csatornával összekötni a Rednitio és Altimonio folyót, így hajóutat létesítve a Rajna és a Duna között. Megtalálván a megfelelő helyet, rengeteg munkást összegyűjtött és ősszel elindította a munkálatot. A csatorna két mila (több mint 2 km) hosszú és 300 láb széles volt. De a rengeteg eső miatt, amit nappal kiástak, az

éjszaka beomlott. Az a hír járta, hogy mindez azért történt, mert a hitetlenek a keresztények közé keveredtek. Azt mondják, hogy Wissenburg közelében még ma is látszanak a csatorna maradványai.”²⁰⁹

De a hivatalos történelem szerint Nagy Károly nem a hunok ellen, hanem az avarok ellen indított hadjáratot. A fenti szöveg pedig azt sugallja, hogy a hitetlenek szabotálták a csatorna építését. Tudnivaló, hogy Nagy Károly, de a kisebbek is, mindig a vallás nevében indították a hadjárataikat. Tehát ebben az időben nem a nemzeti hovatartozás, hanem a vallási volt az irányadó. Amíg a történelmi írásokat kiemeljük a vallási kontextusból, addig nem érthetjük meg bizonyos írások valódi jelentését.

A katolikus Egyház, egy kalap alá véve az összes eretnek irányzatot valló népet, ezeket Góg és Magóg népeként említi.

„Vannak a régiek közül, akik Góg és Magóg nemzetén a szkitákat és az északiakat értik, akiket hunoknak hívnak.”²¹⁰

Sokan bebizonyították, hogy Nagy Károly tevékenysége nem más, mint egy történelmi fikció. Ha viszont a történelmet nem emeljük ki a vallási kontextusból, és megnézzük, hogy melyik az a történelmi időszak, amikor a legádázabb módon hódított a katolikus Egyház, és párhuzamot találunk e között és Nagy károly hódításai között, akkor a 13. század végéhez jutunk. Úgy tűnik, hogy az ebben az időszakban történt eseményeket részben kiemelve a vallási kontextusból, visszavetítették a 8. századra.

Tökéletes szimmetria. Valószínű, hogy az utóbbiról másolták le az előbbi.

Vajon mi az igazság az úgynevezett Anjou legendáriummal kapcsolatban?

Mint sok más magyar kincset, ezt is úgy szétlopkodták, hogy csak a 20. században fedezték fel a hollétüket.

Feltárása: „Karl Lajos 1925: figyelt föl az Acta Sanctorum pictis imaginibus adornata c. képeskönyvre a Catalogus codicum hagiographicorum Bibliothecae Vaticanae (Albert Poncellet, Brüsszel, 1910) c. katalógusban. A magyar kutatók eleinte csak magyar vonatkozásaival foglalkoztak. 1941-70: →Levárdy Ferenc derítette föl történetét, művészettörténeti jelentőségét és összefüggéseit.”²¹¹

„A temperával festett és aranyozott képeket tartalmazó pergamen-kódex 140 lapja a világ több nagy gyűjteményének – Róma: Vatikáni Apostoli Könyvtár, Szentpétervár: Ermitázs, New York: Pierpont Morgan Library, Berkeley: Bancroft Library, Washington: Metropolitan Museum Library, Párizs: Louvre – állományát gazdagítja. Károly Róbert és a gyermek András herceg itáliai utazása alkalmából készült az a legendagyűjtemény, amelynek töredékei a világ nagy múzeumaiban találhatók.”²¹²

Magyar Zoltán szerint sokkal valószínűbb, hogy „a kódex, amelynek ikonográfiai programját képzett klerikusok állíthatták össze, nem egyetlen ember munkája... Szent László életének ilyen részletes elbeszélését másutt nem ismerjük... a kódex képsora számos ponton eltér a falképek ciklusától, s inkább más, az udvari kultúra László kultuszát reprezentáló elpusztult

²⁰⁹ „Regnitio o Rednitio nasce da Wissenbergo terra a mezzo di Nurrenberga, gli historici scrittono di questo fiume in tal modo: Stando Carlo Magno á Ratispona, per gli Hunni, intese che potrebbe navicare dal Rheno nel Danubio si da Radiantia (che é il Regnitio) et d’Altimonio, facesse fare una fossa capace di navi, per che uno di questi fiumi si mescola co’l Danubio, l’altro co’l Rheni. Il Re andato in fretta al luoco oportuno, et raccolto buon numero de lavoratori vi consumo l’autumno. Fecessi adunque una fossa di due miglia tra questi due fiumini, et larga 300 piedi, ma in vano, per che per le lunghe piogge et la terra paludosa rovino quest’opera ricadendo la notte quanto era cavato di giorno. Et venendo la fama come gli infedeli erano entrati su quel de Christiani, percio l’Imperatore forzato á partirsi lascio stare l’incominciata fatica. Dicesi che presto ad Wissenburg si veggono ancora vestigi della profonda fossa.” (Münster, 1575. 718.)

²¹⁰ „Sunt autem ex veteribus, qui per Gog et Magog gentes quasdam Scythicas et Aquilonares insinuat existiment, qua alio nomine Hunni appellantur...” (Prost, 1647. 567.)

²¹¹ <http://lexikon.katolikus.hu/M/Magyar%20Anjou%20Legend%C3%A1rium.html>.

²¹² https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_Anjou-legend%C3%A1rium.

emlékekkel függ össze. A legendárium képsora rendkívül tudatosan van szerkesztve. Az események csak részben követik a kronológiát, inkább téma szerinti csoportosításban jelennek meg.”²¹³

A fenti érveket figyelembe véve, kizárt, hogy egy utazási esemény alkalmából, gyorstalpalással készítették volna ezeket a képeket. Ez a mese csak azt hivatott bizonyítani, hogy (Anjou) Károly volt a művek megrendelője. De ha így lett volna, akkor minden bizonnyal a képek közt szerepelne ő is, meg az egész családja. Sokkal valószínűbb, hogy sok egyéb kincssel s talán írásokkal együtt, ezekkel fizetett azoknak, akik trónra segítették. Ezek közt a nagyágyú nem más, mint VIII. Bonifác pápa, aki előszeretettel élt az ellenfelek kiátkozásával. Abban az időben ez hatásos fegyvernek bizonyult. Ha beigazolódik az időbetoldás a történelemben, akkor ebben az időben vitték nyugatra társzekerekkel az úgynevezett avar kincseket.

Az Apostoli Királyság titulussal megvolt úgy a szellemi, mint az anyagi „aranyfedezete” Magyarországon, és ezt nem az Anjou dinasztia idejében kapta, hanem épp ekkor de facto vétezt el tőle.

Nagy a valószínűsége annak is, hogy Silvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa az elhurcolt eredeti magyar írásokból vette az ihletet, amikor a hunokról írt.

„Lehet önmagában a nagy természet iránti sóvárgás, de az ebben való bizalom a Mars kardjának megtalálásakor érett meg, a szkiták szokása szerint szent volt az a Király, akinek ez a birtokába jut, amint megírta Priszkosz történész: Egy csordapásztor észrevette, hogy egy borjú sántít, mivel valamiben megsértette a lábát, keresván a baj okát, megtalálta a kardot, amibe a láb megsérült, gyorsan kiásta a kardot és azt átadta Attilának, aki nagylelkű lévén, gazdagon megjutalmazta ezért a pásztort, mert úgy vélte, hogy ezzel a világ urává lett és a Mars kardjának a birtokában megnyerheti a háborúkat.”²¹⁴

Valahol nagyon sántít a gót mese: Theodericus (rex Ostrogothorum).²¹⁵ Ebben az áll, hogy Theodericus Pannóniából származott, és innen megy a népével Itáliába, akár a longobárdok. Persze itt az évszámok is eltérnek, meg az események is. Ha pedig elfogadnánk, hogy ez az idősebb Theodorikus fia, akkor meg nem származhat Pannoniából, mivel az apja tolosai. A lényeg az, hogy Attila visszaköveteli őt, és a vele eltávozott harcosokat, mint szökevényeket. Piccolomininél a következő mondatot találjuk: „Attila tehát saját indíttatásból és Gyzericus kérésére mozdult, küldötteket menesztett Valentiniánuszhoz, követelve a gót-gyanús rómaiak kiadatását: úgymond semmi baja a római Köztársasággal, de Theodericus az ellensége, és minden szükséges segítséget megad a Köztársaságnak, ha elfogadják, hogy külön Theoderikus ellen háborút indíthasson.”²¹⁶

Piccolomini az Attila által indított nyugati hadjáratoknál átugrik a Tárnok-völgyi, meg a Kesmauri csatákra, és egyenesen a Katalaunumi ütközetéről ír.

„Sangibánus, az alánok királya, félve a jövőtől, megígérte, hogy magát és Aurelianum galliai várost is megadja Attilának. De Theoderikus és Écius ezt megtudván, még Attila érkezése előtt lerombolták a várost, Sangibánt őrizetbe vették, és a segítőit megfigyelés alatt tartották.

²¹³ <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:0vuUKXdo4m4J:www.xn--erdly-dsa.com/szent-laszlo.karpatmed/az.irodalomban/anjou/index.htm+&cd=3&hl=hu&ct=clnk&gl=hu>. Lásd Magyar, 1996.

²¹⁴ „Is licet suapte natura magna cuperet, augebat tamen ei fiduciam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum Reges semper habitus, qui sic repertus est, ut Priscus historicus tradit: Pastor quidam gregis, cum buculam claudicantem offendisset, nec causam vulneris sciret, sollicitus vestigia cruoris sequitur, ac sic ad gladium devenit, quem depascens herbas bucula incauta calcaverat, e fessumque protinus ad Attilam defert, quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratus, se mundi totius Dominum constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse belorum.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XVIII. Duellius, 1730. 10.)

²¹⁵ [https://la.wikipedia.org/wiki/Theodericus_\(rex_Ostrogothorum\)](https://la.wikipedia.org/wiki/Theodericus_(rex_Ostrogothorum)).

²¹⁶ Attila ergo et animo inclinatus et Gyzerici suasionibus motus, legatos in Italiam ad Valentinianum Principem mittit, Gothosque Romanis suspectos reddere nititur: dicit ergo se nihil contra Rempublicam habere, sed Theodericum sibi inimicum esse, daturumque se Reipublice auxilium in quavis necessitate, si eum Romani seorsum Theoderico congregari patiantur.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XVIII. Duellius, 1730. 10.)

Ezt megtudván Attila, a visszavonulást latolgatta, de a jósokat megkérdezvén, akik szokás szerint az állatok beleiből és a kicsontozott inakból jósoltak, a csata szerencsétlen kimenetelét jósolták, de ugyanakkor az ellenség vezérének a halálát, akit Attila Éciusnak vélt, így harcba bocsátkozott.”²¹⁷

„De Attila így biztatta az összegyűlt sereget: E sok nép legyőzése után és a világ megzabolázása után ítélkezni fogunk a balgák felett... Tehát sebesen rohanjuk meg az ellenséget. Azok a bátrak mindig, akik vállalják a harcot. Vessétek meg a széthúzó népet, a gyávaság jele, hogy nem tudják megvédeni társaikat. Már a rohamunk előtt beléjük szállt a félelem, felmagasztalást keresnek, temetőt kapnak, és kemény büntetést vonnak magukra ellenséges területeken.”²¹⁸

Hát akkor ki is van itt ellenséges területen? A következő szövegben is az látszik, hogy itt Attila nem támadó, hanem védekező pozícióban van. Vagyis a szöveget egy olyan eseményről másolták ahol a király a saját otthonát védi.

„Ekkor Theodericus király, miközben a katonáinak bátorító beszédet tartott, hirtelen leesett a lováról, és a sajátjai taposták el, így öregség előtt befejezte életét. Nem kevesen állítják azonban, hogy az osztrogót Andagis fegyvere által vesztette volna életét, aki Attilát védte. Így teljesedett be a jövendőmondók jóslata, amit Attila Éciusra értett. Ezután a vizigótok (akik az alánok megfigyelésével voltak megbízva) elhagyták az alánokat és a hunok ellen indultak, csak kicsin múlt, hogy nem ölték meg Attilát, aki félve ezek haragjától, táborába menekült, a tápárba, mely szekerekkel volt körülvéve, szegényes és törékeny erődítmény, amely akkor Attilát volt hivatott megvédeni, akinek azelőtt nem tudott ellenállni a falakkal körülvett erődítmény. Torismundusz pedig, Teoderikusz fia, aki Éciusszal megrohmozta a dombtetőt, éjszaka a vaksötétben az ellenség szekereibe botlott, ahol kemény hadakozás közben a fején sebet kapott, a lováról leesve, az övéi mentették ki. Ugyanígy tévelygett a sötétben az ellenség között Écius is, félve, nehogy ellenséges gótokkal találkozzon, aztán az éjszaka elteltével a pajzsok védelme alá húzódott. A következő nap, amikor megvilágosodott a környék, a rengeteg holttest látványa tárult a szem elé. Mivel nem hallották a hunok mozgását, így azt hitték, övék a győzelem, tudva, hogy nemcsak Attila nagy vesztesége, hanem a zűrzavar vetett véget a harcnak: aztán a kürtök harsogtak, tűz fenyegetett, így a bezártak rettegésben tartották a győzteseket. Amikor a gótok és a rómaiak felismerték a helyzetet, tanácskoztak és eldöntötték, hogy vesztegzár alá helyezik a tábor, tudva hogy élelemhiányban vannak, de a tábor magaslaton állt és a nyilászok tornyaival megerősítve. Maga Attila, amikor bezárva látta magát, lóbőrökből máglyát rakatott, hogy ha az ellenség rátör, beleveti magát, nehogy élve az ellenség kezébe kerüljön ennyi nemzet Ura. Az ostrom előkészítése alatt a vizigótok csodálatos módon siratták a királyukat, akit sok keresés után a legsűrűbb tetemek közt találtak meg, sőt nagyon sok méltóságot az ellenség soraiból, kiket tisztességesen eltemettek. Écius, aki tanácsadásban és korban meghaladta a többieket, azt kérte a (Theoderikusz-)fiaktól (félve attól, hogy miután a hunok ki lettek irtva, a gótok megtámadják a Római birodalmat, mert az idegen kóborlók megbízhatatlanok), hogy menjenek vissza a szülőföldjükre és foglalják el királyi örökségüket,

²¹⁷ Sangibanus alanorum rex metu futurorum perteritus Aurelianum Galliae civitatem et seipsum Attilae tradere pollicetur. Sed Theodericus atque Ecius id sentientes, ante adventum Attilae eandem urbem destruunt, suspectumque Sangibanum custodiunt, et inter suos auxiliares cum omni gente medium statuunt. Quibus cognitis, coepit Attila suis rebus dissidere, meditaroque fugam, sed consultis auspiciis, qui more suo nunc pecorum fibras, nunc quidam venas in abasis ossibus intuentes, quamvis infaustum huius pugnam praetenderent, quia tamen summum hostium ductorem ex parte adversa casurum, relictisque victoria triumphum sua morte foedaturum praedicebant, sperat Attila mortem Ecii sibi repromitti, qui suis motibus obviabat, quam etiam cum suo exitio affectabat, statuitque pugnare.” (Aeneae Sylvii historia Gothorum XIX. Duellius, 1730. 11.)

²¹⁸ „Sed Attila deturbatos milites in hunc modum hortabatur: Post victorias tantarum gentium, post edomitum Orbem, ineptum judicaverim,... Aggrediamur igitur hostem alacres. Audaciores sunt semper, qui bellum inferunt. Despicite dissonas gentes, indicium pavoris est, societate defendi. En ante impetum nostrum terroribus iam feruntur, excelsa querunt, tumulos capiunt, et fera poenitudine in campis inimicos efflagitant.” (Uo.)

mielőtt ezt megtennék az otthon maradt testvéreik, nehogy aztán ezekkel harcolniuk kelljen. A tanácskozás után az ifjak, nem úgy, ahogy Écius akarta, de a saját akaratuk szerint, otthagyták a hunokat, és hazamentek Galliába. Ezekben a gyászos harcokban mindkét részlől százhatvanötezer ember pusztult el, az ötvenezer gepida és frankon kívül, akik a nagy ütközet előtt csaptak össze, a gepidák a hunok oldalán, a frankok a rómaiak oldalán. Attila, amikor észrevette a gótok távozását, előbb csapdát sejtve, még várt egy pár napig, aztán látva, hogy hosszú időn keresztül az ellenség nem jelentkezik, újra remélni kezdte a győzelmet és visszanyerte régi lelkiállapotát. Torismundusz – miután apja életét vesztette a Katalaunumi csatában – elnyerte a királyi méltóságot és elindult Tolosába, ahol a testvérei serege várta, de köszönhetően a fegyelmezett természetének, nem került sor utódlási harcokra.”²¹⁹

Ezután mintha Écius is eltűnt volna a római seregekkel együtt, szabad utat engedve Attilának Itália felé, aminek a kirablása után, egészségesen haza távozik, ahol a nászéjszakáján éri a halál.

Attila halála után megindul a harc a fiai között a trónöröklésért, de ebbe a harcba beszáll Ardarikus (Aladár?) is, aki a gepidák fejedelme. A Nedad-folyó melletti csatában elesik Attila nagyobbik fia, Ellák, a többi fiú elmenekül a Fekete-(Pontici-)tenger partjára. Egyedüli győztesnek Ardarikus kerül ki²²⁰.

Az írás elején Silvius Piccolomini azt állítja, hogy Leonardus Aretinus és Jordanes írásaiból vette az ihletet. Ha azonban elolvassuk Jordánés Getikáját, azt látjuk, hogy Piccolomini szinte szóról-szóra „másolt” ki ebből. De ha már meg volt írva a történet, mire volt jó ez a plagizálás? De az is lehet, hogy ez volt az eredeti, és Jordanes, akiből aztán Jornandest csináltak, hogy

²¹⁹ „Hic Theodericus Rex dum milites exhortans discurreret, in exercitu equo depulsus, pedibusque suorum conculcatus, vitam matura senectute conclusit. Nonnulli dicunt, eum interfectum telo Andagis de parte Ostrogotarum, qui tunc Attila parebant. Atque sic praesagium vatis impletum est, quamvis Attila de Ecio intellexisset. Hinc Vesagothe relictis Alanis, Hunnos aggrediuntur, parumque abfuit, quin ipsum occiderent Attilam, sed ille furorem timens, in castra sese recepit, que plaustis erant vellata, parvoque et fragili munimento se tunc Attila tutare quaerebat, cui non poterant antea vallata murorum oppida resistere. Thorismundus autem Theoderici filius, qui cum Ecio cacumen collis invaserat, ratus se sua in agmina proficisci, nocte caeca in hostium carpenta ignarus incurrit, ubi fortiter dimicans, vulnere in caput recepto, ex equo praecipitatus est, aegreque a suis mortis ereptus, ac sic a praeliandi intentione destitit. Similiter et Ecius noctis confusione divisus, cum inter hostes medios vagaretur, trepidus, ne quid incidisset adversi Gothi, inquirens tandemque ad socia castra perveniens reliquum noctis scutorum defensione transegit. Postera die luce orta cum plenos cadaveribus campos aspicerent, nec audere Hunnos erumpere, suam arbitrantur esse victoriam, scientes Attilam non nisi magna clade confusum detrectare certamen: ille contra cum nihil ageret, ne prostratus videretur armis, tubisque canebar, incensionemque minebatur, sic victores suos terribat inclusus. At Gothi Romanique ut rem agnoscunt, quid agant, consulunt, votorumque summa visa est, obsidione illum premere, qui annonae fatigabatur inopia, nam castra ipsa expugnare arduum erat, tot sagittariorum turmis communita. Ipse autem Attila, ubi se clausum videt, piram struxit ex fellis equorum, ut si hostes supervenirent, igne inmisso in eam se praecipitaret, ne ullus quisquam eius vulnere laetaretur, aut in potestatem hostium tantarum gentium Dominus perveniret. Verum dum obsidio paratur, querunt Vesagothe Regum suum miranturque, tanta in felicitate non comparere ductorem, cumque diutius explorantur, inter densissima hostium cadavera cum reperiunt, ac tantis honoribus inimicis spectantibus auferunt, honorificeque, ut maiestatem decebat Regiam sepeliunt. Ex hinc Thorismundus „quo pacto patris mortem ulciscatur, ex Ecio, qui consilio atque aetate praeibat, querit, ille timet, ne Hunnis funditus interemptis Gothi Romanum vastarent Imperium, ut qui hoste vacarent, nec fidem servare novissent, adolescenti suadet, ut proprias sedes repetat, paternumque regnum arripiat, priusquam Germani, paternis susceptis opibus, diadema suscipiant, ac post et graviter et impie cum suis pugnare pro regno cogatur. Sequitur consilium adolescens non tam ut Ecio morem gerat, quam ut sibi consulat, relictisque Hunnis in Galliam pergat. In hoc tam funesto bello ex utraque parte caesi sunt centum sexaginta quinque millia hominum, exceptis quindecim millibus Gepidarum et Francorum, qui ante congressionem publicam noctu se occurrentes mutuis concidere vulneribus, Francis pro Romanorum, Gepidis pro Hunnorum parte pugnantibus. Attila etsi Gothorum discessum perceperat, fraudem tamen timens, aliquamdiu se intra castra continuit, sed uti hostium absentiam longa silentia secuta sunt, mentem erexit, rursusque victoriam sperat, et in antiqua facta recolligit animum. Torismundus patre mortuo in campis statim Catelaunicis, ubi pugnaverant, Regiae maiestatis insignia suscipit, ac Tholosam proficiscitur, ubi quamquam Fratrum turba fortiter esset, sic tamen initia sua moderatus est ut nullum repererit de successione regni certamen.” (Uo.)

²²⁰ (Aeneae Sylvii historia Gothorum XXVI. Duellius, 1730. 16.)

jobban hajazzon az antikvitáshoz, Piccolomini írása alapján kompilálta a Getikát. Ezt abból lehet kikövetkeztetni, hogy a Jordanes Getikája sokkal bővebb. Mi értelme lett volna egy megírt nagy terjedelmű mű után írni egy kisméretű művecskét ugyanarról a témáról, amelyben plagizál, és az írásának ezt a címet adja: Aeneae Sylvii historia gotorum (Aeneas Silvius a gótok története)? Így ha nem ő az eredeti szerző, akkor büntettet követett el. Vagy pápáknak ez megengedett?

Mindezt alátámasztják a következők is.

„Jordanes ezen nagy népszerűsége azért jutott, mert főműve, a gótok története, teljességgel nem egyéb különféle szerzőkből gyarlón összeszerkesztett kompilációnál. Míg ugyanis azok a munkák, amelyeket kompilált (Ablabius, Cassiodorus stb), elvesztek, Jordanes művei, bár romlott szöveggel, egészükben maradtak reánk. Munkáinak a fő s egyetlen érdeme, hogy bennük ezen szerzők, jól-rosszul, számunkra megmaradtak s a teljes végenyészettől megmenekültek... Neve a kódexekben és a középkor íróinál háromféle alakban található, úgymint Jordanes, Jorandes és Jordanis.”²²¹

„Filimer, a Gótok királya, a nagy Gadariki fia, ki miután kijött Skandia szigetéből, már öt helyen birtokolta a géták fölötti hatalmat, és amint fentebb mondtuk, a népével bement Szkítiába. A népe közt talált bizonyos mágus nőket kiket haliurunnáknak hívtak, mivel zavart keltettek a hadseregben, ezért elűzték őket. Ezek a vadonban bolyongva a gonosz szellemekkel elháltak, mely nemi kapcsolatból a legvadabb nemzetség született, kik eleinte a mocsarakban éltek, emberhez hasonló gonosz kis termetű lények, kiknél csak az emberi beszéd tükörképét lehet felismerni. Az így létrejött Hun faj érkezett a gótok határaihoz.”²²²

Ahhoz, hogy megértsük, hogy miért volt mégis ennyire felkapott ez az írás, át kell tekintenünk a középkori társadalmi-vallási viszonyokat. Ebben az időben két hatalom állt egymással szemben: az egyházi és a császári. Mivel az írás művészete eleinte a papok kezében volt, ezért az Egyház történelemírása megelőzte a világi történelemírást. Jordanes írása, amely a szekuláris történelem vázát képezi, valószínű, hogy megrendelésre készült, és az is valószínű, hogy a megrendelő és a kivitelező is az Egyházhhoz tartozott. Az egyházi őstörténet a Bibliában lett összegezve. Itt kétféle népről olvashatunk: egyfelől a zsidók és keresztények, másfelől a nemzetek. A nemzetek alatt a meg nem tért pogányokat értették, de ugyanúgy azokat az egyébként keresztényeket, akik az egyházi hatalom ellen próbáltak fellépni. Itt elég megemlíteni Itáliában a gelpheiek és a gibelliniek közti konfliktust, ahol a gelpheiken a pápaság által támogatott autochton szegény rétegeket, és más vidékekről, főleg Afrikából jött zarándokokat (peregrini) kell érteni, a gibelliniek pedig a nemesség, és néha egy-egy király (császár) által támogatott őshonos tulajdonnal rendelkező réteget. Így már érthető, hogy az egyházi írások miért szólnak úgy a nemzetekről, mint Isten ellenlábasairól. A végítéletben (armageddon, apokalipszis) a Szentföldön az Isten népe, vagyis a keresztények állnak szemben az úgynevezett nemzetekkel (pogányokkal). Ezeket a nemzeteket az egyházi könyvek általában Góg és Magóg népének nevezik. A történelem folyamán, mivel a végítéletet nagyon közelinek vélték, így a Góg és Magóg nevet mindig az aktuális ellenfélre fogták:

„Tehát Góg és Magóg nem más, mint a Géták és Masszagéták... de vannak a régiek közül, akik ezek alatt a szkítákat és az északi hunokat értették.”²²³

Miért is esett a billog a gétákra, és miért nevezte Jordanes szemrebbenés nélkül a gótokat Gétáknak? Hát azért, mert azokban a régi írásokban, amelyekből a Jordanes félek kompiláltak, még nagyon sok volt az abbreviálás. Az n betűt nem írták ki, hanem az előtte lévő hangzóra egy vonalkát húztak. A másolók figyelmetlenül, vagy tudatosan ezt ignorálták, így lett a

²²¹ Uo. Bevezetés 5.

²²² <http://mek.oszk.hu/16200/16211/16211.pdf> 121-122.

²²³ „Ergo Gog et Magog esse Getas et Massagetas... Sunt autem ex veteribus, qui per Gog et Magog gentes quasdam Scythicas et Aquilonares insinuatias existiment qua alio nomine Hunni appellantur...” (Prost, 1647. 567.)

gente=nemzet-ből a gete (mint egy bizonyos nemzet neve). Egyes szláv nyelvekben megfigyelhető a sok mássalhangzó torlódás. Ez bizonyítja, hogy az a nyelv olyan időszakban alakult ki, jobban mondva alakították ki, amikor a helyspórolás miatt csak mássalhangzókat használtak.

Ez a Jordanes valószínű, hogy a 15. században alkotott.²²⁴

Idézetek Jordanestől:²²⁵

„Josephus, bár az évkönyvek leghitelesebb írója, ki az eseményeket kezdetüktől fogva feltárta, hogy miért nem írt a gótok eredetéről, nem tudjuk.”²²⁶

„Abban a Szkitiában nyugat felől előbb a Gepidák laknak, melyet nagy folyók szelnek át. Mert a Tisza északkeletről, délnyugatról pedig a nagy Duna, keleten átvágja az Olt, mely sebesen ömlik az Isterbe.”²²⁷

„Az a Tanaisz, amiről beszélek, mely a Riphei-hegyekből zúdul a Meotiszba és Boszporuszba, ahol a fagy miatt szilárdvá válik, de a folyó azon része mely a hegyek közt van, csak párolog, de soha nem fagy be a hideg miatt, itt van Ázsia és Európa határa.”²²⁸

Dárius hadjárata a gótok ellen: „Dárius, a perzsák királya, Histaspis fia, Antirinak, a gótok királyának lányát kérte feleségül, kiket megfenyegetett, ha nem teljesítik az akaratát. Mivel a gótok nem akartak rokonságba keveredni a perzsákkal, kikosarazták a küldötteket... két hónapi háborúskodásba befáradván, Tapisban meg elveszítvén nyolcezer katonát, és attól tartva, hogy az ellenség elfoglalja a Dunán épített hidat, gyorsan átmenekültek Trákiába.”²²⁹

Tudjuk, hogy Hérodotosznál egészen másképpen történt, de látszik, hogy Hérodotosztól kompilált, mert a Dárius hadjárata után itt is mindjárt megjelenik Makedón Filip, Nagy Sándor apja.²³⁰

Aztán a makedónok mégis megtámadják Tomist (ami Dio szerint gót fennhatóság alatt van), de a gót papok fehér öltözetben eléjük vonulnak fegyver nélkül, gitárokkal, énekelve, és lefegyverzik a makedónokat. (Ezt a történetet már a Nechita Koniata krónikájából másolta, amikor János császár ugyanilyen csellel legyőzi a szkítákat.)

I. e. I. század: a gót Burebista fogadja Decaeneust, és átadja neki a királyság fölötti hatalmat. Decaeneus tanácsára a gótok germán területekre vonulnak, ahol irtják a népet.²³¹ Úgy tűnik, hogy Decaeneust Anacharsisről mintázta meg, de jóval több csodálatos tulajdonsággal ruházta fel.

„Végül betörve Rómába, Alarik nem egyszerűen zsákmányolt, ahogy a nemzetek szoktak, hanem mindent felégetett, nem kímélve még a szent helyeket sem.”²³²

²²⁴ Lásd *Az Anjou legendárium és Piccolomini Gétikája* című fejezetet.

²²⁵ Fejezetek szerint, újrarendelve innen: <https://www.harbornet.com/folks/theedrich/Goths/Goths1.htm>, <https://www.harbornet.com/folks/theedrich/Goths/Goths2.htm>.

²²⁶ „Josephus quoque annalium relator verissimus, dum ubique veritatis conservet regulam et origines causarum a principio revolvat. Haec vero quae diximus de gente Gothorum principia, cur omiserit, ignoramus.” (Uo. 29.)

²²⁷ „In qua Scythia, prima ab occidente gens residet Gipedarum quae magnis opinatisque ambitur fluminibus. Nam Tisia per aquilonem eius caurumque discurrit: ab africo vero magnus ipse Danubius, ab euro fluvius Aluta secat qui rapidus ac verticosus in Histri fluentia furens divolvitur.” (Uo. 33.)

²²⁸ „Tanain vero hunc dico, qui ex Rhiphaeis montibus deiectus adeo praeceps ruit ut quum vicina flumina sive Maeotis et Bosphorus gelu solidentur, solus amnium, confragosis montibus vaporatus, nunquam Scythico duret algore, hic Asiae Europeaque terminus famosus habetur.” (Uo. 45.)

²²⁹ „Dehinc Darius rex persarum (Histaspis filius), Antyri regis Gothorum, filiam in matrimonium postulavit, rogans pariter atque deterrens nisi suam peragerent voluntatem. Cuius affinitatem Gothi spernentes, legationem eius frustrarunt... duobus mensibus proeliis crebris fatigatus, in Tapis octo milia perdidit armatorum, timensque ne pons Danubii a suis adversariis occuparetur, celeri fuga in Traciam repedavit...” (Uo. 63.)

²³⁰ „Filipus quoque pater Alexandri Magni, cum Gothis amicitias copulans, Medopam, Gudilae regis filiam, accepit uxorem ut tali affinitate roboratus Macedonum regna firmaret...” (Uo. 65.)

²³¹ Uo. 67.

²³² „Ad postremum Romam ingressi, Alarico iubente, spoliant tantum, non autem, ut solent gentes, ignem supponunt nec locis sanctorum in aliquo penitus injuriam irrogare patiuntur. Exindeque egressi per Campaniam et Lucianam, simili clade peracta, Bruttios ecesserunt: ubi diu residentes ad Siciliam et ad Affricae terras ire deliberant.” (Uo. 156.)

Ilyesmit az Afrikából betörő szaracénok végeztek, amit valami okból kifolyólag úgy az egyházi, mint a szekuláris történelem eléggé elhallgat.

„A gótok, kik az elején az Iszteren (Dunán) túl laktak, ahol más barbárok fölött uralkodtak, a hunok által ki lettek szorítva, és átmentek római területre. Ezeket a hunokat a régiek Nebrosoknak (Neuros, ma úgy mondhatnánk, hogy Nyíriek) nevezték, akik a Riphei-hegyek mellett laktak, ahonnan a Tanaisz (Tisza) folyó ered, amely a Meotiszi-mocsarakba ömlik. Ez a nép ezelőtt ismeretlen volt a trákok számára, akik az Iszter mellett laknak, de még a gótok számára is. Hiába szomszédosak voltak, de nem ismerték egymást. Azért, mert egy nagy tó választotta el őket egymástól, és mindketten úgy gondolták, hogy a határ egy óriási tenger (a Pannon-tenger maradványa, mely időről időre feltöltődött). Azonban egyszer egy bika, egy bögöly csípésétől megbokrosodva, átment a tavon és a pásztor őt követvén, felfedezte a túlsó partot, ezt elmesélte a társainak. Mások szerint a hunok úgy fedezték fel a túlsó partot, hogy egy szarvast követtek vadászat közben...”²³³

A történelemírás is olyan mint a biznisz. Ha valaki keveset lop, az tolvaj, ha elég nagy tételben, akkor nagy eséllyel üzletember lesz, és őt már nehéz leleplezni. Az a helyzet a történelemmel, hogy a legtöbb történelmi írás a reneszánsz korában és latinul íródott. Így nem csoda, ha az időrendi sorrend nem mindig van a helyén. (Az időskálát csak a 16. században állították fel). Ekkor a b-t keverték a v-vel, és az u-t a v-vel. Így lesz a nebrsóból neuros. Ha helyesen értelmezzük Herodotoszt, vagyis elfogadjuk, hogy az európai Szkitia a Kárpát-medence, akkor a neuroszok a mai Nyírségben laktak. Az mindenképp kiderül a cikkből, hogy régen a Riphei-hegyen a Kárpátokat értették.

Ahogy nőttek a földrajzi ismeretek, úgy nőtt a hazugsághalmaz. *Azokat a Balkán körüli népeket amelyeket a görög írók említenek, szép lassan papíron átrakták az orosz síkságra, meg Ázsiába.* A régi írásokban, úgy értem, hogy amit a 15. század előtt írtak, nem említenek évszámokat.

Nagyon naivnak kell lenni ahhoz, hogy ne vegyük észre, hogy itt nem babra ment a játék. A tét a Kárpát-medence birtoklásának előjoga volt. A kb. ezer évet azért kellett betoldani, hogy így lehessen feldarabolni a nemzeteket. Ahogy a germánokat mikor teutonoknak, mikor alemanoknak, svébeknek, gótoknak stb. nevezték, így a magyarokat is szkitáknak, hunoknak, avaroknak, hungároknak. A régi írások szerint a gótok a szkitákat támadják. A baj az volt, hogy eszerint a szkiták voltak előbb a Kárpát-medencében, nem a gótok. Ezért meghamisítva Hérodotosz írását (megjegyzem, hogy amit kiszemeltem, azt csak véletlenül hagyták ott, mivel a hamisítók nem igen tudtak számolni), a szkitákat áttették a Fekete-tenger fölé, hogy ott támadják meg őket a gótok. A cikkben idézett történetet is ‘gótok’ írták, ezért írják, hogy a hunok támadják a gótokat és nem fordítva.

Ugye ezek a gótok is vándoroltak, mint a zsidók a pusztában. Ha nyugat kellett nekik, akkor mi a fenét kerestek az orosz pusztán, ahol a hunok megzavarták őket? Egyébként vannak források, ahol a gotlandi gótok egyenesen Dániába és Németalföldre mennek.

²³³ „Gothi namque qui primum ultra Istrum domicilia habuere, et alij ibi barbaris imperavere, ab Hunnis inde expulsi, Romanorum fines transierunt. Sunt autem Hunni isti, quos veteres Nebros appellarunt, Ripheorum montium accolae: unde Tanais fluvius ortum trahens, undas suas in Meotidem paludem provoluit. Haec gens antehac ignota fuit thracibus, qui Istrum accolunt, atque ipsis etiam Gothis. Quamvis enim finitimi sibi invicem essent alteri tamen alteros ignorarunt. Maximus namque lacus eos dirimens, effecit ut gens quaeque, quam ipsa coleret terram, continentis finem esse, et ulteriora loca immensis maris undis teneri crederet. Qum autem bos aliquando ab oestro ictus lacum traecisset, et in ulteriorem ripam pervenisset, eumque pastor insequens aquarum terminum vidisset, rem eam popularibus suis indicavit. Alia quoque fama fert, non bovem sed cervum potius, vadosum hunc traminem, summis aquis tectum indicasset, quum retia venantium Hunnorum effugisset, qui tum feram persequentes, ultra lacum pervenire regionemque eam inspexere...” (Callistus, 1561. 585.)

8. Krónikák krónikája

A Vulgátáról

A Vulgáta nem más, mint a Hieronimus (Jeromos) által görögből és héberből latinra fordított Biblia.²³⁴ Itt egy pár érdekesség a könyvből:

„Hegessipus, aki közel élt az apostolok idejéhez, az ötödik kommentárjában azt mondja: Az apostolok után a Jeruzsálemi Egyház élére az Úr testvére, Jákob kerül, akit Igazságosnak is neveztek, mert még sokan voltak, akiket Jákobnak hívtak. Ez már az anyja méhéből szent volt, bort és sört nem ivott, semmiféle húst nem evett, sosem nyiratkozott, nem kente magát olajjal és nem fürdött. Egyedül neki volt megengedve bemenni a Szentekszentjébe.”²³⁵

„Felébredve pedig Noé a részegségből és megtudván, hogy mit tett vele a kisebbik fia. Azt mondta: Átkozott Kanaán, szolgák szolgája legyen a testvéreinél. És hozzá tette: Áldja meg az Úristen Semet és legyen neki szolgája Kanaán. Terjessze ki az Isten Jafetet és lakjon Sem sátrakban, amelyben legyen neki Kanaán szolgája.”²³⁶

A Károli féle bibliában ez áll: *Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban, legyen néki szolgája a Kanaán.*

Itt feltehetünk egy pár kérdést: Ha Károli Gáspár a Vulgátából fordított, akkor ő követett el hamisítást, ha pedig netán a héber változatból helyesen fordította, akkor Hieronimus követte el.

Maga a mese is sok kérdést vet fel, mert Kám, aki elkövette a deliktust, kiesik a képből. Lehet, elmenekült, azonban az átok így is fogná. Egyszerűen eltűnt. Így minden büntetést Kánaánnak kellett elviselni, aki az átok szerint szolgák szolgája kell legyen. Így léteznie kell egy közbelső szolgának is, és egy a többiek felett álló Úrnak. Ez a mondat készíthette Károlit a hamis fordításra. A Vulgáta szerint Jafet nemzetsége nem lakik a Sém sátrában, így nem is lehet a szolgája.

Luther Márton, aki valószínű, hogy héberből fordított, így írja: *„Verflucht sei Kanaan und sei ein Knecht aller Knechte unter seinen Brüdern! Gelobt sei der Herr, der Gott Sems, und Kanaan sei sein Knecht! Gott breite Japhet aus und lasse ihn wohnen in den Hütten des Sems, und Kanaan sei sein Knecht. – Átkozott legyen Kanaán és szolgája legyen minden szolgának testvérei között! Dicsőítve legyen az Úr, Sém Istene, és Kanaán legyen neki a szolgája. Terjessze ki Isten Japhetet és engedje őt lakni Sém sátraiban, és Kanaán legyen az ő szolgája.”*²³⁷

Ebben a változatban már világosan látszik, hogy ki a közbelső szolga, akinek úgymond meg van engedve a Sém sátrában lakni. A szövegből az is kiderül, hogy a szolgák kinek az Istenét kell szolgálják. Az persze még eldöntésre vár, hogy Sémnek a privát Istenét Jehovának, vagy Allahnak hívják. Ha ezen mondatokat elfogadjuk szentírásként, és így azt az állítást is kötelező elfogadni, hogy minden nép Noétól származik, akkor egy nagyon veszélyes ideológiával állunk szemben, aminek a virágai szemünk láttára kezdenek bomladozni.

Avarok

²³⁴ Hieronymus, 1716.

²³⁵ „Hegessipus vicinus Apostolicorum temporum, in quinto commentariorum libro de Jacobo narrans ait: Suscepit Ecclesiam Jerosolymae, post Apostolos, frater Domini Jacobus, cognomento Justus: multi siquidem Jacobi vocabantur. Hic de utero matris sanctus fuit, vinum et siceram non bibit, carnem nullam comedit nunquam attonsus est, nec unctus unguento, nec usus balneo. Huic soli licitum erat ingredi Sancta sanctorum.” (Uo. XXX.)

²³⁶ „Genesis Caput IX. 24.: Evigilans autem Noe ex vino, cum didicisset quae fecerat ei filius suus minor 25.: Ait Maledictus Chanaan, servus servorum erit fratribus suis. 26. Dixitque: Benedictus Dominus Deus Sem, sit Chanaan servus eius. 27.: Dilatet Deus Iaphet et habitet in tabernaculis Sem, sitque Chanaan servus eius.” (Uo. 8.)

²³⁷ Lutherbibel, 1545.

Tudjuk, hogy amikor a latin írás betűszűkében volt, a v-nek a b-t használta, így az avart abarnak írták. Azt is tudjuk Aventinustól, hogy a Bajorból úgy lett bajor, hogy az avar szó elé tették a b betűt, majd a bavarból alakították ki a bajort, amiből később bajer lett. A divatot követve mások az avar szó elé egy k-t tettek és így lett az avarból a kavar, vagyis a kabar. Az avar szó a latin nyelvekben zsugorít, meg kapzsis jelent. Szent Jeromos szerint az avar, már az ókorban közmondásba foglalták:

„A kapzsi ember úgy adja el, amije van, mint amije nincs (ami nem az övé). Azt hiszi, hogy a világ minden gazdagsága az övé: a hűtlennek csak a fele jár. Úgy élünk, mint akinek semmije sincs, de mindent birtokolunk. Az evés és az öltözködés a keresztény gazdagsága.”²³⁸

Első olvasatra úgy tűnik, mintha a fenti mondatokban nem lenne összefüggés, pedig ez egy nagyon kemény kritika az egyházi intézménnyel szemben. Jeromos, aki felkészültségénél fogva bármilyen magas tisztséget betölthetett volna Rómában, de mivel nagyon kritikusan viszonyult az egyházi intézménnyel szemben, így saját bevallása szerint Szíria pusztáin kénytelen tengetni az életét.

Világos, hogy az idézett mondatok egyházi vezetőkre vonatkoznak, és ezek is egy uralkodói réteget alkottak, akár az avarok a későbbi korokban, már ha ragaszkodunk a Scaligeri kronológiájához. Nehéz eldönteni, hogy egy nép neve honnan származik, de legtöbbször a név úgy személyeknél, mint csoportoknál, a személy vagy csoport profiljából ered. A német név, amit persze csak magyarok használtak, a néma szóból származik. Ez talán amiatt, hogy aránylag keveset beszéltek. A német a magyart hungernek, vagyis éhesnek nevezte. A magyar az oroszot rossznak gondolta. A franciákat galloknak, vagyis kakasoknak hívták.

A magyar krónikák nem számolnak be avarokról. Tehát, ha hűek vagyunk a krónikáinkhoz, legalábbis ami a lényegét illeti, akkor nem is voltak avarok, csak kabarok. A kabarok viszont, ha párhuzamot látunk a magyar őstörténet és az egyháztörténet között, egy olyan uralkodó egyházi réteget alkothattak, mint a zsidóknál a lévíták.

„Pál apostol a hét Gyülekezethez írt levelet, a nyolcadikat a zsidókhoz írta, elkülönítve a többiek számától.”²³⁹

A görög Biblia-változatot Septuagintának hívják. A ginta törzset jelent, így a Biblia neve a Hét törzs. A magyar őstörténetben is hét törzsről írnak, meg egy különállóról, amit Kabarnak hívnak. Ha a magyar őstörténetet papok írták, akkor láthatjuk, honnan a modell.

„Honfoglalás”

Egy latin közmondás szerint „Repetitio est mater studiorum. – Ismétlés a tudás anyja”. Ez igaz, de az is igaz, hogy ismétlés az agymosás anyja. Nehéz volt belevésni a magyar nép agyába, hogy egy sehonnani, jött-ment nép, de a sok ismétléssel végül ez sikerült, mert ugye, előbb hont foglaltak mint szkiták, aztán mint hunok, avarok, uttigurok, kutrigurok, onogurok, magyarok, kabarok, besenyők, kunok... De isten ments, hogy ezt tagadjuk, mert akkor nemet mondunk a nagy dicső múltunkra és az ősapáinkra, akik hont foglaltak nekünk.

Egy adalékos bejövétel, honfoglalás és kor, amiről még a krónikáink sem tudnak, de mi már tudunk, az avarok részéről „történt”. Akik az avar bejövétel mellett kardoskodnak, azt állítják, hogy a bizánciak jól ismerték az avarokat és tudtak a mozgásukról. Ebben a könyvben, amit bizánci történészek írtak, azt látjuk, halvány gőzük sem volt, hogy kik voltak az avarok.

²³⁸ „Antiquum dictum est: Avaro tam deest quod habet, quam quod non habet. Credenti totus mundus divitiarum est: infidelis autem etiam obolo indiget. Sic vivamus, tanquam nihil habentes et omnia possidentes. Victus et vestitus, divitiae Christianorum sunt.” (Hieronymus, 1716. XIX.)

²³⁹ „Paulus Apostolus ad septem scribit Ecclesias: octava enim ad Hebreos, a plerisque extra numerum ponitur.” (Uo. XVIII.)

Menandri Protectoris de Abaris

Az esemény Jusztiniánusz császár idejében történik, amikor állítólag az Avarok bejöttek a Kárpát-medencébe mint honfoglalók.

„Egy Kandik nevű embert választottak ki abból a nemzetből, aki elsőnek jött a császárhoz, mint követ, és így szólt: Itt van a legerősebb és legnépesebb nemzet, az Avarok, legyőzhetetlen és meghódíthatatlan, aki az összes ellenségét visszaveri és gyökerestől kiirtja.”²⁴⁰

Már ez is bizonyíték lenne arra, hogy az avarok nem akkor érkeztek, ha egyáltalán érkeztek, hanem egy saját országgal bíró nép volt. Mert meghódítani nem egy kalandozó népet, hanem országot szoktak.

A továbbiakban írja, hogy a császár öreg és legyengült testileg és lelkileg is, így el akarván kerülni a háborút, megajándékozta a küldötteket aranyékszerekkel és selyemruhákkal. Ez után a császár Valentinusnak üzent, hogy gyűjtse össze a sereget, és támadja meg az ellenséget, de mivel nem volt biztos az ütközet kimenetelében, ezért cselhez folyamodott.

„Tehát, amikor Valentinus hozzájuk (az avarokhoz) indult ajándékokkal, előbb leverte az Ongoros Eitafalosz hun származású nemzetet, aztán a Szabírokat. De mivel a Vezérük nem vezette sikeresen az akciót és az ellenség leverésében táplált remény összeomlott, az Avarok gyorsan elkezdték rabolni a vidéket és irtani a népet. Így a bizánciak küldöttségbe menesztették Mezamirumot, Idarisi fiát, Kalagasti testvérét, azzal a kéréssel, hogy bizonyos foglyokat kapnának vissza.”²⁴¹

„Mezamirusz pedig, egy hiú és nagyotmondó ember, amikor az Avarokhoz jött, arrogánsan és kevélyen lépett fel. Kotragegusz látva, hogy Mezamirusz inkább szemtelen, mint diplomata, ezért szükségesnek látta szólni az avarokhoz, de a legrosszabb tanácsot adva nekik, így szólt a Kagánhoz: Ez az ember, akinek a kezében van az irányítás, nagy tekintélynek örvend a nemzetségében, és ha akarja, háborúba hozhatja az ellenséget. Tehát el kellene távolítani őt a környezetből, és utána bátran lehet rajtaütéseket végrehajtani az ellenséges területeken. Így az ő (Kotragegusz) kérésére az Avarok felrúgva a protokollt, a küldötteknek kijáró tiszteletet és minden törvényes és vallási előírást, megölték Mezamiruszt. És ettől az időtől szélében és hosszában szabadon kezdték irtani a népet a szomszédos területeken, foglyokat és zsákmányt ejtve. Jusztiniánusz küldötteket fogadott az avaroktól, akik kérték, hogy engedje meg nekik körülnézni a területen, ahol a nemzetük megtelepedhet. A császár, amikor ezt Jusztinus Vezér a tudomására hozta, azt mondta neki, hogy telepedjenek le ott, ahol előbb a herulok laktak, amit később Pannóniának neveztek. És a császár, ha majd látja őket, ezt megengedi. De az Avarok a Szkitiából való kijövetelükkel nem számoltak, vagyis nem úgy tartották, hogy Szkitiából jöttek ki. (Sed Abari Scythia sibi exeundum non censuerunt: censere=a aprecia, a evalua=értékelni, annak itélni). És valóban, az, amit szeretnének kapni (valójában amit a császár szeretne nekik adni), az már a tulajdonukban van. Tehát ez nem sikerült (vagyis az, hogy a császár Pannóniát adományozza nekik). Mindazonáltal Jusztinus küldötteket menesztett Bizáncba, tudatva a császárral, hogy az avarok azon terület nagy részének már a birtokosai.”²⁴²

²⁴⁰ „Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui cum primus legatus ad Imperatorem venisset, dixit: Adesse gentem omnium fortissimam et populosissimam quae se illi traderet, Abaros scilicet, genus hominum invictum, et inexpugnabile, qui eius omnes hostes repellere et funditus extinguere possent.” (Labbe, 1648. 99.).

²⁴¹ „Cum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera praebuisset, primum quidem Ongoros Eitafalos Hunnicam gentem debellarunt, et Sabiros everterunt. Cum autem eorum Duces parum prospere res gessissent et contra eorum spem concidissent, confestim Abari hostium terram vastarunt, et regionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati ad Abaros legationem miserunt, ad quam Mezamirum Idarisii filium, Calagasti fratrem suffragio elegerunt, qui cum etiam precibus egerunt, ut captivorum aliquos ex eorum tribu redimeret.” (Uo.)

²⁴² Mesamirus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Abaros pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille Abarorum per quam familiaris et necessarius, cum Mezamirus insolentius quam legatum decebat, esset locutus, illis pessimum consilium dedit et dixit Chagano: Vir ille in eo quod faciendum susceperit, magnae est apud suas tribus auctoritatis et quantum voluerit, hostium potest in pugnam educere. Oportet

Az írásból kiderül, hogy ez egy megvágott és meghamisított másolat, de az akkori hamisítók, még nem tökéletesítették a módszereiket. Avar=Auer=árterületi ember.

Krónikák krónikája

Ha valamennyi hitelt akarunk adni a történelmi írásoknak, akkor olyanok között kell válogatnunk, amelyeket még nem fertőzött meg teljesen a hatalmasok becsvágya. Az egyházi írók történelmi dolgokban nem mertek olyan nagyokat füllenteni, mint a világiak. Ezért nem árt komolyabban venni ezen írásokat. A leírtakból látszik, hogy valami nincs rendben a kronológiával. Úgy tűnik, hogy a Nagy Károly és dinasztiája időszaka később volt betoldva. Mindazonáltal létezhetett, mert őt is említi az író, de a róla szóló füllentéseket már nem tartotta méltónak egyházi történész számára. Zakariás pápát említi, de azt nem, hogy az ő idejében jöttek volna be a magyarok. Ezt épp azért kellett áttenni egy későbbi dátumra, hogy helyet csináljanak Nagy Károly hőstetteinek. A történészek nagyon ragaszkodnak az évszámokhoz, pedig a régi írásokban nincsenek évszámok. Ezeket később, talán csak a 14–15. században illesztették be. Az a tény, hogy itt ugyanabban az időben egyszerre vannak említve hunok, avarok és magyarok (hungari), bizonyítja, hogy a történeteket hol megnyújtották, hol felaprózták, a hamisításnak megfelelően, azt akarván így bizonyítani, hogy a magyarok nem is olyan rég tolakodtak be Európába. Minden jel arra mutat, hogy a német papok csúful becsapták a magyarokat, amikor a térítés leple alatt valójában hódítottak. A magyarok nem portyáztak a birodalom (Német Római Szent Birodalom) megszállásakor, hanem újrarendezték a birodalom adminisztrációját. Szerintem ez az írás, amit jó sok ideig dugdostak, tartalmazza az igazságot, bár ez sem teljesen mentes a részrehajlástól, a többi csak ferdítés, hazugság és rágalom. Az írásban Bécset Fabian városnak nevezi, amiből előbb Favian, aztán elhagyva az első szótagot Vian lett, később németesítve Wien.

Elolvassa az alábbi írásokat, rájövünk, hogy miért küldték a német papok a magyarokat Ázsiába keresni a Magna Hungáriát. Hát azért, hogy nehogyan nyugaton keressék, ott ahol valóban létezett, csak ezt elkeresztelték Avar birodalomnak. Ha az avarok eltűntek, akkor a birodalom is. Az Avar birodalom magában foglalta Pannóniát, Ausztriát és Bajorország egy részét.

igitur ipsum de medio tollere deinde intrepide in regionem inimicam excursions facere. Ab illo persuasi Abari, transgressa et spreta ea que legatis debetur reverentia nulla habita iuris religionisque ratione Mezamirum necant. Et ab eo tempore latius et liberius depopulari vicinorum terram coeperunt, neque captivos, aut predas agere cessaverunt. Iustinianus legatos ab Abaris excipit, qui postulabant, ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem ut haec Iustinus dux illi significavit, apud se consultavit an gentem collocaret in ea terra, ubi prius habitabant Eluri(eruli) (secunda Pannonia vocatur). Et Imperator, si illis videretur, annuit. Sed Abari Scythia sibi exeundum non censuerunt. Etemin illius desiderio, quoad eius fieri poterat, tenebantur. Hoc igitur non successit. Veruntamen Iustinus legatos misit Bizantium et Imperatori significavit eos iam magna ex parte istam regionem occupasse.” (Uo.)

„Szent Severinus, Attila halála után, Mamertinust, a katonai tribunusból lett apostolt nevezte ki püspökké a Pannonia és Norikum határában található Fabianban, Gelázio pápa jóváhagyásával, 466-ban. Ezekről a dolgokról Szeverinus történeti írásaiban olvashatunk.”²⁴³

„Mamertinus halála után Marcianus, a Fabian vár melletti Szent Severin kolostorbeli barát kerül a Fabian város püspöki székébe.”²⁴⁴

„Lucillus volt a Fabiani Egyházközség első prefektusa, ki Szeverinus és Marciánus halála után a fabiani és a batáviai várak katedrájának főnöke és adminisztrátora lesz. Miután a Longobárdok legyőzik a Herulokat és Frederikusz, a Herulok királya elhagyja a keresztény hitet, Lucillus a Szeverinus és Marcianus relikviáival Nápilyba megy. Ezután Pannónia termékeny földje az avarokra és a longobárdokra marad, ugyanakkor a Fábiani legnevezetesebb katedra a legegészségesebb keresztényi tanítással megszűnik létezni. Aztán néhány beteg év után Szent Rudpertus visszaállítja a Iuvaviani katedrát, amit Szent Szeverinus ideje alatt Maximus vezetett, és Laureákból elküldi az avarokhoz Pannóniába Kunáldust és Gizelárikust az Isten ígését hirdetni. Szent Rudpertó a Fabiani templom élére áll, így lassan újra kezdett terjedni a keresztény hit az avarok közt, és a Fabiani székhely is újra helyreáll.”²⁴⁵

„Rudpertus Kunáldust adta apostolul az avaroknak 640-ben, akit elsőnek emelt a Fabian, azaz a mi Wiennánk temploma élére, ehhez nem fér kétség. 740-ben Sodomust, Ioann Juvaveni püspök és Unilon Laureaci metropolita az avarokhoz Pannóniába és Norikumba küldte, Pipin frank király idejében. Mert, ahogy Eginhartus írja, aki Nagy Károly tetteit foglalta össze, az avarok egész az Ens folyóig laktak még Nagy Károly idejében is, vagyis 800-ban. Az Ens volt a két birodalom, az Avar és a Frank közös határa. Tehát Sodomus az avarokhoz jöve, Kunáldus után sok évig vezette a Fabiani egyházkerületet Norikum és Pannónia vidékén. De hogy ki volt Kunáldus és Sodomus között, azt még nem találtam meg.”²⁴⁶

„Haimo Juvaveni püspök, már metropolita, Zakariás pápa és Pipin frank király, és Odilon bajor herceg idejében az avarokhoz lett küldve, nehogy eltávolodjanak a keresztény vallástól, aki Fabianban (Bécs) nem győzte magyarázni az Isten ígését.”²⁴⁷

²⁴³ „Mamertinus, quem divus Severinus Norici ac superioris Pannoniae post Athilae Hunnorum regis interitum, Apostolus ex militum tribuno, Fabianis municipio in collimitis Pannoniae Noricque episcopum dedit, Gelasio Romano Pontifice adsentiente, annum circiter salutis nostre CCCCLXVI. Qua de re pluribus verbis divi Severini á nobis reperta historia tractat.” (Belga, 1614. 1109.)

²⁴⁴ Marcianus, ex monacho caenobii divi Severini iuxta moenia oppidi Fabianis eiusdem loci post Mamertinum Episcopus constituitur: ut eadem divi Severini historia habet.” (Uo.)

²⁴⁵ „Lucillus, is Fabianensis primo caenobii praefectus, dein Batavis castris ad Oeni et Danubii confluentes á divo Severino Episcopus datus, post divi Severini ac Marciani obitum, Fabianensem cathedram eisdem cum Batavensi auspiciis administravit, qui porro eiusdem divi reliquias, Herulis á Longobardis devictis, ac Friderico Herulorum rege Christianam pietatem exuente, isthinc Neapolim in Italiam traduxit. Post que tempora praeda relictá Longobardis ac Avaribus fecundissima Pannoniae terra, atque in ea Fabianensis potissimum cathedra, simul cum saluberrima doctrina Christi esse defiit. Et aliquot interlabentibus postea annis, simul ut divus Rudpertus Iuvaviensem cathedram (in qua Maximus quondam sub divo Severino praesuit) in integrum restituisset et é Laureaco ad Avaros in Pannoniam Cunaldum et Giselaricum verbi divini doctores misisset, posito divo Rudperto in Fabianis templo, paulatim ut Christiana religio apud Avaros repullulare, sic et Fabianensis restitui sedes coepit.” (Uo.)

²⁴⁶ „Cunaldus, á divo Rudperto Avaribus Apostolus datus annum circiter á nato Christi DCXL. quem divo Rudperto in Fabianis, hoc est Vienna nostra, aedem primum excitasse, verisimile est. Sodomus, sub Pipino rege Francorum, anno salutis fere DCCXL. á Ioanne Iuvavensi episcopo .et Unilone Laureacensi et metropolitano, ad Avaros in Pannoniam Noricumque missus est. Nam ut Eginhartus est autor, qui res á Carolo magno gestas congessit, Avaros usque ad Anisum fluvium habitabant, eratque, adhuc sub Carolo magno, anno videlicet Domini DCCC. Anius fluvius utriusque regni, Franci Avarique communis limes. Proinde Sodomum res ecclesiasticas in collimito Norici Pannoniaeque cum constituisse apud Avaros constet, verisimile est hunc, post Cunaldum longo intervallo, Fabianensem dioecesim administrasse. Qui autem inter Sodomum ac Cunaldum medii fuerint, a me nondum sunt deprehensi.” (Uo.)

²⁴⁷ „Haimo, hunc Virgilius Iuvanensis pontifex iam metropolitano á Laureaco ius adeptus, sub Zaharia pontifice maximo, et Pipino Francorum rege, Odilione quoque Boioariorum duce, ad Avaros, ne deficerent á Christiana

„Ez után az avarok és a hunok ismét visszaestek a megszokott törvénytelenységbe, és a vallással egyben a püspökök is elmentek Bécsből. Egész addig, amíg Nagy Károly bejött Pannóniába, legyőzte az avarokat, és visszaállította a keresztény hitet és a Frank birodalmat.”²⁴⁸

„Ahogy a legrégibb iratokból olvashatjuk, amiket Nagy Károly fia, Szelíd Lajos adott ki, az avaroktól elvett területeken Nagy Károly különböző szentekre szentelt bazilikákat építtetett, hogy a barbárokat megtartsa a hitben. Így egyet Szent Péterre szentelve Bécsben, majd Norikumban a Duna völgyében, néhol egyesével, máshol kettesével, úgymint Tullana, Ceisenmuro, Artagrano, Pachlaro, Trebnsee, Saxina, Roede és Samburgo. Ugyanakkor megkeresztelte a Csabai hunok királyát az egész népével, és Teodor keresztény nevet adott neki. Felső Pannóniát Karnuntummal, Norikummal egész Szabáriáig (Szombathely), a bécsi egyházkerülettel átadta letelepedésül a saját népének (frankok) egész a Lajtáig. Bécsbe hittanító profeszorokat küldött. Mindez a Nagy Károly korától, vagyis 800-tól a dinasztia kihalásáig 914-ig.”²⁴⁹

„Theoderikusz Arnoi püspököt nevezte ki az avarok és szklavinok részére felső Pannóniába és a Dunántúlra, akinek Bécsben is volt katedrája. Teodorikus után Adalrámoi Otto kerül a püspöki székbe és a bécsi katedrára, utána meg Adalbinói Oszvöldusz 865-ben.”²⁵⁰

„Ezekről az eseményekről Radfridus tudósít a kódex évkönyvében, melyet Henrik császár idejében írt Anno Domini 1000-ben, az események V. Leo pápa idejében zajlanak. Faviani Radfridus, kit Wigenensisnek is neveztek, Bécsben volt püspök, ahol egykor Mamertinus is. V. Leo foglalta el a Szentszéket Arnulf fia, Lajos alatt, aki a kronológiai számítások szerint Nagy Károly leszármazottja volt. Ebben az időben az avarok és a hunok, harmadízben hagyták el a keresztény hitet és visszatértek a magyar tudásra (scita), a származásuk szerinti kegyetlenségre és nemcsak a bécsi egyházkerületbeli és norikumi frankokat támadták, hanem irtották a népet az Ens folyón túl is, nagy sereggel megszállták Rétiát, Galliát, Misniát, Turingiát és a Német területeket, de nem egyszer rohanták le, hanem ezekben az években: 903, 908, 909, 912, 916, 929, 933, 937, 944, 954, 955. Ebben az időintervallumban az avarok és a magyarok nemcsak Pannóniát és a Norikumot szállták meg, hanem az egész német és francia területeket, Itáliával,

religione, in Pannoniam cum mandato ablegavit, qui in Fabiana Avaribus verbum Dei explicare haud definebat.” (Uo.)

²⁴⁸ „Post que tempora iterum recidentibus Avaribus et Hunnis ad solitam impietatem, simul cum religione episcopi in Fabianis esse desierunt. Donec facto á Carolo magno Francorum rege, magno in Pannoniam adversus Avars procinctu, et victi Avars, et Christo simul et Francico imperio vindicati fuissent.” (Uo.)

²⁴⁹ „Tum quod in antiquissimo diplomate á Ludovico Pio Caroli magni filio Pataviensi dioecesi dato, legimus, novae aliquot divorum basilicae in potioribus Avariae, hoc est Noricripensis Pannoniarumque tractu, locis, a Carolo magno positaе, Christianam pietatem apud barbaras gentes retinere. Quarum erat divo Petro in Fabianis una, in caeteris locis ad Danubii ripam in Norico ripensi in aliquibus singulae, in aliis vero positaе binae, hoc est Tullana, Ceisenmuro (ubi ceciensis ala quondam stativa habebat) Artagrano, Pachlaro (ubi Aralapensis classum praefectus sedebat) Trebnsee, Saxina, Roede et Samburgo. Itaque cum Csabeanum Hunnorum principem cum universa gente sua sacris undis perluisset, novo ex Christianismo Theodori addito nomine, tractuque illi Pannoniae superioris inter Sabariam et Carnuntum distincto, Noricum ripense cum collimitis Pannoniae, ipsoque Fabianensis dioecesis tractu ad Lytahum fluvium usque, suae Francorum genti habitandum concessit, dato Iuvavensibus episcopis negotio, ut secundum antiquum eiusdem ecclesiae observatum morem suos legis divinae interpretes ac doctores in Fabianis constituerent. Quorum invenimus, a Caroli magni seculo anno videlicet Verbi carnati DCCC.usque ad Caroli eiusdem stirpis defunctum annum videlicet Christi DCCCCXIV hos fere, ut sequuntur.” (Uo.)

²⁵⁰ „Theodericus, ab Arno Iuvavensi metropolitano, Avaribus et Sclavinis in Pannoniam superiorem et tractum terrae illi ultra Danubium oppositum, episcopus est datus. Cuius cathedra in Favianis item erat. Otto ab Adalramo Iuvaviensi metropolitano, Fabianis post Theodericum episcopus constituitur, et Avarice gentis Sclavinorumque in orthodoxa fide doctor Osvoldus ab Adalbino Iuvaviensi Avaribus et Sclavinis in Fabiana episcopus post Ottone inauguratur, circiter annum Salutis nostrae DCCCLXV.” (Uo.)

és az egész Római birodalomban új adminisztrációt vezettek be. Így a birodalom (Római birodalom) titulusa átkerült a szászokhoz, Itáliában Berengár vette át a hatalmat, Galliában a Rudolfik, Hugonesek meg az Odonesek vették át a hatalmat...”²⁵¹

Na, kedves történészek, a fennebb felsorolt évekből akkor, válogassuk ki, hogy melyik volt a pozsonyi csata. Azt a szöveget, hogy „a magyarok irtassanak ki”, csak utólag találták ki. A nyugatnak sosem volt olyan katonai ereje az említett korokban, hogy a magyarokat kiirthassa. Amit elértek, és sajnos nagyon sokat, azt mind a vallási hazudozásaik révén érték el.

A magyar peresztrojka

Miután több mint ötven évig uralták Nyugat-Európát (ja, nem uralták, csak kalandoztak, ugyebár a törökök is kalandoztak 150 évig, az oroszok 70 évig, az amerikaiak még most is kalandoznak), végre úgy látták, hogy példát mutatnak emberségből. Ha elolvassuk az évkönyveket, azt látjuk, hogy az évnek szinte nem volt olyan szaka, amikor királyok, császárok ne hajtottak volna végre betöréseket várakba, városokba és vidékekre, kardélre hányva ártatlan embereket, és nem egy esetben élve égették meg őket. Ez viszont mind Istennek tetsző dolog, mivel az elkövetők nem voltak pogányok. Ha eretnekeket égettek, akkor az még kedvesebb volt „Istennek”.

„Nem hallgathatjuk el Szent Pelegrinus, a Patáviai Egyház püspökének tevékenységét 971-992. években.”²⁵²

Pelegrinus püspök levele Benedek pápához a magyarság megtérítésével kapcsolatban:

„Kegyeskedjen elfogadni ezt a jelentést Főméltóságod, bár szerettem volna meglátogatni Apostoli küszöbét és szentől szemben örömmel bemutatni Atyai Szentségednek, és elmesélni azt, amit a küldöttek által jelentettem, ha nem akadályozna ebben az út, amit a Neofita Magyarokhoz kell tennem, akikkel békét kötöttünk, és a békekötés alkalmával a hit prédikálását vállaltuk. Olyan helyekre is hívnak, amelyek az Egyházkerületemhez tartoznak, de e félelmetes nemzet miatt mostanig el voltak tőlem zárva. A mindenható Istennek kegyelméből, aki a szét-szórtat összegyűjti, és a mostanig bezárt szívek ajtaját megnyitja és keménységét meglágyítja, eltávolítja a vad kegyetlenséget és a nyakakra helyezi az Úr szelíd jármát. Tehát az említett magyar nemzetből sokan kértek és meghívtak, látogassam meg őket, vagy tanítókat küldjek az Evangéliumban való eligazításhoz, akikhez már menesztettem is megfelelő barátapapokat, presbitereket, papokat és mindent úgy rendezve, mint ahogy az angoloknál tanultam, aminek olyan nagy lett az áldása, hogy mindkét nemből a katolikus hitre tértek és a keresztség alá jöttek ötezren.”²⁵³

²⁵¹ „Radfridus, cuius antiquissimus annalium codex sub divo Henrico Caesare, anno Domini millesimo scriptus, sub finem in pontificum catalogo his verbis mentionem facit: Istius Leonis quinti temporibus. Radfridus Favianensis, qui et Wigenensis, extitit episcopus, ubi quondam Mamertinus praeerat. Porro Leonem quintum Romanae sedi sub Ludovico Arnulphi filio, Caroli magni prosapiae postremo, praefuisse ex Chronologie supputatione apparet. Quo tempore Avars et Hunni tertio á fide Christiana deficientes ad scita Hungarorum, suae originis retra et feroce gente, non solum Fabianensem diaecesim, cum Francorum in ripensi Norico gente depopulati sunt, sed promotis limitibus ad Oenum usque fluvium, magnis copiis per Rhaetias in Galliam perq, Misniam et Thuringiam in universam Germaniam excurrerunt non semel, annis videlicet á nato Christi 903, 908, 909, 912, 916, 929, 933, 937, 944, 954, 955. Que devastatio Germaniae intra hoc temporis intervallum facta ab Avaribus et Hungaris, aliam non modo in Pannonia et Norico, sed in universo edeo Germaniae Galliaeque regnis amplissimis, Italiaeque, et totius adeo Romani imperii intercapedine, novam administrationem faciemque peperit. Nam imperii titulum ad se Saxones trahebant, in Italia Berengarii, in Galliis Rudolphi et Hugones, Odonesque rerum potiti caeperunt...” (Uo.)

²⁵² „Nec silentio hic praetereundus S. Pilgrinus seu Pelegrinus ex Episcopo Pataviensis Ecclesiae, quam ab anno Christi DCCCCLXXI. ad DCCCXCII. maxima cum laude ac sanctitatis opinione rexerat, Archiepiscopus Laureacensis.” (Pez, 1721.)

²⁵³ „Notum fieri dignetur vobis, summe Sacerdotum Praesul, quod supra omne animi mei desiderium nunc delectare et Apostolorum visitare limina, vestraque optabili perfrui praesentia, et ea facie ad faciem, que literis et

„A keresztények azonban, és a nép nagy része az, a világ minden tájáról való foglyok, kik gyerkeiket csak lopva vitték áldozni az Úrnak, most félelem nélkül viszik őket megkeresztelni, és olyan megelégedettek, mintha a zarándokútjukból most tértek volna vissza a hazájukba, aztán keresztény módra összegyűlnek a misét meghallgatni, és a Megváltó dicsőségére megpróbálják megfejtetni a kötött nyelven való írást. Ugyanezek a barbárok a Mindenható Isten csodája révén gyakorolják a kegyességet, habár vannak köztük foglyok, de senkit közülük, sem az alattvalóik közül, nem gátolnak meg abban, hogy megkeresztelkedjenek, sem a papokat, hogy prédikáljanak: de ebben egyetértenek úgy a keresztények, mint a pogányok, mintha csak egy családdhoz tatoznának. Így látszik beteljesedni Izsaiás próféciaja: a farkas és a bárány együtt legel, az oroszlán és az ökör szalmát esznek. Tehát az a tényállás, hogy az egész magyar nemzet hajlandó a szent hitet elfogadni. De a szklávok más provinciáiban is nagyon sok az aratni való, de kevés a munkás. Mindebből annak szüksége látszik, hogy Szentséged egy pár püspököt rendeljen ide, mint a Gepidák idejében, amikor hét püspök volt Kelet-Pannoniában és Moeziában, akik közül a magyar invázió idejéből négyen Moráviában maradtak.”²⁵⁴

„Ezután Peregrinus kéri Benedek pápától a püspöki palástot, amit az elődei kaptak az előbbi pápáktól, ami az Egyházmegyéje ősiségét igazolná.”²⁵⁵

Ugye, milyen könnyű Katit a táncba vinni, ha ő is akarja? A keresztény ember, de talán más vallásúak is, azt hiszik, hogy erkölcs nem létezik vallás nélkül, sőt az az ember, aki nem az ő vallását gyakorolja, az nem lehet erkölcsös, és csakis barbár vad pogány lehet. Itt Peregrinus Szent István előtt téríti meg a magyarokat, és ezért ha nem is koronát, de egy püspöki palástot kér a pápától.

A legérdekesebb mondat a fenti írásból ez: „et licentia perceptive linguam ligatam in laudem Salvatoris praesumunt solve”, ami kb. így jön lefordítva: „és a bátorság, hogy a kapott kötött nyelvet a Megváltó dicsőségére meg merik oldani”. Ez azt jelenti, hogy az evangéliumi írás, amihez hozzá jutottak, rövidítésekkel és ligatúrákkal volt írva, valószínűleg latinul, mindez a helyspórolás végett. A pápai udvarban az egyik legjobban fizetett állás az abbreviátori volt, ami

internuntiorum committo indiciis, Sanctissimae Paternitate Vestre coram ratiocinari, nisi quod a Neophita Ungarorum gente huc ire prohibeor, apud quam, faedere pacto, sub occasione pacis fiduciam sumpsimus operam exercere praedicationis. Cuius enim terror gentis ex longo tempore etiam aliarum provinciarum praedicatoribus meae diocesis hactenus aditum clausit, ad quas nihilominus praesentis opportunitas temporis ire me vocavit. Quibus Deus omnipotens, qui solita sua pietate semper dispersa congregat, aperire dignatus est ianuam cordis sui diu clausam, ut discisso velamine duritiae suae, depositaque ferina crudelitate, leni iugo Domini colla submittant. A qua ergo praefata Ungarorum Gente multis precibus ipse invitabar venire, aut Missos meos in opus Evangelii illuc dirigere, ad hos dum transmitterem satis idoneos viros ex Monachis Canonicisque Presbiteros, atque de singulis Ecclesiasticis gradibus Clericos et vita et omni conversatione illorum sic ordinata, quemadmodum in Gestis Anglorum didici, tantum Divina gratia suis institutionibus fructum statim ministravit, ut ex eiusdem nobilioribus Ungaris utriusque sexus Catholica fide inbutos, atque sacro lavacro ablutos circiter quinque millia lucrarentur.” (Uo. LXXVII.)

²⁵⁴ „Christiani autem, quorum maior pars populi est, qui ex omni parte Mundi illuc tracti sunt captivi, quibus nunquam soboles suas licuit nisi furtive Domino consecrare, modo certatim nullo obstante timore offerunt eas baptizare et gratulantur omnes tanquam de peregrinatione sua in patriam reducti, quod Christiano more Oratoria audent construere, et licentia perceptive linguam ligatam in laudem Salvatoris praesumunt solve. Ipsi enim Barbari mira Omnipotentis Dei operante clementia, quorum licet adhuc gentilitate sint quidam detenti, nullum tamen ex illorum subditis vetant baptizari, nec Sacerdotibus invident, quoquounque libet proficisci: sed ita concordēs sunt pagani cum Christianis, tantamque ad invicem habent familiaritatem, ut illic Isaiae videatur impleri Profetia: lupus et agnus pascentur simul: leo et bos comedent paleas. Factum est ergo ut paene cuncta Ungarorum Natio sit prona ad percipiendum fidem sanctam. Sed et aliae sclavorum provinciae ad credendum promptae et est ibi messis quidem multa, operarii autem pauci. Unde quoque visum est iam necessarium esse, quatenus Sanctitas Vestra illic aliquos iubeat ordinari Episcopos, quia et Quondam Romanorum Gepidarumque tempore proprios septem Antistites eadem Orientalis Pannonia habuit et Moesia, meae sanctae Laurencensi, cui ego indignus ministro, Ecclesiae subiectos, quorum etiam quatuor, usque dum Ungri regnum Bavaricum invaserut, sicut praesenti cognitum est aetati in Moravia manserunt.” (Uo.)

²⁵⁵ „Petit deinde Piligrinus, ut Benedictus Papa Pallium Pontificale, decessoribus suis olim a Romanis Pontificibus concessum, sibi quoque conferat, et avita Ecclesiae suae privilegia confermet.” (Uo.)

nem más, mint a régi rövidítésekkel írott szövegek kibogozása. Ez azt jelenti, hogy a papok többsége, de még a pápák sem igen voltak erre képesek. Vegyünk példának három szót: gnos̄is=megismerés, ignis=tűz, agnus=bárány. Mindhárom rövidítése a gns. Ha ez elé rakták az Isten jelzõt, akkor ez lehetett Isten megismerése, Isten tüze, vagy Isten báránya. Az Isten tüze ilyen értelemben egy belsõ tisztító tűz, ami által az ember megigazul. Ezt vallották a gnosztikusok. Az ábrahámíta beállítottságúak viszont, akiknél divatban volt a bárány áldozás, úgy vélték, hogy a megváltást, megigazulást csak véráldozattal lehet elérni. Voltak, akik megelégedtek azzal, ha elfogadják, hogy Krisztus feláldozta magát értük, de voltak olyanok is, akik önként vállalták a mártíromságot, amit sok esetben kiprovokáltak. A 12–13. században az utóbbiak kerültek többségbe, és szisztematikusan irtani kezdték az elõbbieket. Ez volt az eretneküldözés, amikor a gnosztikusokat teljesen kiirtották.

A fenti írásokból láthatjuk, hogy a X. században még léteznek a hunok. Choniate bizánci krónikás a 13. századi Magyarországon ugyancsak hunokról ír. Aztán hirtelen következik egy váltás, amikor már nem hunokat, hanem kunokat emlegetnek, és azt próbálják bizonyítani, hogy ezek valójában a kumán tatárok, akiket IV. Béla behívott az országba. A következõ írásból azonban az derül ki, hogy miután a kumánok a tatár testvéreikkel együtt minden mozdíthatót magukkal vittek, elhagyták az országot.

A történelemkönyvek arról írnak, hogy a VIII. században Pipin kiirtotta a hun nemességet. Ez igaz is lehet, de a parasztságot – különösen az állattenyésztõ tanyán és elszórt helyeken élõ nomadizáló parasztságot – nem lehetett kiirtani. Bármilyen nehéz helyzetbe került is az ország, mindig ezeknek volt esélyük a túlélésre. Így nem csoda, hogy Kun László idejében már õk képezték az ország gerincét. Ezek hunok voltak és nem kumánok. Az ország helyreállítását nem a bosszúálló és gyáván megfutamodó IV. Béla vitte véghez, hanem Kun László, akit azért kellett befeketíteni, hogy ki lehessen emelni a német származású Bélát.

Legendákból krónikák: Henrik vagy Imre?

Hartvik legenda:

„E nagy érdekű kéziratot a Majna melléki Frankfurt városnak tanácsa küldötte meg 1814-ben, az akkori nádor õ cs. kir. fennségének közbenjárására, a magyar nemzeti Múzeumnak.”²⁵⁶

„Úgy látszik e sz. István életét és Kálmán királynak 1109-ik évi s a veszprémvölgyi apácák alapítását megerősítő oklevelét azonegy kéz másolta, miből az tűnik ki, hogy sz. Istvánnak más nagyobb és kisebb legendája Hartvik dolgozatának utánzása.”²⁵⁷

²⁵⁶ Érdy, 1854. II.

²⁵⁷ Uo. III.

Figyelembe véve a fenti mondat állítását, el lehet gondolkozni azon, hogy vajon a legendából születtek-e a krónikák, vagy a krónikákból a legenda? Ha az állítás igaz, abból az következik, hogy előbb volt a legenda és az lett történelemmé bővítve. Ellenkező esetben olyan legenda vagy legendák kellene létezzenek, ahol a különböző krónikákban szereplő olyan események is megjelennek, melyek hiányoznak a Hartvik legendából. Tudnivaló, hogy a Szent István körüli viták óriási indulatokat váltanak ki a Szent István- és a Koppány-szimpatizánsok között. Mivel a krónikákon kívül nincsenek olyan dokumentumok, melyek egyértelműen alátámasztanának Szent István által vagy az ő nevében elkövetett atrocitásokat, ezért ha nem is a teljes igazság, de a kedélyek megnyugtató véget, jobb, ha Szent Istvánt meghagyjuk a legendák világában.

„Így történt, hogy a kárhozat és tudatlanság fiaira, egy oktan kóborló népre, mely nem tudá, hogy Isten teremtménye, úgymint a Pannóniában lakó magyarokra is, felderült az isteni kegyelem országa...”²⁵⁸ Ugyanez a saját fordításomban:

„Így történt az isteni kegyelem előrelátása, hogy a kárhozat és tudatlanság fiaira, egy oktan kóborló népre, mely nem tudá, hogy Isten teremtménye, természetesen a pannóniai hazában lakó magyarokra, felderült az isteni kegyelem...” (videlicet=természetesen).

Asztrik főpap a pápától koronát és keresztet hoz Szent Istvánnak:

„Azon kívül kettős keresztet, hogy az a király előtt hordoztatnék, küldött neki apostolkodása jeléül. Én, monda, apostol vagyok, de ő méltán Krisztus apostola, ki által Krisztus annyi népet térített magához.”²⁵⁹ Saját fordításomban:

„Ezen felül a király előtt hordozandó keresztet, mint apostoli jelképet küldött. Én, monda, apostoli (apostolok utóda) vagyok, ő azonban megérdemelten Krisztus apostola, aki által Krisztus annyi népet magához térített.”

Vajon miért kellett a szimpla keresztet kettős keresztre fordítani?

„Kiknek halálából eredett keserve ellen, az életben maradt jámbor vonzalmú Imre fia iránti szeretetében kerese vigasztalást.”²⁶⁰

Vajon mikor lett Henrikből Imre?

Szent István, halála előtt a velencei Pétert javasolja utódául. Szó sincs Vazul megvakításáról, sem a Szár László fiai meneküléséről. 1038-ban, halála után Fejérvárt temetik el az általa épített, Boldogasszony nevére szentelt székesegyházban.²⁶¹

²⁵⁸ „Unde contigit divine pietatis intuitum in filios perdicionis et ignorantie populum rudem et vagum creaturam dei esse se nescientem, hungaros videlicet pannonie patriam inhabitantes clementi visu de celo prospicere...” (Uo.)

²⁵⁹ „Crucem insuper ante regi ferendam! velut in signum apostolatus misit. Ego inquires sum apostolicus, ille vero merito christi apostolus, per quem tantum sibi populum Christus convertit.” (Uo. 14.)

²⁶⁰ „De quorum morte mesticiam obortam, genitor propter amorem filii superstitis sancte indolis puer Henrici solatio compescuit.” (Uo. 27.)

²⁶¹ Uo. 31.

9. Összeesküvés elmélet a tatárjárásról

Juliánus barát csak épp visszatér a keleti útjáról, leadja a jelentést a pápának, máris megindul a tatárjárás. Érdekes módon csak a kelet-európai államokat rabolják, holott majdnem két évig tartózkodnak Magyarországon. Amikor a tatárok visszavonulnak, a pápa követeken keresztül ajándékokat küld a tatár kánnak és megköszöni, hogy azok megkímélték a római birodalmat.²⁶²

„Abban az évben a kumánok, a világ legmocskosabb népe, akik a húst majdnem nyersen ették, lótej és vért ittak, ezek elküldték Gothán nevű királyukat a magyar királyhoz, letelepedést kérve, keresztényeknek álcázva magukat. Aki a Prédikátor ajánlására, anélkül, hogy ezt megtárgyalta volna a főurakkal, beengedte őket (de jaj, neki), hogy együtt lakjanak. Ezek kis idő után nagyon megsokasodtak. Az említett átkozott nép 1239-ben bement Radna városába húsvét napján, és az ott lakó épp asztalhoz ült népet, kicsitől nagyig lemészárolta, nem kedvezve senkinek. Ezután sáskák módjára szétterjedtek a tartományban, vérbe áztatva a vidéket. Akik már előbb letelepedtek, ezekkel egyesültek egy megszámlálhatatlan hordába. A királyuk, Gothán öngyilkos lett, de előbb megölte két királynéját, és akik a házába menekültek Ausztria hercege elől, aki a házat megrohamozta és elfoglalta. Ahogy mondják, a magyar király összegyűjtött egy százezer fős sereget és Pestnél elejükbe ment. Hajnalban, amíg ők a táborban pihentek, a kumánok megrohamozták őket, előbb felgyújtották a sátrakat, aztán mindenkit lemészároltak, püspököket, grófokat, öreget, fiatait, csak kevesen tudtak elmenekülni a királlyal, akit II. Frigyes császár kiközösített. Miután ez lezajlott, egy másik nemzet érkezett napkelet felől, kiket tatároknak neveztek, akik sok várost és várat leromboltak és alávetettek, így Oroszországban és Lengyelországban is, és senki nem tudott nekik ellenállni. Ezekhez csatlakoztak az eretnekek és a hamis keresztények, így töltve ki a rosszindulatukat a keresztényekkel szemben.”²⁶³

Az utolsó mondat célzatosan kiforgatja az igazságot, vagyis azt, hogy az egész manipuláció éppenhogy az eretnekek kiirtására lett megszervezve.

Mindezen rossznak a szerzői a Nagyurak voltak, akik megölték a király anyját, és akiket ezért a király kisemmizett a vagyonukból... A tatárok és a kumánok aztán semmi akadály nélkül

²⁶² Falcon, 1532, 424.

²⁶³ „Anno eodem Chomani, gens immundissima, que carnibus utebatur fere crudis pro cibo ‚lacte equarum et sanguine pro potu, hi miserunt quosdam ex suis cum Rege, Gothan nomine ad Regem Hungariae, rogantes, ut collocaret eos in terra sua, simulantes se fieri Christianos. Qui ad suggestionem Praedicatorum sine consilio Principum suorum suscipiens eos (heu malo suo) finebat habitare secum. At illi paullatim crescebant et multiplicantur super numerum. Anno MCCXXXIXC humani gens supra dicta et maledicta, intravit fines Ungariae et in die S. Pasce intravit civitatem Rodna: illis edentibus et bibentibus et secure habitantibus, interfecerunt omnes Religiosos et irreligiosos, juvenes, virgines, senes cum junioribus, nemini parcentes. Deinde diffundebantur per totam provinciam istam sicut locustae, sanguinem humanam sitientes, et effundentes velut aquam. Illi vero, qui prius habitare coeperunt in terra coniunxerunt se suis et facta est turba innumerabilis. Quorum Rex, nomine Gothan, seipsum interfecit, prius interfectis duabus Reginis et aliis, qui secum in domo convenerant prae timore Ducis Austriae: qui domum impugnabat, et tandem expugnabat. Rex autem Ungariae collecta in unum multitudiune copiosa, ut dicebatur centum millibus, occurrit illis circa Pest. Illis ibi in castris quiescentibus, Chomani summo diluculo inopinate supervenerunt, et primo incendebant castra, deinde interfecerunt omnes Episcopos, Comites senes et juvenes, nemine resistere, ita quod ex tanta multitudine vix pauci cum ipso Rege salvarentur, sub II. Frederico Imperatore excommunicato. His itaque perpetratis, secuta est alia gens, que dicitur Tartaria, veniens, ab ortu solis, que multa regna, civitates et castra subverberat, scilicet Rusciam, Poloniam cum Duce suo Hainrico, eo quod esset innumerabilis turba, cui nemo resistere auderet. His adjuncti erant haeretici et falsi Christiani, ut possent exercere malitiam suam in Christianos et delere nomen eorum de terra. Quae igitur subiecit sibi Chomanos, ut in omnibus parerent eis...” (Pez, 1721, 816.) „Horum omnium malorum auctores erant Comites, qui matrem Regis occiderant, eo quod filius eliminasset eos de sedibus suis... Tartari et Chomani nemine resistente et occurrente recesserunt ab Ungaria cum infinita praeda auri, argenti, vestium, animalium, multos et captivos utriusque sexus ducebant in obprobrium Christianorum... Interea fames horribilis et inaudita invasit terram Hungariae et plures perierunt fame, quam antea a paganis. Canes edebant et catts et hominibus humana caro publice vendebatur in nundinis... A nativitate Christi non est tanta plaga et miseria propter peccata eorum.”

elhagyták Magyarországot, végtelen sok zsákmánnyal megrakodva, arannyal, ezüsttel, ruhákkal, állatokkal, sok fogollyal mindkét nemből, a kereszténység nagy szegényére... Ezután egy irtózatosszerű éhínség tört az országra, ami miatt többen elvesztek, mint a pogányok öldöklése miatt. Kutyákat, macskákat ettek és piacokon nyilvánosan árulták az emberhúst. Krisztus születése óta nem volt ilyen nyomorúság a bűnök miatt.”²⁶⁴

Ez a verzió egy kicsit eltér a többitől, de lehet, hogy közelebb áll az igazsághoz. Miféle prédikátor lehetett az, akinek a szavára hallgatott a király? Szerintem inkább egy pápai prelátus a prédikátorok rendjéből. Miért lett öngyilkos Gothán, miután ilyen jól végezte a dolgát, és éppen Ausztria hercegétől való félelmében? Nem inkább, mivel a mór megtette a kötelességét, már nem volt rá szükség, így eltüntetve a nyomokat. Valahogy úgy tűnik, hogy ez nem más volt, mint a pápa áldásával végrehajtott bosszú a királyné meggyilkolásáért.

A népességcsere megtörtént. A magyarság nagy része kipusztult, de azok az őshonosok, akik hosszú évszázadok alatt megtanulták a túlélést, a legrosszabb körülmények között is, most ők kerültek helyzetbe. Ezek a hunok voltak, de ez az igazság sehogy sem ment le a hamis történetírók torkán, így kunoknak hazudták őket, és azt próbálták bizonyítani, hogy csak IV. Béla alatt telepedtek le az országban.

Hun járás vagy tatár járás?

Miért van az, hogy a tatárjárási idejéből, ami majdnem két évet tartott, alig találunk emlékeket, miközben a sokkal régebbi „hun invázióról”, amint az alábbi írásban láthatjuk, szinte képekben jelennek meg az események. Ha nem lennének árulkodó elszólások, nem vennénk észre a csalást. Ugyanis gyanús, hogy az alábbi leírás inkább az 1241. évi eseményekről szól, amit visszahamisítottak az ókorra. Az írás, mint a legtöbb történelmi írás, papoktól származik, ezért figyelembe kell venni a 13. században fennálló helyzetet a vallás terén.

„Valens, aki jól forgolódott a kül- és belháborúkban, értesítést kapott, hogy az összegyűjtött szkítiai hadsereg megérkezett. Ezek azok voltak, akiket Prokopiusz a saját segítségére kapott a szkíta királytól. Azt mondják, hogy ezek nagy kevélységgel és pökhendiséggel jöttek be, mindent lenéztek, amit nekik megtekintésre felmutattak, egyebet sem csináltak, csak sértegettek és mindenkiel arrogánsan bántak. A császár nemsokára ezeket visszaküldte Szkítiába, lefegyverezte és erődítményekbe záratta: azt mondják, hogy még a hajuk mozgása is a vadságukról árulkodik. Akik pedig a városokban szétszórtan voltak, őrizetbe vetettek, a látványuk megvetést keltve, a faragatlan mozgásuk és kinézésük miatt, akikről Arisztotel azt mondja, hogy fertőző állatok.”²⁶⁵

„A Szkíták királya ezekből visszakövetelte a nemesebb származásúakat. Ez egy nagyon nehéz ügynek bizonyult, mert nem volt könnyű ennek a törvényes és észszerű végrehajtása.

²⁶⁴ „Horum omnium malorum auctores erant Comites, qui matrem Regis occiderant, eo quod filius eliminasset eos de sedibus suis... Tartari et Chomani nemine resistente et occurrente recesserunt ab Ungaria cum infinita praeda auri, argenti, vestium, animalium, multos et captivos utriusque sexus ducebant in obprobrium Christianorum... Interea fames horribilis et inaudita invasit terram Hungariae et plures perierunt fame, quam antea a paganis. Canes edebant et catts et hominibus humana caro publice vendebatur in nundinis... A nativitate Christi non est tanta plaga et miseria propter peccata eorum.” (Uo.)

²⁶⁵ „Valenti qui ocium agebat ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hic vero erant, quos Procopius in suum auxilium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogantia incedere, omnia quae se eorum conspectui obtulissent despiciere et nihil facere, propterea quod quicquid iniuriae inferebat, id impune faciebant et arroganter et superbe se cum omnibus gerebant. Hos Imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam reditu intra munimenta compulit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt, ut etiam ad motum capillorum usque mentis ferociam indicarent. Hos igitur per urbes dispersos in libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit, his qui viderunt eorum corpora, in agrestem magnitudinem surgentia, graviora circa pedes, reliquis partibus exilia, qualia Aristotel, animalia infecta dicit...” (Labbe, 1648. 18.)

Mert akik hűségesküt tettek, azok a császár szolgálatába lettek küldve. Valentinus pedig tagadta, hogy miért voltak a császárhoz küldve, és azt is, hogy esküt tettek volna: Egy bizonyos Julianum állítólag a vérrokonsága miatt lett odavíve.”²⁶⁶

Ez az utolsó mondat egy lóláb, ami kilóg a többi közül. Sem előtte, sem utána nincs tisztázva, hogy mit keres ott.

Na, nézzük meg, hogy hova lett víve (küldve) és honnan? A császárhoz? A szkítáktól? Volt a szkíták közt Julán név? Azt tudjuk, hogy Juliánus barát úgymond a vérrokonsága miatt lett küldve, nem a római császárhoz, hanem Ázsiába a szkítákhoz, hogy megkeresse a vérrokonait, de nem a 4. hanem a 13. században. Látszik, hogy egy összeollózott írással állunk szemben, ahol keverik a két különböző századból való eseményeket.

„A követ tekintélyét a neki kijáró helyből lehet megítélni: A császár azt mondta, hogy a törvényesen fogvatartottakat ellenséggéppen kezeli, mivel ezek az ellenséget segíteni érkeztek az országra. Ezen okok ingerelték fel a szkítákat, így tört ki a háború.”²⁶⁷

És most az írás hirtelen mintha átugorna az 1241-es tatárjárásra. Épeszű történésznek fel kell tűnjön, hogy habár az írás folyamatos, de a történések között óriási szakadék tátong. A szkíták háborút üzennek a rómaiaknak, aztán hirtelen ők kezdenek menekülni a rómaiakhoz a hunok elől.

„A Szkíták a Hunok által le lettek győzve, és a teljes kipusztulás szélére taszítva (akiket csak megtaláltak, nőket, gyerekeikkel, a legnagyobb kegyetlenséggel mészároltak le), nagy tömegben, nem kevesebb, mint kétszázezer harcképes, élete virágában lévő ember menekült el. A folyó partján állva kezüket kinyújtva, sírányozva könyörögtek segítségért, és kérték, hogy átkelhessenek és bebocsájtást nyerjenek. A Rómaiak pedig a folyó másik partján állva azt felelték, hogy semmit nem tehetnek, csak a császár beleegyezésével. Mert az ügyük kivizsgálása már fel van terjesztve a császárhoz. Mivelhogy a dolgok nagyon bonyolultak és szerteágazottak, mindkét részről, ezért az ügyet a bíborosok tanácsa (consistorio Principis) elé küldték, végül a császár (ez lehet a pápa is) ítélt a szenátus tanácsa alapján, aminek a hatáskörébe tartozik a Birodalom ügye. Itt voltak a testvérek gyerekei (itt az előkelőkre gondol), akik előbb részesülnek bebocsájtásban, de császári rendelkezés értelmében ezeket egyenlőképpen kell mindenhova elosztani, hogy egy se kerüljön a fiúkból a nagybácsiához. Ehhez hasonló megfontolásokból, a szkíták nagyszámú befogadását a rómaiak csak a fegyverek leadása mellett engedélyezték. De még mielőtt erről rendelet érkezett volna a császártól, a szkíták bátrabbjai megpróbálták fegyverrel és erőszakkal átkelni, de ezek vagy vissza lettek taszítva, vagy megsemmisítve. Elválasztották a tömegtől a hadseregben szolgálókat, és ezeket meg a parancsnokaiktól, aminek megtagadása halálbüntetéssel járt.”²⁶⁸

²⁶⁶ „Ab his Scytharum Rex nobili genere ortos repetiit. Erat hoc negotium arduum et huiusmodi quod non facile posset ad iusti rationem expendi. Dicebat enim se hos fide iuramento habita ad suppetias Imperator misisse. Valentinus vero negabat, eum ad quem miserat Imperatorem fuisse, neque se iurasse: ille Iulianum in medium adducebat, seque hoc eius consanguinitate dedisse.” (Uo.)

²⁶⁷ „Legatorum etiam dignitatem, tanquam legatorum loco essent, obtendebant: Imperator contra disserebat etiam legatos iure teneri et eos qui praesentes erant hostium numero habere, quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his causis Scythicum excitatum est bellum...” (Uo.)

²⁶⁸ „Scythae victi et ab Hunnis caesi et eorum magno numero ad interuicium usque deleti (omnes enim qui comprehendere potuerunt cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt cum nullus crudelitatis et caedum esset modus), in magnam multitudinem coaluerunt et non minus quam hominum ducenta millia, qui bellum apti et aetate florentes erant ut fugerent, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani qui ripis praeerant nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognito est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur, multaque in utramque partem in consistorio Principis dicta essent, tandem in sententiam Imperatoris itum est, et factum Senatusconsultum, ex aemulatione quam habebat, cum his qui Imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris et vero ipsi primae partes attribuebantur, sed illi Imperatoriam potestatem ex aequis partibus inter omnes dividi oportere censebant, neque ulla in re patruo concedebant. His causis impulsus, tum etiam quia

Itt egy másik lóláb: a consistorio nem más, mint a bíborosok tanácsa. Ugyan lehet ezt a császár tanácsai testületére is vonatkoztatni, de ha a leírt események a 13. században zajlanak, akkor tényleg a bíborosi testülettel van dolgunk, mert ebben az időben az Egyház átvette a hatalmat a civil élet összes területén.

Ha ezek a szkíták a mai Ukrajna területéről érkeztek volna a Duna alsó folyásához, akkor bizony nyújthatták a kezeiket és siránkozhattak volna, mert a túlsó partról aligha hallották vagy látták volna őket. Itt valami más folyóról lehet szó, és más időből.

„Ily módon, akik a parancsnak ellenálltak, meg lettek semmisítve. Akik azonban előbb részesültek a császár kegyelméből, de magukat értékesebbeknek tartották, őket kinevették, mert mint katonák, megfelelőek voltak, de túl faragatlanoknak és műveletleneknek tartották őket a civil ügyek intézésére. A császár azt a parancsot adta Antiokiából, hogy a még semmire sem használható fiatalokat küldjék különböző római régiókba, és mint túszoikat tartsák ott őket. Egyébként ne maradjanak a katonák a parton tömegben, a harcra képes katonákat addig ne engedjék át, amíg le nem adják a fegyvereiket. Voltak, akik kijátszották ezt a parancsot egy kedves arcú gyerek miatt, azok közül, akik átjöttek, a másik egy fogoly szép felesége miatt. Egyiket egy szép szűz ejtette rabul, másokat ajándékokkal vettek meg, lenvászon öltözetekkel, mindkét oldalán hímzett rojtos takarókkal. Sőt olyanok is voltak, akik új cselédekkel töltötték fel a háztartásukat, marhákkal a tanyáikat, és mindenféle élvezetekbe merültek. Így lettek legyőzve a szkíták által a leggusztustalanabb és legbomlasztóbb győzelemmel. Ők megannyi dolgot megszereztek erőfeszítés nélkül, és az otthon elszenvedett veszteségeik után itt boldogultak. És Szkítia pusztája és pokla után megszállták a Római Birodalmat.”²⁶⁹

Itt újra felvetődik a gyanú, mivel tudott egy barbár nép, amelyik Szkítia pusztáiról menekült, megvesztegetni egy magasabb kultúrával rendelkező birodalmi népet? Ha áttesszük az eseményeket a 13. századra, amikor a tatárok elől menekültek, akkor már érthető, ugyanis abban az időben Magyarországnak minden adottsága megvolt, hogy egy gazdag, civilizált társadalommal rendelkezzen. Biztosan vittek magukkal sok értékes holmit, amivel le tudták kenyerezni az egész római birodalmat, de az is biztos, hogy nagyon sok kincset elástak. A tatárok közel kétévi Kárpát-medencei tartózkodása alatti legfőbb foglalkozása a kincsek utáni vadászat volt. Számítalan embernek meg kellett halni, akiket az elásott kincsekért vallattak. Nem mindegy az, hogy a manapság talált kincseket is melyik századokra datálják, és kiknek tulajdonítják.

„A barbár és álnok természetük miatt úgy tűnt, hogy a szövetség nem vezet semmire. Hiábavaló volt az a gonddal és vigyázattal eltervezett dolog, hogy a befogadottakat szórják szét a birodalomban. Cselédek, feleségek, gyerekek mind a város jelét viselték. De sokkal ékeesebb ruhákat viseltek, mint az a foglyokhoz illett volna. És mint amikor a meleg levegő a magasba

maxima accessio potentiae praesto erat Romanis, iussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam armorum abiectio esset ab Imperatore imperata, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem a reliquo separatam confecerunt, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt.” (Uo. 19.)

²⁶⁹ „Ad hunc modum his qui sibi adversabantur, exitio fuerunt. Qui autem apud Imperatorem primas partes gratiae occupabant, et plurimum apud ipsum valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello quidem aptos, sed prorsus rerum civilium rudes et imperitos esse dicebant. Iusserat autem Imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli usui aptam susciperet aetatem et per Romanorum ditionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent. Neque eo secius milites ad ripas consistere ut turbas, pugnae aptas minime transgredi finerent, neque navigia illis ad traiectionem praeberent, priusquam arma deposuissent quo nudos transmitterent. Eorum autem qui ista mandata exceperunt exarsit hic in amorem unius pueri candidi et vultu grati ex his qui traiectioni fuerant, alter misertus est uxoris formosae unius ex captivis. Hic captivus fuit sub virgine formosa, alios magnitudo munerum coepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte simbiata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis replerent et villas pecudibus et in omnem libidinis licentiam proruperunt. Itaque victi a Scythis victoria foedissima et dissolutissima eos tanquam benefactores et servatores priscos cum armis exceperunt. At illi tanta re sine ullo labore adepta, ex clade quam domi acceperant, suam comparaverunt prosperitatem. Nam pro desertis Scythiae locis, et barathro, in Romanum invaserunt imperium.” (Uo.)

emelkedik, úgy nőttek és értek meg a foglyok gyerekei, és nagy tömeggé nőtt az ellenséges nemzet.”²⁷⁰

Ezek a mondatok is sokat elárulnak. Hogy lehettek az Ázsia pusztáiról idevetődött menekültek öltözékei szebbek, mint a művelt birodalmi embereké? De azt is írja, hogy minden gondosan előre el volt tervezve. Ez megint csak a 13. századi eseményekre találó, amikor az eretnekeket és a római egyházi intézménnyel konfliktusban álló népeket meg kellett leckéztetni. Az írás első felében azt olvassuk, hogy a szkiták akkor még nem menekültek voltak, hanem meghívottak, de mindent lenéztek és megvetettek, amit nekik felmutattak. Itt burkoltan épp azt írja le, hogy a „szkiták”, vagyis a magyarországi egyházi képviselők nem akarták elfogadni, sőt lenézték a Róma által képviselt dogmákat.

A tatárok betörésének ábrázolása Thuróczi János krónikájában (1488).²⁷¹

A továbbiakban szó van egy meséről, amely a kelet-római népek között terjedt, hogy miután egy sárkányt legyőztek, ennek a fogai szétszóródtak a birodalomban, amely fogakból, mint az elvetett magból, mind sárkányok keltek ki.

A Kárpát-medencei nép harci jelképe a sárkány volt. A Bátoriak címerén pedig sárkányfogak vannak. A sárkány latin neve a dragon, innen kapta a nevét az egyik hadosztály, a dragonyosok. A dragonyost dragosnak is nevezték. Egy Dragos nevű hadvezér alapította meg állítólag Moldvát.

Egy kis adalék alább. Az ebben leírt eseményt a 235-ös évre datálják, és azt állítják, hogy ez lenne a Szent Orsolya és társai ellen elkövetett vérengzés. Szent Orsolya történetét csak Szent Erzsébet álmából tudjuk, tehát nem hiteles.²⁷² Ha viszont a 235-höz hozzáadunk ezer évet, akkor olyan történetet találunk, amit azok, akik megélték, csak kódolva mertek leírni.

²⁷⁰ „Atque adeo, iam tum barbara eorum natura et perfida, ex eo quod foedera pro nihilo ducebant, apparuit. Etenim aetas inutilis, a traiectione suscepta magno studio et cura, eorum qui hoc consilii dederant, per gentes, et nationes, ut habitaret, est dispersa. Domestici, uxores, filii, hi quidem signa regia gerebant. Illas autem conspiciere erat mollius et venustius quam captivas decebat vestitas. At captivorum filii, et quicquid illis fuit mancipiorum, aeris temperie in altum se sustulerunt, et praeter aetatem pubuerunt et in immensam multitudinem adunatum et auctum est hostium genus.” (Uo.)

²⁷¹ <https://tortenelembox.com/2015/11/13/batu-kan-es-a-tatarjaras/>.

²⁷² Lásd a *Szent Erzsébet vallomása* c. fejezetet.

„Amikor Rómában voltunk, élt ebben az időben két igazságtalan vezető (Rómában kik lehettek a vezetők a középkorban?), Maximus és Afrikánus, akik látták, hogy sokan vagyunk, és sokan özőnlenek hozzánk, és hozzánk társulnak, ezért nagyon kikeltek ellenünk, és attól féltek, nehogy általunk nőjön és erősödjön meg a keresztény vallás. Amikor kifürkészték az útjainkat, sietve elküldték Juliust (itt köszön vissza Juliánus barát), hun nemzetiségű vezetőt a rokonaihoz, hogy hozza el csapataikat, minket leverni és megsemmisíteni. Aki gyorsan megfogadta a parancsaikat, és nagy tömegű hadsereggel ránk rontott, amikor Köln felé mentünk, ahol kiontotta a vérünket.”²⁷³

IV. Béla dicstelen szerepe?

Tudom, hogy sok érzelmcentrikus hazafinál ez a fejezet is ki fogja verni a biztosítékot, de hasznosabb az igazság megismerése, még ha fájdalmas is, mint hazug ábrándokra építeni. Az egyházi atyák és atyafiak közt biztos van latin nyelvet értő ember is. Ők megmondhatják, ha netán tévesen fordítottam.

Az idézetekből ki fog derülni, hogy a tatárjárás egy megrendezett, fizetett büntetőhadjárat volt, amelynek a megrendezésében részt vett IV. Béla, Frigyes osztrák herceg és a Vatikán. A 13. század legmeghatározóbb eseményei az eretnekek elleni keresztes hadjáratok voltak, melyeknek célja a Katolikus Egyház egyeduralmának megszilárdítása. Erre kapacitálható volt IV. Béla, aki mélységes gyűlölettel viseltetett a magyar urak iránt az anyja meggyilkolása miatt. Ebben a sakkjátszmában eszközként felhasználtak két bábot: Frigyes osztrák herceget és a kumán Gothánt (Kuten, Kötöny), akiket nemsokára megölnek, a nyomok eltüntetése érdekében. Már az is gyanút kelt, hogy Béla király egész a tatárok kivonulásáig teljesen passzív marad. Tudvalevő, hogy a tatárok minden élelmet és állatot kivittek az országból. Az éhínség és a pestisjárvány miatt több ember pusztul el, mint a tatárok keze által, és mégis Béla királynak módjában áll számtalan csatát vívni a tatárjárás után. Persze az első dolga, hogy eltegye láb alól Frigyes. A krónikák szerint a tatárok elvittek minden állatot, élelmet, pénzt, eszközöket, és

²⁷³ „Cum essemus Romae, fuerunt ibidem eo tempore duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximus et Aphricanus: qui videntes magnam esse multitudinem nostram et multos confluere ad nos et nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos: et metuebant ne forte per nos multum crescere et roborari deberet religio Christiana. Unde cum explorassent iter nostrum quo perrecturae eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quendam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret ac deleret nos. Qui cito acquiescens voluntati eorum, cum armatam multitudine egrediens irrui super nos cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostrum.” (Ussher, 1687. 326.)

mégis Bélának módjában áll számtalan csatát vívni. A kétkerekű taligákat pedig nem Béla idejében húzza az istenadta nép, hanem csak negyven évvel később, IV. László uralkodása alatt. De nézzük mit ír ezekről az eseményekről az Osztrák krónika.

1239. év: „Ez a faj (a mongol-tatórok) maga alá gyűrte a kumánokat, akik mindenben engedelmességek nekik. Ekkor annyira megszorodott a gonoszság a földön, hogy senkinek sem kegyelmeztek, néha békét ígértek, de nem tartották be az ígéretüket. A királyuk kijelentette, hogy ő az egyedüli Úr a Földön, ezért nem igényli senki segítségét, vagy tanácsát, nem fogadta a hozzá menesztett küldötteket, csak azokat, akik az ő törvényét követik, vagyis a mindenható Isten tagadását, és az emberek gyilkolását. Ugyanezt kérte Ausztria hercegétől küldöttek által, aki azonban nem értett ezzel egyet. A seregeik egy része benyomult Ausztriába és Csehországba, majd sok pusztítás után ezek visszamentek az övéikhez... Amikor Gergely pápa ezt felfogta, bánkódott emiatt, ő segíteni akart a Szent Egyházon, megmozgatva (megrázva), de nem gyengítve azt, ezért szétküldte az embereit prédikálni és keresztet adni (keresztes hadjárat az eretnekek ellen), minden bűnös kiadatására. Ezt sokan örömmel fogadták, királyok, hercegek, püspökök, nemesek és közemberek, öregek, fiatalok, felkészültek a széthúzás fiai elleni bosszúra. De a császár (II. Frigyes) meggátolta ennek a véghezvitelét, mikor megbeszélésre hívatta magához a magyar királyt, de az megtagadta. Gergely pápa anélkül, hogy kibékült volna a császárral, meghalt.”²⁷⁴

Ehhez nem szükséges sok kommentárt fűzni, akinek esze van, megérti a történeteket.

1255. év: „1260-ban a magyarok a stíriaiakat jobban vegzálják, mint bármikor ennek előtte, ezért Otokárt hívják segítségül. Amikor ezt megtudta Béla, fiát, Istvánt küldi Stíria dűlására.”²⁷⁵

„Ugyanez évben (1260) ez előtt a háború előtt a magyarok benyomulnak Ausztriába, akikkel szemben sok ausztriai kiállt. Az osztrákok közül ezek estek el: Otto Comes de Hardekk, Chunradus frater ejus de Plaien, Dominus Krafto de Sleinz ést dominus Cadoldus Orphanus...

(Ezt az eseményt foglalta versbe a hajdani krónikás, a krónika eredeti nyelvezetével, mert a többi átírták a 18. századi latin szerint:)

Ezerszázharminchárom évben

Hatvan jólképzett nemesét, siratja

A hercegeitől megözvegyült Ausztria

Mondják, hogy azóta adófizető a marha” (Stier=bika).²⁷⁶

Ezt aztán már nehezen értelmezheti még az a történész is, aki tisztában van a latin nyelvvel. Tehát az írás szerint ez az esemény 1260-ban zajlik. A vers szerint viszont 1133-ban. Tegyük fel, hogy a krónikás tévesen, kétszáz helyett százat írt. Akkor viszont ez a hadjárat a tatárjárás

²⁷⁴ „Quae gens subjecit sibi Chomanos ut in omnibus parerent eis. Tunc primo multiplicata sunt mala in terra, eo quod nemini parcerent, pacem aliquando querentibus dabant, sed non servabant. Rex ilorum se solum Dominum esse in terra dicebat, ideo nullius auxilium vel consilium, aut legationem recipiebat, nisi qui vellet sequi legem ipsius, scilicet negare Deum omnipotentem et homines interficere. Idem quesivit a duce Austriae per nuntios suos, sed ille non consensit. Pars etiam exercitus illorum intravit fines Bohemiae et Austriae et multis interfectis ad suos remeabant... Quod malum cum percipisset Papa Gregorius, tactus dolore, et volens succurrere Sancte Ecclesiae titubanti sed non deficienti, misit Legatos suos predicare et dare Crucem in remissionem omnium peccatorum. Quod multi cum gaudio suscipientes, Reges, Duces, Episcopi, nobiles et ignobiles, senes cum junioribus parabant vindictam facere in filios dissidentiae. Sed Dominus Imperator hoc fieri prohibuit, eo quod Rex Ungariae ab eo vocatus venire contempsit, et loqui cum eo. Dominus papa Gregorius non reconciliatus Imperatori obiit.” (Pez, 1721. 816.)

²⁷⁵ „Stirienses ab Ungaria afflicti plusquam ante, Otakerum invocant. Quod audiens Bela, filium suum Stephanum mittit ad Stiriam devastandam.” (Uo. 814.)

²⁷⁶ „In eodem anno ante hoc praelium intraverunt Ungari Austriam, et occurrerunt eis multi Austarales. De Australibus sunt occisi, Otto Comes de Hardekk, Chunradus frater ejus de Plaien, Domini Krafto de Sleinz et dominus Cadoldus Orphanus...

Anno milleno centeno terque triceno

His sexaginta Comisces, et bene discas,

Austria quod tota flet Principibus viduata

Post haec Cornuto discet servire tributo.” (Uo.)

előtt történt. Több történelem-kritikus észrevette ezt a jelenséget, hogy száz év különbséggel ugyanazok az események játszódnak le. Az a helyzet, hogy egy bizonyos időben, talán a 16. században a Krisztus születési dátumát visszatolták ezer évvel. Addig az MCCXXXIII (1233) évet egyszerűen CCXXXIII (233)-nak írták. Majd amikor az évszámokat korrigálni kellett az ezer év betoldása miatt, hogy minél kevesebb javítás legyen a kéziratokban, csak az első C-t módosították M-re. Az ezer év betoldásával szükség volt a történelmi események szaporítására is, így utólag jól jött a kettőzés. És valóban az 1233-as évről van szó:

„1233-as incidens. A magyarok benyomultak Stíriába, dúltak, raboltak és égettek. A stíriaiak vezető nélkül ellenük álltak és üzni kezdték őket. A magyarok egész a határukig vonták (csalták) őket, csapdát állítva, majd visszafordulva a nagy dulakodásban mindkét részről sokan meghaltak és sokan megsebesültek. A végén a magyarok győzedelmeskedtek, a nemesebbeket foglyul ejtették, a többi megölték, kevesen tudtak elszaladni.”²⁷⁷

1271. év: X. Gergely pápa zsinatot tart Lugdunensben (Lyon), ahol görög és tatár küldöttek és részt vesznek. A tatár küldötteket itt megkeresztelik.²⁷⁸

„Ebben az évben (1287-ben) a kumánok és a tatárok megszámlálhatatlan sokasága benyomult Magyarországra, dúltak, fosztogattak, öltek, és elvittek megszámlálhatatlan sok férfit és nőt, és ezek kicsinyeit. Végül azonban az Erdélyi nép csúfosan megkergette őket, sokakat megöltek, akik elmenekültek, a hegyekben és erdőkben bujkáltak, de az isteni büntetés elérte őket. Mert az Isten. aki mindazok támasza, akik hisznek benne, nagy havazást és felhőszakadást küldött rájuk, hogy az árvízben szinte mind elvesztek, kevesen menekültek meg.”²⁷⁹

Hogy is van akkor ez? Nem László üzi ki a tatárokat? Úgy néz ki, hogy itt a kompilátor összekeverte a Kun László idejébeli tatárjárást a 17. századi tatárjárással. A könyv jelen digitális változatában vannak hiányzó oldalak, és vannak felcserélt oldalak. Így feltételezem, hogy a fenti szöveg is inkább a könyv hiteltelenítését szolgálja.

A magyar krónikák nagyon lapidárisan számolnak be a tatárjárásról. Mivel az osztrákok inkább az események nézői, mint elszenvedői voltak, ezért nem csoda, ha bővebb beszámolóval rendelkeznek. A magyar beszámolók hiányossága fordított arányban áll a pusztítás méreteivel.

Összegezzük az olvasottakat:

1. IV. Béla már a kumánok támadása után elmenekül, és az idegenek garázdálkodásának egész ideje alatt teljesen sorsára hagyja az országot.

2. A Szentszék kapcsolatot tart fenn a garázdálkodókkal a megszállás előtt, alatt s utána is.

3. Ausztria hercegének, Frigyesnek köze volt a kumánok ténykedéséhez, mert a krónika szerint Góthán a hercegtől való félelmében lett öngyilkos.

Közvetlenül a tatárjárás után ezt találjuk a krónikában: „Frigyes, Ausztria és Stíria hercege nagy sereggel vonul ki a magyar király elé a Lajta mellett, ahol megbékülnek összecsapás nélkül.”²⁸⁰

²⁷⁷ „MCCXXXIII Incidentia. Ungari intraverunt fines Stiriae, et vastaverunt eos rapina et incendio. Stirienses vero congregati sine rectore persecuti sunt eos. Ungari vero longius eos trahentes a finibus suis, insidias ponentes post eos convertebantur: ad ipsos accedebant ante et retro, multi vero ex utraque parte mortui sunt et multi debilitati vulneribus. Tandem Ungari victoria potiti, nobiliores ex eis captivaverunt: ex tanta multitudine vix quinquaginta fugerunt, reliqui omnes aut interierunt, aut captivi abducti sunt.” (Uo. 812.)

²⁷⁸ Uo. 833.

²⁷⁹ „Eodem anno (MCCLXXXVII) post nativitem Domini Chomani et Tartari cum innumerabili multitudine intraverunt Hungariam, et vastaverunt eam, et occiderunt et deduxerunt ex ea innumerabiles viros, mulieres et parvulos eorum. Tandem vero ab incolis terre circa Septem Castra turpiter sunt de terra fugati, occisa ex eis innumerabili multitudine: reliqui vero qui evaserant, quamvis pauci, fugientes, latitantes inter montes et valles nemorosas, divino iudicio ibidem fere omnes perierunt. Nam Dominus qui ubique est protector in se sperantium, misit super eos nives et pluvias ingentes: confractisque nubibus super eos tanta inundati aquarum irrupit quod fer omnibus submersis pauci ex eis evaserunt.” (Uo.)

²⁸⁰ „Fridericus Dux Austriae et Stirie cum magno exercitu occurrit Regi Hungariae apud Leytam ibique pacificati sunt sine congressione.” (Uo. 817.)

Ebből a mondatból bizony az olvasható ki, hogy a magyar király készült megtámadni Frigyeszt, és nem fordítva. Az akkori határnál találkozott Béla Frigyessel, de a krónika szerint, akkor nem történt semmi. Viszont pár évvel később ugyanannál a folyónál (határnál) a magyarok megölik Frigyeszt:

„1246-ban miközben Frigyes osztrák herceg a magyarokkal harcol, a Lajtánál megöletik...”²⁸¹

Érdekes módon az osztrák krónika nem számol be arról, hogy Frigyes fogságba ejtette volna Bélát, de a történetíróknak valami módon ki kellett magyarázni, hogy Béla miért vadászta le Frigyeszt, akivel eredetileg szövetséges volt. A papír sok mindent elbír, és a jámbor hívő mindent elhisz.

²⁸¹ Anno MCCXLVI. Fridericus Dux Austriae contra Ungaros praelians super fluvium Leytach occiditur...” (Uo. 819.)

10. Az ellenséges és a magyar beszámoló különbsége

Ottó magyar király

Nehéz eldönteni, hogy egyes mai politikusok genetikailag örökölték-e a hazudozást, vagy a történelemből tanulták. Aventinus, aki az ősmagyarokról azt írja, hogy embervért ittak és nyáron sütötték az emberhúst, itt sem hazudtolja meg önmagát.

Ez az Ottó úgy kerül bele a magyar királylistába, mint Pilátus a Krédóba. A magyar történetírás nem is sokat foglalkozik vele, inkább csak a mesébe illő korona-elvesztését, meg a tömlöccel végződő leánykérést emeli ki. De nem úgy Aventinus, aki több oldalon keresztül, miután leírja a csodálatos menekülését, majd Oroszország és Lengyelországon keresztül való visszatérését Bajorországba, mind úgy számol be a tevékenységéről, mint „Otto rex Ugrorum” által elkövetett dolgokról.

„Ezalatt Ottó, a magyarok királya bizonyos szolgák segítségével megszökött, majd Oroszországon és Lengyelországon keresztül Glogoviába érkezik, ahol a város vezetője, Konrád, ahogy felismerte, azonnal hozzáadta feleségül a lányát, és az após, meg bajorok segítségével menyasszonyával együtt visszatér Bajorországba, majd Strubingensben esküvőt tart. A császárt, aki csodálkozott, hogy Ottó épségben visszatért, mialatt a Rajna melletti Suitonum völgyét róttá, az unokaöccse, Ioannes, akinek örökségi követelése volt vele szemben, megölte 1308-ban. Ez történt száz évvel azután, hogy Philip császár ugyanígy végezte a kevélysége miatt. Kelemen pápa levélben fejezte ki együttérzését Rudolfnak, a császár fiának, és meghagyta neki, hogy a legmegfelelőbb módon járjon el.”²⁸²

²⁸² „Interea Otto Ugrorum rex, ope ministri evadit, Russia, Polonia perreptata, Glogoviam pervenit, ubi á Conrado urbis regulo agnitus, eius filiam uxorem ducit, ope soceri, atque Boiemorum in Boiariam cum nova nupta revertitur, Strubingensium urbe nuptias facit. Caesar (Albert) admiratus Ottonem incolumem ex Ungaria rediisse, Rheni tractus, Suitonumque, valles perlustrat, á Ioanne nepote ex fratre, quod Sveviam paternam haereditatem repenti reddere supersederet, Kal Mayi interficitur, anno aere Christianae 1308, post annos centum, quam Philippus Caesar simili fato sublatu fuit. Clemens Pont Max. ad Rudolphum Boiariae ducem dat literas, necem avunculi deflet .Deinde mandat, ut Rudolphus operam navet, quo idoneus, atque, rei bene gerendae peritus summo rerum fastigio imponatur.” (Aventinus, 1627. 456.)

Úgy néz ki, hogy Rudolf megértette a célzást, mert nem nagyon igyekezett apja örökébe kerülni. Ugyanis egy Hainrikus nevű herceget választanak császárnak, Ioannest pedig (Albert gyilkosát) Bajorország királyának.

„Egy dermesztő hideg tél következett, sokan elpusztultak a hidegtől és az éhségtől, amint mondják, vagy ezerháromszázan. Ottó, Magyarország királya testvérével, Istvánnal, ki Bajorország alkormányzója volt, január hónapban ostrom alá vette Neoburgiumot, melyet az osztrákok birtokoltak. Négy hónapi ostrom után faltörő kosokkal lerombolták a falakat, hogy a sereg be tudjon nyomulni a várba. Lamberg várának prefektusa és társai ekkor felgyújtották a várat és elmenekültek Berstajnba. Neoburgium a lángok martalékává vált.”²⁸³

Tehát azt a látszatot akarja kelteni, mintha Magyarország királya a magyarokkal ostromolna egy osztrák várost.

„Ottót és testvérét, Istvánt a Truheding dinasztia és a Hohenloherek, segítségül hívták egy az osztrákok elleni hadjáratra. Ezerötszáz lovas és hatvanezer gyalogossal indult március elején. Az Ens folyó meg lévén duzzadva, késleltette az előrehaladást. Hartlib Puechberg javaslatára hidat építenek és az éj leple alatt átmennek a folyón. Az ostrom elhúzódik egész novemberig. Ekkor az osztrákok, nagyrészt földműves emberek, feladják a vár védelmét, felgyújtanak minden visszamaradt alkalmatosságot és a várat, majd a vezér, a püspök és társaik elmenekülnek. A vindeliciak eloltják a tüzet és a visszamaradt rengeteg ló, élelem, bor, ruhák, fegyverek és értékes művészi tárgyak birtokába jutnak. Úgy hírlik, hogy a püspök sátrát, mely 160 uncia ezüstöt ért, 4x160 unciaért adták el a batáviaiaknak. Erről epigramma is készült. Otto és István a győzelem után Landshutába mennek, ahol István még ez évben (1311) természetes halállal meghal. Negyven évet élt.”²⁸⁴

Jó példával jár elől a császár is:

„Ezen időben fordítja a fegyvert Itália ellen Hainrikus Császár (miután jó ötven éve egy-egy uralkodónk se tette be ide a lábát). A bajor Rudolphus és az osztrák Liutpoldus voltak a hadi szövetségesei. Kényszerrel maga mellé állította Milánót, Brixiat és Taurisiumot. Pisa, Genuus és más városok önként kinyitották előtte a kapuikat. Ezalatt Alsó-Bajorországban Ottó, a magyarok királya, Lajos, Rudolf testvére meg István két fia jelenlétében, kiknek gyámja volt, megbeszélést hívott össze Landshutába, annak a nagy összegű pénznek az előteremtésére, melyet különböző alsó-bajorországi lovagoktól és más polgároktól kért, a gyakori háborúkra, meg a sikertelen magyarországi korona-megszerzésre. Ez a pénzszerzés nem zárta ki a lopást, rablást, gyilkosságot, zsarolást.”²⁸⁵

²⁸³ „Gelu acutum, hyems aspera subsequitur, multos mortales extinxit, fame, atque frigore bis mille atque trecentos homines periisse aiunt. Otto rex Ungariae atque Stephanus fratres Boiariae secundae rectores, Neoburgium iuxta Oenum, quod Astriacis parebat, tertio idus Ianuarii obsident, pontem erigunt, quator menses continuos castellum oppugnant, per metallarios tandem cuniculis ductis moenia subruunt, adeo ut exercitui aditus pateret. Lambergensis arcis praefectus, a c caeteri comites ignem aedificiis immitunt, ad Bernstein aufugiunt. Neoburgium in cineres et favillas redigitur.” (Uo.)

²⁸⁴ „Otto ac Stephanus fratres, secundae Boiariae rectores, accitis á dynastis de Truheding, atque Hohenlohe auxiliariis copiis, suppetias obsessis ferunt, mille quingentos equites, peditum ex agris, atque rure sexaginta (ita divulgant) millia ducunt, in adversa ripa confidunt, aperto Marte conflagrare constituunt: sed Oenus coire exercitus prohibebat. Hartlibij a Puechberg consilio pons erigitur repente praeter opinionem hostium, opereque confecto, media nocte copiae traducuntur. Astriaci multitudine agricolarum territi prima luce tertio nonas Novem. obsidionem solvunt, impedimenta atque castra sua incedunt: Dux, episcopus, comites fugam capessunt. Vindelici ignem restinguunt, castris, equis, armis, commeatu, tormentis bellicis, accipi tribus, vino, vestimentis, ceterisque, impedimentis, papilionibus, preciosae artis potiuntur. Tabernaculum episcopi, quod centum sexaginta unciolis argenti constituisse fama erat, quator libris Bathavensibus venundatur. Extat Epigramma de hac re. Otto et Stephanus victoria potiti, triumphabundi Landshutam redunt, ubi eodem anno, qui fuit Christi 1311, Undecimo calendas Ianuarias Stephanus naturae concessit.” (Uo. 456-457.)

²⁸⁵ „Isdem diebus Hainrichus Caesar arma in Italiam (quo nemo principum nostrorum quinquaginta ferme annis venerat) movet, commilitones sunt: Rudolphus Boius, Liutpoldus Austriacus. Mediolanum, Brixia, Taurisium vi ad obsequium redacta: Pisa, Genua, caeteraque urbes, ultro suum principem accersunt, portas eidem sponte aperiunt. Inter haec in Boiaria inferiore, Otto rex Ugrorum, presente Ludovico fratre Rudolphi, quasi tutore Ottonis

Nem sokkal élte túl az öccsét, Istvánt (Stephanus), mert 1312-ben, 51 éves korában meghal.

Miért érezte Aventinus szükségesnek ennyire kihangsúlyozni, hogy Ottó Magyarország királya (habár már rég nem volt az, és valójában semmit nem tett Magyarországon, amivel kiérdemelte volna ezt a címet), ha nem a magyarság befekettítése miatt?

A Székely krónika

Székely István krónikája.²⁸⁶ Valószínű, hogy a szerző a 13. század előtti történelmi adatokat idegen krónikákból másolta, amikor ezen krónikák még nem voltak expurgálva a jezsuita rend által. Ezért találunk ilyenfajta adatokat: „Eele pedig a Noe ez világon mindenestől fogva tized száz esztendeig, és meghala... Sok onokáit látván, mert Ábrahámmal élt egy (időt) majd ötven nyolc esztendeig.”

Az is látszik, hogy a 15-16. században az idő pontos fogalma nagyon zavaros volt az akkori emberek gondolkodásában. A legfőbb erény akkoriban nem a tudás, a logikus gondolkodás vagy az igazságosság volt, hanem a hűség és a hit: „...e világnak ítéletire ki meg fog fizetni mindennek akkoron, kinek kinek mind az ő hite szerint.”

Habár a szerző nyíltan pápaság ellenes, a könyv gerincét a pápák időrendi sora alkotja. Szent Péterről bizonyítani próbálja, hogy nem járt Rómában (188. oldal). A hunokat eleitől fogva magyaroknak nevezi, de érdekes módon, amikor Árpád megünnepli a második bejövetelt, akkor nem „Isten! Isten! Isten!”-t kiáltanak, hanem „Deus! Deus! Deus!”-t, ami után a helység nevét, ahol az ünnepséget tartották, Désnek nevezték (304. oldal.) A Szent Orsolya legendája szépítés nélkül, mint történelmi tény van leírva (234. oldal). Attilát halála után *corporsó*ban temetik (236. oldal). Ebből következtetni lehet, hogy az előkelő személyek testét (korp) akkoriban sóval tartósították.

III. Incéről, a nagy eretnek-üldözőről azt írja, hogy ez vezette be előbb a sűgva való gyónást, és megtiltotta a köznépnek, hogy az Úrvacsoránál a „Krisztus vérét” (a bort) igyák (357. oldal). Azt tudjuk, hogy az iszlám tiltja a borivást, így gyanús a rendelet. Tudnivaló, hogy III. Ince 6000 tébai harcossal és 40.000 zarándokkal ment az „eretnekek” ellen. „Ferenc barát az

et Hainrici filiorum Stephani, qui adhuc impuberes erant, septimo decimo calendas Iulij Landshutae conventus agit, ut grandem pecuniam (quam ob crebra bella, et inauspicato, iratisque, superis tentatam Ungariam, debebat) dissolueret, quibusdam inferioris Boiariae equitibus et civibus omnem iurisdictionem, universas actiones, praeterquam furti, homicidij atque, latrocinij, atque ut appellant rerum capitalium et ius gladij vendit.” (Uo. 457.)

²⁸⁶ Szekel', 1559.

üdőben hozá bé a keresztények közé az ő szürke undok, rút, tetves, koldus barátit (359. old). „III. Honorius pápa Domonkos barát az ő barátit a keresztények közé támasztá, minden régulájával öszve” (360. oldal).

„VIII. Bonifacios pápa pápálkodik Rómában elég kegyetlenül nyolc esztendeig. Ez rókaül mene bé a pápaságba, farkasul éle benne és kimene mint egy eb. Ez szerzé Rómában az aranyas esztendőt a Sidóknak mogjuk szerint. Továbbá ez ír a decretálisnak az hatodik könyvét. Rabi Gerundensis kabalistálkodik” (373. oldal).

Karoberto királlyá tétele: „A pápa azonban megátkozá a magyarokat és minden szentségektől őket eltiltá mindaddig mignem a Cárol gyermeket megkoronázzák. Mindennek felette pedig az igen bántásokra vala a magyaroknak, hogy soholt az átok miatt a papok nem hagynak vala temetni. Azért minden Cinteremek és templomok rakvák valának holt tagokkal, ki miatt immár sem faluban sem városban nem maradhatnak vala a nagy doh miatt” (373. oldal).

400. oldal: „Ez üdőben Sigmond Imperátor számkiveté a Magyarokat, akik a Husz János tudományát vötték vala, kik felkelvén egyetembe bemenének Moldovába, és a Vajdától földet kérének és letelepödének Moldovának közepette, az magoktól fondált városba, kit mind e napiglan Hus városnak hívnak.”

IV. Pontosabb kép a múltról

1. XV. századi világnézet.

Nemzetek múltjába vájkálni nagyon kényes dolog, de olyan hatalmak múltját feltárni, akik még ma is a világ sorsát irányítják, olyan, mint darázsészket bolygatni. Azonban azt látjuk, hogy a világ a vesztébe rohan, és ennek a megállítása csak is az igazság megismerésén keresztül lehetséges, még akkor is, ha az igazság megismerése néha fájdalmat okoz. A betonba zárt történelmi írások betonfalai kezdenek repedezni. Egy megrogyott építményt csak úgy lehet megmenteni, ha a javítást az alapoktól kezdjük. Vissza kell menni az eredeti történelmi forrásokig. Sajnos ezek zöme meg lett semmisítve. Azon kevesek, amelyek előkerültek valahonnan, nem régibbek, mint a 16. században íródtak. Ezek szerzői habár hivatkoznak régebbi írásokra, de látni lehet, hogy hatalmi érdekek mentén íródtak. Jó lenne megkeresni a kéziratokat, ugyanis a 16. század előttről csak ilyenek léteztek. Ezek vagy hétpecsétetes zár alatt vannak, vagy megsemmisítették őket.

A XV. századi világnézetet (ez Mátyás király kora) a következő című könyvből vesszük szemügyre: „Minden nemzet szokásai, törvényei, rítusai, sok híres írótól Joanne Boemo által nemrég felfedezve és összegyűjtve.”²⁸⁷

Ez a könyv is a 15. századi nagyhatalmi történelemformálásnak az egyik példánya. A felsorakoztatott „tények” zöme hamis, de akinek esze van, azonnal láthatja, hogy milyen céllal íródtak.

Mint bármelyik régi történelmi írás, a teremtéssel kezdődik, aztán jön az özönvíz, a népek újra szaporodnak, a nyelvek szétválnak.

Aethiopia (Etiópia)

„Azt mondják, hogy a halandók közül az etiópok voltak az első, mivel az etióp föld a legközelebb állt a csillagokhoz, így a leghamarabb kezdett kiszáradni, mivel (az özönvíz után) a föld mindenütt vízzel borított volt.”²⁸⁸

„A halandók közül a legrégebbiek az etiópok.”²⁸⁹

Mivel az özönvíz-elméletnek nagyon sok támadható pontja van, ezért ezt az érvet nem lehet elfogadni. Ennek a mesének van valami más mondanivalója, és pedig az az állítás, hogy az akkori felfogásban a műveltség Etiópiából indul. Tudjuk, hogy abban az időben a műveltség szorosan a valláshoz volt kötve, és úgy tűnik, hogy a zsidó vallás Etiópiából származik. Erre abból is lehet következtetni, hogy az etiópok állítása szerint a frigyláda egy etiópai templomban van

²⁸⁷ „Omnium gentium mores, leges, et ritus, ex multis clarissimis rerum scriptoribus, á Ioanne Boemo Aubano Teutonico nuper collecti, et novissime recogniti.” (Boehme, 1542.)

²⁸⁸ „Aethiopes omnium mortalium primos fuisse dixerunt, hac coniectura usi, quod Aetiopicum solum ante omnes terras syderis propinquitate intepescere coepisset, quum terra esset ab initio uliginosa.” (Uo. 3.)

²⁸⁹ „Mortalium vetustissimi Aetiopes.” (Uo. 5.)

elrejtve, más ősi zsidó iratokkal együtt. Ide nem engednek be senkit. Tény az, hogy habár a frigyláda a zsidók legfontosabb ereklyéi közé tartozik, jelenleg eltűntnek van nyilvánítva.

„A nagyjaink úgy tudták, amint Orosius erről beszámol, hogy a föld háromszög alakú, amit az óceán vesz körül. A föld három része Afrika, Ázsia és Európa. Afrikát Ázsiától a Nílus választja el, amely Etiópiába nyúlik délre, Egyiptomon folyik keresztül és csodálatos természetűt kölcsönöz neki az áradásaival... Ázsiát Európától a Tanaisz választja el.”²⁹⁰

„Etiópiának két része van, egy ázsiai és egy afrikai. Az egyik része, amit ma Indiának mondanak, kelet felé a vörös barbár tengerig ér, észak felé Líbia és Egyiptom határolja, nyugat felé Líbia déli része. Etiópia másik fele nagyobb és dél felé nyúlik, ennek a népét Vulkán fiainak hívják az etiópok Plinius és a görögök szerint is, az égett fekete kinézésük miatt.”²⁹¹

„Az emlékezet szerint náluk (etiópok) vezették be először az istentiszteletet és a szakrális ceremóniát. Kétféle irodalom létezett, profán és szakrális. A szakrális, papok által íródott, csak nyomokban maradt meg... A fanatikus papokból választják a királyaikat.”²⁹²

Vajon hová tűnhetett el a szakrális irodalom? Ugye, nem nehéz kitalálni?

„Amint mondatott, a királyt, és aki a társadalomban érdemeket tudott felmutatni a király után, istenként tisztelték.”²⁹³

„A papok nőülhettek... A legnagyobb tiszteletnek örvendő apostol Etiópiában Szent Tamás... Az etiópok harci fegyverei: lándzsa, pajzs, sisak.”²⁹⁴

Thracia (Trákia)

„Trákia, melyet ma Romániának hívnak, Európának olyan régiója, amelyet Szkitia részeként tartanak számon, és Makedónia után észak felől az Iszter, kelet felől a Pontusz, dél felől pedig az Égei tenger határol. A valamikori híresebb városai: Apollophama, Enos, Nicopolis, Bizantium, amelyet később Konsztantin császárról Konstantinápolynak mondtak, Perynthos, Lysimachia, Caliopolis. Folyók: Hebrus, Nestos, Strimon. Hegyek: Hemus, Rhodoe és Orbelos. Az itt élő emberek vadak, edzettek és olyan nagy a számuk, hogyha egy birodalomba tömörülne Hérodotosz véleménye szerint, legyőzhetetlenek volnának, de amilyen büszkék, ésszel fel nem fogható, hogy miért ilyen gyengék.”²⁹⁵

²⁹⁰ „Maiores nostri, ut refert Orosius, totius terrae circulum Oceani limbo circumseptum triquetre esse figurae statuere: eiusque tre partes, Aphricam, Asiam, et Europam. Aphricam ab Asia disternit Nilus, qui á meridie in Aethiopiam diffunditur, et Aegiptum perlabens, ac mirabili foecunditate irrigans ostiis non minus septem mari infunditur... Asiam ab Europa Tanais fluvius separat, á septentrione in mediam fere paludem Maeotidem defluens, cum Ponto reliquum Asiae ab Europa dividit.” (Uo.)

²⁹¹ „Aethiopia duplex regio est, Asiae et Aphricae, altera que et hodie India dicitur, ad orientem solem rubro et barbarico mari alluitur, ad septentrionem Libyie et Aegipto contigua, ad occasum interiorem habet Libyam ac reliqua parte, qua austro iacet obversa. Alteri iungitur Aethiopiae que maior est et australior, sic appellata ab Aethiope Vulcani filio, qui illi presuit, ut Plinius ait, vel a Graeci aido cremo aspectus, quod solis vicinitate torreat.” (Uo.)

²⁹² „Primo deorum cultum apud eos institutum memorant, primasque sacrorum ceremonias. Duplicem literarum usum, ut que sacre dicerentur sacerdotibus duntaxat note essent... Rex ex sacerdotibus phanaticus eligerunt.” (Uo. 6.)

²⁹³ „Regem ut dictum est et eum qui de civitate meritis sit, secundum post Regem ut deos venerantur.” (Uo. 7.)

²⁹⁴ „Sacerdotes coniugati sunt... Thomae apostoli in Aethiopia summa veneratio.... Arma bellica Aethioporum: Arcu in bello utuntur, conto, lorica, galea.” (Uo.)

²⁹⁵ „Thracia, que hodie Romania appellatur, Europae regio est, inter partes Scythiae computata, Macedoniam sequitur, á septentrione Istrum habet, ab oriente Pontem ac Propontidem, a meridie Aegeum mare... In ea quondam urbes celebriores fuere Apollophama, Enos, Nicopolis, Bizantium, que postea a Constantino Constantinopolis dicta est, Perynthos, Lysimachia, Caliopolis, Amnes Hebrus, Nestos, Strymon. Montes Hemus, Rhodope, et Orbelos. Homines habet feros, asperos et numerosos adeo ut si aut unius Imperio regerentur aut idem sentirent, ut historie pater opinatur Herodotus: inexpugnabiles forent, et omnium gentium multo validissimi: sed quia arduum hoc illis est, et nulla ratione contingere potest, ideo imbecilles sunt.” (Uo. 66-67.)

„A fegyvereik, amint Hérodotosz leírja a Dáriusz hadjáratában, ezek: Rókabőrből készített sisakot, különböző kabátokat, öszvér bőrből készült cipőt és térdvédőt viseltek. Félelmetesek az íjhasználatban, amiben nagyon jártasak. A szkítákkal egy nyelvet beszéltek. Plinius írása szerint ötven stratégiai egységre osztódtak. De azt a Trákiát, amelyet valaha Gétianak mondtak, ahol Dárius Hidaspis fia elesett, ma *Valachiának hívják, Flaccus római népe* után. Ugyanis a rómaiak miután legyőzték és megsemmisítették a gétákat, egy bizonyos Flaccus nevű vezért küldtek ide kolóniát alkotni. Ennek a neve után szóromlás miatt kapta a kolónia a Valachia nevet.”²⁹⁶

„Ezt az elképzelést támasztja alá a római nyelv, amit mai napig is használnak az itt élő népek, habár már annyira romlott a nyelv, hogy a római emberek sem értik... A szakrális rítus görögkeleti. (Azt már nem meri megemlíteni, hogy a ceremónia nyelve szlavón, mert ez már nem illik bele az elképzelésbe.) Később a dákok elfoglalták ezt a földet, kiknek a neve után ezt Dácsiának nevezték, ma teutonok, székelyek és valachok lakják. A teutonok erős emberek, akiket Nagy Károly Szászországból hozott ide, és akik hét várat építettek, amelyek után a terület az anyanyelvük szerint a Siebenbürgen nevet kapta. A székelyek a magyarok közt a legrégebbiek, akik Szkitiából jöttek ki, és az itteniekkel szövetséget kötöttek. A valachoknak két csoportjuk van, a dragulok és a danok vagy davok. Mert a géte és a davi szolganevek, akik Görögországból jöttek ki. Miután a törökök benyomultak a dragulok és a danok földjére, a dánokat a megsemmisítésig irtották. Hunyadi János vitéz ember végül a dánok segítségére sietett és az ellenségtől visszafoglalta a földet, amit el is sajátított. A valachok foglalkozása köztudottan a pásztorkodás, ami a származásukra is utal. Valachiát nyugatról Erdély határolja, keletről a Fekete-tenger, északról Oroszország, délről pedig az Iszter, amely mellett télen mindig kóbor népek húzódnak meg a pusztá éj alatt.”²⁹⁷

Vegyük észre, hogy itt a szekeret a lovak elé fogták. Előbb a rómaiak legyőzik a gétákat, kolonizálják a területet, majd csak ezután jöttek a dákok valahonnan, „elfoglalták ezt a földet, kiknek a neve után ezt Dácsiának nevezték”. Ugyanez áll Sebastian Münster írásában a 989. oldalon.²⁹⁸

Vajon kik voltak ezek a dákok a szerző szerint? Hát, ha figyelembe vesszük Sebastian Münster írását, akkor rájövünk, hogy ezek a dákok germánok akartak lenni:

„Dácsia, amelyet az ókorban így neveztek, feloszlik Erdélyre, Szerbiára, Bulgáriára és Valachiára. Erdélyt Hétvárnak is nevezik vagy Zipcerföldnek, ahol a géták és a triballok laktak. Dácsiát Marmarisszának (Mármaros) is mondják, mely a Kárpátokban található, ahonnan a Tibiscus (Tisza) folyó ered, ahol annyi sóot bányásznak, ami egész Szkitiát el tudná látni sóval.

²⁹⁶ „Armatura qua (ut Herodotus scribit) in Dariana expeditione usi sunt, talis erat: E pelle vulpina cassides gestabant, tunicis induti, et insuper circumdati variis sagulis, pedibus et tibiis indutis caliga é pellibus hinnulorum, iacula peltas et pugiunculos, arcu valde pugnaces sunt et exercitatissimi, quem apud se repertum volunt. Una cum Scythia lingua utebantur. Scribit Plinius totam Thraciam in quinquaginta stratageas dividi solitam. Sed ea Thraciae pars que Gethica olim dicebatur, ubi Darius Hidaspis filius pene periit, hodie Valachia appellatur, á Flaccis Quiritum gente. Romani enim Gethis superatis et deletis, Flacci cuiusdam ductu eo coloniam miserunt: unde primum Flaccia dein corrupta voce Valacha dicta.” (Uo. 68.)

²⁹⁷ „Astipulatur huic opinioni Romanus sermo, qui adhuc in ea gente durat, caeterum adeo ex omni parte corruptus, ut vix Romano homini intelligatur... Sacrorum ritus qui et Grecis. Daci postea eam terram occupaverunt, á quibus aliquandiu etiam Dacia dicta fuit, nunc Teutones, Siculi, et Valachi tenent. Teutones fortes viri ex Saxonía illuc á magno Carolo transmissi, á septem urbibus quas habitant, Siebenbürgenses patrio sermone vocantur. Siculi Hungarorum vetustissimi, ex his qui ab initio ex Scythia digressi his locis confedere. Valachorum factiones duae Dragule et Dani, alias Davi. Nam Gethae et Davi servorum nomina inde olim profecta Graecorum quidam prodidere. Dragulae Danis impares, Turcas nostrorum patrum memoria in eam terram induxerunt, quorum armis Dani ad internecionem deleti sunt. Ioannes Huniades, vir acer, Danis demum auxilio fuit, terramque ab hoste receptam sibi vendicavit. Agriculturae reique pecuariae Valachi ut plurimum student, quod originem gentis arguit.... Est Valachia Transylvaniae contermina ab occasu, ad ortum in Euxinum excurrit, ad boream et septentrionem Rusiam attingit, alluitur ad meridiem Istro: circa quem quisquid vagarum gentium occupat perpetua illis hyems, triste coelum premit.” (Uo.)

²⁹⁸ Münster, 1650.

Van egy szomszédos folyó, amelybe ha a vasat belemártják, bronzzá válik. A Tibiscus Dánia közepén át folyik és a Dunába ömlik, ma Tiszának hívják, a Kárpátokból ered, akár a Visztula, de amelyik a Germán-tengerbe ömlik, ez pedig a Pontusba. Dáciát a dánokról nevezték el, akik idejöttek lakni. A szászokat Nagy Károly telepítette ide, ezek megőrizték a nyelvüket mindmáig.”²⁹⁹

Meg kell érteni a célzásokat. A szászok megőrizték az anyanyelvüket, a dánokkal ellentétben. Dácsia a Dánoktól kapta a nevét (ezért néhol Dániának is említi). Ez így első látásra zagyvaság, de ha figyelembe vesszük a célt, ami nem más, mint a Kárpát-medence kolonizálása a germán népek – mint a dánok, hollandok (datsch), németek (deutsch) – által, akkor azonnal megvilágosodik az elképzelés. Münster szerint Dácsia Máramaros, ahova a dánok jöttek lakni. Azt is sejteti az írás, hogy honnan és milyen útvonalon, tudniillik Dániából és a Visztula–Tisza útvonalon. De ha Dácsia tőlük kapta a nevét, akkor ők a dákok, mert ugyebár jöttek, és pedig miután a rómaiak kolonizálták Erdélyt, és nem előtte. Az, hogy Münster Dáciát a máramarosi hegyekbe helyezi, annak van egy még mélyebb üzenete, tudniillik az a feltételezés, hogy a dánok valójában máramarosi őslakosok, és innen szivárogtak le a Visztulán az Északi-tenger partjára, és a Tiszán a Kárpát-medencébe, amit Dácsia helyett egyenesen Dániának ír. Ez volt tehát az eredeti történelmi ábra, ami különböző okok miatt még nem valósult meg, de amíg a Kárpát-medence népeit mindig össze tudják ugrasztani, ez a lehetőség mindig fennáll.

Jól látszik, hogy amikor ezeket a könyveket írták, vagyis a 15. század vége felé, a Dácsia fogalma még nem volt tisztázott. Mindez a tény, és az, hogy mindazt, amit Hérodotosz a szkítákról ír, egy az egyben ráruházták a dákokra, azt jelenti, hogy a dák fogalmat a 15. században találták ki.

Hungaria

„Hungária az a régió, amelyet valamikor Pannóniának neveztek: Habár a határai mára már nem a régiéik, nincs akkora kiterjedése, mint valamikor régen. Mert valamikor a Lajtától egész a Száva folyóig, és a Dunán keresztül egész Lengyelországig ért, amit a gepidák és a dákok tartottak. Ahogy a régi írók említik, kilenc kör, amit németül hagasnak (élőkerítés) hívnak. (Ezek azok a híres körök, amit a német történészek ringusoknak meg notkernek is neveztek, magyarul győrök). Körös-körül gerendákkal és földhányással megerősítve. A fal vastagsága húsz lépés, ugyanennyi a magassága... ezek közt falvak és városok helyezkedtek el olyan távolságokban, hogy hanggal lehetett jelezni egyikből a másikba... Ezt a területet eredetileg a pannonok lakták, akiket peonoknak neveztek, ezután a szkita származású hunok birtokolták. Aztán a germán szigetekről származó gótok, a gótok után az ugyanonnan származó longobárdok. Legújabbán a hungárok, akik a szkítiai Hungáriából jöttek ki, amit ma Juhrának hívnak.”³⁰⁰

²⁹⁹ „Dacia così anticamente nomata, hora é divisa in Transilvania, Servia, Bulgaria, Valachia. Transilvania si noma Sette Castello o Zipferland, dove si dice che già abitano Geti et Triballi. Dacia ancora detta Marmarissa, é ne monti Carpatij da i quali sorga Tibisco fiume et vi si cava sale in tanta copia che basta á tutta la Schitia. Evvi una acqua vicina nella quale il ferro immerso dovena rame. Tibisco ad aqua meza la Dania, et entra nel Danubio, hora si noma Tissa et esce dal monte Carpato, si come anco Vistule ma quel va nel mare Germanico et quello in Ponto. Alcuni nominano Dacia da Dani che vi vennero ad habitare. Sassoni mandativi da Carlo Magno conservano ancora la loro favella tral, esterna natione, come poi si dice.” (Uo. 988.)

³⁰⁰ „Hungaria nunc sane ea regio est, que olim Pannonia fuit: licet haec hodie illius fines in totum non impleat, nec tam late quondam patuit, quam hodie Hungaria. Enimvero á Laytha flumine inferiorem tam tum Pannoniam usque ad Savum amnem complexa, ultra Danubium Poloniam attingit, terramque cpmplectitur, quam Gepidae et Daci tenuerunt patetque imperium gentis multo latius quam terre nomen. Erat haec terra ut prisci rerum scriptores habent nove circulis, quos hagas Germanica lingua dicimus, circumdata, quorum singuli ita stipitibus quernis sive sagineis vel abiegne extructi erant, ut de margine ad marginem viginti pedum spatium tenderetur in latum, totidem erigeretur in altum: civitas autem universa aut durissimis lapidibus aut tenacissima creta repleteretur. Porro superficies vallorum eorundum integerrimis cespitibus tegetur. Inter quorum confinia arbusculae plantatae erant, que abscisae proiectaeque ut plurimum herbas et frondes proferebant... Pannones ab initio eam terram tenuerunt,

Vestitus Hungarorum – A hungárok öltözete

„A férfiak kacagányt, tunikát csipkés gallérral, az egész ruházat arannyal átszőve, és mindenki csizmát viselt. A nők viselete szigorúbb, minden ruhadarabjuk drágán díszítve, a fejdíszről gyöngyök és drágakövek lógnak le, amelyek szinte eltakarják az arcot. Akárcsak a férfiak, a nők is csizmát viselnek. Az elhunytakat két évig gyászolják. A férfiak a bajusz kivételével borotválják az arcszőrzetet. Az ortodox vallás gyakorlását a törvény tiltja.”³⁰¹

Hiányolom a szövegből az „őslakosok” öltözetét, szokásaikat, mivel a történelem állítása szerint a magyarok bejövetele előtt ők nagyszámban lakták ezt a földet.

Ajtonyt még Budán keresztelték a görög rítusban, 1597-ben kiadott könyv szerint.³⁰² Ebben az áll, hogy Ajtonyt a görög rítus szerint keresztelték Budán. Úgy látszik, hogy ez nagyon kérdéses kérdéseket vet fel az iránt, hogy István valójában milyen pogányokat is térített meg, ezért a magyar változatokban ezt a Budát átváltoztatták, mikor Bodonyra, mikor Vidinre.

Az, hogy a törvény tiltotta az ortodox vallás gyakorlását (ez persze csak Szent Istvántól kezdve), volt az egyik tragikus intézkedés, ami miatt a magyarság fele elmenekült és megváltotta a nemzetiségét. Ehhez asszisztált a magyarországi katolikus egyház, amely mindig is német érdekeket képviselt. Erről persze nem ildomos beszélni.

Fines Hungariae – Hungária határai

„Nyugatról Ausztria és Boémia, délről az Illirikum, keletről Szerbia, északról meg Lengyelország és Moscovia. A királyi város Buda, Attila Bada testvéréről nevezve...”³⁰³

Azt látjuk, hogy minden nép – beleértve a dákokat is – a magyarokon kívül, mind a germán tengerpartról vagy a germán szigetektől jött a Kárpát-medencébe. Ennek az az oka, hogy egész Európát már akkor nem az őslakosok uralták. Őslakosnak lenni nagy szégyen volt. Ezért a történetírók úgy kedveskedtek a dinasztiaiknak, hogy mindig valahonnan távolról származtatták őket. Egy ország nem is számított országnak és a dinasztia nem is tarthatott jogot rá, ha nem tudta bizonyítani, hogy valamikor karddal hódította meg. Az őshonossági jog csak a 20. században kezdett előtérbe kerülni, a kolonializmus felszámolásakor. Mára már úgy néz ki, hogy ez is idejét múlta, és megint azok jutnak előnyökhöz, akik valahonnan jöttek.

Peones olim dicti: inde Huni habuere, Gens Scythica. Mox Gothi ex insulis Germanici oceani profecti, post Gothos Longobardi ex Scandinavia etiam oceani insula. Novissime Hungari ex alia Hungaria Scythica egressi, quam non longe a Tanais ortu extat et Iuhra hodie dicitur, misera adhuc regio, utpote sub frigidissimo coelo iacens, duci Moscovie tributaria.” (Behme, 1542. 74.)

³⁰¹ „Viri vestes superne excavane circa interscapilium, linea subtus tunica circa collum, et humeros quodantenus apparens, quam partem ferico et auro fere omnes exornant, indifferens in caliga cothurno superinducto... Muliebris vestitus strictior, et ad collum sub ductus ut omnia tegantur, tantum lineae tuniculae ora emineant pretiosissime ornata, vestibis togam super inducunt velamine, ac praeter oculos et nasum caetera fere abscondunt: gemmis et margaritis vulgo utuntur. Cothurno calceantur viri foeminiq, ad media crura inducto. Annum lugent defunctos, et quosdam biennio. Barbam rasitant praeterquam superiore labro. Orthodoxae fidei cultus ex lege iudicant.” (Uo.)

³⁰² „In diebus illis erat quidam Princeps in Urbe Morosséna nomine Achtum potens valde, qui secundum ritum Graecorum in civitate Buda fuerat baptizatus.” (Wion, 1597. 8.)

³⁰³ „Habet hungaria ad ocam Austriam et Boemiam, ad meridiem Illirici partem, que Adriatico est pelago obversa, ad orientem solem Serviam, quam Triballi et Misij tenuerunt, nunc a quibusdam Sagaria vocatam, ad arctum et boream Poloni, Moschique finitimi. Urbs regia est Buda, a Bada Attileae fratre appellata...” (Boehme, 1542. 1650. 74.)

Parthi (a pártusok)

„A pártusok a szkiták leszármazottainak vallják magukat, Pártiát pedig csellel foglalták el. Pártiát délre Cármiá, északon a Hirkánföld (ez a Káspi-tengertől délre van), nyugatra a médek, keletre Ária határolja. Az asszír–méd időkben nem tudni semmit erről a nemzetről. Később a makedónokat szolgálták. Plinius 14 pártus királyságról ír. Trogus nekik tulajdonítja a keleti birodalmat, amely Rómával osztozott a terület fölött. A makedón birodalom hanyatlása után a nemzet adminisztrációját a királyok látták el: akiket arszakidáknak neveztek, első királyukról, Arsákról. A nyelvük a szkita és a méd nyelv keveréke.”³⁰⁴

Tehát maguk a pártusok azt tartják magukról, hogy a szkitáktól származtak el. A történészek szerint ezt a nyelvük is tanúsítja. Igen ám, de a történészek szerint Makedón Sándor hódítása előtt nincs róluk említés azon a vidéken. Azt is láttuk, hogy a trákok szkita nyelvet beszéltek. Hát mi határozza meg egy nemzet identitását, ha nem a nyelv? Így nagy a valószínűsége, hogy Nagy Sándorral mentek a trákok is a kelet meghódítására. A probléma az, hogyha ezt elfogadjuk, akkor tompul a görög dicsőség, ami már manapság nem lenne nagy baj, de tudni való, hogy Róma a görög kultúrától lett naggyá. Ezért inkább azt kell mondani, hogy a pártusok, ha léteztek is, nem tudjuk honnan kerültek oda.

³⁰⁴ „Parthiam Parthi Scytharum exules á se vocaverunt terram furto occupatam, á meridie Carmaniam, á septentrione Hircanum solum, ab occidua solis plaga Mediam, ad ortum Ariam habentem. Gens ipsa Assirijs Medisque temporibus obscurissima... Postremo Macedonibus servivit... Plinius quatordecim Partorum regna numerat. Trogus his orientis Imperium attribuit, velut orbis divisione cum Romanis facta. Administratio gentis post defectionem Macedonici Imperij sub regibus fuit: qui Arsaces ab Arsace primo Rege dicebantur omnes... Sermo his inter Scythicum Medumque medius ex utrique mixtus.” (Uo. 28.)

2. A trójai háború és képi, mítoszi, majd eposzi ábrázolása

A trójai háború dióhéjban

A hivatalos történelem szerint a 10 évig tartó trójai háború oka abban állt, hogy Páris, Priámosz király fia elrabolta Menelaos király feleségét, Helénát. Nauclerus könyvében pedig egy kissé másképpen találjuk, úgy a háború kiváltó okát, mint annak kimenetelét. Vajon Nauclerus, aki reneszánszkori művelt pap volt, nem rendelkezett kellő tájékozottsággal, vagy a későbbi írásokban hamisították meg a történetet bizonyos politikai okok miatt? De az is lehet, hogy Nauclerus idejében sem a homéroszi, sem a vergíliuszi írások még nem jelentek meg. Nauclerus főleg két forrásra hivatkozik, az egyik Dares, a másik Dictys, ókori görög írók. Egy helyen említi Homéroszt, de nem tulajdonít neki nagyobb státuszt, mint Daresnek vagy Dictysnek.

A történet az argonautákkal kezdődik, akik Jason vezetésével, miután megszerzik az arany-szőrű kos bőrért, megtámadják és kirabolják Tróját. Nőket rabolnak, akik közt van Hesiona, Priámosz király húga, mialatt Priámosz idegenben harcol. Hazaérkezve Priámosz bosszút esküszik, újjáépíti a várost, és elküldi Antrenort (aki egyik rokona), hogy felkutassa Hesionát, akiről úgy hírlik, hogy a görögök prostituáltat csináltak belőle. Antrenor felkutatja a görög szigeteket, de nemcsak hogy nem találja meg Hesionát, hanem a görögök mindenütt gúnyosan és megalázóan fogadják. Hazatérve, ezt hírül adja a királynak, aki megerősíti Ilion falait és elrendeli a görögök elleni háborút. Priámosznak és Hekuba nevű feleségének öt fia és három lánya van, kiknek neve: Hector, Páris vagy Alexander, Deiphobusz, Helenusz, Trojlusz – fiúk, és Andromacha, Cassandra és Polixéna – lányok.

„Priámosz azonnal Alexandert (Párist) és Deiphobot Pannóniába küldi, hogy katonákat toborozzon, ami után gyűlésre összeharangozolja a népet.”³⁰⁵

Ez a cselekedet arra vall, hogy Priámosznak Kárpát-medencei gyökerei lehettek.

Ezután tudtára adja az összegyűjtött népnek, milyen gyalázatot szenvedett Antenor a görögök részéről. Priámosz nagy hajóhadat állított ki, melynek élére Párist tette meg. A hajóhad Cytheria szigetére ért, ahol egy a Venera (istennő) tiszteletére tartott ünnepségen Helena, Menelaosz felesége is jelenvolt. Páris és Heléna megismerkedvén, egymásba szerettek. Páris nyomban visszafordult a hajóhaddal, de magával vitte Helenát is. Priámosz is örült ennek, mivel így remélte, hogy visszakaphatja hűgát, Hesionát, Hélénaért cserébe. Menelaosz megtudván felesége elrablását, testvérével, Agamemnonnal összehívták a görög szigetek királyait, és elhatározták Trója megtámadását. Előbb követeket küldtek Priámoszhoz, követelve Helena kiadását. Priámosz megadta Helenának a választási lehetőséget, a visszatérés és a maradás között,

³⁰⁵ „Priámosz mox Alexandrum et Deiphobum in Pannoniam misit, ut milites legerent, et ad conciones populum venire iubet.” (Nauclerus, 1564. 149.)

s ő a maradás mellett döntött. Ezután a görögök hadat üzentek Trójának. Priámosz segítségére több keleti király is sietett, úgymint Celia, Lycia, Trákia, Phrygia, Boeotia, Aethiopia, Paphlagonia, Persia királyai. Mialatt a görög küldöttek Trójában voltak, Achilles és Telephus Mysiában rabolt. Ezután Lesbos szigetén.

„Ezeket véghezvive, Achillesz visszatért a főhadssereghez. Ebben az időben a szkíták királya ajándékokkal jött Achillesz elé, aki ezután Ciliászba ment. Itt megölte Etionét, aki ott uralkodott, nagy zsákmánnyal rakta meg hajóit, elrabolva Astinomét, Chrisis leányát, aki a király jegyese volt. Ezalatt az idő alatt Ajax sok várost bevett és kirabolt, ezért mikor e két vezér visszatért a sereghez, a görögök nagyon hálásan fogadták. Ekkor tanácskozásba kezdtek a zsákmány elosztásáról. Úgy határoztak, hogy Astinoment, Chrisi lányát felajánlják Agamemnonnak. De Achillesz is megtartotta magának Hippodámiát Briseidából. A többi zsákmányt mindenkinék érdemei szerint osztották szét. Ajax elfogta Polidort, Priámos legkisebb fiát, akit Polimnestor elárult. Erről írja Krétai Dictys, hogy mivel Priámosz nem volt biztos, hogy megtarthatja királyságát, ezért a nemrég született Polidoroszt nagy mennyiségű arannyal Trákiába küldte Polimnesztorhoz, Hekuba testvérehez, hogy ha elesnének Trója vezetői, legalább a fiú megmaradjon a nemzet továbbvitelére és a város újraépítésére.”³⁰⁶

Polimnestor, hogy mentse a bőrét, kiadja Polidort az arannyal együtt a görögöknek. Ebből az aranyból a görögök egy egész évre tudták fedezni a sereg élelmezését. Ezután a görögök követséget küldnek Trójába Odüsszeusz vezetésével, felajánlva Polidor visszaadását Helénáért cserébe. Mivel Heléna nem kívánt visszamenni, és már a király is nagyon megkedvelte, ezért a király felajánlotta egyik lányát és nagy mennyiségű aranyat, a görögök azonban nem fogadták el.

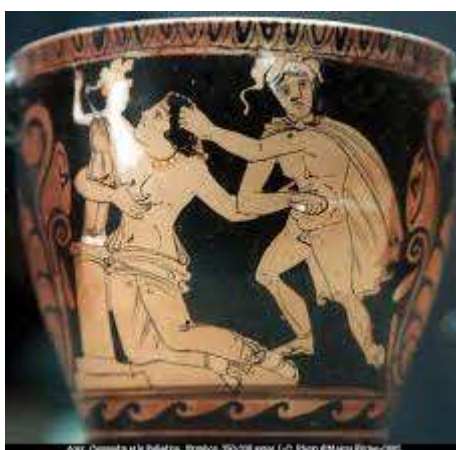
Így megkezdődött a trójai háború, amely tíz évet tartott, időközönként tűzszünetekkel, amelyek harminc naptól egy-két évet is tartottak. Eközben halottaikat temették és erőt gyűjtöttek. Miután Achilles megöli Hectort, Páris ezt törbeccsalja, tudván hogy beleszeretett hűgába, Polixenébe. Találkát ad nekik Apollon templomában, ahol Deiphobusszal lesben várták és megölték. Ezután nemsokára Philoktetész kihívja párbajra Párist és végez vele. Páris halála után Helénát Deiphobus veszi feleségül, amibe Priamos és Hecuba is beleegyezik. Miután Trója nagyon sok vitéz harcosát veszítette, Antenor és Aeneas azt tanácsolják, hogy szolgáltatassák ki Helénát és kössenek békét a görögökkel. Priámos ezt árulásnak veszi, és kitör a belső viszály. Közben Priamosz két fiát is elfogják a görögök, az egyiket, Helenust, harc közben, a másikat, Polidorust Trákiában. Végül Antenor és Aeneas Priamos háta mögött egyezsége jutnak a görögökkel a város feladására. Éjszaka kinyitják a kapukat, így a görögök berontanak a városba és leölik a Priamosz-pártiakat, rabolnak és égetnek. A szerző szerint a faló csak kitalált mese, amit valószínűleg a faltörő kosról fabuláltak. A görögök Antenort és Aeneaszt és ezek családtagjait megkímélték, majd ez után Antenort Agamemnon megtette Ilion királyának, ahol 22 évig uralkodott. Aeneas, mivel megpróbálta apjánál, Anchisesnél elrejtetni Polixénét, Priamos lányát, ezért száműzve lett. Majd a híveivel, 3400 harccsal, 22 hajóval Szicíliába távozott.

³⁰⁶ „His actis, Achilles ad exercitum redijt, quo tempore rex Scytharum cum donis Achili occurit, deinde Ciliass aggreditur, interfecto Etione, qui his locis imperitabat, magnis opibus naves replet, abducens Astynomen Chrysi filium, que eo tempore regi nupta erat... Per idem tempus Ajax multas urbes capit atque vastat, quibus peractis hi duo duces ad exercitum contendunt, quorum adventu Graeci exhilarati multas illis gratis agunt. Deinde consilium de dividenda praeda haberi coeptum, ubi cunctorum sententia ex omni praeda quam Achilles apportaverat, Astynomen, quam Chrysi filiam diximus, ob honorem regium Agamemnoni obtulere. Ipse autem Achilles Hippodamiam aut Briseida sibi retinuit reliqua vero preda iuxta meritum qualitatem distribuita fuit. Adducit et Ajax Polydorum Priami regis filium, quem sibi Polimnestor prodidit, de quo Dictys Cretensis, quod Priamus dubitans de regno suo, Polidorum filium recenter sibi natum, cum magno auri pondere conservandum enutriendumque in Traciam misit ad Polomnestorem regem fratrem Hecubae, ut si contingeret Trojam capi, ipse filius relictus, genus et urbem instaurare posset.” (Uo. 153.)

Akik történelmet hamisítottak, ezt általában nem jószántukból, hanem felső utasításra tették. Ezt abból lehet kikövetkeztetni, hogy mindig hagytak egy kis nyomot az igazság felderítésére. Példának vehetjük Dédál meg Tajtalos, vagy Rómulus és Remus esetét. A görög Dédál, és az etruszk Tajtalos, mindkettő a mesterségek feltalálója, de Dédál megöli Tajtalost, hogy a dicsőség csak őt illesse. Rómulus szintén megöli Rémust, de ha fordítva olvassuk Rémust, rájövünk, hogy ez nem más, mint Sumér. Azt tudjuk, hogy az ótestamentumi teremtetéstörténetet a suméroktól plagizálták. Az itt megjelenített írásban is van egy kis árulkodó jel arra vonatkozólag, hogy kitől is származhat a trójai háború és Aeneas története. Aeneas Sziciliából Itáliába megy, ahol feleségül veszi Laviniát, Latinus király lányát. Háromévi uralkodás után a Laurenti-folyóba esik és meghal, halála után fia Askánius lesz a király. Aeneas felesége Lavinia, aki várandós, Askánustól való félelmében elrejtőzik az erdőben. Ezért miután megszüli fiát (Iulius), a Sylvius (erdő) nevet adja neki.

„Alba mellett uralkodott Aeneas három évig, és megalapította Lavinia városát: őt követte Ascanius Creusa feleségétől született fia, ki 33 évig uralkodott. Aeneas Laviniától később született fia, Sylvius Iulius uralkodott 29 évet, aki után az összes királyokat Sylviusoknak hívták. Aeneas Sylvius uralkodott 31 évet...”³⁰⁷

Minden jel arra mutat, hogy a történelmet, ha nem is teljes egészében, a 15. században írták, de ebben a században kezdték rendbe rakni az akkori hatalmi elvárásoknak megfelelően. Ebben a században élt az egyik legbefolyásosabb reneszánsz személyiség, aki komolyan foglalkozott a történelemmel, és aki nem más, mint Aeneas Sylvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa.

A trójai háború képi és irodalmi ábrázolása

A valláscentrikus embereknek van egy számomra visszataszító hozzáállása az emberi alkotáshoz. Mindent Isten művének tekintenek, az ő szemszögükből az ember teljesen érdemtelen. Így mindenkinek egyenlő joga van mindenhez, függetlenül a teljesítményétől. Egyedüli követelmény, hogy jóban legyen az Istennel, vagyis hogy állandóan dicsérje. Minél primitívebb egy vallás, annál jobban kihangsúlyozódik ez a magatartás. Ilyen beállítottságú a kommunista ideológia is, aminek a legújabb formája a Zeitgeist.

A görög mitológia szerint valamikor a földön istenek és emberek éltek egymás mellett, tehát nem összekeveredve. Afrodité egyike az istennőknek, beleszeretett Anchisesbe, Aeneas apjába, aztán álnév alatt lefeküdt vele. Ebből a kapcsolatból született Aeneas, akinek Afrodité

³⁰⁷ „Apud Albam primus regnavit Aeneas annis tribus, hic Lavinium condidit: huic successit Ascanius ex Creusa filius regnavit annis 33. Sylvius Posthumius Iulius frater, filius Aeneae et Laviniae, regnavit annis 29, a quo omnes reges descentendes Sylvij sunt dicti. Aeneas Sylvius regnavit annis 31...” (Uo. 165.)

nagy jövőt jósolt. Amikor felfedte előtte igazi kilétét, Anchises nagyon megijedt, mert félt Zeus haragjától. Afrodité megnyugtatta, hogy nincs mitől félnie, hiszen sok más istennő is lefeküdt már emberekkel. A trójai háború után Aeneas a népével előbb Lybiába megy, majd onnan hajóúton Itáliába. Más verzió szerint Trákián keresztül jutnak el Itáliába. Amint az alábbi szövegben látni fogjuk, Aeneas kemény harcok árán meghódítja Itáliát (más verzió szerint békésen érkezik Itáliába és az ottani királlyal egyetértésben új korszakot teremt), ami után, hogy békét teremtsen az országban, elrendeli a faunok (kecskelábú szőrös emberek) és a nimfák (erdei tündérek) összeházasítását. Vajon kiben reinkarnálódott manapság Aeneas?

A vatikáni könyvtárból nemrég digitalizált írás alighanem a trójai legenda eredeti változata: Manuscript – Vat. lat. 3225,³⁰⁸ „Azt a bizonyos nagy háborút emlékeztetőül megénekeljük...” címmel.

A szerző legtöbbször első személyben mesél. Lehet, hogy ez az írás az, amiből később kialakult a görög mitológia és Homérosz Odüsszeiája. Maga az írás a képeket próbálja magyarázni a görög mitológia alapján, de ez nem mindig talál. Ezek a képek valószínű, hogy eredeti etruszk képekről lettek lemásolva. A viselet és a környezet ábrázolása erre hajaz. Ez a történet azonban, amiből később kisarjadtak a görög legendák, de lehet, hogy az egész ókori történelem, nem másról szól, mint egy nagyméretű népvándorlásról, a déli, civilizálatlan, háborúskodásra szakosodott népek irányából a jóval civilizáltabb északi népek irányába. A trójai faló nem más, mint egy ravasz hadicsel szimbóluma.

Az e képen található állatábrázolások nagyon hasonlítanak az Altamirai barlang rajzaira.³⁰⁹

³⁰⁸ [Ie quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) Ez az alábbi képek forrása (az eredetiek színesek!).

³⁰⁹ Uo. IIIr.

Líbiai pásztorokról ír: „A tengerpart hangos a sirályok vijjogásától, mialatt te, líbiai pásztor, legeltetsz, követve a gyéren sátrakban lakott vidéket, éjjel-nappal, hónapokon keresztül.”³¹⁰

„Lehet, hogy jó termő kertek ápolása díszíti a környezetet... és a zöld szeretete...”³¹¹

Ebből látszik, hogy a képeket nem az írás aláfestésére csinálták, hanem fordítva, az írással próbálja rekonstruálni a képeken látottakat (forsitan = talán; lehet, hogy).

„...küklpszok, villámok tömege, ahogy dolgoznak... a fűjtatók aranyat járnak...”³¹² A görög mitológia szerint a ciklopsok félszemű óriások voltak. A kovácsmesterség kemény alkatú embert kíván, de gyakoriak voltak a szemkárosodások, mint szakmabeli ártalmak.

³¹⁰ „Litoraque alcyionen resonanta calantina dum quid tibi pastores Lybiae quid pascua versu prosequaret raris habitata mapalia tectis saepe diem noctemque et totum exordine mensem pascitur.” (Uo. VIv.)

³¹¹ „Forsitan est pingvis hortos quae cura colendi ornaret canerem ... rosaria pesti quod modo potis gaudere....et viridis amor...” (Uo. VIIv.)

³¹² „...ciclopes fulmina massis cum properani ... aurinis follibus auras accipiunt redduntque.” (Uo. VIIIv.)

A kép alatti írás olvashatatlan, de a következő oldal már jobb:
 „A nagylelkű hős a gyereket és a férjhez adandó lányokat... aki a Niger mocsarai körül...”³¹³
 Látszik, hogy afrikai népekről van szó.

„Már emelkednek rakásra a városok, ellenségesen nézi a várat és csodálja...
 Aeneas valamikor a sátrából csodálta a szél zúgását...”³¹⁴

³¹³ „Magnanimum heroum pueri in nupteque puellae... quos circum limus Niger...” (Uo. IXr, IXv.)

³¹⁴ „Iamque ascendebant collemque plurimus urbi imminet adversasque spectant de super arces miratur... Aeneas magalia quondam miratur boreas strepitum...” (Uo. XIIIr, XIIIv.)

Aeneas a császár elé kerül és el van ámulva a fényességtől, istenekhez hasonlóknak látja őket.³¹⁵

„A sűrű köd hirtelen szertefoszlott és megnyílt a kilátás. Aeneast elvakította a fény, az összegyűltek istenekhez hasonlítottak... majd a királynő elé állt és hirtelen rögtönzött illemszavak után így szólt: Elöttetek áll, akit elsirattatok, trójai Aeneas, akit a hullámokból ragadtak ki a líbiaiak, egyedül viselem Trója szerencsétlen sorsát, amit a szárazon és tengeren okozott nekünk a Danaos, lakás nélkül minden nehézséggel.”³¹⁶

Ez a könyv azzal kezdődik, hogy Aeneas első személyben leírja az észak-afrikai pásztorok életmódját. Tehát így ez nem a klasszikus trójai háború leírása. Ezért különbözik Vergilius írásától. Nagyon gyanús az a tény, hogy II. Pius pápa neve is Aeneas, és nagy rajongója volt a történelemnek. Az sem véletlen, hogy a szavak össze lettek írva, mivel így egyes dolgoknak kettős értelmet adott, akár a Delphi jósök. A fenti szövegben azt, hogy *Lybicus ereptus ab undis*, így is lehet írni: *Lybicus ereptus abundis*. Itt már azt lehet érteni, hogy a líbiaiak kirabolták. A kettős értelemhez hozzájárul a nyelv primitívsége. A c-t és a g-t ugyanazzal a C-vel jelöli, így nem csoda, ha Vergilius a Teugrit Teucrinak olvassa. A Teugrin valószínűleg a tuareg népet kell érteni. Ez nagyon jól látszik a képekből, ahol Aeneast tuareg harcosok veszik körül.

A könyvben, de ugyanúgy Vergilius Aeneasában is szerepel a tartaria kifejezés. Ez alvilági helyet, de ugyanakkor kínzást is jelent. A tartaria mint ország tudnivaló, hogy Tatárországot jelenti. A tatárok által sok elhurcolt és idővel kiváltott fogoly beszámolóiból azonosították Tatárországot kínzóhellyel. Így megint felötlik bennünk a jelen könyv írásának a kora. De mivel az is világos, hogy Vergilius írása nem születhetett hamarabb ennél, így őt is előre kell hozzuk vagy ezer évvel, de valószínű, hogy a reneszánsz korában alkothatott, II. Pius után. A történelmi írásokból láthatjuk, hogy ahogy az idő telik, úgy lesznek kibővítve a történelmi események. A sorrend itt is ez lehet: Előbb megjelent ez a könyv, aminek alapján Vergilius megírja a saját eposzát, majd a kettő után még nagyobb terjedelemben jelenik meg a trójai háború a homéroszi írásokban, valószínű, hogy ugyancsak a reneszánsz korában.

³¹⁵ Uo. XVIr.

³¹⁶ „Vix ea fatus erat quae circumfusa repente scindit se nubes et in aetera purgat apertum. Restitit Aeneas claraque in lucere fulsit. o sumerosque deo similis namque... decoram caesariem nato genetrix lumenque iuventae...purpureum et laetos oculis... honoris quale manus addunt ... flavo argentum parius velapiscircum datur auro tum sic reginam adloquitur cunctisque repente inprovisus ait: coram quem queritis adsum Troius Aeneas Lybicus ereptus ab undis o sola infandos Troiae miserata laboris quae nos reliquias danaum terraeque marisque omnibus exhaustis iam casibus omnium egenos.” (Uo. XVIr, XVIv.)

Érdemes észrevenni, hogy úgy a házak, mint a templomok, oszlopokkal vannak körülvéve. Ez az íjas harcos távolról sem az a szerelem nyílvevőjét lövő Kupidó, ami a későbbi legendákban szerepel. Itt egy másféle küldetésről lehet szó.³¹⁷

A Laokoón legenda szerint apát a fiaival együtt szorította halálra egy kígyó. Itt azonban látszik, hogy ez a kép valami mást akar mondani. A Laokoón legendával épp azt akarják eltusolni, amit a kép ábrázol, ugyanis valamikor gyerekeket áldoztak az isteneknek. Erről szól az Ábrahám meséje is, amikor Izsákot fel akarta áldozni. A két oltár egyértelműen áldozásról szól. De nézzük a mellékelt írást: „Priamus birodalma áthelyeződik a jövőben Frígiába (hideg éghajlatra). Erőszak nélkül Ázsián túli városokba menjetek fel nagy Pelopeába (Peloponnészosz).”³¹⁸

³¹⁷ Uo. XVIIr.

³¹⁸ „Convertant Priami imperio Frygusque futurum sinmanibus vestris vestram ascendisset in urbem Ultro Asiam...” (Uo. XVIIIv.)

A kép a trójai falovat ábrázolja. Itt a trójai háborúról ír. A falovat (balra) Danaosnak nevezi. A görög mitológiában a Danaos azt a kommandót (kb. 50 ember) is jelenti, akik a faló belsejében (utero) voltak.³¹⁹

Az írás Aeneast (az alvó) és Hectort (a fekete) említi. Ebből a képből ugyanúgy inspirálódhatott a Dávid (Hector) és a Saul (Aeneas) története is. A kép alatt ezt olvassuk: „Szent Ulyse Agamasqual Thoasqual... felemlítjük először Machront és Menelaoszt, és magát a kardkészítő Epeoszt. Megszállták a borivás miatt őrizetlenül maradt alvó várost. Kapuról kapura menve.”³²⁰

³¹⁹ „Etiam arciva phalana instructis navibus ibat a tene do tacitae per amica silentia lunae litora nota petens flammascum regia puppis extulerat fatisque deum defensu iniqueus inclus utero danaos et pinea furtim.” (Uo. XIXr.)

³²⁰ „...et divus Ulixes Agamasque Thoasque tolemus primusque Machron et Menelaus et ipse doli fabricato Epeos. Invadunt urbem somno vinoque sepultam caeduntur vigiles portisque patentibus omnis accipiunt socios atque agmina conscia iungunt.” (Uo. XIXv.)

„Eljött az idő, amikor az Istennek hálát adva elszenderedtem, és íme, a szemem előtt megjelenik a méltóságos Hektor. Sűrű könnyeket hullatott... Hektor felemlegette Achilles visszamaradt ruháit, valamint a fríg Danaumot, ami tüzet dobott a hajókra, az összekuszált szakállát, a véráztatta haját, amikor megsebesítve, szekér után kötve, többször is körbe húzták.”³²¹ Itt a szerzőnek álmában megjelenik Hektor. Itt látszik, hogy a Danaos egy harci trükköt jelent, ez esetben a görög tűzvetés, amivel felgyújtották az ellenséges hajókat.

– „Hirtelen Priamosz szállásán nagy ordítás hallatszott. Itt bizony harc lett, amilyen még nem volt a városban...”³²²

Ha az elbeszélés időrendjét nézzük, akkor ez nem lehet a trójai háború, habár itt is említi a Danaoszt. Így feltételezhetjük, hogy a Danaoszt úgy is lehet értelmezni, mint a trójai faló, de úgy is, mint egy általános harci csel.

³²¹ „Tempus erat quo prima quies morialibus aegris incipit et dono divum gratissima serpit in somnis ecce ante oculos maestissimus Hector visus ad esse mihi.largosque effundere flectus...Hector qui redit exuvias indutus Achillei vel Danaum Phrygios iaculatus puppibus ignis.squalentem barbam et concretos sanguine crinis.vulneraque illa gerensque circum plurima...” (Uo. XXr.)

³²² „Protinus ad sedes Priami clamore vocati hic vero ingentem pugnam ceu cetera nusqua bella forant nulli tota morerentur in urbe.” (Uo. XXIr.)

A képre ráírták Ascanius (Aeneas fia) nevét és Creusa (Aeneas felesége) nevét.³²³ A kép alatti írás olvashatatlan. Számtalan formába megtaláljuk a legendát, de távolról sem biztos, hogy a kép azt ábrázolja. Véleményem szerint a kép sokkal régebbi a görög mitológia megjelenésénél. Itt a kép elég beszédes, a gyereket viszik katonának, a szülők tiltakoznak, de hiába. Számtalan ilyen eset volt már a legrégebbi időkben is.

Itt egy áldozati szertartás készül.³²⁴

³²³ Uo. XXIIr.

³²⁴ Uo. XXIVv.

„A trákok a földet művelték, Lykurgos korától antik vendégszeretetet volt a gyönyörű trójai házakban, de aztán a sors vad fordulatot vett, az első vár bevételénél. Nem a legmegfelelőbb az Aeneadas, amit a saját nevem után alkottam, Szent Dionea Feribam anyjával kezdtem az elbeszélést, ami fentiekből látszik. A király égi lakását leromboltuk, a Taurus-tenger partján, azon domb közelében, ahol fák, ágak és sűrű lándzsák adják a szentolajat.”³²⁵

Itt már görög földön vannak: „Miután beengedtek, tiszteletünket tettük Apollo város számár királyánál, ugyanúgy Phoebus, a szőlő megkoronázott papjánál, aki maga is király, és aki az aranykor idején kijött az öreg Anchises elé, akiben felismerte barátját. Jó ellátásban volt részünk, és fedél alá kerültünk. Itt Axux isten temploma ősi építmény. Innen Fesszisz várába

³²⁵ „Thrace arant agri quondam regnata Lycurgo hospitium anticum Troiaes octique penates dum fortuna fuit feror huc et labora curvo moenia prima loco fatis ingressus iniquis Aeneadas que meo nome pono mende nomine fingo sacra Dioneae matri divisque Feribam auspibus coepiorum operum superoque nitentem. caeli colum regi mactabam in litore Taurum forte fuit iuxta tumulus quo cornea summo virgulia et densis hastibus horrida mirtus...” (Uo. XXVr.)

mentünk, aztán a Trója második szolgájába, Pergamonba, ahol a Danaus (Trójai faló) maradványai vannak.”³²⁶

A szerző végigjárja Aeneas népének Trója elvesztése utáni vándorlási útvonalát, és néha beleéli magát az akkori eseményekbe. A görög mítoszoknak, de még Homérosz írásának is több változata van. Az érdekes az, hogy itt sehol nem említi Homéroszt. Így azt is feltételezhetjük, hogy ez volt az egyik forrás, amiből Homérosz merített.³²⁷

„Éjszaka volt és kint csak az állatok vannak... A frígiai lakásokban a szent Isten képmása áll.”³²⁸

Frígia, mint ország, a hagyomány szerint Kis-Ázsiában volt. Ha figyelmesen olvassuk ezt az írást, rájövünk, hogy Frígián valójában egy északi hideg országot értettek.

Valószínű, hogy ilyenforma házak voltak az etruszk korban. Ebből arra lehet következtetni, hogy nagyon meleg korszak volt.³²⁹

³²⁶ „Accepit ingressi veneramur Apollinis Urbim rex asinius rex idem hominum Phoebiq sacerdos vittis et sacra redimitus temporae auro occurrit veterem Anchisen adgnovit amicum. Iungimus hospitio dextras et tecta subimus. templa deis axo venerabar structa vetusto. da propriam thymbrae e domum da moenia Fessis et genus et mansuram urbem. serva altera troiae pergama reliquias danaum.” (Uo. XXVIr.)

³²⁷ Különösen ha Homer francia lovagként írta az Ódisszeiát. Lásd a Jézus királlyá koronázza II. Rogert c. fejezetet.

³²⁸ „...nox erat et terris animalia solo ..habebat effigies sacrae divum Frygieque penates.” (Uo. XXVIIIr.)

³²⁹ Uo. XXXIv.

„Templomok mellett oltárok voltak, ahol szokás szerint fiatal (két foggal rendelkező) tul-
kokat áldoztak.”³³⁰

Emberrablás.³³¹

Öngyilkos jelölt.³³²

Megtörtént.³³³

³³⁰ „Principio delubra adeunt pacimone per aras exquirunt mactant lectas de more bidentis...” (Uo. XXXIIIv.)

³³¹ Uo. XXXIXv.

³³² Uo. XLr.

³³³ Uo. XLIr.

Verseny a vízen.³³⁴

A képen Sibillát látjuk.³³⁵

A képen azt látjuk, hogy a trójaiak (troiani) harcolnak a parasztokkal (agrestes).³³⁶

³³⁴ Uo. XLIIr, XLIIIv.

³³⁵ Uo. XLVv.

³³⁶ Uo. XLVIIv.

Ezek a parasztok azonban lehetnek azok is, akiket később a hamis történelem a dákokkal azonosít. Azt tudjuk, hogy a hétszázas években az afrikaiak (trójaiak, tuaregek, líbiaiak) meg szállják Dalmáciát is, ahol van egy Dácsia nevezetű régió is. De akkor felvetődik a kérdés, hogy vajon a Trajánusz oszlopa nem épp Itália meghódítását ábrázolja-e a trójaiak által?

Itt leírja Aeneas bevonulását Itáliába. „Miután Aeneas jámbor rítussal áldozott, összegyűjtötte a tömeget, hajóval közeledtek a partokhoz. Holdvilágnál kötöttek ki. Elhagyva a partokat, megérkeztek az istenek megközelíthetetlen földjére, ahol csak lányok laktak. Folyamatos ének hallatszott, és cédrus gyanta szaga terjengett a környéken. Egyszerre csak oroszlán nyögését lehetett hallani, amint a lánc ellen tiltakozik a sötét éjszakában. Vad medvemorgás, sőt farkasok üvöltése is hallatszott.”³³⁷

„Pirkadatkor a sereget a partra küldtem és átgondoltam a csata menetét. Segít tudni azt a figyelmeztetést, hogy brutális háború lesz. Elküldtem a legélesebb eszű harcosaimat a király

³³⁷ „At pius exequiis Aeneas rite solutis accere composito tumult postquam alia quierunt aequora tendit iter velis portumque relinquit aspirant aerae in noctem nec candida cursus luna nec at splendent tremulo sub lumine pontus. Proxima circa ea traduntur litora terrae dives inaccessos ubi solis filia lucos. Adsiduo resonat cantu tectisque superbis urit odoratam nocturna in lumina cedrum... Hinc exaudiri gemitus ireque leonum vincla recusantum et sera sub nocte crudentum. Seati cerique sues atque in praesepibus ursi saevire ac formae magnorum ululare luporum.” (Uo. LVIIIr, LVIIIv.)

lakosztályára. Az egész tyreni vidék el lett foglalva. A nyugati régió nagy része a parancsom alatt (Heszperidák kertje) van, az öreg királynak, aki régóta szelíden uralkodott a latin vidékek és városok felett, azt javasoltam, hogy először is rendet kell teremteni. Ehhez a faun és a nimfa nemzet összeházasítását javasoljuk. A faun típusú apa a keveredés után ugyanolyan típusú apát nemz. A te (a királynak mondja) vérbeli leszármazottaidnak, akik még a keletiek jötte előtt születtek és istenek, nincsenek nemi szerveik (prolesque virilis nulla fuit).³³⁸ Azt, hogy istenek, és hogy nincsenek nemi szerveik, nem kell szó szerint érteni. Ezek is emberek voltak, csak másfajta emberek.

Itt azt írja, hogy a királynőt a bikával való közösülésében Daedalus segítette, oly módon, hogy egy mesterséges tehenet készített, amelybe a királynő bebújt, hogy veszélymentesen véghezvihesse az aktust.³³⁹

A Wikipédián azt találjuk, hogy a görögök Daédált Daidalusnak, az etruszkok meg Tajtalusnak hívták. A legenda szerint, ezek unokatestvérek lévén, és mindketten a mesterségek fel találói, Daidalos megöli Tajtalost, hogy az övé legyen a dicsőség. Ez is elgondolkoztató.

Van egy nagyon ízletes fordítása a Vergilius művének: Magyar Éneis, Avagy P. Virgilius Márónak Éneás' Viseltt Dolgairól Írtt Munkája.³⁴⁰

Itt pedig a Vergilius eredeti írása: http://digi.vatlib.it/mss/view/MSS_Vat.lat.3867

Egyszerű ránézésre is látszik, hogy jóval bővebb, mint a fenti:

http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225

Bár abból egész mondatokat átemelt, de lehet, hogy két különböző szerzőről van szó.

De az is lehet, hogy mindkét írás ugyanannak az Aeneasnak a műve, csak az előző túl őszinte és átlátszó volt (szerintem a képek miatt), ezért überelni kellett egy bokrosabb írással és kevésbé árulkodó képekkel.

Érdemes megvizsgálni a következő összefüggéseket:

II. Pius (1405. október 18.–1464. augusztus 15.) 1458-tól pápa.³⁴¹ Ez a mondat tőle származik, miután megválasztják pápának: „Eneam reicite, Pium recipite” (Aeneas dobjátok félre, Piuist fogadjátok be). Itt nem a családi nevét tagadja meg, hanem szerzői minőségét az Aeneas

³³⁸ „Cum primum ausoniis exercitus ad (pu) litoris expediam et primae revocabo exordia pugnae. Iuvat enim tudiva moneo dicam horrida bella. Dicam acies aciosque animis in funera regis... Tyrenamque... manum totamque sub arma coacta. Hesperiam maior rerum mihi nascitur ordo maius opus moneo rex arva latinus et urbes iam senior longa placidas in pace regebat. Hunc fauno et nimpha genitum laurente marica accipimus. Faunopiscus pater iisque parentem te saturne refert. Tu sanguinis ultimum auctor filius huic fato divum prolesque virilis nulla fuit primaque oriens eripia iuventa est.” (Uo. LVIIIv, LIXr.)

³³⁹ „Minotaurus in est veneris monumenta nefandae hic labor ille domus et inextricabilis error magnum reginae sed enim miseratus amorem Daedalus ipse dolo tecti ambagesque resolvit...” (Uo. XLVr.)

³⁴⁰ Vergilius, József Kováts, 1799.

³⁴¹ https://hu.wikipedia.org/wiki/II._Piusz_p%C3%A1pa.

műre vonatkozólag. Ugyanis mostanig büszke volt a költői mivoltára, de most a pápai mivoltát nagyobbra becsüli. A szerzőséget így átruházta egy fiktív Vergiliusra.

A XV. században gomba módjára születtek az írárok. Ezeknek egy részét, aki tehette, elhitette, hogy ókori írárok. Ezzel akkoriban óriási pénzeket lehetett keresni. A szóban forgó Aeneas esetében, szerintem inkább az ambíció volt a mozgatórugó, mint a pénz. Történelmi-irodalmi műveltségének többször tanújelét adja; az ókori írók nyomán emlegeti Hannibál római hadjáratát. (Valószínű, hogy mint történelemrajongó, sokat foglalkoztatta a 7-9. századi afrikai betörés Itáliába. Ezen nyomok eltüntetésére az eseményeket visszadatálták az időben). Federico da Montefeltro³⁴² kérésére összehasonlítja Homérosz és Vergilius fegyver-leírásait, s ugyanakkor Ptolemaiosz, Sztrabón, Plinius, Curtius Rufus és mások adatai alapján beszél Kis-Ázsiáról. Miért kérte volna meg Montefeltro Piccolomini bíborost a két mű összehasonlítására, ha Piccolomininek nem lett volna köze a műhöz?

³⁴² https://en.wikipedia.org/wiki/Federico_da_Montefeltro.

3. A „népvándorlás” – dominó-hatásból bumeráng-hatás

Egy élettér meghódítását, mindig ideológiai kampány előzi meg. Erre szükség van a hódítók erkölcsi megerősítéséhez. A háborús fél mindig sikeresebb, ha meg van győződve, hogy igazságos ügy érdekében harcol. A történelem tanúsága szerint ezt az erkölcsi motivációt egyrészt a vallás, másrészt a történelem képes szolgáltatni. A hódító mindig megpróbálta bebizonyítani, hogy a meghódítandó területen lakó nép érdemtelen a terület birtoklására, vagy úgy, hogy helytelen vallást gyakorol, vagy úgy, hogy betolakodóként jutott a terület birtokába. Legtöbbször mindkét ürügyet sikeresen alkalmazták.

A mai világpolitikai helyzet kísértetiesen hasonlít a XV-XVI. századi állapotokhoz. Az akkori politika legbefolyásosabb tényezője a katolikus egyház, amelynek a szlogenje az „egy akol, egy pásztor” volt. Ezen cél kivitelezésének az útjában a legfőbb akadályt a nemzetállamok és a nemzeti protestáns vallások jelentették. Mivel a Szent Német-római birodalom egymagában nem volt képes megtörni a kelet-európai nemzetállamok gerincét, ezért titokban szövetséget kötött az oszmán birodalommal, és így ha nem is volt képes megszerezni teljes egészében az ezen államok fölötti hegemoniát, de legalább a felét megkapta.

Ennek az eljárásnak azonban már volt előzménye, amikor is a XIII. században ugyanígy szövetséget kötött a pápai hatalom a tatár-mongol birodalommal, azzal az ürüggyel, hogy majd a mongolok segítségével meg fogják akadályozni az iszlám térhódítását.

A politikai cél elérése érdekében a katolikus egyház két rendet alapított. Előbb a domonkos rendet, akik valamilyen módon kapcsolatba kerültek a mongol–tatár invázióval, lásd Juliánus barát keleti útját, aminek az igazi célját titok fedi. Egy másik, ugyancsak politikai céllal létrehozott rend a Jezsuita, amelynek a tevékenysége a XV-XVI. században követhető nyomon. Ezek semmisítették meg mindazon írásokat, amelyek nem feleltek meg az egyház politikai érdekeinek, és ezek írták át az egész történelmet, egyszerűen hamisítottak. Ekkor lettek papíron átrakva Ázsiába mindazon népek ősei, akik nyelvükben és hitükben különböztek a Szent Német-római birodalom népeitől. Így kerültek Ázsiába a szkíták, az agathirsek, a szarmaták (szauromata néven), és sok más őshonos európai nép.

Ahhoz, hogy ez hihetővé váljon, ki kellett dolgozni egy nagy népvándorlási elméletet. Ezt a dominó effektus jelenségével próbálták hitelessé tenni, ami sikerült is, olyannyira, hogy a mai napig fennáll ez az elmélet. Nem árt megjegyezni, hogy a dominó játékot katolikus szerzetesek találták ki, és úgy néz ki, hogy innen jött az ötlet a nagy népvándorlás kiagyalására. Ha a dominó kockalapokat élire állítjuk és meglökjük az utolsó kockát, akkor rendre minden kocka le fogja dönteni az előtte lévőket. Ez annyira szemléletes, hogy a legbutább történész is megértette. Az okosabbjai persze, ha fogcsikorgatva is, kénytelen volt ezt elfogadni. A vándorló népek utolsó kockája a sereghajtó, a hunok. Így a népek egymást kergetve, pár száz év alatt átkerülnek Ázsiából Európába.

Ez azonban a közlekedő edények törvénye alapján csak úgy volt lehetséges, ha Európában vákuum létezett, vagyis volt egy olyan térség, amely a népességének alacsony kultúrája és gyengesége miatt nem volt képes ellenállni a népvándorlási nyomásnak. Jelenlegi időnkben ördögi módszerrel, nem a dominóval, hanem a valóságban próbálja ugyanaz a hatalom szemléltetni a népvándorlást.

Ha megvizsgáljuk az ókori világ három kontinensének népeit, mármint Európa, Ázsia és Afrika népeit hadászati (támadási és védekezési) szempontból, akkor azt látjuk, hogy a leggyengébb láncszem az afrikai. Így ha Európában valahol vákuum, vagy vákuumi állapothoz közelálló terület létezett, akkor ott afrikai származású nép kellett lakjon, egyszerűen Európa őslakói feketék kellett volna legyenek. És láss csodát, már meg is találták az első fekete család

sírhelyét, nem máshol, mint Németországban, amint erről a világhálós beszámoló szól.³⁴³ Az ott található következő mondatokból megértjük a lényegét:

„Mi történt a németországi keltákkal? (Ezek a szerző szerint feketék voltak). Ezeket elűzték nyugatra és délre a betolakodó albinó germán törzsek, akiket a mongol hunok hajtottak ki Ázsiából. A hunok egy nomád törzs, akik i. u. 370 körül vándoroltak Európába és egy óriási birodalmat alapítottak itt. A hunoknak saját nyelvük volt (úgy tűnik, hogy a szerzőnek kölcsönvett nyelve lehet), de nagyon kevesen maradtak meg belőlük és a kapcsolataik évszázados vitákra adtak okot.”³⁴⁴

„Az, hogy a hunok a legtöbb fehér embert kiűzték Ázsiából az ősi lakhelyeikről és bekergették őket Európába, ezzel az őshonos fekete népesség elűzését és kiirtását okozták.”³⁴⁵

Így teljesedik be a közmondás, hogy aki másnak vermet ás, maga esik bele.

Azért nem árt megvizsgálni komolyan, hogy mennyire tartható a dominó effektus alapon működő népvándorlási elmélet. A nagy népvándorlás a történelemírás szerint Krisztus után következett be. Hérodotosz, aki Krisztus előtt élt, amikor a Dáriusz-féle szkíták elleni hadjáratról ír, az agathirszeket a Maros mellé helyezi. Így a többi szkita nemzet, mint a gelonok, budinok, szarmaták stb., akik ellen ment Dáriusz, már a népvándorlás előtt a Kárpát-medencében voltak.

„Az aeoleszi és hellészpontoszi jónok, akik a seregeket hajóikon szállították, Cianeast elhagyva az Ister torkolatához hajóztak, ahonnan kétnapi hajózás után az Isteren felfelé elérték azt a helyet, ahol a folyó először kettéágazik, ahonnan a folyót Isternek nevezik, mert ezen a választó ponton felül az ott lakók Dunának hívják, ide parancsolta a király, hogy jól összekötött hajókból hidat építsenek.”³⁴⁶

Tehát ha a hidat a Vaskapu környékén építették, akkor a hadjárat színhelye sem lehetett a Fekete-tenger fölött.

Az egyik meghatározó dominókocka, amely az elmélet szerint döntő szerepet játszott a népvándorlásban, a hunok voltak. A legtöbb latin nyelvű történelmi írásban úgy találjuk, hogy „huni sive hungari” = hunok, vagyis magyarok. És ez így áll mindenütt, ahol hunokról olvassunk. Ezért joggal állíthatjuk, hogy Attila magyar király volt. Ha elolvassuk a hunokra vonatkozó történelmi írásokat, akkor azt látjuk, hogy mindaz, amit a hunok cselekedeteiről ír, mind Európában, sőt a Kárpátoktól nyugatra történnek. Sem a birodalom megalakulásakor, sem annak szétesésekor semmit nem találunk a Kárpátoktól keletre történt eseményekről. A legújabbban felfedezett kínai krónikákban található hunok nehezen hozhatók kapcsolatba Attila hunjaival. Ezért azt mondhatjuk, hogy *a hun történet*, ha egyáltalán úgy volt, ahogy le van írva, *magyar történet*.

A legtöbb hunoknak tulajdonított történet valójában a mongol–tatár seregek által elkövetett cselekedetek visszavetítése az ókorba. Maga a hun birodalom, ahogy a térképeken le van rajzolva, megegyezik a Nagytatária néven létezett tatár birodalommal. Elég megemlíteni a Szent Orsolya legendát, amely a XIII. században jelent meg. Ha valóban a 238-as évben történt volna, akkor nem kellett volna a XIII. századig várni a legenda megjelenésére.

³⁴³ http://realhistoryww.com/world_history/ancient/Etruria_the_Etruscans_celts.htm.

³⁴⁴ „What happened to the Celts in Germany? They were driven West and south, by incoming Albino Germanic tribes, who themselves were being chased out of Asia by the Huns of Mongolia. The Huns were a group of nomadic people who migrated into Europe c. AD 370, and built up an enormous empire in Europe. The Huns had a language of their own; but very little of it has survived, and its relationships have been the subject of debate for centuries.” (Uo.)

³⁴⁵ „Thus the Huns forced 'MOST' Whites out of their ancestral lands in Asia, and into Europe: causing death and displacement for the native Blacks in Europe.” (Uo.)

³⁴⁶ „Jones interim Aeoles et Hellespontij qui classem ducebant Cyaneas pretervecti, ad Istri ostia navigarunt, subvectique adverso fluvio, duorum dierum itinere ad eum locum, ubi primo amnis scinditur, incipitque: Ister appellari, nam super id divortium Danubium accolae vocant, ut fuerat eis imperatum, Pontem statuerunt, navibus artissimo nexu inter se compactis.” (Sabellicus, 1560. 367.)

„Eunapius a hunokat ’a múltban ismeretlen népnek’ hívja, csak az utolsó sorokban sugallja az azonosságukat a királyi szkitákkal. A magyarok a szkiták közvetlen leszármazottai, Attila pedig magyar király volt.”³⁴⁷

A történelmi tisztánlátás legnagyobb akadálya az érzelmi kötődés olyan őshöz, olyan eseményekhez, amelyek nem biztos, hogy a valóságban léteztek, vagy ha léteztek, úgy léteztek, ahogy az le van írva.

³⁴⁷ „Eunapius calls the Huns ’a people formerly unknown’, only to suggest in the next line their identity with Herodotus’ Royal Scythians.” (Maenchen-Helfen, 1973. 9.)

4. A gentéből hamis géta, gót és dák

A modern történelemben a géták ugyanazt a szerepet játsszák, mint a kártyajátékokban a Jolly Joker. A román történészek a gétákat a dákokkal azonosítják, és sokan úgy vélik, hogy a nyelvük egyfajta óromán nyelv volt. A XVI. századi német történészek pedig, mint amilyen az alábbi könyv írója, arra „esküsznek”, hogy a géták azonosak a gótokkal és a dákokkal, és mindnek az anyanyelve egyfajta német dialektus volt.

A géták állítólag az Ister mindkét partját lakták, sőt a mai Moldova területét is. De ha figyelembe vesszük a sok kombinációt, mint a gétodákok, masszagéták, tyrszagéták, vagy a gótokkal való azonosítást, akkor egy óriási területen kellett élniük. Ezt a realitástól elrugaszkodott történész így is véli. Ha azonban figyelembe vesszük, hogy a régi latin írásokban a nazális betűket, mint az *m* és *n*, nem írták ki, hanem az előtte lévő betűre vonalkát húztak, akkor aztán később ezt a vonalkát figyelmen kívül hagyva, a *genta*ból *geta* lett.

A nazális betűk (*m* és *n*) ugrasztása megfigyelhető a XVI. század előtt írott latin könyvekben. Ez azt jelenti, hogy a XVI. századi másolók véletlen vagy készakarva, figyelmen kívül hagyták a *gente* szóban az *n* ugrasztását, így a *genta*ból *geta* lett, mint egy különálló nemzetség. A XVI. század előtti latin szavakat annyira képlékenyen használták, hogy egyazon szónak számtalan értelmet adhattak. Így a *gente* jelenthet nemzetet, törzset, sőt nemesi származást is. Ám a „nemzet” szó csakis a nemesekre vonatkozott. A többi szklávoknak hívták.

Az író csodálkozását fejezi ki, hogy Hérodotosz, akire minden történész hivatkozik, miért nem írt a géták lakhelyéről: „Jornandes is beszámol erről, aki a legcsúnyább tévedések hercege volt, amikor azt írja, hogy a skandináviai félszigetről származnak. A géták tehát gótok voltak, amint ezt Jornandes Orosiustól megtanulta, és a könyvének, amelyben ezt leírta, a géták dolgai nevet adta, imitálva ezzel Dionis görög történetírót, aki sokat írt a gétákról a *Getikorum* c. könyvében.”³⁴⁸

A ravasz papok, mert ilyen volt Jornandes is, tudták, hogy nem tévednek, amikor azt állítják, hogy a gótok géták, vagyis nemzet voltak. Így nem sok büntudatuk lehetett a csalás miatt, amit több mint valószínű, hogy külső nyomásra követtek el.

„Visszatérve a gétákra, akiknek a nevét (lakhelyét) Hérodotosz nem írta le, mások viszont elég világosan jelzik ezeknek ősi lakhelyeiket, elsőnek Sztrabo az Iszter és Tyr (Neszter) közé teszi a géták pusztáját... A géták pusztáját Ammianus Marcellinus Arábiának nevezi... mindezt összevetve, ha inkább hiszünk Sztrabónak, mint Hérodotosznak, aki véleményem szerint fabulálva belső Szkitiába helyezi őket, ahol az agatirszek laktak.”³⁴⁹

Hérodotosz azonban nem gétákról ír, a szerző által úgynevezett belső Szkitiában (amit a legtöbb mai történész úgy kerülget, mint macska a forró kását, mert tudják, hogy ez volt az igazi Szkitia), hanem tiszagétákról, másszóval a tiszai nemzetségről. *Ha Hérodotosz nem írt a gétákról, akkor nyilván nem is léteztek*, csak a szó létezett nemzet jelentéssel.

„Plinius a gétákat a dákok közé sorolja, Sztrabó viszont különbséget tesz, leszögezve, hogy az Iszter felső folyásánál dákoknak, és az alsó folyásánál gétáknak nevezik őket... Sztrabó a gétákat görögösen dákoknak írja le, és állítja, hogy az Iszter mindkét oldalán kolóniákat hoztak létre, összekeveredve a trákokkal és a myziaiakkal, akiknek nyelvük ugyancsak dák és géta

³⁴⁸ „Idem Jornandes afferit, qui turpissimi erroris dux fuit, dum scribit, é Scanzia, quam falsi insulam putat Gotos principium generis habere. Getae igitur Goti fuerunt, quod Jornandes ex Orosio cum didicisset, libro suo de Gotis scripto Geticarum rerum titulum dedit, ad Dionis Graeci Geticorum historiographi imitationem: qui si extaret, plura de Getis et clariora antiquitatis monumenta haberemus.” (Goropii Becani, 1569. 684.)

³⁴⁹ „Revertamur igitur ad Getas, quos quamvis Herodotus hoc nomine non descripsit, alij tamen satis clare loca ipsorum vetusta indicarunt, et inter primos Strabo, inter Istrum et Tyram, qui nunc Nester vocatur, Getarum solitudinem ponit... Getarum desertum Ammianus Marcellinus Arabiam vocat... adeo ut redire sit coactus, si Straboni credendum potius quam Herodoto, qui cum fabulose, meo quidem iudicio, ad Scythiae interiora deduxit, ad ipsos usque Agathirsos.” (Uo. 718.)

volt. A gétáknak tehát, úgymint a dákoknak és trákoknak, a nyelve ugyanaz, mint ami manapság a Dákiában élő nép egyharmadának, ahogy mondtam, ez a némettől és a basternáktól csak anynyiban különbözik, mint a szaxon nyelv a svábtól... Minthogy a szaxon nyelv ugyanaz, mint a gót, merthogy ugyanazon helyen laktak, ezek ellen viseltek háborút a rómaiak, Jordanes is bizonyítja, hogy azok a géták, akikről Sztrabó ír, gótok voltak, így nem értem azt a téves gondolkodást, amely szerint más a géta és más a gót.”³⁵⁰

Úgy tűnik, hogy a gót az a kevertfajú nemzet akart lenni, amit fél évezreddel később most próbálnak végérvényesen kialakítani. Az alábbi írásból kiderül, hogy Hunyadi János is ehhez a fajhoz tartozott: „Szilágyi Mihály, művének köszönhetően, aki Mátyás nagybátyja volt, Mátyást királlyá koronázták. Ez a király, aki apja szerint géta származású volt, mely nemzet nyersességét a legjobban a Morovlachos görög szó fejezi ki, ahogy a mieink hívták őket. A király Korvinusnak hívta magát, vagy azért mert apja Hunyadi János (aki híres hadvezér lévén) zászlaján egy fekete holló volt, a csőrében arany gyűrűvel, vagy azért, mivel a király környezetében lévő hízelgők szerint ősi római telepések leszármazottja, akik a géta földeket ma is lakják.”³⁵¹

Ha a gete (gente) szót nemzetnek értelmezzük, akkor nemest is jelenthet. Tudnivaló, hogy Magyarországon a nemzethez tartozó ember egyszersmind nemes is kellett legyen.

„Világosan látjuk, hogy a rómaiak az Isteren a gótok ellen viseltek háborút, akik ugyanazok, mint a géták s a dákok, néha gétáknak, néha dákoknak, és néha gótoknak nevezik őket.”³⁵²

Ilyen pedig nincs! Nem lehet a juhokra azt mondani, hogy kecskék. Az egyedüli logikus feloldás az, hogy a gete nem más, mint gente, vagyis nemzet. Így a dákokat is, meg a gótokat is nevezhették nemzetnek.

„Valamikor a dánok Norvégiából jöttek, amilyet, úgy hiszem, hogy Dániának hívtak Ptolemeus táblájának egy rossz másolása miatt, de abban a részben, ami épségben maradt, Dácsia van írva, ez alatt dákokat és dánokat értve, akik ugyanazok voltak, vagy legalább is ugyanolyan származásúak.”³⁵³

De könnyen meglehet, hogy az épen maradt rész csak hamisítvány. Erre van példa bőven.

Amint látjuk, a szerzők a gótokat Skandináviából származtatják, és utána a Kárpát-medencébe vándoroltatják őket. Jordanes szerint az orosz pusztán hadakoztak a szkítákkal, majd leértek a Meotiszi-mocsarakig, ahonnan a hunok nyomására átjöttek a Kárpát-medencébe és Trákiába. Itt azonban egy más változattal állunk szemben:

³⁵⁰ „Plinius Getas Romanis in universum Dacos dici scribit, Strabone distinctionem, quam antea posuimus, admittente, ut superiorem Istri ripam habitantes, Daci, inferiorem, Getae vocaretur.... Strabo Getas Grecisquam Dacos, notiores dicit eo quod frequentius ad utramque Istri ripam colonias mittant, et Tracibus et Misis sint permisti, eundem tamen sermonem Dacis et Getis esse... Getae igitur, Traces et Daci eius lingue fuerunt quahactenus tertiam Dacorum partem, uti dixi, quae á Germanica et Bastarnica non aliter differt, quam Saxonica á Svevica... At cum Saxonico sermone idem est sermo Gotorum, quos eisdem in locis habitasse, proelia contra ipsos á Romanis gesta, demonstrant et Iordanes, quisquid Getis á Strabone est ad scriptum, ad Gotos refert, ut non videam, qua iudicij perversitate quisquam contendere velit, alios Gotos, alios Getas fuisse.” (Uo. 719)

³⁵¹ „Opera Michaelis Selagii regnum ab Hungaris defertur, quippe is erat Matthiae avunculus, ad eumque omnium rerum summa tunc respiciebat: Hinc autem Rex, quum paterno genere Geta esset, quam gentem ab eorum asperiore cultu commodiore ad componenda verba graeca voce Morovlachos (morovlachos) nostrates nuncupant, sese Corvinum, ut dictum est, appellavit seu quia pater eius Ianus Cugniadis vir bello clarissimus, dum exercitum ducit, vexillo usus est, in quo corvus annulum aureum rostro portans depictus erat, seu forsan consueto Regum vitio assentatoribus facile crediderit, se á Romanorum civium veteribus colonis, qui Geticum agrum nunc quoque magna ex parte incolunt progenitum esse.” (Syndromi Rerum Turci, 1527. 3.)

³⁵² „Videmus igitur clarissime bella haec ad Istrum á Romanis gesta contra Gotos gesta fuisse: qui cum iidem sint cum Getis et cum Dacis aliquando Getarum, aliquando Dacorum, aliquando Gotorum nomine nuncupatur.” (Goropii Becani, 1569. 723.)

³⁵³ „Porro et multo ante, Dani Norvegiam iis viis, quas ostendi, obtinuerunt: unde factum credo, ut regio ea Dania fuerit vocata, cuius vocis loco ab imperito quopiam in Ptolemei tabulis, ea parte quam intactam reliquit, Dacia est invecta, opinato fortasse Dacos et Danos unam eandemque, aut saltem eiusdem originis gentem fuisse.” (Uo. 723.)

„Az alánok szélteben és hosszában a tulajdonukba vették a szarmát síkságot, a gótoknak egy részét magukba olvasztották, a többiek meg elmenekültek a Dán-félszigetre, a Kárpát-hegyekbe, Dákiába, és a német területekre.”³⁵⁴

Itt meg sem említi a Jordanes-féle változatot, de logikailag nem is teheti, mivel az alánok keletről jöttek, így a menekülő gótok nem is tudtak volna kelet felé menekülni vagy vándorolni, mint ahogy Jordanes állítja. Ha a gótokat a Kárpát-medencébe akarták helyezni, hogy ezzel igazolják az erdélyi német etnikum ősiségét, mert világosan látszik, hogy ez volt a cél, akkor miért nem választották az itt bemutatott rövidebb utat? Ennek egyszerű oka az, hogy a Kárpát-medencéből ki kellett iktatni a szkítákat, oly módon, hogy keletre helyezték őket, mert ha nem, akkor az övük az ősiség. És mivel az írások szerint a gótok valamikor a szkíták ellen harcoltak, ez semmiképp nem volt szabad a Kárpát-medencében történni, hanem valahol keleten.

De van olyan történész, mint Johannes Nauclerus, aki nem meri ignorálni a szkítákat, de hogy megmentse a gót elméletet, ráfogja, hogy a gótok valójában a szkíták leszármazottai:

„A gótok nemzetsége, amely a Gétikában gótikának nevezetik, megállapították, hogy szkita eredetű. Mert bizony a szkíták az első Európában, az északi területektől a Tanais határáig, vadak és legfelkészültebbek a halálra, ezt minden (történet)írónál így találjuk.”³⁵⁵

A géta, gót, dák elméletet, úgy tűnik, hogy a XV. század vége felé találták ki, amikor Magyarország annyira meggyengült, hogy a német terjeszkedésnek már nem állt útjában. A kronológiát csak a XVI. században kezdték kidolgozni. Ezért a XII. század előtt leírt történelmi események ideje és valóságtartalma megkérdőjelezhető. Azt észre lehet venni, hogy a ma elfogadott történelemben a hunok és a gótok harci cselekményei tökéletesen egymás tükörképe, csak időben el vannak tolódva egy fél évszázaddal. De ha a gótok Kárpát-medencei jelenléte az időszámítás első évszázadaiban csak fikció, és ami úgy tűnik, hogy a XV. században lett kidolgozva a Német-római birodalom terjeszkedésének idejében, akkor nem csoda, ha Trajánusz nevében szerepel a Germanus és Dacicus kifejezés is.

Nagyon sok esemény nem akkor történt, ahogy le van írva, vagy meg sem történt. Az időskálába betoldottak legalább ezer évet. Egy sor történelmet író papnak, akik nagy része a XIII. század után élt, fantom képet készítettek, és visszadatálták őket pár száz évvel korábbi időszakokra. Ilyen volt Dionisius Exiguus, Jornandes, de lehet, hogy az összes koraközépkori vallási írások szerzői is.

A XIII. században élt Jordanesből kreáltak egy VI. században élt Jornandest, aztán a történelmi írásokban mikor Jordanes, mikor Jornandes: „Az Úr 1235. évében Gregorius pápa... Szent Erzsébetet a szentek soraiba iktatta. Ennek a szentnek három gyereke volt, úgymint Lajos, Herman és Szófia. Ebben az időben Jordanus teuton nemzetségű, az első prédikátor a Szent Domonkos rendben, fő magiszter, csodálni való tudással és életvitellel rendelkezvén, az apokalipsziszról írt dicső és mély gondolatokkal tüntette ki magát.”³⁵⁶ (Jornandes pedig, amint tudjuk, gót származásának vallja magát.)

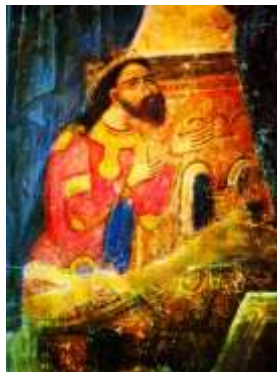
Ugyanígy Dionisius Exiguusnak is megvan az eredeti példánya, Dionisius Petaviusban, aki a XVI. században élt. Eredeti dokumentumok, amelyek alátámasztanák ezen koraközépkori írók valódi létezését, nem léteznek. Az úgynevezett másolatok mind a XVI. század körül jelentek meg.

³⁵⁴ „Alanis enim longe lateque interiorum Sarmatarum planiciem, in ditionem nomenque afferentibus, Goti coacti sunt, alij ad mare et Chersonesum Cimbricum, alij in montes Carpathios, et Daciam, et Germaniam finitimam confugere.” (Uo. 716.)

³⁵⁵ „Gentem Gothorum, que pro Getica Gothica est dicta, constat á Scythis originem habuisse. Scythas vero primos esse in Europa sub septentrione et ad Tanais limitem, feros ac paratissimos ad mortem, apud omnes scriptores invenimus.” (Nauclerus, 1564. 587.)

³⁵⁶ „Anno Dom. MCCXXXV Gregorius papa... sanctam Elisabetam divorum catalogo solenniter ascripsit. Haec sancta tres liberos reliquit Ludovico Hermannum Sophiam. Eo tempore Iordanus natione Teutonicus, primus post sanctum Dominicum ordinis praedicatorum magister generalis, vir vita et doctrina admirandus, effulsit, qui super Apocalypsum profunde et gloriose scripsisse legitur.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 800-801.)

5. A poszádai ütközet: a cél szentesíti az eszközt

I. Basarab havasalföldi fejedelem.³⁵⁷

Az Árpád-dinasztia kihalása után a magyar trón a szerencselovagok prédájává vált. A három trónkövetelő (a cseh Wencseslav, a bajor Otho és a szicíliai Caroberto) közül pápai segédlettel Caroberto került ki győztesen, aki rögtön fel is vette a Károly Róbert nevet. A magyarországi urak épp annyira nem szívtették, mint ahogy egy nemzet sem szívleli az idegenszívű uralkodókat. A gyűjtogatások napirenden voltak. Miután leégették az újdonsült király által épített templomot, a király ezt újraépíttette és ólom lemezekkel fedette be. Az eredmény az lett, hogy a következő tűzben a fedél úgy megolvadt, mint a viasz. Ez után az urak felbéreltek egy Felicián nevű urat, aki ebéd közben tört rá a királyi családra, de csak annyit ért el, hogy könnyebb sérülést okozott a király jobbkarján, és levágta a királyné négy ujját. A szörnyű bosszúban a király nem hazudtolta meg a szicíliai származását. Miután leölette a támadó egész családját, az egyik lányának levágatta nyolc ujját, az orrát és az ajkait, hogy csak a fogai látszottak ki, és így hordozták lóháton a városokon keresztül, miközben kiabálnia kellett, hogy így jár, aki a királyhoz nem hűséges.

Villani könyvében I. Károly hatalomra jutásának körülményeire találtunk adatokat:

„A pápa egy bíborost küld Magyarországra Károly újra koronázása érdekében.”³⁵⁸ Aki visszatérve Itáliába azt a parancsot kapja a pápától, hogy szedje össze az egyház összes kincsét és vigye Avignonba. A bíboros ezt meg is teszi, és a kincsekkel eljut Lukkáig, ahol elakad a Guelfiek és Gibelliniek közti harcok miatt. Végül a gibelliniek elrabolják a kincseket.

És lássuk, mivel szórakoznak ez alatt a nyakok:

„II. Károly király Nápolyban nagy ünnepséget rendezett az udvarban, ahol lovaggá ütötte elsőszülött fiát, Martel Károlyt, akit ugyanakkor a pápa által delegált bíborosok és érsekek megkoronáztak Magyarország királyának. A koronázáson még sokakat lovaggá ütöttek, franciákat, provánsziakat és nápolyiakat. Mivel István halála után nem maradt örökös, csak Martel Károly felesége, így ő következett volna Magyarország trónjára, azonban megjelent András, egy mellékági örökös, aki ugyancsak követelte a trónt.”³⁵⁹

³⁵⁷ https://hu.wikipedia.org/wiki/I._Basarab_havasalf%C3%B6ldi_fejedelem

³⁵⁸ „Come il papa mando legati a coronare lo Imperadore et percoronare Carlo Rimberto d’Ungheria.” (Villani, 1537. 130.)

³⁵⁹ „Il re detto (Carlo II.) fece in Napoli grandissima corte et festa et fece cavaliere Carlo Martello suo figlio primo genito et fecelo coronare del reame d’Ungheria, per uno Legato Cardinale del Papa et con piu arcivescovi et vescovi et per la detta coronatione et festa piu altri cavalieri novelli si fecero, il giorno, franceschi proenzalli et del regno et spetialmente napolitani, et per lo Re et per lo figliulo, et fu grandissima festa et honorevole corte, et cio fece lo Re Carlo, perche era morto in quello anno il Re d’Ungheria, delquale non rimase nullo figliulo maschio ne ne altra reda che la Regina moglie del detto Carlo Martello, a cui succedeva per retaggio il detto reame d’Ungheria, ma Andreasso disceso per legnagio del Re d’Ungheria, morto il Re, morto il Re entro nel reame et la magior parte tra per forza et per amore racquistò, et fecessene Re et Signore.” (Uo. 93.)

„1295-ben meghal Amsus aragóniai király, és testvére Giamo kerül a trónra, aki így Szicíliát is örökölte, de ő ki akar békülni úgy a pápával, mint Károlylyal.”³⁶⁰

Giamo feleségül veszi Károly lányát, szabadon engedi Károly három fiát, akik foglyok voltak Aragóniában. A békekötés színhelye Firenze, ahol megjelenik Martel Károly is, mint Magyarország királya:

„Giamo Firenzébe megy, találkozni Károlylyal, ahova már megérkezett fia, Martel Károly, Magyarország királya kétszáz francia és provánszi, meg helybeli lovaggal, mind fiatal, skarlátzöld és barna színű ruhákban, ezüst és arany lószerszámokkal, magyarországi fegyverekkel, ami a legszebb kompánia, ami valaha is egy fiatal királynak adatott.”³⁶¹ – Joggal kérdezhetnénk, hogy honnan ez a nagy fényűzés, amikor az ország romokban áll?

Még ebben az évben, legalább is ez áll a Wikipédiában, meghal Martel Károly. „Amikor Martell Károly 1295-ben meghalt, a nápolyi Anjou-k trónigénye fiára, Carobertóra szállt, és a nápolyi királyi pár 1298-tól készült a trón megszerzésére.”³⁶² Vagyis Károberto már nős, de úgy néz ki, hogy a nejét, Máriát nem vitte magával, amikor 1300-ban megérkezett Spolettóba.

És mit találunk a Wikipédián? Ezt: „1305-ben fiatalon elhunyt Mária, Károly első felesége (egyes történészek vitatják, hogy élt-e egyáltalán). II. Károly nápolyi király unokájának támogatására újabb kölcsönt vett fel a firenzei bankároktól, és fogadta Nápolyban a délvidéki magyar főurak követeit.” Aztán nemsokára – biztos bánatában – elhunyt. De még el sem hunyt, amikor a Wikipédia szerint „1304-ben Károly Róbert Galíciába ment, hogy eljegyezze Lev halicsi fejedelem lányát”. Majd: „1306-ban Károly feleségül vette Beuteni Máriát, Kázmér beuteni (Bytom) és tescheni (Cieszyn) herceg leányát, Piast Erzsébetet, aki ezzel Károly negyedik felesége lett.”³⁶³ Ilyen tököcs fiú volt a mi Károbertónk! Így nincs kizárva, hogy igaz az a gyanú, amit Görög Ferenc említ: „Az a monda keletkezett, hogy Zách Klárát a királyné testvére, Kázmér lengyel herceg elcsábította, s az ősz apa ezért támadt a királyi családra.”³⁶⁴

*Szűz Mária megkoronázza Károly Róbertet. Falkép a szepeshelyi káptalani templomban.*³⁶⁵

³⁶⁰ „Nelli anni di Xpo 1295 mori lo re Amsus d'Araona, per cui morte don Giamo suo fratello ,il quale s'aveva fatto coronare, et tenea il reame di Cicilia cerco pace con la chiesa et col re Carlo...” (Uo. 99.)

³⁶¹ „Passo per la citta di Firenze, nella quale era gia venuto da napoli per farlisi incontra Carlo Martello suo figliulo re d'Ungheria, et in sua compagnia CC cavalieri franceschi et pruenziali et del regno ,tutti giovani vestiti col re duna divisisa scarlatto et verde bruno, tutti con selle duna asissa a palastreno rilevate d'arginto et d'oro con l'arme a quartieri a gigli a doro et cierchiati rosso et d'argiento cioe l'arme d'ungheria, che pareva la piu bella compagnia, che mai havesse un giovani re con seco.” (Uo.)

³⁶² https://hu.wikipedia.org/wiki/I._K%C3%A1roly_magyar_kir%C3%A1ly.

³⁶³ Uo.

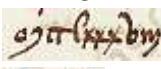
³⁶⁴ Görög Ferenc, Dr.: *A magyar nemzet története*. Horizont Kiadó, 2001. 130.

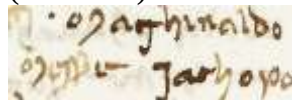
³⁶⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/A_magyar_királyok_koronázása *Coronation of Charles I by Virgin Mary.jpg*

A fenti képen a jobboldali fehér négyzetben lévő az írás alján jól látszik a koronázási év: **O CCCI da Scp** azaz: **301. év az Áldozat után**. Mert az *O=Anno*, a *CCCI= 301*, a *da=tól* és az *Scp=Scr=Sacrificio*. Hiszen *Annus* (latin) = év (nagykör), *anulus* (latin) = kiskör, köröcske, gyűrű.

Az évszám I. Károly koronázására utal, ami azt jelenti, hogy ekkor még nem tolták vissza ezer évvel Krisztus születését.³⁶⁶ Ennek pedig óriási a jelentősége, mert borul az összes évszám és a történelmi szereplők kiléte.

E kép másolat, és de még az eredeti freskó fényképén is jól látszik, hogy a feliratról nem tudták már, mit jelent. És itt térünk vissza a Villani-féle könyv kéziratos változatának szerepére, célfeladatára. Ebben a 234recto-n látható évszám hasonló akar lenni: „Neli Anni di Kristo: M

CC LXXXVIII” azaz valójában: **OI288**. Ezt az M-et máshol is megismétli (233verso): azaz: *ma stando* = *de* (ott) *állva*.³⁶⁷ És még ugyanaz oldalon:

a Maginaldo és Messer Jacopo M-je.

De az O utáni I vagy J jel nem egyes, hanem a Jézus kezdőbetűje, amit az O-val együtt úgy értelmeznek, mint egy M-et. A kezdő *m*-et ezzel az *oj*-vel jelölik. Az M tehát itt úgy van írva, mint az évszámnál az ezer, hogy az Anno da Iesusból M legyen. Így akarták bemutatni, hogy az egy hétköznapi használatban lévő M, és nem O I.

Igen fontos adatunk, hogy a magyar szepeshelyi képről az O után az I még hiányzik! Azért hiányzik, mert a Jézus történetét egy kicsivel később költötték.³⁶⁸ Ekkor még Krisztusról van szó, mint áldozatról (Isten Báránya). Ezért a Villani-kézirat 234r. oldalán talált évszám, ahol az ezres egy O és egy I betűből áll, azt sugallja, hogy a Jézus utáni év. Ugyanakkor a kéziratban ez az M (valójában OI) mégtévesztési céllal van rendesen is használva más szavak esetében. Ezért gyanús tehát, hogy a kéziratos könyv megrendelésre készült és jóval későbbi, mint ahogy elsőre látszik.

A szepeskáptalani Szent Márton-székesegyháznak nevezett, 1478-ban felszentelt háromhajós templomban ma is látható a bejárat feletti, Károly Róbert koronázását ábrázoló freskó, amely a sienai XV. századi festőiskola modorában készült. Azaz közel kétszáz évvel a kép tárgyát képező esemény után. Ezért a képen lévő felirat mindenképpen másolat, ám sokkal értékesebb, mint sokan gondolnák. A felirat eredetije rendelkezésre állhatott, amit hűen lemásoltak, mégha a jelentését már nem is értették. Mert ez az évszám tehát azt mutatja, hogy tényleg a 301-es eseményre emlékező képről van szó, amiből csak később lett 1301. Ezt az O-nak mint Anno-nak a használata mutatja, ami mellé később tették oda az I-t. Szerencsénkre a kép festője nem tette oda.

A valódi történelmet ekkor kezdik írni karddal is, meg tollal is. Anjou Károly egy olyan inváziós hullámot lovagolt meg, amely invázió elárasztotta egész Európát. Az európai nép jó-hiszeműsége, és a pápai hatalmi szomj oda vezetett, hogy primitív tömegek segítségével sikerült megsemmisíteni nemcsak az addigi európai kultúrát, de teljesen átformálták a vallást is, rászabva akár egy ruhát, a primitív gondolkodásmódra. Károlynak sokkal nagyobb hatalma volt, mint ahogy azt a mai történelem tanítja, és valószínű, hogy a Nagy Károly dicső tetteihez ő volt a mintakép. Arra nagyon ügyeltek a plagizálók, hogy ne sértsék meg a petaviusi elvet, így pontosan egy húsvét ciklussal, vagy is 532 évvel tolták vissza az eseményeket. Ha 1300-

³⁶⁶ Erre vonatkozóan lásd: Fábán, 2020.

³⁶⁷ A szövegkörnyezet: „CCC cavaglieri et di 3000 pedoni molto bella gente et guastarono quasi tutte le vigne, i giardini delli Aretini infino alle mura d’Arezzo, et tagliarono lolmo loro, **ma stando** a campo la vilia di san Gi-ovanni Battista fu maggiore turbine e fortuna di vento. – Háromszáz lovag és 3000 gyalogos, mind szép népség, feldúlták az Aretiniek majdnem az összes szőlőültetvényét és kertjeiket egész az Arezzói falig, kivágták a szil-fáikat, de a Keresztelő Szent János mezején időzve (állva=stando), egy nagy forgószél és vihar keletkezett.”

³⁶⁸ Lásd Fábán, 2020.

ból (amikor Károly megérkezik Magyarországra) kivonjuk az 532-öt, megkapjuk Nagy Károly királlyá koronázási évét, 768-at. A Nagy Károly világraszóló cselekedeteit csak később szőtték be a történelembe, itt ebben a könyvben még elég sovány a dicsőség. A 801-es év, amikor császárrá koronázzák, megegyezik az 1333-as évvel, amikor I. Károly kibékíti a cseheket a lengyelekkel, aminek alapján 1335-ben létrejön a visegrádi királyi találkozó, amin Károly elnököl. És Nagy Károly utóda, akár csak I. Károlyé, Lajos.

A rozgonyi és a „poszádai” csata.³⁶⁹

Alább látható egy kép Nagy Károly koronázásáról.³⁷⁰ Friedrich Kaulbach festette 1861-ben. A képen a koronázás a magyar Megszentelt Koronával történik. Kép a bajor parlament, a Landtag előcsarnokában látható a mai napig.³⁷¹ A képről ezt lehet olvasni: „Van két érdekes festmény Európában, amelyek nemcsak kiegészítik egymást, hanem történetük is igen érdekes. Bajorországi Lajost 1859-ben koronázták bajor királlyá. Ő megbízta Friedrich Kaulbach német festőt, hogy készítsen egy festményt Nagy Károly megkoronázásáról. Ezt a festményt a saját megkoronázását ábrázoló festménnyel szemben szándékozott elhelyezni. Nagy Károly volt” – úgymond – „a Szent Német-római Birodalom első császára, Európa atyja. A megbízás lényege az volt, hogy kidomborítsa Nagy Károly megkoronázásának jelentőségét és nagyszerűségét. A művésznek meg kellett találnia azt a koronát, amely alkalmas egy ilyen fontos, korszakalkotó esemény bemutatására. Bár létezik egy X. századbeli korona, amely Nagy Károly koronája, avagy császári korona néven vált ismertté, Kaulbach mégsem ezt használta, hanem inkább Szent István Szent Koronáját választotta!”³⁷²

³⁶⁹ *Képes Krónika*. Ebben a két csatában számolt le I. Károly a hozzá nem hű magyar urakkal, gyakorlatilag kiirtva őket.

³⁷⁰ <https://szentkorona.weebly.com/keacutepaacuter.html>

³⁷¹ <https://www.bayern.landtag.de/maximilianeum/saeleraeume/> :

³⁷² Dr. Balogh Sándor: A Szent Korona az európai művészetben. Nagy Károly megkoronázása. http://www.mag-tudin.org/Balogh_Sandor_A_Szent_Korona.htm és http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/BS_hit_21.html.

Friedrich Kaulbach: „Nagy Károly koronázása” (1861).

A történelemhamisítás két úton ment végbe: felcserélték a pozitív hősöket a negatív hősökkel, és visszatolták az eseményeket az időskálán 532 évvel – egy húsvétciklussal, hogy annak ne legyen naptári hatása – vagy ennek a duplájával.

Minden írásból ki lehet olvasni, hogy úgy a Nápolyi Anjouk, valamint a spanyol gyökerekkel rendelkező Fülöp francia király, a pápák és a szaracénok pártján álltak. A történelmi skálán visszadatált eseményeknél: már pont fordítva van. A francia Lajos király űzi ki a szerecseneket. A magyar Lajos kétszer is bemegy Itáliába, pont olyan időben, amikor rendet kellene tenni, de ő ugyebár nem azt teszi. Több mint furcsa.

„Hogyan jöttek be Itáliába a szerecsenek, és hogy űzte ki őket Lajos Franciaország királya³⁷³ (Nagy Károly fia) – fejezetcím.

„Lajos francia király és római császár meg IV. Gergely pápa idejében olyan hamis gonosz emberek éltek Rómában, akik kegyetlenkedéseikkel fel akarták dúlni a római birodalmat, összeesküvést szöttek a Toszkánaiakkal, és meghívták a szerecsenek szultánját, hogy jöjjön és vegye birtokba Itáliát. Ez egy megszámlálhatatlan nagy sereggel jött, akik annyian voltak, hogy eltakarták a földet, mint a tücskök, és feldúlták Szicíliát, Puliát, megostromolták Rómát, benyomultak Leoninába, ahol Szent Péter temploma áll, amiből istállót csinálta a lovaiknak. Sok templomot leromboltak Rómában és azon kívül, és egész Toscanát feldúlták. Említett Gergely pápa segítséget kért Lajos francia királytól és Monferrato lombardiai márkitól. Ezek aztán nagy ütközetek és sok vérontás után kiűzték a szerecseneket Itáliából. Még akik hajón próbáltak menekülni, azok is a vízbe fulladtak, ez történt 835-ben.”³⁷⁴

³⁷³ „Come i Saracini d’Africa passarono in Italia et come ne furono cacciati per Luis Re di Francia.” (Villani, 1537. 19.)

³⁷⁴ Al tempo di questo Luis, overo Ludovico Re di Francia, imperadore di Roma, et di Papa Gregorio IV., per alquanti grandi huomini di Roma falsi, et scelerati per loro tirannia vollono guastare lo imperio di Roma, et fecero congiura con certi grandi huomini di Toscana, et mandarono al Soldano da Saracini, che venisse a Roma et posedesse Italia, ilquale si mosse con tanti saracini, che non si posse loro numero, et passo con grande navilio, et passati fu si grande la multitudine di loro che coprivano la terra come i Grilli, et corsero et guastarono Cicilia, et

Mindezen eseményeket és a következő szöveget figyelembe véve, mindjárt sejteni lehet, hogy mi is volt a Basarab elleni hadjárat célja. Tudniillik a király így akarta likvidálni a számára nem megbízható urakat. A magyar akkor is elég hiszékeny és naiv volt. Úgy látszik, hogy a ravaszság, és a ravaszság felismerése, nem magyar tulajdonság.

A Turóczy krónikában olvashatjuk ezeket: „Az erdélyi Tamás vajda és Dénes Miklós fia, meg Ancsa fiaai biztatására, hogy ugyanis azt a földet tudatlan emberek lakják, és erről a földről Basarab vajdát is el kell űzni. [Valakikre mindig rá lehet kenni a balhét.] Habár ez a herceg (vajda) a királynak járó adót mindig tisztességesen fizette, s habár a király már Szörényt bevette, így Dénes átadta neki méltósággal az egész Bánátot. Ezt látva, Basarab ezt üzenté a királynak: Mivel te, uram és királyom oly sokat fáradoztál, hogy összegyűjtsd ezt a hadsereget, meg akarom jutalmazni a fáradozásodat hétezer ezüst márkával. Szörény és a hozzá tartozó részek már a birtokodban vannak, ezt békésen átadom. Ezenkívül a koronádnak járó évi adót hűségesen fizetem. Nem kevésbé az egyik fiunkat az udvarodba küldöm, hogy ott szolgáljon a saját költségesen. Így kegyelmed forduljon vissza és vigyázzon a saját személye elleni veszélyekre. Ha még jön felséged a jövőben, legalább a veszélyeket kerülje. Ezt hallva, a király dölyfösen ilyen szavakat vágott a követek szemébe: Ezt mondjátok Basarabnak: 'Ő az én juhaim pásztora és a szakállánál fogva fogom kirángatni a barlangjából.' Ezután egy, a királyhoz hű, Dancs nevű báró, Zolio és Lipton ura, így szólt a királyhoz: Uram, maga Basarab a legnagyobb alázattal és tisztelettel szólt felségedhez: a királyság körül csend, béke és áldás honol, ezt akarja felséged a szavaival tönkre tenni? Ekkor a király dölyfösen és fenyegetőleg megismételte a fenti mondatát, és elhagyta a gyűlést. Utána rögtön elindította a támadást.”³⁷⁵

Mivel a magyar csapatok egy szűk hágóba szorultak, a kétoldalról lezúdított kövek és a nyílzápor miatt rengeteg főúr lelte ott halálát.

Amilyen sok hájjal meg volt kenve a szicíliai Caroberto, azt sem zárnám ki, ha összejátszott volna Basarabbal, de ha nem is, a fenti írásból látszik, hogy semmi oka nem volt Basarab ellen harcolni. Árulkodó tény az is, hogy tatárok is segédkeztek Basarab mellett. Ezek zsoldosok voltak, és általában nagy fizetség fejében végezték a piszkos munkát. Ezeket felbérelni inkább Carobertonak állt módjában, mint Basarabnak.

Puglia et assediaron Roma et presono la parte della citta leonina, dove e la chiesa di san Piero et di quella fecero la stalla de loro cavagli, et disfecero poi molte chiese in Roma, et fuori di Roma et poi quasi tutta Toscana guastarono. Il detto papa Gregorio mando per soccorso in Francia allo imperadore Ludovico, et in Lombardia al marchese di Monferrato. Il quale Ghido Marchese co lombardi, et Ludovico imperadore co Franceschi vennero al soccorso, et doppo molte battaglie, e spargimento di sangue, i saracini furono cacciati d'Italia, et molti pochi ne ritornarono in Africa, pero essendo in alto mare per tempesta che venne loro adosso, quasi tutti ennegiarono et questo fu nelli anni di Christo 835.” (Uo.)

³⁷⁵ „Ad inductionem Thome Wayvode Transilvani et Dionisij filij Nicolai, filij Ancha, que terra est inhabitabilis genti ignotae, ut de ipsa terra ipsum Bazarad rex expelleret. Cum tamen ipse princeps censum debitum regiae maiestati semper fideliter persoluisse. Cum autem rex Zenrin et castrum ipsius recepisset Dionisio tradidit memorato omnia cum dignitate banatus. Quo facta Bazarad regi sic mandavit nuncios per honestos: Quia vos domine mi rex, laborastis in convocatione exercitus, laborem vestrum recompensabo VII millibus marcarum argenti. Ipsam etiam Zenrin cum suis attinentiis nunc habetis prae manibus per potentiam: pacifice vobis tradam: insuper censum, quo teneor, vestra coronae fideliter persolui faciam omni anno. Et nihilominus unum ex filiis nostris vestrae curiae ad serviendum deputabo meis pecuniis et expensis: tantum modo revertimini in pace vestra, et personarum periculis praecavete: quia si veneritis ulterius, periculis minime evaditis. Quo audito rex elata mente in tale verbum prorupit, nunciis sic dicens: Sic dicite Bazard: Ipse est pastor ovium mearum, de suis latibulis per barbas suas extraham. Tunc quidam fidelis baro Donch nomine, comes de Zolio et de Lipton sic ait regi: Domine, cum magna humilitate vobis, et ad honorem vestrum ipse Bazarad loquitur: idcirco regiae benignitatis favorem, et plenam dilectionem gratiae ei velitis per vestras literas remandare. Tunc rex verbum superbiae et comminationis superius propositum iteravit, et relicto consilio saniori, protinus ultra pugnaturus processit.” (Thuroczy, 1600.86-87.)

Egy kvázi családfa-szimmetria adódik Thuróczy következő feljegyzéséből:

„Engedve ezek követelésének, 1299-ben, még András király életében, a pápa elfogadta a 11 éves Károlyt Magyarország királyának. Mely Károly családfája és eredete a következő: ötödik István, negyedik Béla király fiának egyebek közt volt egy Mária nevű lánya, akit Sánta Károly, nagy Károly fia, aki az Egyház adományából volt Szicília királya, feleségül vett. Amely Sánta Károlynak ettől az István lányától született egy Károly Marcel nevű fia. Ennek a Marcel Károlynak pedig Rodolph császár Klementia nevű lányától született egy fia, akit odahaza Károbertonak neveztek, mely név majdnem olyan, mint Károly Robert.”³⁷⁶

A családfa kvázi szimmetriája:

Martell Károly					Marcel Károly XIII. század
	Kis Pipin			Martell Károly / Sánta Károly	
		Nagy Károly (I. Frank császár) VIII. század	I. Anjou Károly (Nagy Károly)		

Én nagyobb hitelt adok a Caroberto mesének, mint a Nagy Károly mesének. Szerintem az utóbbit az előbbiről másolták.

Ez az idézet pedig azt érzékelti, hogy I. Károly (Karoberto) idejében Európa teljesen siralmas állapotban volt:

„Hogyan történt a nagy éhség és halandóság a hegyeken túl.

1316-ban nagy pestis járvány és éhínség sújtotta Németországot, vagyis a hegyen (Alpok) túli nagy régiót. Németalföld és Franciaország egy részét, annyira, hogy a népesség egyharmada kipusztult. Akik egyik nap egészségeseknek tűntek, másnap meghaltak. Az élelem és a bor annyira hiányzott, hogy ha Szicíliából nem szállították volna a kereskedők nagy haszonnal, mindenki éhen halt volna.”³⁷⁷

³⁷⁶ „Quorum instantiam papa admittens quendam puerum XI annorum nomine Carolum, anno domini MCC XCIX vivente adhuc Andrea rege in Hungaria destinavit. Cuius Karoli generatio et origo tali modo habetur. Rex Stefanus quintus filius Belae quarti regis Hungariae inter alias filias habuit unam, nomine Mariam vocatam, quam Karolo Claudio filio Karoli magni, qui ex ex donatione Ecclesiae fuit rex Siciliae, tradiderat in uxorem. Qui rex Karolus Claudus ex illa filia Stephani regis genuit Karolum Marcellum nomine: Karolus vero Marcellus ex filia imperatoris Rodolphi Clementia nomine genuit filium, quem primo in terra sua vocaverunt Carobertum, quasi Karolum Robertum.” (Thuróczy, 1600. 81.)

³⁷⁷ „Come fame et mortalita fu grande oltre monti.

Nel detto anno M.CCCXVI (1316) grande pestilencia di mortalita et fame avvenne nelle parti di Germania, cioe nella Magna disopra oltremontana, et stesesi in Olanda, Frisia, et in Sislanda, et Bramanbte, Fiandra, et Analdo infino in Borgogna et parte di Francia et fu si pericolosa che piu chchel terzo delle genti morirono, et da l'uno giorno al'altro quelli che piu pareva sano moriva, el caro fu si grande di vino et di tutte vittuaglie che se non fosse che di Cicilia e di Puglia per li mercanti vi si mando per mare per lo grande Guadagno, tutti moriano di fame. (Villani, 1537. 38.)

6. A magyarok szkiták, nem tatárok!

Egy nagy történelmi tévedés igen káros következményekkel járt a magyarok számára. A legrégebbi krónikákból ismeretes volt a magyarokat szkitáknak nevezni. Az a téves hit azonban, hogy a magyarok Ázsia vidékéről származtak, nem csak történelemtorzításhoz, de egy sor rossz politikai döntéshez is vezetett a történelem folyamán.

„Bajazid császársága alatt nem volt valami szerény... A szkiták (tatárok) haderővel Dácsiába jöttek és küldötteket menesztettek Bajazidhoz, kérvén a tartományt és pénzt, amivel segítenék Bajazidot az Isteren való átkelésben és az európai harcokban. Bajazid nagyon megörült e beszédnek, nagy jutalmat ígért, ha, amint megbeszélték, hozzájárulnak az európai akciókhoz és lekaszabolják az egyetlen élő vezérüket (valószínű, hogy Zsigmond királyra gondolt). Ezek így módon szétszéledtek Európában, a legjobb lovakkal és a legtehetségesebb harcosokkal. Ezután Bajazid mégis felrúgta az egyességet, attól való félelmében, hogy netán ezek a szkiták összeszűrik a levegőt az európai szkitákkal (magyarokkal). Még ma is szkiták nagy tömegeinek maradványai láthatók Európában, különösen Makedóniában a Terma és Axio folyók mellett, akiket Amurat parancsára telepítettek. Aki ugyanakkor sok törököt is bevitt ebbe a régióba, hogy itt lakjanak. Amurat parancsára ugyanúgy Zagore és Philippopolis vidékét is betelepítették. A Chersonesz (Krim) környékét már jóval azelőtt Sulejmán idején betelepítették. Ugyanúgy Tesszália és Skopje környékére is egész a Hemum-hegységig és Szófia környékéig, ahonnan később az illíri és triballi régiókat kezdték rabolni.”³⁷⁸

Itt Bajazidot egy téves történelmi tanítás befolyásolta a döntésében. Ő ugyanis úgy tanulta a nyugati történetírásból, hogy a magyar szkiták is tatárok. Tehát jogos volt a félelme, hogy a két szkita nép adott esetben összefog és megakadályozza a török előrenyomulást. Ezzel a lépésével majdnem száz évvel késleltette Magyarország meghódítását.

A törököket Hunyadi János idejében vissza lehetett volna szorítani Európából, ha erre lett volna akarat a nyugati hatalmak részéről, beleértve ebbe a pápai hatalmat is. A várnai csatánál elárulták a magyarságot. Miután a nyugatiak segítséget ígértek a török ellen, nemcsak hogy nem tartották be ígéretüket, de velencei és pápai hajókkal szállították a török sereget a Bosporoszon át Európába. Ma is hasonló a hozzáállásuk. Többre becsülik a pénzt, mint a becsületet.

Azonban a téves történelem nem mindig kedvezett a magyarságnak, de még a szomszéd népeknek sem. A XIII. században Magyarország a kereszténység bástyájának számított, ellentétben a francia és német királyságokkal, melyekkel a pápának nem egyszer komoly összetűzései voltak. Ismeretes IX. Gergely élet-halál harca II. Frigyes császárral. Ebben az időben indult el keletre egy pár domonkosrendi magyar szerzetes, hogy úgymond megkeresse a magyarság őseit, ugyebár a szkitákat. Juliánus barát, miután visszatért „ázsiai” küldetéséből, az első útja IX. Gergelyhez vezetett. Ezután nemsokára megjelentek Európában a tatárok, akiket még a 16. századi könyvekben is szkitáknak neveznek. A pontifex úgy okoskodhatott, hogyha ezek a magyarok, akik szkiták, ilyen hű katolikusok, miért ne hívjuk be Európába a rokonaikat, hogy így

³⁷⁸ „Imperante Paiazite, fama est non modicam... Scytharum manum venisse in Daciam, et hinc legatos mississe ad Paiazitem, qui peterent pecuniam et regionem: quibus freti, transituri essent Istrum cum Paiazite et bella Europae gesturi. Paiazites plurimum delectatus illorum sermone, munera magna promisit, si trajicerent, quemadmodum essent polliciti, Istrum: dicens se ipsis assignaturum Europae agas, ut singuli ibi viventes suos duces sectarentur. Qui in hunc modum per Europam dispersi, equites facti sunt optimi, reique, militaris peritissimi. Deinceps Paiazites timens ut duces illi Scytharum Europae statui aliquam innovationem inducerent, omnes comprehensos, cum in unum convenissent, obtruncavit. Etiam hodie Scytharum magnam copiam undique per Europam morantium videre est, quos sedes capere in Macedonia Therme et Axio flumini finitima, Amurates iussit. Qui quoque plurimos turcos in istam regionem induxit, ut eam incolerent. Campus Zagorae nuncupatus, iubente Amurate, habitare ceptus est. Etiam Philippopolis regio ab Amurate colonos accepit. At Chersonesus hellespontiam ante ab Sulejmano fratre colonos sortita est. Thessalia et Scopiorum necnon Trybalarum regio qua á Philippopoli usque in Hemum et Sophiam isthoc nomine vicum patet, ab Amuratis filio Paiazite colonos nacta est: qui deinde Illiriorum et Triballorum regionem vastabat.” (Wolf, 1568. 76.)

növeljük a hívek táborát? Ha Juliánus barátunk nem lett volna küldetése a pápától, akkor nem kellett volna azonnal referálnia az útiról, rögtön ahogy visszaérkezett. Sajnos a pápák esetében, és ez alól nem kivétel a jelenlegi Pontifex sem, a hit mindig felülírta a józan gondolkodást.

A tatárok sosem voltak egységes nép. A Kárpátoktól délkeletre élő tatárok a kunok, akiket a nyugati krónikák Kumánoknak neveznek. (Itt még egyszer emlékeztetem a hivatásos történelem művelőket, hogy a régi latin nyelvű írásokban az *n* betűt néha az előtte lévő betű fölé húzott vonalka helyettesítette, amit a hanyag másolók sokszor nem vettek figyelembe. Így a *kumant kunmannak* kell olvasni. A *man*=ember, tehát *kunman*=kunember, úgy, ahogy a *besserman*=besenyő ember). Ezek egy része le is telepedett Magyarország területén, és idővel asszimilálódtak. A Kárpátoktól keletre a besenyők laktak, akiket egyes krónikák pacinákoknak hívtak. A vidéket hívták Bogdániának, Moldovának, a németek meg Besszerabiának, és valószínű, hogy a lakóit bessermannak, úgy, ahogy a déli tatárokat kunmannak. Egyébként maga a Besserman név létezik, mint tulajdon személynév. Ezt magyarosítva jelenhetett meg a Böszörmény név.

Itt meg kell jegyezzem, hogy a kumán (*kunman*), besenyő (*besserman*) neveket német történetírók találták ki, de ezek a nevek nem fedik azt a fogalmat, amit valójában jelentettek. A besenyőket, latinul *bessi*, azonosítják a pacinákkal (*besenyő*). A régi forrásokból azonban kiderül, hogy a Bessi nem egy nomád nép volt, hanem a Kárpát-medencei bányász népet hívták így. Lásd *A besenyők* c. fejezetben.

Az a Szkítia, amit a történelemkönyvekben leírnak, úgymond a Pontustól a Riphei-hegyekig és a Kárpátoktól Ázsiáig, az nem más, mint a középkori tatár birodalom. Ezen nem lehet csodálkozni, mivel a történészek a szkítákat a tatárokkal azonosították. Így a fejekben az áll, hogy a magyarok is tatár származásúak. De nézzük ennek a pontos latin megfogalmazását:

„Szkítia (ahogy mondják) keletre terjed a Pontus oldalától a Riphei hegyekig, a háta mögött Ázsia és az Ithasi folyó. Azonban nagyon nagy kiterjedésű hosszában és széltében. Az itt lakó népek országainak nincsenek határaik: habár a földet művelik, nincsenek házaik, sem fedél a fejük fölött, sem állandó lakhelyük, a marháikat és nyájaikat legeltetik a megműveletlen pusztákon. Fedett szekereken viszik az asszonyaikat és gyerekeiket, amelyek házak gyanánt szolgálnak esőben és télen. Nincsenek náluk komolyabb lopási esetek, mivel semmijük nincs bezárva. Aranyat és ezüstöt sem raknak a halottaik mellé. Űzik a vadászatot, halászatot, tejet és mézet esznek. Ismeretlen náluk a gyapjából szőtt ruházat. Vad és háziállati bőrruhákban járnak, mintha mindig hideg volna. Idegen birodalmak sosem tudták őket legyőzni. Dárius seregeit csúfosan megkergették. Cirust egész seregével tönkreverték. Nagy Sándort az egész seregével visszaverték.”³⁷⁹

Ez mind szép, csak valami sántít. Ugyanis Hérodotosz az agatirszeket a szkíták közé sorolja, és ezek híresek voltak az arany- és ezüstékszerek használatában. Dáriusz, amikor a szkítákkal akar tárgyalni a hadjárat alatt, Idantérosznak, az agatirszek királyának üzen. Hérodotosz pedig azt írja, hogy az agatirszek a Maris (Maros) mellett éltek. A fenti írás meg azt állítja, hogy nem nagyon bővelkedtek arany- és ezüstékszerekben. A még át nem javított régebbi történeti

³⁷⁹ „Scythia (ut aiunt) in oriente extensa, induitur ab uno latere Ponto, ab altero montibus Ripheis, á tergo Asia et Ithasi flumine. Patet autem multum in longitudinem et latitudinem. Hominibus hanc inhabitantibus inter se nulli fines: pertanto enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum vel sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberosque secum in palustris vehunt, quibus coriis imbrum hiemisque, causa tectis pro domibus utuntur. Nullus scelus apud eos furto gravior, quippe sine tecti munimento pecora et armenta alimentaque habent. Aurum et argentum non perinde ut reliqui mortales appetunt, venationum et piscationum exercitiis inserviunt, lacte et melle vescuntur. Lane his usus ac vestium ignotus, et quanquam continuis frigoribus afficiantur, pellibus tantum ferinis ac murinis induuntur. Imperium Asiae ter quesivere, ipsi perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere... Darium regem Persarum turpi á Scythia summovert fuga, Cyrus cum omni exercitu trucidaverunt, Alexandri Magni ducem Zopirionem pari ratione cum universis copiis deleverunt.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 64-65.)

írásokban a magyarságot szkitáknak nevezik. A történelmi írásokban sehol sincs szó arról, hogy a szkiták keletre vándorlásaik közben üresen hagyták volna a Kárpát-medencét.

A mai történelmi könyvekben az áll, hogy a magyarokat a nyugatról jött szerzetesek tanították a földművelésre és a kézművességre. Erről ír Dr. Görög Ferenc is *A magyar nemzet története* c. könyvében. Aztán a 120. oldalon mégis ezt találjuk: „De mesteremberben sem szenvedtek hiányt a jámbor papok, mert például Szent István király a pécsváradi kolostornak a következő udvarnokokat adományozta: 10 kovács, 6 kádár, 12 esztergályos, 9 pék, 3 fazekas, 6 gyertyaöntő, 5 ötvös, 8 kerékgyártó és 4 molnár. Szerepelnek még vargák, aranyművesek, asztalosok, szabók, tímárok, szűcsök, szakácsok és kulacsgyártók is, ami mind azt mutatja, hogy a kézművesség minden fajtája ismeretes volt.”³⁸⁰

Hát ma is ezt látjuk a médiában, hogy az a fehér, ami fekete, a tolvaj a tisztességes, az áldozat a bűnös. És sose felejtsük el, hogy a történelem néha nemcsak papíron ismétli önmagát.

³⁸⁰ Görög, 2001. 120.

7. Természeti és ember okozta katasztrófák a német évkönyvekben

A vallás szerint a természeti katasztrófák Isten büntetése az emberi bűnök miatt. Az a tény azonban, hogy a természeti katasztrófák válogatás nélkül szedik az áldozataikat, nem vall isteni intelligenciára. A legtöbb emberben a bűnre való hajlam, ami általában látens állapotban létezik, természeti katasztrófák alkalmával könnyen a felszínre tör. Tehát itt pont fordítva áll az ok és okozat közti összefüggés, mint ahogy azt a vallás állítja. Ha azonban megfigyeljük a jelenlegi meteorológiai katasztrófák okát, azt látjuk, hogy ezeknek az egyik, ha nem a legfőbb okozója az ember. Istenhívó fejjel gondolkozva, de szekuláris törvény szerint is, rosszat akaratlagosan előidézni bűn. Az ipari terjeszkedés, ami talajszennyezést okoz, az erdők és vadállatok pusztítása, mind annak tulajdonítható, hogy az emberi szaporulat túlhaladta a megengedett határt. Feltevődik a kérdés, hogy vajon a túlszaporodás emberi bűn-e, vagy Isten büntetése? Érvényes-e még az első emberi párnak adott parancs, hogy „szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a földet”.

Természeti katasztrófák, amint a következő krónikából kiderül, a múltban is voltak, és itt is kereshetjük a kapcsolatot ok és okozat között:

1068. „Erphesfurt (Erfurt) városát felégették a Henrik seregei, a Szent Péter és a Szent Severin templomba menekült tömeggel együtt.”³⁸¹

1072. „A szászok Henrik elleni összeesküvése.”³⁸²

1073. „A szászok lerombolják a Hártesburg kastélyt. Ahol meggyalázzák a Henrik fia sírját, szétszórják a csontjait, és a templomot is lerombolják.”³⁸³

1075. „Az Untrount folyó melletti ütközete a szászoknak Henrik ellen: ahol sok főember elesik mindkét részről, és ahol a szászok megfutamodnak.”³⁸⁴

1078. „A Szent Szeverin monostor leégetése a nép tömegeivel együtt a Henrik seregei által. Ugyanez történt az Ephersfurti Szent Péter templommal.”³⁸⁵

1081. „Henrik Rómát ostromolja.”³⁸⁶

1083. „Henrik elfoglalja Rómát, ahol kitör a pestis.”³⁸⁷

1096. „Megszámálhatatlan tömeg, férfiak és nők, különféle nemzetiségűek, egy részük felfegyverkezve, Jeruzsálem felé tartanak, hogy a zsidókat megkereszteljék, a renitenseket a helyszínen óriási mérszárlással irtották. Moguntiaiban ezernegyven, mindkét nembeli zsidót öltetek meg, nagyrészüket elégették. A zsidók közül, akik áttértek a keresztény vallásra, nem sok idő után újra kitértek. 1099-ben a császár a húsvétot Ratisponában ünnepelte, ahol ezekben a napokban nagy halálozás volt.”³⁸⁸

³⁸¹ „Erphesfurt civitas incensa est ab exercitu regis Heinrici. Monasterium quoque S. Petri in monte, et Sancti Severi cum multitudine quae ibi confugerat.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 253.)

³⁸² „Coniurant principes Saxonum contra Heinricum regem.” (Uo.)

³⁸³ „Saxones Hartesburg castrum fortissimum destruunt. Ubi sepulchrum filij Heinrici regis violant, ossa dispergunt, ecclesiamque in eodem destruunt.” (Uo.)

³⁸⁴ „Bellum iuxta Untrount fluvium committitur á saxonibus contra regem Heinricum: ubi multi potentes ex utraque parte ceciderunt, et Saxones fugam inierunt.” (Uo.)

³⁸⁵ „Sancti Severi monasterium cum multitudine populi que illic intus fuit, incensum fuit ab exercitu regis Heinrici, et ecclesia in monte sancti Petri et Erphesfurt.” (Uo.)

³⁸⁶ „Heinricus rex Romam obsedit.” (Uo.)

³⁸⁷ „Roma capta est ab Heinrico rege et pestilentia gravis facta est.” (Uo.)

³⁸⁸ „Populus innumerabilis virorum et mulierum ex diversarum gentium partibus armatus, Hierosolymam tendens Iudeos baptisari compulsi: renitentes ubivis locorum immensa caede profligavit. Apud Moguntiam vero utrique sexus Iudaei numero mille et quatordecim interfecti sunt, et maxima pars civitatis exusta est. Iudaei qui per diversas provincias metu compellente Christiani facti sunt, iterum á Christianitate paulatim recesserunt. 1099. Imperator Pascha Ratisponae celebrat, ubi iisdem diebus magna mortalitas facta est.” Uo.)

1100. „Kemény tél volt és nagy éhínség.”³⁸⁹
1103. „Henrikus fia Henrik a császári hatalom birtokába jut. Otto márki a barbár Szászokat megtámadja és legyőzi.”³⁹⁰
1125. „Lothárius herceget Moguntia mellett királlyá választják és Aquisgrani jóváhagyásával a királyi tisztségbe emelik.”³⁹¹
1126. „Nagy mérszárlást vitt véghez Lothár Boemiában. Ugyanaz évben Nürnberget ostromolta.”³⁹²
1132. „Agusta városát Lothár katonái leégették, sok polgárt fogságba ejtettek, mivel a királyt nem fogadták békességgel.”³⁹³
1135. „Hirtelen erős szél miatt sok hajó elsüllyedt, sok épület összedőlt, rengeteg gyümölcs és erdei fa kidőlt, olyannyira, hogy az erdei fáknak csak a tized része maradt meg.”³⁹⁴
1137. „Lothárius császár Itáliából hazatérőben az általa épített Lutrensei apátságban meghalt. A jelenlévő szász és thuringiai hercegek az ottani szokások szerint temették el.”³⁹⁵
1144. „Nagy áradás volt Erphesfortnál.”³⁹⁶
1154. „Nagy áradás volt.”³⁹⁷
1226. „Nagy áradás volt Thuringiában.”³⁹⁸
1233. „A király Moguntinusszal, a Marburghi Konradus mesterrel összehívták a papság vezetőit egy bizonyos rossz hírű eretnokség miatt, amiben mások között érintve volt Sein hercege is, aki később megtisztult és kegyelmet kapott: a többieket, akik nem tértek meg, említett Marburgi Konradus kivallatásnak vetette alá. A keserű méregtől indíttatván a nép említett Konrádnak visszatértekor Marburg mellett csapdát állított, és Gerhard minorita rendi barát-pappal és harminc emberével együtt lemészárolták. Ebben az évben számtalan sok eretneket égettek meg Németországban, de sokan visszatértek a katolikus hitre.”³⁹⁹
1234. „A tél nagyon kemény volt, úgyannyira, hogy a Mediterrán-tenger befagyott, és a velencei kereskedők gyalog vitték át az áruikat a jeges tengeren, a hideg természetesen nagy károkat tett a szőlőben, az olajbogyóban és az állatokban.”⁴⁰⁰

³⁸⁹ „Hiems dura fuit et fames magna.” (Uo.)

³⁹⁰ „Heinricus filius Heinrici imperatoris regnum obtinuit. Otto marchio aliiq̃ue plures Saxonum barbaros qui Luticij vocatur, invasit et honorifice triumphavit.” (Uo.)

³⁹¹ „Lotharius dux saxonum apud Moguntiam rex elegitur, et Aquisgrani benedictione regali sublimatur.” (Uo.)

³⁹² „Graviter caesus est exercitus Lotharij in Boemia. Eodem anno Lotharius obsedit Nurenberg.” (Uo.)

³⁹³ „Augusta civitas ab exercitu regis Lotharij igne crematur, plurimi de civibus captivi abducuntur, et quidem digna satis ultione pro comisso multati scelere quippe qui regem ad se pacifice ingressum...” (Uo.)

³⁹⁴ „Ventus vehementissimus et hactenus incognitus naves multas subuerit, aedificia plurima destruxit, arbores fructuosas atque sylvestres innumeras deiecit: ita ut vix decima pars quarundam remansisset sylvarum. Eodem anno nuncij venerunt Graecorum ad imperatorem Lotharium cum magnis muneribus.” (Uo.)

³⁹⁵ „Lotharius imperator in redeundo de Italia moritur apud Lutrensem abbatiam ab ipso constructam, presentibus Saxonie et Thuringiae principibus regio more sepelitur.” (Uo.)

³⁹⁶ „Magna inundatio aquae fuit in Erphesfort.” (Uo.)

³⁹⁷ „Magna aquarum inundatio fuit.” (Uo.)

³⁹⁸ „Inundatio maxima fuit in Thuringia.” (Uo.)

³⁹⁹ „Rex et Moguntinus et magister Cunradus de Marburg, Moguntiae conventu episcoporum et comitum atque clericorum fecerunt, pro quibusdam infamatis de heresi inter quos comes de Seine accusatus, inducias purgationis ultiores obtinuit: super reliquos vero qui non comparaverant, predictus Conradus de Marburg ibidem populum cruce signavit. Quapropter illi felle amaritudinis commoti, iam dicto Conrado in reditu insidias iuxta Marburg ponentes, ipsum una cum Gerharδο minoris ordinis fratre, probatae vitae 30 viro, 3 calend. Aug. crudeliter occiderunt. Hoc anno aereticorum innumera multitudo per totam Alemaniam igne cremata est, multoque plures haeresim abiuraverunt.” (Uo.)

⁴⁰⁰ „Hiems asperrima fuit, adeo ut in mediterraneo mari institores Venetiani cum oneratis summariis pedestri itinere per glaciem transirent: quae videlicet hyems non parvam per totam Italiam in vineis, iumentis et olivetis intulit cladem.” (Uo.)

1236. „Májusban Szent Erzsébet csont reliquiáit átszállították Marburgba Frigyes császár és a moguntinói, a kölni és a brémai főpap jelenlétében. A szent csontjaiból jó illat áradt.”⁴⁰¹

1265. „Sok nagy megrakott hajó teher és személyszállító úgy a Mediterrán-tengerben, mint Dácsiában elsüllyedt.”⁴⁰²

Ez a Dácsia nyilvánvaló, hogy Dánia akar lenni.

1287. „Fríziában 80.000 embert nyelt el a víz a nagy áradás miatt.”⁴⁰³

1315. „Árvíz Griminiben, sok ember veszett el, szintúgy az augusztini templom megsemmisült.”⁴⁰⁴

1316. „Már három éve tart a nagy éhség, ami miatt sokan meghaltak. A városok utcái tele vannak halottakkal mindenütt csend honol.”⁴⁰⁵

1342. „Erphordiában és Braxedisben olyan nagy árvíz volt, hogy lóháton sem lehetett megközelíteni, tönkrement a nagy szőlős, sok hidat elvitt, mint Herbipoliban, Ratisponában, Drezdában, Frankfurtban, Weizendorfban, Babenbergben,”⁴⁰⁶

⁴⁰¹ „Calend Maij Marburg translatio facta est sanctae Elisabeth, presente Frederico imperatorae, ac tribus archiepiscopis Moguntino, Coloniensis, Bremensi, ubi ex illius ossibus oleum evidentissime desudavit.” (Uo.)

⁴⁰² „Multae naves magnae et onustae, tam trieres quam cocones, in mari mediterraneo ac in Dacia submerse perierunt.” (Uo.)

⁴⁰³ „In Frisia submersi per inundationem aquae pene 80.000 hominum.” (Uo.)

⁴⁰⁴ „Factum est diluvium in Grimmiis, ubi multi homines perierunt: sed et ecclesia Augustinensis inibi per inundationem aquarum est abducta.” (Uo.)

⁴⁰⁵ „Fames valida que iam per tres annos invaluerat, tam magna facta est, ut multi fame perirent. Nam in strada publica, in civitatibus in oppidis, in villis innumerabiles exanimis tacere videbantur.” (Uo.)

⁴⁰⁶ „Fuit tanta inundatio aquarum in Erphordia, in die Braxedis, ut nemo in vicino equitare posset, et detruxit longas temetes Erphordia, pontem ante valvam sancti Augustini et sancti Ioannis pontem in Herbipoli cum magna turri, pontem in Ratispona, in Drestden, in Franquenfordia, in Weizendorf, in Babenberg” (Uo.)

8. A reneszánsz lényege a történelemírás

Cicero: „*Nescire quid antea quam natus sis acciderit, id est semper esse puerum.* — Aki nem tudja (nem érdekli), hogy mik történtek születése előtt, mindig gyermek marad.”

Ehhez hozzá lehet tenni, hogy a gyermek mindig csak a mában él, és nem csak a múlt nem érdekli, de a jövő sem.

A reneszánsz a XV. századdal kezdődött. Ekkor jött divatba Itáliában és más európai országokban az írás. Ezidáig is írtak, de leginkább kolostorokban, és ezek az írások nem kerültek a nagyközönség elé. Ezek az írások latin nyelven és nagy betűkkel (majuscula) íródtak.

„A latin ábécében a nagy és kisbetűs (majuscula és minuscula) írás közti különbség csak a reneszánsz korában jelent meg, amikor a humanisták a latin szövegeket a karolingi minuszkulákkal olvasták, és amikor valószínűleg a szemük elé kerültek az ó latin (majusculával írt) írások a különböző műemlékekről.”⁴⁰⁷

Na, itt álljunk meg egy percre. „A Karoling korban nem ismerték a majuszkulákat, amik csak később kerültek elő az ókori műemlékekről.” Akkor vajon milyen betűket használt Tacitus, Cicero, Vergilius, Ovidius stb.?

Poggio Bracciolini (1380-1459) volt az első, aki ezeket az ólatin szövegeket kezdte tanulmányozni. Hogy milyen régiek voltak ezek a szövegek, azt nehéz megmondani, mivel a XVI. századig nem volt időszámítás. Ezért a majusculával írt szövegeket írhatták csak pár száz évvel a reneszánsz előtt, de még a reneszánsz idejében is.

„A latin abc az óitáliai etruszk abc-ből származik, amiből a rómaiak átvettek 21 betűt. A klasszikus latin és a későbbi antik latin abc-ben 23 betű volt. A 26 betű csak a reneszánsz korában jelent meg.”⁴⁰⁸

⁴⁰⁷ „Im lateinischen Alphabet kam die Unterscheidung zwischen Groß- und Kleinbuchstaben (Majuskeln und Minuskeln) erst mit der Renaissance auf, als die Humanisten die lateinischen Texte in karolingischen Minuskeln lasen und dabei wahrscheinlich die Inschriften auf den altrömischen Monumenten vor Augen hatten.” (Wikipedia.)

⁴⁰⁸ „Das lateinische Alphabet stammt vom altitalischen Alphabet der Etrusker ab, von denen die Römer zunächst 21 Buchstaben übernahmen. Zur Zeit des klassischen Lateins und in der Spätantike bestand das Alphabet aus 23

A műemlékeken található írások iránti érdektelenség egyik oka lehet a nagy időtávolság, de ugyanezt előidézhették a gyakori földrengések is. Érdemes megemlíteni azt az esetet, amikor a fiatal Poggio Bracciolini próbált megtisztítani kőtöredékeket, amelyeken ólatin írás volt, és az arra tévedt lányok megkérdezték tőle, hogy nem találna magának hasznosabb munkát? Ha tudták volna szegény lányok, hogy nemsokára milyen vagyona fog szert tenni ez a fiatal, biztos nem gúnyolódna. A nagy vagyon megszerzése mögött azonban valami mindig búzlik. Sokan állítják, hogy Bracciolini hamisított egy csomó ólatin írást, amiről azt állította, hogy ilyen meg olyan kolostorokban találta.

Ebben az időben alkotott M. Antonius Coccius Sabellicus, Polydore Vergil, Andrea Navagero és még sokan mások.

„M. Antonius Coccius Sabellicus (1436–1506) velencei irodalmár és történész. Ismert a Világtörténelmi munkájáról, melynek címe Enneades vagy Történelmi rapszódia.”⁴⁰⁹

„Mialatt Sabellicus Udinében tartózkodott, írt egy Aquileiáról szóló őstörténetet, amely 1482-ben jelent meg. Aztán megírta Velencének a történetét latinul, hivatali bátorítással, de ez népszerűtlen volt a polgárok körében... Az Enneades 1498-ban jelent meg. Az összes műveit 1560-ban adták ki.”⁴¹⁰

„A Velence történetét folytatni próbálta Andrea Navagero, aki miután meghalt, a munkáját megsemmisítették. Sabellicus baráti kapcsolatban állt Polydore Vergillel.”⁴¹¹

„Polidor Virgil latinosan Polydorus Vergilius... vagy gyakran úgy is ismert, mint Urbinói Polydore Vergil (1470–1555. ápr. 18.) Itáliai humanista, történész, pap, diplomata, aki élete legtöbb idejét Angliában töltötte. Főleg a Közmondások lapja (1498), amely latin közmondások gyűjteménye, Felfedezésekről (1499) a felfedezések története, és az Angol történelem (1513–1534). Ezért egyesek az angol történelem atyjának is nevezik.”⁴¹²

Cocci fő műve:⁴¹³ „*Argumenta Enneadis primae* — Az Enneadis kivonatának I. része.”

Érdekes hogy Cocci a művének az Enneadis nevet adta, ami nagyon hajaz a Vergilius Aeneidosára és a http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225 linken található ugyancsak Aeneas történelmi írására. Úgy tűnik, hogy a szerző az Enneadas alatt egy világtörténelmet ért. Az írás, mint bármelyik akkor írt világtörténelem, a világ teremtésével kezdődik.

Buchstaben. Die Zahl von 26 Buchstaben wurde erst in der Renaissance erreicht.“ (https://de.wikipedia.org/wiki/Lateinisches_Alphabet.)

⁴⁰⁹ „Marcus Antonius Coccius Sabellicus (1436–1506) was a scholar and historian from Venice. He is known for his universal history, Enneades sive Rhapsodia historiarum.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus)

⁴¹⁰ „Sabellicus while at Udine wrote an antiquarian work on Aquileia that appeared in 1482. He then produced a Latin history of Venice, *Historiae rerum venetarum ab urbe condita*, with official encouragement; but it proved unpopular with the citizens. He wrote further works concerned with Venice, and as a humanist scholar wrote commentaries on classical authors. The Enneades sive Rhapsodia historiarum appeared in 1498. His collected works were published in 1560 at Basel.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus.)

⁴¹¹ „The *Historiae rerum Venetarum* had a first continuator, Andrea Navagero, who died having asked for his work to be destroyed. A second continuator, Pietro Bembo, was appointed in 1530, and he brought it up to 1513.” (https://wikivisually.com/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus.) „Polidoro Virgili, commonly Latinised as Polydorus Vergilius, or anglicised as Polydore Vergil (or Virgil), and often known as Polydore Vergil of Urbino (c. 1470 – 18 April 1555) was an Italian humanist scholar, historian, priest and diplomat who spent most of his life in England. He is particularly remembered for his works the *Proverbiorum libellus* (1498), a collection of Latin proverbs; *De inventoribus rerum* (1499), a history of discoveries and origins; and the *Anglica Historia* (drafted by 1513; printed 1534), an influential history of England. He has been dubbed the 'Father of English History'.”

⁴¹² „Polidoro Virgili, commonly Latinised as Polydorus Vergilius, or anglicised as Polydore Vergil (or Virgil), and often known as Polydore Vergil of Urbino (c. 1470 – 18 April 1555) was an Italian humanist scholar, historian, priest and diplomat who spent most of his life in England. He is particularly remembered for his works the *Proverbiorum libellus* (1498), a collection of Latin proverbs; *De inventoribus rerum* (1499), a history of discoveries and origins; and the *Anglica Historia* (drafted by 1513; printed 1534), an influential history of England. He has been dubbed the 'Father of English History'.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Polydore_Vergil.)

⁴¹³ Sabellicus, 1560

Már az első sorokban érdekes megjegyzéseket találunk: „A görögök miért nem írtak a zsidó történelemről? Miért Noe és az ő korabeliek olyan hosszú életűek voltak? ... A Szkiták lakhelye milyen szokásaik és vallásuk volt régen. A szkiták Ázsiai ténykedései. A baktriaiak és a Pártusok szkita eredetűek.”⁴¹⁴

A csavaros szöveg mintha egy fizetett apologéta tollából származna. Azt állítja egyebek közt, hogy a görögök és a rómaiak makacsul elzárkóztak a szakrális dolgoktól és csak a jövőmondók érdekelték őket. És ez lenne az oka, hogy nem írtak a zsidó történelemről.⁴¹⁵

Azonban az európai népek, és ehhez tartoztak a közel-keleti görögök is, nem voltak annyira elkülönültek egymástól, hogy egyeseknek lett, volt történelme, másoknak meg nem. Ha az angoloknak a XV. század előtt nem volt történelmük, miért lett volna más nemzeteknek?

Amint láttuk, az angol történelmet Polidorus Virgilius az 1513–1534 tartó években írta. A zsidó történelem a Pentateuchban található, vagyis az Ótestamentumban, amit viszont a katolikus egyház csak a XVI. században fogadott el. Így kérdés, hogy mikor íródott?

Minden jel arra mutat, hogy az írás csak a XV. században jött divatba, így addig nem lehettek történelmi írások sem. A nép számára a történelmi emlékezést a képek szolgáltatták. Ezek általában freskók formájában a templomokban voltak, és csak Krisztus születésétől ábrázolták az eseményeket.

Itáliában az etruszkokat nagyon sok ideig ignorálták, és az olasz történelem Aeneasszal kezdődött.

„De sokan állítják, hogy Aszkánus az apja menekülése után Itáliába jött. Bárhol is született, bárki volt az anyja, abban mindenki egyetért, hogy Albát Aszkánus alapította, ahol 42 évet uralkodott, ezt Sylvio írta, amely Sylvio után sok királyt így hívtak.”⁴¹⁶

Itt megint felmerül a gyanú. Ki is lehetett ez a Sylvio? Ha az Aeneidost (http://digi.vat-lib.it/view/MSS_Vat.lat.3225)⁴¹⁷ a XV. században írták, és ha a szerző valóban a későbbi II. Pius pápa, akit eredeti nevén Aeneas Sylvio Piccolomininek hívtak, akkor összeáll a kép.

Ha a zsidó történelem meg lett volna írva az ókorban, akkor Sztrabón nem állított volna olyan képtelenséget, hogy Jeruzsálemet Mózes alapította.

„A kelet gyönyörű városát, Jeruzsálemet Sztrabó szerint, akire szívesen hivatkoznak a történészek, Mózes alapította.”⁴¹⁸

A pápai rezidencia Avignonból (Franciaország) Rómába való költöztetése 1370-ben XI. Gergely idejében szakadást idézett elő az egyházban, ami V. Márton megválasztásával látszólag megszűnt. XI. Gergely és V. Márton között volt egy csomó pápa és ellenpápa, de a szakadás igazi okáról nem sokat tudni. Azt tudni, hogy az Egyház intézménye mindig az egyik legjobban jövedelmező intézmény volt. Ugyebár mit nem tenne meg az ember a lelki üdvösségéért. A

⁴¹⁴ „Cur Graeci Iudaicam historiam non scripserint? Cur Noe et alij ab initio tam longavita contigerit....Scythiae situs et qui olim mores gentis ritusque fuerint. Asia Scytharum vectigalis facta. Bactriani et Parthi á Scythis oriundi.” (Uo.)

⁴¹⁵ „Hebraica historia Graecis negata:Iosephus autor est Demetrium Phalerium apud Philadelfum Alexandriae regem plerisque audientibus quandoque affirmare ausum, non licuisse Graecis hominibus Hebraicam historiam attingere, quin illustrium scriptorum quosdam eam rem tractare ausos,adversa mentis valetudine et langore corporis tandiu conflictatos donec ab incepto destitissent tanquam id arcanum prophyanis esset gentibus manifesta ira numinis interdictum... Sed sive hoc fuerit, sive rei ignoratio, que non adeo in multos vulgata esset, Graeci et Romani scriptores pertinaciter ab omni sacrae huius historie relatione abstinuerunt ut de industria videantur silentio rem tantam praeterijse, quippe quam suorum popularium aures, ob ea que de dijs á maioribus acceperant, sine offensa audire non potuissent, fuisset haec tractantibus vel inuitis veritas expressa.” (Uo.)

⁴¹⁶ „Sed plures omnino tradunt Ascanium paterni exilij comitem in Italiam venisse.At quocunque ille natus est loco,ac quacunque matre omnibus convenire video,rem Albaniam ab Ascanio,qui annos duodequadragenta regnaverat,per manus Sylvio traditam,á quo Sylvij deinceps reges sint nominati.” (Uo. 156.)

⁴¹⁷ [Te quoque magna paleset ie memorande canemus...](#)

⁴¹⁸ „Clarissima urbium orientis Hierosolyma quos habuerit conditores parum ut video constat, inter eos quos sequimur Strabo, quem in veteribus rebus placuit imitari, Mosen et gentis ducem, et urbis conditorem credidit.” (Uo. 174.)

befolyt anyagi javakból pedig azok részesedtek, akiknek vezető szerep jutott az Egyházon belül. A keresztény vallást Rómában Szent Péter utódai képviselték, vagyis a zsidók. XI. Gergely Avignonból való Rómába való hazatérése után az olaszokban felerősödött a nemzeti öntudat. Szent Péter utódai joggal úgy érezték, hogy mindinkább mellőzve vannak. Mindezidáig nem sokat érdekelte sem a rómaiakat, sem a zsidókat a történelem. Az első történelemírási próbálkozás minden bizonnyal a http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225 linken található írás.⁴¹⁹ Itt azonban világosan látszik, hogy a zsidóknak semmi szerep nem jut. Ezt a hiányosságot próbálta pótolni Cocci az Enneadis művében.

De kik voltak valójában Szent Péter utódai, a római zsidók? Úgy, ahogy az Aeneas-írás előtt a rómaiaknak nem volt történelmük, így a zsidóknak sem. Egy népet leginkább nem a vérszerinti származása határozza meg, hanem a foglalkozása. Zsidók esetében a kereskedés. A kereskedés szükségszerűen megkövetelte az írás és számolás kialakítását, ugyanakkor egy kozmopolita világnézet elsajátítását. Az írás megjelenésével és terjedésével, már nemcsak anyagi, hanem szellemi cikkekkal is lehetett kereskedni. Az Egyház nemzeti hatáskörbe vonásával, különösen V. Márton után, megindult a szembenállás a katolikus egyház és a római zsidóság között. Ahogy az olaszok kezdték kialakítani a saját történelmüket, ezzel párhuzamosan a zsidók is kezdték megírni a saját történelmüket, amit a Tórában foglaltak össze. Cocci valójában megpróbálta ötvözni a két történelmi elképzelést az Enneadisában. Mindezen írások a reneszánsz korában jelentek meg és gombaszámra szaporodtak. Ahhoz, hogy az írások hitelességét megerősítsék, visszadatálták őket az időben, mintha évszázadokkal azelőtt íródtak volna. Rengeteg fiktív szerző nevét találták ki, akiknek pontos családfát állítottak össze 1000, vagy 1500 év távlatában. Mindezek, ugye, súlyos vádak, és el sem tudnánk hinni, hogy igaz, ha nem ismer-nénk a reneszánsz kori pápák dicstelen tevékenységét. Krisztus is megmondta, hogyha a ház ura Belzebub, akkor mit várjunk a szolgáitól?

„Hogy mióta honos az Aeneas Rómában, az úgy a múltban, mint ma, vita tárgyát képezi. Mindenesetre megállapítható, hogy Rómában az Aeneasz-legenda nem egy élő népradíció volt... hanem egy felülről a népbe táplált gondolat.”⁴²⁰

A fenti megállapítás is bizonyíték, hogy az Aeneasz-legenda a reneszánsz korában keletkezett, és nem az ókorban. A hamisság takarásához mindig kell egy rakás „lepedő írás”. Ilyen volt a Fabius pictor Annalese és az Enneus Annalese, amit több mint valószínű, hogy ugyancsak a reneszánsz korában írtak, de ókorinak tüntetik fel.

„Fabius Pictor Annalesei korszakot alkottak. Mint az Atthis első összefoglalója lesboszi Helanikos az összes követőinek egy döntő például szolgált, ugyanígy Fabius Pictor Annalesei szolgáltatták a modellt a további próbálkozásokhoz.”⁴²¹

„Cato az Originibusban (Eredetek) ezt mondja... Akik Itáliát előbb bírták, azokat Aborigéneknek (bennszülött) hívták, akik után jött a Phrygiai Aeneas népe, akikkel egyesültek, és ezek nevét latinoknak titulálták, (Így kezdődik Cato Eredet írásának első könyve).”⁴²²

⁴¹⁹ *Je quoque magna paleset ie memorande canemus...*

⁴²⁰ „Seit wann Aeneas in Rom heimisch ist, wird nach wie vor kontrovers discutirt. Festzustehen scheint jedenfalls dass in Rom selbst die Aeneaslegende nicht eine lebendige Volkstradition war sondern ...von oben herab ins Volk getragen wurde.” (Pilhofer, 1990. 90.) „Die Annalen des Fabius Pictor haben Epoche gemacht. Wie der erste Verfasser einer Atthis, Hellanikos von lesbos, für alle seine Nachfolger das entscheidende Vorbild wurde, so waren auch die Annalen des Fabius Pictor das Modell für alle weiteren Versuche.”

⁴²¹ „Die Annalen des Fabius Pictor haben Epoche gemacht. Wie der erste Verfasser einer Atthis, Hellanikos von lesbos, für alle seine Nachfolger das entscheidende Vorbild wurde, so waren auch die Annalen des Fabius Pictor das Modell für alle weiteren Versuche.” (Uo.)

⁴²² „Cato in originibus hoc dicit... Primo Italiam tenuisse quosdam, qui appellabatur Aborigines, hos postea adventu Aeneae Phrygibus iunctos Latinos uno nomine nuncupatos. (So began das erste Buch der Origines des Cato.)” (Uo. 91.)

Amint már említettem, az Aeneas legendát bizonyos régi képek alapján írták meg.⁴²³ Az írás megjelenése előtt bizonyos történeteket képekben jelenítettek meg, a legtöbb kép esetében azonban a kép témája már kiesett az emlékezetből. A képeken látható jeleneteket, történeteket próbálták újra életre kelteni, **innen ered valójában a reneszánsz elnevezés**. Mivel a történelem megírása képekhez kötődött, így szükségét látták egy festő létezésének, akit Fabius Pictor néven személyesítettek meg. Jelenleg úgy szerepel a történelemben, mint történész, aki a Pictort csak gúnynévként kapta, mivel szeretett festegetni. De volt egy Fabius Maximus is, aki konzul és pontifex is volt. De Pictor már az ötödik Fabius volt, ezért a neve elé biggyesztették a quintus jelzőt.

Fabius Maximus Servilianus Kr. e. 150 körül élt consul és pontifex, Quintus Fabius Pictor pedig 270 körül született. Mivel nagyon sok volt a takargatni való, ezért megjelenítettek egy Quintus Enniust (Kr. e. 239-169) és ez is írt egy Annalest.⁴²⁴

„Végül egyesek, azok akik Ábrahámától származtatják magukat, észrevétlenül átalakultak egyenesen teutonokká, akiket később germánoknak mondtak, dicséretesen törvény szerint éltek és az ilyen intézmények alapítói voltak, amint az isteni parancs (Genezis XVIII.19.: 'Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak [Jehova] útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámot, amit mondott felőle.') előírta, Tacitum írása szerint, még más firenzeiek előtt. Ezekből mások átalakultak sémi-szlávokká: ahogy mindkettő (germán és szláv) a nyelvükben sok szót megőrizett az ősi szkita-magyar nyelvből, amint ezt a törzsi meg helyi nevek bizonyítják.”⁴²⁵

Ami Tacitust illeti, már sokan rámutattak, hogy ezek valójában Poggio Bracciolini koholmányai. A fenti írás szerint Európában csak szkiták és Ábrahám leszármazottai éltek. Lehet, hogy az Európa név az Evra=zsídó szóból származik? Ezért kellett a szitákat Ázsiába utasítani, hogy legyen hely Ábrahám leszármazottainak?

„Nem figyelmen kívül hagyható, hogy ennek a szkita-tatár nemzetnek, vagy legalább a nagy részben, de legalább részben, magori vezetőik voltak, akiket Chámoknak (Kán) hívtak. És abból büzlik, hogy milyen homályos a Kámi származás, illetve a kámi-moabita származás. Ahogy a régi Írás (Biblia?) bizonyítja, a kanaáni moabiták Kámot istenként imádták. Úgy, ahogy a rómaiaknál a császárokat és a törököknél a Szultánt.”⁴²⁶

Ha figyelembe vesszük, hogy az ókori történelmet a reneszánsz korában írták, és nem más, mint fikció, akkor *Ábrahám leszármazottainak a moabitákkal vívott harca nem a Közel-Keleten, hanem Európa szívében zajlott*. Úgy az ókori történelem, mint a moabiták és Kám csak a fantázia szüleményei. A Kámnak semmi köze a tatár kánhoz. Kámhoz köthető egyebek mellett a kegyetlenkedés, a csalás és a nemi erőszak. Azt viszont Hérodotosz, a történelem atyja is hangoztatta, hogy a szkiták a legigazságosabb nép volt, és sok más forrás is megerősíti, hogy a görögökkel ellentétben, akik a baccháliának hódoltak, a szkiták ezt elítélték. Egyébként a régi írások Kámot Afrikába helyezik.

„A legrégebbi írások a szkitákat nevezik Ázsia első elnyomóinak, sőt tirannusoknak.”⁴²⁷

⁴²³ Lásd *A trójai háború képi, mítoszi, majd eposzi ábrázolása* c. fejezetet.

⁴²⁴ Elliott, 2013. 288.

⁴²⁵ „Tandem vero aliqui, eorum praesertim, qui suam olim Abrahamo debebant originem, transibant sensim prorsus in Teutonas, dictos postea Germanos, laudeque Iustitiae ex institutis talis conditoris accepta ab ipso Numine Gen. XVIII.19. iam olim praedicta, secundum eundem Tacitum ante alios florentes. Transibant itidem aliqui in Semi-Slavinos. Sic tamen: ut utrique tam ex Lingua Primigenia Scythico-Magarica, quam et ex antiquis Tribuum ac Locorum denominationibus, multum retinuerint.” (Pázmándy, 1786. 19.)

⁴²⁶ „Non etiam abs re est: quod Nationes istae Scythico-Tataricae, aut potius, maiori, ac potiori saltem parte, Mogoricae Principes suos inde ab olim Chamos vocare consueverint. Redolet et hoc haud obscure originem Chamiticam, et respective Chamitico-Moabiticam. Sic enim iam olim, testante Scriptura, pars Cananaeorum in Moabitude CHAMUM pro Deo adoraverunt. Sic Cesares, a Caesare fundatore Imperii, apud Romanos-apud Turcos Sultani a Zultane-dicti sunt.” (Uo. 76.)

⁴²⁷ „Scriptores antichissimi profani Scythas scribunt primos Asiae oppressores ac Tyrannos.” (Uo.77.)

Ez viszont azt bizonyítja, hogy a szkiták nem voltak ázsiai származásúak.

Aztán Pázmándy a Haza szóból próbálja származtatni az Ázsia nevet. Egy nép soha nem nevezi az őseit elnyomóknak, még ha valóban kegyetlenek is voltak. Az elnyomó jelző mindig az idegeneket illeti. Ha a szkiták az ázsiaiak elnyomói voltak, akkor nem nevezhették Ázsiát a hazájuknak.

Az úgynevezett ótestamentumi írásokat több mint valószínű, hogy a reneszánsz korában írták, és akkor szabták a magyarokra a Nimród ősapát, aki Jehova ellenlábas volt.

„Annak az európai népnek, amelynek a neve a görögöknél és a rómaiaknál szkita volt, saját magukat TZUDAS vagy TZUDOS-nak hívták, ahogy a historikusok említik.”⁴²⁸

Ha kihagyjuk a megtévesztő z-t, akkor világossá válik, hogy miért a nagy küzdelem a „moabiták” ellen a teutonok és germánok részéről, tudniillik a Tzudas vagy Tzudos jelzőre nekik volt szükségük.

⁴²⁸ „Et hoc ipso nomine populos illos Europaeos, qui apud Romanos et Graecos Scythae existimabantur, TZUDAS vel TZUDOS inter se dictos fuisse notum iam est Historicis.” (Uo)

9. Illírek és dalmátok

Az illírekről olyan kontextusban lehet olvasni, minthogy bizonyos népcsoportok ősei voltak. A dalmátokról még kevesebbet hallani, ha csaknem a foltos dalmata kutya kapcsán. Az írásokban inkább olyan összefüggés van, hogy Dalmáciában az illírek laktak.

„A régi időkbeli írók emlékezete szerint, a szlávok vagy szlavinok az Iszter, vagyis a Duna északi oldalán laktak. Innen átkelve a folyón Mysiába, Pannóniába, Makedóniába, Trákiába, Isztriába széledtek el. A Dráva és a Száva folyók mentén az illíriai és dalmáciai területeken szövetséget hoztak létre, amelynek a Szlavónia nevet adták: gyengítve a római birodalmat, amint Jornandes és I. Gergely pápa is említi a nevüket.”⁴²⁹

Az úgynevezett nagy népvándorlások felől nekem kétségeim vannak. Vándoroltak hittérítők, kereskedők, mesteremberek, vagy koldusok kisebb-nagyobb csoportokban, sőt csoportba verődött szerencselovagok is, de hogy egy egész ország népe olyan térbeli helyváltoztatást végezzen, mint ahogy az a történelemkönyvekben áll, egyszerűen lehetetlen.

„Sok ókori görög és latin író tesz említést Dalmáciáról és Illíriáról. Mert említve vannak a makedónok és a rómaiak által ellenük viselt háborúk. Az Alexandriai Appianus egy speciális könyvbe foglalta ezeket Illiriko címmel, amelyben leírja ezen nemzetek származását, de valamennyire másként, mint Berozó. Fel vannak ezek jegyezve Ptolemeusnál is a Geographiájában, és más előtte és utána élt íróknál. E nemzetek városai a következők: Segesta, Delmium, Salone, Promona, Terponum, Metulium, Scardonam, Iadera. Folyók neve: Naronemet, Saum (Száva), népek (törzsek): scordiscok, triballok, liburnok, dardánok, atintánok, amelyek etimológiájának semmi köze a szláv nyelvekhez, vagy az ezután felvett városok nevei ezekhez. Várak és városok: Iaice, Zagrabia, Cluz, Camennyigrad, Bielograd, Novigrad, Cremen, Otoc, Iablonez, Gurca, Lipa. Folyók: Reca és Dobra. Honnan jelent meg ez a vándor nép Ptolemeus és Appiánus kora után, amelyik itt letelepedett, és az őslakosokat részben kiszorította, részben leigázta, vagy lassan kiirtotta, a helyneveket részben megőrizte és részben új neveket adott, amelyek teljesen különböznek a régiektől? Már milyen logika alapján gondolhatod, hogy ezek a népek, akik előbb dalmátoknak és illíreknek mondtak, később szlávok lettek, és a régiót Szlavóniának kezdték nevezni, ha már eleitől szlávok birtokolták ezt? De itt valami komolyabb összefüggések is vannak. Mert ha bebizonyítjuk, hogy a szlávok előbb Dalmáciát és Illírikumot bírták, de aztán más területeket foglaltak el, akkor minden bizonnyal elhagyták a területet.”⁴³⁰

⁴²⁹ „Olim quidem tempore supra memoratorum scriptorum, Slavi, seu Slavini ab Istro sive Danubio in septentrionem habitarunt. Indequo transmisso eo flumine Mysiam, Pannoniam, Macedoniam, Traciam, Istriam divexerunt. Inter Dravum et Savum sive Saum flumina et in Illirico ac Dalmatia confederunt, eique regioni Slavoniae nomen dederunt: Romanumque Imperium prorsus debilitarunt, eodem Iornande et D. Gregorio primo eius nominis Pontifice max. testibus.” (Cromerus, 1568. 2.)

⁴³⁰ „Multa de Dalmatis et Illirijs veteres Graeci et Latini scriptores memoriae prodidere. Nam et Macedones et Romani olim cum eis bella gesserunt. Appianus quidem Alexandrinus etiam peculiarem de his librum conscripsit, cui nomen dedit Illyrico: in quo originem harum gentium, quamvis diversam á Beroso persequitur... Commemorat autem is, itemque Ptolemeus in Geographia, et alij scriptores ante et post eum. Urbes earum gentium, Segestam, Delminium, Salonen, Promonam, Terponum, Metulium, Scardonam, Iaderam, fluvios: Naronemet saum sive Savum, populos: Scordiscos, Triballos, Liburnos, Dardanos, Atintanos, quorum nominum ethymologia nihil commune habet cum lingua Slavorum, sicut habet eorum que posterius indita, hodieque in usu sunt: nempe Iaice, Zagrabia, Cluz, Camennyigrad, Bielograd, Novigrad, Cremen, Otoc, Iablonez, Gurca, Lipa, arces et oppida: Reca, et Dobra, fluvij. Unde apparet novam et peregrinam gentem post tempora Ptolemaei et Appiani in illis oris consedissee, veteribus habitatoribus vel pulsus, vel subactis, et pedetentim extirpatis, que partim antiqua retinuerit, partim nova nomina locis dederit, longue diversa á veteribus. Iam vero quae ratio excogitare potest, cur populi iidem, qui prius Dalmatae et Illyrij dicti sunt, posterius Slavi, et regio Slavonia dici coeperit, si ab initio Slavi eam tenuere? Sed haec quamvis graves, coniecturae tamen sunt. Quod si demonstramus, quo tempore primum Slavi Dalmatiam et Illyricum, alienas sedes armis invaserint et occuparint, nullus opinor dubitationi locus relinquerunt.” (Uo. 4.)

Ez úgy néz ki, hogy egyfajta válasz akar lenni azok számára, akik a szlávokat őslakosoknak állítják az Adria partjain. És miért is nem lehetnek őslakosok? A valóság az, hogy a betelepültek sem a nőket nem szokták kiirtani, sem a helyneveket teljesen megváltoztatni. Így fennáll a gyanú, hogy a dalmát és illír nevek, de lehet a két nép is, csak a képzelet szüleménye. A területet pedig eredetileg nem Szlavóniának, sem Szlaviniának, hanem Szklaviniának hívták. Ez pedig a szolgák országát jelenti ugyanúgy, mint a Szerbia név is. Amíg ezek a területek nem tudtak államba szerveződni, így képtelenek voltak a védekezésre, mikor a Nyugat-római, mikor a Kelet-római birodalom vadászterületeként szolgáltak. Innét rabolták úgy az állatokat, mint az embereket. A szlavón nyelv a valláson keresztül lett elsajátítva. Tehát a nyelvüket nem hozták, hanem kapták görögkeleti papoktól, meg szláv migránsoktól. Ha a románok nem tesznek erőfeszítéseket a latinositás érdekében, most ők is valamilyen szláv nyelvet beszélnének.

„Ennek a bizonyításához elég Prokopius: aki Jusztiniánus idejében Belizário hadvezérrel nem egy háborús expedícióban rész vett, és élő szemtanúként tanúskodik. Prokópiusz így ír: Ebben az időben a szlavinok serege átkelt az Iszteren, az illíreket szörnyen megverték egész az Epidamnum partjáig, részben megölték őket, részben kortól függetlenül rabul ejtették, a javikat elrabolták. Ehhez hozzá adhatjuk Blonduszt, aki nyilván nem annyira régi író, de nagyon kiváló az ókori események kutatásában. Amikor Szent Gergely beszédeiről ír, ezt mondja: Habár igaz, hogy Szent Gergely többet nem ír a szlávok Isztriába való betöréséről, de bizonyosak vagyunk benne, hogy ennek a népnek a szálláshelye a Dunán túl volt, és Mauritius idejében szállták meg az Adriai tengerpartot, amit azóta is Szlavóniának neveznek.”⁴³¹

A régi bölcsélet szerint egy bizonyításhoz legalább két tanú kell. Itt az egyik Prokópiusz. A hihetőség érdekében nagyon sok történetet szemtanúkkal bizonyítanak, akik olyan pontos párbeszédet is visszajátszanak, mintha csak napjainkban egy kamerával felszerelt riporterről lenne szó. Ezeknek a „jelentései” nagyon megkérdőjelezhetők. A másik „tanú” I. Gergely pápa akar lenni. Ha valóban írt volna erről a pápa, akkor ezt Blondus mint történész nem rejti véka alá. A legnagyobb csúsztatás, annak az elhallgatása, hogy ezt a területet nem Szlaviniának, hanem Szklaviniának (Sklavinia) nevezték, így volt megjelölve a régi térképeken.

A nagy hal mindig felfalja a kicsit, és a nagy birodalmak mindig kizsákmányolták a kisebb államalakulatokat. Azonban lehetett egy régió akár erős államba szerveződve, ez nem jelentette azt, hogy a nép már szabad volt. Ha megvizsgáljuk a Szent István korabeli magyarországi körülményeket, azt látjuk, hogy a nép itt is rabszolga volt. Az államban élő és az állami szervezeten kívül élő nép közt csak olyan különbség volt, mint a kutyák és farkasok között. Az egyik már rabszolga, a másik meg jobb esetben potenciális rabszolga. „Ha valaki véletlenül megöl valakit, tizenkét aranyat fizessen érte, és a kánonoknak megfelelően bőjtöljön. Ha pedig egy szabad ember megöli valaki rabszolgáját, adjon helyette más rabszolgát, vagy pénzben fizesse az értékét, és a kánonoknak megfelelően bőjtöljön.”⁴³²

⁴³¹ „Adhoc autem demonstrandum, unus Procopius suffecerit: qui cum Iustiniano imperatori á commentarijs et Belisario duci et magistromilitie eius nonnullarum expeditionem bellicarum comes fuerit, certissimus eorum que ipsius tempore et sub oculis pene ipsius acciderunt, testis esse potest... Procopius ita scribit: Per id tempus Slavinorum exercitus flumine Istro traiecto, Illyrios omnes ad usque Epidamnum malis ingentibus affecere, partim hos trucidando, et partim sine ullo etatis discrimine in servitutem, quos licuit, abigendo: et eorum bonis direptis, desaeviebant... Addamus huic et Blondum, recentiore quidem, sed diligentem antiquitatis indagatorem. Is ergo nonnullis D. Gregorij verbis descriptis haec addit: Quanquam vero Gregorius plura de hac Slavorum in Istriam irruptione non scribat, tamen nos compertum habemus, eam gentem, quam ultra Danubium sedes habere, et socerum filiumque Mauritij illis oppositos fuisse diximus, tunc primum oram Adriatici finis dextri litoris occupasse, et ita habitationem in ea continuasse, ut quisquid prius Istria et Dalmatia dicebatur, ad tempora usque nostra dicatur Slavonia.” (Uo.)

⁴³² CCCLXXXI. Cap. XIII. Si quis autem casu occiderit aliquam, duodecim pensas auri persolvat, et sicut Canones mandat, jejunet. Si vero liber alicuius occiderit servum, reddat alium servum, vel pretio componat: et secundum Canones jejunet. (Stilting, 1767. 296.)

Ha nem voltak illírek, akkor honnan az Illyr–Magyar szószeret? Pázmány említ egy Lexico Belosztenecziano írást, amit azonban nem találni.⁴³³ Így két dolgot tétélezhetünk fel: Pázmány, vagy aki a szavakat összeírta, olyan periódusban kutakodott az Adriai partokon, amikor még ott valamiféle magyar dialektust beszéltek, vagy egyszerű hamisításról van szó. Ez nagyon hasonlít az úgynevezett Hun–Magyar szótárra, ami valószínű, hogy szintén hamisítvány.

⁴³³ Illyr–Magyar szótár: Pázmány, 1786. 186–245.

10. Hogyan lesz a XIII. századi keresztes hadjáratokból III. századi keresztényüldözés?

Szédlítés szívvvel

Olyan elméletek látnak napvilágot, melyben azt állítják, hogy az ész a megosztó, és csakis a szív az egybentartó. Tehát ésszel nem lehet sem jobbá tenni, sem megváltani a világot, csakis a szeretettel. Ennek az elméletnek egyik szószólója Golenya Ágnes, aki szerint az ember hit által megváltoztathatja, jobbá teheti a génállományát is. Ez igaz is lehet. De mi van, ha nem mindenki akarja ezt megváltoztatni, jobbá tenni, s éppen hitből le szeretné gyilkolni mindazokat, akik nem fogadják el az ő hitét. Az a hit, ami félelemből (istenfélelemből) ered, az mindig felülírja a szeretetet. Pedig a mai, úgynevezett monoteista vallások mind az istenfélelemre épültek.

Aki a jót követi és javítani akarja a világot, az beláthatja, hogy előbb a saját jellemén kell javítania. A jellemtelen ember gerinctelen és szolgalelkű, ez azonban nem ok arra, hogy ne legyen az említett vallások hűséges és elismert tagja, sőt feljebbvalói épp ezt várják el tőle. A *Biblia összefüggése* c. fejezet végén láthatjuk, hogy milyen stílusban ír levelet egy pap III. Ince pápának, aki felkérte, hogy kémkedjen az eretnekek ellen.

Ezek a P. mesterek, kiket néha Anonymusnak is neveznek, kik a hűségükön kívül nem sok jellembeli pozitívummal rendelkeztek, vakon kiszolgálták a mindenkori egyházi és világi hatalmakat. Ezért nem tekinthetjük hitelesnek az Anonymus „Gesta hungarorum” c. írását sem.

A feltétlen szeretet, amire az említett hölgy hivatkozik, ugyanaz, ami Pál apostol leveléből is kiderül: „Mindent eltűr, mindent elhisz, / Mindent remél, mindent elvisel.” Ez olyan meg gondolatlan önfeladás, ami esetleg egy magányos remetének, aki már semmit nem vár ettől az élettől, megfelel, de aki kicsit is törődik a családjával, rokonaival, nemzet- és fajtársaival, az nem vállalhatja fel. Aki ezt magáévá teszi, az nem sokban különbözik azoktól a szektabeliektől, akik tömeges öngyilkossággal léptek ki ebből a világból. Ilyen felfogású emberek is voltak az albigensek között, akik úgy vélték, hogy a test nem más, mint a lélek fogdája, a földi

élet pedig a pokol, ahol a bűnös lelkek bűnhődnek. Ezért nem foglalkoztak komolyan az önvédelemmel, ami végül a pusztulásukhoz vezetett. Ilyen öngyilkos eszméket loptak be az Evangéliumokba a szöveghamisítók, mint hogyha arcul ütnek, tartsd oda a másik arcodat is, ha elveszik a felsőruhát, add oda az alsót is, azzal az alattomos szándékkal, hogy az így megfőzött áldozatot könnyebben lehessen kifosztani vagy likvidálni. Normális, családban és nemzetben gondolkodó ember ezt nem teheti magáévá.

A pápákról kiderült, hogy nem tévedhetetlenek. Vajon a Pál apostolhoz hasonló vallásalapítók, akik azt állítják, hogy egyenesen Istentől kapták az útmutatást, tévedhetetlenek? A valóság azt mutatja, hogy nem. A gonoszt nem lehet megfékezni a szeretettel. A történelem folyamán akik szeretettel próbáltak szembeszállni a gonosszal, mind mártírokká váltak. A vallás szerint ez dicső halál, és nagy jutalom vár a mártírookra. Még ha ezt el is fogadjuk és beleegyezőnk abba, hogy a végén a gonosz a jót teljesen kiirtsa a Földről, de mi lesz a Földdel, mert a gonosz nemcsak a jó embereket irtja, hanem a növényzetet, az állatvilágot és a termőföldet is. Pedig ha van valami Szent a világban az Istenen kívül, az a Föld, amely az emberiség öle és emléke.

Nem minden gondolkodó osztja a végtelen szeretetből fakadó feladást. Nézzük meg, hogyan vélekedik egy filozófus a szív és az ész viszonyáról.

Boethius (állítólag a VI. században alkotott, azonban a reneszánsz korában nagyon sok olyan gondolkodót, akik nem képviselték az Egyház nézeteit, az alkotásaikat vagy megsemmisítették, vagy más név alatt visszadatálták őket vagy ezer évvel) *De summo bono* (A legfőbb jó) műve szerint:

„Az ember legfőbb erénye a gondolkodás és a megértés: ez az emberi élet legfőbb vezérelve, úgy a megfigyelés, mint a cselekvés terén. Tehát a legfőbb jó, amit az ember elérhet, azt az értelem által éri el. Nem a vegetatív lelkén keresztül, amely a növényvilág tartozéka, sem az érzéki léleken keresztül, ami az állatok tartozéka, amelyből az állati örömök fakadnak.”⁴³⁴

„Jaj nektek emberek, kik az állatok közé soroltattatok, mert nem az isteni (lélek) irányít titeket.”⁴³⁵

„Az isteni (lélek) értelemnek neveztetik: mert ha valami istenihez méltó van az emberben, ez az értelem. Ahogy az összes entitások közül a legmagasabbat isteninek hívjuk, úgy az emberben is.”⁴³⁶

Amint látjuk, a filozófus nem az Istent és a Sátánt állítja szembe, hanem az isteni értelmet és az állati ösztönt. Ha valaki a szeretetben látja mindenre a gyógyírt, akkor joggal kérdezhetjük, hogy vajon az állat nem képes a szeretetre? Szerintem képes, és sokkal mélyebbre, mint az ember. Az állat és az állati ember sokkal mélyebb, de ellenőrizetlen érzelmekkel rendelkezik. Az érzelem olyan, mint a tűz. Ha az értelem felügyelete alatt tartjuk, akkor melegít, ha nem, akkor pusztít. A kontrollálatlan szeretet, bármikor átcsaphat gyűlöletté. Azonban a vak szeretet: „Mindent eltűr, mindent elhisz, / Mindent remél, mindent elvisel” – épp olyan károkat tud okozni, mint a legpusztítóbb gyűlölet, mivel szemet huny a gonosz tevékenysége fölött, így a gonosz cinkosává válik.

Ahogy említettem, a mai vallások egyik nagy árnyoldala az, hogy az istenfélelmet helyezik előtérbe. Ezek közé tartozik a három Ábrahám-ita vallás. A másik nagy veszélyforrás az, hogy

⁴³⁴ „Optima autem virtus hominis ratio et intellectus est; est enim summum regimen vitae humanae tam in speculando quam in operando. Ergo summum bonum quod est homini possibile debetur sibi secundum intellectum. Non enim secundum animam vegetativam, quae plantarum est, nec secundum animam sensitivam quae bestiarum est, unde et delectationes sensibiles bestiarum sunt.”

(<https://www.thelatinlibrary.com/boethiusdacia/desummobono.html>.)

⁴³⁵ „Vae vobis homines qui compu tati estis in numero bestiarum ei quod in vobis divinum est non intendentes!” (Uo.)

⁴³⁶ „Divinum autem in homine vocat intellectum; si enim in homine aliquid divinum est, dignum est quod hoc sit intellectus. Sicut enim quod in tota universitate entium optimum est hoc divinum est, ita et quod in homine optimum est hoc divinum vocamus.” (Uo.)

ellentétben a filozófus állításával, nem az értelemben látják az istenit, hanem az érzelmi (ösztöni) ragaszkodásban. Amennyiben az értelem nem tartja féken az érzelmet, az bármikor olyan hullámszóba csaphat át, ami képes egyéneket, tömegeket és környezetet megsemmisíteni. A legnagyobb szeretet átszaphat a legpusztítóbb gyűlöletbe, az alázat kevélységbe stb. Jelenleg a pápa épp a végletes kevélységből, amikor a hívek a lábát csókolják, most a végletes alázat stádiumát színleli, amikor az új kontinensfoglalók lábát csókolgatja.

A jóhiszeműség csapdája

A jóhiszeműség azt jelenti, hogy ha én jó vagyok, akkor azt hiszem, hogy más is az, anélkül, hogy előbb erről meggyőződnek. Ez a nyitott kapuk politikája, más szóval a liberális világnézet. Az igazság az, hogy az emberek nem egyformák, sem alkatilag, de főleg nem erkölcsileg. Egy ember erkölcsi nívója nem függ sem a vallásától, sem a politikai, vagy ideológiai beállítottságától, de még az iskolázottságától sem. Ez benne van a génjeiben, és előbb-utóbb meghatározza az egyén karakterét.

II. Istvánról nem sokat ír a történelem, de azt kihangsúlyozza, hogy hevesvérű, harcias természete volt, és sok sikertelen hadjáratot indított. II. János bizánci császárról meg azt állítják, hogy szelíd vallásos ember volt. Az alább írt eseményekből azért nem az derül ki, hogy a szkitáknak mondott magyarok megtámadták volna Bizáncot, hanem az, hogy nagy számban jelen voltak Trákiában és Makedóniában, ami nem tetszett Bizáncnak. A harci eseményeket az 1123-ik évre lehet datálni, amikor Magyarországon II. István király, Könyves Kálmán fia, és Bizáncban II. János császár, Alexius fia uralkodott. Az idézett szövegben a krónikás nem említi a királyt, hanem csak törzsekről és törzsi vezérekről ír.

„Uralkodásának (II. János bizánci császár) 5. évében a szkiták átkelve az Isteren, sáskák módjára benépesítették és rabolták Trákiát: A rómaiak mindenhol összehívták a seregeket, és a legjobb hadsereget felállítva, kivezényelték ellenük. Nem csak a sokaságuk miatt, ami szinte megszámlálhatatlan volt, de a barbárok kevélysége és magabiztossága végett is. Megismétlődött ugyanaz, mint Alexius idejében, amikor a szkiták egész Trákiát és Makedóniát megszállták. Előbb küldötteket menesztettek a szkitákhoz, olyanokat, akik ismerték a nyelvüket, tudomásukra hozva a veszélyt, ami a szövetség felbontásából ered, kérve őket a hadműveletek beszüntetésére, vagy legalább a mérséklésére. Mivel több törzsre oszlottak (a szkiták), így nem

minden vezetőjük jelent meg a tárgyaláson. Külön tárgyaltak a törzsek vezetőivel a kedvezményekről (ajándékokról): nem csak kitűnő tanácsokat kaptak az együttélésről, hanem díszes ruhákat, meg ezüstből készült használati eszközöket is.”⁴³⁷

Ezzel az ajándékozással elaltatták a szkítákat, majd éjszaka megtámadták őket (hogyan melyik törzset a sok közül, nem derül ki). Óriási küzdelem alakult ki. A szkíták szekereiket körbe rakták és úgy védekeztek, akár egy várból, néha kirontva az ellenségre. Ekkor agyalta ki a császár a második átejtést. Olvassuk eredetiben:

„Ekkor segített Joannesnek a speciális óvatos előrelátása. Nemcsak a jó tanács és a felkészültség segített, hanem hogy a vezérek és a légiók pontosan végrehajtották az utasításokat. Ugyanis a jelkép használata bizonyítja a császár keresztényi jámborságát. Mert amint a római csapatok az ellenség felé bátran nyomultak: az Isten Anyja képét a magasba tartva, jajgatva, nyomorult gesztusokat mímelve és könnyeket hullatva: de nem hiába. Mert megjelentek az égi seregek és leverték a szkítákat, mint egykoron Mózes kinyújtva a kezét, az Amalekiták serege szétszóródott.”⁴³⁸ – No komment.

És most nézzük ezen események fantomképét, vagyis hogyan igazolják történelmi hamisítással azt a tényt, hogy Trákiában és Makedóniában „sáska” módra sok volt a szkita (magyar) a 12. században.

„Modares, aki szkita vérből származott, és azon régióban született, és aki nem sokkal előbb átszökött a rómaiakhoz, kikhez hűséget bizonyított, katonailag elkötelezte magát a birodalom iránt, a katonái élén a hegyeken, síkságokon vidékszerre alávetette a népeket. De ugyanolyan barbár tudatlan maradt...”⁴³⁹

Ez után elmeséli, hogy hogyan fosztogatja a vidéket, gyilkolja a férfiakat, nőket és gyerekeket fogságba hurcol. Aztán mégis a szkíták menekülnek a hunok és szövetségeseik elől:

„A hunok a szövetségeseikkel együtt, amint már említettük, benyomultak az Isteren túli területekre, akiknek a szkíták nem tudván ellenállni, kéréssel fordultak Valenshez, az akkori uralkodóhoz, hogy őket befogadná Trákiába, alattvalóknak és szolgáknak, s mindenben alávetik magukat a császár parancsának. A császár befogadta őket, de hűség garanciaként szokásnak megfelelően az érettségi kor előtti gyerekeiket át kell engedjék más vidékre, nevelés végett:

⁴³⁷ „Quinto Imperij eius anno, quum Scythae Istrum transgressi, Traciam popularentur, et obvia quaeque, locustarum instar, vastarent: Romanas copias undique convocatas, et quam acuratissime armatas, contra eos educit: non ob multitudinem duntaxat, pene innumerabilem, sed etiam ob insolentiam et confidentiam barbarorum. Repetebat enim memoria labores suos, quos Alexio Comneno imperante caeperat, quum Tracia occupata, et Macedonia maxima ex parte desolata esset. Ac principio missis ad Scythas legatis, eorum linguae peritis periculum facit, an ut ad pactiones descendant, persuadere possit, et á belli consilijs omnes avocare, aut saltem plerosque. Nam in plures tribus erant distributi, nec uni duci parebant. Hoc igitur pacto quosdam ex principibus eorum, omni genere comitatis sibi conciliat: non modo luxuriosis convivjs instruendis, sed et fericis vestibus, et poculis et lebetibus, argenteis donandis...” (Comneni, 1593. 7.) „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat et ingenij solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens lacrymas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim coelesti robore armatus, Scythicam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.”

⁴³⁸ „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat et ingenij solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens lacrymas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim coelesti robore armatus, Scythicam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.” (Uo.)

⁴³⁹ „Modares, regio natus apud Scythas Sanguine qui non multo ante transfugerat ad Romanos, et propter fidem, quam probaverat, imperium militare fuerat adeptus, quum milites in collem quandam duxisset, planum quidem illum, et arvo similem, sed qui porrigeretur in longum, et amplissimos campos sibi subiectos haberet. Ibidem barbaris factum suum ignorantibus, haerebat...” (Uo. 3.)

Nagy tömeg gyereket küldtek keletre és átadták őket Iuliánnak, őrzésre meg nevelésre, gondolkodásra és szorgalomra való átnevelési intézetbe. Így városokba osztották szét őket, nehogy más dolgokkal kezdjenek foglalkozni, vagy hogy a hazájukon kívül összeesküvést szőhessenek.”⁴⁴⁰

Szerintem egy ókori történelmi írás sem hiteles, mivel nem léteznek eredeti írások, csak ezek úgynevezett másolatai, amiket nagy valószínűséggel a reneszánsz korában írtak. Ezen írásoknak a rejtett céljuk mindig ötletek adása volt területek, vagy kincsek megszerzéséhez, népek leigázásához. Ezt a könyvet 1593-ban nyomtatták Lyonban. Az idézett írásokban jó ötleteket adva a megszálló törököknek, hogyan bánjanak el a magyarokkal. Az írásban akkora az ellentmondás, hogy történelmi tényként semmiképp nem lehet elfogadni.

Névmetamorfózis, vagyis hogy lesz Győzőből Géza?

Ha törvény elé tudnánk állítani a már nem élő történészeket és felesketnénk őket, hogy az igazat és csak is az igazat írják le, akkor talán az egész ókori történelem elférne egy lapon.

Kledovszki: Die menschen der renaissance című könyvében ezt találjuk: „IV. Sixtus (pápa) alatt egy abbreviátor visszakap járadékként 22 (dukátot) a 100-ból, amit a hivatalért fizetett, de még így is jó üzletet csinált a Kuria, mert a hivatalnok halála esetén a felhalmozott tőkéje visszaszáll a Kuriára.”⁴⁴¹

De itt nem a reneszánsz kori korrupciót akarom kiemelni, hanem a nevezett hivatal feladatát. Az abbreviátor ugyanis szóösszevonót, lerövidítőt jelent. Régen, amikor az írást a drága borjúbőrökre írták, szükség volt erre a mesterségre a helyspórlás végett. Azonban a reneszánsz korában a papírgyártás már ismert volt. Itt inkább azt feltételezhetjük, hogy az abbreviátor feladata a régi összevonással írt szövegek megfejtése lehetett. Tudott dolog, hogy ebben a korban kezdték lefordítani latin nyelvre a régi görög és más nyelven írt szövegeket.

⁴⁴⁰ „Hunnis eo pacto quo diximus, transistrianas gentes adgressis, quum impressiones illorum Scythae sustinere non possent, Valentem id temporis rerum potentem obsecrabant, ut eos per Traciam reciperet, sociorum et subditorum officium facturos et subservituros in rebus omnibus quas princeps imperasset. His verbis persuasus Valens, suscipit ille quidem eos, sed ratus ipsorum se fidei nomine cautionem habiturum idoneam, si liberos eorum necdum puberes in alia regione curaret educari: magnam puerorum multitudinem in orientem mittit, ac Iulium prefecit eorum educationi, atque custodie, quod viri sagacitatem et industriam utrique suffecturam officio putaret. Is eos in oppida distribuebat, ne iuventus barbarorum tanta multitudine collectorum, ad res novas moliendas, et ad conspirandum extra patriam, spatium atque opportunitatem haberet.” (Uo. 4.)

⁴⁴¹ „Unter Sixtus IV. erhielt ein Abbreviator 22 vom 100 auf das von ihm für sein Amt bezahlte Geld, trotzdem machte die Kurie bei diesen Verkauften gute Geschäfte, denn beim Tod der Beamten fiel sein Kapital an die Kasse zurück.” (Kledovszki: Die menschen der renaissance. 108.)

Niceta Choniate krónikájából látjuk Manuel császár beavatkozását a magyar ügyekbe, ami így kezdődik: „A hunok királyának, Iazasnak két testvére volt, István és László, meg ugyanennyi fia, István és Béla. István kikerülve a cselvetést, amit bátyja készített számára, Konstantinápolyba menekült, ahol Mánuel császár emberségesen fogadta, emellett többféleképpen fejezte ki jóakarátát, feleségül adva hozzá Máriát, a császár unokahúgát, Isacio lányát...”⁴⁴²

Itt két dologra figyelhetünk fel. Az egyik, hogy végig nem magyarokról ír, hanem hunokról. Ez furcsa a 12. században. Két dolog lehetséges: vagy a hunok valóban a 12. század körül regnáltak, és az V. századi hunok csak ennek a fantomképe, vagy kunokról van szó, és akkor valódi kun uralom volt ebben az időben, és nem úgy, ahogy a mai történelem tanítja. A másik érdekes dolog, hogy Géza helyett Iazas szerepel. Az I-t J-nek kell olvasni és akkor a Iazasból Jazas lesz. Figyelembe véve azt, hogy úgy a magyar, mint az olasz nyelvben a j és a gy gyakran felcserélődik (gyertek, jertek, Juri, Gyuri, Jovani, Giovanni), a J helyett Gy-t kell érteni. Vagyis nem Iaza hanem Gyaza. Azonban tudjuk, hogy a régi írásokban a helyspórolás végett a magánhangzókat néha kihagyták, így az abbreviátor által feltételezett *é* és *a* hangzók valószínű, hogy tévesek. Sokkal inkább illik oda az *ő*. Így a király neve nem Géza, hanem Győző.

A fent idézett szövegen kívül a továbbiakban sehol nem találjuk Gézát, még Iazas név alatt sem. Ellenben az ütközet leírásánál a 18. oldalon a hadsereg élén megjelenik egy Deses. Ha figyelembe vesszük, hogy ez a Deses betör Szerbiába (bizánci terület), aztán küldötteket mentet Bizáncba békekötés végett, amit el is ér, miután esküvel megfogadja, hogy nem fog többé betörni bizánci területre, amit azonban nem tart be. „Iuravi lingua, mentem iniuratum gero. – A nyelvemmel esküdtem, de az eszem nem esküdött.” Legalábbis ezt a mondatot adják a görögök Deses szájába. De ki lehetne más ez a Deses, ha nem a magyarok teljhatalmú ura? Akkor lássuk, hogy Iazas és Deses nem ugyanaz a személy-e. Az utolsó sz-t elhagyjuk, mivel az görög rag. Marad a Dese, amiből az e-ket szintén elhagyjuk, mivel régi abbreviált szóról van szó. Így marad a Ds. A rovásírásban a Gy nem a G-ből képződik, hanem a D-ből, ha az I-t ráhelyezzük a D-re. Így a szövegolvasó a név első betűjét Dj (Gy) helyett D-nek látta. Vagyis szintén a Győző névvel állunk szemben. Ebből az is következik, hogy *a magyar vonatkozású neveket Choniate rovásírásból merítette.*

Jordanes szerint a gótok egy Skandináv szigetről származnak: „Tehát ahogy az emlékezet tartja, a gótok Scandza szigetéről jöttek ki Berig királyukkal, amely sziget akár egy népgyár, vagy nemzetek vaginájául szolgált.”⁴⁴³

Érdekes, hogy ugyanezt állítják a történészek Szkitiáról: „Scythia est vagina populorum – Szkítia a népek vaginája”⁴⁴⁴, és minden latin írásban úgy áll, mint a fentebb idézett gótok esetében, hogy „egressi”, vagyis hogy kijöttek Szkítiából. Csakhogy kijönni egy kisebb helyről lehet egy nagyobbba, és nem fordítva. Ez a gótok esetében megfelel a követelménynek. A hunok és magyarok esetében, akikről ugyanígy írják, hogy kijöttek Szkítiából, már nem passzol. Ezért kellett a Meotiszi-mocsár. Na, onnan már ki lehet jönni, ha mocskosan is.

Ami azonban bűzlik, az nem a mocsár szaga, hanem a hazugság Jordanes szájából: „Ekkor, ahogy mondják, Vesosis siralmas háborút indított a szkíták ellen, azok ellen, akiket

⁴⁴² „Hunnorum princeps Iazas duos fratres habuit, Stephanum et Bladisthlabum, totidemque filios, Stephanum et Belam. Stephanus evitatis insidijs que á fratre sibi parabantur, Constantinopolim profectus, et á Manuele imperatore, humaniter susceptus, praeter alia plurima beneficia, etiam Mariam uxorem accepit, Imperatorem neptem, Isacio Sebastocratore nata...” (Wolf, 1578. 17.)

⁴⁴³ „Ex hac igitur Scandza insula quasi officina gentium aut certe velut vagina nationum cum rege suo nomine Berig Gothi quondam memorantur egressi.” (Jordanis: [De origine actibusque Getarum](#). IV. 25.) V.44.: „Tunc, ut fertur, Vesosis Scythis lacrimabile sibi potius intulit bellum, eis videlicet, quos Amazonarum viros prisca tradit auctoritas, de quas et feminas bellatrices Orosius in primo volumine professa voce testatur.”

⁴⁴⁴ Nem pejorativ értelmű mondás, hanem azt akarja mondani, hogy nagyon sok nép innét származik. De itt is, mint hasonlat, inkább a Kárpát-medence felel meg, mint a nagy hideg orosz pusztaság.”

amazon harcosoknak írnak le a régi szakemberek, harcos nők, mint ahogy arról Orosius tanúskodik”⁴⁴⁵

„A gótok, akik itt időztek, megtámadták Vesosist, Aegiptom királyát, a gótok királya ekkor Tanausis volt. Ez az ütközet a Phasim folyó mellett volt, ahonnan a fasides (fácán) madarak származnak, amelyből készül az egész világon elterjedt potencia növelő étel. Thanausis a gótok királya, az egyiptomiak vezére elé ment, és súlyos vereséget mért az egyiptomiakra, egész Aegiptomig követte őket, és csak a Nílus átjárhatatlansága miatt adta fel az üldözést.”⁴⁴⁶

Ez az Orosius, a neve után, magyar lehetett, mert csak magyar nyelven hívják így az orosz. Valószínű, hogy magyarul írt és innen másolta tévesen Jordanes a Vesosist. Frisingennél már nem Vesosis, hanem Vesoris, így ő is tévesen másolt, mert a helyes név a Vezér, vagyis az egyiptomi hadak vezére. „*Thanausis Gothorum rex Vesosi Aegyptiorum occurrit* – Tanausis, a gótok királya az egyiptomiak Vesosise elé ment.” Ebből egyértelműen látszik, hogy a Vesosist Vezérnek kell érteni.

Otto von Frisingennél ezt találjuk: „A csata megindult, a Vezér megfutamodott, a sereg megverődött, nagy volt a zsákmány, a szkiták egész Egyiptomot előzőnlötték volna, ha ebben nincsenek akadályozva a nílusi mocsaraktól.”⁴⁴⁷

Amint látjuk egyik helyen a vezér Vesos, másik helyen Vesor, egyformán, nagyon is egyformán megveretnek. Akkor vagy a gótok szkiták, vagy a szkiták gótok. Ez nem lehet, mert a szkiták és a gótok ellenségek voltak. Így valamelyik pluszban van.

Szent Theodoszia legendája

Az eset Diocletianus császár idejében történt, valahol a Közel-Keleten, Cezáreában. Egy Theodoszia nevű nemes származású szűz felveszi a keresztény vallást és a saját szavaival élve, eljegyezte magát Krisztussal, ezért nem hajlandó férjhez menni, inkább szülei tudta nélkül a fogva tartott keresztény közösségben keres menedéket. Szülei és az előljárók kérésére a főpap elé viszik, aki nyilvános kihallgatást rendel el. Így elkezdődik kettőjük közt a párbeszéd:

⁴⁴⁵ „Tunc, ut fertur, Vesosis Scythis lacrimabile sibi potius intulit bellum, eis videlicet, quos Amazonarum viros prisca tradit auctoritas, de quas et feminas bellatrices Orosius in primo volumine professa voce testatur.” (Uo. V. 44.)

⁴⁴⁶ „Hic ergo Gothis morantibus Vesosis, Aegyptiorum rex, in bellum inruit, quibus tunc Tanausis rex erat. Quod proelio ad Phasim fluvium, a quo Fasides aves exortae in totum mundum epulis potentum exuberant. Thanausis Gothorum rex Vesosi Aegyptiorum occurrit, eumque graviter debellans in Aegypto usque persecutus est, et nisi Nili amnis intransmeabilis obstetissent.” (Uo. VI. 47.)

⁴⁴⁷ „Pugna conferta est, fugienteque Vesore, ac destituto exercitu, praeda magna capta, Scythae quoque Aegyptum populati essent, si Nili paludibus coerciti non fuissent.” (Freising, 1515. lib. I. cap. XXII.)

„*A főpap*: Szeretném, ha meghallgatnál minket és saját érdekedben tisztelnéd az isteneinket és vezetőinket. És atyádként elfogadnál engem.

Theodoszia: Amit mondtál, hallottam, főpap, és az a tisztelet, amit tanúsítottam és ami a jelen életem szempontjából hasznos, százszor, sőt többször hasznosabb az örökélet szempontjából ennek az ellenkezője. Mond meg nekem főpap: Ki csinálta az eget, a földet, ezek minden erősségeit és díszzeit?

A főpap: Az Isten.

Theodoszia: Melyik Isten, a látható vagy a láthatatlan?

A főpap: A láthatatlan.

Theodoszia: Melyik láthatatlan Istent vallod, a felfogható, vagy a felfoghatatlant?

A főpap: A felfoghatatlant.

Theodoszia: Ki az, akinek parancsa szerint ajánlod, hogy neki áldozzak?

A főpap: A nagy Jov urnak

Theodoszia: Tévedsz pap. Jov látható, és felfogható, aki gyarló húst (testet) visel, és nagyon sok bűnt követett el. Nővére szüzességét megsértette, nemi erőszakot és házasságtörést követett el. Aki nemi erőszakot követ el, az nem Isten.

A főpap: Sokat hallgattalak, hogy a vallásokban hibát találjak, tehát alázattal és fegyelmezetten válaszolj.

Theodoszia: Hallgass ide, főpap. Minket Krisztus egy olyan szabadsággal ruházott fel, hogy nem félünk a király meg a hatalmasságok terrorjától, sem más személyektől, hanem amilyen kérdéseket teszel fel, olyan feleleteket fogsz kapni.

A főpap: Tehát Jovi nem az az Isten, akiket maguk a hercegek is félve tisztelnek?

Theodoszia: Főpap, én neked a meggyőző igazságot mondtam, és nem odavetett fönnhéjázásból. Íme, milyen balga és hiábavaló, hogy másban hiszel, és hamisan mást állítasz.

A főpap: És Krisztus miért volt látható és húst (testet) viselt?

Theodoszia: Ó, főpap, feltételeztem, hogy bölcs vagy, te azonban mindenre balgán válaszolsz, összehasonlítva Jovinak a szennyestestét, ami bűnből táplálkozik és a gyeheha fogja megégetni, azzal a dicső megtestesüléssel, amely a bűnöket megtisztítja, és amiről nincs itt az ideje mondani valamit, és amiről nem vagy méltó hallani se.

Ezt hallva a város főpapja, kígyó hangon ezt kiáltotta: Hozzátok előmbe a szegyetelent és vetköztessétek le.⁴⁴⁸

⁴⁴⁸ „*Preses*: Ego volo ut audias nos et salutem consequaris honorandos deos et principes nostros. Et me tibi patrem adoptando.

Theodosia dixit: Que a te dictas preses audivi, et pietatem quam videris circa me exhibere quantum utilius es vitae presentis, centies tantum et amplius vitae aeternae est contrarius. Dic ergo mihi preses: caelum et terram et omnem firmamentum et ornamentum eorum quis fecit?

Preses dixit: Deus.

Theodosia dixit: Quis Deus visibilis aut invisibilis?

Preses dixit: Invisibilis.

Theodosia dixit: Quem invisibilem confiteris, comprehensibilis an incomprehensibilis?

Preses dixit: Incomprehensibilis.

Theodosia scita dixit: Quis est ille edicito cui me suades immolare?

Preses dixit: Domino magno Jobi.

Theodosia dixit: Erras preses. Jobis visibilis est, et comprehensibilis, qui infirmitatem carnis portavit, et peccata quoque multa commisit. Castitatem sororis suae violavit, adulter moechatus. Violator castitatis dicendus est non deus.

Preses dixit: Multa te habeo interrogare ut religio vestra deposcit, humiliter et cum disciplina responde.

Theodosia scita dixit: Audi preses. Libertatem talem nos induit christos ut regum ut potestatem terrores non timeamus, nec personalitatem aliquid dicamus, sed sicut interrogas ita responsum accipias.

Preses dixit: Ergo Jobis deus non est cui et ipsi principes per salute sua cerimoniant?

Theodosia sc. dixit: Preses ut tibi respondeam veritatem compellentem, non superbia deiciente. Ecce quam insipiens es et vanus, ut aliud quod verum est confitearis et aliud per fallaciam adfirmes.

Preses dixit: Et Christus cur visibilis fuit et carnem gestavit?

Következik egy kis kínzás, ami után újra vallatás.

„*A főpap*: Amint mondod, te egy istent tisztelsz és hármat imádsz. Úgy érteni, hogy Atya és Fiú, akiket imádsz is. Ki a harmadik, akit Szentléleknek neveztek? Az Istenre és az én üdvözlésemre szeretném ezt hallani.

Theodoszia: Bizony, ahogy írva vagyon, ravaszabbak a sötétség fiai, mint a fény fiai. Ahogy előbb is mondtam, nem szabad a drága gyöngyöket a disznók elé vetni. Pedig bizonynal meg foglak ítélni téged méltatlan bíró, tudodra adván a Szentháromság szentségét. És most végy türelmet és mondd meg ennek az értelmét a hallgatóság épülése végett is. Halld tehát: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy a Szentháromság méltóságában. Mert ahogy a Fiú az Atya értelméből ered, ugyanúgy a Szentlélek is az Atyától van. Így ezt mint három személyt valljuk, és Egyként hisszük. És ahogy az Atya a Fiúban, úgy a Fiú a Szentlélekben. Tehát látod, hogy a Fiú és a Szentlélek az Atyától van. Ezért Egyistent tisztelünk, amiben felismerjük az igaz Szentháromságot. Ahogy a Szentlélek mindig a Fiúban van, úgy a Fiú is mindig a Szentlélekben, és amint a Szentlélek mindkettőjükben dolgozik, így a Fiú és az Atya egyek. Íme, most hallottad méltatlan pap, hogy milyen Szentháromságban hiszünk, és egy Urat tisztelünk és imádunk. Hallottad a választ, amire kérdeztél, te eretnek.

A főpap: Engedtem a bőbeszédednek, hogy a nép megismerje a türelmemet.”⁴⁴⁹

Ez után akárcsak a kiskakas meséjében, megkínózzák, a kemencébe rakják, a tengerbe dobják és mindenhol élve kijön. Az utolsó felvonás az, hogy a népet meghívják az arénába, ahova beengednek egy sor fenevadat: oroszlán, párduc, medve, bika stb. és közéjük dobják Theodosziát. Miután innen is élve jön ki, karddal lefejezik. Ezután nagy földrengés rázza meg az arénát. A szülei és a keresztények sokan összegyűlnek és nagy tisztességgel eltemetik. Szó sincs masszív keresztényüldözésről.

Az esemény a Közel-Keleten zajlik, Cezáreában, így fel kell tenni a kérdést, hogy melyik vallás képviselője a főpap, akinek az istene Jovi? Ez nagyon hajaz a Jahvéra, akit ma Jehovának mondanak. A római panteon fő istene Jupiter volt, mely név elég távol esik a Jovitól.

Jeromos idejében, aki nem sokkal a diocleciáni üldözések után élt, Jeruzsálemben az uralkodó vallás a zsidó volt, ezért feltételezhetjük, hogy a vallató főpap is zsidó. De ha Theodoszia eretneknek nevezi a zsidó főpapot, ebből az következik, hogy a zsidó vallás a keresztény vallásból ered, és nem fordítva. Ha valami értelmet akarunk adni a szentháromságtannak, amit „Theodoszia kifejtett”, akkor az Atya a régi, a Fiú az új generáció, a Szentlélek pedig a helyes gondolkodás, amit mindkét generációban meg kell találni. Így már nem egy despotikus, kegyet-

Theodosia scta dixit: O preses putabam te haberes sapientiam tu autem in omnibus insipienter respondis, comparando carnem Jobis inmundi quem peccata nutrierunt et gehenna consumit. Illi gloriose incarnationi qui peccata mundat de quo sacramento non est temporis aliquid dicere quia nec tu dignus es audire.

Haec audiens urbanus preses in sibi labit vocem serpentis et exclamant dixit: Tollite a conspectibus meis inpudicam et expoliate.” ([Passio Apollenaris](#), CCXXIV.)

⁴⁴⁹ „*Preses dixit*: Tam cum dicas te unum dominum colere, tres adorare cognosceris. Ex quibus intelligi potest, patrem et filium quem dicitis adorandum. Quid tertium, quem spiritum sanctum appellatis hoc dicito. Per deos et per meam salutem audire delector.

Theodosia sancta dixit: Vere sicut scriptum est astuti sunt filii tenebrarum quam filii lucis. Tam sicut superius dixi quia non debet margarite pretiose ante porcos mitti. Verum etiam te Iudicem indignum iudicabo, audiendo sacramentum trinitatis. Et nunc adhibe patientiam tibimetipsi et dicam qualis sit ratio ista, per salute audientium. Audi ergo. Pater et Filius et Spiritus sancto unum sunt trinitates maiestas. Nam sicut Filius ex corde patris procesit, ita et Sp.sc. de patre est. Propter ea tres confitemur personas, et unum credimus fide. Et sicut pater in filio, ita et filius in Sp.sc. Vides ergo et filium et sp.sc. ex patre. Propterea a nobis unus deus colitur, et trinitas vera cognoscitur. Sicut enim semper et Sp.sc. in filio, ita semper et filius in Sp.sc. quicquid operatur Sc.sp. unum est cum patre et filio. Ecce audisti indignus qualiter in trinitatem credimus, et unum dominum adoramus et columus. Audisti quem interrogasti heretice.

Preses dixit: Multa verbositatem tuam sustinui, ut patientiam meam stantem populum cognosceret.” (Uo.)

len bosszúálló Istennel állunk szemben, hanem egy valódi demokratikus uralkodó szellemiséggel. Így a mai demokratikus felfogásnak megfelelően, el lehet fogadni azt a kívánságot, hogy amilyen a mennyben, úgy legyen a földön is. Ami megzagyvásítja a dolgokat, az a megszemélyesítés. Mert ha a Szentlélek személy és az Atyától van, mint a Fiú, akkor testvérek. De ha nem fiú, mert egyszülött fiúról szól a fáma, akkor lány. Lehet, hogy épp Theodoszia személyével próbálták ezen írásban ezt szemléltetni, mert amikor lefejezték, akár Krisztus halála után, egy óriási földrengés keletkezik.

Régi krónikák ugyanezt a történetet mesélték el, de a hösnő neve Krisztina volt, ami még találóbb a harmadik isteni személyre.⁴⁵⁰

Tudjuk, hogy a reneszánsz korában volt egy nagy pestisjárvány, aminek az elindítója valószínű, hogy a higiénia hiányával egybekötött kicsapongó nemi élet. Az Egyház szerint ez Isten büntetése volt a bűnök miatt. A papok a bűnt a nők csábító szépségében látták. Ekkor voltak a nagy boszorkány erek, és ekkor „számúzhették” Krisztinát a Szentháromságból. Helyébe jött egy fallokrata farizeus, a Saulból lett Pál személyében, akit ugyanúgy lefejeztek, mint (Theodosiát) Krisztinát. A Krisztináról szóló írásról említés van az előbbi könyvben, de képek vannak róla több templomban.

Mivel itt említve van az eretnek szó, ezért feltételezni lehet, hogy az írás nem lehet régebbi a 13. századnál. Ettől az időtől kezdték vádolni egymást eretnekséggel különböző felekezetek.

A Szentháromság a fenti megfogalmazásban, hogy ugyanis a Fiú és a Szentlélek is (megszemélyesítve Krisztus és Krisztina), az Atya értelméből ered, azt jelenti, hogy nem testi, hanem szellemi fogalmakról van szó. A megszemélyesítés pedig az ősi, primitívebb istenhitre utal, amikor az isten fogalmát az emberi családról másolták le: Atya, anya, fiú, lány. Az eredeti Bibliában az áll, hogy Ádám idejében a nők ikreket szültek, mindig egy fiút és egy lányt, akiket már eleve eljegyeztek mint házastársakat.⁴⁵¹ Így nem csoda, ha az Isten gyermekeiről is így vélekedtek. A régi, mondjuk eredeti keresztény vallásban, megtaláljuk az Anyaistent a Nagyboldogasszony személyében.⁴⁵² Hacsak egy boldogasszonyról lenne szó, mármint Máriáról, akkor fölösleges lenne a Nagy jelző. Erre azért volt szükség, mert létezett egy másik boldog asszony a (Teodoszia) Krisztina személyében, akit a boldogságos szűznek is neveztek, mivel habár Krisztus jegyese volt, a szeplőtlenység követelményének megfelelően örök szüzességben „létezett”. Az apácák Krisztus jegyeseinek vallják magukat, és legtöbbjük mélységesen át is éli ezt a szerelmi viszonyt. Ugyanilyen viszonyban állhattak eredetileg a barátapapok a boldogságos szűzzel, de miután ezt azonosították Máriával, és ők is Krisztus jegyesei lettek, ez sok lelki torzulást eredményezett.

A fenti párbeszéd valójában két felekezet közti vetélkedés volt, lehet épp a 14. században, a vallási szupremácia miatt. Eddigél az írásokban és a képi ábrázolásokban – lásd Anjou legendárium – csak Krisztus névről van szó, nem Jézusról. A Jézus és Máriáról szóló történetet lehet, hogy a reneszánsz korában találták ki, így vonva a kereszténységet zsidó fennhatóság alá. Ennek a nem kevés ellenállásba ütköző akciónak a végrehajtásához létrehozták a jezsuita rendet, amelynek a neve is mutatja, hogy a jézusi vonal érvényesítése volt a cél. A fenti párbeszéd valójában az őskeresztény hitűek és a zsidó-keresztény hitűek közti hitvitát eleveníti meg. Az írás másolat, és mint ilyen, módosított. Ez a mondat például, hogy „Castitatem sororis suae violavit = megsértette nővére szüzességét”, csak a félrevezetés céljából lett berakva. A másik pedig: „adulter moechatus = házasságtörést követett el”, már valóban a Mária megtermékenyítésére utal, aki eleve József jegyese volt. A többi, Ótestamentumban található, isten parancsára történt gyilkosságról nem is beszélve. Egész a 15. századig a pápák süvege a hármaskorona volt, amit eredetileg *triarának* hívtak. Innentől kezdve már ugyanazt a süveget kezdték viselni

⁴⁵⁰ https://jelesnapok.oszk.hu/prod/unnep/szent_krisztina.

⁴⁵¹ [Korai Biblia](#).

⁴⁵² Lásd a *Nagyboldogasszonytól Máriáig* és az *Egy érdekes üdvtörténet* című fejezetet.

a pápák, mint a zsidó főpapok és a süveget átkeresztelték *tiarára*. Ezt láthatjuk az Anjou legendárium képein.

XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés

„Nem hiszek, nem áldozok, nem imádom a néma (faragott) képeket (idola).”⁴⁵³ A képek nem beszélnek, csak mutatnak. Az írás viszont már beszél. Ezzel lehet érvelni, körülírni, megmagyarázni. A latin *muta*=*néma* és a magyar *mutat* szó is egy töről származik, és azt fejezi ki, hogy hiányzik a beszédképesség. A nagy vallási összecsapások az írás megjelenése után elkezdtek. Egész a 13. századig nem volt meg az írás nagyméretű terjesztéséhez szükséges infrastruktúra. Ennek a kifejllesztése után viszont robbanásszerűen jelentek meg az írások.

Mivel az írás általi vallásterjesztés sokkal olcsóbb és meggyőzőbb volt, ezért ez lett az alacsony néprétegek vallása. Ezek bálványimádással vádolták az előbbieket, akik viszont ezeket eretnokséggel. Mindez az 1300-as évek körül zajlott, a nagy kereszties háborúk idején, de ami az évszámhamisítás miatt vissza lett datálva az 1200-as évekbe, meg a III. századra. De nemcsak az évszámokat hamisították, hanem az eseményeket, a neveket, és mindent, ami a valós tényállást jelentette. Atrocitások mindkét részről történtek, de ezek mind keresztényüldözéseként lettek megnevezve, és visszadatálva az úgynevezett ókorba.

„Hadrianus és Antoninus császárok az eufrátesziekkel és az agarénokkal (feketéekkel) harcolván, kiválasztottak kilencezer edzett és háborúban jártas harcost. Felvonultak tehát velük együtt az ellenség elé, magukkal vivén Apollinomot és Jovit (ezen istenek képeit), hogy általuk biztosítsák a győzelmet. Amint az ellenség felé közeledtek, és meglátták őket, íme, százezren voltak. Meglátván ezeket mindkét császár, Adrianus és Antoninus, megrettenve hét katonával (máshol hét királyról ír) együtt elszaladtak.”⁴⁵⁴

Két hadvezér, Akacius és Heliades a helyén maradt. „Gyertek és áldozzunk az isteneinknek. És amint áldoznak, még nagyobb ijedség érte őket.”⁴⁵⁵ Megjelent nekik egy angyal fiatal fiú képében, aki azt tanácsolta nekik, hogy inkább imádkozzanak Krisztushoz, az égi Isten fiához, és akkor biztosan győzni fognak. A hadvezérek kikérdezték a sereg véleményét, és azok helyeselték az angyal tanácsát. Így győzelmet arattak az ellenségen.

Az elmenekült császárok vitája:

„Látván ezt a császárok, dühösek lettek. Maximinus császár pedig így szólt Adrianushoz és Antoninushoz: gyalázatot szenvedtem miattatok, mivel a seregem elhagyott. Adrianus pedig nyugodtan azt felelte: Császári nagyságos Úr, ki lopta el az én seregemet? Épp maga vásárolta azt meg. Ne törjön össze a szíve. Íme, adok magának ezer aranyat, ha ez önnek megfelel. Ellenkező esetben adok önnek ezer új Tyront. Ezt hallván Maximinus, megenyhült a mérge és megparancsolta, hogy állítsák a tízezret a törvényszék elé.”⁴⁵⁶

⁴⁵³ „Non credo non sacrifico, non adoro idola surda et muta.” ([Passio Apollenaris](#), CLXVv.)

⁴⁵⁴ „Hadrianus et Antoninus imperatores habentes prelium cum Efratensibus et agariensibus elegerunt virorum pugnantium numerum novem milia potentium in fortitudine, et industriorum in bello. Ascenderunt ergo simul cum eis adversus hostes, habebant secum Apollinem et Iovem. Ita ut putaretur per eos possidere victoriam. Appropinquantibus itaque ut bellum contra inimicos agerent, viderunt illos et ecce erant centum milia. Hoc dum vidissent ambo ipsi imperatores Adrianus et Antoninus et formidantes simul cum septem militibus fugerunt.” (Uo. CCIXr.)

⁴⁵⁵ „Acacius et Heliades: Venite sacrificemus diis. Et cum sacrificassent, ampliori formidine omnis consternati sunt.” (Uo.)

⁴⁵⁶ „Videntes autem imperatores turbati sunt. Maximinus vero imperator dicit ad Adrianum et Antonium imperatores iniuriam patior a vobis. Exercitus enim meus recedit a me. Adrianus patienter dixit Fer domine imperator, qui enim exercitum meum abstulit. Ipse vos ad emit. Non concidat cor tuum. Ecce do tibi mille aureos,

Azt kell tudni a tízezerről, hogy ezek voltak azok a katonák és hadvezérek (Akacius és Heliades), akik felvették a keresztény vallást, a császárok távollétében. A császár parancsára ezeket keresztre feszítik. Ez az a tízezer keresztény, akik Hadriánusz császár idején mártíromságot szenvedtek.

Maximinusz és Adriánusz ideje között száz év van. Akkor meg hogy tudtak társalogni? Sehogy. Azonban van egy periódus a történelemben, amikor tényleg egyszerre vonul a Közel-Keletre vagy három császár és vagy hét király. Ez pedig nem más, mint a IV. keresztes hadjárat.

Ebből viszont az derül ki, hogy a Közel-Keleten létezett az igazi keresztény hit és nem Rómában. A keresztesek (római csapatok) kétféle istennek hódoltak: Apollinusnak (ez minden valószínűség szerint görög) és Jovinak (mely nagy valószínűséggel zsidó). Ugyanebben a korban indult Rómából hadjárat Európa északi irányába is, ugyancsak keresztények ellen, akiket itt már eretnekeknek tituláltak.

„Raimundus istenkáromlása Mózes istene ellen: Egy napon a gróf tréfálni kezdett a szentekkel kapcsolatban az egyik káplánnal, és a tréfálkozás közben a káplán ezt mondta: A Mózes Istene, akiben ti hisztek, nem parancsolhatott ilyen vicces módon, és hozzáadta: nekem soha nem fog parancsolni ez az Isten.”⁴⁵⁷

Raimundot III. Ince pápa meghurcolta, mivel úgymond az eretnekek pártjára állt, de mindig kegyelmet kapott.

Bitterenses városában 17.000 „eretneket” gyilkoltak meg.⁴⁵⁸

A bábjáték újbóli színrevitele

A templomos Nagymester átka elégetésekor: „Isten tudja, hogy ki tévedt és ki követett el bűnt, és a balszerencse bizony lesújt azokra, akik tévesen ítélték el minket. Isten meg fogja bosszulni a mi halálunkat. Tudja meg az Úr, hogy igazság szerint mindazok, akik ellenünk vannak, miattunk fognak szenvedni!”

si placitum tibi fuerit. Sin autem do tibi mille novos tyrones. Haec enim audiens Maximinus imperator mitigavit furorem, et iubet presentari decem milia per tribunali.” (Uo. CCIXv.)

⁴⁵⁷ „Raimundis blasfemie in Deum Moysis: Ludebat quodam die comes in ludo sacrorum cum quodam capellano: et inter ludendum dixit capellano: Deus Moysi quem vos creditis, non poterit vos iuvare in ludo isto, et addidit, nunquam me iuvet Deus ille.” (Tissier, 1669. 5.)

⁴⁵⁸ „In eadem etiam Ecclesia, in qua ut saepedictum est, dominum suum occiderant cives Biterrenses captionis civitatis, fuerunt usque septem milia de ipsiis Biterrensibus interfecti.” (Uo. 11.)

Az emberi aktivitásban, amikor elindul egy felkapott irányzat, rövidesen lavinaszerűen mindenki ezt követi. Ilyenek voltak a művészetek különböző ágai, ilyenek a tudomány különböző ágai, az írás, és amint látjuk, manapság a digitalizáció. Az írás nagy korszaka a 15. század. Ekkor kezdték írni a világi és a vallási történelmet. Mivel ezigdig nem volt meg az írás terjesztéséhez szükséges infrastruktúra, ezért a létező kezdetleges kevés fennmaradt szöveg nem volt elegendő a történelem rekonstrukciójára. Ezt a hiányt az írók a fantáziájukkal pótolták, az elég nagyszámban fennmaradt képek meg szobrok alapján. Így el lehet képzelni, hogy a képek meg szobrok néha egészen mást ábrázolnak, mint amit a történészek melléjük társítottak.

Még egyszer (mivel a tudás anyja az ismétlés), abból indulunk ki, hogy ezer évet betoldottak a történelembe, és hogy a diocletianusi üldözések valójában III. Ince pápa alatt történtek, de aki a következő levezetés tanúsága szerint száz évvel később tevékenykedett, persze más név alatt (az évszámokat pár évvel ide-oda tologatták, ami a lényegen nem változtat, Ugyanígy a nevek sem lényegesek, hisz a pápák sosem használták az igazi nevüket): Diocletianus keresztény üldözései (284-305), ami valójában „III. Ince” uralkodása alatt történt (298-316). Ez római számokkal CCXCVIII-CCCXVI. Az első C helyére beraktak egy M-t. Így III. Ince uralkodása átkerült az 1198-1216-os évekre (MCXCVIII-MCCXVI). Ezt a műveletet a könnyebbség kedvéért csinálták így, hogy ne kelljen nagyobb javításokat eszközölni a kéziratokban. Így azonban száz évvel hátrább tolódtak az események. Ez azt jelenti, hogy a „valódi” III. Ince valamikor az ezerháromszázas évek alatt kellett tevékenykedjen. És meg is találhatjuk, éspedig XXII. János pápa személyében (1316-1334). Láthatjuk, hogy mindhárom despota uralkodási ideje majdnem ugyanaz: Diocletianus 21 év, III. Ince és XXII. János 18 év, és ugyanazokat a véres keresztényüldözéseket követték el.

A szabad enciklopédiából: „Dante úgy írt az egyházfőről (XXII. János), hogy szívében három fenevad is fészkel: a bujaság, a kegyetlenség és a kapzsiság.”

„Az ifjú Duèze (a leendő XXII. János) azonban roppant érdeklődést mutatott Isten egyháza iránt, így fiatalon a domonkosok közé állt.”

Tudnivaló, hogy a domonkosok közül kerültek ki az inkvizítorok.

„Toulouse-ban és Cahors-ban is jogot tanított, majd Albi kanonokjává nevezték ki.”

Ezek ugyanazok a helyek, ahol III. Ince eretnekeket gyilkoltatott.

„Egy évvel később a vienne-i zsinat titkára lett, ahol jogi tudásával segített a pápának és IV. Fülöp francia királynak. Jogi értekezéseiben elítélte a VIII. Bonifác elleni pert, ugyanakkor kiváló jogi érvrendszert épített fel a templomosok elleni eljárásokhoz.”⁴⁵⁹

Nagy a valószínűsége annak, hogy a templomosok elleni hadjárat, IV. Fülöp segédletével, ugyanaz, mint az albigensek elleni, de mivel ezer évvel meghosszabbították a történelmet, így az eseményeket feldarabolták és különböző idősíkokra helyezték. De nemcsak az eseményeket többszörösítették, hanem a pápákat is. Így könnyebben lehetett ködösíteni, vagyis az igazságot palástolni.

VIII. Bonifác idejéről ezt találjuk a szabad enciklopédián: „A harmadik állam, mellyel sokat foglalkozott Bonifác, a Firenze központú Toszkána volt. A városban előtörték az ellentétek a guelfek és ghibellinek között. A ghibellin érzelmű Bianchi, azaz Fehérek csoportja építkezhetett a szélesebb polgári rétegeken. Tagja volt több korabeli híresség is, például Dante Alighieri is. Velük szemben a Neri, azaz a Feketék pártja az arisztokraták és a nemesség érdekeit képviselve igyekezett megkaparintani a köztársaság vezetését.”

„A pápák csak ezután ismerték fel, hogy időközben teljesen megváltozott Európa társadalma. A kialakuló polgárságot már más eszközökkel kellett az egyházhoz csábítani, mint a korábbi egyszerű embereket.”

„A Gaetanikat korábban gyakran a di Segni névvel illették. E néven korábban három pápát is megválasztottak, III. Incét, IX. Gergelyt és IV. Sándort.”

⁴⁵⁹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII. J%C3%A1nos_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa).

A gaetaniak Spanyolországból származtak, akik többsége mór származású volt. Így lesz világos a kép. Ugyanaz a forgatókönyv játszódott le akkor is, mint ma. Az egyház ahelyett, hogy az emberi gondolkodás fejlődését követné, és ehhez igazítaná a vallást, inkább lecseréli a híveket alacsonyabb szinten álló embercsoportokra, többségében afrikai bevándorlókra.

„VIII. Bonifáchoz kötődik az első szent év bevezetése.”⁴⁶⁰

Így jöhettek Rómába a zarándokok, akik egy része hamisság által meggazdagodott és e miatt bűnbocsánatra éhes egyénekből állt, a másik része pedig az alamizsna, a gyógyulás és az élete jobbra fordulása reményében jött. Az előbbiek nagy része északról, az utóbbiak nagy része délről. Megjegyzendő, hogy a 2016. év is szentév volt.

Nagy a valószínűsége annak, hogy az az ominózus év, amit mi most 1525-nek írunk, azt a tridenti zsinat előtt 1525-nek írták. Van elég ezredforduló utáni évszám, ahol ezer helyett csak egy j-t találunk, ami a Krisztus születése utáni éveket jelenti. Állítólag ebben az évben, 525-ben kérte fel I. János pápa Dionisius Exiguust, hogy állítsa össze a következő évekre a húsvét ünnep táblázatát. Ő volt az, aki bevezette az Anno Domini 532-ben, de amit valójában a tridenti zsinaton vezethettek be, és az ezer évet is ekkor adhatták hozzá.

I. János (523-526) a szabad enciklopédiából: „A pápát a dühös király (Teudorikus gót király) rákényszerítette erre az útra (Konstantinápolyba). Jánosnak azt is kikötötték, hogy bírja rá a császárt rendelte visszavonására, adja vissza az elvett templomokat és térítse vissza az arianista hitre azokat, akik kényszerből vették fel a keresztséget.”⁴⁶¹ – Ennek a történetnek nagyon kilóg a lólába. Miféle keresztény katolikus pápa volt az, aki a hitével ellentétesen akar áttéríteni embereket arianus hitre? Valószínű, hogy ez csak egy kitalált személy és kitalált történet, ahhoz a másik kitalált történethez, amelyben ez a pápa kéri fel Dionisius Exiguust 525-ben, hogy készítse el a húsvéti ünnepek táblázatát. Ez a felkérés valószínű, hogy XIII. Gergelytől származik, valami szürke eminenciáshoz. Az 525-ös év nem véletlen, ugyanis ez az év közel esik a Mohácsi csata elvesztéséhez, és egyúttal a Magyar állam széteséséhez. Ezt kihasználva át lehetett írni a történelmet. Ez az átírás XIII. Gergely pontifikátusa alatt történt, amit a tridenti zsinat szentesített. A Magyar királyság mindig is egy nagy szálla volt, úgy a pápaság, mint a császárság szemében. Ezért szerették volna még az emlékét is kiiktatni.

„XIII. Gergelyt III. Pál hívta az örök városba, és először a város egyik bírójává tette, majd pápai abbreviátor lett és a Campagna pápai kincstárnoka. 1545-ben Pál felkérésére részt vett a tridenti zsinaton, mint az egyházfő egyik jogásza. A következő évben IV. Pius személyében új egyházfő került a katolikus egyház élére, aki az újjáélesztett tridenti zsinat pápai megbízottjává nevezte ki Ugót (XIII. Gergely), amelynek egészen a záró üléséig jelen volt” – Mint abbreviátornak, komoly szerepe lehetett a régi írások megfejtésében, és persze adott esetben azok korrigálásában (expurgálásában ahogy ezt akkoriban nevezték).

„Ugo korántsem volt nevezhető szent életű, erkölcsös embernek, ezért valószínűleg más is állhatott a gyors választás hátterében.” A piszkos munka (a történelem átírása) elvégzése biztosan szerepet játszhatott ebben. Ehhez abbreviátorként minden adottsága megvolt. „Az új nap-tár kidolgozásával párhuzamosan át kellett alakítani a római egyház martyrologiumát is, amely az év napjaihoz kötötte a katolikus szentek és mártírok ünnepét.”

„A hosszas fejtörés és a tízek munkája azonban nem tartozott Gergely uralkodásának sikertörténetei közé. Az első, 1582-es kiadás tele volt félreírásokkal és nyomdai hibákkal, és ebben rendkívül hasonlított az 1583-as második kiadásra. Gergely mindkét kiadást semmisnek tekintette, és személyes felügyelete alatt végül 1584-ben megszületett a helyes kiadás, amely a Martyrologium Romanum Gregorii XIII jussu editum címet viselte. A pápa ezt tette kötelezővé minden katolikus egyház számára.” – Ha nem kellett volna átírni az évszámokat, és ezeket szinkronba hozni, akkor ezt egy iskolás gyerek pár nap alatt elvégezhette volna. Az expurgáláshoz a legjobban minden bizonnyal az abbreviátor értett. De amikor az évszámokat nemcsak

⁴⁶⁰ https://hu.wikipedia.org/wiki/VIII._Bonif%C3%A1c_p%C3%A1pa.

⁴⁶¹ https://hu.wikipedia.org/wiki/I._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa.

megváltoztatták, de ide-oda tologatták az időskálán, „ember” kellett legyen a talpán, aki ezt pontosan el tudja végezni.

„Gergely nevéhez köthető még egy érdekes kulturális örökség, ugyanis az ő tiarája a legrégibbi, amely mind a mai napig épen fennmaradt. A tiara (a perzsa تاج *tara* szóból származik, ami latinul „tiara”) általában csúcsos fejdísz; az uralkodók, pápák, és egyéb előkelőségek megkülönböztetését és hatalmát jelképezi.”⁴⁶² – Nem inkább a TRIARA? ami, ha megvizsgáljuk a Gergely tiaráját, láthatjuk, hogy egy hármaskorona (tri=három, ara=védelem).

XIII. Gergely nemcsak új naptárt vezetett be, de az Anno Domini meghosszabbította ezer évvel. Ebbe a hosszú időtartamba került bele egy sor kitalált pogány császár, egy sor pápa és mártír. Ehhez aztán kellett a tárgyi bizonyítékok is, amelyeket Gergely utódai próbáltak megvalósítani.

V. Sixtus működése: „Így ekkor állították fel Néró császár obeliszkjét a Szent Péter téren, de a Santa Maria Maggiore bazilika, a lateráni bazilika és a Santa Maria del Popolo bazilika előtti obeliszk is ekkor kapták mindmáig végső helyüket. Oszlopok terén, úgy tűnt, vonzotta az ókor, ugyanis Sixtus felújította Traianus és Antoninus Pius császárok diadaloszlopait, és az előbbi tetejére Szent Péter, az utóbbira pedig Szent Pál szobrát készítette el.”⁴⁶³

Hogy is van ez? Emléket állítunk a legkegyetlenebb keresztényüldözőnek? Nem az ókor vonzotta V. Szixtuszt, hanem a tridenti zsinaton kapott utasítás, hogy bizonyítékokkal szolgáljon a sosem létezett pogány császárok létezésére.

A fenti írásból az látszik, hogy a mai időszámításunk szerinti 1300-as évek körül, az eretnekek elleni keresztes háborúk leple alatt, a történelem legnagyobb keresztényüldözése zajlott. Rómában a keresztény Egyház irányítása olyan délről származó alacsony kultúrával és erkölcsi hozzáállással rendelkező pápák kezébe került, akik a vallást kimondottan anyagi javak megszerzésére használták fel. A fenti levezetés értelmében Bizánc kirablása nem 1204-ben, hanem 1304-ben történt, ami a hamisítás alkalmával került át 1204-re. Magyar vonatkozásban is ebben a periódusban kerül az ország élére egy Dél-Itáliából származó király, Károberto néven, mely nevet nem lehet semmi európai nyelvben található nevek közé sorolni. Ezért feltételezni lehet, hogy a tulajdonosa sem volt európai. Ami jellemző erre a királyra, az a végtelen kegyetlensége és az állati ravaszsága, amivel megsemmisítette, vagy megadásra kényszerítette a magyar urakat. Ugyanis a poszádai csatában tudatosan törbe csalta a magyar nemesek nagy részét. Tehát azt mondhatjuk, hogy az 1300-as évek körül a déli népek inváziójáról beszélhetünk az északi népek ellen.

A XIV. század gordiuszi csomója

A történelemből azt látjuk, hogy a gordiuszi csomó átvágása nem vezet semmi jóra. Egy logikai rejtélyt csak az érzelmek mellőzésével és a logika segítségével lehet megoldani.

A latin nyelvben a saeculum évszázadot is jelent, de ugyanakkor egy nagyon hosszú időt is, ezért régi írásokban az évezredet is néha saeculumnak nevezték. Vajon ennyire nem tudtak különbséget tenni a két fogalom között? Ezt nehéz elképzelni. Inkább arról van szó, hogy mivel a történelmi írásokban úgy hamisítottak évszámokat, hogy a C-t felcserélték az M-mel, ezért ezt igazolandó ráfogták, hogy ugyanaz a nevük.

Ha a CCCIII(303). évet, amikor Diokleciánusz elindította a keresztényüldözést, úgy módosítjuk, hogy az első C-t M-el helyettesítjük, akkor megkapjuk az MCCIII(1203). évet, amikor III. Ince pápa kegyetlenkedései folynak a katarok ellen. De az ezerév betoldásával valójában a CCCIII. év át kellene kerülnön az MCCCIII-as évre. Ezért hasonló eretneküldözéseket találunk

⁴⁶² https://hu.wikipedia.org/wiki/XIII._Gergely_p%C3%A1pa.

⁴⁶³ https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Szixtus_p%C3%A1pa.

úgy a 13., mint a 14. században, melyeket visszadatáltak a III-IV. századra keresztényüldözésként. Érdemes megvizsgálni a 14. század elején Európában történt nagy változásokat a szaracén előrenyomulás miatt.

Magyar vonatkozásban ekkor kerül Magyarország élére egy Dél-Itáliából származó, jámborlelkűnek semmiképpen nem mondható uralkodó, Károbertó. Egy uralkodó hatalomra jutásához, kivált, hogyha messziről származik, nagy háttérerőre van szükség. Tehát itt arról van szó, hogy egy délről jövő invázióval állunk szemben. Nagyon sok írást találunk az afrikai népek Európában történt inváziójáról, de ezt tévesen sokkal korábbi időpontra helyezték. Érdemes észrevenni, hogy 1342-ben, a magyar trónra kerülő Nagy Lajos, több alkalommal bevonul Itáliába, de a fenti okoskodás értelmében az eseményeket vehetjük 1242-ben is. Így nagy a valószínűsége annak, hogy a délről jövő inváziót a keleti népek segédletével éppen Nagy Lajos idejében sikerült megfékezni. Itt aztán el lehet játszadni a gondolattal, hogy 1241-ben valóban IV. Béla volt az, aki menekült a tatárok elől, vagy Károbertó?

A pápák székhelyének áthelyezését Avignonba (Franciaország) 1305-ben, nehéz holmi kis belső civakodásoknak tulajdonítani. Ha igaz a délről jövő invázió, akkor az is igaz, hogy ezek az iszlám vallást hozták magukkal, és Róma iszlám fennhatóság alatt volt. Itt jön képbe a Szent Nicola templom, amelynek a Trajánusz oszlop volt a tornya. A formáját és magasságát figyelembe véve, inkább minaret, mint torony lehetett.

„A kollégium üzenetére, amelyben az érseket Perugiába hívták, Bertrand azt válaszolta, hogy amennyiben meg akarják koronázni, jöjjenek ők Lyonba. A kardinálisok csak nehezen akarták elfogadni Kelemen óhaját, de végül Lyonban tették fejére a pápai tiarát. Kelemen pontifikátusa során sosem lépte át Itália határait.”⁴⁶⁴ – Erre sokkal nyomósabb oka kellett legyen Kelemennek, holmi kis durcáskodáson kívül.

Érdekes hogy száz év eltéréssel a 13. és a 14. században is barátapapok mennek az ázsiai magyarok megkeresésére.

Idézetek a szabad enciklopédiából:

„A Kuma-vidéki magyarságot a pápai bullák közül elsőként IV. Ince egy (1253), IV. Sándor egy (1258), majd IV. Miklós két bullája említi meg a János előtti időkben.”⁴⁶⁵ – A politikában és a diplomáciában nem mindig minden az, aminek látszik. Itt nem a nemlétező ázsiai magyarság megkeresése és megtérítése volt a legégetőbb dolog, hanem a déli invázió megfékezése. Ehhez kellett valami módon felvenni a kapcsolatot a keleti népekkel, és segítséget kérni tőlük. De ahogy lenni szokott, amikor a mór megtette a kötelességét, utána elmehet, és el is lesz felejtve, hogy ne essen csorba császárok és pápák dicsőségén.

„IV. Bajor Lajos, e mellett a császári koronát is szerette volna megszerezni. Itália északi részében kormányzót nevezett ki, és a ghibellin városok örömeire hadat üzent a guelfeknek, akiknek legnagyobb központja akkoriban Rómában volt. Lajosnak 1328 elején sikerült legyőznie I. Róbert nápolyi király és a guelfek csapatait, így seregével bevonulhatott az örök városba.”⁴⁶⁶

Tudnivaló, hogy a ghibelinek a fehérek és a guelfiek a feketék voltak. Kell ennél világosabb bizonyíték, a fenti állításokra? Meg kell jegyezni, hogy a történelem ismétli önmagát. De az is érdekes, hogy két Lajos is bevonulgat Itáliába ebben a periódusban, egy magyar és egy bajor.

„Maximianus és Diocletianus idejében volt egy olyan légió, amit Thébainak neveztek. Ennek hatezerhatszáz fegyverese volt, ez volt Maximianus segítő csapata.”⁴⁶⁷

⁴⁶⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Kelemen_p%C3%A1pa.

⁴⁶⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa.

⁴⁶⁶ [https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Mikl%C3%B3s_\(ellenp%C3%A1pa\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Mikl%C3%B3s_(ellenp%C3%A1pa)).

⁴⁶⁷ „Erat autem in eo tempore (Maximian et Diocletian), de exercitu legiones militum qui Thebei appellabantur. Legio denique vocabatur que tunc sex milia ac sexcentos viros in armis habebat, hi in auxilium Maximiano imperatoris.” (*Passio Apollenaris*, CCLIIIr.)

A seregeket a Ron (Rodano) völgyébe viszi. Az ok: „Haragra gerjedt (a császár), mivel elhanyagolták a tized fizetését, ezért a légiónak megparancsolta, hogy ezt karddal hajtsák be.”⁴⁶⁸

Azt látjuk, hogy az akciók ugyanott zajlanak, ahol III. Ince az eretnekek ellen harcolt. Új adalék itt az, hogy Thébai (Nubiai) légióval megy. Az írásban később az van, hogy egy másik hadosztály, valószínűleg európai, egy bizonyos Mauricius vezetése alatt, megtagadta, hogy az elfogott foglyokat feláldozzák. Ezért Maximianus parancsára az egész hadosztályt legyilkolják, a vezetőjükkel együtt.

A tized befizetése nem volt római szokás, hanem csak a Bibliában találunk említést róla, és a zsidókhoz és a keresztény Egyházhoz kötődik.⁴⁶⁹

„Miután Diocletianust megválasztották a birodalom élére, minden provinciában, ahol gyanús elemeket talált, üldözésekbe fogott. Megtette Hercules Maximianust segédcsászárnak, aki vel valamikor együtt harcolt. Ennek a segítségére adta a keleti régiókból származó thébai légiót, hatezerhatszáz kemény lelkű, harcra kiképzett embert, akik az ókori rómaiaktól vették a példát. (Sic!). Ezek a katonák a keleti rítusú keresztény vallást vették fel, a szent katonai virtushoz való hűséget mindenek elé helyezték.”⁴⁷⁰

Ez a világos beszéd. Ezek nem ókori római katonák, csak azoktól vették a példát. Hát vannak, akik ma is vesznek példát róluk, de attól még nem ókori rómaiak.

Milyen messzire nyúlik vissza a történelem?

Ha abszurd dolgokat találunk a történelemben, ezeket csak úgy tudjuk feloldani, ha az érzelmeinket háttérbe szorítjuk. Az alábbi idézetekben vértanúk történeteit találjuk a nagy keresztényüldözés idejéből a II–III. századból. De hogy kerülnek ezek a XII–XIII. századba?

„Nagy Konsztantin ideje után, fia Konsztantiusz egy bizonyos Liberius pápát három évre száműzött, mivel nem értett egyet az áriánus eretnek tanokkal.” (Libériusz helyére Félixet teszi meg pápának, de ez még annyira sem fogadja el az arianizmust. Sőt eretneknek bélyegzi Konsztantiuszt. Ezután visszahozatja Libériuszt és száműzi Félixet, majd kivégezteti.) „Innet a papok és presbiterek ellopták a testét és eltemették a saját maga építette bazilikában az Aurelia utcában, december 15-én ezer és plusz-mínusz (?) évben.”⁴⁷¹

„Eusebiusz történetíró feljegyzéseiben megemlékszik az afrikaiak által véghezvitt kínzásokról a fővárosban (Rómában) valamint egész Itáliában, amelyek a mártír keresztényeket érték. Így végezték ki Hadriánusz császár parancsára Szimphorozát a hét fiával együtt, Tiburtina városában. ... Szent Szinphoroza és fiai vértanúsága... Kiknek teste a Tiburtina utcában nyugszanak Urunk Jézus Krisztus uralkodásának ezerkilencedik esztendejében.”⁴⁷²

⁴⁶⁸ „Ira fervidus ob neglectia imperia decimum quemque ex eadem legione gladio feriri iubet.” (Uo.)

⁴⁶⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tized>.

⁴⁷⁰ „Diocletianus cum ad imperium totius orbis fuisset electus omnisque provincias turbare quorundam presumptionem perspiceret. Ad consortium imperii ut laboris olim sibi commilitnem Herculeum Maximianum caezarem fecit... Cui ad supplimentum exercitus legionem thebeam ex orientalibus regionibus militum deditque legio VI milia ac sexcentos viros valides animis et instructis armis, antiquorum romanorum habebat exemplo. Hi igitur milites Christiane religionis ritum orientalis traditione susceperant, fidemque sacram virtuti armis, omnibus preponebant.” (Passio Apollenaris. CCLVr.)

⁴⁷¹ „Fuit autem temporibus Constantini magni principis usque ad Constantius Augustus Liberius quidam papa urbis Romae qui tertio in exilium deportatus est a Constantio, eoque minime voluisset heresi arrianae consentire. ... Exinde raptum est corpus eius a presbiteris et clericis et sepultus est in basilica quam ipse construxit via Aurelia quinto decimo Kalendas decembris in miliario plus minus (?) annos” (itt törlés és javítás van a kéziratban, a lényeg ezer és valamennyi év). (Uo. XXXVIIIr.)

⁴⁷² „Eusebius historiografus memorat africanum poene omnium de urbe regia atque de tota Italia Christi martirium gesta conscripsisse. Nam Simphorosa dixit apud Tiburtinam urbem cum septem filiis suis una die ab Adriano principe hoc ordine interfectam. ... Martirium Sancti Simphorosae et sue filiae... Quorum corpora requiescunt via tiburtina miliario nono regnante domino nostro Iesu Christo...” (Uo. CXXXVIIIv.)

„Az anya pedig összeszedte lánya testi maradványait, megcsókolta, odahozván a szekeret felrakta rá lányai maradványait, és elhagyta a várost ezertizennyolcban.”⁴⁷³

Azt látjuk, hogy mindhárom esetben ezer és valamennyi évet ír. A legtöbb mártír halálának idejét csak a hónapok jelzik, de legtöbbször egy kis üres hely van hagyva, ahova római számjellel beférne az évszám is. E helyett ezeknél csak azt írja hogy: *regnante domino nostro Isu Christo* – Krisztus uralkodása alatt, vagyis Krisztus születése után. Ha figyelembe vesszük a [Korai Bibliában](#) megadott Jézus születési dátumát anno mundiban, ami 4199, és ehhez hozzáadjuk a 300 évet, amennyivel eltér a világ keletkezése a két Biblia (Vulgata és Septuaginta) szerint, akkor megkapjuk a kvázi 4500-at. Ezt módosította Julius Africanus 5500-ra: „Africanus Krisztus születését az 5500-ik évre tette, amint Georgius Monachus kéziratában megtaláljuk.”⁴⁷⁴

Valakire rá kellett kenni a piszkos munkát, mert a fenti könyvben százféleképpen próbálják kihozni az 5500-at, de logikusan sehogy sem jön ki. Vagyis önkényesen betoldottak 1000 évet a Krisztus születésétől balra, de jobbra is az időskálán (a szimmetria megőrzése végett). Mielőtt azonban megejtették volna ezt a műveletet, a keresztényüldözések évei, hogy a fenti példánál maradjunk, Trajánusszal kezdődtek, CV, CIX, aztán Adriánusz korában CXVIII. Az ezer év betoldása után az „egyszerűség” kedvéért a száz (C) helyett írtak ezret (M). Így lett a százötzből ezeröt, a százkilencből ezerkilenc, a száztizennyolcból ezertizennyolc. *Ez megmagyarázza azt a különös jelenséget is, hogy miért van száz év eltérés némely eseményről különböző forrásokban.*

Nem mehetünk el azon észrevétel mellett, hogy a nagy keresztényüldözések a Nérókkal (Claudius, Nero) meg a Trajánuszokkal (Trajanus Hadrianus, Trajanus Decius) kezdődtek. A Trajánusz név nyilván a trójai névre vezethető vissza. Az úgynevezett trójaiak azonban, akik az ezredforduló előtt meghódították Itália nagy részét, afrikaiak voltak.⁴⁷⁵

Ha elolvassuk a szent mártírok legendáit,⁴⁷⁶ és összevetjük Stanley, vagy bármelyik afrikai utazó 19. századi útleírásaival, nagyon sok hasonlóságot találunk, ami az erkölcsi hozzáállást illeti. A legendákból kiderül, hogy ezek a „trójaiak” tömegesen keresztelkedtek meg, és egyáltalán nem úgy viselkedtek, mint elnyomott rabszolgák, hanem mint halált megvető harcosok, akik ha nem is használtak fegyvert az elején, de a szóbeli erőszakot nem tagadták meg maguktól. Itt csak egy példa:

„Szent Kornél pápa vértanúsága: Kijöttek pedig a falakon kívül az Ápia kapujához Mars templomához, és elkezdtek köpködni, mondván: Vesszenek az ördög istenei Déciusszal egyben. De ugyanaznap le lettek fejezve.”⁴⁷⁷

A vallás, mint bármelyik ideológia, arra lett felhasználva, hogy alátámassza bizonyos körök hatalmi törekvéseit. Amint az átkeresztelkedett, de addig fanatikus bálványimádók többségbe kerültek, azonnal eretnekeknek bélyegezték a valódi őskeresztényeket, és üldözni kezdték őket.

A történelem úgy tartja, hogy a keresztényüldözések tetőpontja Diocletianus idejében volt.

⁴⁷³ „Mater autem complexa est filiam suam et osculata est eam. Et iungens carrucam, super imposuit puellarum reliquias. Et exiens foras a civitate, miliario octavio decimo.” (Uo. II.v-VII.v.)

⁴⁷⁴ „Africanus ad annum Incarnationis Dominicae annos statuit 5500, ut autor est Georgius Monachus, chem calamo scriptum penes nos habuimus.” (Petau, 1627. 4.)

⁴⁷⁵ Lásd [le quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) CLXXXIV „Martirium S. Cornelius papae: Venientes autem omnis foras muros porte Appie ante templum Martis, expuebant in eum dicens: Pereant dii demoniorum simul cum Decio. Eodem autem die decolati sunt...”

⁴⁷⁶ Lásd [Passio Apollenaris.](#)

⁴⁷⁷ „Martirium S. Cornelius papae: Venientes autem omnis foras muros porte Appie ante templum Martis, expuebant in eum dicens: Pereant dii demoniorum simul cum Decio. Eodem autem die decolati sunt...” (Uo. CLXXXIV.)

Ki volt Diocletianus? Caius Aurelius Valerius Diocletianus egy szabadon bocsátott dalmáciai rabszolga fia volt. Császár volt 284-305 között, majd miután lemondott, a dalmáciai Salona (Split) közelében levő palotájában élt és a hagyomány szerint kertészettel foglalkozott.⁴⁷⁸

Óriási ellentmondás. Egy véreskezű diktátor önszántából lemond a trónról, és nekifog kertészkedni. Ilyen nem lehetett és nem is volt. Vagyis olyan, mint Diocletianus császár, csak egy kitalált személy.

Ellenben volt egy véreskezű eretneküldöző, aki nem más, mint III. Ince pápa. Erről bővebb tájékoztatást Bernard Tissier könyvében találunk.⁴⁷⁹

III. Ince és III. Honorius pontifikátusainak eredményeképpen a keresztény világban mindenütt lenézték és árulóknak minősítették az eretnekeket, akikről gyakran nem tudtak többet, minthogy az egyház megbélyegezte őket.

A keresztények azért is gondot okoztak a császárnak, mert nem voltak hajlandóak az uralkodót imádni. Imádni a szenteket szokták. A pápa nemcsak szentnek számított, hanem egyenesen Isten földi helytartójának, vagyis egy földi Istennek. El is várta, hogy úgy viszonyuljanak hozzá.

Amit III. Ince véghezvitt az úgynevezett eretnek keresztények ellen, azt ráfogták egy sosem létezett Diocletianra, jobban mondva maga Ince volt a Maximian (Maximus pontifex) és Diocletian meg egy klérussegítő társ. Egyes forrásokban Diocletiant Africanusnak nevezik, Maximianust pedig Herculesnek, ami ugyancsak afrikai származásra hajaz. Ahhoz, hogy Diocletianra kenjék a balhét, betoldottak az időszámításba 1000 évet. III. Ince valójában 298-tól 316-ig uralkodott. Ezt római számokkal így írták: CCXCVIII–CCCXVI. A régi írások évszámain ki kellett javítani. Hogy ne kelljen teljesen átírni a krónikákat, az első C-t kijavították M-re. Így lett Ince uralkodási ideje MCXCVIII–MCCXVI. A kérdés most az, hogy ha a két személy egy és ugyanaz, akkor miért tolódott el Diocletianus uralkodás a 284–305-ös évekre? A válaszhoz a kulcs ebben az írásban van: [Passio Apollenaris](#).

Diocletianus idejében a keresztények nagy üldözéseknek vannak kitéve.⁴⁸⁰

Rafael arkangyal javasolja Paterianusnak álmában, hogy menjenek Egyiptomba.⁴⁸¹

A nagy üldözések már III. Ince uralkodása előtt kezdődnek. 284-től kezdődik a kopt időszámítás, amit öskeresztény időszámításnak, vagy a mártírok időszámításának is neveznek. Vagyis az üldözött „eretnekek” új életet kezdenek Egyiptomban, amihez új időszámítást kapcsolnak. Miután az üldözéseket Diocletianusra fogták, és az üldözöttek új időszámítását a nevéhez kötötték (tudniillik ezt Diocleiciáni időszámításnak is nevezik), így az uralkodási évének kezdetét át kellett tenni eme időszámítás kezdetére.

Egyébként, ha utánanézzünk a császárok és pápák uralkodási éveinek különböző forrásokban, azt látjuk, hogy teljes a káosz és a bizonytalanság.

Az Anno Domini csak a XVII. században kezdte terjeszteni Petavius. Árulkozó dolog, hogy mialatt a keresztény egyház középpontja Jézus, mégis ilyen sokáig tartott, hogy a születésével indítsanak egy új érárt.

Azt mondjuk, hogy a Diocleiciáni éra 284-től indul, Jézus születésétől számítva. Jézus születési dátumát állítólag egy Julius Africanus nevű pap állapította meg, Anno mundiban 5500-ra, de lehet, hogy ezt is a tridenti zsinaton (1545–1565), és ekkor hozzáadhattak 1000 évet a Krisztus utáni évekhez. Így a Diocleiciáni éra Anno mundiban 5784-ben kezdődik. A Dionisius Exiguusnak tulajdonított hókuszpókusz csak arra jó, hogy még jobban lehessen kódósítani. Ugyanezt a célt szolgálja az úgynevezett Arszakida-féle időszámítás kapcsolása a Jézus születési dátumához.

Idézetek a szabad enciklopédiából:

⁴⁷⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Diocletianus_r%C3%B3mai_cs%C3%A1sz%C3%A1r.

⁴⁷⁹ Tissier, 1669.

⁴⁸⁰ [Passio Apollenaris](#) VIIIr.

⁴⁸¹ Uo. VIIIv.

„Az Arrianus-hagyomány úgy tartja, hogy I. Arsak megölte testvérét, azonban a modern történetírás úgy hiszi, hogy ő volt Pártia ura Kr. e. 211-ig, amikor fia II. Arsak került hatalomra.” Vagyis „úgy hiszi”, konkrét bizonyítékok hiányában.

„Justinus szerint ’Ő (Arsak) élete a fosztogatásból és a lopásból állt, amikor hallott Seleucus, Gaulok-tól elszenvedett vereségéről. Megkönnyebbülve támadta meg a pártusokkal, a tolvajok bandájával és legyőzte előljárójukat, Andragorast, megölte őt és átvette a nemzet feletti uralmat.’ Justinus, XLI. 4.”

„Ha ez nem is bizonyítja azt, hogy I. Arsak közvetlenül a chorezmi dinasztia tagja volt (ezt lehetetlen kimutatni), mégis arra mutat, hogy az Arsakidák és a chorezmi Szijávidák uralkodóháza között közvetett dinasztikus kapcsolatok álltak fenn.”⁴⁸²

Érdekes, hogy akárhányszor az ázsiai magyarokról, vagy ezek rokonságáról van szó, előbb kiderül, hogy egy rabló-fosztogató nép volt, aztán meg az, hogy bizonyos khorezmi urak csicskásai voltak, akik tanácsokkal és vezetőkké látták el őket. Világos, hogy ez politikai céllal legyártott klisé, épp ezért nyugodtan mellőzhetjük az úgynevezett arszakidai időszámítást.

A fény vallása sem Ázsiából származik, mint ahogy egyesek szeretnék. A Máni általa terjesztett manicheizmus nagy valószínűséggel nem tőle származik, hanem Európából. Mind, amit a manicheizmus tanít, az benne volt a katarok, más néven az albigensek vallásában. A név (albigens=fehér faj) világosan mutatja, hogy nem ázsiai, sem afrikai, hanem európai emberek vallása volt. A XII–XIII. századi vallási üldözések kivándorlásra kényszerítették a még életben maradt albigenseket. Így került a kereszténység a koptokhoz, és a manicheizmus Ázsiába.

Vallások és vértanúk

Kezdetben vala az Ige és az Ige vala Istennél és Isten vala az Ige. De mi is valójában az ige? Latinul verbum, ami szót is jelent. Az ige hirdetés, nem más, mint a vallási tanok verbális hirdetése. Ez lehet szóban is, de az írás terjedésével mindinkább írásban történt. A szóbeli terjesztésnél szükség volt egy ige hirdető személyre. Az írásbeli terjesztéshez erre már nem is volt szükség. A vallási tanoknak egy másik terjesztési formája, az írás megjelenése előtt, képekben és szobrok formájában történt. Volt egy periódus, amikor óriási konkurencia alakult ki a két terjesztési forma közt. Ezt a periódust nevezik ikonoklasztáziának, vagyis *képrombolásnak*. A visszavágás erre a könyvek és könyvtárak égetése volt. Elvégre az, hogy az egyik istent Józnak, a másikat meg Jehovának, vagy Allahnak hívták, ugyanarról az egy uralkodó Istenről volt szó. Mindkettő vagy mindhárom megkívánta, hogy áldozatot mutassanak be neki. Aztán az Igeistent hirdető a képek általi valláshirdetőket bálványimádással kezdték vádolni. A Biblia megírásakor beszúrtak egy olyan mondatot, hogy ne csinálj magadnak faragott képet. A keresztények, habár a Bibliát szent írásnak mondják, mégsem igazodnak minden bibliai előíráshoz. Ugye, a legtöbb keresztény templomban ott vannak a képek meg a szobrok, és néha le is borulnak előttük, ilyenkor persze azzal a gondolattal, hogy a kép csak szemléltető eszköz, és valójában ők Istenhez imádkoznak. A fanatikusok ezt figyelmen kívül hagyják, és amint látjuk, a muszlimok ma is bálványimádással vádolják a keresztényeket.

Az ellentétet azok szítták és szítják ma is, akik a két terjesztési formából hasznot húztak, vagyis a kereskedők. El kell ismerni, hogy a vallás a legnagyobb és legstabilabb piramisjáték és üzlet. Normális, hogy a kereskedők (milyen találó ez a magyar megnevezés), mindig ott vannak jelen, ahol jó üzletet lehet csinálni. Vajon miért került a három úgynevezett monoteista vallás központja Jeruzsálembe? A zsidókat tévesen a sémi népekhez sorolják. A sémi valójában félig fehér, félig feketét jelent. A zsidó valójában a kereskedő népekből alakult ki, ezért annyira erős bennük a kozmopolita szellem. De mivel a vallás az egyik legnagyobb üzlet, ezért ők tartják a kezükben mindhárom monoteista vallást. Az írást és a számolást a kereskedők fejlesztették

⁴⁸² https://hu.wikipedia.org/wiki/P%C3%A1rtus_Birodalom.

ki, mivel az áruk forgalmazásánál ez nélkülözhetetlen volt. A vallások írás általi terjesztésében szintén nekik jutott a legnagyobb szerep. A 15. században már teljesen magukhoz ragadták a katolikus vallás irányítását, a Medici származású pápák által. A nyomda feltalálása után a vallás (íge) terjesztésében az írásos terjesztés döntő szerephez jutott. A reformáció megjelenésével a képes bibliák mindinkább kezdtek kimenni a divatból. A templomaikból meg eltűntek a képi ábrázolások. A legradikálisabbak ezen a téren az iszlám hitűek.

A keresztény vértanúkról szóló írásokban azt találjuk, hogy legtöbbjük azért lett megkínoztva és megölve, mert nem akartak áldozni Jov Istennek.⁴⁸³ Arról azonban nincs feljegyzés, hogy akadályozva lettek volna abban, hogy a saját Istenüknek áldozzanak. Azt látjuk, hogy volt egy többistenhitű vallás, amelynek volt egy főistene, akit Jov-nak neveztek. Mindenki áldozhatott a saját kedvelt istenének, de nem mulaszhatta el a legfőbb istennek való áldozást. A három monoteista vallás abban különbözik ettől, hogy ezeknek egy, a hatalmára féltékeny istenük van, aki nem tűri meg, hogy rajta kívül más istent is tiszteljenek. Ebből teljesen hiányzik a demokratikus szellem. Ha elfogadjuk, hogy ilyen a menny, és azt akarjuk, hogy amilyen a mennyben, olyan legyen a földön is, akkor a földön is létre kell hozni egy abszolutisztikus despotikus rendszert, amelynek a hatalmi birtokosa az isten földi helytartója. De nem biztos, hogy ez a helyes megoldás. Tehát ha tiszta vizet akarunk önteni a pohárba, akkor el kell döntenünk, hogy a demokrácia felé vagyunk elkötelezettek, vagy egy despotikus rendszer irányába. Amíg erről nem születik konszenzus, addig a földi társadalom olyan, mint a viharos tengeren hanykolódó hajó.

Apátságok létrehozása Frankföldön

A legtöbb ember, amikor a liberális szót hallja, mindjárt a szabadságra gondol. Pedig ennek a latin nyelvben egészen más az értelme. Ez nagylelkűt, adakozót, jótékonyt, nemeslelkűt jelentett. Amikor ez a szó megjelent a középkorban, olyan fogalom, hogy szabadság nem létezett. Mindenki valakinek a szolgája, ha nem rabszolgája volt: a köznép a nemesnek, a nemes a királynak, a király a császárnak, a császár a pápának, a pápa az istennek.

Az alábbi írásból megtudjuk, hogyan kolhozosították a középkorban és hogyan fosztották ki az őslakosokat a betelepített bevándorlók által. Ugyanis a 13. században az eretnekek ellen folytatott háborúban, miután az egyház legyőzte ezeket, francia- és német földön, becslések szerint betelepítettek közel 100.000 délről származó bevándorlót. Ezeket az elűzött, vagy rabszolgásított őslakosság otthonaiba telepítették.

„A mi Urunk és megváltónk, az Isten fia így tanít minket: adjatok alamizsnát és íme, az egész világ a tietek lesz. Ezért én, Burghard presbiter az Isten nevében a lelkem megváltásáért és hogy a jövőben elnyerjem a megérdemelt jutalmamat, ezen levél által adományozom a Grapfeld körzetben található birtokomat, mely Fuldának neveztetik, a Szent Bonifác monostornak, ahol Styrmí apát jelen van sok barátappal együtt...”⁴⁸⁴

„*Birtokok átadása Tulbában.* Én Mima, Krisztus szolgálólánya, alamizsnaként adományozom Szent Bonifácnak, Krisztus mártírjának Tulba falut a következő szolgákkal és minden, ami hozzájuk tartozik: Adalof, Anthad, Ata, Fastun, Theotlind, Alatun Chunirat, Erlolf, Hiltiburg és ennek fiatal lánya. Ezen szolgákat (rabszolgákat) adományozom a fent említett szentnek, olyan feltétellel, hogy halálomig a munkájuk gyümölcséből részesedjek. Halálom után ti és az

⁴⁸³ Lásd [le quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) és [Passio Apollenaris](#).

⁴⁸⁴ „Dominus ac redemptor noster Dei filius admonet dicens: date elemosinam et ecce omnia munda fiut vobis. Idcirco ego in Dei nomine Burgarad presbyter dono pro animae remedio, ut veniam in futuro consequi merear, dono per hanc epistolam ad monasterium S. Bonifacii in pago Grapfeld constructo in loco nuncupante, qui dicitur Fulda ubi Styrmí Abbas cum turba plurima monachorum praeesse videtur, hoc est in locis nuncupantibus: Hiruzfeld seu beogo, in marca et Nifartano et in hnutilinguam una hobune...” (*Magnum Chronicon Belgicum*. 1607, 445.)

utánatok következők ellentmondás nélküli örökös tulajdonosai lesztek. Az oklevél készült a Fuldai monostorban okt. 4-én, Asger írtam és tanúkkal bizonyítottam.”⁴⁸⁵

Nagylelkű adományozás kerületekben és falvakban. Az Úr a mi megváltónk, az Isten fia, így tanít minket: adjatok alamizsnát, és íme, az egész világ a tietek lesz. Ezért én Marto és testvérem Megingoz, az Isten nevében, a lelkünk megváltása és a bűneink lemosása végett, ezen levél által örökös adományként adjuk a Szent Bonifác monostornak, mit Fuldának neveznek, a Grapfeld mezején található helységet, ahol a tiszteletre méltó Paugolf apát a barátapajjaival megjelentek. Tehát a fentiekben mondottak szerint adományozzuk és örökbe adjuk az örökségünk egy részét amint következik:...”⁴⁸⁶

„Ha valaki az örökösaink közül megtámadná a levélben foglalt adományozást, sújtsa őt az isteni bosszúállás.”⁴⁸⁷

„*Jószágok adományozása Paringe körzetben, Sandheim, Nordheim és Pladungen falvakban.* Jézus Krisztus Urunk nevében. Én Fricceo és Itmuot nevű feleségem, a Gyhenna örök tűzétől való félelmünkben és az örök élet ígéretében, ugyanakkor a lelkünk megmentése és a bűneink eltörlése végett, mivel bűneink miatt ezt megérdemelnénk a jövőben, de Isten kegyelme által figyelmeztetve, adjuk, adományozzuk, örökös örökbe akarjuk adni vagyónkat a Szent Bonifác monostor részére, mit Fuldának hívnak, ahol a tiszteletre méltó híres apát sok sereg barátappal az Isten szolgálatában áll. Minden vagyónkat, mit törvényesen öröklöttünk, vagy más módon szereztünk, a Paringe körzetben és ezekben a falvakban: Fundheim, Northeym és Pladungom, ugyanúgy azt, ami ebben a Bochoniában a folyó partján található, mit Hunának hívnak, mindent egyben a földekkel erdőkkel, épületekkel, mezőkkel, legelőkkel, vizekkel, folyásokkal és a hozzátartozó 14 szolgálóval, kiknek neveik: Ruadolf, Anno, Manno, Hagustalt, Truogo, Waldman, Otan, Willicoma, Irmingart, Adalgart, Peiarin, Warrat, Wiglind, Orgart, a hozzájuk tartozó kellékekkel, mint alamizsnát adományozzuk, az értünk végzett imádásokért és a ti javatokra. Fenntartva az élvezeti jogot, amíg élünk. Halálunk után örökösen birtokoljátok amint fentebb írva van. Kelt a Fulda monostorban Károly Frank király uralkodásának 20. évében 27. február hónapban, és én írtam, Asger méltatlan presbiter.”⁴⁸⁸

⁴⁸⁵ „Traditio mancipiorum in Tulba. Ego itaque Mima ancilla Christi trado in elimosinam meam S. Bonifacio Christi martyri in pago Salageuve in villa que vocatur Tulba haec mancipia, cum omnibus rebus suis, Adalof, Anthad, Ata, Fastun, Theotlind, Alatur Chunirat, Erlolf, Hiltiburg, et filia eius iunior: haec mancipia sic trado ad supra dictum sanctum, ea ratione ut per vestrum beneficium illa habeam mihi ad fruendum usque obitum meum. Postea vos et sequaces vestri illa habere incontradicta perenniter firmissimam habeatis potestatem. Actum in monasterio Fulda die IV. mensis Octobris ego Asger scripsi et testibus confirmavi...” (Uo. 446)

⁴⁸⁶ „*Liberalis traditio in multis Pagis et villis.* Dominus ac redemptor noster Dei filius admonet nos dicens, date elimosinam et ecce omnia munda fiunt vobis. Idcirco ego in Dei nomine Marto et frater meus Megingoz donamus pro remedio animarum nostrarum et pro abluendis peccatis nostris ut veniam in futuro consequi mereamur, donatumque in perpetuum esse volumus per hanc epistolam traditionis ad monasterium S. Bonifacii, quod dicitur Fulda, constructum in pago Grapfeld ubi venerabilis vir Paugolf abbas cum turba plurima monachorum praeesse videtur, sicut enim superius dictum est donamus atque tradimus ad praefatum monasterium portionem haereditatis nostrae quicquid proprium habere videbamur in locis quorum haec sunt nomina: Einfirst haec est cella nostra iuxta fluvium sala: In pago asfeld, in quinque villa, que dicitur Wangheim in pago Wringrave, in villa, que dicitur Hesinlar. Iterum in ipso pago salageuve, in villa que dicitur Isanhus: In pago Grapfeld in villa que dicitur Wangheim...” (Uo. 448.)

⁴⁸⁷ „Si aliquis de nostris heredibus et proheredibus ullo unquam tempore contra hanc epistolam donationis nostrae venire tentaverit aut eam infringere conatus fuerit, iram trinae maiestatis incurrat et divinam ultionem super se recipiat.” (Uo. 449.)

⁴⁸⁸ *Traditio bonorum in pago Paringe et villis Sandheim, Northeym et Pladungen.* In nomine Domini nostri Iesu Christi, ego Fricceo et coniux mea Itmuot, ob metum gehennae aeternae et premium vitae aeternae seu pro remedio animae nostrae aut remissione peccatorum nostrorum, ut veniam delictorum atque scelerum nostrorum consequi mereamur in futuro, Dei gratia nos admonente, donamus atque tradimus quicquid in perpetuum esse volumus, ad S. Bonifacium martirem Christi ad monasterium quod vocatur Fulda, ubi venerabilis et preclarus abbas, cum multam turba Deo servire monachorum videtur, quicquid proprietatis habemus ex iure parentum, et alio quocunque modo acquisitum, in pago Paringe et in villis istis, Fundheim et in Northeym et Pladungom, similiter et hoc quod in ista Bochohia iuxta ripam fluvii que vocatur Huna, totum et integrum cum terris, silvis, aedificiis, campis, pratis, aquis

A nevekből látszik, hogy egyik sem vette fel a zsidókeresztény vallást, mert ellenkező esetben a nevük tartalmazná a bibliai neveket.

Itt kb. 400 ilyen adománylevél található. A fentieket csak ízelítőnek írtam ki. Ezek valószínű, hogy mind az eretnekek birtokainak elkobozása után lettek kiállítva, és visszadatálva Nagy Károly idejére.

„*Traditio praedii in Heitenfeld.* – A Heitfeldi birtokok átadása.”⁴⁸⁹

Itt is kb. 40 adománylevelet találunk, de ezek már valóban a 13. századra vannak keltezve. III. Ince pápa 6000 jól felfegyverzett tébai harcossal és 40.000 zarándokkal verte le az eretnekeknek nyilvánított katarokat és albigenseket. Ezt az akciót sokáig nagy titok övezte, így csak egyes legendákban találunk bővebb utalást ezekre az eseményekre, mint például Szent Afra legendájában. A legenda szerint a ciprusi király egy Hilária nevű afrikai nőt vett feleségül, akitől egy jó kinézésű lány született. Miután idegenek meghódították a szigetet, a családjával Rómába menekült, ahol Afra előbb prostitúcióból tartotta fenn magát, de végül megkeresztelkedett és átköltözött a belgiumi Augusztai városába az egész családjával. Egy ideig annyira prosperáltak, hogy az egyik családtag püspökséget is szerzett. Aztán fordult a kocka és Afra mártíromságot szenvedett. Abból lehet gyanítani, hogy a történet nem hiteles, hogy ez is, mint prostituált nő, egy Narcis nevezetű, Spanyolországból Németföldre menekült keresztény embert rejtegetett a hatóságok elől. Ez a sztori viszont nagyon sok változatban megtalálható a szentek életéből.

„Szent Valér, Trevire második püspöke. Megkezdte működését 77-ben és regnált 15 évet. Kinek a prédikációi olyan vehemenssek voltak, hogy már akkor Galliában és Németországban több lett a keresztény, mint a pogány. Ugyanabban a templomban van eltemetve, mint Szent Eucharis. Boldog Valériusz halála után a püspökség vezetését Maternus vette át, aki negyven éven keresztül nagy tehetséggel gazdagította azt. Ő térítette meg a tungrensieket és a kölnieket a katolikus hitre, és törvényesen irányította e három város püspökségét, ahol, ahogy mondják, egyetlen hivatalos szent ünnepet ünnepeltek, és pedig a Pünkösdet. A trevireiek földalatt (dugva) szállították a bort Treviréből Kölnbe a Bedonis járáson keresztül, a kölniek iránti barátság jeléül.”⁴⁹⁰

Egy mai keresztény aligha tudná értelmezni az előbbi mondatokat. Magyarányú térítésekről ír gall és német földön 90 körül. Mi az, hogy keresztények egyetlen ünnepet ünnepeltek, és mi az, hogy dugva szállították a bort? Amikor német és gall földet még a római légiók is csak félve közelítették meg, hogy beszélhetünk térítésekről? Inkább hihetőbb az, hogy azok a feljegyzések, amikből a krónika szerzője kompilált, inkább a középkorból származnak, amikor számtalan eretnek szekta létezett, de akiket inkább őskeresztényeknek nevezhetünk. Azért nevezem őket őskeresztényeknek, mivel még nem volt egységesítve, katolizálva a keresztény vallás. Voltak, akik a húsvét ünnepét ünnepelték, aminek semmi köze nem volt a Jézus történetéhez. Mások, amint itt látjuk, a pünkösdet, melynek éppúgy nem sok köze lehetett a később megszerkesztett

aquarumve decursibus et omnibus adiacentis et mancipia XIII. quorum nomina haec sunt: Ruadolf, Anno, Manno, Hagustalt, Truogo, Waldman, Otan, Willicoma, Irmingart, Adalgart, Peiarin, Warrat, Wiglind, Orgart, cum omni suppellectili eorum, sic in elimosinam nostram tradimus, sicut supra scriptum est, i ta ut per precationem nostram, et per vestrum beneficium nos illam rem usuario modo excolendam tenere permittatis usque obitum vitae nostrae, post obitum nostram amborum supradictum rem vos et posteri vestri perenniter habere firmissimam habeatis potestatem culmo subnixam. Actum in monasterio Fulda, anno XX primo regnante Carolo glorioso Rege Francorum die XXVII mensis Februarii, et ego Asger iussus indignus presbiter scripsi.” (Uo. 500.)

⁴⁸⁹ Uo. 577.

⁴⁹⁰ Sanctus Valerius Trevirorum secundus Archiepiscopus. Coepit anno Domini LXXVII et praesuit annis XV. Cuius praedicationis tanta fuit vehementia ut iam tunc per galliam et Germaniam Christiani paganos numero et religione superarent. Sepultus est ipse in eadem Ecclesia iuxta corpus S. Eucharis. Post decessum Beati Valerii Maternus Pontificalem suscipiens apicem quadraginta annis talentum sibi creditum feliciter multiplicavit. Iste Tungrensens et Colonienses ad fidem Christi convertit. Et his tribus civitatibus Pontificali praesedit iure. In quibus singulis ferunt Pentecostes die divinum officium celebrasse. In hoc tempore fecerunt Trevirenses subterraneum vini ductum á Treviri usque ad Coloniam per pagum Bedonis, per quem vini copiam Coloniensibus amicitie causa misere.” (Uo. XII.)

forгатókönyvhöz. Egy közös vonás volt a különböző őskeresztény szertartások között, és pedig a szeretetlakoma, amit görög nyelven agapénak neveztek, ahol a bor nagyban hozzájárult az átszellemüléshez. A bor isteni italknak számít a latin nyelvben is. A *divin* istenit jelent, de szó szerint (di vin) lefordítva azt jelenti, hogy borból. De miért kellett dugva szállítani a bort? Valószínű, hogy ekkor még nem dolgozták ki az Eucharisztia fogalmát, és a bor használata tiltott élvezetnek számított a katolikus vezetés részéről.

Az eucharishtiában (szentáldozás) már a borhoz a kenyeret is társították és a szeretetlakomából egy áldozási szertartást csináltak. A mai egyházi tanításban azt találjuk, hogy a megváltás előre kidolgozott isteni terv alapján történt, ami már az Ószövetségben meg van írva a próféták által. Így a Jézus halála az utolsó nagy áldozat az emberiség megváltása céljából. Az eucharisztia tehát nem más, mint ennek az utolsó nagy áldozatnak a szimbolikus újra megélése. Csak itt van egy óriási ellentmondás. Az igaz, hogy az áldozati állat húsát az áldozók elfogyasztották, de a vérének a fogyasztása szigorúan tilos volt. Ha viszont az áldozati bort úgy fogjuk fel mint Krisztus véré, akkor ez a vér fogyasztásra való ösztönzést jelenti, vagyis az ószövetségi Isten törvényének a tagadását, ergo az egész Ótestamentum elvetését. Ebből látszik, hogy itt egy összetákolt mesével állunk szemben. Sokkal valószínűbb, hogy az eucharisztia Eucharis nevéből lett levezetve, aki talán az egyik őskeresztény püspök volt

„Euchariszt úgy tisztelik, mint Trier első püspökét. Ő a 3. század második felében élt. Ősi legenda szerint Krisztus 72 tanítványának egyike volt, akit Péter Galliába küldött két másik tanítvánnyal, Valérral és Maternusszal, hogy hirdessék az Evangéliumot.”⁴⁹¹

Hogy mennyire bizonytalan a történések ideje, azt abból láthatjuk, hogy a jelen krónika szerint Eucharis már az első században meghalt, miközben a Wikipédia azt állítja, hogy még a 3. század második felében is élt.

Jupiter

Ha a fejünket a homokba dugjuk, hogy ne vegyünk tudomást az igazságról, attól még a tények tények maradnak.

A következő könyvből csak a lényeges dolgokat írtam ki, hogy ne vegyem nagyon igénybe a kedves olvasót. De akinek ideje és módja van elolvasni az egész könyvet, megéri. Isac Vossius

⁴⁹¹ „Saint Eucharis is venerated as the first bishop of Trier. He lived in the second half of the 3rd century. According to an ancient legend, he was one of the seventy-two disciples of Christ, and was sent to Gaul by Saint Peter as bishop, together with the deacon Valerius and the subdeacon Maternus, to preach the Gospel.” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Eucharis>.)

holland humanista jelentette meg a 17. században Edoardo Barone Herbert de Cherbury „De religione gentilium” c. művét, mellőzve a jezsuita befolyást.⁴⁹²

„A csillagok között, melyek elsők voltak nagyságukban, tündöklésükben, és erényeikben, mint például a Nap és a Hold, és tévesen előbb állócsillagoknak vélték, Isteneknek számítottak. Ezen tévesen állócsillagoknak vélt két nagy világító testen kívül az első a Vénusz (fényes csillag), melyet különböző nevek alatt, szélében-hosszában imádtak. Ezekhez számláltattak később a Merkur, amely a nap szomszédja vagy társa volt, nem tudni a Mars, Jupiter és Szaturnusz ismertségének idejét, ami lehet az ókorból is, de csak Galilei távcsöve által lettek ismertekké a színük szerint (maguk a nevek, mint istennevek léteztek az ókortól is). Így a Vénusz mindig fényes, a Merkur kékszínű, a Jupiter vörössárga, a Mars sötét-vörös, a Szaturnusz halvány ólomszínű.”⁴⁹³

„Ennius költő szerint: 'Ez a Jupiter, amiről beszélek, amelyet a görögök Aernek (levegőnek) hívnak, amely szél is és felhő is, aztán eső után hideg, majd újból levegő, és ezt Istennek is szokás nevezni Jove névvel, ami nem más, mint enyhe napsütötte levegő, mások Jupiternek vagy Légnek hívják.' Maga a lélek is nem más, mint belélegzett levegő.”⁴⁹⁴

„A föníciaiak minden évben Szaturnusznak áldozták a legkedvesebb egyszülött fiúkat: ezt megerősíti Porphirius (lib. 2 de Abstin. ab esu Animal. vid. pl. Voss. pag 364). Aztán Szaturnuszt nevezték El-nek is Damascius szerint. A föníciaiak és szíriaiak Szaturnuszt El, Bel és Bolathen névvel illették. Ezen a vidéken mindenki napimádó volt, amit a saját nyelvükön Helnek hívtak. Ez ugyanaz a név, mint El, melynek többes száma Elim, mely angyalnak neve (Exodus 15.13), és Elohim, melynek egyesszáma Eloah... Így eljutunk egy másik névhez, a Jehovához, aminek magyarázatát teljes egészében Vossiustól vesszük. Jah egyike az Isten nevének, a Halelu-jah azt jelenti, hogy dicsérjétek az Urat. A tetragrammátában Jave, vagy Jehave, ahogy a samaritánusok mondják... Mercerus és Druzius szerint Jeheve, vagy Jehova a Mazorétika szerint.”⁴⁹⁵

„A legősibb kultusz a Nap-kultusz Homerus és Hésziodosz, de az összes régi történész szerint is.”⁴⁹⁶

⁴⁹² Herbert of Cherbury, 1663.

⁴⁹³ „Inter stellas autem que priae erant magnitudinis, splendoris et virtutis, puta Sol et Luna, et erraticae in genere demum prius quam fixae, in Deorum numerum erant adscitae. Inter Erraticas post duo magna luminaria inclaruit primo Stella Phosphorus sive Venus, que variis sub nominibus, uti reliqui Planetae, longue lateque colebatur. Accesit tandem in illorum numerum Stella Mercurii, uti que Solis fuerit sive assecla sive comes. Stellas enim Martis, Iovis et Saturnis nescivisse videtur ipsa vetustas, licet bene antiquis temporibus et reliquae erratice (preter illas quas Galilei Telescopium detexerat), tandem innotuerint, et ex ipso colore inter se distinguerentur. Ita ut Venus candida semper, Mercurius caeruleus, Iupiter rufus et flavius, Mars cruoris instar purpureus vel nigricans, Saturnus plumbeus vel pallidus viseretur.” (Uo. 5.)

⁴⁹⁴ „Poeta Ennius: 'Ille est Iupiter quem dico, quem Graeci vocant Aerem qui ventus est et nubes et imber postea, atque ex imbre frigus, ventus post sit aer denuo, quod et firmat usitata loquendi formula sub Dio vel Divo et sub Iove, id est in aprico aere, cum Iupiter aliquando pro Aere figurate apud antiquos accipi soleat qua de re suo loco fusius.' Anima tandem ipsa ab aer spirare dicitur.” (Uo. 11.)

⁴⁹⁵ „Phoenices quotannis sacrificabant Saturno dilectissimos filios et unicos: quod valde firmat Porphirius lib. 2 de Abstin. ab esu Animal. vid. pl. Voss. pag 364. Saturnum porro vocatur fuisse El testatur Damascius. Phoenices et Syri Saturnum vocant El, et Bel, et Bolathen. Omnis inquit in illis partibus Solem colunt, qui eorum linguam Hel dicitur. Atque haec quidem de nomine El, cuius plurale Elim, qui etiam sunt Angeli, Exod. 15.13 et Elohim cuius singulare Eloah sufficient... Ad alterum nomen Iehova sive Iahve accedimus, ubi etiam integrum locum ex eodem Vosso aponam. Iah uno ex Dei nominoibus, ex Halelu-ja, hoc est Laudate Dominum... in tetragrammatum Iave vel Iehave, ut Samaritani efferebant... sive pronunciarint Ieheve ut Mercerus et Drusius censent, sive Iehovah ut praeferunt puncta Masoritica.” (Uo. 15.)

⁴⁹⁶ „Solis cultum antiquum maxime, tum universalem fuisse testantur non solummodo S.S. sed Homerus et Hesiodus, ipse quoque veteres Historici.” (Uo. 20.)

„Diocletianus érméinek egyik oldalán Jupiter jobbkeze alatt a legyőzöttek, bal kezében egy dárdát tart ezzel a felirattal: Jovi, a világ megtartója.”⁴⁹⁷

„Augustinus Faustum ellen: A beszédek a Napjárásáról szól. Tévesen a Napba helyezték a Fiú erényét (erejét) és a bölcsesség fényébe.”⁴⁹⁸

„Apollinis neve Nap, amint Platón bizonyítja a Kratüloszban.”⁴⁹⁹

„A Jao névről nemcsak Sztrabó szól, hanem Origenes H. Sanfordi szerint, ahol ezt mondja: A Jao-t a zsidók Jahnak hívják. Amelynek a kettőzéséből lesz a Jehovah név (Isidorus I. 7, cap. I.)”⁵⁰⁰

„A Joveről vannak, akik történelmileg, vannak, akik mítikusan, és vannak, akik misztikusan beszélnek.”⁵⁰¹

„Varro szerint a világban háromszáz helyen fellelhető volt a Jovi tisztelete (imádata). Ezek legnevezetesebbje Jupiter Kretensis volt. Ez az Isten (Jovi), aki Szaturnusz után kezdett uralkodni, kitűnik az ereje és más erényei által, és a legnagyobb befolyással volt az emberi életre: elsősorban a halandók számára a kölcsönös igazság szolgálatát tanította, minden rosszat az igazságtalanságnak tulajdonított, a vitáknak és pereknek törvényes megoldást ír elő, ami egyedüli módja a békében való életnek, a jókat az erény útjára biztatta, a gonoszokat megfélemlítette és megbüntette.”⁵⁰²

„Ez a Jupiter, akinek a gyerek Kuretes szolgált, Izsák és Jákob idejében élt: Más volt az a Jupiter Kretensis, amelyik elrabolta Európát, és más volt Asterius, aki a Minosz-fiaikat nemzette.”⁵⁰³

Összevetve a fent kijegyzetelt adatokat, képet alkothatunk a vallás kialakulásáról. Az ember az isteneket mindig a magaslatokon vélte megtalálni. Ezek lehetnek hegyek, mint a sok Olimposz, de a legmagasabb hely az istenek számára az égboltozat volt. Így az égi testeket kezdték azonosítani a különböző istenekkel.

Ha figyelembe vesszük a tényt, hogy a kezdeti időkben a legtöbb nép Napimádó volt, és azt, hogy a számtalan úgynevezett pogány isten közül Jovi volt a leghatalmasabb, akkor azt is be kell látni, hogy Jovi valójában Napisten volt. A tűz megszelídítése előtt a Nap volt az egyetlen meleget árasztó forrás, ezért nem csoda, ha Jóistennek nevezték. A Jovi nevet csak magyarul lehet értelmezni. Más nyelvekben nem más, mint egy üres szó. A régi magyar nyelvben a nevek *u* végződést kaptak. Így Jovi Isten magyarul Jou Isten volt. Mivel a latin nyelvben az *u*-t *v*-vel írták, ezért lett a Jouból Jov, ami után hozzá toldották az *i*-t.

Amint a fenti idézetekből látjuk, a föníciaiak Szaturnusz Istene emberáldozatokat követelt. Ezt a sötét korszakot követte Jovi isten fellépése, és ez lehetett az a korszak, amit a régi történészek aranykornak neveznek. Ezután sajnos visszaesés következik a fanatikus vallások meg-

⁴⁹⁷ „In numismate quodam Diocletiani Iupiter effigitur dextram victoriam porrigens sinistram hastam erectam tenens: inscriptio est: Iovi Conservatori Orbis.” (Uo. 23.)

⁴⁹⁸ „Augustinus contra Faustum(manicheus): 'Ad Solis girum vestra oratio circumvolvitur. Vestrae vanitati placuit in Sole ponere virtutem Filii, et in luce Sapientiam'.” (Uo. 27.)

⁴⁹⁹ „Apollinis nomen quem Solem esse monstrat Plato in Cratylo.” (Uo. 28.)

⁵⁰⁰ „De nomine autem Iao non Strabo solummodo, de quo antea mentionem feci, sed Origines locus ex emendatione H. Sanfordi, ubi ait: Id est Iao Iah ab Haebreis appellatur. Ex quo duplicato etiam verbum Iehovah esse conflatum, vult Isidorus I. 7, cap. I.” (Uo. 47.)

⁵⁰¹ „De Iove aliqua historice, aliqua mytice, aliqua mystice narrantur.” (Uo. 119.)

⁵⁰² „Multi fuere olim Ioves, trecentos, qui in orbe terrarum hinc inde fuerint culti de invenisse tradit Varro. Horum omnium notissimus fuit Iupiter Cretensis. Excessit hic Deus fortitudine et ceteris virtutibus omnes, accepto enim post Saturnum regno, maxima plerique contulit ad humanam vitam: primus omnium justitiam docuit mutuo servari inter mortales, omni vi ac injuriam remotis, lites et contentiones iudicio auferens, singula quae ad bene vivendum ac pacem pertinere, summam ope procuravit, bonos ad virtutem exhortatus est, improbos timore coercuit ac poena.” (Uo.)

⁵⁰³ „Iupiter hic quem Curetes infantem adservasse fertur, claruit (ut quidam putant) circa tempora Isaaci et Iacobi: aliter fuit Iupiter Cretensis, qui rapuit Europam, aliter Asterius vocatus, ex quam suscepti sunt filii Minos. (Uo.)

jelenésével, ahol nyilvános emberáldozatokra nem kerül sor, de sok utalást találunk erre a különböző úgynevezett szent írásokban. Az emberáldozatokat felváltották a tömeges állatáldozatok, ami nem kevésbé visszataszító. Ekkor történt Jovi átkeresztelése Jupiterre. A Jupiter, akár csak a Jovi, csak magyarul értelmezhető, ami nem más, mint JouPéter. A fenti szövegekből azt is megállapíthatjuk, hogy mikor jelent meg a Jupiter név: „circa tempora Isaaci et Iacobi: aliter fuit Iupiter Cretensis qui rapuit Europam”, vagyis Izsák és Jákob idejében, amikor a keresztény Jupiter elrabolta Európát. Franciául a keresztény Cretien, itt Cretensis, ami nem jelenthet mást. Itt ugye rá lehet vágni, hogy Izsák és Jákob jóval a Jézus előtt élt. Na, és ha mindhárom személy csak papíron létezett? Mert Krisztus nem biztos, hogy Jézus is. Ez az állítás sok hívónél egyből kiveri a biztosítékot, pedig a kereszténység jóval az állítólagos Jézus (aki valószínű, hogy az említett folyamat jezsuita találmánya) előtt létezett. A Scaligeri-féle időrend pedig nem biztos, hogy igaz.

A kereszténységre való áttérés abban a formában, ahogy azt ma találjuk, nem ment egyik napról a másikra. Számtalan irányzat létezett, melyek kölcsönösen megvádolták egymást eretnekséggel, és évszázadokig tartott köztük az élet-halál harc. Téves az az álláspont, amit a mai korifeusok vallanak, hogy minden meg volt jóvárendelve, illetve előre elrendelve, aztán ment minden mint a karikacsapás. Nem szükség az apokrif iratok igazságtartalmára hivatkozni, elég ha elemezzük bizonyos szavak jelentését, amelyek közel állnak a valláshoz. Az egyik ilyen latin szó a *peto*, *petere*, aminek az egyik jelentése a *jelölés*. Ebből a szóból származik a *petra*, ami követ jelent, de nem akármilyen követ, hanem építésre kijelöltet, mert a közönséges kőnek *lapis* a neve. Péter is, mint apostol, kijelöltetett az Egyház építésére. A régi úgynevezett pogány Isten neve Jó. Ez csak magyarul értelmezhető, de benne foglaltatik mindaz, amilyenek egy erkölcsi magaslaton álló ember az Istent elképzei. Nem féltékeny, nem pártoskodó, nem bosszúálló, és mégis, pogány Istent csináltak belőle. Az úgynevezett élő Isten (ezt a jelzőt cinikusan azért használják, mert nagyon is hasonlít az élő hús-vér emberre) bosszúálló, féltékeny, pártoskodó. Ezt fogadtuk el és hozzá imádkozunk. Döntse el mindenki, hogy melyik a jó Isten és melyik a rossz Isten. Ha Jupiter nem más, mint Jó Péter, akkor bizonyára volt egy Rossz (hamis) Péter is. Az emberi nyelv megörökít olyan igazságokat, melyek másképp végképp feledésbe mennének. A latin nyelvben a *hit=fede* közel áll a *hűség=fide* szóhoz, és a legtöbb ember nem is lát különbséget. Így a hűség mindig felülírja az igazságot. A hűséges ember nem mindig igaz ember. Mert hűséges lehetsz a gonoszhoz is, így te is azzá válsz.

Az alábbi könyvből az derül ki, hogy Jovis és Apollinus (aki Jovis fia) avar istenek voltak.

Nehéz megállapítani, hogy Becani, aki valószínűleg spanyol volt, csak tudatlanságból ferdített, vagy készakarva. Ha magyar lett volna, vagy komolyabban foglalkozik a magyar történelemmel, biztos nem lett volna olyan sok ellentmondás számára az alábbi írásokban, de az is lehet, hogy az esetben ezt az írást is rég eltüntették volna.

A 1047. oldalon a Riphei-hegyek hollétét tárgyalja.⁵⁰⁴ Tudnivaló, hogy erről a hegyről Hérodotosz ír, aki szerint Szkitiától északra található és nyugatról keleti irányban helyezkedik el. Becani arra a következtetésre jut, hogy ez a hegy nem lehet más, mint a norvégiai hegység. Szerintem figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy Hérodotosz idejében még nem ismerhették Skandináviát. Az akkori térképek szerint az ismereteik nem terjedtek túl messzire a Balkán környékétől. Így a Riphei-hegyet csakis a Kárpátokkal lehet azonosítani. A történészek ezt azért nem fogadták el, mivel ez ellenkezett volna azzal az általuk hirdetett hazugsággal, hogy Hérodotosz a szkíták hazáját az orosz síkságra helyezte.

„Számomra nem kevésbé nevetséges az elbeszélése (Theopompuszé), mint Pindarosz meseje, aki a Hiperboreosokat (északi népek) az Ister forrásához teszi, amint úgy énekl meg, hogy Herkules az Ister forrásánál, az olajfák árnyékában vár az Olimpiára, a Hiperboreus (északi nép)

⁵⁰⁴ Goropii Becani, 1569. 1047.

pedig Apollinusnak szolgál (áldoz): ahol a tanultak sokasága azért fekszik a földön (lustálkodik) az olajfák árnyékában, mivel a fák sűrűsége akadályozza a fényt. De az Ister forrásánál nem nőnek olajfák, mivel a hideg ezt megakadályozza.”⁵⁰⁵

Itt két dolgot kell figyelembe venni. Iszternek hívták a Duna folyását a Vaskaputól a Tengerig. Így az Ister forrását a Vaskapu körül kell keresni, és nem a Fekete-erdőben. És abban az időben, amikor a Vaskapu időlegesen elzárult. Nem hiába van ezen a helyen egy Herkulesfürdő. Itt az éghajlat sokkal enyhébb, mint északabbra, de lehetett olyan történelmi idő, amikor a meleg megengedte olajfák létezését is. Másfelől látszik, hogy ezt a szöveget, aki másolta, nem fogta fel, hogy itt átvittem kell értelmezni egyes dolgokat, és ezért sikeredett zavarosra a szöveg. Ugyanis az eredeti írás azt akarja mondani, hogy az adott vidéken az adott korban a „fény” hiányában szenvedtek. De az is lehet, hogy az olajfákon, amelyek meggátolják a fény behatolását, valójában a délről jött megszállókat kell érteni. Azt figyelembe kell venni, hogy a történészek Herkulest Afrikából származtatják, tehát egy olyan periódusról van szó, amikor a déli népek megszállták Dél-Európát. Ez megtörtént több hullámban a VIII. és a XIV. századok között.

A XIII. század körüli Afrikából induló inváziót a mai történelemírás úgy adja elő, mint két klán (guelfi és guibellini) közti háborúskodást.

A Guelphi–Guibellini háború

Vajon miért hamisították meg úgy az európai történelmet, hogy az európai civilizációra a nagyobb veszélyt a keleti invázióknak tulajdonították, miközben a déli invázió káros hatásait szinte teljesen ignorálták? Ha elolvassuk azokat a megmaradt latin írásokat, amelyekhez hasonló nagy részét megsemmisítették, más részét elrejtették, akkor azt látjuk, hogy a keleti inváziók általában egy pár évig tartottak, miközben a délről jövő inváziók több száz évig. Ha figyelembe vesszük, hogy a rombolásban és kegyetlenségben a déliek semmiben sem maradtak a keletiek alatt, akkor csak azt feltételezhetjük, hogy az Európa urainak inkább megfeleltek a délről jövő betolakodók, mint a keletről jövők. Ez nagyon is kézenfekvő, ha Európa urai alatt az Egyház vezetőit értjük, ugyanis az Egyház jobban tudta integrálni az alacsonyabb kultúrával rendelkező népeket, akiknél még nem létezett a vallás fogalma.

A mai történelemírás úgy próbálja beállítani a guelfiek és guibeliniek közti csatározásokat, mint két itáliai klán közti háborúskodást. Nézzük meg, hogy valóban ez-e az igazság?

1207. év: „Miközben a pápai küldöttek a Szász Otto és a sváb Fülöp megbékeltetésén fáradoztak, a szaracénok irdatlan serege megtámadta a keresztény országokat. Szaracénok óriási serege átkelt Afrikából Európába, előzönlöttek Spanyolországot. III. Ince pápa, aki meghirdette a keresztes háborút, még mielőtt össze tudta volna gyűjteni a seregeket, a szaracénok megszállták Spanyolországot és Franciaország elfoglalásáról gondolkodtak.”⁵⁰⁶

1240. év: „Két táborba oszlott a nép: akik a pápa és az Egyház szimpatizánsai voltak, ezeket Guelfieknek nevezték, akik viszont fegyveresen a Császár (II. Frigyes) oldalán álltak, Gibelinieknek, ahogy Pistorienstől hallottuk, de mindkét elnevezés sokkal régebbi. Már 3. Konrád,

⁵⁰⁵ „Mihi profecto non paulo magis eius fabula arrisit, quam illud Pindaricum melos, quo Hiperboreos ad fontes Istri videtur quesivisse, dum Herculem ab umbrosis eius fontibus Oleastrum in Olimpia tulisse canit, persuaso Hiperboreorum populo, Apollinis ministro ut id permitteret: ubi Scholiastes nimis supine fontes Istri umbrosos ea de causa dicit, quod Olearum densis silvis lumen excludatur, cum ad Istri fontes nullae unquam Oleae excreverint, frigore id prohibente.” (Uo. 1048.)

⁵⁰⁶ „Dum haec interim de Germaniae pace á pontificijs legatis aguntur inter Othonem Saxonem et Svevum Philipum, horrenda Saraceni nominis factio Christianae reipublicae bellum indixit. Nam ex Africa copiae Saracenorum ingentes in Europam traiecerant, Hispaniam invaserant, et Innocentius quidem pontifex ubique crucem predicari iubet: sed priusquam reliquorum populorum auxilia confluxissent, magnum hostes partem Hispaniae adeo vastarunt ut iam Gallias meditarentur.” (Nauclerus, 1564. 271.)

aki 1138-ban a császárságot elindította, a Guelfiknek nevezett segédcsapatokkal vívott csatát, akik viszont a Konrád oldalán harcoltak, azokat Gibelineknek nevezték.”⁵⁰⁷

1247. év: „Kétéves kemény harcok dúltak a Gelfiek és a Gibeliniek közt, melyek szétszabdalták egész Itáliát.”⁵⁰⁸

1309. év: „De mivel Henrik Császár és Eberhard gróf semmiképp nem tudtak egyességre jutni, a gróf felháborodottan eltávozott, amire a király nagy hadsereget hívott össze. Jákobus Moguntinus szerint a gróf Guelfi házból, azaz francia házból származott, mások szerint tusciai, vagy lombárdi guelfi származású volt. Ezután a király a gróf kastélyait vagy lerombolta, vagy elszegényítette, így 80 megerősített kastélyt és 72 várat foglalt és rombolt le, ezek közt a wirtembergit. A gróf az uspergi várba szaladt, melynek az ostroma közben Besike várába, Rudolfhoz menekült... De Henrik halála után a gróf visszakapta az összes elvesztett várát, és még másokat is, így még gazdagabb és hatalmasabb lett mint azelőtt.”⁵⁰⁹

1312. év: „Henrik császár bevonul Rómába. Blondus és utána Platina, majd Ptolemeus írják, hogy amikor Henrik Rómába jött, három római bíboros koronázta meg (császárrá), mind az ő utasítására...”⁵¹⁰

1313. év: „A császár Firenzét ostromolja kevés csapattal, amelyben a guelfiek tartózkodtak százezer felfegyverzett harccsal. Ez ostrom alatt sok összeadás volt, amiből a császár mindig győztesen került ki. Nagy szorultságban voltak a firenzeiek...”⁵¹¹

A császár részt vesz a Mária mennybemenetelének ünnepén, ahol megmérgezik. Az áldozó kehelyben ugyanis, amiből ivott, mérgezett bor volt.

Tehát a Henrik által vezetett hadjárat a guelfiek ellen elbukott. A pápa egyértelműen a guelfieket támogatja. Ezért kikényszeríti, hogy Magyarország élére is egy dél-itáliai, vagyis guelfi származású király kerüljön.

Hamis történelem, hamis magyarázkodás:

„Koronás királya már volt Magyarországnak, de a koronás királynak alig volt hatalma, mert a hatalmuk virágzási korát élő óriási birtokok és katonaság fölött rendelkező „kiskirályok” nem azért választották meg Károlyt királlyá, hogy engedelmeskedjenek is neki... Másfél évtizedig tartó kemény küzdelem után azonban sikerült Károly királynak levernie összes ellenfelét.”⁵¹²

⁵⁰⁷ „Et divisi sunt factiones etiam nominibus nam qui pontifici et Ecclesiae favebant, Guelphi dicti sunt, qui Caesaris (II.Fridericus) arma sequebantur, Guibellini nomen hoc apud Pistorienses aiunt primo auditum. Sed utriusque sane appellationis antiquior origo, sub Cunrado 3. qui circa annum Domini 1138 imperium inierat, in pugna quadam coepit, quum Guelfi auxiliares copie symbolum quasi hoc sibi haberent, Hic Guelphy, qui vero sub Cunradi Caesaris signis erant, Hic Guibellini clamarent.” (Uo. 303.)

⁵⁰⁸ „Continuatum est fere biennio bellum atrox variumque, quo partes Guelfae et Guibelinae totius Italiae se lacerabant.” (Uo. 308.)

⁵⁰⁹ „Sed cum agi nihil inter Henricum Caesarem et Eberhardum comitem concordiae causa posset, comes indignanter recessit, contra quem rex grandem exercitum vocavit. Erat enim comes, ut scribit Iacobus Moguntinus de domo Guelphorum seu Camera Franciae, et aliorum Tusciae ac Lombardiae Guelphorum originem trahens. Hunc rex per principes, barones et civitates imperiales, oppidis suis et castris fere omnibus aut destructis omnino, aut captis depauperavit, ut ex 80 munitissimis castellis et oppidis duo et 70 expugnata ademerit, ubi et castrum Wirtemberg extitit destructum. Itaque belli angustia undique pressus, ad castrum Usperg munitissimum fugit quo obsesso, fugientem Rudolfus marchio de Baden sororius suus in oppido Besiken recepit... Verum post mortem Henrici Caesaris idem comes omnia deperdita recuperavit, et plura alia, ita ut ditior et potentior factus fuerit quam prius erat.” (Uo. 369.)

⁵¹⁰ „Henricus urbem Romam ingreditur. Blondus autem et post eum Platina, sequentes Ptolemeum, scribunt Henricum Romam venisse, coronatum inde a tribus cardinalibus Romanos omnes in verba sua...” (Uo. 371.)

⁵¹¹ „Caesar (VII.Henrik) tum Florentiam cum parvis copijs obsedit cum in ea essent ex factione Guelpha congregati ad centum millia armatorum, in qua quidem obsidione habitis diversis conflictibus, pars Caesaris semper victoriosissime triumphavit. Erant tum in magnis angustijs Florentini, timentes de captione civitatis.” (Uo. 372.)

⁵¹² Görög, 2001. 129.

Ha félretesszük a sok mellébeszélést, akkor rájövünk, hogy itt egy délről jövő, pápai áldással történt invázióval nézett szembe a magyarság, és az úgynevezett kiskirályok másfél évtizednyi élethalálharcot vívtak, ami után a Poszádai csellel a Károlyunk kiirtotta a még életben maradt magyar urakat is.⁵¹³

Bacani így folytatja: „De ha ott nem nőnek e fajta fák, akkor mik teremnek ezen északi szélességen? De kik voltak az északi avarok, és mi elterjedésük oka, akik, amint hallottuk, a kimmerek északi szállásáról jöttek. Hérodotosz szerint a nyilat körbe vitték (a világban), élelem nélkül körbejárták a világot, semmit nem víve magukkal. Pausanias szerint a Sospitae Proserpiae templomot az avarok építették a Peloponnészoszon: mely, be kell vallani, jövődömondó volt. Volt, aki állította, hogy a nagy pestisjárvány is meg volt itt jósolva, az athéniak többet kellett volna imádkozzanak.”⁵¹⁴

„Jöttek más népekből is küldöttek, az északi avarok az athéniakhoz vivén őket, hogy imádkozzanak az égiekhez. Ez a harmadik Olimpiász idején történt, ahogy Svidas írja, ahol az északiakat (Hiperboreis) szkitáknak és az avarokat is szkitáknak nevezi.”⁵¹⁵

Pitagorasz az Apollini templomából elviszi Phoebius nyilát.

„Ami hihetőbb, hogy az északi Apollinis templomában minden le volt pecsételve (elrejtve). Az nem világos, hogy melyik időben léteztek az avarok és Pitagorasz. Szvidasznál úgy olvasom, hogy a harmadik Olimpiász ideje alatt jöttek az Avarok Görögországba. Pindaros szerint Krózus lydiai király idejében, mások az első Olimpiász idejére teszik, ...ahogy a görögök állítják, az északi népek (Hiperboreos) szkiták voltak és tőlük jöttek az avarok az irdatlan messziségből, hogy meghallgassák Pitagoraszt. De amit Pitagoraszról állítanak, abban én kételkedem, mert a görögök inkább Pitagorasz dicsőségét emelik ki, mint az igazságot, amikor azt állítják, hogy az avarok az ő tanítványai voltak.”⁵¹⁶

Az „irdatlan” messzeséget a történelemhamisítók találták ki, akik mindenáron száműzni szerették volna a magyarokat a Kárpát-medencéből, nekik mindegy volt, hogy északra vagy keletre, csak minél messzebbre.

„Hogyha fizikailag magyarázzuk, akkor Phoebius nyila nem más, mint az isteni tudás, aminek az avarok a birtokában voltak, másokat megelőzve. És ez nemcsak az ügyesség csúcsát jelentette, hanem mindazt a tudáshalmazt, aminek az élvezői vagyunk. Tehát a nyíl átadása Pitagorasznak nem más, mint a sokféle rejtett tudás átadása... Hogy visszatérjünk az elején feltett témához, az északiak (Hiperboreos) a kimmerektől származnak, és ők birtokolták legelőbb Európát.”⁵¹⁷

⁵¹³ Lásd a *A poszádai ütközet, amikor a cél szentesíti az eszközt* c. fejezetet.

⁵¹⁴ „Et si illic non crescant hac de causa, qui, rogo, sub ipso Septentrionis cardine nascentur? Sed quia Abaris Hyperboreus fuit, et totum orbem discendi causa circumivit, si quae de illo feruntur, audiamus, non parum illustrabatur Cimmericorum haec extrema sedes. Herodotus sagitta in circumtulisse dicit, et citra cibum totum orbem ambiisse, praeterea, quod sciam nihil addens. Pausanias prodidit quibusdam placere, Abarim templum quoddam Sospitae Proserpinae in Peloponneso condidisse: quod si ita est, necesse est fateri praedivitem fuisse. Sunt qui tradunt pestilentia per totum orbem grassante, oraculum redditum fuisse, Athenienses debere pro omnibus orare.” (Goropii Becani, 1569. 1048.)

⁵¹⁵ „Venisse igitur et aliarum gentium legatos, et ab Hyperboreis Abarim ad Athenienses inducendos, quo communi omnium nomine numen precibus suis placerent. Id accidisse circa tertiam Olimpiadem, ut est Svidae collectaneis, quo loco Hyperboreos Scythas vocat, et Abarim Scytham.” (Uo.)

⁵¹⁶ Quo vero, quae diceret magis credentur, omnia sigillatim enumerasse quae in fano Apollinis Hyperborei contineretur. Quo vero tempore vel Abaris fuerit, vel Pythagoras, video non liquere. Nam ex Svida modo docui, tertiae Olimpiadi adventum Abaridis in Graeciam adscribi. Eusebius ad Olimpiadem quinquagesimam tertiam, in Graeciam venisse prodit. Pindarus tempore Croesi Lydorum regis, alij circa vicisimam primam Olimpiadem... cum Graeci fateantur, Hyperboreos Scythas fuisse et ab illis Abarim ad Pythagoram audiendum per immensa terrarum spatia venisse. Que de Pythagora scribuntur sic in dubiis pono, ut verear Graecos ad gloriam Pythagorae potius quam ad veritatem respexisse, dum Abarim eius discipulum faciunt.” (Uo. 1049.)

⁵¹⁷ „Quod si ita Physicos interpretamur, nihil aliud sagitta Phoebi significabit, quam divinum quoddam ingenij acumen, quo Abaris ceteris praecellebat. Nec vero ingenij solum aciem designabit, sed omnes illas disciplinas, quas huius beneficio percipimus. Dicitur igitur Pythagorae sagittam suam Abaris dedisse, quia nimirum plurima

És most próbáljunk egy kicsit gondolkozni. A chiméra nem más, mint ábránd, illúzió, szörny, vagy gonosz lélek. Hérodotosz szerint a szkíták 28 éven át kergették a chimérákat (ábrándokat) Ázsiában. Itt az van, hogy az északi népek a kimmerektől (chiméráktól) származnak. Jornandes szerint a hunok a gonosz lelkektől származnak. Nem úgy néz ki, hogy ugyanazzal a mesével állunk szemben? Egy kimérából (illúzióból) csinálunk egy népet, aztán helységeket is, úgy mint a Krím- meg a Dán-félsziget, és történelmet hazudunk.

Szabadkőművesek Diocletianus idejében?

Az ókori történelem nem más, mint a középkori történelem szemetesládája. Rengeteg felvállalhatatlan, embertelen cselekedet, amit a középkorban elkövettek, mind vissza lett datálva az ókorra, módosított formában és más név alatti főszereplőkkel.

Bármennyire nevezzük jelen írást⁵¹⁸ legendának, nem lehet teljesen légből kapott. Diocletianus építkezéseinek nem sok nyoma van a Kárpát-medencében, ellenben annál több nyoma van a Károly Robert (Caroberto) idejében véghezvitt építkezéseknek. Ebben az időben készülhettek az Anjou legendárium képei is. Diocletianus származásáról és előéletéről szinte semmit nem tudni. A császársága alatt nincs írás arról, hogy tömeges keresztény kivégzések lettek volna. Mégis a legnagyobb keresztényüldözőnek tartják, és az ő korát nevezik a mártírok korának. Így érdemes megvizsgálni, hogy nem épp a középkorban valóban elkövetett tömegmészárlások lettek-e visszavetítve az ókorra, amit az úgynevezett eretnekek ellen ugyancsak keresztények követtek el. Ha figyelembe vesszük, hogy a Nap egy nagyon fontos vallási szimbólum volt a Kárpát-medencében, amit megtalálunk zászlókon, az ostya formájában, de a szentek ábrázolásánál a glória formájában, akkor feltételezhetjük, hogy valamikor az Istent Naphoz hasonlították, amely egyformán kegyes mindenkihez. Ezt Jo Istennek is hívták.

„Az időben, midőn Diocletianus bement Pannóniába, a hegyekben található különféle fémek feldolgozásához összegyűjtötte az összes fémműves mestert. Talált köztük nagy művészi jártassággal bíró embereket, név szerint Claudius, Sympernianus, Castorius és Nicostratus, csodálatos kőműveseket. Ezek titokban keresztények voltak, megőrizve az Isten parancsolatait, és minden faragásukat a Jézus Krisztus nevében végezték.”⁵¹⁹

Diocletianus meg akarja építtetni a Nap (Napisten) emlékművét (bálványát), szekerekkel, lovakkal és mindennel, ami hozzá tartozik. (Valószínű, hogy a képet az asztrológiából vették).

ei sapientiae arcana misterria tradidisset... Fuerunt igitur, ut ad propositum revertamur, Hyperborae quoque á Cimmerijs procreati, et quamvis ultra Boream habitarent, Europae á vetustissimis attributi .” (Uo. 1051.)

⁵¹⁸ [Quatuor coronatorum.](#)

⁵¹⁹ Tempore quo Diocletianus augustus perrexerat Pannoniam, ad metalla diversa sua presentia de montibus abscidenda factum est ut omnes artifices metallicos congregaret. Invenit inter eos magne peritiae artis inbutos homines: nomine Claudium, Simpernianum, Castorium, et Nicostratum, mirificos in arte quadrataria. Hij occulte christiani erant, custodientes mandata Dei et quisquid artis operabantur in sculptura in nomine Domini Isus Christos sculpebant. ([Quatuor coronatorum.](#) XXXIXv.)

„Egy nap aztán összegyűltek a mesterek hatszázhuszonketten és öt filozófus... És nagy feszültség támadt a filozófusok és a mesterek között.”⁵²⁰

A munkálatokat Sympernianus vezette, aki keresztény volt, és kikérte, hogy mindent bíz-
zanak rá, ő majd a saját elképzelése alapján fog eljárni. Elkészítették a Nap emblémáját, majd
egy templomot építettek, ahol elhelyezték ezt. Diocletianus nagyon meg volt elégedve és juta-
lomban részesítette a mestereket. Ezután még sok más templomot építenek. Ezenkívül pénzér-
méket is veretett.

És egy kis papi füllentés:

„Claudius pedig minden műveletét a Jézus Krisztus nevében végezte, és tökéletes munkát
végzett. Simplicius pedig, aki nemes vala, bármit csinált, nem volt sikeres. Egy nap aztán azt
mondja neki Nicostratus: Hogy lehet testvér, hogy a vésőd állandóan kicsorbul? Simplicius
pedig azt mondja neki: Kérlek, élezd meg te a vésőmet, hogy ne csorbuljon ki. Claudius: Add
ide az összes szerszámodat. És miután odaadta, Claudius azt mondja: Jézus Krisztus Urunk
nevében legyen ez a szerszám erős és megfelelő a munkához. Ettől az órától kezdve Simplicius
éppolyan jól kezd dolgozni a szerszámaival, mint Simpernianus. És ekkor csodálkozással és
kíváncsian megkérdezte Simpernianust, mi ez az élezési módszer, hogy nem csorbulnak ki a
szerszámok, mint azelőtt? Simpernianus és Claudius ezt válaszolták: Tehát testvér, csodálkozol
az élezési módszeren? Az Isten, aki minden dolog teremtője, ő erősítette meg a szerszámot.
Simplicius: Vajon nem Jovis isten az, aki mindeneket teremtett? Claudius így felelt: Testvér,
tégy bűnbánatot, mert istenkáromlást követtél el, nem tudván, mit beszélsz.”⁵²¹

⁵²⁰ „Quadam autem die convenerunt in unum omnis artifices numero sexcenti viginti duo cum Philosophis
quinque... Et erat mira intentio inter artifices et philosophos. (Uo.)

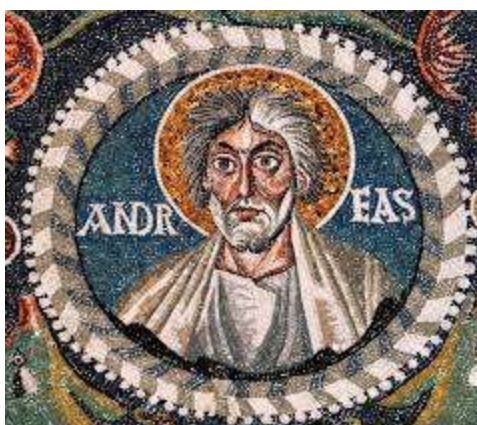
⁵²¹ „Claudius autem omnia que operabatur in nomine Domini Isus Christos faciebat et bene sequebatur eum ars.
Simplicius autem qui erat gentilis omnia quaecumque facebat non erant convenientia. Quadam vero die dixit ad
Simplicium Nicostratus. Frater quomodo tibi ferramentum tuum comfringitur. Dixit autem ad eum Simplicius
Rogo te temperame michi ferramentum ut non confringeretur. Dicit ei Claudius: Da michi omnem ingenium artis.
Et dum dedisset ei omnem sculpturam ferri dixit Claudius In nomine Domini Isu Christi sit hoc ferrum forte et
sanum ad faciendam operationem. Ab eadem hora cepit Simplicius omnem artem quadratarum cum ferramentis
suis sicut Simpernianus bene et recte operari. Tunc Simplicius miro amore et studio cepit inquirere a Simperniano
quod esset genus temperamenti quia nunquam frangebantur argumenta ferramentorum suorum que ante non ita
erant. Dicit ei Sympernianus una cum Claudio: Ergo frater miraris in temperatione ferramentorum. Deus qui est

A kőművesek összetűznek a császárral, mivel nem akarják elkészíteni Asclepius (Esculap) szobrát (Esculap az orvoslás istene, a lánya Higiéna). A császár: „Miért nem engedelmeskedtek utasításainknak, hogy elkészítsétek bíbor fémből (bronz) Asclepius szobrát? Claudius így válaszolt: Kegyes és mindig szent császár, mi mindig alázatosan szolgáljuk fenségedet. De emberről faragott képet sosem csinálunk, mert így van megírva.”⁵²²

Érdekes ellentmondás, mert Jézusról, sőt a szentekről is igen sok képet készítettek utólag.

Mivel az említett öt mester sem Eszkuláp szobrát nem akarja elkészíteni, sem a Napistennek nem akarnak áldozni, ezért berakják őket egy ólomládába és a vízbe vetik. Innen egy Nikodémus nevű keresztény kihalássza a holttesteket és eltemeti őket. Diocletianus visszatér Rómába, ahol elkészítteti Eszkuláp szobrát, aztán lemond a császárságról és elkezd kertészkedni.

Szent András apostol hitvallása

„Béke nektek és mindenkinek, aki hisz az Egyistenben, a tökéletes Szentháromságban, a nem született Atya Istenben, az igaz egyszülött Fiúban, az igaz Szentlélekben, amely az Atyától és a Fiútól van, és az egyszülött Fiúban, aki maga magát szülte. Ezt a hitet tanultuk Szent Andrástól, Jézus Krisztus apostolától.”⁵²³

creator et Dominus omnium rerum ipse facturam suam confortavit. Respondit Simplicius dicens Symperniano: Numquid deus Iovis ipse non fecit omnia? Respondens Claudius ait illi: Frater age penitentiam quia blasphemasti nesciens quid loqueris.” (Uo.)

⁵²² „Quare non obediatis preceptis nostris ut sculperetis de metallo porphiretico deum Asclepium? Respondit Claudius et dixit: Pie semper auguste nos semper obediimus pietati vestre et servimus claritate tue. Imaginem vero hominis miserrimi nunquam faciemus qua scriptum est sic.” (Uo.)

⁵²³ „Pax vobis et universis qui credunt unum Deum in trinitate perfectum Deus patrem ingenitum, verum filium unigenitum, verum spiritum sanctum procedentem ex patre et filio: et hoc esse unigenitum filium, quod est et ille, qui genuit. Hanc fidem didicimus a sancto Andrea apostolo domini nostri Jesu Christi.” ([Legenda Sanctorum](#). 2r.)

„És mivel a szeplőtlen földből teremtetett az első ember: aki a fa csábítása miatt behozta a halált a világba, szükség volt a szeplőtlen szűz által szült tökéletes emberre, akiben megszületett az Isten fia, aki elsőnek elérte az ember számára az örökéletet, melyet Ádám által elveszített az emberiség, ezt jóvátette a kereszt fája által, mely fa megszünteti a szenvedélyeket (kívánságokat). Megfeszítve a keresztre a szeplőtlen kezét, a tiltott fa édes gyümölcse felé gátlástalanul kinyújtott kéz miatt, elfogadva a keserű eledelt: magára véve a mi halandóságunkat, hogy felkínálja nekünk a saját halhatatlanságát.”⁵²⁴

Akinek van egy kis sütnivalója, az azonnal belátja, hogy itt csupa szimbolikus dolgokról van szó. Szimbolikus a tiltottfa gyümölcse, amely nem más, mint engedni a zabolátlan kívánságoknak és ösztönöknek. Szimbolikus a kereszt fája, ami nem más, mint felvállalni a kívánságok és gyönyörök hajszolásának megtagadását. Krisztus nem más, mint az Ige, és nem húsvér valakiről van szó, hanem egy tanításról, Tanról, aki egy az Atyával, és aki saját magából ered, és belőle ered a Szentlélek is, mint a helyes gondolat. Ezek mind felnőtt emberek értelméhez való magasröptű spirituális fogalmak, és jóval túlmutatnak a jámbor együgyű hívők számára felkínált Jézusi történeten, amely gondolkodó emberek számára nagyon sok botrányos dolgot tartalmaz.

Ha megnézzük a Koronázási Paláston a Krisztust ábrázoló képet, azt látjuk, hogy tökéletesen megfelel a fentebb leírtaknak. Nincs itt sem Mária, sem József, sem a kis Jézuska, hanem egy ember, aki legyőzi saját belső ellenségeit, az egyik a szolgalelkűség egy kutya képében, a másik az agresszív erőszak a sárkány képében. Elég gyanús a magyar történelmi írásban, hogy II. András és III. András uralkodása között kb. száz év a különbség, és mindkét András úgy van leírva, mint gyengekezű uralkodó. II. András pedig sok időt tölt a Szentföldön, ahol az ottani nép még királyának is választja. Ha az iménti, „A bábjáték újbóli színrevitele” c. részben leírt forgatókönyvet figyelembe vesszük, akkor lehet, hogy II. András nem más, mint III. András fantomképe, és a fentebb leírt András apostol hitvallása valójában nem más, mint András magyar király hitvallása.⁵²⁵

A következő szövegben egy keresztény család vértanúságáról van szó Claudius császár idejében: Márius, Martha (férj, feleség), Audax, Abakus (fiúk).

„Musciánus megparancsolta, hogy vegyék le őket a kínpadról és Mártha szeme láttára vágják le a kezüket... Ekkor Márciánus megparancsolta, hogy kössék a levágott kezüket a nyakuk köré, és így hordozzák őket a városon végig, a hírnök eközben ezt kiáltotta: Nem illik az isteneket káromolni. Márius, Audax és Abakus közben ezt kiabálták: Nem istenek ezek, hanem démonok, akik el akarnak titeket és a vezéreteket veszejteni.”⁵²⁶

Ha elfogadjuk az ezeréves időbetoldást, akkor a 14. század elején vagyunk, amikor valóban afrikai megszállásról beszélhetünk.⁵²⁷ Ekkor kerül sor a pápai szék áthelyezése Avignonba, és ekkor kerül a magyar trónra a dél-itáliai Carobertó, aki Zák Felicián lányának levágatta orrát, fülét, ajkait és ugyanúgy végig vitette a városokon, mint a fenti szövegben a hármat, és a szöveg is hasonló: Nem illik a királyra támadni.

⁵²⁴ „Et quoniam de immaculata terra factus fuerat homo primus: qui per lignum prevaricationis mundo mortem intulerat: necessario de immaculata virgine natus perfectus homo, in quo erat dei filius, qui primum fecerat hominem vitam eternam, quam perdiderant per Adam homines, repararet, ac per lignum crucis, lignum concupiscentie excluderetur. Panderet in cruce immaculatas manus pro manibus incontinenter extensis: pro suavi cibo arboris vetite, escam felis acceperet: in se suscipiens mortalitatem nostram ut suam nobis immortalitatem offerret.” (Uo.)

⁵²⁵ Itt egy másik magyar Szent András: Prileszky, 1743. 115.

⁵²⁶ „Musciánus iussit eos deponi de eculeo in conspectu Marthae et manus eis precipi... Tunc iussit Musciánus ut manibus ad colla ligatis sic per civitatem circuirent sub voce preconia: Deos blasphemare nolite. Clamavit enim Marius Audax et Abacus: Non sunt dii sed demones qui vos perdere habent et principem vestrum. ([Legenda Sanctorum](#), 49r.)

⁵²⁷ Lásd „A bábjáték újbóli színrevitele” c. alfejezetet a jelen fejezetben.

„Fábián pápa, aki római nemzetiségű volt, tizennégy évet és tizenegy hónapot székelt, ami után vértanúvá koronáztatott. Ez Maximianus és Afrikanus, és második Decius idejében, február havában történt.”⁵²⁸

Itt úgy látszik, hogy Diocletianus helyett Africanus szerepel, de tudnivaló, hogy Maximianus afrikai származású volt. Így az a gyanú merül fel, ami nagyon valószínűnek tűnik, hogy mindketten afrikaiak voltak.

Úgy néz ki, hogy a *katolikus Egyház „eretnekek” ellen viselt hadjáratai első áldozata Magyarország volt*, és a Szent Istvánnak tulajdonított térítés nem akkor és nem úgy történt, ahogy azt ma tanítják. Az eretnek nem pogány, hanem olyan keresztény, akire a katolikus Egyház rásüti az eretnek jelzőt.

Ellentétben a tudománnyal, amely az évszázadok folyamán állandó fejlődésben volt, a vallási világnézet ezalatt mindinkább visszafejlődött. Ez érthető is, mivel a vallási nézet középpontja Isten, aki a dogma szerint változatlan, vagyis rá nem vonatkozik a fejlődés. Így a legősibb úgynevezett isteni kinyilatkoztatásokat helyezik előtérbe a racionális gondolkodással szemben. A legszembetűnőbb visszafejlődést az iszlámban figyelhetjük meg.

Ha áttekintjük a 13-14. századi eretnek-üldözéseket a katar, albigens, steding, bogumil stb. eretnek szekták ellen, nagyon sok alba (fehér) város nevet találunk, és ugyanígy a Kárpát-medence területén is. Nem hiszem, hogy az alba nevet a városok a fehér falaik miatt kapták. Figyelembe véve a 12–14. századi itáliai eseményeket, ahol ez idő tájt állandó konfliktus van, a Vatikán által támogatott gelfik (feketék) és a helyi nemesség által támogatott gibelinek (fehérek) között, akkor megértjük, hogy ekkor kezdett teret hódítani a keresztény vallásnak egy primitívebb változata (amely érthető volt az Afrikából beáramló alacsonyabb kultúrával rendelkező népek számára is), amely az előbbi tüzzel-vassal kezdte irtani.

Pipin, Nagy Károly fia aki a hunokat irtotta, kilenc avar körről számol be a Kárpát-medence területén. Német történészek ezeket Notkernek nevezték. Lehet, gondolván, hogy ezek védelmi célt szolgáltak, így találó volt a not, ami németül szükséglet jelent. Az eredeti név valószínű, hogy Nap Kör, ki tudja, milyen, ma már megsemmisített iratokban, amelyeknek a megsemmisítése is az „eretnekek” ellen vívott háború része. Nemcsak az eretnekeket irtották, hanem a régi templomaikat és műemlékeiket is lerombolták.⁵²⁹

Azt kérdezhetnénk, hogy mi köze lehet Szent Istvánnak az eretneküldözéshez, amikor azok évszázadokkal később zajlottak? Lehet, hogy nincs is köze. A történelmet később írták meg, és lehet, hogy a valós tények helyett olyan dolgokat tulajdonítanak Szent Istvánnak és a korának,

⁵²⁸ „Fabianus papa natione romanus sedit annos quatordecim menses undecim dies martirio coronatur. Fuit autem temporibus Maximiani et Africani, usque ad Decium secundum, et quadratum, et passus est quartodecimo calendis februaris.” (Uo. 49v: Passiones Sanctorum Fabianus et Sebastianus.)

⁵²⁹ <https://demokrata.hu/cikk/egy-eltunt-vallas-nyomaban/>.

amik jóval később történtek. Elég megemlíteni azt a rendeletet, amit I. Andrásnak tulajdonítanak Szent Istvánra való hivatkozással, a pogány vallásra vonatkozólag. Ezt is szerkeszthették sokkal később:

„Bárki, magyar vagy jövevény, aki a szkita nemzeti etnikus rítust gyakorolja, és nem tér vissza az igazi Krisztusi hitre, és a Szent István Király törvényére, fej és vagyonvesztéssel büntetessék. A városok, várak, falvak, templomok leromboltassanak és újraépíttessenek.”⁵³⁰

Világosan látszik, hogy minden nyomot el akartak tüntetni. Ugyanaz az eljárás, mint III. Ince pápa idejében az „eretnekek” elleni háborúban Franciaország területén.

Szent István rendelete

„Imádkozni kell és milyen formában: Az imádság tartása a legszükségesebb a király épsége végett, ezért kell ezt szabályos időközökben elénekelni. Az állandó imádkozás lemossa és eltörli a bűnöket. Te pedig fiam, mindahányszor a templomba szaladsz, hogy Istent imádd, Salomonnal, a király fiával, aki maga is király, ezt mondjad: Küld el nekem, Uram, a te bölcsességedet a magasságos trónusodról, hogy velem legyen és velem működjön, hogy mindig tudjam, mivel tartozom előtted. És továbbá: Uram, atyám, és életem Istene, ne hagyj engem a rossz gondolatokkal, ne add, hogy a szememet kitolják (kiszúrják), és a rossz kívánsától figyelmeztess engem, Uram, távolítsd el tőlem a rossz kívánságokat, és ne hagyj a tiszteletlenség és a konokság lelkületében, Uram.”⁵³¹

Figyeljük meg ezt a szófordulatot: „Salomone filio Regis, et ipse Rex.” Nem azt mondja, hogy Dávid fia, hanem hogy a Király fia, mintha Dávid mindenki királya lenne. Ezt viszont nem írhatták hamarabb a 16. századnál, mivel Chledowski szerint is X. Leo pápa koronázásakor egy zsidó delegáció kérte a Pentateuch (Ótestamentum) kanonizálását, amire a pápa azt felelte, hogy „confirmamus sed non consentimus”, vagyis tudomásul vettük, de nem értünk egyet. Persze, miután a Pentateuch bekerült a Bibliába, utána már Dávid minden keresztény királyának számít. A fenti szövegben megjelentetett Szent Istvánra nehéz büszke lenni.

Ha elolvassuk a Szent Lászlónak tulajdonított egyházi rendeleteket, képet alkothatunk a valós történelmi helyzetről:

„Ha zsidó keresztény feleséget vesz: Ha egy zsidó keresztény feleséget vesz magához, vagy más keresztény személyt tart szolgaként magánál, tőle elvétessék, a szabadsága visszaadassék, az eladótól a vételár elvétessék, és a püspököknek adassék.”⁵³²

Itt világosan látszik, hogy abban az időben nem csak a rabszolgát, de a feleséget is vásárolták.

⁵³⁰ „Ut quicunque Ungarus seu peregrinus in Ungaria, deposito Scythico gentili Ethnico ritu, ad veram Iesu Christi fidem illico non redirect, ac sacram legem Divo Rege Stephano traditam non recipere, capite et bonis mulctaretur. Civitates oppida, villae, templa demolita dirutaque reficeretur.” (Werbőczy, 1628. 14.)

⁵³¹ Orandum esse, et quomodo: Observatio orationis, maxima acquisitio est Regalis salutis, et ideo nonum et nonaria Regiae dignitatis canit regula. Continua oratio, est peccatorum ablutio et remissio. Tu autem, fili mi, quotiescunque ad templum Dei curris ut Deum adores, cum Salomone filio Regis, et ipse Rex, semper dicas. Emitte Domine sapientiam de sede magnitudinis tuae, ut mecum sit et mecum laboret, ut sciam quid acceptum sit coram te omni tempore. Et iterum: Domine pater et Deus vitae meae, ne derelinquas me in cogitatu maligno, extolentiam oculorum meorum ne dederis mihi, et desiderium malignum averte a me Domine, aufer a me concupiscentiam et animo irreverenti et infrunito ne tradas me Domine. (Uo. 5.)

⁵³² „De Iudeorum, Christianas mulieres sibi associantium: Si Iudaei uxores Christianas sibi associaverint, aut aliquam personam Christianam in servitio apud se detinuerint, ablata ab eis, libertati reddatur, venditoribus eius precium tollatur, et in sumptum Episcoporum veniat.” (Uo. 16.)

„Zsidók tevékenysége ünnepnapok alatt: Ha vasárnap vagy más nagyünnep napokon valaki rajtakapja a zsidót, hogy dolgozik, ezzel botránkoztatva a keresztényt, a szerszám, amivel dolgozott, elvételessék.”⁵³³

„A hústól való tartózkodás: Azok a latinok, akik nem hajlandók elfogadni a magyarok szokásait, tudniillik amikor a magyarok bizonyos ünnepekkor nem esznek húst, ugyanakkor ők esznek, tehát nem akarnak alkalmazkodni a magyarok jó szokásaihoz, úgy menjenek, ahová akarnak: a pénzt pedig, amit itt kerestek, itt hagyják, hacsak nem gondolják meg magukat, és alkalmazkodnak az itteni szokásokhoz.”⁵³⁴

„Aki szüzet vagy asszonyt erőszakol, ugyanolyan büntetéssel lakoljon, mint aki embert öl.”⁵³⁵

„Egyházi személy által elkövetett lopás: Ha egyházi rendhez tartozó személy libát, tyúkot vagy gyümölcsöt, vagy hasonlót lopott, a mestere által megvesszőztessék, és a lopott tárgy visszaadassék: ha megismétli, a püspök által lefokoztassék, és a világi törvényszéknek kiadás-sék.”⁵³⁶

„Szabad ember által elkövetett lopás: Ha szabad ember tíz dénárnál nagyobb értékben lopott, minden vagyonával együtt veszejtve legyen, ha kevesebb értékben lopott, egyik szemére megvakíttassék és Szent István törvénye szerint ítéltessék. Ha egy szolga hat dénárnál nagyobb értékben lopott, mindkét szemére megvakíttassék, ha kevesebb értékben, akkor csak egyik szemére vakíttassék, és a lopott érték kétszeresét fizesse vissza.”⁵³⁷

„A boszorkányokról: Ha valakit boszorkányságban kapnak, a fennálló törvények értelmében az Eklézsiára vitessék, a papok böjtre kényszerítsék és a hit dolgaira tanítsák: a böjt után engedjék haza. Ha másodszor is rajtakapják, ugyancsak böjtre fogják: a böjt után pedig az eklézsia kulcsával jelet égessenek rá a mellére, a homlokára és a lapockái közé, ami után engedjék haza. Ha harmadszor is rajta kapják, akkor az ítéző szék elé adassék.”⁵³⁸

Tudjuk a krónikáinkból, de a történelmi írásokból is, hogy Szent Istvántól kezdve Magyarországot valósággal elárasztották a német papok és lovagok. Mégis, hogy lehet, hogy a jelen könyvben a magyar királyok által kiadott dekrétumok szövegeiben említés van magyarokról, zsidókról, latinokról, sőt izmaelitákról, de sehol a németekről. A latin névről első hallásra azt hinnénk, hogy olaszokról van szó. Ha azonban figyelembe vesszük a hetvenéves bizánci latin uralom kifejezést, és megvizsgáljuk, hogy kik uralkodtak ott, akkor rájövünk, hogy itt a latin valójában kozmopolita nyugat-rómaiakat jelent, akik lehettek németek, franciák, belgák, hollandok, spanyolok, olaszok stb.

⁵³³ De laboribus Iudeorum in festivitibus: Si in die Dominico, aut alijs maioribus festivitibus, Iudaeum laborantem aliquis invenerit, ne scandalisetur Christianitas, cum quibus instrumentis laboraverit, illa amittat.” (Uo.)

⁵³⁴ De carnis dimissione: Latini, qui Ungarorum consuetudini legitime consentire noluerint, scilicet, postquam Ungari carnes dimiserint, ipsi iterum in secunda et tertia feria comederint, se se nostre consuetudini meliori non consentire dixerint, quocunque volunt, eo vadant: pecuniam vero quam hic acquisierunt, hic relinquant, nisi forte resipuerint et carnes nobiscum dimiserint.” (Uo. 18.)

⁵³⁵ „Si quis virgini, vel mulieri de villa in villam eunti, vim intulerit, quantum pro homicidio tantundem poeniteat.” (Uo.)

⁵³⁶ „De furto clericorum: Ordo clericalis, si anserem, vel gallinam, aut poma vel his similia fuerit, scopis tantum a magistro corrigatur, sed quod furatus restituat: maius his si furatus fuerit, ab Episcopo suo degradetur, et iudicio vulgari damnatur.” (Uo.)

⁵³⁷ „Si liber, quod decem denarios valet, furatus fuerit, cum omni substantia sua pereat: si minus autem, alter oculus eruatur, et secundum Sancti Stephani Decreta dijudicetur. Item si servus sex denariorum precium furatus fuerit, careat oculis, sin minus, semioculo et quod furatus fuerit, dominus eius dupliciter persolvat ac restituat.” Uo.)

⁵³⁸ „De strigibus: Si qua striga inventa fuerit, secundum iudicalem legem, ducatur ad Ecclesiam, et commendetur Sacerdoti ad ieiunandum, fideimque discendum: post ieiunandum vero domum redeat. Si secundo in eodem crimine invenitur, simili ieiunio subiaceat: post ieiunium vero in modum crucis in pectore, in fronte, atque inter scapulas incensa clavi Ecclesiastica domum redeat. Si vero tertio, iudicibus tradatur.” (Uo.)

Kövessük az ezredforduló utáni vallási fejleményeket, mert az mindent elárul, ugyanis minden történelmi esemény a vallás körül forgott. A görögök Leo császár idejében elvesztik dél Itáliát. Bosszúból elárassztják Szicíliát afrikai bevándorlókkal, a gelfekkel. A Vatikán kap az alkalmon és felhasználja őket a hatalmának a kiterjesztésére. Megindul a keresztes háború az eretnekek ellen. Valójában a vallás ürügyén a katolikus Egyház európai egyeduralomra tör. III. Ince pápa idejében az „eretnekek” elleni harcokban 6000 tébai (afrikai) kiképzett katona és 40.000 zarándok (peregrini) segédkezik a keresztesek mellett.

Figyelembe véve a latinokra vonatkozó rendelkezést Szent László idejéből, úgy tűnik, hogy Szent László katolikusabb volt a pápánál. Lehet, hogy ez a szó szoros értelmében igaz volt akkor. De az is lehet, hogy az etnikus szkita rítust is Szent László után cserélték le, és később összekeverték az az előtti, és az utáni törvényeket is.

11. Zsigmond kora

A történészek úgy emlékeznek meg Zsigmond koráról, akárcsak elődei, I. Károly és Nagy Lajos koráról, mint az ország legdicsőbb évtizedei. Azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy I. Károly és Luxemburgi Zsigmond is idegen volt, és mint ilyenek nem szívesen látott személyek voltak a legtöbb magyar főúr számára. Ezekkel mindkét uralkodó a legfondorlatosabb eszközöket felhasználva számolt le. Uralkodásuk valóban fényes volt, azonban, hogy az mennyire nem a magyar érdekeket szolgálta, csak később fog kiderülni, ha tisztázódni fog a történelem.

Zsigmond mindjárt trónra kerülése után 32 főnemest végeztetett ki, ami után a királyné és a főurak összefogtak és börtönbe zárták, mint egy közönséges bűnözőt, majd onnan árulással szabadulva, nem csodálkozhatunk, ha a következőkben már nem a magyarság megvédése, hanem a megsemmisítése volt a tevékenységének a mozgatórugója.

Nikápolynál rengeteg magyar odavész, de ő megmenekül. Ugyanúgy 15 ezer magyar fullad a jeges vízbe, de ő megmenekül: „Tizenötezer magyar veszett oda, amint Zsigmondot követték egy befagyott folyón átkelve, aminek a jege betört.”⁵³⁹

Egy francia Bátori Nikápoly ostrománál⁵⁴⁰

Luxemburgi Zsigmond Csehország, Magyarország királya és nyugat-római Császár, nehezen viselte el, hogy Bajazid nem lévén megelégedve a Konstantinápolyi birodalomtól elcsatolt területekkel, elfoglalta Bulgária nagy részét is. Ezért küldötteket menesztett a szultánhoz, felszólítván őt, hogy amennyiben nem vonul ki Bulgáriából, összegyűjti a keresztény seregeket és fegyverrel érvényt szerez a jognak. Bajazid így válaszolt a küldötteknek: Azt kéritek, hogy jogszerűen foglaljam el Bulgáriát? Ezt majd megmondja a harc kimenetele a csatátéren. De ha a császárok úgy gondolja, hogy jobb jogi alapra támaszkodik, akkor mutassa fel a dokumentumokat, amivel ezt bizonyítani tudja. Ezzel a válasszal tértek vissza Csehországba a küldöttek. A császár felháborodván a barbár ravasz dölyfösségén, bosszúra készült, ugyanakkor segítséget ígért Konstantinápolynak.

Összegyűjtötte a katonaságot Magyarországon, Csehországban, Ausztriában, a Német területeken és segítséget kért minden európai keresztény államfőtől. Itália képtelen volt segítséget nyújtani, mivel az Egyházban széthúzás volt. A bíborosok két pápa között oszlottak meg, az egyik Rómában, a másik Avignonban. Ezért Zsigmond Itáliából csak önkéntes alapon kapott

⁵³⁹ „Hungarorum XV millia, Sigismundum secuta, fracta quam transibant glacie, undis hausta interierunt.” (Cluveri, 1668. 545.)

⁵⁴⁰ Pontus Heuter, 1584. 69.

valamennyi katonát. Angliából a spanyolokkal és franciákkal fennálló konfliktus miatt szintén csak valamennyi önkéntest kapott. Franciaországból viszont egy nem megvetendő csapat jött Zsigmondhoz. Károly francia király engedélyt adott mindazoknak a veteránoknak, akik részt akartak venni a hadjáratban. Burgundiából százhuszezer arany liliomost, emellett más hatvan ezret a burgundi nemesektől. Flandriából kétszázezer arany liliomost.

1396 tavaszán Franciaországból elindultak a csapatok Johannes Intrepidus (Intrepidus=Bátori) lovagmester vezetése alatt. Ausztriában pihenőt tartottak, ugyanis itt az ausztriai herceg fia feleségül vette Intrepidus húgát. Ezután Budára érkeztek, ahol nagy örömmel fogadták őket és itt lesátoroztak. Miután minden készen állt, július hónapban táborot bontottak és a császár százezer jól kiképzett katonával délre vonult, a Dunán átkelve Bulgáriába. Amint ellenséges területre értek, a császár kiosztotta a tisztségeket Intrepidus és 300 társa között, így az egész hadsereg irányítása a franciák kezébe került. Ez alól kivételt képezett a magyar Lovagmester huszezer lovassal és tízezer gyaloggal, akik jártasak voltak a török harci szokásokban.

A császár Intrepidus társaságában seregszemlét tartott, ami után elindult a sereg Nikápoly vagy Nikopol felé. Az útjukban mindent felégettek, és csak azoknak kegyelmeztek, akik önként megadták magukat. Szeptemberre az összes Bulgár és Rác erődítmény Nikápoly kivételével a császár kezében volt. Nikápoly vára azonban mesterien meg volt erősítve, és a lakosságon kívül nyolcezer török lovas védte, akik négy testvér vezetése alatt álltak, kikből kettő a várban maradt, a másik kettő pedig Bajazidhoz szaladt, hírt véve neki a keresztény hadak minőségéről és segítséget kérve a szultántól.

Intrepidus látván, hogy az ostrom sokáig elhúzódhat, s a szultán sem igyekszik a vár megsegítésére, a fiatalos türelmetlenségi láztól hajtva, összehívta a francia főembereit és azt tanácsolta nekik, hogy amíg a császár a várat ostromolja, addig indítsanak támadást a törökök által megszállt területek ellen. Előbb kikémlelendő a helyzetet, a császár beleegyezésével egy Cuchianus nevű tiszt vezetésével ötven francia, ezer magyar lándzsást és száz angol parittyást indítottak útnak. A magyar felderítők kikémlelték a török csapatokat, akik egyfelől egy folyó, másfelől erdővédett helyen táboroztak, mintegy ötvenezer harcossal. A franciák elindítottak háromszáz lándzsást és ötven parittyást a törökök bosszantására. A törökök előbb kiküldtek ezer, aztán kétezer harcost, és amikor az ellenséget futni látták, a táborbeliek is vérszemet kaptak a zsákmány reményében, így az egész tábor a tettetett menekülők után indult, és ez alatt hátulról Cuchius elfoglalta a táborot és hátba támadta a törököket. Ez után a magyarok vették üldözőbe a törököket, akikből levágtak vagy foglyul ejtettek több mint háromezret. Cuchius visszatérve a

táborba, nem kis elismerő beszédben részesült a császár részéről, és nem kevésbé Intrepidus. Philippus Artesius, aki Cuchius riválisa volt, szemére vetette, hogy túl hamar az ellenséghez ment és nem hagyta, hogy Intrepidus is részese lehessen a dicsőségnek. De a császár és Intrepidus érezték, hogy Artesius a Cuchius iránti irigységből beszél.

A Zsigmond vezette hadjáratot egy Ioanne Galeacei Mediolanensis nevű itáliai kiskirály torpedózta meg, aki szoros szövetségben állt a szultánnal és a kémei által minden hadititkot, úgymint a haditechnikát, a katonák számát, a tiszteket név szerint, a veteránok szokásait, kiszolgáltatót a szultánnak. A szultán miután Egyiptomból kapott kétszázötvenezer gyalog és harmincezer lovas harcost, elindult Nikápoly felszabadítására.

Itt nem árt magyarázatot keresni arra, hogy egy keresztény ember, Milánó hercege, hogy volt képes ilyen árulásra. Kezdve a 12. századtól, a történelmi írásokban nyomon követhető egy a pápaság által támogatott, délről (Afrikából) jövő invázió. Miután ezek keveredtek a helyi néppel, már nem afrikaiaknak nevezték őket, hanem gelfieknek, megkülönböztetve őket a helybeliektől, akiket gibbelieknek kezdték nevezni. Az inváziót többször visszaszorították, de a gelfiek több városban megvetették a lábukat. Egy ilyen város volt a 14–15. században Milánó is. Ennek volt a hercege Ioanne Galeacei. Az őt követő herceg sem volt külön, Francisco Sforza, akit gúnynevén Annibálnak hívtak. Ez évtizedekig háborúban állt a velencei Köztársasággal.

Októberben a magyar cserkészek jelentették a császárnak a török had közeledtét. A hír épp ebéd közben érkezett, amire mindenki otthagya az ebédet és hadrendbe állt. A franciáknak nem tetszett a tanácskozáson hozott megállapodás, hogy a magyarok (akik ismerték a török harcmódot) kezdjék a támadást. Megtudván ezt a császár, parancsba adta, hogy senki sem támadhat addig, amíg ő jelt nem ad. Artézius megkérdezte Kukiust és társait, hogy követni akarják-e a császár parancsát: „Akarjátok-e (mondá) a magyaroknak és a cseheknek átengedni a győzelem dicsőségét, de nem fogom engedni, hogy a franciák ősi virtusa és dicsősége idegenek által csorbát szenvedjen. Ezért aki meg akarja menteni Károly király méltóságát, engem követ.”⁵⁴¹ Erre a császár ezt mondta: „Attól félek, hogy ma a franciák buta arroganciája nagy veszteségeket fog nekünk okozni.”

Megindult a török támadás a félholdas zászlók alatt. A franciák bármilyen hősiezen harcoltak, a törökök túlereje döntötte el a csatát. Sokan elvesztek, sokan fogságba estek, egy részük a

⁵⁴¹ „Vultis (inquit) Hungaris, Bohemieque victoriae decus concedere, sed nequaquam permittam, pristinae ut Francorum gloriae virtutique hodie ab externis ignominia inferatur. Proinde qui Regis Caroli dignitatem salvam velint, me sequentur. ... Vereor ne hodie Francorum stolidi arrogancia, magnae nobis cladis occasionem prebeat.” (Uo.)

Dunán keresztül próbált menekülni, ott is sokan megfulladtak. A császárt egy cirkálóval mentették ki, és csak 18 hónap után talált vissza Magyarországra. Fogságba estek: Ioannes Intrepidus, Marche Comes, Philippus Artesius (aki a bajt előidézte, az írás szerint), Cuchius és sokan mások. Intrepidust pénzért kiváltották, Cuchiusnak csak a holttestét tudták kiváltani, amit bebalzsamozva szállítottak Franciaországba.

Búcsúzóul a szultán ilyen beszédet intézett tolmácson keresztül Intrepidushoz: „Tudom, hogy igen nemes származású vagy és nagyon tehetős szüleid vannak, kiknek első szülötte vagy, és a francia király után minden franciánál előbbre vagy, magasan hordod a lelked, a vad tekinteted ezt sugallja. Ezért, hogy nehogy bosszút állj rajtam a győzelmem miatt, habár a fogságban megölhetnélek társaiddal együtt, hacsak meg nem ígéred Mohamed törvénye szerinti esküvel, hogy a jövőben sem ellenem, sem az utánam következőkre nem fogsz fegyvert fogni.”

Szabadulása után Intrepidus állandó ellenségeskedésben állt a szomszédajival, halála után az orvosok megállapították, hogy akárcsak az apjának, neki is ebebaja volt.

Az írás a fogalmazás szerint megpróbálja felmenteni a császárt, a franciák rovására. Ahhoz nem fér kétség, hogy a franciák, mivel túlerővel rendelkeztek, így nagyobb beleszólást követeltek maguknak. Ez viszont a császár gyengeségét és hozzánemértését bizonyítja. Bár tanulnának ebből a mai Zsigmondok.

Zsigmond.

Az arc és a szem a lélek tükre, de a testtartás is sokat elárul az ember jelleméről. Mai szóhasználatnál úgy mondhatnánk, hogy Zsigmondnak óriási sokkot okozott a nikápolyi vereség, és talán ezért nem tért haza azonnal. A távollétére egyesek 18 hónapot, mások egy évet, sőt vannak akik, fél évet emlegetnek. Én nagyon is hitelesnek találom az alábbiakban állított 18 hónapot:

„Zsigmond császár Rhodio prefektusával és más öt nemes emberrel a Dunához menekült, ahol nagy szerencse folytán két cirkálót találtak, melyekkel átkeltek a Dunán, innen Konstantinápolyba mentek, ahonnan Rodosba, Dalmáciába, Horvátországba és 18 hónap után visszaért Magyarországra.”⁵⁴²

Látszik, hogy találgatásokkal állunk szemben, mert itt az áll, hogy átkeltek a Dunán. Más források szerint, már előre meg volt beszélve a velencei kalmárokkal, akik a hajójukon vitték Konstantinápolyba. Itt az áll, hogy nem egyedül volt, hanem hat másik nemesemberrel. Lehetetlen, hogy valamelyiktől ne tudódott volna ki az igazság. A szultán viszont minden információ birtokában, a túlerő tudatában biztos volt a győzelemben, és a menekülő útvonalat is világosan előre látta. Sokkal valószínűbb, hogy Zsigmondot nem a velencei kalmárhajó, hanem török cirkáló vitte Konstantinápoly felé. A szultánnak nem állt érdekében megölni Zsigmondot, neki pont egy ilyen gyenge jellemű római császárra volt szüksége. Az a tény, hogy Zsigmond utána meg sem próbált revansot venni a nikápolyi vereségért, hanem ehelyett nagy buzgalommal a vallás irányában kezdett tevékenykedni, azt bizonyítja, hogy a török szultán kezébe került. Ebben az időben a törököket keleten a mongolok háborgatták, ami miatt nem tudtak nyugat felé vonulni, kihasználva a nikápolyi győzelmet. Azonban a szultán azt is tudta, hogy amíg Zsigmond a császár (habár ekkor csak király volt és az sincs kizárva, hogy török pénzzel vásárolta meg a császári koronát 1410-ben), addig nyugatról nem kell támadástól félnie. A hadászati politika terén a nyugati ember mindig, de ma is sokkal naivabb volt a keletinél, vagy a délinél.

A konstanzi zsinaton⁵⁴³ az egységre való törekvés leple alatt Zsigmond a legnagyobb szét húzást érte el. Lemondatta a törvényesen megválasztott és fungáló XXIII. János pápát (azt is el tudom képzelni, hogy a cél elérése érdekében a másik két ellenpápa is csak gyorstalpalással lett előállítva), majd gyanús körülmények között hatalomra juttatta a saját emberét, V. Márton néven. Provokatív módon, máglyán kivégeztetett két eretneket, ami után kitör egy vallásháború, ami évekig tart. Érdekes, hogy egész 1962-ig egy pápa se merte felvenni a János nevet, ugyanis ha felveszi, akkor két lehetőség előtt áll: vagy XXIV.-nek titulálja magát, és akkor elismeri, hogy XXIII. János lemondása törvénytelen volt, vagy XXIII.-nak, és akkor meg kellene okolni, hogy mi volt XXIII. János bűne.

Valószínű, hogy Husz János eretneksége abból állt, hogy nem fogadta el XXIII. János pápa leváltását. Egy eretneknek (akinek más a hite) nem lett volna mit keresnie a zsinaton. „Paraszt-szekéren, szalma alá bújva próbált kiszökni a városból, de elfogták. Miután visszavitték, a városban a nép nyomására kiszabadult és újra szökni próbált, de ezután a püspöki palotába zárták...”⁵⁴⁴

Nem lehet komolyan elhinni azt, hogy amikor Konstantinápoly teljesen körül van zárva, és a török hajók mindenütt nyüzsgönek, akkor Zsigmond szépen behajókézik észrevétlenül a városba. Ez a forrás világosan cirkálót ír s nem kereskedelmi hajót.

Ugyanakkor a legbizalmasabb embere, Intrepidus török fogságba esik, ahol a szultán az életéért cserébe megesketi, hogy soha fegyvert nem fog Törökország ellen. Ha Zsigmond vele

⁵⁴² Imperator Sigismundus ac Rhodiorum equitum Prefectus, quinque tantum nobilibus comitati viris, ac furtuito casu duobus lembis in ripa Danubii repertis favente hic tantum fortuna, amnem traiciunt, indeque Constantinopolim, Rodum, Dalmatiam, Croatiamque petens, post decimum octavum ab accepta clade mensem in Hungariam tasndem rediit.” (Uo.)

⁵⁴³ Lásd *Konstanzi zsinat következményeiben élünk* című fejezetet.

⁵⁴⁴ „In curro rusticano straminibus undique tectus clam Constantiam discederet, in fuga deprehensus est. In urbem redactus atque inter populi commotionem elapsus, dum secundo fugam tentaret, in episcopium ad palatium Apostolicum ductus...” (Endter, Coloniae, 1700. 26.)

esett fogságba, akkor ugyanezt tehette vele a szultán. Érthető okból, ezt már titkosították, ezért ennyire rejtélyes a 18 hónapi holtartózkodása.

Másik forrás

Laonikos Kalkokondilos: De rebus turcicis című írásában az eseményektől nem nagy idő-távolságban írt, így elég megbízható információi lehettek:

„Pannónia (vagyis Magyarország) Bécs német városnál kezdődik, és kelet felé az Iszteren túl, a dákokig és a szerbekig tart. Észak felé a Boémokkal határos, kiket cseheknek neveznek. Pannoniának vannak államférfiai, akik valójában, ők uralkodnak az ország tartományain, ugyanakkor bizonyos törvények és körülmények között a királyuknak vannak alávetve. Maguk közül ritkán választanak királyt, legtöbbször a cseh királyi családból, a németektől, lengyelektől, vagy más szomszédos nemzetektől hívtak királyokat. Harci szokásaik megegyeznek a rómaiakéval, egyéb tekintetben épp olyan szenvedélyesek, mint a németek, vagy a franciák. Valásukban a rómaiakat követik. Ez az emberi nem rendkívül erős alkatú: csodálnivaló a harcban való bátorságuk és lelkesedésük. Néha választanak a saját nemzetükből egy vezetőt, akit viszont nem államfőnek neveznek, hanem gazdának vagy helytartónak, vagy egyszerűen adminisztrátornak. Különös nyelvet beszélnek, amely sem a némethez, a csehhez vagy a rómaihoz nem hasonlít. Egyesek úgy tartják, hogy ők lennének az ősi géták: kiknek lakhelyük a Hémus-hegy alatt volt (Trákiában). Innen taszították ki őket a szkíták arra a helyre, ahol most élnek (Kárpát-medence). Egyesek szerint valamikor ők voltak a dákok. Én azonban nem tudom megmondani, hogy mi az eredetük. A pannon nevet az Itáliaiak adhatták nekik, de ebben sem vagyok illetékes. A fővárosuk Buda, virágzó város a Duna mellett.”⁵⁴⁵

Egy bíró sem hozhat tisztességes ítéletet, amennyiben nem veszi figyelembe az összes tanút. Ugyanígy nem lehet hitelesnek venni azt a történelmet, amelyik nem veszi figyelembe az összes rendelkezésre álló forrást. A fenti szövegben, ugye, az áll, hogy a magyarok valamikor Trákia területén laktak, tehát a görögök szomszédságában. A trák név nagyon hajaz a törökre, ezért nem csoda, ha a magyarokat egyes források törökökként említik. Figyelembe véve Varga Csaba észrevételét és bizonyítását, hogy nagy hasonlóságot találunk az ógörög és a magyar nyelv között, már bizonyítást nyer, hogy a magyarok a görögök szomszédságában éltek. Persze az is fennállhat, hogy az ógörög csak egy kitalált, a magyarból leképezett nyelv, a nagy ókori görög birodalom létezését igazolandó. Gondoljunk csak a hun–magyar szótárra. A hun birodalom történelme már majdnem megvan, csak a hun nyelv hiányzik. De az is nyilvánvaló, hogy a latin nyelv sem az úgynevezett ókorban jelent meg, hanem az ezredforduló után. Annak az állításnak, hogy a magyar nyelv keletről, netán Ázsiából eredne, nincs semmi alapja. Ha ez igaz lenne, akkor egyrészt kellene találjunk ott rokonnyelvű nemzeteket, vagy nemzetet, másrészt,

⁵⁴⁵ „Pannonia (que et Ungaria) incipit á Vienna Germanorum oppido et versus Orientem, secundum Istrum procedens, attingit Dacos et Tryballos. Versus septentrionem excurrit ad Boemos quos Cehios nuncupant. Habet Pannonia et Principes verum singuli patrias regunt regiones, subiecti tamen regi suo certis quibusdam legibus et conditionibus. Regem de suo corpore admodum raro constituunt: verum plerunque accersitur ex Boemorum regia familia, aut petitur á Germanis, aut Polonis, aut aliis gentibus finitimis. Romanos moribus armorumque, cultu referunt: ceterum secuntur victus rationem intemperantiorum, quemadmodum Germani et Galli. Religionem sectantur Romanorum. Hoc hominum genus eximiae fortitudinis est: mirumque dictu quanta audacia et animositate bella gerant. Creant de sua gente quendam de numero principum, qui reliquorum primus in regiam ascenderit: eumque oeconomum sive procuratorem, aut administratorem, nec principem nominant. Lingua utuntur quasi peculiari que nihil commercii cum lingua Germanorum et Bohemorum, Romanorumque habere deprehenditur. Quidam tradunt eos antiquitus Getas extitisse: sedesque habuisse quas insederint sub monte Haemo. Tandemque pulsos á Scythis concessisse in eam regionem quam nunc tenent. Quidam putant eos quondam Dacos fuisse. Ego autem quanam ipsorum origo sit dicere non possum. Praeterea cum sibi dederint istud nomen, ut Pannones vocetur, sicque appellentur ab Italis, non decorum fore ratus sum, si aliud iis imposuero nomen. Regia eorum est Buda, urbs florentissima, Istro adiacens.” (Wolf, 1578, 74.)

ha a magyar honfoglalók a nyelv birtokában jöttek keletről, akkor a nyelv megőrizte volna a pontos vándorlási helyeket és nem kellene a sötétben kutatni. Az nincs kizárva, hogy a magyar gének zöme keletről származik, de a nyelv valószínű, hogy a Balkán–Kárpát-medence térségében alakult ki.

A parasztvakítás úgy működik, hogy régi forrásokat, amelyek ellentmondnak a hivatalos álláspontnak, vagy megsemmisítik, vagy elrejtik. Csak az eredeti forrásokból derül ki, hogy a régi latin írásban nem létezett sem az *m*, sem az *n* betű. Ezeket úgy jelölték, hogy az előtte lévő betű fölé vonalkát húztak. A másolók idővel ignorálták ezt a jelet, így egyes szavakból eltűnt az *n* betű. Így lett a *gente*-ből (nemzet) *gete*, a *geo bizanc*-ból *Geobizatz*. Ahol a másolók azt olvasták, hogy a magyarok lennének az ősi nemzet, ignorálva az *n* betűt, úgy értették, hogy a magyarok lennének az ősi géták. Ami a dákokat illeti, az nem román, hanem német találmány, de a dákok alatt ők magukat értették. A szkitákkal ugyancsak jól lehet zsonglörködni, amikor azt a látszatot keltik, hogy a szkita egy bizonyos nemzet, amikor valójában gyűjtőfogalom.

A szövegből az is kiderül, hogy a magyar urak miért választottak maguknak legtöbbször idegen származású királyt. Ugyanis, ahogy a szerző írja, az ország valódi urai ők voltak, és a király minél idegenebb volt, annál könnyebben ki tudták játszani a saját hasznukra. Ez jól is működött addig, amíg az ország nem került végveszélybe. Mátyás után sajnos visszatértek a régi szokásukhoz.

„Zsigmond német császárt Bécsben való tevékenysége alatt a magyarok meghívták és kiáltották királyuknak: átadták neki az egész országot és mindent, ami az uralkodás gondjaival jár, hogy járjon el a saját belátása szerint. Amint megkapta ezt a királyi tisztséget, azonnal követeket menesztett a pápához, akivel már az előtt szívélyes viszonyban volt, kérve beleegyezését, hogy megkaphassa a római császári címet. A római császári méltóságot a pápák előbb a franciáknak adományozták, akik keményen harcoltak az Afrikából az Ibériai-félszigetre benyomuló ellenséggel szemben, megszabadítva a félszigetet a barbár betörésektől. (Ebben az időben Afrikát Líbiának nevezték). Ezután a császári méltóságot a pápaság áthelyezte a németekhez. A pápa elfogadta Zsigmond kérését és meghívta Rómába a méltóság átvételére. Zsigmond Róma felé tartva a Velenceiek régióján akart átkelni. Amikor ezek értesültek Zsigmond érkezéséről, küldötteket menesztettek eléje, akik figyelmeztették, hogy hagyja el a tartományt. Ő figyelmen kívül hagyta a figyelmeztetést, úgy gondolván, hogy ez csak a visszafelé tartó újtára vonatkozik. A Velenceiek összegyűjtötték a hadsereget, és erőszak alkalmazásával fenyegették meg Zsigmondot, ha azonnal nem távozik. Ezt látván Zsigmond hadrendbe állította a seregét és harcba szállt a velenceiekkel. Ebben a harcban Zsigmond nem csekélyszámú emberét veszítette el, de ő maga is csak futva menekült meg az elfogástól. Így kénytelen volt visszatérni és a Liguriai (milánói) herceghez folyamodni. Innét újra elindult Rómába, ahol a pápa szívélyesen fogadta. Ezután segítséget kért a pápától a barbárok ellen vezetett expedícióra. Pénzt és embert kért. A pápa követet küldött a francia királyhoz és a burgundiai herceghez, aki nyolcezer katonát ígért: azzal a kikötéssel, hogy a hadjáratot a testvére, a burgundiai herceg vezesse.”⁵⁴⁶

⁵⁴⁶ „Sigismundum autem Germanorum Imperatorem agentem Viennae vocantes Pannonnes, declaraverunt regem: eique tradiderunt regnum universum, et quae ad regni curam pertinent, ut omnia sic ordinaret, quemadmodum putaret ea fore commodissima. Hic ut primum regium honorem inijt, legatos misit ad Romanum pontificem, iam ante sibi familiarem et necessitudine devinctum rogans ut suum consensum praestaret, quo Romanorum declararetur Imperator. Imperatoriam dignitatem Romani pontifices primo contribuere Galliarum regibus, propter hostes ex Libya in Iberiam transvectos fortiter caesos et ob Iberiam á barbaricis incursionibus liberatam. Postmodum eligendi Romanum Imperatorem potestas translata est a pontifice ad Germanos. Sigismundus, cum eam dignitatem se daturum respondisset Pontifex, accersitus et vocatus est a Pontifice, ut imperatoriam dignitatem acciperet. Sigismundus Romam proficiscens, iter faciebat per Venetorum regionem. Hi ut primum nunciatum est Sigismundum per ipsorum regionem transitum facere, miserunt nuncium, qui moneret ut ipsorum regione excederet. Hic nuncio Venetorum parere neglexit, nisi cerneret eos reipsa transitum prohibeturos. Veneti igitur congregato exercitu, vim facere parabant Sigismundo, nisi confestim sua decessisset regione. Ut cognovit Venetos id moliri, copias in aciem eduxit, et cum Venetorum exercitu praelium commisit. Amisit autem in eo praelio non modicam exercitus partem: ipseque in fugam compulsus, aegre quo minus caperetur, fuga evasit. Cum iam

„Zsigmond tehát háborúra készült, összeírta a hadsereget Németországból, és zsoldosokat fogadott fel, amennyit csak tudott. Ezután összehívta a pannóniaiakat és a dákokat (vagyis a vlachokat), akik az utat mutatták, egyenesen Bajazid ellen vitte a seregét. Ugyanakkor követeket menesztett a pápa tanácsára Spanyolországba és Itáliába, katonai és pénzügyi segítséget kérve. Bajazid amint tudomást szerzett a római császár seregösszevonásáról és hogy ellene készül, azonnal mozgósította az Európában és Ázsiában állomásozó csapatait, és elindult velük az Ister felé. A két tábor az Istertől (Duna) kb. negyven stádiumra volt. (Egy stádium = 600 láb, vagyis kb. 200 m. Ez most kb. 8km.) A franciák pedig, akik nagyon bátrak, de ugyanakkor legtöbbször elővigyázatlanok, mivel a győzelmet saját maguknak kívánták learatni, gyorsan fegyvert ragadtak és barbárok módjára rárontottak a törökre, mintha egyből le akarták volna őket verni. Aztán amikor a harc már hevessé kezdett válni, a franciák megfutamodtak: a törökökkel a nyomukban összekeveredtek Zsigmond katonáival és kegyetlen harc bontakozott ki. Amikor már nagyon heves volt a törökök részéről a támadás, a pannonok a németekkel együtt, a franciák mintájára, menekülőre fogták. Mind a Duna felé menekültek és a sereg nagy része belefulladt. Nagy volt a pannonok és a franciák vesztesége. A Burgundi herceg, aki a sereget vezette, fogságba esett, és sok más francia és pannon is. Zsigmond élete is nagy veszélybe került, alig tudott elmenekülni a fogság elől, egy a Dunán várakozó gályával a görög királyhoz hajózott.”⁵⁴⁷

A következő írást figyelembe véve, biztosak lehetünk, hogy Zsigmond török fogságba került.

Hódítás pénzzel

Tudjuk, hogy egy háború megnyeréséhez három dolog kell: pénz, pénz és pénz. De ahogy a következőkből látni fogjuk, az is elfogyhat egy idő után.

Szinte felfoghatatlan, hogy az Oszmán birodalom, azt mondhatni, hogy a semmiből, egy évszázad alatt Eurázsia legfélelmetesebb birodalmává nőtte ki magát. Azzal a kérdéssel, hogy honnan származnak a törökök, kár foglalkozni, mert mint sok más népnek a származása, nem tisztázott. Az eredeti írásban nem voltak évszámok, csak egyes uralkodók ideje szerint írták be

planissime desperaret se posse per venetorum regionem adire Romam, iter flectit in superiorem Germaniam, pervenitque ad Liguriae sive Mediolani principem. Hinc iter Romam instituit: quo quum venisset Imperator á Pontifice maximo consalutatus est. Postea rogavit Pontificum maximum auxilium, quo adiutus, expeditionem contra barbaros susceptam confecere posset. Flagitabat autem pecuniam, virosque. Pontifex legatione missa ad Gallorum regem, Burgundiequae Ducem, effecit ut sibi darentur octo millia militum: belli autem ducem, accepit Burgundiae Ducis fratrem”. (Uo.)

⁵⁴⁷ „Sigismundus quoque se ad bellum parabat, conscribens exercitum ex germanis, quosunque potuit mercede conducens. Cum iam ad bellum satis foret instructus, assumptique Pannonibus et Dacis (qui et Valachi) qui itinera monstrarent (Ezt az útmutatást aztán nem sokára Mircea havasalföldi uralkodó bánja, akit Bajazid ezért megtámad), rectaque per Istrum contra Paiasitem copias duxit. Legatos quoque misit, consulente id Pontifice maximo ad Hispanorum Itolorumque Principes, petens ad istam expeditionem milites misit, et pecuniam suppeditavit. Paiasites, quamprimum didicit Sigismundum Romanorum Imperatorem magnis copiis stipatum, adversum se pergere, accepto Europae Asiaeque exercitu, summa celeritate obviam profectus est hosti usque ad Istrum: castraque communivit ab Istro stadiis quasi quadraginta. Galli autem, ut sunt audaces, plerunque vero imprudentes, cum cuperent victoriam suam facere, arma capiunt barbarosque aggrediuntur quasi eos primo impetu domituri. Tandem cum praelium utrinque maximq̃ virtute ferveret, Galli fugam ineunt: incitatissimoque cursu cum agerentur ad suos, insequentibus Turcis et Sigismundi militibus admixtis, atrox praelium coortum est. Cum acriter instarent Turci etiam Pannonos et Gernani fugae Gallorum se sociant. Festinantibus autem Istrum transire, maxima pars exercitus flumine absumpta est. Facta est caedes magna Gallorum et Pannonum pereuntium. Dux Burgundionum, qui totius belli Imperator electus erat ab hostibus captus est sunt et alii Pannonos, Galliique plurimi. At Sigismundus in maximum vite discrimen adductus, vixque, hostis manus quo minus caperetur, effugiens triremen que in flumine erat conscendit, Bizantiumque ad Graecorum regem navigavit.” (Uo.)

később, de amint láthatjuk a görög királyok listájában, az Andronikok és Ioannesek szédítő ütemben váltogatják egymást.⁵⁴⁸ Így nehéz kihámozni, hogy mikor melyikről ír.

A török királyi lista sokkal egyszerűbb, de érdekes módon hiányzik Szulejmán.⁵⁴⁹

A törökök először Oszmán idejében jöttek át Európába. Ekkor a szkíták kiszorították őket. „Ez időben a szkíták kevés csapattal Szarmátiából indulva átjöttek az Iszteren és kegyetlenül elbántak a törökökkel, kiszorítva őket Európából.”⁵⁵⁰

1317 körül a törökök a görögökkel együtt benyomultak Trákiába és a triballok földjére. Ezek az itáliaiak és a katalánok segítségével újból visszaűzték a törököket Ázsiába. Azt tudni kell, hogy a bizánci császárok mindig zsoldosokat alkalmaztak. Így nem csoda, ha egy ideig ők finanszírozták a török portyázásokat. A kenyértörésre Orchán idejében került sor, amikor Nicea miatt összezsúrtak a török és görög seregek. A görögök vesztesen kerültek ki az ütközetből, és a teljes megsemmisüléstől csak az mentette meg őket, hogy Bizáncot a törökök nem tudták bevenni. Később egy török herceg, Kantakuzenos feleségül vette a görög király lányát, így újból helyreállt a szövetség. Andronikus halásos ágyán a 12 éves fiát és birodalmát Kantakuzénoszra bízta, amíg a fiú nagykorúvá válik. Orchán halála után Szulejmán kerül hatalomra, aki felrúgja a szövetséget, és megtámadja az ázsiai görög városokat, zsákmányt és rabszolgákat ejtve. Ezután újra létrejön a szövetség, olyan alapon, hogy együttes erővel indulnak Trákia és a triballok ellen. Ez a harmadik alkalom, hogy a törökök megjelennek Európában.

Azt mondják, hogy miután jelezték Szulejmánnak, hogy a triballok és a mysziaiak nagy sereggel indulnak ellene, megegyezett a görögökkel, hogy ha adnak neki hatvanezer drachmát, vissza fogja ezt fizetni, amint beveszi a trák városokat. Azonban erre nem volt szükség, mivel egy nagy földrengés után a városok falai annyira leomlottak, hogy akadály nélkül a törökök kezére kerültek.

Elfoglalják Trákiát, Makedóniát egész a Száva folyóig, rabolják a vidéket.

Szuleiman megbetegszik, visszamegy Ázsiába és ott meghal. Ezután testvére, Murád veszi kezébe a hatalmat. Jó viszony van Murád és Ioannes között. Ioannesz pénzzel finanszírozza a háborút, Murád meg megosztja a zsákmányt Ioanesszel. Egy idő után viszont kiürül a kincstár, és Ioannesz kénytelen hitelt felvenni a velencei kalmároktól. Ugyancsak kölcsönért folyamodik más európai uralkodókhoz, persze a törökök elleni háborúra, de nem jár sikerrel. Nem tudván visszafizetni az adósságot, a velenceiek elfogják, börtönbe zárják. Levelet ír az otthon maradt fiának, kérve a váltságdíj összegét, de ez a füle botját sem mozdítja, sőt örvend, hogy ő lehet a király. Az öccse, Manuel, a ki Termában volt helytartó, megszánta az apját és elküldte a pénzt. Ez aztán nagy ellenségeskedést váltott ki a bátyja részéről. De az apa bosszúja sem marad el, mert az engedetlen fiát beadta Murádhoz janicsárnak.

Miközben Murád és Ioannes (valószínű, hogy V. Ioannes) együtt tevékenykednek Európában, a fülükbe jut, hogy fiaik Andronikus és Sauzo államcsínyt terveznek ellenük. Az apák kegyetlen bosszúra készülnek. Elfogják a két fiút, a katonáikat lemészárolják, a gyerekeknek pedig: Sauzónak kinyomják a szemét, Androniknak meg forró ecetet öntenek a szemébe. Murád a triballokkal vívott csatában, Koszovóban vesztí az életét, ott is temetik el. Murád halála után Bajazid, Murád fia veszi át a hatalmat. Ekkor felkeresi őt a megvakított Andronik, és felajánlja az országot Bajazidnak, plusz óriási évi adóra kötelezi el magát, ha a szultán megteszi őt Görögország királyának. Ez meg is történik, az apát, Ioanest, és fiait, elfogják és börtönbe zárják. Alig négyévi raboskodás után újra visszakerül a trónra, miután még nagyobb évi adót ígér Bajazidnak.

⁵⁴⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Biz%C3%A1nci_cs%C3%A1sz%C3%A1rok_list%C3%A1ja.

⁵⁴⁹ https://hu.wikipedia.org/wiki/Oszmán_uralkod%C3%B3k_list%C3%A1ja.

⁵⁵⁰ „Ea tempestate Scythae parva manu á Sarmatia prodeuntes, festinabant ad Istrum quo transmisso Turcos quos eo loci deprehenderat atroci praelio inito suderunt: et propemodum omnes demptis paucis necaverunt.” (Acropolite, 1615. 27.)

Ilyen körülmények között, ha Zsigmond király a cirkálóval Bizáncba utazott, vajon kivel találta szembe magát ott? De valószínű, hogy török cirkáló vitte őt Bizáncba.

1438-ban a görög király (ez már VIII. Ioannes lehetett) érezve a török veszélyt, segítség reményében Rómába megy: „Végre Ioannes görög király megértve a görögök helyzetét, hogy nagy veszélyben vannak, az ’üllő és kalapács’ között, összegyűjtötte Bizánc tanult embereit és püspökeit, és elhajózott Itáliába IV. Jenő pápával való megbeszélésre. A vallási viták veszekedésbe torkolltak, ezért se meg nem egyeztek ezen a téren, se segítséget nem kaptak, így üres kézzel hazautaztak.”⁵⁵¹

Hódítás zarándokokkal: Konstantinápoly bevétele

A latin nyelvben a zarándok neve peregrinus, ami zarándokot, utazót, vagy migránst jelent. A zarándokok felhasználása katonai műveletekben először III. Ince pápa idejéből van feljegyzés, aki az albigens eretnekek leveréséhez 6000 tébai harcost és 40.000 zarándokot (peregrinos) alkalmazott. Ugyanehhez a fogáshoz nyúlt I. Mehmet szultán Bizánc bevételénél 1453-ban. 1456-ban Nándorfehérvár (Belgrád) ostrománál szintén ezeket találjuk a török ostromlóknál, de ugyanilyen zarándokokat használt fel Kapisztrán János nem kis sikerrel, ugyanis részben ezeknek köszönhető a vár sikeres megvédése. Kik voltak valójában ezek a zarándokok? Nincstelen szerencselovagok, de zömében képzetlen koldus tömeg, akik a zsákmány reményében, vagy a hit megvédése érdekében (mint a Kapisztrán által toborzott zarándokok) készek voltak az életüket kockáztatni. Kapisztrán nagy érdeme az volt, hogy híres szónoki képességével mozgósítani tudta ezeket a tömegeket. Ennek a műveletnek a hátulütője az volt, hogy a nyomorból jött koldussereg magával hozta a pestist is.

Mehmet, Murát fia már nyáron hozzáfogott a Boszporusz európai partján, ahol a szoros a legkeskenyebb, egy erődítmény építéséhez, melyet Laemokopiának nevezett el. Az erődítmény magas tornyokkal volt ellátva, melyekben ágyuk voltak elhelyezve, az európai hajók megakadályozására. Ezután elindította a fosztogató hadjáratot a Peloponnészosz ellen.

„Negyvenmillió ember volt ebben az időben a király seregében. (Ez biztos, hogy túlzás). Az állatok száma ennek legalább a duplája kellett legyen, hogy annyi embert és lovat ellásson

⁵⁵¹ „Tandem Graecorum rex Ioannes intelligens Graecorum res in summo periculo, quasi inter mallum et incudem versari, adsumtis Bizantii episcopis, nec non Graecorum doctis, conscendit navem et in Italiam profectus est.” (Uo.)

élelemmel. A törökök, amint tudjuk, a szükséges élelmet valami módon máshonnan szerezték be. Ehhez sok tevét és szamarat használtak.”⁵⁵²

A szultán hajóhaddal indult Bizánc ellen. Amint ezt a görögök észrevették, láncsal elzárták a szoros bejáratát. A szárazföld felől a várost dupla fal védte. A szultán felállította a várfalak körül az ostromló eszközöket. Többféle ágyút használtak, melyek közül a legnagyobbakat egy Orbán nevű ágyúöntő csinálta, aki eredetileg a görögöknek ajánlotta a prototípust, de miután ezek visszautasították és mivel pénzhiányban szenvedett („inopia rei familiaris” = a családja ínséget szenvedett), eladta a törököknek. Az ágyúgolyókat a Fekete-tengerbeli fekete kövekből állították elő, melyek súlya, a legkisebbeknek fél táluentum, a legnagyobbaké három táluentum, vagyis kb. negyedkilótól másfél kilóig. A legnagyobb ágyú hangja negyven stádium távolságra is elhallatszott. A vár bevételét a szultán többféle módon kísérelte meg. Az ágyúkkal a falakat rombolta. Megpróbáltak alagutat fúrni a várfalak alatt, mire a görögök tüzet dobtak (valószínű, hogy kőolajból) az alagútásokra. A törökök fatornyokat helyeztek el a várfalak mellett és innen létrákkal próbáltak bejutni a várba. A tengeren nem tudták megközelíteni a várat, mivel a szoros a görögök láncsal zárták el. Ekkor a törökök a hajóikat, összesen hetvenet, a szárazföldön, megkerülve a várat, átvitték az öböl másik felére. Így hajókon is meg tudták közelíteni a várat. Két görög hajó megpróbálta megakadályozni a török hajók vízrebocsátását, de a törökök elsüllyesztették, az életben maradt legénységet a várfalak alatt, a görögök szemeláttára lefejezték. Erre a görögök is lefejeztek néhány török foglyot a várfalak csúcsán, a törökök szemeláttára.

Negyvennapi ostrom után a vár tornyai leomlottak és a várfalak nagy része is. Maguk a görögöknek is voltak ágyúik, de ezek használata többet ártott, mint használt, mivel minden lövésnél a falak megremegtek és a frissen visszaépített részek könnyen leomlottak. Miután nyilvánvalóvá vált a vár eleste, egy Ismael nevű török küldött érkezett a görögökhöz, és ekképp szólt hozzájuk: „A helyzetetek, görög férfiak, válságos állapotba került. Miért nem menesztetek küldöttet a szultánhoz békét kérni? Ha rám bízátok ezt a feladatot, könnyen rábírom a szultánt a békekötésre. Mert nem látom, hogy ki tudná nektek jobban kieszközölni a kegyelmet. És ha létre is hozhat egy egyességet, utána le fogják rombolni a városotokat és nyomorultul meg fognak ölni: az asszonyaitok és gyerekeitek rabszolgák lesznek és a legnagyobb nyomorúság vár rátok. Küldjetez tehát habozás nélkül követet a szultánhoz és békét fogunk nektek kieszközölni.”⁵⁵³

A görögök el is küldték egy emberüket a szultánhoz, de a szultánnak úgy tűnt, hogy túl alacsony rangú, ezért nem bocsátkozott vele tárgyalásba, hanem megfizethetetlen váltságdíjat kért a város megkímélése fejében. Így a görögök kilátástalan helyzetbe kerültek, a törökök meg felkészültek a vár bevételére. A szultán a következő beszédet intézte a migránsokhoz (peregrinos): „Zarándokok, fiacskáim, kik kitűnően helytálltatok bármilyen háborús helyzetben, bízom bennetek, hogy ezt a várost be fogjátok venni. Tudjátok, amikor erről beszéltem veletek, azt mondtátok, hogy a város bevétele könnyű lesz, ha a falak leomlanak. Ha körülviszlek benneteket, s megkérdem, hogy elég fal leomlott-e? Mindez az ágyúzásnak köszönhető. Most tehát amikor eljött az idő, hogy hozzáfogjunk az ostromhoz, a következő ajánlatot teszem nektek. Ti, akik úgy mellettem, mint az elődeink mellett, mindig dicsőséggel kiálltatok, most a görögök

⁵⁵² „Quadraginta myriades hominum dicuntur tum temporis in exercitu regis fuisse. Numerum autem iumentorum apud omnes constat duplo maiorem fieri, ut satis alimenti pabulique equis hominibusque sit Turci quod sciam sibi necessaria semper apportant, quocumque tandem bellandi gratia proficiscantur.” (Wolf, 1578. 115.)

⁵⁵³ „Res vestre, viri Greci in summo discrimine nunc versatur. Quare non mittitis legatum ad regem petitem pacem? Si mihi vultis negocium istud committere, facile eo inclinabo regis animum ut vobiscum foedus feriat. Nam non dubito quin gratiam maximam satis relaturi ei qui illud vobis effecerit. Et quam primum foedus intervenerit urbs vestra foedissime diripieretur et vos ad internecionem omnes miserabilem in modum peribitis: Uxores liberi vestri in mancipiorum numerum referentur et in calamitatem devolvemini intolerandam. Mittite igitur mora omnis absit, legatum ad regem et pacem vobis conficiam.” (Uo.)

birodalmát fogjátok megszerezni. Hogy felednétek el, hogy Európában és Ázsiában prefektúráink vannak. Ezt a tisztséget annak fogom adni, aki előbb jut fel a legmagasabb falra. És az iránta tett kegyeim nem fognak szűnni...”⁵⁵⁴

A vár elleni támadás március napjában kezdődött: Megfújták a kürtöket, dobok, cimbalmok, sípok adtak a jelt a támadásra. A görög várvédők között alig akadt, aki nem volt sebesült. A török előcsapatok (peregrini=migránsok) benyomultak a városba, és megkezdődött a gyilkolás és fosztogatás. „A ’zarándokok’ egyre-másra hurcolták a szultán sátrához az asszonyokat és gyerekeket, kik a görög előkelők gyerekei és asszonyai voltak.”⁵⁵⁵ A szultán sátrai körül rengeteg finom ruha és más értékes holmi halmozódott fel. A peregrinek (migránsok) megkezdtek a zsákmányolt aranyékszerek árusítását. Egynéhány peregrin megjelent a szultánnál a görög király fejével, nagy fizetséget remélve, de nem tudták elmondani, hogy milyen körülmények között vesztette életét a király, így elestek az ígért előléptetéstől. Izidor lengyel bíborost inkognitóban eladták, mint rabszolgát, de sikerült megszöknie, ha felismerték volna, nem került volna el a kivégzést. Nagyon sok velencei hivatalnok és kereskedő jutott erre a sorsra.

A könyvtiltás elindulása

Száz évvel Komstantinápoly eleste után a Katolikus Egyház kétféle ellenséggel találja szemben magát. Egyfelől a török terjeszkedés (ami egyben az iszlám terjeszkedését is jelentette), másfelől a protestáns vallások megjelenése. Ezek ellen, úgy ítélte meg, hogy csak drákói intézkedések foganatosítása lehet hatékony. Ezen intézkedések egyike a nemkívánatos könyvek ellen irányult.

„Amennyire csak tudjuk, a legnagyobb odafigyeléssel és gondossággal megelőzni, nehogy a gondatlanságunk miatt vesszenek el a juhaink: kik a Jézus Krisztus drága vére által lettek megváltva.”⁵⁵⁶

Így a tridenti zsinaton felállították a tiltott könyvek listáját.

„Akik viszont ezek ellen a szabályok és tiltások ellen tesznek: azok ugyanis, akik eretnek szerzők írásait, vagy tiltott hamis tanításait olvassák, vagy birtokolják: ezek a törvényes kiátkozási büntetés alá esnek: ez okból keresni kell és intézkedni az eretnek gyanús egyénekkel szemben: más büntetések mellett az Apostoli Szék és a szent kánonok által meghatározottak értelmében. Aki viszont olyan könyveket olvas, melyek más okból tiltottak, például a halálos gonoszság bűnét tartalmazzák, a Püspökök által lesznek szigorúan elítélve.”⁵⁵⁷

⁵⁵⁴ „Vir peregrini, meique filii, qui semper rem praeclare geritis quocunque belli tempestatem vertero in vobis certo situm est ut urbs illa occupetur. Scitis cum sententiam vobis interrogarem, quod respondistis urbem captu esse facilem, si saltem muri sternerentur. Circumductos igitur vos interrogavi si satis iam muri dissipati videantur. Tantum igitur muri quantum satis apparebat vobis, bombardarum impetu corruerat. Nunc itaque cum tempus postulet ut oppugnationem urbis accipiamus, hec vobis proponere volui. Vos qui ubique cum apud me, tum apud maiores nostros semper plurimum laudis et gloriae rebus fortiter gestis invenistis, rogo Graecorum regnum parare velitis. Haud vos praeterit quot nobis in Europa Asiaque praefecturae sint. Harum et pulcherimam et optimam ei dabo, qui primus in supremum murum evaserit. Eundemque pro dignitate honorare non cessabo...” (Uo.).”

⁵⁵⁵ „Peregrini continuo regis castra mulieribus et pueris qui erant Graecorum illustrii liberi, repleverunt: magnasque inde opes ferentes, admodum opulenti facti sunt.” (Uo.).

⁵⁵⁶ „Quanta maxima possumus cura et diligentia praecavere, ne propter negligentiam nostram pereant oves: quae pretiosissimo Domini nostri Iesu Christi sanguine sunt redemptae. (*Index Librorum prohibitorum...* 1569. A2.)

⁵⁵⁷ „Si quis autem adversus eas regulas, prohibitionemque fecerit: is quidem, qui hereticorum libros vel cuiusvis auctoris scripta propter haeresim, vel falsi dogmatis suspicionem damnata, atque prohibita legerit, habueritve: ipso iure in excommunicationis poenam incidat: eamque ob causam in eum tanquam de haeresi suspectum inquiri, et procedi liceat: praeter alias poenas super hoc ab Apostolica Sede, sacrisque Canonibus constitutas. Qui autem libros alia de causa prohibitos legerit, habueritve praeter peccati mortalis reatum, Episcoporum arbitrio severe se noverit puniendum... Dat. Romae. apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIII. Martij, M.D.LXIII. Pontificatus nostri anno Quinto.” (Uo. A3.)

Ezek a rendeletek a templomokban felolvasandók, és a templom bejáratára kiszégezendők. A törvény három hónappal a kihirdetése után lép életbe.

„Első szabály: Minden 1515. előtti könyv, vagy azok melyeket a pápaság, vagy az ökumenikus zsinat elítélt és nem található ebben a listában, ugyanúgy kiátkozandók.”⁵⁵⁸

Ha figyelembe vesszük, hogy találtunk az 1614-es évből az új irányzatnak nem megfelelő dátumozást, akkor előjön a százéves időcsúsztatás, ami sok helyen fellelhető.

„Második szabály: Az eretnekek könyvei, azoknak is, kik a fent jelzett év után eretnekségben találtak, vagy erre buzdítanak, és azoknak is kik maguk az eretnekek fejei, vagy azok voltak, mint Luther, Zwingli, Kálvin, Baltazár Picomontanus, Swenschedius, és hasonló, kiknek neveik, címeik, és érveik ismereteseek, mind tiltottak.”⁵⁵⁹

Aztán a listán találunk két figyelemre méltó mondatot a „Bizonytalan szerzőktől való tiltott könyvek”⁵⁶⁰ esetében:

1. „A Fraciskánusok Koránja.”⁵⁶¹

Azt megfigyelhettük, hogy előbb megjelent a keresztény vallás, előbb görög, majd latin nyelven, és később szlavón nyelven lett terjesztve. A görögök a legműveltebbeknek számítottak, és amint látjuk, a vallás lassan mind kevésbé műveltebb népek közt kezdett terjedni. Persze a tanítást mindig a befogadók értelmi nivójához kellett igazítani. Ezért a tanítás mind primitívebb formákat kezdett ölteni. Ha elolvassuk a Koránt, rájövünk, hogy az összes monoteista tanítás közül a legegyszerűbb megérteni. De kik is voltak a ferencesek? Azok, akik a legszegényebb néprétegek tanítását tűzték ki célul, és a fent megnevezett könyv címe azt sugallja, hogy egy időben a megcélzott nyáj a Közel-Keleten volt. Ez a törekvés valószínű, hogy 1400 körülre esik, amikor Zsigmond királyt a nikopoli (nikápolyi) csata elvesztése után Bizáncban a vallási muftik megfőzték, hogy járuljon hozzá a három monoteista vallás egyesítéséhez. Bizánc ettől remélte az életben maradást, a törökök pedig akár manapság az európai kultúrába való integrálódást. Miután ez a konstanzi zsinaton nem sikerült, Zsigmond minden igyekezetének dacára, ekkor a muftik a magasztos célt török invázióval próbálták véghezvinni.

2. „A zsidók Talmudja, és mondásaik, feljegyzéseik, értelmezéseik, kifejtéseik: de ha a Talmud név nélkül jelennek meg, és nem tartalmazzak a kereszténységre sértéseket, vagy rágalmatokat, akkor megtűrhetők.”⁵⁶²

⁵⁵⁸ Regula prima: „Libri omnes, quos ante annum M.D.XV. aut summi Pontifices, aut Concilia oecumenica damnarunt, et in hoc Indice non sunt, eodem modo damnati esse censentur, sicut olim damnati fuerunt.” (Uo. A5.)

⁵⁵⁹ „Regula II: Heresiarcum libri, tam eorum, qui post praedictum annum haeresis invenerunt, vel suscitaverunt, quam qui haeticorum capita, aut duces sunt, vel fuerunt, quales sunt Lutherus, Zvinglius, Calvinus, Balthasar Pacimontanus, Swenschedius, et his similes, cuiusque nominis, tituli, aut argumenti existant, omnino prohibentur...” (Uo.)

⁵⁶⁰ „Incertorum authorum libri prohibiti.”

⁵⁶¹ „Alchoranus Franciscanorum.” (Uo. B2.)

⁵⁶² „Thalmud Haebreorum, eiusque glossae, annotationes, interpretationes et expositiones omnes: si tamen prodierint sine nomine Thalmud et sine iniuriis et calumniis in religionem Christianam tolerabuntur.” (Uo. D6.)

V. Kárpát-medencei helyszínek népe

1. Kárpát-medencei életünk, történelmünk

Egyik nagy találmányom az lett, amikor észrevettem, hogy a legkorábbi nyomtatott írott források sokban eltérnek a többiektől, nincs még bennük minden megghamisítva, ezért érdemes rájuk figyelni. A figyelmünkre érdemes lehet például a földrajzi helyek bemutatása, és még inkább a történelmi szereplőké, hiszen azok sokaságát nem minden esetben igazították a hamisítás előtti állapotokhoz. Ilyennel találkozunk például Nicephorus Callistus (Xanthopulus) írásában: „Bizony, bizony, nemcsak ez, de ennél sokkal veszélyesebb dolgok is megakadályozták Valenst, hogy megtámadja a hunokat. A gótok ugyanis, akik előbb az Isteren túl laktak, és ahol más barbárokon uralkodtak, a hunok által ki lettek taszítva, és átmentek római területre. Ezek a hunok azonban ugyanazok, kiket a régiek Nebrosoknak (Nevros, Neuros) neveztek, és akik a Riphei-hegyeken laktak, ahonnan a Tanais folyó ered, mely a Meotiszi-mocsarakba ömlik. Ez a nemzet ismeretlen volt a trákoknak is, akik az Ister mellett laktak.”⁵⁶³

Szerintem ezt az utolsó mondatot és a Neuros Nebrossá torzítását céltudatosan szűrták be, nehogy valaki rájöjjön a tényekre. Mert egyébként Hérodotosz, amikor leírja a szkíták országát, tudniillik a Kárpát-medencében, itt említést tesz a neurok törzséről. A régi írásokban a *b*, *v*, *u* betűk néha felcserélődnek. A Riphei-hegyek vonulata Hérodotosz szerint nyugatról kelet felé húzódik, tehát csakis a Kárpátok lehet. Amelyik folyó innen ered, és amit itt Tanaisnak nevez, az csak a Tisza lehet. Hérodotosz szerint Dáriusz felhajózik az Isteren addig, ahol a folyó kettéválik (a Vaskapu környéke) és ott hidat építtet. A Vaskaput nem hiába nevezték így, mert volt idő, amikor majdnem elzárta a Duna folyását, így a folyó ketté lett választva. Ha ehhez hozzávesszük azt a kevés időt (tudniillik 60 nap), ami alatt a szkítákat üldözi (Dáriusz), szamarakkal és gyalogos katonákkal, közben nyolc várat épít, akkor a hadjárat helyszíne, csakis a Kárpát-medence lehet.

Nem kell mondani, hogy Hérodotosz helyes értelmezésével helyére kerülhet minden. Nemcsak a szkíták és magyarok (hunok) azonosítása, hanem Kárpát-medencei eredetük, és a perzsákkal való tagadhatatlan kapcsolatuk (lásd Tarih-i üngürüş, azonos hatalmi fogalmak stb.) azokban az időkben, amelyekből eddig ki voltunk zárva. Akár a Duna, akár a hozzá kötött Vaskapu, ugyancsak kulcs lehet tehát, vagy még a Tisza „Tanaiszsága” is. Az összefüggő adatokat azokból a felkutatott „beszédes” régi könyvekből veszem sorra, egyre újabb kérdésköröket is nyitva, ahogy felbukkannak az elemző gondolkodás számára, főként időrendi sejtések miatt.

Rudolph Roht könyvéből idézem: „A hunok származása Jornandes szerint: A mágus nőktől, kiket Aliorumnáknak nevez, mások Alrunáknak. Olahus Magnus Adelfrunáknak nevezi [amiben megtaláljuk a runa szót]. Hozzáteszi, hogy még az ő idejében is Góthiában sok rúnairásos kő található. Miután Idantirus gót király kitiltotta a hadseregéből a nőket, ezek faunokkal és szatírokkal hálván születték a hunokat.”⁵⁶⁴ Jornandes szerint pedig „a hunok vad nemzetsége, ahogy Priszkosz elbeszéli... a Meotiszon túl lakott, vadászattal foglalkoztak, egyébhez nem értvén, csak amikor nagyobb néppé nőtték ki magukat, rablással, és fosztogatással zaklatták a szomszédos törzseket.”⁵⁶⁵ Eltekintek Jordanes magyargyűlöletéből áradó gyalázkodásától,⁵⁶⁶

⁵⁶³ „Verum enim vero non haec tantum, sed et alia longe deterior et exitiosior res Valentis impetum cohibet. Gothi namque, qui primum ultra Istrum domicilia habuere, et aliis ibi barbaris imperavere, ab Hunnis inde expulsi, Romanorum fines transierunt. Sunt autem Hunni isti, quos veteres Nebros appellarunt Ripheorum montium accolae, unde Tanais fluvius ortum trahens, undas suas in Meotidem paludem provoluit. Haec gens antehac ignota fuit Tracibus, qui Istrum accolunt, atque.” (Callistus, 1561. 585.)

⁵⁶⁴ „Addit, sua adhuc aetate lapides complures in Gothia inventosuisse. Faunos ac sathiros compressis feminis, quas lustrato exercitu Idantyrus Rex Gothorum exclusisset, Hunos generasse.” (Roth, 1679.)

⁵⁶⁵ „Hunorum natio saeva ut Priscus Historicus refert... in Meotide palude ulteriorem ripam insedit, venationum tantum, nec alio labore experta, nisi quod postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.” (Roth, 1679. 4. §.)

⁵⁶⁶ Jornandes visszavetített szerző, akinek valós alakját Jordanesnek hívhatták. Nem kevés középkorban élt történészt vagy vallási személyt egyazon néven vagy kissé módosítva visszadatáltak az ókorra. Ilyen például

de rámutatok, hogy ez a Meotisz, ami mocsarat jelent, bőven megtalálható volt Pannónia területén. Továbbá „cezáriai Prokópiusz pedig a Kaukázusban lakókként említi őket, azt állítván, hogy szabíroknak is nevezték őket.”⁵⁶⁷ Ideillik, hogy Tímár Sándornál olvashattunk a Kaukázusról, mint a Keleti-Kárpátokkal azonosítható névről.⁵⁶⁸ Megjegyzem, hogy Prokópiusz, közel-keleti lévén, valahol Közel-Keleten képzelte el a hunok eredetét, így messzire vezető kérdéskört nyit meg, kezdve azzal, nincsen-e túl messze a Közel-Kelet a Kaukázustól, avagy a Kárpátoktól.

Talállok olyan történetíró is, aki a hunokat a Jeges-tenger mellől származtatja: Ammianus Marcellinus szerint „a hun nemzet emlékei könnyen felismerhetők a régiéknél, kik a Meotisz-mocsarakon túl a jeges óceán mellett laktak, kik túltettek minden kegyetlenkedőkön... Vas pengével borotválták arcukat, de már a csecsemők arcát megvagdosták, hogy hozzászokjanak a fájdalom elviseléséhez. Szakáll nélkül öregszenek meg, és a fiatalok arcán sincs semmi szépség, mivel időnként kivagdossák az arcszőrt, forradást hagyva az arcukon.”⁵⁶⁹ És „nemsokára a gótok ellen fordították a fegyvereiket, kik nem sokkal azelőtt vándoroltak ki a hazájukból, és a Tanais mellett sátoroztak le, ahogy Prokópiusz meséli: Tehát a kimmerek, kik alatt hunokat ért, elrabolták a gótok földjeit, kik egy ideig ellenálltak, aztán gyerekeikkel és asszonyaikkal átkelve a Dunán, elárasztották a római területeket.”⁵⁷⁰

Láthatjuk, későbbi beszúrásnak vehető a Jeges-tenger emlegetése: ugyanúgy kilóg a sorból, mint a Meotisz és a Tanaisz is, hacsak nem mind a Kárpát-medencében lévőnek tekintett. S miközben a magyar krónikák szkítákat, hunokat és magyarokat jellemeznek ezekkel a helyekkel, teszik őket ezekre az említett helyekre, itt, a most idézett szövegben, mindez a hunokra vonatkozik. Sőt megállapíthatom, hogy a kimmer szó szörnyszülöttet jelent, és ezt a hunokra érti a szerző. *Tehát olyan nép, hogy kimmer valószínű, hogy nem létezett.* És bizony még sok más kitalált nép is feleslegesen van jelen a történelemkönyvekben. Nekünk se kell tehát e három-négy néven nevezünk elődeinket. Ennek megfelelően találjuk, hogy Michael Rítius szerint „Valens a városban ura volt a helyzetnek, de 373-ban, a szkíta nemzetséggű hunok, kiket egyesek ungroknak hívtak, Keme és Kadika testvérek, valamint Béla vezérekkel elhagyták szállásaikat, gyerekeikkel, asszonyaikkal, állataikkal és szükséges szerszámaikkal átkeltek a Meotiszra, ahonnan kiűzték a gótokat és elfoglalták a területüket.”⁵⁷¹

Arra következtethetünk, hogy ezek a hunok a neveikből ítélve, és abból, ahogy egyesek hívták őket, már inkább magyarok. Arra viszont itt nincs utalás, hogy a gótokat milyen területről űzték el. Ez lehet a Dunántúl is, mint ahogy már annyiszor megtörtént.

Ne mulasszuk el észrevenni, hogy a Dunántúl bevonása a történetbe már végleg eltávolít bennünket a szkíta-hun magyarokkal kapcsolatban a „sztyeppe régiótól”, annak akár kelet-európai, akár nagy-alföldi területeitől. Annak ellenére, ha ezekkel a gótokkal is bajok lesznek a

Jordanes aki a középkorban tevékenykedett, és Jornandes, aki a VI. században. Áruklódó azonban, hogy az írásokban a VI. századi néha Jordanes, máskor meg Jornandes név alatt szerepel.

⁵⁶⁷ „Procopius caesariensis quidem illos Caucasi accolat facit, haec sunt inquiens, que de Caucasiis iugis dicenda erant, habitantur Hunnis, quibus Sabiri cognomentum, et aliis gentibus, Hunnicæ pariter originis.” (Roth uo.)

⁵⁶⁸ Tímár, 2020.

⁵⁶⁹ „Hunnorum gens monumentis veteribus leviter nota, ultra paludes Meoticas glaciale Oceanum accolans, omnem modum feritatis excedit... Nam maribus fero genas secant, ut antequam lactis nutrimenta percipiant, vulneris cogantur subire tolerantiam. Hinc imberbes senescunt, et sine venustate ephedi sunt, quia facies ferro fulcata, tempestivam pilorum gratiam per cicatrices absumit.” (Roth, 1679. 4. §.)

⁵⁷⁰ „Non multo post arma sua converterunt contra Gothos, quos iam antehac ex illis locis demigrasse, ac iuxta fluvium Tanaim castra sua metatos esse Procopius prodit: ... Ergo Cimmerii, per quos Hunnos intelligit, raptatis agris Gothorum, qui resisterant, multa caede pellunt ceteros, quibuscunque fuga fuit copia, ii cum uxoribus, liberisque derelicta patria, Danubium transgressi Romana invasere.” (Roth, 1679. 10. §.)

⁵⁷¹ „Valens in Urbe rerum potiebat, ac anno salutis trecentesimo septuagesimo tertio Scythiae gens Hunni, quos aliqui vocant Ungros, assumptis Cheme Chadichiaque germanis et Bela ducibus relictis patriis sedibus, ad armatorum decies centum octoginta milia, cum liberis uxoribus et supellectilis iumentisque et omni pecore superata Meotide, quo primum delati sunt Gothorum fines occuparunt.” (Roth, 1679. 11. §.)

későbbiek során, mert utólagos célokat szolgált a történelembe bevonásuk. Egyelőre csak azt jegyezzük meg, hogy az így kialakuló valóságos csaták vagy csetepaték, kétszer-háromszor is előfordulnak aztán az írott történelemben. Amint a katalaunumi csata helyszíne is szerintem a legenda homályába vész. Igaz, hogy a mai történelmi szemlélet a franciaországi Champagne–Ardenhez teszi, de az alábbi szöveg viszont egyértelműen Spanyolországba: „A Katalaunumi mező, melyet Mauricinek is neveznek, száz leukas hosszú és hetven leukas széles. A galloknál egy leuka ezeröttszáz lépés. Katalaunia vagy Katalonia ahogy mások kiejtik, Spanyolországban található, nem messze Aragóniától és a Pireneusoktól a Mediterrán-tengerhez közel. Egyesek szerint az eredeti név a Gothalanía a goth és az alán nevek összevonásából.”⁵⁷²

Alkalmazott módszerem itt is ugyanolyan meglepő eredményt hozott, mint előbb a Kárpát-medence esetében: A nem kellően átfésült korai latin szöveg egészen mást tartalmaz, mint amire a történetírás irányt vett. A főbb egyezések már megvannak, azaz Attila csatájáról van szó, de a részletek még nincsenek egységesítve: nem gall, hanem spanyol helyről írnak, amely nevet egyébként máig ugyanúgy értelmezzük. És majd később látjuk a még meglepőbb összefüggést a magyar és a spanyol történelem között. Ennek valami előzménye lehet az általam görög–latin szómagyarázatból előbányászott, Budáról szóló kedves történet: „Zerkon, kit szkítának mondtak, mór származású rút, hebegős, és nevetséges külsejű. Kisnövésű, púpos, görbelábú, széles lapos nagy orrlyukakkal, melyek közt az orr alig volt kivehető. Ardaburio ajándékozta Asparusnak Afrikában, majd fogságba esett, amikor a barbárok [hunok] megszállták Trákiát, és a Szkíták királyához vitték. Attila nem volt elragadtatva a külsejétől. Blédának viszont mód felett tetszett amilyen furcsán beszélt, és méltóságteljesen járt. Így mindig jelen volt a lakomákon meg a hadjáratokon, ahol nevetségesen használta a fegyvereket. Blédának annyira kedves volt, hogy amikor római foglyokkal megszökött, nem törődve a többi szökevénnel megparancsolta, hogy csak őt hozzák vissza. Amikor megkötözve visszahozták, és elmúlt a haragja, Bléda megkérdezte a szökés okát, és hogy miért gondolja, hogy a rómaiaknál jobb dolga lenne? Zerkon azt felelte, hogy nem is igazán menekült, de a szökés oka, hogy nincs felesége. Így hát Bléda inkább tréfából, hozzá adott egy asszonyt a királyné cselédei közül. Ez után mindig Blédánál tartózkodott. Bléda halála után Attila elajándékozta Aetiusnak a nyugat-római fejedelemnek, aki visszaküldte őt Asparinak.”⁵⁷³

⁵⁷² „Sunt autem campi Catalaunici, qui et Maurici nominantur, centum leucas, ut Galli vocant, in longitudine, et septuaginta in latitudinem procurentes. Leuca autem Gallica mille quingentorum passum quantitate metitur, secundum Jo. Magnum... Catalaunia, sive ut alii pronunciant catalonia, ex Hispaniae provincia non procul ab Arragonia et Pireneis montibus ad mare mediterraneum sive internum exposita. Dictam eam esse volunt, quasi Gothalaniam, a Gotis et Alanis voce composita...” (Roth, 1679. 32. §.)

⁵⁷³ „Zerkon Scitha dictus, Maurusius genere, deformitate corporis et balbutie ridiculus. Brevis erat, gobbosus, distortis pedibus: naribus ita depressis, ut nasus inter eas vix appareret. Aspari Ardaburio in Lybia donatus, captus est, barbaris Traciam invadentibus, et ad Scytharum reges adductus. Ac Attila quidem nec aspectum eius tulit. Bledas autem eo supra modum delectatus est, cum non solum ridicule loqueretur, sed et ambularet, magnificeque incederet. Itaque conviviis et expeditionibus intererat, armis ridiculis instructus. Bledae adeo charus, ut cum Romanos fugitivos secutus esset, neglectis ceteris, istum omni studio inquiri iuberet: adductumque in vinculis conspicatus, riferit missaque ira fugae causam quesierit, et qua gratia Romanorum res meliores suis iudicaret? Is vero respondit, se non recte fugisse: sed peccati eius fuisse causam, quod sibi uxor non daretur. Itaque Bledas maiore etiam cum risu despondet ei mulierem nobilem é Regine ministris, sed ab eius ministerio ob facinus quoddam exclusam. Sic perpetuo cum Bleda vixit. Post obitum vero eius Attila Occidentalium Romanorum duci Aetio, Zerkonem dono mittit, qui eum ad Asparem remisit. (Suida, 1564. 362.)

Szkitia elhelyezkedése

A *Scythica dissertatio*⁵⁷⁴ – a Szkitiáról való értekezés – nyomán kijelenthető, hogy minden jel arra mutat, hogy a nagy orosz síkságra lokalizált Szkitia mellett létezett egy ősbibb, kisebb méretű Szkitia a Kárpát-medencében. Érdekes, hogy míg idegen történészek csupa jót írnak a számlánkra, addig mi öngyilkos módon magunk alatt vágjuk a fát.

„Ők (a szkiták) magukat skolotáknak nevezték.”⁵⁷⁵

A régi latin írásokban a szkita szót *scitanak* írják, ami tudást jelent. Valószínű, hogy ugyanilyen értelme volt a skolotának és lehet, hogy a *skola* latin szó is innen ered.

„A szkita név valójában talán a perzsa háborúk idején kezdett elterjedni: Homérosz biztosan nem tesz említést róla. Úgy tudni, hogy északon nomád életet élve a nemes igazságosságuk miatt dicsérték őket. Valójában sem a szkita, sem a skolota név nincs említve Homérosznál, pontosan nem lehet a névre következtetni még ott sem, ahol Homérosz északi tejevőkről beszél.”⁵⁷⁶

„Ptolemeusznál sem találunk írást a szkitákról, csak annyit, hogy különbséget tesz az Imáumi-hegyen kívüli, és azon belüli Szkitia között.”⁵⁷⁷

Az Imáumi-hegyet csakis a Kárpátok gyűrűjével lehet azonosítani. Ha valamiről azt állítjuk, hogy belül van, akkor azt valami körül veszi.

„Az Iszter a Nílus után a Föld legnagyobb folyója, mely a keltáktól ered, egész Európát átszeli kelet felé: miután pedig az Agathirszeknél (a mi Magyarországunknál) találkozik a Marossal, utána kelet felé veszi az irányt. Mégis (hogy úgy mondjam), mintha egy más folyóról

⁵⁷⁴ Brandstätter, 1837.

⁵⁷⁵ „Ipsi se Scolotas appellabant.” (Uo. 1.)

⁵⁷⁶ „Nomen enim Scytharum fortasse Persici belli tempore increbuit: Homero certe omnino non innotuit. Is novit tantum in universum gentes boreales nomadum more vitam degentes propter iustitiae laudem nobiles, nomine. Proprio nomine nec Scytharum nec Scolotarum ulla sit apud Homerum mentio, et profecto utrumque nomen nondum extitit, nec ubi ponas illos Homeri lactivoros boreales, potest diiudicari.” (Uo. 4.)

⁵⁷⁷ „Quod porro Ptolemeus de Scythis habet nihil est: si enim distinguit Scythiam intra et extra Imaum (montium)...” (Uo. 25.)

lenne szó, amely újra kelet felé megy, melyet Hérodotosz nem nevez meg, bár nem feltételezhető, hogy ő ezt nem ismerte, azon mindenesetre csodálkozni lehet, hogy miért mondja, hogy a kijárat ismét kelet felé fordul.”⁵⁷⁸

Hérodotosz tudhatott egy pannóniai tengerről, amely a Vaskapu elzáródásakor időnként feltöltődött a Duna–Tisza–Maros találkozási körüli. *És amikor egyes írásokban megjelenik a Ponto aquilonari (északi tenger), akkor inkább erre gondolhatunk, és nem az északi jeges óceánra.* Valószínű, hogy a Maris (Maros) folyó a nevét épp ettől a „tengertől” kapta: mare=tenger. A Marossal persze a Duna csakis úgy találkozhatott, ha már előzőleg egyesült a Tiszával, egy tavat képezve. Valószínű, hogy Ovidiust is ide száműzték és nem a Fekete tenger mellé.

Ovidius: „Azonban hidd el, hogy nem feltételezzük, hogy nem tudod az okát, hogy miért fagy be télen a Szarmát-tenger. A közelünkben (lakó)kocsik vannak, melyekben igen hideg van. Innét ered a Bóra, ez gyűjti egy helyre az embereket. De az északkal ellentétes irányból fújó melegebb szél lassan jön és ritkán. ... Ez a megrekedt mocsári állóvíz nem igen kék, inkább zavaros színű.”⁵⁷⁹ – Ez a szarmát tengernek nevezett mocsári állóvíz nem lehet más, mint a fent említett Pannon tó.

Másik forrás szerint: „Ezt a magyar Szkitiát az első történelemírók Európába helyezték: mely kelet felé terjed, egyik oldalát az északi tenger, másik oldalát a Rifei-hegy határolja, kelet felé Ázsia, nyugat felé az Etele folyó, melyet Donnak is neveznek... azt is írják, hogy az itt élő népek csak hiábavalóságokkal foglalkoznak, lusták, nemi kicsapongók, szeretnek rabolni inkább sötét, mint fehér a bőrszínük... Ezenkívül Szkitiából ered a Donnak nevezett nagy folyó, amit a magyarok Etelnek hívnak, mely folyó havas hegyeken folyik át, melyek körülzárják Szkitiát... A Szkita Haza hossza háromszáz hatvan stádium, a szélessége pedig százkilencven stádium: az elhelyezkedése annyira megerősített, hogy csak egyetlen kis helyen van bejárat hozzá. Kelet felőli szomszédaik a besenyők és a fehér kumánok, és az északi tenger nyugati felén olyan sűrű erdőség található, ami ember számára átjárhatatlan.”⁵⁸⁰

Nyilvánvaló, hogy a kompilátor régi írásokból másolt, amelyeket nem sok sikerrel a 16. századi történelmi felfogáshoz akart igazítani. Itt megtaláljuk a Jordánés-féle magyar gyalázkodást és a magyarok mindenáron való kiebrudalását a Kárpát-medencéből. A Don viszont lehet a Donau (német) rövidítése. Az Etele pedig valószínű, hogy a folyó általános neve, ami az étellel áll kapcsolatban. A legbőségebb táplálékot a folyók nyújtották, nemhiába mondták a Tiszáról, hogy kétharmada víz és egyharmada hal. Az „északi tengert” itt megint a Pannon-

⁵⁷⁸ „Ister maximus terram fluvius secundum Nilum, a Celtis originem capit, omnem Europam perfluit cursu ad orientem directo: postquam vero in Agathirsis (Hungaria nostra) Marim excepit, ad Eurum se convertit, tamen (ut dixi), quamvis alterum amnis flexum, quo ad orientem rursus it, Herodotos non nominet, ideo hunc omnino nescisse non putandus est, alioquin mirum videri potest, cur ostium dicat ad Eurum (rursus) vergere.” (Uo. 38.)

⁵⁷⁹ „Crede tamen, nec te causam nescire sinemus, / Horrida Sarmaticum cur mare duret hyems. / Proxima sunt nobis plaustri praebentia formam. / Et quae praecipuum frigorasidus habent. / Hic oritur Boreas, oraue domesticus huic est, / Et sumit vires á propiore loco, / At Notus adverso tepidus qui spirat ab axe, / Est procul et rarus, languidiorque venit. ... Quinetiam stagno similis, pigraeque, paludi / Caeruleus vix est, diluiturque, color.” (Uo. 11, 12,)

⁵⁸⁰ „Hanc Scythiam Hungaricarum primaevi auctores historiarum in Europa posuere: illamque versus orientem extendi et ab uno latere Ponto aquilonari, ab alio Ripheis montibus, ab oriente vero Asia et ab occidente fluvio Etheul: quem et Don vocari dixerunt: includi scripsere: gentesque in illa procreatas vanitatibus deditas, oia amplecti: actibus Venereis intendere: rapinas amare et generaliter coloris plus nigri quam albi esse dixerunt... Preterea in Scythia grandem fluvium Don vocatum oriri et illum ab Hungaris Etheul nuncupari et hunc fluvium monteus niveos qui Scythiam cingerent transcurrere: amisso nomine Etheul Don vocari... Longitudinemque Scythiae patriae trecentis et sexaginta, latitudinem vero centum nonaginta stadiis extendi: situm etiam eiusdem tam munitum, ut in uno tantum loco parvissimo introitus illac reperiatur existere. Et rursus ab oriente Scythiae Bessos et Cumanos albos vicinari: ac circa mare aquilonis ab occidente usque Susdaliam desertum esse sylvestre humano generi immeabile.” (Bongars, 1600. 7.)

tóval azonosíthatjuk. A Rifei-hegyek pedig a Kárpátok, melytől keletre valóban a besenyők és a kumánok laktak, de ez a vidék abban az időben már Ázsiának számított.

Ha ezt a Szkitiát a Kárpátoktól keletre helyezzük, akkor óriási ellentmondásokat találunk, mivel a Don folyó nem folyik keresztül olyan havas hegyeken, melyek körülzárják Szkitiát. Ellenben a Duna igen. A hab a tortán az, hogy ez a Szkitia annyira körülzárt, hogy csak egyetlen kis bejárata van. Ezt szintén csak a Kárpát-medencével lehet azonosítani.

Hérodotosz Dárus hadjáratáról szólva mondja: „Így Szkitia alakja majdnem négyzet alakú, két része (oldala) tengerek felé tart, egyik a mediterrán, a másik a (Fekete) tenger felé, ugyanakkora távolságra mindkettőtől. (Mert az Isztertől a Boristenesig tíznapi járás, és ugyanennyi a Boristenestől a Meotiszig). A mediterrán tenger irányából a Melanklénosokig, akik a szkiták fölött laknak, húsz napi út. Feltételezem, hogy egy nap alatt 200 stádium utat lehet megtenni. Így Szkitia szélessége (délről északra) 4000 stádium, a Mediterrán tengerig ugyanennyi stádium.”⁵⁸¹

Egy stádiumnak vegyünk 200 métert, így a 4000 st = 800.000 m = 800 km. Tehát körülbelül ennyi a Szkitia hossza és szélessége. A fent leírt elhelyezés szerint épp a Kárpát-medence közepén található. A későbbi kompilátor hamisítási célból ide is beszúrt egy megtévesztő mondatot, ami viszont teljesen idegen a szövegkörnyezettől: „Mert az Isztertől a Boristenesig tíznapi járás, és ugyanennyi a Boristenestől a Meotiszig.”

⁵⁸¹ „Itaque Scythia veluti formam quadratam habentis, duae partes que ad mare pertingunt, altera et mediteranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares. Nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem a Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem a me in singulos dies itineris ducena stadia. Ita transversa Scythae erunt quator millium stadiorum: rectaque ad mediterranea ferunt, totidem stadiorum.” (Herodotus, 1679. 257.)

2. Szkíta származtatási elméletek

Ha megvizsgáljuk a keresztény egyház viszonyulását az értelem és az érzelem iránt, akkor azt tapasztaljuk, hogy mindig az érzelmet részesíti előnyben az értelemmel szemben. Úgy tartja, hogy az ész megoszt, a szeretet egyesít. Az értelem, a gondolkodás valóban diszkriminál (megkülönböztet), mert ez a gondolkodás alapja. Ez az analízis (elemzés), de az újra egyesítést, a szintézist sem lehet vaktában, értelem nélkül elvégezni. Szerintem a keresztény vallás egyik tévedése épp abban rejlik, hogy megpróbál mindent a szeretettel (ami a Pál-apostoli felfogásban kimondott értelem nélküli érzelem) megoldani.

Az a sokféleség, ami a különböző emberekben, nemzetekben, rasszokban megmutatkozik, amit az ész világosan felismer és elfogad, addig a szeretet megpróbálja vakká tenni az embert és azt a hamis látszatot kelteni, hogy mind egyek, egyformák vagyunk. Sajnos a történelem azt mutatja, hogy az ilyen összeboronálások mindig tisztavirág-életűek voltak. A békeidőket a nagy lakomákhoz lehet hasonlítani, amikor rövid időre a résztvevők italok segítségével elkábítják magukat, és egy időre mindenki mindenkivel kibékül. Minden bizonnyal a nagy agapékon sem hiányzott a bor, és mindenki mindenkivel egyformának és egyenlőnek hitte magát. Aztán a kijózanodás után, ismét elmúlt a vakság, és újra be kellett ismerni, hogy nem minden különbözőség áthidalható. Ha nem így történt volna, akkor a történelem, ami 99%-ban háborúkról szól, leírható lenne egyetlen lapra.

A szkíták, amikor békét akartak, nem elégedtek meg a közös borozgatással, hanem vérszerződést kötöttek, de nem ám akárkivel, mert felismerték, hogy kiben lehet megbízni és kiben nem. Azért más népek sem paktáltak le akárkivel: a görögök megkülönböztették magukat a barbároktól, a zsidók a nemzetektől, a keresztények a pogányoktól, a hívők a hitetlenektől stb.

Lássuk, hogy mit írtak erről az ókori történészek! Heinrich Trierenberg írja: „Iszokratész, amikor a görögökről beszél, arrogánsan azt állítja, hogy a görög nem nemzeti, hanem értelem és észbeli hovatartozást jelent, és inkább azokat kell görögöknek hívni, akik ugyanazt a tant vallják, mint azokat, kik Görögországban születtek.” És „Philo, bár zsidó, de a görögök ezen részét követte, és azt állította, hogy kétféle ember van: Görög és barbár, és ez utóbbiak közé sorolta a zsidókat is.” De maga Szent Pál is: „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.”⁵⁸²

„Az apostol szavaiból kiindulva Epiphanes négyféle eretnekséget állít: barbarizmus, szkítizmus, hellenizmus és judaizmus, melyeket anyáknak nevez, és azt állítja, hogy minden eretnekség ezekből származik.”⁵⁸³ Bár a könyvben a négy barbarizmus időszakokra van osztva, de ha eretnekségről beszélünk, akkor ezek az időszakok nem eshetnek a keresztényi időszakon kívülre.

„Egyébként a zsidók nagyobb gondot fordítottak az istentiszteletre, és az igaz vallásra, mint a civil törvényekre és az irodalomra, ami miatt másképp kategorizálták az embereket. Épp úgy,

⁵⁸² „Quantum sibi tribuerint Greci satis nos docet Isocrates, quando superbe admodum de Graeciae nomine declamat, asseritque audacter, non esse illud nationis et gentis, sed rationis ac mentis argumentum, potiusque Graecos vocari, qui eandem cum ipsis hausissent doctrinam, quam qui in eandem Graeciam nati essent... Attamen Philo, quamvis Judeus sequitur hanc parte Graecos, et duo hominum genera in mundo agnoscit, Graecos atque Barbaros, atque in his censet etiam Judeos... Ac B. Paulus cum disisset se debitorem esse Graecis atque Barbaris, mox subiicit, sapientibus, et insipientibus. Rom 1, 14.” (Heinrich Trierenberg: *Disputatione philologica oppositi-onem Barbarorum et Scytharum apostolicam*. Henckel, 1676. Caput II, 2. §.
https://books.google.ro/books?id=BWpOAAAACAAJ&printsec=frontcover&dq=scytharum&hl=hu&sa=X&re-dir_esc=yf=false.)

⁵⁸³ „Ex his Apostoli verbis, quator haeresis constituit Epiphanius: Barbarismum, Scythismum, Helenismum, et Judaismum, quas Matres vocat, e quibus aliae omnes haereses sint prognatae.” (Trierenberg, 1676. Cap. II. 13. §.)

mint a görögök, ők is megosztották az emberi nemet. Más kategóriába sorolták a görögöket és másba magukat. Mert görögnek tartottak minden bálványimádó és többisten hívő nemzetet.”⁵⁸⁴

A szkítákról sokan és sokfélet írnak a történészek. Ovidius: „Vad hangok, szörnyű ábrázat, a halál valódi képe. A vad farkasoknál vadabb a kinézésük. Nem félik a törvényt, hanem az embereknek engednek.”⁵⁸⁵

Ha jól a körmére nézünk Ovidius írásaiban, rájövünk, hogy olyan íróról van szó, aki valószínű, hogy sosem mozdult ki Rómából.⁵⁸⁶

„A szkítát a barbár ellentétének lehet tenni, amint Hérodotoszra hivatkozva bizonyítja Salmasius: A Pontus Euxinus (Fekete-tenger) mellett laknak a legtudatlanabb népek, a szkíták kivételével. Hérodotosz: Nincs a Pontus mellett lakó népek között, akik bölcsesség, és műveltség tekintetében megelőznék a szkítákat... Ahogy mások a szkíták becsületét, igazságosságát, mértékletességét és virtusát dicsérik, úgy Hérodotosz is a tudásukat és bölcsességüket hirdeti.”⁵⁸⁷

Hogy lehet ennyire eltérő megítéléssel illetni ugyanazt a népet, ha valóban egy és ugyanarról a népről van szó? Ezt a sok ellentmondást a szerző valami módon próbálja magyarázni, a következő mondatban: „Azt mutattuk fel, hogy mennyire sokféleképp bitorolják a szkita nevet.”⁵⁸⁸

Hérodotosznál megtaláljuk azt a területet, ahol a legrégebbi szkíták laktak, és az nem az a Szkítia, amire a mai történészek hivatkoznak: „Szkítia két határa, két tenger felé néz, egyik a mediterrán, másik a keleti (Fekete-tenger) felé... Így az Ister azon része, mely a mediterrán tenger fölött van, elválasztja Szkitiát az Agatirszeztől, innét következnek a Neurok, aztán az andropophágok, és végül a Melanklenek. Így Szkítia alakja majdnem négyzet alakú, két része (oldala) tengerek felé néz, egyik a mediterrán, a másik a (Fekete) tenger felé, ugyanakkora távolságra mindkettőtől. A mediterrán tenger irányából a Melanklénokig, akik a szkíták fölött laknak, húsz napi út. Feltételezem, hogy egy nap alatt 200 stádium utat lehet megtenni. Így Szkítia szélessége (délről északra) 4000 stádium, a Mediterrán tengerig ugyanennyi stádium.”⁵⁸⁹ Ha a másolók, jobban mondva a hamisítók rendelkeztek volna valamennyi számtani és mértani ismerettel, akkor a fenti mondatokat is átírták volna. Mert azt írja, hogy Szkítia szélessége 4000 stádium, ami nem több mint 800 km, és négyzet alakú. Tehát a keleti tenger, amit nagy „bölcsen” nem nevez meg, nem lehet más mint a Fekete-tenger.

A Kárpát-medencei szkítákról olvashatunk Pomponius Mélánál is: „Az agatyrszek művészen festik magukat, ez jelzi a társadalomban elfoglalt helyüket, és a korukat, amit nem lehet

⁵⁸⁴ „Alias Judaei maiorem rationem et curam habuere divini cultus, et verae religionis, quam prudentiae civilis et cultioris literaturae, eaque propter divisione aliam usi sunt. Nam genus humanum et ipsi secuerunt in duas partes, ut Graeci, Graecisque alteram dederunt, alteram sibi assignarunt. Sed illi per Graecos intellexerunt omnes gentes, quae Idolorum cultum et Deorum multitudinem adstruerunt.” (Trierenberg, 1676. Caput II. 3. §.)

⁵⁸⁵ „Vox fera, trux vultus verissima mortis imago. Quamvis lupi saevi plus feritates habent. Non metuunt leges, sed cedit viribus aequum.”

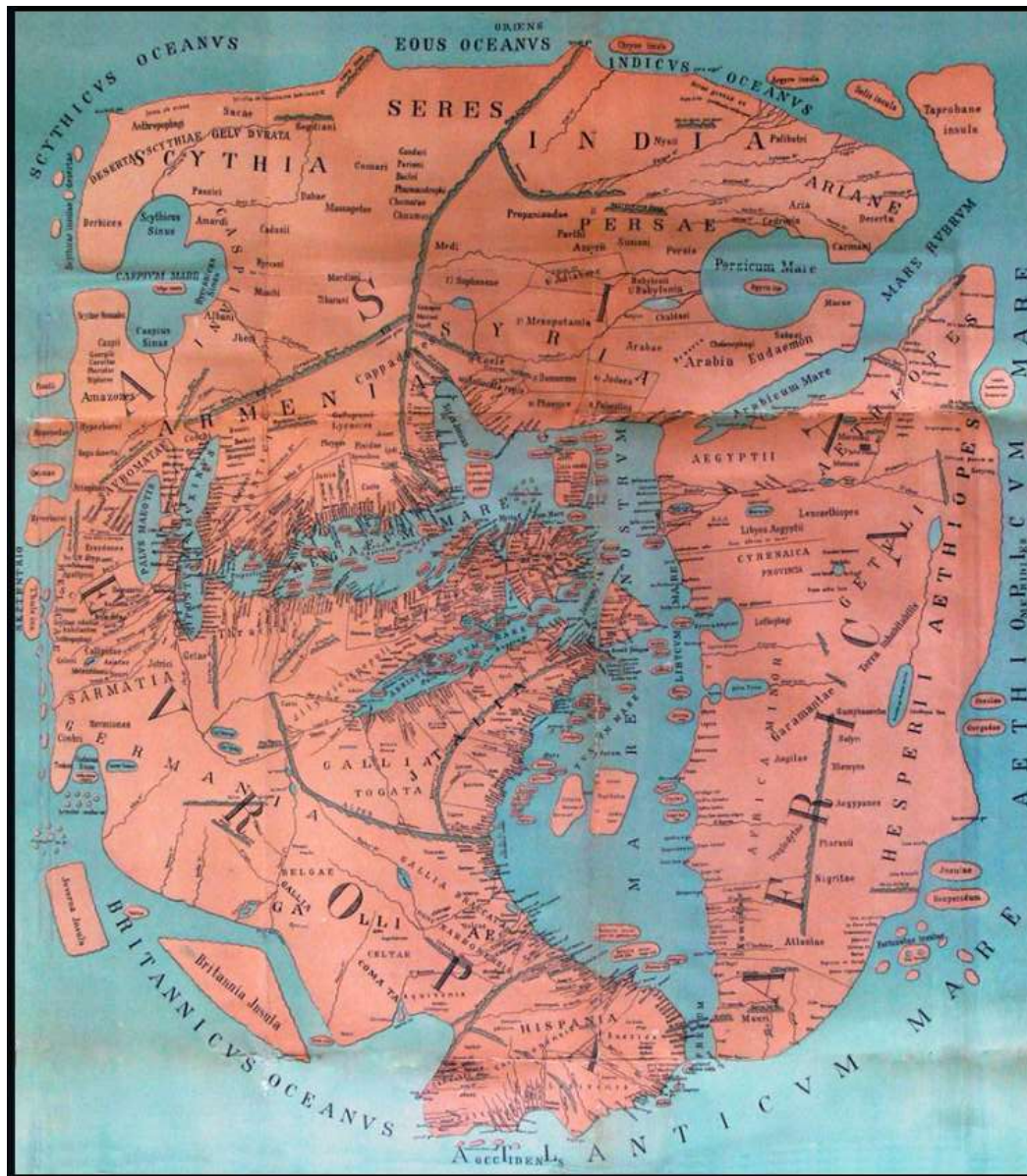
⁵⁸⁶ Lásd az „Ovidius száműzetése” című részt az *Új idő- és térbeli adatok* c. fejezetben.

⁵⁸⁷ "Verum Scytham posse opponi Barbaro, ex Herodoto probavit Salmasius: Pontus autem Euxinus nationes exhibet omnium imperitissimas, Scythicam duntaxat exceptam. Addit Herodotos: Nullius enim nationis eorum, quae sunt intra Pontum, aut aliquid ad sapientiam pertinens proferre possumus, aut aliquem viim pro erudito habitum novimus, praeter Scythicam gentem... Ut alii Scytharum mores, iustitiam, temperantiam aliisque, virtutes laudant: ita Herodotus eorundem praedicat sapientiam atque doctrinam."

⁵⁸⁸ Id etiam exposuimus, quam varie usurpatur Scythiae nomen.

⁵⁸⁹ Sunt autem finium Scythicae partes duae, ferentes ad maria, una ad meridianum, altera ad orientale... Itaque ab Istro iam que superiora sunt ferentia in mediterranea, discludunt Scythiam ab Agathirsis deinde a Neuris deinde ab Androphagis, postremo a Melanchlaenis. Itaque Scythiae veluti formam quadratam habentis, duae partes que ad mare pertingunt, altera et mediteranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares. Nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem a Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem a me in singulos dies itineris ducena stadia. Ita transversa Scythae erunt quator millium stadiorum: rectaque ad mediterranea ferunt, totidem stadiorum. (Herodotus: *Historiarum Libri IX...* Ejusdem Narratio de Vita Homeris. Excerpta e Ctesiae... Londini, 1679. p. 257. <https://books.google.ro/books?id=wlpTAAAcAAJ&pg=PA806&dq=vita+heroum+scyt.>)

lemonni. Náluk nincs vérnélküli szerződés: akik békeszerződést kötnek, megvágják magukat, a vért összevegyítik és megkóstolják. Ezt tartják a hűség legnagyobb biztosítékának. Az antropophágok (emberevők) az emberek belsőségeiből készítenek ételt. A gelonok az elfogott ellenség bőrét lenyúzva, a lovaikra szokták teríteni. A melanchlonok fekete ruhát viselnek, ahonnan a nevük is. A neurok formája változó az idővel, van, hogy farkasokká lesznek, majd visszaváltoznak emberre, akik voltak.”⁵⁹⁰

Kezdjük a vérszerződéssel. Ha elfogadjuk, hogy Pomponius Mela i. u. 50-ben írt, de más kiválóbb földrajzírók, mint Hiparchus, Hanno és Nepos irataira támaszkodik, akik nem sokkal

⁵⁹⁰ „Agathyrsi ora artusque pingunt: ut quisque majoribus praestat, ita magis vel minus: veterum iisdem omnes notis, et sic ut abluere nequeant. Ne foedera quidem incruenta sunt: fauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere, degustant. Id putant mansurae fidei pignus certissimum. Apud Antropophagos ipse etiam epulae visceribus humanis apparantur. Geloni hostium cutibus equos seque velant. Melanchlaenis atra vestis, et ex ea nomen. Neuris statum singulis tempus est, quo se velint, in lupos iterumque in eos qui fuere mutetur.” (Pomponii Melae Libri tres De situ orbis nummis antiquis & notis illustrati. Lugdunensi, 1696. p. 41. <https://books.google.ro/books?id=NdIPAAAAQAAJ&pg=PP170&dq=Julius+Honorius++caucasus+haemus&hl=hu&sa=X&v.>)

Hérodotosz után írtak, akkor azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a vérszerződés szokása, nem a keletről jött „honfoglalóktól” származik, hanem ősidőktől létezett a Kárpát-medencében. A fent említett törzsek mind a Kárpátokon belül léteztek. Tegyük fel, hogy a fent leírt törzsek, valahol a Kárpátoktól keletre éltek egy nagy kiterjedésű térségben, amit Szkitiának neveznek, ahogy a mai történelem állítja. De akkor hogy a manóba és mi alkalomból szorultak be egytől-egyig a Kárpátok hegyei közé?

Mármost a szkita származási elméleteket megtekintve, bármennyire próbál félrevezetni a hivatalos történetírás, azért ki lehet nyomozni, hogy a Kárpát-medencei népek, de kiváltképp a magyarság ősei a szkíták voltak. Ezután felmerül a kérdés, hogy honnan származnak a szkíták? Itt van egy pár elmélet. Kezdem azzal, amelyet Bíró Lajos fogalmaz meg egyik videó előadásán. Ebben az áll, hogy a magyarok a szabíroktól származnak, akiket a szubír névvel is illettek, ezért ő ezt a népet a sumírokkal (sumérekkel) azonosítja. Ebben lehet igazság, de hol vannak a szkíták. Hérodotosz szerint a szkíták a legrégebbi nép, és ugyanakkor az eredeti történeti írásokból kiderül az is, hogy a szkíták a magyarok ősei. Ha igaz az az állítás, márpedig igaz, hogy a tatárlaki írásos lelet régebbi a sumér írásoknál, akkor *a sumérok származnak a szkítáktól és nem fordítva.*

Amikor történészek bizonyos népek eredetét kutatják, szinte mindig Hérodotoszra hivatkoznak, mivel ő az egyik legrégebbi történetíró. Azonban mivel Hérodotosz írásai csak töredékekben maradtak fenn és ezek is másolatok, amelyek ki tudja hányszor át lettek írva az adott erőviszonyok elvárásainak, ezért nem lehet ezeket szóról-szóra elfogadni. Amikor egy eredeti írást meghamisítanak, mindig sérül az írás logikai levezetése. Ezért ha követjük a logikát, elég jó sikerrel rekonstruálni lehet az eredeti írást. Ez hasonló a TV-készülékekbe beépített korrekciós rendszerhez, amely a logika segítségével rekonstruálja azokat a torzításokat, amelyek adás közben, rossz meteorológiai körülmények miatt, érik az információt szállító hullámokat.

A következő idézet forrásaként szereplő könyvet 1679-ben adták ki, tehát akkor, amikor már eldöntötték, hogy melyik népnek mi jár a történelemből. Nagyon jól nyomon követhető, hogy milyen érdekek mentén torzították az eredeti írásokat. A 225. oldallal kezdődőleg tárgyalja „Hérodotosz” a szkíták eredetét. Már az a tény, hogy nem egy, hanem kétféle származást említ, azt sugallja hogy nem eredeti írás. Ezt írja:

„Babilon meghódítása után Dáriusz expedíciót indít a szkíták ellen. Így akarván bosszút állni a szkítákon, amiért betörték a médek földjére. Valóban a szkíták huszonnyolc évig uralkodtak Ázsiában. Mialatt kergették a kimmerek nemzetségét, beértek Ázsiába, ahol megsemmisítették a médek birodalmát, akik előttük Ázsiát birtokolták. De a szkíták huszonnyolc évi kalandozás után, hogy hazatértek, abban a médeknek is szerepük volt. Ezek ugyanis a szkíták tudtára hozták, hogy feleségeik férjeik távollétében el lettek csábítva a szolgálók által.”⁵⁹¹

⁵⁹¹ „Post Babilonis expugnationem, Darius adversus Scythas expeditionem fecit... Cupido incessit ei Scythas ulciscendi... Etenim Scythae (quemadmodum superius á me dictum est) duodetriginta annos superiori Asiae imperitaverunt. Siquidem persequentes gentem Cimmeriam, ingressi Asiam, abrogarunt imperio Medos, qui ante

Hérodotosz írásaiban a szkíták lakóhelye az Istertől (Dunától) északra található. Ez pedig nem más, mint Erdély.

Aztán egy ilyen mondatot is beszúrtak: „*Scythae gentem suam omnium novissimam esse aiunt*”, vagyis a szkíták azt mondják, hogy ők a legfiatalabb (a legutolsó) nemzet. A történelemhamisítók így próbálnak magukkal a szkítákkal megcáfoltatni egy másik állítást, miszerint a szkíták a legrégebbi nép.

„Egy bizonyos ember, aki azon a kietlen helyen lakott, a neve Targitaosz, akinek szülei (ami azért számomra nem bizonyított) Jove és a Boristenes-folyó lánya. A származási hely neve is Targitau. Targitaosznak három fia volt: Lipoxain, Árpoxain és a legfiatalabb Kolaxain... És valóban Lipoxaintól származik Szkita, akinek az utódját Auchataenak hívták. Arpaxaitól, aki a középső volt, származtak Katiari és Traspies. A kisebbiktől pedig a király, akit Paralateneke hívtak. Mindezek közös neve skolotis volt, de a görögök szkítáknak hívták őket.”⁵⁹²

A szövegből látszik, hogy helynevekből lettek leképezve a személynevek. A Targitau hely a Dunától északra csakis a Hargita lehet. Az orosz évkönyvekben az áll, hogy a kijevi orosz birodalmat két szkita teremtette meg, Dir és Aszkold. Ha az Aszkoldról leválasztjuk az első betűt, mint névelőt, marad a skold. Az oroszban az A betű másolásnál összetéveszthető volt a Д-vel, ezért joggal feltételezhetjük, hogy a név eredetileg Skola volt, ami iskolát jelent. Nem hiába *sok régi írásban a szkítákat más népek tanítómestereinek hívták.*

Herodotosz így ír Szkitiáról: Az Istros (Duna) valamennyi ismert folyam közül a legnagyobb, mindig azonos (vízállással) folyik, télen is, nyáron is, a Szkita-föld (vizei) közül az első, nyugatról folyik; nagyságát annak köszönheti, hogy más folyók is ömlenek bele. Naggyá tehát ezek teszik: a szkita földön folyik keresztül öt, mégpedig az, aminek a szkita neve Porata (Pрут – valóban ez az első, amelyik keletről nyugatra haladva a Dunába ömlik), görög neve pedig Pyretos, azután Tiarantos, az Araros, a Naparis, és az Ordéssos... Ezek a szkita-földi folyók duzzasztják (az Istrost), az agathyrsek földjéről pedig a Maris folyó egyesül vele. A Haimos csúcsairól három másik folyó iparkodik észak felé, és ömlik az (Istrosba): az Atlas, az Auras, és a Tibisis. Thrákián, és a thrák krobyzok földjén keresztül folyó Athrys, Noés, és Artanés ugyancsak az Istrosba ömlik; a paionoktól, és a Rhodopé-hegytől (eredő) Skios-folyó kettévágja a Haimost, és úgy ömlik az Istrosba. Az illyrek földjéről észak felé folyó Angros a triballos síkságra kijutva a Brongosba ömlik, az pedig az Istrosba; így az Istros fogadja magába mindkettőt. Az ombrikosok földjéről észak felé siető Karpis, és egy másik, az Alpis ugyancsak beléje ömlik. Mert az Istros egész Európán keresztül folyik. A keltáknál ered, akik a kynétek után legnyugatabbra laknak Európában. Végigfolyik tehát egész Európán, és oldalról jut ki szkita földre.

„A terület óriási nagy volt, ahol Kolaxain megalapozta fiai számára a birodalmat, amely három részre tagolódott: ezek közül az egyik és legnagyobb, ahol aranyat lehet találni. A felső azonban, amely észak irányában található, amin túl már senki sem tud lakni, átlátni vagy átmenni rajta lehetetlen, a sok tollú miatt. Mivel úgy a föld, mint a levegő tömve van tollakkal, amelyek akadályozzák a látást...”⁵⁹³

ipsorum adventum Asiam obtinuerunt. Sed Scythas quum octo et viginti annos peregre abfuissent, in patriam revertentes, excepit non minor quam quum Medicus fuerat, labor... Uxores namque eorum, in diuturna virorum absentia ad servos accesserant visu orbatos.” (Herodotus, 1679. 225.)

⁵⁹² „Virum quendam in hac terra, quum deserta esset primum, fuisse nomine Targitaum, et eius parentes (quod tamen mihi non probatur) Jovem, Boristhenisque fluvii filiam. Tali genere ortum aiunt Targitaum: eiusque tres liberos fuisse, Lipoxain, Arpoxain, novissimum Colaxain... Et á Lipoxai quidem progenitos esse Scythas, quorum genus Auchatae appellatur: Ab Arpaxai vero qui medius fuit, eos qui Catiari et Traspies nominantur: a minimo autem natu, reges qui Paralate vocantur. Omnibus autem nomen esse Scolotis, regis cognomen, sed Scythas Graeci appellavere. Hunc in modum se exitisse Scythae memorant, et ex quo extiterunt, á primo rege Targitao, usque ad Darii adversus ipsos transitum, annos omnino mille non amplius fuisse.” (Herodotus, 1679. 225.skk)

⁵⁹³ „Quum autem regio sit ingens, Colaxain constituisse trifarium filiis suis regnum: eorumque unum et quidem maximum ubi aurum asservatur. Superiora autem ad ventum aquilonem vergentia, ultra quam regionem nulli

Úgy tűnik, hogy ez a szöveg megmaradt az eredeti formájában, ahogy azt olyanok írták, vagy mondták, akik még nem ismerték a hóhullást. Az aquilone kifejezés olyan helyet jelenthet, ahol a sasok (aquiline), vagy legalább is sok madár tanyázott. A mediterráni ember, aki nem ismerte a havazást, amikor ezt meglátta, azt hitte, hogy madártollak hullnak. Abban az időben a havasok nagyon havasok lehettek, és az éghajlat sokkal hidegebb, mint ma. Erre utal a szkíták ruházata a fennmaradt képeken. Ezért a Kárpátoktól északra mediterrán ember nem nagyon merészkedett. Tehát nem muszáj azonnal az Északi-Jeges-tengerre gondolni.

Másik származási legenda ugyancsak a fent említett könyvből: Herkulesnek három fia van, Agathirs, Gelono, és Szkita a legfiatalabbik. Miután felnőnek, az anyjuk próbára teszi őket, hogy hasonlítanak-e az apjukra az íj-használatában. Aki nem állja ki a próbát, el kell hagynia az országot. A próbát egyedül csak Szkita volt képes végrehajtani, így ő maradt a szkíták királya, a másik kettő el kellett hagyja az országot. Ez az ország Ázsiában volt, a masszagéták mellett. Innen a szkíták üldözőbe vették a kimmereket és így kerültek a mostani (Herodotosz idejébeli) hazájukba, a Meotiszi-mocsarak mellé. Itt „Hérodotosz” (de inkább az, aki a szájába adja ezt) megjegyzi, hogy ez a származási legenda sokkal hihetőbb, mint az előbbi.⁵⁹⁴

Hát persze hogy ez felelt meg a legjobban az új történelemnek. Ázsiai származás és Meotiszi-mocsár. Ez jár a kegyvesztettnek.

Hérodotoszt nevezhetjük a történelem atyjának, de nem azért mintha ő írta volna meg a világtörténelmet, hanem csak azért, mert tőle maradtak meg, ha töredékesen is a legrégebbi történelmi írások. Ha viszont megnézzük azokat a fecniket, amelyeken megmaradtak az írásai, akkor be kell lássuk, hogy mindaz amit az ő számlájára írnak, 90%-ban csak későbbi belemagyarázások, amiket történészek követek el, a regnáló hatalmak követeléseinek megfelelően. Az igazságot pedig abban a 10%-ban kell keresni, amit a másolók nem hamisítottak meg, a konzekvencia megőrzésének kedvéért, vagy hanyagságból.

Mindenesetre Hérodotosz volt, aki először írt a szkítákról, és az írásai szerint ezek a szkíták mint agatirszek, a neurok, melanklenok, gelonok, budinok stb., mind a Kárpát-medencében éltek. Herodotosz nem említ semmi vándorlást, ami szerint a szkíták valahonnan keletről jöttek volna.

Akik Hérodotosz nevében írtak, tudatában voltak annak, hogy sok valótlanságot kénytelenek állítani, ezért néha megpróbálják igazolni magukat, mint az alábbi szövegben: „A szkíták sokaságát nem tudtam pontosan követni, mivelhogy a számukról sokféle beszámoló van, de ugyanakkor kevés a valódi szkita.”⁵⁹⁵

A következő idézeteket csak azért jegyzetelem ki, hogy pontosan meghatározhassuk a Szkíták valódi lakóhelyét.

„A Pontus Euxinus mellett, ahol Dárius a hadjáratát elindította, a legtudatlanabb népek laknak, a szkíták kivételével. Nincs a Pontus mellett nép, mely bölcseségben megelőzné a szkítákat, vagy férfi, aki műveltségben megelőzné Anacharsist. Egy dolgot csodálok a szkítáknál, a többit nem. Ez pedig az, hogy bárki bemegy hozzájuk, onnan elmenekülni nem képes, de őket sem tudja valaki akaratukon kívül megtalálni, netán elfogni. Nincsenek városaik, sem épített falvaik: házaikat ők maguk készítik, lovas nyilasok, nem esznek kenyeret, hanem marhahúst, ház helyett szekereik vannak: Vajon gyengék lennének és a jövőben a harcra alkalmatlanok? Nagyon jól tudják a saját hasznukra alkalmazni a föld adottságait, mivel folyók mellett, nedves mocsaras területen élnek, ahol nem kisebb a folyók száma, mint Egyiptomban.”⁵⁹⁶

incolere possint, neque prospicere neque transire, propter interfusas pennas. Pennis enim tum terram tum aerem oppletum esse: has praepedire visum...” (Uo.)

⁵⁹⁴ Uo. 228.

⁵⁹⁵ „Multitudinem autem Scytharum non potui exacte indagare, quum de eius numero varia referentes audiam et permultos illos, et rursus paucos esse utique Scythas.” (Herodotus, 1678. 251.)

⁵⁹⁶ „Pontus autem Euxinus, in quem Darius fecit expeditionem, nationes exhibet omnium imperitissimas, Scythica duntaxat excepta. Nullius enim nationis eorum quae sunt intra Pontum aut aliquid ad sapientiam pertinens proferre possumus, aut aliquem virum pro erudito habitum novimus, praeter Scythicam gentem et Anacharsin. In gente

Alexandriai Kelemen szerint „Anacharsis is szkita volt, kinek a filozófiája meghaladta a görögökét. Helánikus azt írja, hogy az északiaknál lakott a Riphei-hegyeken túl, akiket az igazságra tanított, és hogy ne egyenek húst, hanem a fák gyümölcsét.”⁵⁹⁷ A hiperboreos itt északit jelent, de csak annyira északit, ahol gyümölcs terem. Az Uralon túl, ahol gyümölcs terem, az már keletre van.

Sciles és Octamasades apáról testvérek, Sciles anyja görög, Octamasades anyja szkita. A szkiták, a görögökkel ellentétben, nem voltak hívei a nemi kicsapongásoknak. A bakanáliákat (orgiákkal összekötött ünnepségeket) viszont a görögök az egyiptomiaktól vették át.

„Bizony a szkiták lenézték a görögöket a bakanália szokása miatt, tagadván, hogy Istent meg lehet találni az örületben. Miután Scilest beavatták a szent bakanáliába, valaki a boristeniták közül elment a szkitákhoz, mondván: 'Ti, szkiták, kacagtatok rajtunk a bakanália miatt, hogy megszáll minket az isten. És íme most a ti királyotokat szállta meg: mert a bakanália alatt az isten végzi az aktust. Ha nekem nem hisztek, kövessetek és megmutatom nektek,' A szkiták főemberei követték a boristenitát, aki titokban bevitte őket a várba. Amikor a szkiták megpillantották Scilest a tömegben, bakanália közben, igen megbotránkoztak, és elmondták ezt az egész hadseregnek. Amikor Scyles a lakására ment, megtudta, hogy Octamasades, Teris lányának fia, meg akarja ölni, elmenekült Trákiába. Ezt megtudván, Octamasades a seregével elindult Trákia ellen; akikkel szemben a trákok az Iszter felé közeledtek.”⁵⁹⁸

Ha a trákok az Iszter felé vonultak, hogy feltartóztassák a szkitákat, akkor világos, hogy honnan jöhettek a szkiták. Semmi esetre sem az orosz síkságról.

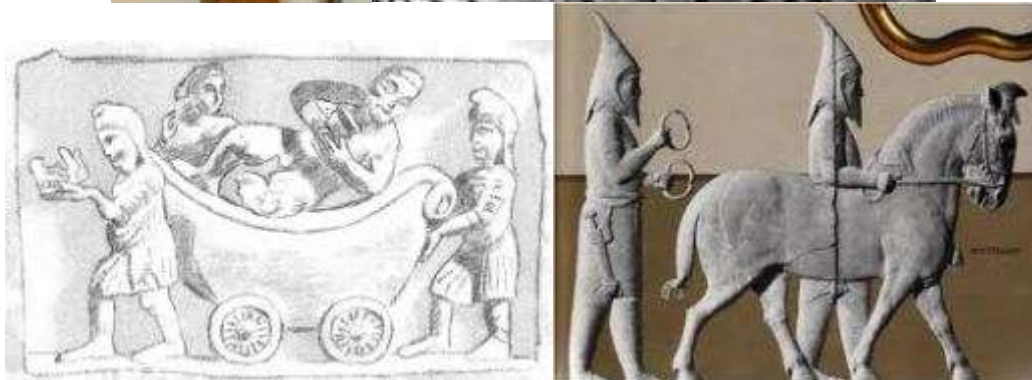
A végén nem kerül sor az ütközetre, mivel Octamasades és Sitalce, a trákok királya személycserében állapodnak meg. Sitalce visszaszolgáltatja Scylest, Octamasades pedig Sitalce nagybátyját. Mindkettőre halálbüntetés várt.

autem Scythica ex omnibus humanis negociis unum maximum, quantum nos scimus, excogitatum est, at cetera non admiror. Quod maximum ab eis excogitatum id est ut neque quispiam qui ad eos se contulerit, aufugere, neque ipsi capi possint, aut ne inveniri quidem si nolint, atque deprehendi. Siquidem nullae sunt eis urbes, nulla moenia extructa: domos secum ferunt singuli: equestresque sunt sagittarii, non pane victitantes, sed ex pecoribus: pro domibus plaustra habentes: quidni imbelles alioqui futuri, et ad dimicandum inhabiles? Haec autem sunt ab eis inventa cum opportunitate terrae tum fluminum beneficio, nam haec terra, quum sit campestris, sua sponte uliginosa est et humida, eamque interfluunt flumina non multo pauciora numero quam in Aegypto fossae.” (Uo. 239.)

⁵⁹⁷ „Scytha autem erat etiam Anacharsis, qui scribitur Grecorum multis antecelluisse philosophis. Hellanicus autem scribit Hiperboreos habitasse ultra Ripheos montes, doceri autem ipsos iustitiam, non vescentes carnibus, sed arborum fructibus.” (Alexandriai Kelemen, 1566. 145.)

⁵⁹⁸ „Enimvero Scythae Graecis probro dant Bachandi consuetudinem, negantes esse credibile deum invenisse quo homines ad dementia adigantur. Posteaquam bachanalibus sacris initiatus est Sciles, quidam Borystenitarum Scythi indicium detulit, inquiens, Vos quidem Scythae nos irridetis quod bachanalia agamus, quodque nos deus occupet: at nunc demum hic vestrum quoque regem occupavit, nam bakanalia exercet á deo in dementia actus. Quod si mihi non habetis fidem, sequimini me rem vobis ostensurum. Primores Scytharum hominem sequuti sunt: quos Boristenita ille deductus clanculum in turri collocavit. Ubi adfuit Sciles cum thiaso, Scythae cum bachabundum conspicati rem ingentis calamitatis esse duxerunt: digressique ea que viderant omni exercitui indicarunt. Post haec ubi ad lares suos rediit Sciles, defecerunt ab eo Scythae delecto fratre eius Octamasade, ex filia Teris genito, Scyles cognito quid de se fieret, et quam ob causam, profugit in Traciam. Id quum audisset Octamasades, cum exercitu adversus Traciam contendit: cui ad Istrum progresso Traces occurrerunt.” (Uo. 250.)

3. A fríg sapka

Szkita harcosok.

Párizs ítélete.

A frígiai sipka (sapka) hasonlít a Mikulás sapkájához. Ez a sapka nagyon elterjedt volt, úgy a Közel-Keleten valamint Európa több államában. A francia forradalom alatt egyenesen a szabadság szimbólumává vált, állítólag azért, mert ezt a sapkát viselték a közel-keleten felszabadított rabszolgák. A nevét is innen kapta, mivel Frígia (Phrygia) a történelem szerint az Anatóliai-félszigeten államalakulat volt az ókorban Gordion nevű fővárossal, ahol Nagy Sándor állítólag elvágta a gordiuszi csomót.

Ha megfigyeljük a trójai háború eseményeit ábrázoló középkori festők képeit, egyet kell értsünk Fomenkó és csapatával, hogy csupa középkori viseletet látunk, úgy a civil lakosság, valamint a harcosok körében. Mi több, az ábrázolt épületek stílusa valódi középkori, egyes épületeken megjelenik a kereszt, másutt meg harangot öntenek. Holott tudott dolog, hogy úgy a kereszt, mint a harang keresztény kellékek.

Feltevődik a kérdés, hogy ezek a festők annyira tudatlanok voltak, hogy nem vették figyelembe a kétezer éves különbséget? Innen és még sok más anomáliából Fomenkóék levonják a következtetést, hogy a trójai háború nem más, mint a kereszties háborúk fantomképe.

A frígiai sipka megjelenik Páris fején, egyes festményeken, amikor a három istennő vetélkedésén meghozza az ítéletet. Első látásra logikusnak tűnik, mivel úgy Frígia, mint Trója a homályos ókorhoz tartozik s maga a „frígiai sipka” név is ezt sugallja, de ha mégis a frígiai felszabadult rabszolgák hozták divatba, akkor már nagy az ellentmondás. Ugyanis *a rabszolgák nem nagyon szabadulhattak fel a középkor előtt.*

Fomenkóék szerint a történelemgyártás a reneszánsz korától kezdve gátlástalanul ment minden téren. Irathamisítások, képhamisítások, szoborhamisítások, de különösen pénzérmék hamisítása. Szerintük az úgynevezett ókori alkotásokat, beleértve a római Kolosszeumot meg az egyiptomi piramisokat is, mind a középkorban alkották. Azonban a tudósok megállapították, hogy az egyes építményeknél használt kőtömbök olyan méretűek, amelyek mozgatása sem az ókorban, sem a középkorban, de még napjainkban is nehezen kivitelezhető.⁵⁹⁹ Nem találván más megoldást, egyes amatőr tudósok megpróbálják ezen kolosszális építmények kivitelezését a földönkívüliek számlájára írni.

Szerintem sokkal kézenfekvőbb a katasztrófa elmélet, miszerint már létezett a földön egy magas fokú civilizáció, amely egy nagyméretű katasztrófa révén megsemmisült.

Hérodotosz a szkitákat a legrégibb népnek nevezi, akik szerinte egykor hatalmas nép volt, de aztán a legnyomorultabb sorba került.

Ha megnézzük a szkiták öltözetét, de különösen a fejviseletét, azt látjuk, hogy nagyon hasonlít a 19. századi sarkkutatók viseletéhez. Mindez azt sugallja, hogy a szkiták idejében jégkorszaki körülmények uralkodtak. Ez pedig csak egy globális katasztrófa következménye lehetett. A katasztrófa következményeit a legjobban megszenvedték az akkori civilizáció képviselői, akik nemcsak a szigorú természeti körülményeknek, de a vadon élő törzseknek is ki voltak szolgáltatva.

Két erre vonatkozó mondatából kiderül, hogy Hérodotosz szerint a szkiták a Kárpát-medencébe telepedtek. A lakhelyük nevét Cimériának mondja.⁶⁰⁰ Erdélyben ma is létezik egy Szíméria nevű település!

Ezt megerősíti Jaroslav Sedlacek cseh amatőr történész kutatása is, aki szerint a trójai háború legendájának eseményei mind a Kárpát-medencében zajlottak. Az 1800-as években egy Ackner nevű erdélyi régész azzal rukkolt elő, hogy Szármiszegetuza környékén rábukkant egy kerámia freskóra, amely a trójai háború eseményeit ábrázolja. Az akkori hírlapok szenzációsnak minősítették a felfedezést, de aztán hirtelen elfelejtették az egészet, mintha mi sem történt

⁵⁹⁹ De van más vélemény (megfejtés) is: Sörös, 2004.

⁶⁰⁰ Lásd: „Two of the largest Scythian tribal confederations were the Sarmatians of Western Scythia and the Amyrgians of Eastern Scythia. ...and there warred with the Massagetae, but with ill success; they therefore quitted their homes, crossed the Araxes, and entered the land of Cimmeria.” (Horodotus, 2017.)

volna. A nevezett régész az akkori osztrák császártól a legnagyobb kitüntetésben részesült, hogy aztán a feledés homályába kerüljön úgy ő, valamint a szenzációs felfedezése.⁶⁰¹

A részleteket Kövári László: *Erdély régiségei és történelmi emlékei* című könyvében olvashatjuk: „A két mozaik benn a faluban (Várhely, Sarmizegetusa, Ulpia Trajana) maradt fenn: egyik a báró Nopcsa Elekné birtokán, a másik egy volt zsellér, Duduczon Juon telkén, egymástól pár száz lépésre... Ezt 1823-ban fedezték fel, amint egy fogadónak alapot ástak... A mozaik két szobát töltö meg... Szerencsénkre derék bűvárunk, Ackner, 1825-ben lerajzolta és kiadta volt... Egyik szobában lábnyi arabeszkkal körülszegélyezve, az Iliászból azon hely volt ábrázolva, hol Priámusz trójai király Achilestől kéri ki fia, Hektor holttestét... A másik szobában Páris bíraskodása volt letéve. Páris fején frígiai sipkával ült, mögötte látszott Merkur. Páris előtt Venus, már kezében tartá az aranyalmát, utána Juno és Minerva állt... A másik mozaik a falu keleti felébe esik, az utolsó házak egyikénél, mint megjegyzém, egy volt zsellér telkén... Ezt is kiástá volt Ackner 1832-ben, lerajzoló és ismét betöltetett.”⁶⁰² Ez utóbbi a három gráciát ábrázolta és Ackner szerint egy fürdő alja lehetett.

Ez az Ackner, ahogy Kövári említi, teljes nevén Johann Michael Ackner, az 1800-as években Szebenben dolgozott, mint filológia tanár és archeológus. 1854-ben Ferenc József a koronás arany érdemkereszttel tüntette ki.

A gond ott van, hogy a hivatalos adatokban sehol sem szerepel a „szenzációs felfedezés”, amiről Kövári a következőképpen ír: „Oly régiség, mit csak Nápoly és Salzburg mutathat még fel.”

Joggal kérdezhetjük, hogy Kövári füllentett, vagy Ackner? Kinek állhatott érdekében egy ilyen felfedezés véka alá rejtése?

Adalék ehhez, hogy a fejezet elejére feltett első képen egy frígiai sipkát viselő gyerekistent látunk, akinek a neve Attis. Ez a név elég közel áll az Attilához. Tudnivaló, hogy a hunok a szkíták egyenes leszármazottai. Jarosláv Sedlacek bebizonyította, hogy a Dáriusz által a szkíták ellen vezetett hadjárat színtere nem Ázsiában, hanem a Kárpát-medencében volt, tehát a szkíták ott éltek, ergo a hunok is, és nem keletről származnak, ahogy a fríg sapka sem. A fríg (frigy) sapka eredetileg az összetartozás szimbóluma lehetett. Elvégre a frigy szövetséget jelent. Itt két vagy több népnek a szövetségét. Hogy kik voltak ezek a népek, azzal nem érdemes bajlódni, mivel a történészek számtalan nevet kitaláltak.

Ha figyelmesen olvassuk a Képes Krónikát, rájövünk, hogy az eredeti szövegeket nagyon átírták. Az tény, hogy sok néptöredék érkezett keletről a Kárpát-medencébe, de ezeknek a száma mindig elenyésző volt a helyi lakosság létszámához képest. Az Árpád-háziak származhattak ugyan keletről, de a krónikák célja az volt, hogy jogot formáljanak a dinasztíának azon állítással, hogy véráldozattal vették birtokba a területet.

A Képes Krónikában ez áll: „Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében – miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában, – a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországából...”⁶⁰³

Néhány bekezdéssel lejjebb pedig: „Az Úr megtestesülése utáni hatszázhetvenhetedik évben, száz évvel Attila király halála után, a nép nyelvén magyarok vagy hunok, latinul pedig ungarusok, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében ismét benyomultak Pannóniába.”⁶⁰⁴

A második megfogalmazás ki akarja javítani az elsőt, mert ugyebár kijönni csak egy kisebb térből lehet egy nagyobbba s nem fordítva. A szerző hű akart maradni az eredeti szöveghez, de

⁶⁰¹ Chlupáč, 2005. Martin Chlupáč: *Quest az elveszett tenger*. skriker között 12. 11. 2005.

⁶⁰² Kövári, 1852. Kövári László: *Erdély régiségei és történelmi emlékei*. Kolozsvár 1852. (reprint: Horizont, Budapest, 2002.)

⁶⁰³ Képes Krónika, 1993. 13

⁶⁰⁴ Uo. 14.

ugyanakkor meg akart felelni a megbízói elvárásainak. Ezért írta le kétszer ugyanazt az eseményt, szinte egymásután.

Vagyis *Szittyaország a Kárpát-medence, és nem Ázsia*. A fent említett Sedlacsek írásában jelzi, hogy az ókori Európában a magyarországi Dunától keletre lévő terület Ázsiának számított. Ez az, ami megzavarta az újkori történészeket.

4. Szent Erzsébet vallomása

Szent Orsolya és a 11.000 szűz mártíromsága

A társadalomban lejátszó események mozgatórugói az érzelmek. Minél nagyobb érzelmet vált ki egy írás, szónoklat, vagy cselekedet, annál nagyobb lesz ennek a hatása az események alakulására. Ezzel tisztában voltak a történelmet formáló erők, már évszázadok óta. Mi válthat ki nagyobb érzelmeket, mint ártatlan, védekezni képtelen nők legyilkolása. Lásd Szent Orsolya és a 11000 szűz vértanúságát.

A Szent Orsolya legenda elsőrangú példája a bűnbakkeresésnek. A zsigeri gyűlölet, amivel egyes nyugat-európai népek viseltetnek a magyarság iránt, kitűnik, nemcsak abból, hogy a magyarság ősei által el nem követett bűnt a nyakukba sóznak, de ugyanakkor ezerszeresére hazudják a bűn méreteit. Sajnos a tízparancsolatból és így a judeo-keresztény erkölcsből, amire olyan büszke a nyugat, hiányzik két cikkely, és pedig az, hogy Ne hazudj! és Ne csalj! Így aztán az ellenségre, vagy egyszerűen a zsarolásra kiszemelt áldozatra, minden rágalmat rá lehet kenni büntetlenül és lelkiismeret furdalás nélkül. Az egyház azzal próbálja simítgatni a dolgot, hogy hát csak legenda, és nem kell komolyan venni. Igenám, de hogyan venné komolyan a jámbor hívó lélek, amikor a világ tele van Szent Orsolya templomokkal és Szent Orsolya apácarendekkel.

Azért egy pozitív hozadéka van ennek a mesének, és pedig az, hogy rávilágít a nagy történelmi hamisításokra. Ennek a történetnek a valótlanosságát próbálta bizonyítani Szentkláray Jenő, aki bebizonyította, hogy a mártíriumot elszenvedett szűzek száma nem lehetett több 11-nél, és hogy nem valószínű, hogy a hunok követték el a mészárlást. Amit ő nem vett észre, és sokan mások sem, az a történelmi időhamisítás, ami ebből a legendából kiderül.

A legenda nagy valószínűséggel a XIII. századi tatárjárás után keletkezett. Ez előtről nincsenek feljegyzések Szent Orsolyáról. A XIII. század utolsó felében elterjedt eredeti legendában szó van egy Cyriacus nevű pápáról, aki állítólag elhagyva a Szentszéket, csatlakozott a zarándok szűzekhez, akikkel majdnem egy évet töltött, és a végén velük együtt mártíromságot szenvedett. Úgy tűnik, hogy ez a cselekedet nem egyeztethető össze a pápai méltósággal, és ezért nem került bele a pápák listájába. Ezzel nem azt akarom állítani, hogy Cyriacus valóban létezett, de azt sem, hogy a többi összes pápa is létezett. Tudnivaló, hogy ebben az időben (XIII. század) a történelmi időskála, ami Scaligeri jóvoltából csak a XVI. században lett felállítva, még nem létezett. Így a pápák időrendi listája sem létezhetett.

Szemelvények Szentkláray Jenő írásából:

„A legidősebb német krónika ezeket mondja: Orsolya 11 szűzzel utazott Kölnbe, ahol mártíromságot szenvedtek. ... A 15. században már minden jelentékeny történeti műben, nevezetesen: Antonius Bergamói Fülöp és Nauklérusnál, sőt a Római Breviáriumban is találkozunk Cyriacussal. ...

Robert Abolant premontrei szerzetes, ki először említi Cyriacust, már a 13. század történetírója. Őelőtte sehol nem találkozunk Cyriacussal... a krónikákban oly nevezetes tekintélyre vergődött, miszerint a 13. század második felében nemcsak történelmi, hanem canon jogi auctoritás is lőn.”

A 13. század előtti írásokban vannak említések a 11 ezer mártír szűzről, de sehol sem említik Szent Orsolyát. „Teljes hallgatással mellőzik aényt: Jordanes, Priscus, Orosius, Socrates, Philipus Callimachus, a későbbi legkiválóbb krónikák és kútfők egész a 11. századig... A hiteles ősi hagyományok arról sem tanúskodnak, hogy az Orsolya-szűzek emléke az egyházban – hogy távolabb ne menjünk, – legalább a 8. század előtt ünnepeltetett volna, ami kívánatos. Az volt ugyanis régente az egyház a szokása, hogy amely vértanúk ünnepeit megülé, azoknak tetteit is felolvastatá a nyilvános gyülekezetekben, főleg azokat, melyek hiteles íróktól származtak.

Oka volt, mint Scaligeri József megjegyzi, 'mert ezeknek olvasása annyira meghatja a jámborok szívét, hogy soha sem érik be azok olvasásával'. Hol lett volna pedig megragadóbb s vonzóbb példája a keresztény hitbuzgalomnak, mint éppen a 11 ezer szűz vértanúsága. ... 'Der kath. Christ' 1865-ik évi 24-ik számában Die Ursula und ihre Geselcshaft oder der elftausend Jungfrauen c. cikk írójának már az is tudomására került, hogy minő gödrökben és milyen elhelyezésben tették be az elvérzett szüzek hulláit." – Így lehet a bolhából elefántot csinálni! „Vannak, akik Desericiussal a kéziratú codexre támaszkodván állítják, hogy a vértanúság Alexander Severus uralkodása alatt, tehát 236. vagy 237-ik év kezdetével történt, s egy rajnai német fajú, *sun* nevezetű népnek tulajdonítandó, mely a rómaiak oltalma alatt állott. A Rajnán lakó alemannok ugyanis fellázadtak a rómaiak ellen. Alexander Severus a lázadást elnyomandó az Illircumban tanyázó Maximin hadvezért küldé a helyszínre, míg ő maga anyjával, Mamméával Mainzba vonult, hogy a lázadókhöz közelebb legyen s könnyebben intézkedhessék. De a ravasz Maximin őt anyjával együtt megöleté a római szenátus tudta és beleegyezése nélkül, magát kiáltatá ki a hadak által császárrá. Erre a szenátus őt hazaárulónak és ellenségnek nyilvánítván, Maximus Pupienust és Clodius Balbinust nevezte ki uralkodóknak. Maximin e végett dühösen kezdé üldözni mindazokat, kik a rómaiakhoz hűek maradtak s kikhez a többi közt Köln is tartozott, ahol a szüzeket fellelvén, irgalom nélkül legyilkoltatá... Minthogy azonban a codex, mint a szöveg alatt olvasható, Szent Kubinert érseket is felemlíti, nem lehet oly nagykorú, hogy e kérdésben auctoritás gyanánt tekinthessék... Szent Kubert 652-ben halt meg.”⁶⁰⁵ A sosem létezett eseményeket megpróbálják begyömöszölni a sosem létezett időbe. Így lett összefércelve az egész történelem. Ami nem passzolt a Scaligeri kronológiával, azt kivágták.

*Szent Orsolya képe 1869-es könyvben.*⁶⁰⁶

Ahhoz, hogy minél nagyobb legyen a hatás, az Orsolya-szüzek történetét számtalan könyvben megjelentették, számtalan templomot, számtalan nőegyletet neveztek el Szent Orsolyáról, mindezt a Katolikus Egyház égisze alatt. Ez az érzelmi hatás, a feltételezett elkövetők leszámazottaiból önmarcangoló lelkiismeret furdalást, az áldozatok utódaiból pedig bosszúvágyat válthat ki.

⁶⁰⁵ Szentkláray, 1868. 573-574, 577-578, 747, 583, 653-654, 665, 737-739.

⁶⁰⁶ The Legend of Saint Ursula, 1869.

A könyvnyomtatás ugyanazt a szerepet töltötte be, mint manapság a filmgyártás. Lehet, hogy a következő generációk a mai történelmi filmeket majd igazi történelemként fogják tekinteni. Lehet, hogy ez is a cél. Néha a régi könyvekben olyan részleteket írnak le, mintha egy riporter lett volna a helyszínen. Ugyanakkor nem ügyelnek az ellentmondásokra:

„A vad hunok a kölni síkságon táboroztak abban az időben, amikor Ursula és társai vitorláztak a Rajnán. Elhagyták Confluentiát vagy a Coblentzet, s békésen siklottak az Ehrenbreits-stein sziklái között, és másnap reggel, azaz 237. október 2-án, a szentek áldott társasága közeledett Köln városához. Az öröm és a boldogság uralkodott a szívükben a gyors megdicsőülésük reményében, és a levegő visszhangzott a dicshimnuszoktól. A folyó partján csupa mezők voltak: a nagyszerű föld éppen aranysárga gabonatermését nyújtotta, és bíborszínű szőlőjét, és most másféle aratásra készültek, begyűjteni – égi csűrökbe az áldott mártír kincset. Ahogy a kis flotta nyugodtan ereszkedett le a folyó, kimondhatatlan béke és a derű töltötte be mindenki szívét, és minden nyelv zengte a heves imádás érzéseit.”⁶⁰⁷ – Hogy szállíthat egy kis flotta 11 ezer embert?

Aztán ízléstelen dolgok, amikor Szent Orsolya kijelenti, hogy semmiért sem mondana le a Jézussal való nászéjszakáról: „Ő most tárt karokkal vár, hogy magához öleljen engem, és megtagadhatom-e engedelmeskedni a felszólításnak, ami égi menyegzőmre hív? Nem!”⁶⁰⁸ – Megérteném a Krisztussal való szellemi egyesülést, de amikor fiatal lányok egyenesen érzéki egyesülésre gondolnak, ez ízléstelen.

1858-ban lett kiadva Grombachiusnak Ursula Vindicata: Acta sanctorvm quotquot toto orbe coluntur, vel à catholicis scriptoribus c. könyve. Ezt írja a 174. oldalon: „Emellett az Úr is, az ő jegyesük és szeretőjük, jobban ki akarván emelni a dicsőségüket, nemrég 1183-ban, napvilágra hozta azt, ami a zarándok útjaik mentén, addig rejtve volt.”⁶⁰⁹

Az említett évben rengeteg holttestet találtak, különböző helyeken Európában. A hivatalosságok ezt a 11000 szűz lemészárlásával próbálták magyarázni. Az, hogy a feltételezett mézszárlást majdnem ezer évvel korábbra datálták, és hogy ezalatt a testek rég el kellett volna porladjanak, nem jelentett gondot, mivel a szent szüzeknek szerintük romolhatatlan volt a testük. Elgondolkodtató, hogy majdnem ezer év alatt az Egyházat teljesen hidegen hagyta a történet, aztán 1183 körül valami nyomok előkerültek. Ezután, az 1220-as évek körül, Erzsébet, IV. Béla király lányának látomása van, ahol megjelenik neki Szent Orsolya a többi legyilkolt szűzzel, és elmeséli neki a történeteket. Erzsébetnek volt oka ilyen és ehhez hasonló rémlátomásokra, hisz a magyarok, kiket abban az időben hunoknak neveztek, az anyjával végeztek. Lásd Bánk bán történetét. Így nem csoda, hogy a látomásában is hunok a tettesek. A legenda szerint, amely Szent Erzsébet látomásából ered, a történet úgy zajlik, hogy Ursula (Orsolya) angol királylány kezét megkéri egy királyfi. A lány három év haladékat kér, ami alatt társaival elzarándokol Rómába. A hazafelé tartó úton a vihar a hajójukat Köln felé sodorja, ahol a hunok lemészárolják őket. Csakhogy van egy feljegyzés az 1183. évben talált 'szűzmészárlási' relikviákról, aminek Szent Erzsébet, becsületére legyen mondva, utána akar járni.

⁶⁰⁷ „The savage Huns lay encamped in the plains of Cologne at the time when Ursula and her companions were sailing down the Rhine. They passed Confluentia, or Coblentz, and glided peacefully under the rocks of Ehrenbreitstein, and on the following morning, which was the 21st of October, 237, the blessed company of saints approached the city of Cologne. Joy and gladness reigned in their hearts at the prospect of their speedy glorification, and the air resounded with hymns of praise. The fields on the banks of the river were bare: the generous earth had just yielded her fruit of golden grain and purple grapes, and now another harvest was about to be gathered in – a harvest of blessed martyrs to be treasured in the garner above. As the little fleet was calmly wafted down the river, ineffable peace and serenity filled every heart, and every tongue gave utterance to sentiments of fervid adoration.” (The Legend of St Ursula, 1869. Chapter VII.)

⁶⁰⁸ „Hi is waiting now with outstretched arms to receive me unto Himself, and shall I refuse to obey the summons which calls me to my heavenly nuptials? No!” (The Legend of Saint Ursula, 1869. 64.)

⁶⁰⁹ 'Praeterea et Dominus ipsarum sponsus et amator, ampliori eas adhuc volens gloria clarificare, nuper anno millesimo centesimo octogesimo tertio, quae huc usque super illarum peregrinationis itinere latebant, et gestis, dignatur revelare. (Grombachius, 1858. 174.)

Eusebius Amort 1750-ben írja, hogy azt állítják, Köln határában megtalálták a szűz mártírok tetemeit, amiket kiástak és más zarándok helyekre szállítottak (így magyarázandó, hogy a 11000 szűz csontjai nem Kölnben vannak).⁶¹⁰ Szent Erzsébet beszámolója: „Az időben ahol megtalálták az említett két mártírt, a szűzek sírjai mellett sok szent püspök, és más nagy szent és más ember tetemét is megtalálták, írott kövekkel, melyek tanúsítják, hogy kik voltak és honnan származtak. Hogy ezek leginkább nemesek voltak, megtudtam a város apátjától, remélve, hogy Isten kegyelmével többet megtudok róluk, és ugyanakkor meg akartam győződni róla, hogy valóban elhihető, hogy szent emberek hamvait találták, vagy csak a haszon érdekében ráfognak.”⁶¹¹

Ha figyelembe vesszük Erzsébet fenti vallomását, amiből az látszik, hogy nem egy a valóságtól elrugaskodott valakivel állunk szemben, hanem egy racionálisan gondolkodó személyvel, akkor az alábbi szövegben leírt látomásbeli elbeszélésnek egészen más értelmet kell adjunk.

A szöveg nem csontokat említ, hanem tetemeiket (*multa corpora*), így a megtalált mártírok semmiképp sem a III. századból származtak, hanem az említett év közvetlen közeléből. Azt nehéz megtudni, hogy Szent Erzsébet a következő történetet valóban látomásban látta, vagy csak kódolva próbálta elmondani azt, amit valójában az említett apáttól megtudott, de amit az akkori hatalmi helyzet miatt egyenesben nem lehetett leírni:

„Abban az időben tudakozni akartam boldog Verenától (aki nem más, mint Szent Orsolya vőlegényének lánytestvére, aki Szent Orsolyával mártíromságot szenved), hogy kik voltak a boldog sereg mártíromságának szerzői? Azt felelte: Amikor Rómában voltunk, ebben az időben két gonosz ember volt itt: Maximianusz és Afrikánusz, kik látván, hogy sokan vagyunk és sokan özönlenek hozzánk, hozzánk pártolva, ami miatt ezek nagyon dühösek voltak ránk, mivel félték, nehogy általunk növekedjen a keresztény hit. Ezért kikémlelték az utunkat, amerre indultunk, gyorsan üzentek egy Juliusznak nevezett rokonuknak, ki a hunok vezére volt, és akit felbíztattak, hogy hozzák a hadseregüket és üldözzenek és irtsanak minket: kik egyetértettek az akarattukkal, nagy haderővel kijöttek, ránk rontottak, és amikor Kölnbe érkeztünk, lemészároltak minket.”⁶¹²

A szövegből látszik, hogy itt vallási hatalmi féltékenységből elkövetett gyilkosságról van szó, amit III. Ince pápa idejében elkövettek az eretnekek ellen. III. Ince keresztes hadjáratot indított az albigensek, meg a valdensek ellen, mely hadjáratban több tízezer eretneket mészároltak le. A fenti szövegben a mészárlás értelmi szerzői nem császárok, hanem gonosz főemberek (*principes iniqui*), akik lehettek vallási vezetők is. Egyébként a pápák listájában III. Ince kétszer szerepel, egyszer 1179–1180 között mint ellenpápa, aztán 1198–1216-ig mint pápa.

⁶¹⁰ Eusebius Amort, 1750. 225.

⁶¹¹ *In tempore illo, uo praedicti duo martyres inventi sunt, reperta sunt inter sepulchra virginum multa corpora sanctorum Episcoporum, atque aliorum magnorum sanctorum, atque virorum, erantque in monumentis singulorum repositi lapides habentes titulos sibi inscriptos, quibus demonstrabatur, qui aut unde fuissent. Horum praecipuos ac maxime nobiles transmisit ad me ex supra dicta urbe praefatus Abbas, sperans aliquid mihi per gratiam Domini de eis posse revelari, et cupiens certificari per me, utrum credendum eis esset an non, habebat quippe suspicionem de inventatoribus sanctorum Corporum, ne forte lucrandi causa titulus illos dolose conscribi fecissent.* (Uo. 226.)

⁶¹² *Quodam tempore a B. Verena sciscitata sum, quisnam fuerit Auctor martirii illius beati exercitus? respondit: Cum essemus Romae, fuerunt ibidem eo tempore duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximinianus, et Africanus, qui videntes magnam esse multitudinem nostram, et multos confluere ad nos, et nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos, ac metuebant, ne forte per nos multum crescere deberet Religio Christiana: unde cum explorassent iter nostrum, quo profecture eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quemdam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum, ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret, ac deleret nos: qui cito acquiescens voluntati eorum cum armata multitudine egrediens irrui super nos, cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostram.* (Uo. 229.)

Keresztesháború a katarok és valdensek ellen

A katarok és valdensek elleni keresztes hadjáratról részletesen olvashatunk egy 1669-es könyvben.⁶¹³

„III. Ince (Gavignano, 1160. november 23. – Perugia, 1216. július 16.) volt a katolikus egyház történetének 176. pápája. A történetírók egyöntetűen őt tekintették a középkor leghatalmasabb pápájának, akinek pontifikátusa alatt állt a katolikus egyház hatalmának tetőpontján. Incének sikerült elérnie, hogy Európa minden fejedelme és uralkodója elismerje a pápa elsőségét, és az egyetemes egyházon belül is sikerült ezt biztosítani. A fiatalon fellépő egyházfő tizennyolc éves uralkodása átrajzolta a Pápai Állam határait, de a kontinens politikai térképét is. Korának minden fontosabb hatalmi vitájába belevetette magát, és kiváló diplomáciai érzékével ritkán maradt alul. Ezért több krónika is megemlíti, hogy Incét elsősorban nem szent élete tette naggyá, hanem politikai pályája.”⁶¹⁴

Ha csak a franciaországi albigensek kiirtását írjuk a számlájára, akkor sem lehet szenteltűnek nevezni, de tudjuk, hogy a keresztes hadakkal egész Európát végig separtette, a legkegyetlenebb módon. Vajon Szent Ferenc legendája, amit ez a korabeli írás meg sem említ, nem csak azért lett kitalálva, hogy jobb színben tüntesse fel Incét?

Európa-szerte sok olyan város volt, aminek a nevében benne van a fehér szó: Székes Fehérvár (Alba Regia), Gyula Fehérvár, Nándor Fehérvár, Albia civitas (Franciaország) stb. Kérdés, hogy miért kapták ezen városok a fehér nevet, és miért nevezik a mai Óskeresztény Egyház tagjai az albigenseket (ami magyarra fordítva fehér nemzetséget jelent) a saját elődeiknek?

Bernard Tissier írásában találunk olyan összefüggéseket, amelyek részben választ adnak a feltett kérdésre.⁶¹⁵

Az albigensek „eretnek tévelygése” ugyanazok, mint a mai Óskeresztény Egyház tagjaié, ha egyáltalán tévelygésnek lehet nevezni, ugyanis ők hittek a reinkarnációban, és nem tartották

⁶¹³ Tissier, 1669.

⁶¹⁴ [https://hu.wikipedia.org/wiki/III. Ince_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/III._Ince_p%C3%A1pa).

⁶¹⁵ Tissier, 1669.

jó Istennek az ószövetségi Istent. Akárcsak Luther Márton, ők is elítélték az Egyház kufárgodását, ami nyilván nem tetszett az egyházi vezetőknek, akik ellentámadásként sok olyasmivel vádolták meg az albigenseket, ami csak pusztá rágalom volt.

A fent nevezett pápa a legnagyobb kegyetlenséggel bánt el az albigensekkel. Itt csak egy pár esetet másoltam ki:

„Tehát mindketten meg lettek kötözve kemény kötelekkel, a hasukra és nyakukra szorítva, kezük hátra kötve. Miután ez meglett, megkérdezték tőlük, milyen hitben akarnak meghalni, akik azt mondták, hogy megtagadom az eretnek tanokat, és a Szent Római Egyház hitében akarok meghalni és imádkozok, hogy ez a tűz purgatóriumul szolgáljon, azok megmenekültek. Tehát meg lett gyújtva a tűz a máglya körül: akik az eretnekségben maradtak, megégtek, a többieknek elválták a köteleiket és kevés égési sérülésekkel élve kiszabadultak.”⁶¹⁶

„Minerba ostroma: Mivel semmiképp nem haladtak előre (a térítéssel), elrendelték a várostól való kihozatalukat: voltak megrögzött eretneknek 140-en, sőt még többen. Nagy tüzet készítettek és beledobtuk őket, de nem is mi kellett őket beledobjuk, mert önként ugrottak a tűzbe. Három asszony azonban elszökött. Így elégetvén az eretnekeket, akik maradtak, mind visszatértek az Anyaszentegyházhoz.”⁶¹⁷

A város neve sokat mondó, mivel Minerva egy európai Istennő volt, ugyanaz, mint Sibilla, vagy a Nagyboldog Asszony.

„Bemenvén Biterrense várába, kicsitől nagyig mindenkit legyilkoltunk és felégettük a várost... Ez épp Szent Mária Magdaléna ünnepén történt. Ó az isteni igazságosság mértéke! Mert amint a könyv elején mondtuk, az eretneknek azt állították, hogy Mária Magdaléna Krisztus ágyasa volt... Nem elhallgatandó, hogy az említett város többszöri lerombolása, mindig Szent Mária Magdolna ünnepén történt.”⁶¹⁸

„Aki a vallásos embereknek sokféle sérelmet okozott: nem sokkal később végtelen sebeket szenvedett, ugyanabban a Tholosa kapujában a Krisztus katonái által méltóképp meg lett gyilkolva. Ó igazságos elégtétel! Ó isteni igazságszolgáltatás!”⁶¹⁹

Hát ezek bizony nem igazságos isteni jóvátételek, hanem bosszú a javából. Bezzeg, amikor egy kissé is szorul a kapcájuk, nem tudnak megszűnni az ajvékolásban.

„Jött pedig az ellenséggel a legrosszabb hitehagyott, az ördög elvetemült fia, az Antikrisztus szolgálja, a szavarista Meleone, aki mindenkin túltesz az eretnekségben, a legrosszabb a hitetlenek közül, az egyház üldözője, Krisztus ellensége. Íme, a legrosszabb ember! Szavarikus mondom: aki bűnöző, és átkozott, óvatos és nem óvatos, Isten ellen szegülő kitépett törzs, aki

⁶¹⁶ „Ligati sunt ergo ambo stricte duris vinculis et fortissimis, per crura ventrem, et collum manibus etiam post terga revinctis. Quo facto inquiritur ab illo, in qua fide vellet mori, qui ait abiuro pravitatem haeticam, in fide S R E volo mori, orans ut mihi sit pro purgatorio ignis iste, accensus est igitur ignis circa stipitem copiosus: illo autem qui perfectus erat in haeresi in momento combusto, alter statim confractis vinculis fortissimis, ira sanus exivit ab igne, quod nulla apparuit in eo combustionis nota, nisi quod summitates digitorum aliquantulum sunt aduste.” (Uo. 15.)

⁶¹⁷ „Obsidio Minerba: sed cum nihil penitus proficeret, fecit eos extrahi de castro: erant autem perfecti heretici centum quadraginta vel amplius. Preparato igitur igne copioso, omnes in ipso proiecerunt, nec tamen opus fuit, quod nostri eos projicerent: quia obstenati in sua nequitia, omnes se in ignem ultro precipitabant. Tres tamen mulieres evaserunt. Combustis igitur haeticis, ceteri omnes qui erant, abiurata haeresi, sanctae sunt Ecclesiae reconciliati. (Uo. 19.)

⁶¹⁸ „Statim intrantes in civitatem Biterrensem, á minimo ad maximum omnes fere necati, tradentes incendio civitatem... Fuit capta civitas sepe dicta in festo S. Mariae Magdalene. O iustissima divinae dispensationis mensura! Sicut in principio huius libri diximus, dicebant heretici B. Mariam Magdalenam fuisse Christi concubinam... Hoc quoque nun est omitendum, quod saepe dicta civitas multoties devastata fuerit, ob causam superius memoratam: semper in die festi S. Magdalene, in cuius Ecclesia tantum scelus perpetratum fuerat, dignam recepit eiusdem sceleris ultionem.” (Uo. 11.)

⁶¹⁹ „Qui enim viris religiosus multiplices plagas intulerat: non multo post vulnera recipiens infinita, in ipsa porta Tholosae á Christi militibus digne pro meritis est occisus. O iustum iudicium! O aequa divinae dispensationis mensura!” (Uo. 17.)

az Isten szent Egyháza ellen küzd. Ó, hitehagyott emberek hercege, kegyetlenség mestere, fajtalanság szerzője! Ó, a rossz emberek társa! Ó elvetemültek társa! Ó, emberi aljasságok embere! Ó, erényt nem ismerő! Ó, ördögi ember! ...Nem elhallgatandó, hogy amint a gróf Castro-nóvóban volt és már majdnem az ellensége kezébe került, íme, Isten ide küldte Guido de Lucejot ötven jól felfegyverzett katonával, ugyanúgy ide küldte az Aragoniai király összes nemesét segítségül a turkok ellen.”⁶²⁰

Gondolkodjunk el azon, hogy vajon miért nevezi az albingens Maleonet szavaristának, és az embereit turkoknak? Tudjuk, hogy Szavária (Szombathely) Magyarországon volt (van), és azt is tudjuk, hogy az albigensek virágkora idejében a magyarokat turkoknak nevezték. Szerintem ez csak egy megbélyegzés volt, mivel a közel-keleti keresztények a törököktől szenvedtek a legtöbbet. Így akit az Egyház ellenségének kikiáltottak, azt a fennebb bemutatott sok jelző mellett ezzel is lehetett illetni. Mindebből az is következik, hogy *a savariai kereszténység ugyanazt a hitet vallotta, mint az albigensek.*

„Savaria (későbbi nyelvhasználat szerint Sabaria) Szombathely római kori elődje, a borostyánút egyik állomása, a mai Magyarország legrégebb városi rangú települése. A 2. századtól Pannonia Superior tartomány vallási központja, később Pannonia Prima tartomány székhelye lett. Szent Márton tours-i püspök szülővárosa. A népvándorlás idején pusztult el.”⁶²¹

Hát lehet, hogy a népvándorlás idején pusztult el, de valószínű, hogy a kereszties népvándorlás idején. Ugyanis ezer évet belehazudtak a történelembe, egyéb hazugságok mellett.

Itt van egy régi írás, ki tudja hányadik másolata: *Passio Apollenaris, X kalendas augusti.*⁶²² Ebből idézek.

Egy Sophia nevű keresztény asszonynak három lánya van. Pistis 12 éves, Elpis 10, Agapes 9 éves. A vallásuk miatt a római császár elé viszik őket. A három lányt megkínózzák, megölik és érdekes módon az anyát életben hagyják.

„És amint a palotába jöttek, keresztet vetettek a mellükre. A lányok szépsége felfoghatatlan volt. Minden emberi képzelet sem közelíthette meg hasonlóságban ezek gyönyörűségét.”⁶²³

„Hallván ezen beszédeket a császár, a kihallgatások lefolytatásáig a lányt a város egyik főemberéhez küldte. ... Adrianus császár hallván ezen beszédeket, nagy haragra gerjedt és megparancsolta, hogy vetkeztessék meztelenre.”⁶²⁴

Levágják a lány egyik mellét, amiből vér és tej folyik. Üstben olajat és viaszt olvasztottak, hogy ebbe dobják a lányt, de mielőtt a császár ezt parancsolta volna, a lány önként beleugrott, de semmi bántódása nem esett, mintha csak hideg vízben ült volna bele. Ezután a császár tanácskozást tart és kard általi halált javasol.

⁶²⁰ „Veniebat etiam cum adversarijs ille pessimus apostata, ille prevaricator iniquus filius diaboli, minster Antichristi, Savaricus videlicet de Malleone, omnem excedens hereticum, omni deterior infideli, impugnator Ecclesiae, Christi hostis. O virum imo virus pessimum! Savaricum dico: qui scelestus et perditus, et prudens, et imprudens, currens adversus Deum exerto collo, etiam impugnare ausus est Ecclesiam sanctam Dei. O hominem apostasiae principem, crudelitatis artificem, perversitatis auctorem! O hominem malignorum participem! O perversorum consortem! O hominem opprobrium hominum! O virtutis ignarum! O hominem diabolicum!... Nec silendum, quod cum comes esset in Castro novo et iam quasi esset in manus inimici, ecce missus á Deo Guido de Lucejo, cum quinquaginta ferme militibus supervenit: siquidem miserat omnes comes nobilis Regi Arragonie in auxilium contra Turcos...” (Uo. 33.)

⁶²¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Savaria>.

⁶²² *Passio Apollenaris, X kalendas augusti.*

⁶²³ „Et cum pervenissent ad palatium, signum Christi erga sua pectora fecerunt. Erat autem decor puellarum incomprehensibilis. Omnibus enim homo intuentes non estimabat enim illi similitudinem generis humani pulchritudinem.” (*Passio Apollenaris, X kalendas augusti*, I.)

⁶²⁴ „Audiens autem imperator hos sermones, iussit eam apud quendam primum civitatis haberi, donec interrogatio fieret et veniret ad finem.” ... Adrianus autem imperator audiens hos sermones repletur ira et furore. Iussit eam expoliari vestem qua erat induta.” (Uo. IVv.)

Ugyanígy járnak el a középső lánnyal. Agapét, a legkisebbiket tüzes kemencébe vetik, de itt is ő előbb ugrik be. A tűz nem árt a lánynak, de három angyalt is látnak a kemencében a lány mellett (mintha a bibliai Dániel-jelenetet látnánk).

Más kínzás: „Az ítélőszék elé viszik. A császár megparancsolja, hogy tüzes vassal lyuggasszák a testét, ami után lefejezik.”⁶²⁵

„Az anya (Sophia) összeszedi a lánya testét és megcsókolja. Majd összegyűjti lányai maradványait, egy szekérre rakja és elhagyja velük a várost ezertizennyolcban. A legmagasabb helyen templomot épít ezen küzdelem emlékére. Összejöttek a város asszonyai, illatos olajokat hozván a szent szüzek reliquviáira.”⁶²⁶

Ezután leírja Adrianus császár halálát. Nagy testi és lelki szenvedései vannak. A teste életében rothadni kezd, megtelve nyüvekkal. „A keze leválik a vállától.”⁶²⁷

Úgy néz ki, hogy az írás a XI. századból származhat. Ez azonban egy másolat, ami abból látszik, hogy a másoló nem értvén a latin nyelvet, helytelenül választotta el a szavakat, az eredeti írás régi szokás szerint egyvégbe íródott. De ha másoltak, akkor módosíthattak is. A módosítást már persze latinul értő pap végezhetette el. Ahogy a fenti írásból látjuk, a nagy keresztényüldözés a XI. századtól kezdődött. Itt is elárulta magát az 1018-as évszám. Adrianusnak a teljes neve Trajanus Adrianus Augustus. Ezt úgy magyarázzák, hogy Trajánusz császár örökbe fogadta. Az igazság az lehet, hogy ezeknek a palindrom neve trójai (Trojan) volt, ami a trójai származásra vall. Ez pedig afrikai, és bizony abban az időben (X-XI. század) Dél-Itáliát afrikaiak uralták. Ha megnézzük a reneszánsz kori olasz portrékat, nem valami szépségversenyre való képek. A XI. században pedig végképp nem lehettek azok, ezért annyira kihangsúlyozza az írás a három szűz szépségét. Ez volt az a kor, amikor szokás szerint egy alacsonyabb műveltséggel rendelkező, de agresszívebb nép meghódít egy magasabb kultúrával rendelkező népet. Így a vallást is a saját intelligencianívójukhoz alakították.

A három szűz kínzása és vallatása valódi inkvizíciós eljárásra vall. Egy római császár, ha csaknem örült, mint ahogy Néróról állították, ilyesmit nem tesz szép lányokkal. Ilyet csak azok a papok voltak képesek megtenni, akik a szexuális gyönyöröket bűnnek tartották, tehát ismét az albigensek üldözésénél vagyunk.

Egyébként mai állítás szerint Hadriánus elég normális embernek van leírva. Persze nagy a valószínűsége annak, hogy ez is csak papíron létezett, mint sok más történelmi államférfi. „Hadrianus humanista és mélyen hellenista volt. Szelíd, átszellemült arckifejezése mutatta: bár egész életében katonáskodott, a harci tudományban és gyakorlatban, testi erőben jeleskedett, ugyanígy művelte a tudományokat és leginkább a költészet, a filozófia iránt érdeklődött.”⁶²⁸

⁶²⁵ „Adducta est ad tribunal. Iussit eam foratoris candentibus perforari.” (Uo.)

⁶²⁶ „Mater autem complexa est filiam suam et osculata est eam. Et iungens carrucam, super imposuit puellarum reliquias. Et exiens foras a civitate, miliario octavio decimo. Posuit edificium in loco altissimo edificans templum dignum certaminis earum. Convenerunt igitur omnis femine civitatis, una cum matrem earum portantes unguenta et intuentes ubi reliquias sacrarum virginis erant.” (Uo. VIIv.)

⁶²⁷ „Brachia eius ab humeris disiuncta sunt.” (Uo.)

⁶²⁸ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Hadrianus> r%C3%B3mai cs%C3%A1sz%C3%A1r.

5. Dinasztiák, és ezek szellemjárása

Érdekes és elgondolkoztató az a magatartás, úgy a történészeink valamint a vallási vezetőink részéről, hogy habár honfoglalásról beszélnek, mégis az államalapítást nem a honfoglalóknak tulajdonítják. Pedig a krónikák világosan beszámolnak az Árpád által hozott intézkedésekről, amelyek a határok megerősítését és védelmét célozzák. Vajon mi határozza meg jobban egy állam létét és integritását, mint a határok megerősítése és védelme? A törvényeknek nagy a szerepük, de ezek csak az állam formáját határozzák meg és nem magát az államot. Miért van ez a kétszínű hozzáállás, hogy egyrészt büszkék a honfoglalók tetteire, de azt már nem merik vállalni a világ előtt, hogy ők lennének a honalapítók.

Azt én sem állítom, hogy ők a honalapítók. A Magyar Hon létezett már jóval a bejövételük előtt. Ők csak egy dinasztia alapjait fektették le.

Tudjuk, hogy minden migrációs nép eltűnt a történelem süllyesztőjében. Hogy maradhatott fenn a magyar nép? Az egyháznak van egy jól kamatozó magyarázata: „Azáltal, hogy keresztény lett.”

Vajon mindazon népek, akik keresztényekké lettek, ma is léteznek, mint nép s mint ország, ugyanazzal a nyelvvel, úgy mint a magyarok? Kötve hiszem.

Azért a magyarság fennmaradásának kell legyen egy logikus magyarázata is. Az, hogy a legtöbb migrációs nép eltűnt (felszívódott), szerintem törvényszerű folyamat. Ez alól nem lehet kivétel az Árpád népe sem.

Olvassuk a történelemtényekből, hogy Árpád népe előbb Erdélyben „pihent” meg, ez amolyan téli szállás volt nekik. A *Nagy Képes Világtörténelemből* a következőket tudjuk meg: „Hungvár parancsnoka Loborczy ispán volt, ki a magyarok elől menekülni akarván, a várból megszökött s a magyarok kezébe esett. Ezt a Laborcza folyó mellett felakasztották. Álmos Hung várába bevonulván, fiát, Árpádot tette fejedelemmé; ’és Árpádot hungvári vitéznek, és Hungtól minden vitézeit hungváriaknak nevezték az idegenek nyelvén’.”⁶²⁹

Ez is azt sugallja, hogy nagyon kis népességgel állunk szemben. De mi oka lehetett Laborczynak, aki, neve után ítélve, nemes magyar ember volt, hogy a „magyarok” elől meneküljön, hacsak nem turkokról van szó, ahogy a bizánci krónikák állítják?

Az is figyelemre méltó, hogy akiket a bizánci krónikák turkoknak neveznek, ugyanazokat az arab krónikák madzsaroknak hívják. Könnyen meglehet, hogy csak szavak hasonlóságáról van szó, de nem fedik ugyanazt a fogalmat és a madzsarok nem is magyar ajkú nép volt.

⁶²⁹ Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LVI. fejezet. A honfoglalás mondája.](#)

Azonban ha igaz az, hogy a besenyők nagy pusztítást vittek véghez az etelközi szálláson, akkor a honfoglalók száma valóban nem lehetett nagy.

Vannak történészek, akik egyszerűen minimalizálják a besenyő megszárlást. Ez valóban egy nagyon kényelmetlen epizód a történészek számára, de hát szél fúvatlan nem indul, és ha ez áll a korabeli krónikákban, akkor erre logikus magyarázatot illik adni. Ha a besenyők gyengébbek voltak az Árpád népénél és a „gazda” távollétében kajtárkodtak, és bizonyára nem bántak kesztyűs kézzel az otthon maradottakkal, akkor Árpádnak illett volna megleckéztetni őket, de erről nem szól a krónika. A logika azt sugallja, hogy a megszárlás a besenyők részéről nem lehetett kisméretű, ha ezt a bizánci krónikás méltónak találta feljegyezni:

„A magyar hadseregnek e távollétét használta fel Simeon szörnyű bosszúja végrehajtására. A görög császár felől most már biztonságban érezvén magát, a besenyőkhöz folyamodott, hogy tervének kivitelében segítségére legyenek. Pénzzel és ígéretekkel rávette ezeket, hogy a magyarok szállásait hátban támadják meg, míg ő a Duna felől intéz ellenük támadást. A szállások védelmére otthon maradt magyar sereg s az egyesült ellenség közt rövid, de rettentő véres csata lehetett. Simeon nem kegyelmezett élőnek s a besenyők vérszomja olthatatlan volt. A bolgár király azzal a tudattal térhetett vissza hazájába, hogy ellenségeit teljesen tönkretette. A borzasztó katasztrófából kevesen menekültek meg, s mikor a kalandozó magyar sereg visszatért, iszonyú pusztulást és romokat talált”⁶³⁰ – mondja a nagy képes történelem. Itt van egy kis zavar, ugyanis a régi könyvekben a pacinákokat sok helyen a besenyőkkel azonosítják, holott a besenyők bányászattal foglalkozó Kárpát-medencei őshonos nép volt. De Simeon valójában a pacinákokkal (tatárok) szövetkezett.

Itt nem menekülhettek meg csak az elit családok tagjai, akik ehhez eszközökkel rendelkeztek, úgymint megfelelő lovak, szekerek meg testőrség. Mivel ezek a Kárpátok felé menekültek, Árpádéknak nem maradt más választásuk, mint követni őket. Ez annál is inkább érthető, mivel a kettős frontról hazatérő harcosok a fáradságtól és a pusztítás látványától letörve már csak arra gondolhattak, hogy mentsék, ami még menthető.

Így a Kárpát-medencébe bejövő „honfoglaló” népesség nagyrészt egy mindenre elszánt ütőképes harcosokból állt. A magyarság szívesen fogadta őket, mivel a német már akkor a bajorok sorsára akarta juttatni a magyarságot.

Ha figyelmesen olvassuk a krónikákat, észrevevesszük, hogy rengeteg a magyar hangzású helynév és személynév a honfoglalás idején, de semmi nyoma hogy ezeket a neveket Árpádék adták volna: Laborczi, Aranyas, Meszes, Kapus, Szeret... Ellenben az Árpád népéhez köthető nevek csupa idegen hangzásúak: Zuard, Kadusa, Usubu, Velek, Kurszán.

„És azon helyen a vezér és nemesei megállapíták az ország minden szokásos törvényeit és minden igazait, miként szolgáljanak a vezérnek és előkelőinek, vagy miként tegyenek törvényt minden elkövetett vétek felett. És azon helyet, hol mind ezeket elrendelték vala, a magyarok tulajdon nyelvökön Scerijnek nevezték, mivelhogy ott vették volt szerbe az ország minden dolgát.”⁶³¹ – mondja a képes világtörténelem.

A scerij valójában szerájt jelentett. A török–arab népeknél a szeráj szolgált a diplomáciai tárgyalások színhelyéül, ahol egy pohár ital mellett a törzsfők megtárgyalták a nemzetségek dolgát, ahol persze hogy a táncos nők is jelen voltak és a köztudatban csak ez utóbbi kapcsolódik a szerájhoz. Ha mindehhez hozzáadjuk, hogy az Árpád-házi királyok az állam kulcsfontosságú intézményeiben, mint az adószedő hivatal, vagy a pénzverde, izmaelitákat (kálizokat) alkalmaztak, akkor megkockáztathatjuk azt az állítást, hogy az Árpád népe valójában közel-keleti származású nép volt.

Az előbbieken említett törvényszerűség értelmében, ami a migrációs népeket illeti, ezek csak hosszabb vagy rövidebb ideig tartó dinasztiákat hoztak létre, amelyek idővel felszívódtak vagy ki lettek szorítva.

⁶³⁰ Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LIV. fejezet. Lebedia és Atelköz.](#)

⁶³¹ Borovszky, 1900k. [LVI. fejezet. A honfoglalás mondája.](#)

A képes történelemben azt olvassuk, hogy Árpád népe kb. százezer fő lehetett. A rövid ötven év alatt elfoglalt terület pedig kétszer akkora, mint a Trianon előtti Magyarország.

Árpád olyan kiépített információs hálózattal rendelkezett, hogy bármi történt a határokon, órákon belül tudomást szerzett róla – legalábbis a képes történelem szerint: „Őrseiket – úgy-mond Leo császár – távolban, de egymáshoz közel állítják ki, hogy könnyen meg ne lepethessenek.” Ezek segítségével értesült egyik nemzetséggel a másiknak veszedelméről, s ha szükség volt rá, rögtön mellette termett.”⁶³²

Emellett rengeteg állatot tartottak, és biztos, hogy nemcsak hússal éltek, tehát gabonát is kellett termeljenek, meg zöldséget, rengeteg mesteremberre volt szükség a hadi eszközök pótlására stb. Honnan ennyi ember, hacsak nem a behódolt népből. Ez a behódolt nép azonban csakis magyarbajkú lehetett, mert a kalandozó magyaroknak sem idejük nem volt, sem iskoláik nem álltak a rendelkezésükre a saját nyelvük átadásához a behódolt nép számára.

A besenyő vérengzés után családtalanul maradt férfiak érthető módon jobban érezték magukat a külföldi kalandozásokon, mint az új hazában.

Kinek álltak érdekében a fent említett ferdítések a történelemírásban? Egyrészt a rövidlátó politikusainknak azokban az időkben, amikor a nyers erőszak virtusnak számított. Ezt utólag jól meg tudták lovagolni azok, akik a magyarságot egy jogtalan betolakodó népnek próbálják beállítani. Ugyancsak jó hasznót húzott ebből az egyház, mert egy büntudatú népet mindig könnyebb terelgetni.

Általában, akik ugyanazt a célt követik, összefognak. Ezért fogott össze az Árpád-házi dinasztia a katolikus egyházzal. Így könnyebb volt uralkodni egy „makacs” népen. Ezzel magyarázatot nyer az is, hogy miért ferde és homályos a magyar történelem.

Elgondolkodtató az a tény, hogy Pál apostol tanítása szerint az érthető építő jellegű prédikációt előnyben kell részesíteni a „nyelveken való érthetetlen beszéddel” szemben. És mégis a katolikus egyház évszázadokon keresztül egy a magyarság számára érthetetlen nyelven prédikált. Hát mi volt a latin nyelven történő misézés, ha nem „érthetetlen nyelven való beszéd” a pórnép számára?

Köztudott hogy a magyar nyelv logikusabb felépítésű sok más nyelvvel szemben. Ezért egy magyar parasztnak nem megalázó, amikor azt mondják róla, hogy egészséges paraszti érzéskapcsolata van.

A keresztény tanokból hiányzik a logika. Ez a logikai hiányosság akkor jelent meg, amikor a Krisztus atyját azonosították a zsidó istennel, vagyis a keresztény vallást összemosták a zsidó vallással. Ez megfelelő volt egy olyan nép számára, amely nyelvi szegénysége miatt a saját szavait sem tudja értelmezni. De egy logikusan gondolkodó néppel csak úgy lehetett elfogadtatni, ha „nyelveken” beszéltek, így aztán vitának nem volt helye.

Miért erőltették rá a magyarokra a latin nyelv használatát, amikor nyilvánvaló, hogy a magyar nyelv bármilyen gondolat kifejezésére alkalmas? Az ok csakis az idegen uralkodókban keresendő. Ez nem más volt, mint az Árpád-ház és Habsburg dinasztia. Mivel a Habsburg császárságnak több nemzetiségű birodalma volt, egyrészt érthető, hogy egy egységes nyelvet próbált hivatalos nyelvvé tenni. A hátsószándék azonban akkor került napvilágra, amikor a latin szerepét mindinkább a német nyelv kezdte átvenni.

Nemrég napvilágot látott egy dinasztiaikat magasztaló cikk Virág László tollából. Szerinte *a dinasztia egy nemzetek fölött álló rassz képviselőiből áll, akiknek Isten adta jogában áll a nemzetek felett való uralkodás.* Ennek a rassznak azonban van egy nyelve és kultúrája, ami Virág szerint így fölötte áll a többinek. Vagyis mivel a magyarság nem tud felmutatni ehhez hasonló kultúrát, így nincs joga az önrendelkezésre.

Lássuk mennyire tarthatóak Virág László tézisei:

⁶³² Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LVII. fejezet. A letelepedés.](#)

„... amit ők (magyarok vagy magyarkodók) felmutatnak, leginkább is csak gyenge lábakon álló vélekedések halmaza.” – Ebben nagyon téved Virág úr!

„Nem baj, ha dedukciónk kissé didaktikusnak fog hatni, mert olyan vázlatnak szánjuk, amely hasznos lehet bárkinek, akit e konkrét történelmi állásfoglalás érdekel, s aki képes oly módon átgondolni ezt, – s persze minden mást is – hogy közben gondolatmenetét nem zavarják meg, következtetéseit pedig nem torzítják el a neveltetése, iskolái, az általános tudományos légkör és a tömegtájékoztatás által gerjesztett érzelmek.” – Ez a „bárki” ezek szerint csakis egy csecsemő lehet, akinek az agya még tabularáza.

Szerinte az uralkodó: „lehet istenkirály, szakrális király és Isten kegyelméből uralkodó.”

Aztán idézi Tao te ching 59. fejezetét. Vajon olvasott valamit Virág úr a dinasztiák egyes képviselőinek a degeneráltságáról? Ilyenek léteztek jó számmal úgy Európában, mint Ázsiában és Isten „kegyelméből” tettek tönkre országokat és népeket.

„Az időben egy dinasztia élete tehát első tagjának uralkodóként való önmagára ismerésével kezdődik. A dinasztia az uralkodói princípium időbeli fenntartására hivatott láncolat, amely a nemzetfelettséget reprezentálja, voltaképpen egy nemzetek feletti nemzet. Ebből a nemzetek feletti ’törzsből’ generálódnak azután az egyes uralkodók. Más kérdés az, hogy fényteli korszakokban az alattvalók is rendelkeztek azokkal a képességekkel, amelyek lehetővé tették számukra, hogy a világ színe előtt megjelenő uralkodót fel- és elismerjék.”

Tehát a dinasztia első tagja saját magát hivatott felismerni uralkodásra. Ezt bizony bármelyik zsarnok (diktátor) megteheti és meg is tette nemegyszer a történelem folyamán. Akkor vajon kinek a kegyelméből uralkodott? Ki dönti el, hogy mikor vannak fényteli korszakok?

„A dinasztikus láncolat fennmaradását és legitimitását tehát mindig az éppen aktuális dinasztiafő határozza meg, méghozzá teljesen autonóm módon, megkérdőjelezhetetlenül és megfellebbezhetetlenül. A dinasztia ettől legitim.”⁶³³ – Ez aztán egy bizonyítás!!!

Az 1505 évi Rákos-mezei határozattal kapcsolatban: „A földkerekségen nincs nemzet, mely nem saját véréből választja királyát.”⁶³⁴ Egyetértőleg idézhetjük Pezenhoffer véleményét is: „Egészen analfabéta érv.”⁶³⁵ Egyáltalán nem analfabéta, csak a nemzet szó elé oda illik az „önálló” szó is, mert a *nem önálló nemzet* az, aki nem saját véréből választja királyát.

Nézzük, hogyan bizonyítja a Habsburgok jogát a magyar királyságra:

„A Turul-nemzetség kihalása után az Anjou-k kerülnek a magyar trónra, azon Károly Róbert személyében, aki az Árpád-házi V. István leányának, Máriának az unokája. Nagy Lajosban ez a nemzetség is kihal férfiágon, így a korona a Luxemburgok kezébe kerül azon Zsigmond révén, aki Nagy Lajos leányának, Máriának a férje. Zsigmondnak sincs fiú-örököse, így a Habsburgoké lesz a magyar trón azon Albert révén, aki Zsigmond leányának, Erzsébetnek a férje. Albert fiában, V. Lászlóban megszakad ez az ág, így a magyar korona a Jagellók fejére kerül azon II. Ulászló révén, aki Albert leányának, Erzsébetnek és Kázmér lengyel királynak a fia. Az ő fia II. Lajos, akit I. Ferdinánd követ a trónon, az ezen szokásjogon alapuló öröklődési rend és sor alapján is.”⁶³⁶ Az már feledtőbb gyanús, hogy azok a királyok, akikben valamennyi Turul-vér folyt, mind férfi utód nélkül maradtak.

„Ez a következtetés az, hogy bárkinek, aki transzcendens elveket tételez, s ezen elvek gyűjtőpontjában nem az ördög áll, e tételezésből az itt tárgyalt kérdéssel kapcsolatban ugyanarra a válaszra kell jutnia.”⁶³⁷

Itt aztán helyben vagyunk! Aki nincs mellettünk, az az ördögtől való!

⁶³³ Virág, 2001.

⁶³⁴ Uo.

⁶³⁵ Uo. Lásd Pezenhoffer, 1993. 136.

⁶³⁶ Virág, 2001.

⁶³⁷ Uo.

Bármilyen dinasztiáról legyen is szó, mind hús-vér emberekből állt. Az utódaik közt akadtak szép számmal tehetségtelen egyedek, sőt degeneráltak is. A történelmi dolgokon lehet gondolkodni, lehet vitázni, azonban az említett cikk oly módon próbálja ajnározni a dinasztiákat, ami már szellemidézésnek tűnik. Ha azonban jól körmére nézünk Virág úrnak, látnunk kell, hogy ő valójában a mai pénzhatalmi uralkodói réteg ügyvédje, amely réteg az „ügyvéd” szerint egy nemzetek fölött álló magasabb rendű rasszt alkot. Az okoskodásból az is kiderül, hogy a fehér faj, és különösen a magyarság ennek az uralkodó rétegnek az útjában áll.

6. Üngürüsz

Az írott történelem tele van orv-gyilkosságokkal, ravasz cselszövésekkel, árulásokkal. A győzelmet mindig könnyebb volt kivívni ilyen aljas eszközökkel, és aki győzött, az írta a történelmet. Ezért a történeti írások nagy hányada nem lehet hiteles. Ezek a hamis írások elkerülhetetlenül torzítják, elsősorban a történészek gondolkodását, de mindenkiét, aki egy az egyben elfogadja valóságnak ezen írások tartalmát.

A történészeink az Árpád honfoglalóit nevezik szabíroknak, alánoknak, oguroknak, kabaroknak, daháknak, szakáknak stb. Ha ez a sok nép mind ugyanazt a nyelvet beszélte, akkor is a helybéli lakossághoz képest elenyésző volt a számuk, az úgynevezett honfoglaláskor. Azonban, ha ezek külön nyelvvvel rendelkező nemzetségek voltak, akkor még nagyobb a valószínűsége annak, hogy a magyar nyelvet a helybéli lakosságtól vették át.

A történészek gyakran idézik Bíborbanszületettet, aki szabartoi-aszfaloinak és türköknek nevezte Árpád magyarjait. Amit nem szeretnek idézni a Bíborbanszületettől, az a besenyő támadás, amikor is a türkök Etelközben maradt családtagjai nagy részét a besenyők lemészárolták. Ez készítette őket arra, hogy áthelyezzék szálláshelyüket a Kárpát-medencébe. Az itteni uralkodó osztály tárt karokkal fogadta őket, mint régi szövetségeseiket.

Eloolvastam a Tarih-i Üngürüsz-t abban a reményben, hogy valami újat fogok megtudni. Sajnos úgy tűnik, hogy a szerző nagyon keveri az időrendet. Egyetlen újdonság, amit a többi krónikában nem találunk, az az „Üngürüsz” – amely név Magyarországot jelenti, gondolom török nyelven. Innen azt a következtetést vonom le, hogy akkor az ország urait *üngürökn*ek hívták. Mivel Árpád népe török volt (a bizánci krónikák szerint), így ők is üngüröknek hívhatták magukat. Ne feledjük, hogy a románság a magyarokat unguroknak nevezi. A muris ebben az, hogy amíg a román etnikumban hemzsegnek az Ungur és Ungureanu nevek, addig a magyarok közt nem igen akadni ilyen névre.

1983-ban, Szarvas határában találtak egy rovasírásos csont tűtartót. Juhász Irén régész a 67. sz. sírban egy női csontváz mellett találta, a lelet kb. 1200 éves. Dr. Vékony Gábor régész a *Késővándorláskori rovasfeliratok a Kárpát-medencében* (Életünk Könyvek, Szombathely)

című művében arról ad hírt, hogy a tórtartó rovásai magyarul olvashatók. Dr. Vékony olvasata mai magyarsággal:

„Üngür démon ellen íme e vas; tű szúródjon a démonba, tű, tű, szúrj, bökj, varrj (el!) (ki) szétfejtess, egybeölt/esz.../ Üngür ne egyen (meg engem), úzd, emészd (el) őt, én Istenem!”⁶³⁸

Gondolom nem ismeretlen az olvasó előtt az a babonás rontási technika, amikor az ellenséget úgy próbálják megölni, hogy egy rongybabát szurkálnak tűvel s közben varázsigét mondanak. De vajon mi készíthet egy nőt arra, hogy ilyesmihez folyamodjon? A félelem és a tehetetlenség. Az üngürnek démoni teljhatalma volt a hozzá adott magyar lány fölött.

A magyarság vezetői örültek az Árpád megöztvegyült vitézeinek, akiket azonnal beházasítottak. Azonban amint a kép elárulja, sok lány úgy érezte magát, mint a galamb a sólyom karmai közt.

Az ország békéjét és fejlődését úgy volt a legkönnyebb megőrizni, ha ezeket a vitézeket idegen földön foglalkoztatják. Így került sor a „magyarok” úgynevezett kalandozására.

⁶³⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Szk%C3%ADta_szok%C3%A1sok.

7. A tihanyi alapító levél margójára

Hogy a magyar nyelv egy ősrégi nyelv, ma már nem kell bizonyítani. Azt viszont kétlem, hogy a magyar nyelv ezer évvel ezelőtt olyan furcsa lett volna, mint ahogy a levélből látszik. Valóban léteznek szavak, amelyek értelmét ma csak sejteni tudjuk, és vannak szavak, amelyek furcsának tűnnek a mai magyar fülnek. Ha figyelembe vesszünk azonban egy pár körülményt a levél megalkotásának idején, akkor rájövünk, hogy nem a nyelvvel van a baj, hanem azzal, aki lejegyezte.

Először is a deáknak (a levél fogalmazója) nem állt rendelkezésére egy szabály a latin betűk alkalmazásához a magyar nyelvre. Az is lehetséges, hogy a levél írója nem is értette a magyar nyelvet. A levél különben latinul íródott. Az a tény, hogy a levélben mégis találunk néhány magyar szavat, azért van, mert sem az adományozók, sem az adomány élvezői nem ismerték a Tihany környéki helyneveket. Amikor a helyeket és helységeket azonosították, szükség volt az ott lakó és az ottani nyelvet beszélő emberek segítségére, akik azonban nem értettek latinul.

Az íródeák nagyon gyorsan kellett improvizálnon a magyar szavak lejegyzésekor, és ez meg is látszik az eredményen. Ilyen rögtönzéses betűk az uu-w, eu-ö, ue-ü, gn-ny. De nem mindig tartja a szabályt. Többször felcseréli a magyar k-t a latin c-vel, vagy a k-t a h-val.

A hely- és helységneveket általában azok adják, akik ott élnek és a földet megdolgozzák. Ezek a nevek aztán megmaradnak generációkon keresztül, attól függetlenül, hogy kik az urak. Sőt néha még akkor is megmaradnak, ha a népesség és a nyelv megváltozik. Az új tulajdonost nem érdeklik sem a nevek, sem a nép, aki a földet megdolgozza. Őt csak a haszon érdekli.

Ami a legjobban megkülönbözteti a ma használatos magyar nyelvtől, az a főnévvi u-betű (magánhangzó) használata. Első látásra úgy tűnik, mintha ez a latin nyelv befolyása volna. Pedig lehet, hogy az igazság ennek pont a fordítottja. A nyelv kialakulása a főnevek használatával kezdődik. Ez a szófaj a legfontosabb. A nyelvtanban is az első helyen áll. Amikor az ember már beszélni kezdett, és használatba kerültek más szófajok is, az elején még mindig a főnevek játszották a főszerepet, de ehhez nyomatékot kellett nekik adni, hogy össze ne tévesszék a többi szófajjal. Ezt a nyomatékot a szóvégi u-val érték el.

Ez persze nem egy akadémikus döntés nyomán alakult így, hanem egy természetes folyamat volt. Aki falun nőtt fel, az tudja, hogy amikor a paraszt a lovat meg akarja állítani, akkor azt mondja, hogy „hó”. Azonban, amikor hirtelen kell megállítani, vagy a lovak nem akarnak megállni, akkor úgy nyomatékosít, hogy az egyszerű „hó” helyett azt mondja, hogy „hou”. Ezt nem kell tanulni, mert ez ösztönösen jön ki az emberből. Ha a magánhangzókat rangsoroljuk az erőteljesség szerint, akkor a következő sorrendet kapjuk: i, é, e, á, a, o, u. Az u a legmélyebb és a legerőteljesebb.

Egy pár példa a levélből: turku, zilu, koku, seku, putu, zadu, luazu, harmu, licu. Az a tény, hogy a lo, to, kö, mag (ős szavak)-nál a többesszám esetében a lók, tók, kök, magok helyett a lovak, tavak, kövek, magvak formát használjuk, arról tanúskodik, hogy valamikor ezeket a szavakat úgy ejtették, hogy lou, tou, köu, magu. A magu-ból ered a mágus szavunk. A mágus olyas valaki, aki csodát tesz. A mag épp ezt teszi.

Magyar szavak a levélből:

HULUOODI: HULU-ODI (?), TURKU (a török jelenlétre utal),
ZAKADAT (szakadát – egy ma is létező magyar helységnév Szováta mellett),
SEG (lehet, hogy ugyanazt jelenti, amit sejtet),
URSA (UR+SA) – ha ez állatot jelent, akkor ez az állatok „urának” a neve, mai szláv beütéssel medve.

ZILU KUT (szél kút – kiszáradt kút) – (Itt úgy tűnik, hogy saját magamnak ellentmondok, mivel a melléknév végződik u-ban és nem a főnév. Azonban a kut eredetileg ige is lehetett, úgy, mint az angolban).

KUES KUT (köves kút),
KERTHEL (kerthely),
KOKU ZARMA (száraz szalma?),
KEURIS TUE (kőris tő),
SEKU UEIEZE (Seku vize?),
PUTU UUEIEZE (Putu vize),
KNEZ (kenéz),
LUPA (?),
GAMAS (gyomos?),
ZIGET ZADU (sziget szadu [falu?]),
GISNAV (disznó),
FIZEG (FÜZES), MUNORAU KERÉKU (Molnár [?] kerék),
ULUUES MEGAIA (ölyves megalja).

MONORAU BUKUREA (Molnár bukkóra),
SAR FEU (sárfő),
GNIR UUEGE (Nyír vége),
MORTIS UUASARA KUTA REA (Mortis vására kútjára),
ARUK TUE (árok tő),
PETRE ZENAIA HEL REA (Petre szénája helyre),
LEANSYHER (leánysír),
ARUK FEE (árok feje),
LUAZU HOLMA (lovász halma),
BAGAT MEZEE (bogát mezeje),
BALUUANA (bálvány [női]),
ELUUI HUMUK (eredeti [ősi] homok).

HARMU FERTEU (három fertő),
RUUOZ LICU (róka, borz lyuk?),
OLUPHELREA (a lófejre),
FEKETE KUMUK (fekete homok),
FUEGNES HUMUC (fényes homok),
CUES HUMUC (köves homok),
KURTUEL FA (körte? fa, Körtvély fája – egy ma is létező falu név).

Érdemes elidőzni az URSA szónál. Habár főnév, mégis hiányzik az u végződés. Az u végződés nyomatékot, erőt és férfiasságot tulajdonít a szó által jelzett lénynak. A férfiasság ellentéte a nőiesség. Tehát az u végződés hiánya jelenthet nőiességet. Az URSA esetében valóban

ez az eset áll fenn. Az URSA MAJOR az anya medve, az URSA MINOR a bocs (Nagy Göncöl, Kis Göncöl). Az ősi magyar nyelvben a hím medve neve az URSAU volt. Ez két ősmagyar szóból áll: UR és a SAU. Amint azt láttuk az előbbieket folyamán, a szóvégi u gyakran átalakul v-vé. Így lett a sau-ból sav, ami egy vad maró anyagot jelent. Ha valaki azt hiszi, hogy a sav a modern tudomány szava, hát téved. Nem hiszem, hogy az őskorban ne haltak volna meg emberek gyomorfekélyben és nem vették volna észre a gyomorsav túltengést, és a savót is nagyon jól ismerték. A SAU szó megvan a német nyelvben is, mint disznó, vagyis mocsos állat. Ugyancsak a németben a SAUER mint savanyú. A francia nyelvben SOUVAGE mint vad. És a DINOSAURUS nemzetközi szóban is. Tehát az URSAU jelentése uralkodó vad.

Milyen nagylelkű uralkodóink voltak, akik egy tál lencséért (maguk és a családjuk lelki üdvösségéért) elajándékozták idegeneknek a magyar népet és a magyar nyelvet: „Mint hogy tehát ezt ők hasznosnak és jónak látták, s hogy a jelenkori összes bölcsek is lássák ugyanazt még hasznosabbnak és kitűnőnek, ezért András a legkeresztényebb jogart viselő hatalmából folyó parancsából elrendelte, hogy mindaz a megművelt vagy parlagon fekvő föld, szőlő, vetés, szolga, szolgáló, ló, ökör, juh, disznó, méh s ezeknek őrzőik, valamint az illő egyházi felszerelések, amelyeket és akiket – amint azt jelen oklevél sorjában megmutatja, – a saját és felesége, fiai, leányai és valamennyi élő és megholt atyafia üdvéért Szűz Máriának és Szent Ányos püspöknek és hitvallónak a BALATIN fölött a TICHON nevű helyen lévő egyházához adott, ezen ünnepélyes hártya tanúbizonyságába foglaltassék.”⁶³⁹

Nemegyszer találkozunk elszármazott ősi szavainkkal és nem ismerjük fel őket. Nem egyszer találkozunk elszármazott atyáinkfiával, és kölcsönösen ellenséget látunk egymásban, mert valamikor a történelem folyamán közénk férközött az URDÖG és elidegenít egymástól.

Ha a tihanyi alapító levél írójának el lehet nézni a fuser munkát a magyar szavak írásánál, ugyanezt nem lehet elnézni a „HALOTTI BESZÉD” írójának. Őt nem sürgette senki a fogalmazás alatt, és mégis annyira következtelen, hogy az már gyanús. Már csak azért is gyanús, mert pont akkor került elő, amikor a Habsburgok átvették a hatalmat Magyarországon és a magyarság kisemmizése érdekében mindenáron be akarták bizonyítani, hogy a magyarság egy műveletlen jött-ment nép.

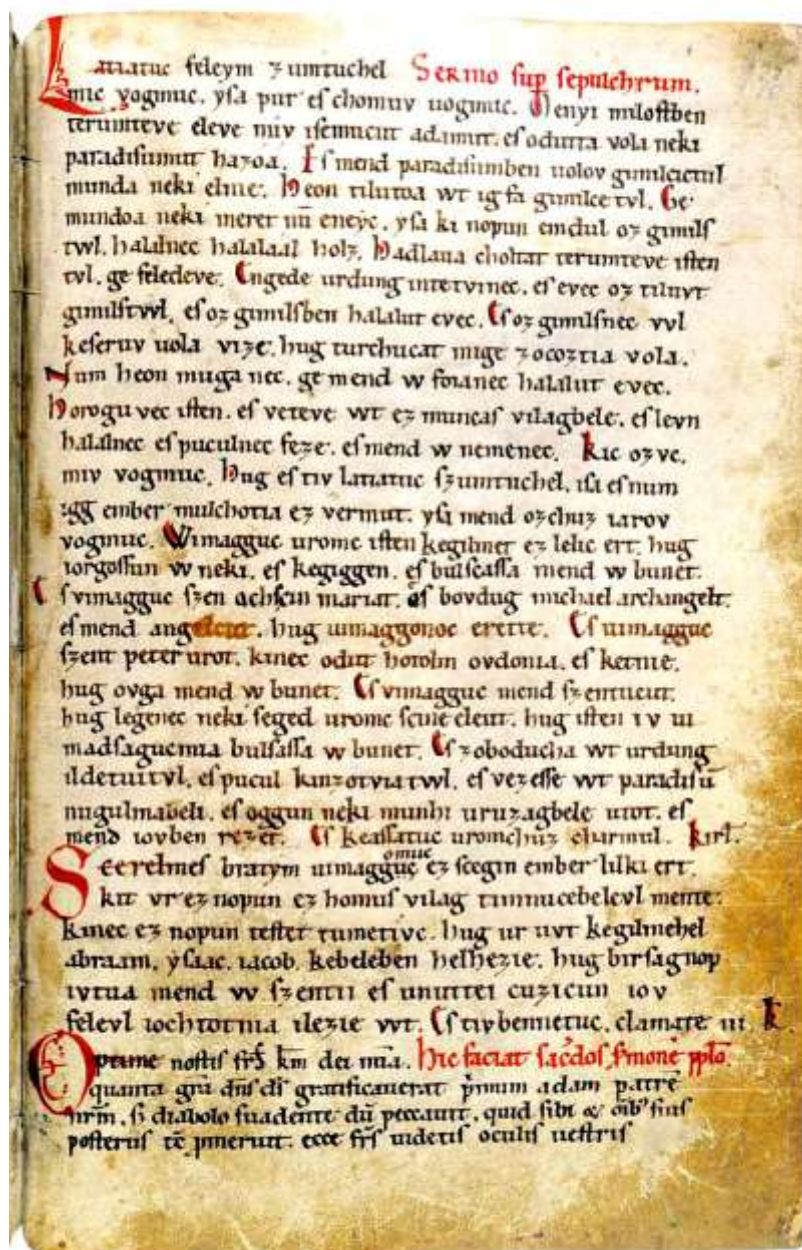
Lássuk hogyan került elő a Halotti beszéd: „Első felfedezését Schier Xystusnak tulajdonítják, ez azonban vitatott. Nyilvánosan elsőként Pray György jezsuita szerzetes számolt be róla, egy hétsoros szemelvényt tett közzé. Pray átadta a szöveget rendtársának, Sajnovics Jánosnak, aki épp lapp-magyar nyelvrokonságra keresett bizonyítékokat. Teljes szövegét ő publikálta 1771-ben.”⁶⁴⁰

Ugyebár aki keres, az talál, különösen, ha muszáj!

Egy nyelvésznek, aki több nyelvben jártas, sőt azokban is, amelyekkel épp társítani akarták a magyar nyelvet, nem volt nehéz megbabrálni egy már létező halotti prédikációt. Mivel egyedülálló írás, és nyelvtani szempontból nagyon sok következtetlenséget tartalmaz, ezért ha el is fogadjuk, hogy az állított időből származik, úgy sem lehet messzemenő következtetéseket levonni az akkori magyar nyelvre vonatkozólag. A részeshatározó esetet mindig a -nek-kel fejezi ki, ott is, ahol a -nak szükségeltetne, ellenben a tárgyesetben találomra alkalmazza a végződéseket: halalut, szentucut, eleut, rezet, bunet, utot, vermut. A múlt időt olasz módra alakítja: teremteve, feledeve, veteve. Azonban a teremteve-ét egyszer teremté, máskor teremő értelemben használja. A szlapon ABC-ből veszi a d betűt (g) a d és a gy formálására: hug, oggun, gimilben, azonban néha megfélekedezik és a latin d-t használja: odut, egyszóval elég zagyva dolog. Ha nem lenne szép formás betűkkel írva, feltételezhetném, hogy egy műveletlen paraszt a szerző, de így csak két dolgot feltételezhetek: az íródeák vagy az alkohol hatása alatt írt, vagy csak egyszerűen hamisított.

⁶³⁹ A Tihanyi Apátság királyi alapítólevele. http://www.tihanyiapatsag.hu/Az_Apatsagrol/Az_alapitolevel.html.

⁶⁴⁰ Gyárfás, 2011.

Ami itt áll, az már hamisított változat.⁶⁴¹

⁶⁴¹ „Latiatuc feleym zumtuchel mic vogmuc. ýsa pur es chomuv uogmuc. Menýi milostben terumteve eleve mív isemucut adamut. es odutta vola neki paradisumut hazóá. Es mend paradisumben uolov gimilcictul munda neki elnie. Heon tilutoa wt ig fa gimilcetvl. Ge munda neki meret num eneyc. ýsa kí nopun emdul oz gimils twl. halalnec halalál holz. Hadlana choltat terumteve isten tvl. ge feledeve. Engede urdung intetvinec. es evec oz tiluvt gimilstwl. es oz gimilsben halalut evec. Es oz gimilsnec wl keseruv uola vize. hug turchucat mige zocoztia vola. Num heon muga nec. ge mend w foianec halalut evec. Horoguvec isten. es veteve wt ez muncas vilagbele. es levn halalnec es puculnec feze. es mend w nemenec. Kic ozvc. miv vogmuc. Hug es tiv latiatuc szumtuchel. isa es num igg ember mulchotia ez vermut. ýsa mend ozchuz iarov vogmuc. Vimagguc uromc isten kegilmec ez lelic ert. hug iorgossun w neki. es kegiggen. es bulscassa mend w bunet. Es vimagguc szen achscin mariat. es bovdug michael archangelt. es mend angelcut. hug uimaggonoc erette. Es uimagguc szent peter urot. kinec odut hotolm ovdonia. es ketnie. hug ovga mend w bunet. Es vimagguc mend szentucut. hug legenev neki seged uromc scine eleut. hug isten iv uimadsagucmia bulsassa w bunet. Es zoboducha wt urdung ildetuitvl. es pucul kinzotviatvl. es vezesse wt paradisu nugulmabeli. es oggun neki munhi uruzagbele utot. es mend iovben rezet. Es keassatuc uromchuz charmul. Kirf. Scerelmes bratym uimagguc ez seegin ember lilki ert. kit vr ez nopun ez homus vilag timnucebelevl mente. kinec ez nopun testet tumetive. hug ur uvt kegilmehel abraam. ýsaac. iacob. kebeleben helhezie. hug birsagnop ivtua mend w szentii es unutteu cuzicun iov felevl iochtotnia ilezie wt. Es tiv bennetuc. Clamate III. Kyrie eleison.” (<http://mek.niif.hu/06100/06196/html/kozep0009/kozep0009.html>)

Az látszik, hogy eredeti halotti beszédről van szó, amit temetés alkalmával szónokolt a pap. Amikor azt mondja költői kifejezéssel, hogy „és a por és hamu vagyunk”, az első és mindig jóval rövidebb, mint a második. Mivel a rövid é-re nincs külön betű, ezért írásban egyszerűen az y-nal helyettesítette. Így jelent meg az exotikus ysa szavunk. Ezt úgy értelmezik, hogy bizony, aminek viszont sehol máshol nincs nyoma. Hogy az is az és-ből származik, arra bizonyíték az, ahogy a székelyek és a csángók nem azt mondják, hogy ez is, hanem hogy ez es. Ezen a hamisítványon kívül semmi más forrás nincs, ami alátámasztaná, hogy az isa bizát, vagy bizonyt jelentene. Az *ysa ki napun* = *és a ki napon* (ismét rövid é).

8. Szkiták és magyar parasztság

Fomenko-bírálat és romániai magyar helyzet

Szerintem Fomenko és csapata nagyon is komoly tudományos munkát végzett. A csapat közel 30 tagból állt, s legtöbbjük komoly informatikai felkészültséggel rendelkezett. Az alkalmazott módszer statisztikai, tehát érzelmektől és előítéletektől mentes. A kutatás több mint két évtizedig tartott. Az eredmény, amit a módszer objektíven a szemük elé tárt, egyáltalán nem volt hízog az érzelmeiknek, de különösen nem a hatalom és az egyház képviselőinek. Ezért valami módon az egész kutatást le kellett járni és ezt meg is tették. Nagyon jól bebizonyítják, hogy az európai, sőt az egész emberi civilizáció, csak az első évezred után indul tömeges fejlődésnek. Ez előtről csak szájhagyomány által megőrzött legendák léteznek, de semmi megbízható eredeti írott dokumentum. Az eredetinek nevezett forrásmunkák mind úgymond másolatok az ezredforduló utánról.

Abban igazuk van, hogy az írott dokumentumok csak az ezredforduló után jelentek meg, abban azonban szerintem nincs igazuk, hogy minden történelmi írás csak egyszerű kitaláció, vagy a keresztes háborúk eseményeinek visszavetítése a múltba. A tudás átadásának az írás nem az egyedüli módja. Több mint valószínű, hogy az írás feltalálása előtt az eseményeket az emlékezetben őrizték és verbális úton továbbították. Ez azonban nem volt elég tökéletes, ezért a mondák az igazságot csak bizonyos százalékban tartalmazzák. A reneszánsz korában, amikor az írást már iparilag kezdték űzni, megindult a történelmi honfoglalás. A létező legendákban az erősebb nációk a saját történelmi „igazságaikat” kezdték hirdetni, ezáltal jogot akarván formálni bizonyos területek feletti uralomra.

Ritka az a háború, amit nem valami csellel (az ellenség becsapásával) nyernek meg. Így a történelmi hamisítást úgy kell tekinteni, mint hadászati taktikát. Fomenkóék nem sokat foglalkoztak a hunokkal, olyan értelemben, mint mi, magyarok. Ők egyszerűen azt állítják, hogy a szkiták és a hunok az orosz nép ősei. Mi pedig alájuk adjuk a lovat azzal, hogy a szkiták őshazája Oroszország. Pedig orosz nyelven a szkit szó telepest jelent. Ha pedig telepesek voltak, akkor a hazájuk egyebütt volt. Az oroszok szilárdan állnak őseik földjén.

Vagy egyszerűen az a helyzet, hogy idegen szívű ügyvédek rendezik a dolgainkat, mi pedig szegény írástudatlanok, teljesen ki vagyunk nekik szolgáltatva. Ezek ugrasztanak össze román vérszerinti testvéreinkkel, hogy aztán fityüljön nekik a rigó, jobb felől is, bal felől is. Jó lenne észrevenni, úgy román, mint magyar részről, hogy a Kárpát-medencében évszázadokon keresztül, amióta a magyarság felvette a nyugati kereszténységet és írott dokumentumok vannak, a hivatalos nyelv a latin volt. Ez vezetett a magyar nyelv és a magyarság folyamatos kiszorításához. A parasztságon végrehajtott véres megtorlások, mint a bábolnai, vagy a Dózsa György-

féle felkelések alkalmával, oda vezettek, hogy a magyar paraszt is inkább vallotta magát romának, mivel a magyar nemzetből már eleve amúgy is ki lett zárva. A latin nyelvet beszélő tollforgatók is nagyobb megbecsülésnek örvendtek román földön. A Habsburgok a háborúikat a Kárpát-medencéből erőszakkal toborzott katonákkal vívták, így aki nem akart ágyútöltelék-ként meghalni, ugyancsak román földön keresett menedéket.

Meg kell említeni II. József Habsburg császár nyílt magyarellenes ténykedését, amikor az erdélyi románságot a magyarok elleni lázadásra biztatta. Az évszázados idegen uralom miatt mindezek a tények tabu témának számítottak. A parasztság kirekesztése a magyar nemzetből úgy a világi, valamint az egyházi hatalom lelkén szárad. A román történetírásnak jól jött ez a helyzet. Szerintük ha a parasztság nem tartozott a magyar nemzethez, akkor nyilván a román nemzethez kellett hogy tartozzon. Ha a magyar uralom nem juttatta földhöz a jobbágy parasztságot, annál inkább megtette ezt a román uralom Trianon után, a magyar uradalmi földek elkobzásából. Ennek azonban ára volt. Ez az ár a román nemzeti vallás felvétele volt. Ezzel nagyon sok magyar paraszt élt is és ezáltal automatikusan románná vált.

Tudnivaló, hogy az 1800-as évek előttről nem volt szó sem román nemzetről, sem Romániáról. Az 1700-as évekből származó térképeken Bizáncot hívják Romániának. Tudnivaló, hogy itt (Bizáncban) a görögkeleti vallás volt a keresztények vallása, amely vallás napjainkban is román nemzeti vallás. Ez volt a vallása a moldvai, a havasalföldi és az erdélyi románságnak Nagyrománia megjelenése előtt is. Ennek a liturgiának a nyelve azonban nem a latin, hanem az ószláv. Mielőtt a románság felvette volna ezt a nevet és felfedezte volna „latin származását”, ezen a nyelven szívták magukba a kultúrát. A latin kultúrába való betagozódás megnyitotta az utat nemcsak a latin nyelvet ismerő magyarok, de arománok, franciák, olaszok és más kalandvágyó népek tömeges betelepülésére Romániába. A magyarok Erdélyből való betelepülése Trianon után lavinaszerű méreteket öltött.

Amint láttuk, a magyar parasztság az utóbbi ötszáz év folyamán majdnem eltűnt, vagyis átalakult román parasztsággá. Akik a legnagyobb megaláztatások dacára is megmaradtak, ma szórványban élnek. Ami nem szórvány, azt tömbnek hívják. Ezek a székelyek. A nemzeti értékeket az elit képviseli. Így van ez rendjén. Azonban ezt az elitet valakik el kell tartsák. Ezek a valakik nagymértékben a parasztságból állnak. Mivel a magyar parasztság, amint a fentiekből kiderült, nagyon megcsappant, valakiknek ezt az űrt ki kellett tölteni. Így vált a határvédő szabad székelység magyar paraszttá. A székely valójában mindig is az volt jó értelemben véve, de ugyanakkor ezermester és filozófus is. Ez a három tulajdonság segítette át a székelységet a történelem legnehezebb korszakain.

Fomenkóék szerint bizonyos foglalkozások olyan népcsoportokat hoztak létre, amelyek később ezen foglalkozások mentén külön nemzetté váltak. Így azt állítják, hogy a tatárok valójában a szláv területeken élő népek fegyverforgató kasztjához tartoztak. Ezt azzal látják bizonyítottnak, hogy a tatárok mint harcosok, nem egy tömbben éltek, hanem szétszórta egész Oroszország, sőt Lengyelország területén is. Véleményem szerint ezeknek egy jó része a közelkeleti portyázásra szakosodott lovas törzsekből került ki. Kérdés az, hogy extrapolálhatjuk-e ezt a megállapítást más nemzetekre is? Ugyebár Erdély népessége nemcsak románokból, magyarokból és székelyekből áll. Vannak itt jócskán románok, szászok, svábok, zsidók, ukránok stb. Ezen nemzetiségek közül, gondolom, hogy a Fomenkóék által felvetett elméletet, a legkönnyebb a zsidóságra extrapolálni, mivel ők is szétszórta éltek Európa területén, akár a tatárok a szláv területeken. Az a tevékenység, ami őket meghatározta, a kereskedelem, az írás tudománya és persze a vallás. Erdélyben a románokat cigánynak nevezték. Ennek azonban eredetileg nem volt pejoratív értelme. A magyar énekekben nem az áll, hogy a cigány hogy lopja a tyúkot, hanem hogy milyen szépen muzsikál. Tehát ők a zenészek, és a nemes fémek feldolgozására szakosodtak. A magyarországi cigányok (az ó-romániai cigányoktól eltérően, akik valódi rab-

szolgák voltak) a legnagyobb szabadságnak örvendtek. A nemzeti urak pedig szívesebben élvezték a társaságukat, mint a parasztokét. A leépülésük akkor kezdődött, amikor a létszámuk nagyon felszaporodott a román és orosz területekről való bevándorlások következtében.

Úgy Erdély, mint Nagy-Magyarország mindig is sok nemzetiségi állam volt. Kik voltak a magyarok és milyen arányban voltak jelen a Kárpát-medencében? Mai szóhasználatnál élve milyen arányban volt jelen a magyar nemzet a Kárpát-medencében? Itt szükség van egy kis magyarázatra, ugyanis *a nemzet, mai értelemben egészen mást jelent, mint a történelmi időkben.* Az idegen uralkodó osztály és idegen értelmiségiek, akik a magyaroknak osztották az észt és a törvényt, összemosták a nemzés fogalmát a nemes fogalmával. *A nemzet szó a nemzés szóból származik. A nemes azonban a népességnek egy csekély részét képviselte és nem mindig megérdemelt kiváltságokat élvezett.* Így a nemzethez tartozónak vélték a magyarságot a paraszton kívül, a székelységet, és a németiséget (szászok, svábok). Ezek mind nemeseknek számítottak, ezért tartozhattak a nemzethez, a téves felfogás értelmében. Tehát *az akkori értelemben a nemzet nem volt nyelvhez kötve.* A magyar parasztságot, habár számbelileg talán nagyobb százalékat tett ki, mint a másik három együttvéve, kitagadták a nemzetből. Ebből a téves szemléletből kiindulva szomszédaink úgy okoskodnak, hogy ha ezek nem tartoznak a magyar nemzethez, akkor nyilván oláhok, tótok meg szerbek voltak, csak idővel elmagyarosodtak. Ma, amikor minden eszköz és iskola megvan arra, hogy egy népet megtanítsanak az állam nyelvére, mégis nagyon döcögve megy. Akkor hogy a manóba lehetett megtanítani egy nagy létszámú idegen nyelvű parasztságot a magyar nyelvre, szótárak, iskolák hiányában? Ehhez tegyük hozzá azt is, hogy *a hivatalos nyelv a latin volt,* és mégis német, szerb, zsidó stb. értelmiségiek, akik Magyarország területén éltek, tökéletesen elsajátították a magyar nyelvet. Miért? Mert *a többségi nép nyelve a magyar volt.*

Jászok, philiszteusok

Nem szabadna összetéveszteni a kutatást az alkotással. Nagyon sokan ott tévednek, amikor a kutatási eredményeiket minél mutatósabb könyvben próbálják megjeleníteni. Majd amikor kiderül egy pár szarvas tévedés, vagy a túl sok sallang miatt is, az egész alkotás a szemétkosárba kerül és elvész. Talán ilyen okok miatt került a süllyesztőbe Horvát István: Rajzolatok a Magyar Nemzet legrégebbi történeteiből című könyve is. Ebben ezt írja:

„Én ugyan ezeknél fogva igen természetesnek találom, hogy Várhelyen, Erdélyben, nem rég kiásott mozaik táblán⁶⁴² Priámusznak fűzött topánya, feszes nadrága, dolmánya, mentéje és frigyes pártus süvege legyen. Ilyen öltözetű nyilazó jász férfiú legyen egy erdélyi Mithrasz monumentumon is.⁶⁴³ A jászokat a régiségek philisteusoknak nevezik, amire mostanig nem is

⁶⁴² Horvát István jegyzete: Abbildung von zwei alten Mosaiken. Hermanstadt, 1825. fol.

⁶⁴³ Horvát István jegyzete: Lásd: Peter von Köppen Nachricht von Altertümern. Wien, 1823. 8. Tab. 4.

igen ügyelt a tudós világ. Nekem ellenben nem lehetett nem kérdenem, mi adhatott legyen okot e nevezetre?⁶⁴⁴

Ugyanerről a mozaikról számol be Kővári László az Erdély régiségei és történelmi emlékei című könyvében.⁶⁴⁵ Erről rajzokat készített egy Ackner nevű amatőr régész, aki a mozaikot megtalálta. Nevezett Acknert a császár kitüntetésben részesítette a tevékenységéért, és nem-sokára eltűnt úgy a mozaik, mint a róla készült rajzok.

A jászok kunok voltak. Choniatae pedig az írásaiban egyenesen hunoknak nevezi őket, II. Gézát meg mint a hunok királyát, jásznak. Elgondolkodtató, hogy a krónikák szerint Szent László a kunok ellen harcol, ugyanezt teszik bizonyos időközökben IV. Béla, a fia István és Kun László, de ugyanakkor ezek a királyok épp a kunok segítségével sikeresen csatákat nyernek, mikor a csehek, mikor a németek ellen. A következtetés csak az lehet, hogy a kun (chun, hun) néven nevezett nép valójában a magyar nemzet azon része volt, amely az állattartásra szakosodott, és nem egy, a nemzettől idegen, messziről betelepült vándor nép. A nagyállattartók a régi időkben (de a juhászok még ma is), félnomád életet éltek. A történészek tudatlanságból vagy céltudatosan a kunokat összemosták a Krím-félszigeten élő kumánokkal. A kunokról tudott, hogy már Justinianus császár idejében felvették a keresztény hitet, míg a kumánokat csak a 13. században próbálták bevonni a keresztény kultúrkörbe.

Az, hogy a jászokat philiszteusoknak nevezték, valószínű, hogy a vallási viszályból adódik, és ezeknek a philiszteusoknak mondott jászoknak semmi köze a bibliában leírt philiszteusokhoz. Valószínű, hogy eredetileg maguk a jászok vallási alapon nevezték magukat így, ugyanis a név jelentése Isten barátai, vagy Isten gyermekei. Az állattartó kunok sokkal nagyobb szabadságnak örvendtek, mint a földművelő, vagy a város lakó népréteg. Ők valószínű, hogy kapcsolatba kerültek a görögkeleti vallással, aminek a felvétele a hatalom részéről árulásnak számított, és innen van az az ellenségkép, ami kialakult a kunokkal (hunokkal) szemben. Ugyanígy a pártus név is azokra volt értendő, akik megtagadták felvenni a judaizált katolikus vallást és inkább keletre vándoroltak.

A könyv nagyon sok értékes adatot, de ugyanakkor túl sok tévedést és sallangot tartalmaz. A szerző, akárcsak az akkori történelmi irányzat, olyan képet fest, mintha a magyarok a szélrőzsa szinte minden irányából jöttek volna a Kárpát-medencébe, és figyelmen kívül hagyja Herodotosz írását az európai Szkítiára vonatkozólag. Tehát a szkiták innen áramoltak szét a szélrőzsa minden irányába, és nem fordítva.

A peonokat punoknak nevezi, összekeverve az eo-t az oe-vel.⁶⁴⁶ Néha tévesen fordít: „Parthe malum jam nunc Mars tuus omen habet.” „Most a te Mars istened intő jelnek tartja ma a pártusi rosszat.” Szerintem ez lenne a helyes fordítás: *Pártus, most már rossz intő jele van a Marsodnak.* (Ez a mondás egy olyan időszakban keletkezhetett, amikor a pártusok csillaga már leáldozóban volt.)

Pázmándi Sámuel könyve, amely az előbbihez hasonló stílusban íródott. A galliai és németországi hun kolóniákról értekezik, akiket kataroknak nevez.⁶⁴⁷ A katarok épp úgy, mint a jászok (philiszteusok), a vallási háborúk áldozatai lettek.

Nézzük, mit ír Nikite Acominate Choniatae a magyarokról: Miután Manuel császár a szicíliai hadjáratban keserves vereséget szenvedett, jónak látta más irányba hadakozni, és pedig észak felé, a magyarok ellen. „De mit mondhatnánk arról az emberről, aki annyit küzdött, bár néha szerencsétlenül, a birodalom integritásának megőrzése és a barbárok alávételése érdekében. Hadjáratot indított a peonok ellen, kiket magyaroknak (hungari) és hunoknak hívnak.”⁶⁴⁸

⁶⁴⁴ Horvát, 1825. 99.

⁶⁴⁵ Kővári, 1852.

⁶⁴⁶ Uo. 39.

⁶⁴⁷ Pázmándy, 1786. 350.

⁶⁴⁸ Choniatae, 1557. 51.

A régi írások szerint peonok, vagyis magyar parasztok éltek Pannoniától a Bácskán keresztül egész Makedóniáig. Ezeket Bizánc nem csak adóztatta, hanem szisztematikusan áttelepítette őket a Közel-Keletre. Ugyanezt tette Dárius jó másfél évezreddel azelőtt, amikor Trákiában találta a peonokat. A legenda szerint Dárius vadászat közben Trákiában belebotlott egy peon lányba, aki a lovát itatta, s miután szóba állt vele, annyira megtetszett neki a lány szépsége és okossága, hogy megparancsolta Megabizónak (Trákia helytartójának), hogy telepítse át Perzsiába a lány összes nemzetségét.

A latin mondás szerint: „Erare humanum est, perseverare diabolicum. – Tévedni emberi dolog, tévedésben kitartani ördögi.” Sokan elismerik, hogy minden alapot nélkülöz Jordanes azon állítása, hogy a szkitákat (hunokat), ergo magyarokat a gonosz szellemek nemzették, vagy hogy a hunok lemészároltak volna 11000 szüzet Szent Orsolyával együtt. Mindezt a hamis rágalmat papok írták és az Egyház mai napig sem rúkkol ki ezen állítások megcáfolásával. De hogy is tehetné, hisz a Biblia bizonyítja, hogy hús-vér közreműködése nélkül is lehetett nemzeni. Ha akarná, mégis megtehetné, élve a mondással, hogy „amit szabad Jupiternek, azt nem szabad az ökörnek (ördögnek)”, de nem akarja. Nem akarja, mert nem tudja megbocsátani, hogy a magyar nyelv az egyenes egyértelműsége révén leleplezi az Egyház nyelvén elkövetett hamisításokat. Ezt az ’ördög nyelvét’, ahogyan egyes pópák manapság is nevezik, szerette volna az Egyház egyszer s mindenkorra eltüntetni, aminek a legegyszerűbb módja az azt beszélő nép eltüntetése lett volna. Nézzünk csak egypár szó-fordítást, jobban mondva ferdítést egy latin–magyar szótárból:

populosus = népes
populor = pusztít, megsemmisít
populabundus = dúló
populatio = pusztítás
populosus = népes
popularunt = pusztítottak
depopulatio = fosztogatás
depopulor = pusztít
popolare = benépesít

Ha átnézzük a ’szitán’, azt látjuk, hogy a szkiták (peonok, hunok) mint békés földművelő nép, egy időben benépesítették az egész Balkánt, s eközben a történetírás azt állítja, hogy a szkiták fosztogatták és pusztították ezt a vidéket. Ez persze később igaz is lehetett, mivel minden akció reakciót szokott kiváltani.

II. Andrásról tudni kell, hogy amikor részt vett a kereszties hadjáratban a Közel-Keleten, ahogy egyes krónikák állítják, csak le-felnyargalászott és nem bocsátkozott harcba a pogányok ellen úgy, ahogy a cél megkívánta volna. Ezért megrovást is kapott a Szentszék részéről. Ugyanakkor az is kiszivárgott, hogy András a saját fajtáját találta ott, akik ellen hadakoznia kellett volna. Így feltehetjük a kérdést, hogy vajon a sok magyar értelmű helységnév valóban a sumérektől származik-e, vagy az évszázadok során oda kitelepített vagy elüldözött magyaroktól?

9. Daqin vagy Deákia

Induljunk ki abból a megállapításból, hogy az ókori történelmet nem hamisították, hanem egyszerűen kreálták, olyan civilizációk anyagi maradványaira támaszkodva, amely civilizációkról nincsenek, vagy alig vannak adataink. Mivel nincsenek megbízható adatok, ezért az ókori történelem rekonstrukciójánál csak a logikai levezetéseket alkalmazhatjuk. Az eredmény nem fogja tükrözni a teljes igazságot, de közelebb fog állni az igazsághoz, mint az a történelem, amit a győztesek írtak.

Vizsgáljunk meg két magyar kifejezést. Deák nyelv és íródeák. Ha létezett egy deák nyelv, amit általában latinnak neveznek, akkor léteztek deákok, akik ezt a nyelvet beszélték. Miért író deák? Miért nem egyszerűen író, vagy egyszerűen deák? Logikusan azért, mert nem minden deák volt író. Akkor kik voltak a deákok?

A deák szó etimológiája: „A deák a latin diaconus (szerpap) szóból vált magyarrá. A magyarban használatos diakónus szó az ógörög δίακονος (diakonos) főnévnek a latin nyelvben meghonosodott átírásából (diaconus) származik. Az eredeti görög szó jelentése szolga, szolgálattevő, felszolgáló, esetleg hírvivő, de sosem rabszolga (doulos) vagy hivatalnok (hypēretēs).”⁶⁴⁹

Tehát abban maradhatunk, hogy az ókorban a deák (diák) nem egy úrnak alárendelt rabszolgája volt, hanem egy olyan személy, aki a közösséget szolgált. A latin nyelvben a rabszolga neve a sclav (szklav), de van ennek még egy érdekes változata, a sclavin (szklavin). Ez úgy hangzik, mintha az elsőnek a megszépített változata lenne. A krónikáinkban az áll, hogy a Kárpát-medencét a magyarok bejövetelekor szklavinok lakták. A hun birodalom megszűnte után a Kárpát-medence népeit az a nyugati hatalom hódoltatta, ami a Római Szent Birodalom előképe volt. Ennek a birodalomnak érdeke volt a Kárpát-medencei lakosságot félrabszolgasorban (szklavin) tartani, és így maximálisan kiaknázni a medence minden kincsét. Maga a szklavin kifejezés bizonyítja, hogy ezek nem akármilyen rabszolgák voltak, mivel már magas fokú műveltséggel rendelkeztek. Inkább a mai szellemi rabszolgákhoz hasonlítottak, akiket a mos-tani nyugati hatalmak finomabb módszerekkel tartanak hasonló sorban. A szklavinoknak az a része, akiket szellemi munkára lehetett fogni, kaphatta aztán a deák nevet.

Tudjuk, hogy a Selyemút gazdasági, de ugyanakkor kulturális kapcsolatokat is lehetővé tett Európa és Kína között. Amíg ez a Selyemút működött (ez a periódus pedig épp a szóba forgó történelmi periódusra esik, vagyis az ókorra), nagy a valószínűsége annak, hogy a két régió társadalmi berendezkedése hasonló volt. Tudnivaló, hogy Kínában létezett egy olyan kaszt, amelyik az ország irányítását volt hivatott végezni. Ezen kaszt tagjai voltak a heréltek, akik később a mandarin nevet kapták. Az ezek által használt nyelv lett a birodalom hivatalos nyelve. Hasonló dolog mehetett végbe Európában is, ahol a mandarinok szerepét a deákok játszották, azzal a különbséggel, hogy ezek nem voltak heréltek. Azonban a legenda szerint létezett Európában egy Attis nevű gyerekisten, akit szkita (frígiai) sapkával a fején ábrázolnak. Valószínű, hogy a fajok keveredése előtt, létezett egy magasabb fejlettségi fokon álló népesség, akik a környező néptől eltérően, az energiájukat inkább a szellemi képességeik fejlesztésére, mint a szexuális teljesítményre használták. Ezeknél persze úgy a nemi szerv mérete, mint az ábrázat, az alacsonyabb műveltségi fokon álló népek szemében gyerekesnek tűnt. A Közel-Keleten és Ázsiában heréléssel próbáltak az említett fajhoz hasonló egyedeket létrehozni, nem sok sikerrel.

A Közel-Keleten a deákok szerepét a rabbik töltötték be. Amint a Kárpát-medence térségét nevezhették a deákok országának, Deákiának (Dakia, Daqin), úgy a Közel-Kelet térségét nevezték Arabiának, vagyis a rabbik országának.

⁶⁴⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Diak%C3%B3nus>. V. ö. <https://meszotar.hu/keres-de%C3%A1k>.

Ha az ókori európai birodalomban (ami nem föltétlen római), létezett valóban egy uralkodó kaszt, akiket tegyük fel, hogy deákoknak hívtak, majd ezek ellen fellázadt a szolga nép, és miután győzedelmesen megsemmisítette őket, az emléküket is úgy próbálta eltüntetni, hogy a deák névből egy másodrendű népecskét kreált, akiket egyszerűen dákoknak és barbároknak neveztek.

Ha megfigyeljük a régi domborműveken talált fejviseletet, úgy a szkitáknál, valamint a dákoknál, azt kell feltételezzük, hogy amikor ezek az alkotások készültek, az éghajlat nagyon hideg lehetett. Lehet, hogy egy ilyen mini jégkorszak vezethetett a dák birodalom bukásához.

Egy ilyenfajta elképzelést támaszt alá két történetíró feljegyzése, akik saját tapasztalataikról számolnak be.

Természeti katasztrófa, társadalmi zuhanás

Nézzük, mit állít David Keys, az angol The Independent című lap archeológus munkatársa:

A szélsőséges időjárást okozó természeti katasztrófa Keys szerint Kr. u. 535 körül következett be, aminek nyomán a Nap fényereje meggyengült. Erről a természeti katasztrófáról több forrás is említést tesz, többek között az „Egyház története” című munkájáról ismert Epheszoszi János monofizita történész, Epheszosz püspöke: „Jel jött a Napból, amilyen fajtát soha ezelőtt senki sem látott és nem is számolt be ilyenről. A Nap elsötétült és tizenhét hónapon át tartott a sötétsége. Minden nap úgy négy órát sütött, és még ez a fény is halovány árnyék volt csupán.”⁶⁵⁰ Erről az eseményről ír Prokopiusz bizánci történész is: „És ebben az évben került sor a legrémisztőbb előjelre. Merthogy a Nap ragyogás nélkül bocsátotta ki fényét, ahogy a Hold, ebben az egész esztendőben, és szerfelett olyannak tűnt, mint a fogyatkozásban levő Nap, mivelhogy sugarai nem voltak sem világosak, sem olyanok, amilyennek megszokhattuk.”⁶⁵¹

Epheszoszi János az 584. évről: „az esqlawianū átkozott népe kivonulva egész Hellászra ... valamint egész Thesszália és Thrákia helységein száguldott végig, sok várost és várat gázolt le ... ott táboroznak és ülnek a rómaiak tartományaiban gond és félelem nélkül, foglyokat ejtve, gyilkolva és gyújtogatva... immár négy esztendő óta. ...meggazdagodtak, aranyra, ezüstre, mensesekre és csikófalkákra és sok fegyverre tettek szert; sőt e barbárok még a rómaiaknál is jobban megtanultak harcolni; ezek, akik erdőkön és rengetegeken kívül még csak mutatkozni sem mernek, és két-három λογχάδια-n, vagyis dárdán kívül azt sem tudták, mi a fegyver.”⁶⁵²

Az évszámokat nem kell komolyan venni, mert tudjuk, hogy a kronológiánk nem tökéletes. A lényeg az, hogy a korai középkorban beállt egy mini jégkorszak, ami nemcsak egy civilizáció bukásához vezetett, de történelmi amnéziához is. Kik lehetek az esqlawianu népe, akiket Epheszoszi János említ, és milyen irányból támadták a Kelet-római birodalmat? Maga a név rabszolgákra utal. Ha azonban a szklav szót azonosítjuk a szlávval, ahogy manapság szokás, akkor ázsiai szlávokról lehet szó. Ázsiában viszont inkább sztyeppe, mint erdőlakó népek élnek, és ezek fegyverként íjat használtak. Így csakis a Kárpát-medencei fellázadt szolga népről lehet szó.

Ha kivonjuk 580-ból a 44 évet, visszakérülünk az 536-ik kritikus évbe, amikor a természeti katasztrófa okozta nélkülözés már elviselhetetlen. Az anarchia 584 körül (ami a juliánuszi éra

⁶⁵⁰ http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/200501/katasztrofatortenelem. V. ö. http://petrology.geology.elte.hu/Harangi_Vulkanizmus_9_ember%20es%20vulkan.pdf.

⁶⁵¹ Uo.

⁶⁵² „...das verwünschte Volk der Slaven aus, durchzog ganz Hellas, die thessalischen und thracischen Provinzen, nahm viele Städte und Kastelle ein, verheerte, verbrannte, plünderte und beherrschte das Land und wohnte darin ganz frei und ohne Furcht, wie in seinem eigenen. Das dauerte vier Jahre lang. ...sind reich, geworden und besitzen Gold und Silber, Pferde-Heerden und viele Waffen und haben gelernt, Krieg zu führen, mehr als die Römer. ...die sich außerhalb der Wälder und holzfreien (Gegenden) nicht sehen zu lassen wagen und nicht wissen, was eine Waffe sei, augenommen sei oder drei Lonchadien (λογχάδια) d. h. Wurfspitze.” (Johannes von Ephesus, 1862. 255.)

szerint értendő, tehát valójában 540) már eléri a tetőfokát. Ekkor indul meg az avarok (türkök) európai inváziója. Ezek már Ázsiából jönnek.

„567-ben uralkodójuk, az Al-Duna mentén tartózkodó Baján kagán szövetséget kötött a Kárpát-medencében élő longobárdok királyával Alboinnal, aki ennek következtében legyőzte az itt uralkodó gepidák királyát, Kunimondot. Az avar szomszédságot túl fenyegetőnek érezve, végül a longobárdok 568 húsvétján állataikat hátrahagyva Észak-Itáliába vonultak, így az avaroké lett az egész Kárpát-medence, ahová a kagán a székhelyét is áttette.”⁶⁵³ A longobárdok németek, tehát a benyomuló honfoglalók a németekkel együtt győzték le a gepidákat.

„576-ban II. Tiberius Constantinus bizánci császár Valentinus vezetésével követséget küldött a nyugati türkökhöz, hogy a II. Justinus császár és a nyugati türkök első kagánja, Istemi közötti békeszerződést megerősítse, amiről Menandrosz bizánci történésztől értesülünk. Meglepetésükre a nyugati türk uralkodó, Turxanthosz – neve valószínűleg a Türk sad méltóságnevet adja vissza – nagy haraggal fogadta őket, szemükre hányva, hogy befogadták elmenekült alattvalóikat, az avarokat. Nagy nehezen tudták csak lecsillapítani, és részt kellett venniük az uralkodó apjának, a nemrég elhunyt Isteminek a gyászolásában.”⁶⁵⁴ Ugyanígy Attila is kikelt a bizánciak ellen, mivel befogadták a menekült hun alattvalókat. Ugyanaz a történet több változatban.

A német Wikipediából: „A fennmaradt írástörödékek azt a benyomást keltik, hogy Priskosz inkább a római külpolitikával foglalkozott, de lehetséges, hogy ez inkább a későbbi kompilátorok érdeklődésének tulajdonítható. Ennek a történetnek a súlypontja nyilván a hunok története, és ezek kapcsolata a római birodalommal; de Priskosz ugyanakkor foglalkozik a római-perzsa kapcsolatokkal is. A stílusa tipikus késő-ókori klasszikus történetírói; így anakronisztikusan a hunokat szkítáknak nevezi, a perzsákat meg pártusoknak.”⁶⁵⁵

Na ugye, hogy a kompilátorok keze munkája minden történelmi írás! De ki garantálja, hogy csak egy kicsit korrigáltak, vagy az egészet átírták, vagy egyszerűen ők a szerzők valamikor a reneszánsz korában. És miért vádolja Priskoszt anakronizmussal, amikor a legtöbb ókori és középkori történész egyenlőséget tesz szkíták, hunok és magyarok közt? Az a nagy bajuk, hogy Hérodotosz szerint a szkíták már jóval Krisztus előtt a Kárpát-medence lakosai voltak, és ha a hunok szkíták, akkor nem jöhettek keletről.

A legújabb régészeti adatok azt bizonyítják, hogy az európai műveltség a Kárpát-medencéből indult ki. Ezt nagyon jól tudták a nyugat-európai „dicső” nemzetek, de mivel ez nagyon sértette a felsőbbrendűségi érzelmeiket, ezért mindent elkövettek, hogy ezt eltitkolják. A türk inváziót, ami Efesuszi János idejében történt, a történelemkönyvekben megháromszorozták, így lett egy hun, egy avar és egy magyar invázió, és ezek mind Ázsiából kellett jöjjenek. Az úgynevezett magyar honfoglalás valójában a hatodik században történt, amikor a hamis történelem az avarok bejövetelét datálja. Ezért nincs említés az avarokról a magyar krónikákban, csak magyarokról, akik valójában türkök voltak. A magyarok úgynevezett első bejövetele pedig csak az Árpád-házi uralkodók által megrendelt forgatókönyv. A hunoknak nem kellett bejönniük a Kárpát-medencébe, mert már évezredek óta itt voltak.

Az ásatások nyomán az is kiderült, hogy a Kárpát-medence az úgynevezett honfoglalás idején nagyon sűrűn lakott terület volt, és a „honfoglaló” türkök legalább tízszer kevesebben voltak, mint az őslakosság.

⁶⁵³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Avarok>.

⁶⁵⁴ Uo.

⁶⁵⁵ „Die erhaltenen Fragmente erwecken den Eindruck, Priskos habe sich vornehmlich mit der römischen Außenpolitik befasst, doch kann diese Auswahl auch dem Interesse der späteren Kompilatoren geschuldet sein. Offenbar stellte die Geschichte der Hunnen und ihrer Beziehungen zum Römischen Reich einen Schwerpunkt des Werkes dar; aber auch die römisch-persischen Kontakte wurden von Priskos behandelt. Sein Stil war – typisch für spätantike Geschichtsschreiber – klassizistisch; so bezeichnete er anachronistisch die Hunnen als Skythen und die persischen Sassaniden als Parther.” (<https://de.wikipedia.org/wiki/Priskos>.)

Gordon Childe és Fritz Schachermeyr szinte egybehangzóan írják műveikben, az Európai népek tanítómesterei a Kárpát-medencei scythák voltak.

1955-ben, a Tatabányai szénmedencéhez tartozó Környén a régészek egy Kr. előtt 1200-ból származó fémöntődére bukkantak, ahol bányászok, kohászok, fémfeldolgozó iparosok, ötvösmesterek éltek. A közeli temetőben talált leletekből, nyergek, szablyák, ötvösmunkák alapján megállapítható, hogy hunok voltak a mesteremberek.

Akkor hát kik is voltak a hunok meg a szkíták? Keletről betörő nomádok, vagy a Kárpát-medence őslakói? És ha az európai műveltség a Kárpát-medencéből indult ki, akkor ez a Daqin birodalom, ami inkább hun volt, mint római, nem lehetett kisméretű.

A hatalom, amelynek érdeke a népek félelemben tartása, mivel így lehet rajtuk élőködni, a kezében tartja úgy a tudományt, mint a vallást. Nem érdeke hogy megnyíljon a szellemi világba vezető ajtó. A „kulcs”, vagyis a propaganda összes eszköze a kezében van, és ezzel elzárja a szellemi világ kutatásának lehetőségét.

A szellemvilág háttérbe szorulása

A hatalom minden kompromisszumra hajlandó, csak egyre nem, arra, hogy a hatalmat kiengedje a kezéből. A hatalom emelte a hitet a tudomány szintjére, a tudományt pedig lezüllesztette a hit szintjére. A tudománnyal elfogadtatni kívánja, hogy a fizikai világban a semmiből anyagot lehet előállítani, és ennek a fordítottjával, már bizonyítani is tudja, hogy az ember szellemi energiája, vagyis a lelke a halál után megszűnik létezni. Miért volt szükség ennek a hazugságnak az elfogadtatására? Azért mert így lehet bizonyítani a teremtés mítoszát. Tudnivaló, hogy a hatalom egyik bástyája a vallás. A vallás alapja pedig egyrészt a túlvilágba vetett hit, másrészt a fizikai világ Isten általi teremtése. Amint látjuk, a hatalom eltorlaszolja a túlvilág (szellemvilág) kapuját. Így csak a hit marad. Hinni a túlvilágban és hinni a teremtésben. A mai ember azonban már nem elégszik meg a hittel. Bizonyosságra vágyik. Ezt a vágyat próbálja kielégíteni a hatalom azzal, hogy tudományos köntösbe öltözteti a teremtés mítoszát. Ezzel hitelesíti a Szentírásokat, ezáltal erősíti a vallást, a hatalom legjelentősebb bástyáját.

Ezt a bástyát azonban már mind nehezebb védeni, mivel túl sok a gyenge pontja. A vallás szerint az anyagi világ nem létezett mindig. Egy bizonyos időpontban az Istennek az az ötlete támadt, hogy megteremtse az anyagi világot. Egy ilyen komplex világ, ami úgymond órapontossággal működik, a vallás szerint magától semmi esetre sem jöhetett létre, csak egy olyan Entitás (Isten) teremthette, aki értelemszerűen végtelenül komplexebb természetű. És itt van a nagy ellentmondás, mert akkor hogy jöhetett létre magától az a végtelenül komplexebb Entitás? Erre jön az együgyű felelet, hogy ugyanis öröktől fogva létezett. Akkor a kevésbé komplexebb világ miért nem létezhetett volna öröktől fogva? Itt jön aztán az áltudomány a vallás segítségére a big-benggel, az ősrobbanással. Az ősrobbanás előtt eszerint nem létezett az anyagi világ, tehát nem létezett anyag. Akkor mi robbanhatott fel, hogy létrejöjjön az ősrobbanás? A semmi fel tud robbanni?

A vallás, legyen az zsidó, keresztény, vagy iszlám, minden korban a hatalom eszköze volt. Krisztus volt az első, aki megpróbált egyenes kapcsolatot teremteni ember és Isten között a vallási hatalom közvetítése nélkül. Rájött, hogy a vallási hatalom, a világi hatalom kiszolgálója, amely hatalom legfőbb törekvése, hogy az embereket rabszolga sorban tartsa. A mai vallási vezetők, és itt csak a három legfőbb monoteista vallásra reflektálok, az ember és Isten közti kapcsolatot nem tudják másképp elképzelni, csak mint a rabszolgatartó és rabszolga, vagy jobb esetben a hűbérúr és a szolga közti kapcsolatot. Ez nagyon jól látszik az imádságok alatt felvett pózokban.

Az Isten-képzet bármelyik monoteista vallásban megmaradt az ókori ember nível. Ez az Isten önkényes, mint bármelyik ókori zsarnok, személyválogató, bosszúálló, megkülönböztetést tesz ember és ember közt, fennen hangoztatja egyes népek kiválasztottságát, legitimálva

ezek hatalmát a szolga tömegek felett. Ezért nem tetszett Pál apostolnak a Krisztus által használt szőlőtőke hasonlat, és inkább élt az emberi korpusz hasonlattal, mert így bizonyítottan látta a hierarchia létjogosultságát, az Úr és szolga viszony létjogosultságát. De még ennél is messzebb ment, amikor Isten és ember közt fennálló kapcsolatot a fazekas és a fazék közti kapcsolattal példázta.

Tegyük félre az ősrobbanás elméletét, és fogadjuk el az Istent mint öröktől fogva létező szellemet, a világunkat és a túlvilágot pedig mint ennek az Istennek a kisugárzását. Így maga a kisugárzás is öröktől fogva létezik.

A szellemvilág létezését meg lehet tapasztalni anélkül is, hogy meghaljon az ember. Vannak személyek, akik ezt ébrenlétben is megtapasztalják. Ilyen személy kevés van, de bizonyos technikákkal sokan meggyőződhetnek olyan paranormális jelenségekről, melyek bizonyítják a szellemi világ létét.

Az anyagi külvilágból jövő ingerek akadályozzák meg az embert normális állapotban, hogy tudomást szerezzen a szellemvilágról. Minél tökéletesebben működnek az érzékszervek, tehát minél egészségesebb az ember, annál nehezebben tud kapcsolatba kerülni a szellemi világgal. Ezért gondolja sok balga „tudós”, hogy a paranormális jelenség egy beteges képzelgés meg hallucináció.

Sokféle technika és megannyi iskola létezik, legalábbis a mesés keleten, arra nézve, hogy hogyan lehet meg-tapasztalni a szellemi világot. Mivel az embernek eredetileg csak ebből az itteni világból van tapasztalata, ezért megpróbálja a szellemi világot a fizikai világban szerzett tapasztalatai tükrében magyarázni. Ezért, ha valaki erről beszámol, a materialista ember szemében nevetségessé válik, a vallásos hívő szemében pedig olyanná, mint aki az ördöggel cimborál. A buta hiszékeny ember nem is olyan rég az egyszerű természeti jelenségeket is vagy az Istennek, vagy az Ördögnek tulajdonította. Most, amikor a vallások ismét a reneszánszukat élik, nagy a veszélye annak, hogy a hatalom ismét meg fogja lovagolni a „sátánt”, s ahelyett hogy hagyná tovább fejlődni a tudományt, ismét boszorkányüldözésbe kezd.

A magyar nyelvben az Isten és a Sátán szó ugyanazokat a mássalhangzókat tartalmazza. A régi írások inkább csak mássalhangzókat tartalmaztak, ezért a két név ugyanazt a fogalmat jelentette. El kell gondolkodjunk azon, hogy miért csináltak az indoeurópai nyelvet beszélő népek a magyar Istenből ördögöt. Mert világos, hogy a Sátán nevet az Isten nevünkől kreálták.

Nagyon sok a téves állítás a szellemi világgal kapcsolatban, nemcsak azok részéről akik hisznek benne, de azok részéről is, akik valamilyen formában már megtapasztalták, de nem rendelkeznek elég tudással ahhoz, hogy megértsék az ottani jelenségeket. Ilyen tapasztalattal rendelkezők közt voltak a különböző vallások megalapítói. Az a tény, hogy ezeknek a kinyilatkoztatásai nem egyeznek, ami ugye a vallások sokféleségét eredményezte, azt jelzi, hogy ezek nem jutottak el a szellemi világ tudományos vizsgálatáig. A tudományos hozzáállás azt jelenti, hogy mindig helyet adunk az új felfedezéseknek. A vallások viszont dogmatikusan kizárják a tudományos megközelítést.

Az erkölcsiség legmagasabb foka a jóságban, a szeretetben és az igazságosságban nyilvánul meg. Mindez csak magas fokú tudás és bölcsesség birtokában lehetséges. A vallás szerint ilyen tulajdonságokkal rendelkezik Isten. Azonban, ha megvizsgáljuk a cselekedeteit és az utasításait, ahogy az le van írva a Bibliában, akkor azt látjuk, hogy se nem jó, se nem igazságos. Ezért nem lehet isteni modellnek tekinteni a Bibliában, a Tórában, vagy a Koránban ábrázolt istenképet. Ez az isteni modell a fizikai világ mintájára lett megalkotva, ahol érvényben van a hierarchia elve. Voltak megfigyelők (proféták), akik rájöttek, hogy az Isten szellemi, és nem anyagi lény. A szellemi világban nincs hierarchia.

Feltevődik a kérdés, hogy ha az embernek lelke van, hol lokalizálódik ez a lélek. A számtalan megfigyelésből az derül ki (mert azt tudni kell, hogy nagyon sokan tanulmányozták a problémát), hogy test és lélek között valami olyan kapcsolat áll fenn, mint egy áramkör és a körülötte keletkezett elektromágneses mező között. Az tény, hogy a testben, és kiváltképp az

agyban, nagyon sok áramkör működik. Ezért nem lehet eltekinteni attól, hogy minden test, emberi vagy állati, bizonyos kapcsolatban áll egymással, egy (nevezzük így:) pszí-mező által. Így tekintve a test működését, magyarázatot találunk úgy az álmokra, mint a különböző halálközeli élményekre. Álmában az ember nagyon sok aggyal áll összeköttetésben, ezért néha olyan problémát is megold álmában, amit éberén nem képes. De az is megtörténik, hogy az álombeli megoldást éberén már nem tudja értelmezni. Az álom mindig kötődik azokhoz a problémákhoz, amik ébrenlétben foglalkoztatják az embert.

Ahogy egy áramkör az elektromágneses hullámokon keresztül áramot tud indukálni egy tőle távol lévő másik áramkörbe, ugyanúgy különböző agyak (személyek, élőlények) állandó kapcsolatban állnak egymással és átadhatnak egymásnak érzelmeket, gondolatokat. Tehát a lélek, vagyis az ember örök igaz valója, nem más, mint a pszí-mezőben tárolt emlékek sokasága. Amíg az ember a testben él, addig ez az emlékhalmaz (mondhatjuk úgy is, hogy tudáshalmaz) korlátozott, és csak a halál után válik teljesen hozzáférhetővé. Ezt a pszí-mezőt nevezhetjük ősléleknek vagy Istennek. Így válik érthetővé Krisztus tanítása. Ezt a tanítást akkor ferdítették el, amikor a kereszténységet beleágyazták a judaizmusba. Pedig Krisztus figyelmeztetett, hogy nem jó az újbort régi tömlőben tárolni. Krisztus azt mondta, hogy „én Őbenne és Ő énbenem”, vagyis az Isten nem egy az embertől távol álló entitás, ahogy azt mindhárom monoteista vallás hívői elképzelik.

10. Kik voltak a „honfoglalók”?

Az előző fejezetben Epheszoszi János által említett és Prokopiusz által megerősített esemény – a 18 hónapos Nap-elsötétülés – állítólag 535 körül történt, azonban tudjuk, hogy a kronológiát a 16. században állították össze, és így nem biztos, hogy ez az évszám helyes. A lényeg az, hogy ez után a természeti katasztrófa után beállt egy minijégkorszak, aminek következtében nagyméretű népvándorlás indult, az addigi kultúrák megsemmisülése történelmi amnéziával párosult.

Amikor az orvosok vissza akarják állítani egy amnéziás ember tudatát, akkor a tudatalatti segítségével próbálják ezt elérni. Egy társadalom tudatalattija a nyelvében keresendő. Tehát ha az őstörténetünkől meg akarunk tudni valami igazat, akkor az ásatások mellett komolyan kell foglalkozni a „nyelvi ásatásokkal” is.

A kelet-európai régióban legelterjedtebb nyelv az orosz, és ennek rokon nyelvei. Ezért érdemes kutatni orosz nyelvterületen.

Történészek egybehangzóan állítják, hogy a szkiták voltak Európa legrégebbi népe, és ezek voltak más népek tanítómesterei. Ha elfogadjuk a történelmi amnézia tételét, akkor ezek a történészek mind a katasztrófa után írtak történelmet. Vagyis a szkiták az a nép, amely a katasztrófa után, a legjobban át tudta menteni az előző civilizáció vívmányait. A Hérodotosz által leírt „Dárius hadjárata”, ahogy arra Sedlacek cseh származású amatőr történész felhívta a figyelmet, azt bizonyítja, hogy a szkiták a Kárpát-medencében éltek. Ez az állítás már csak azért is elfogadható, mert a Kárpát-medence a legvédehetőbb terület volt a hideg és az éhség elől menekülő, de ugyanakkor mindenre elszánt tömegekkel szemben.

Miután a dolgok némileg lecsendesedtek, a Kárpát-medencéből megindult a kirajzás kelet felé. Ennek azonban inkább civilizáló, mint hódító célja volt. Egy orosz–német szótárban ez áll: *скит* (szkit) = Einsidelei (betelepülés), *скитник* (szkitnik) = betelepült. A *schit* (szkit) szó a román nyelvben remetelakot, vagyis kolostort jelent. Ezek az épületek megtalálhatók voltak a

múlt századok folyamán egész napjainkig úgy román, mint orosz területeken. Egyébként a román szavak közt legalább 200 olyan szó van, ami tökéletesen egyezik az orosz szavakkal. Ha ehhez hozzáadjuk az ugyancsak szláv nyelvekből származó, de már kissé átalakult, vagy jelentését megváltoztatott szavakat, akkor ezek száma meghaladhatja a 300-at. Ez már elég egy alacsony szintű kommunikációhoz. Valahol olvastam, hogy egy skót paraszt szókincese is épp 300 szóból állt. Tehát valószínű, hogy sok ideig a Kárpátoktól keletre és délre, ugyanazt a „lingua-franca”-t beszélték, ami az ó-szláv volt.

Ha a szkita az oroszok számára telepest jelentett, akkor nyilvánvaló, hogy a szkíták hazája nem a Dnyeper–Don–Volga vidéke volt, mint ahogy a történészek állítják, mert ez az orosz nép hazája. Ez szintén megerősíti Sedlacek állítását, hogy a szkíták hazája a Kárpát-medence volt és nem az orosz síkság. Valószínű, hogy a szkíták nyelve a magyar nyelvnek egy ősi formája lehetett. Mivel azonban orosz nyelvterületen telepeket hoztak létre, így a két nyelv közt kellett legyen bizonyos kölcsönhatás. A magyar szavak közt jóval kevesebb az orosz szó, mint a románban, az azonban vita tárgyát képezi mindkét esetben, hogy melyik az átadó és melyik az átvevő.

Az orosz nyelvben a vas neve „pyd” (rúd). Valamikor a vasnak is az aranyéhoz hasonló értéke volt, és akkor ezt is rúd formájában forgalmazták, akár ma az aranyat. A rúd a magyar szókincs része. A legnagyobb vasérc és arany bányák pedig a Kárpát-medencében voltak, tehát innen szállították orosz földre is rudak formájában. Az elején a vasat a kovakő segítségével ötvözték. Mivel akkor még túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a kovakőnek, a vas előállításában, ezért a vasat kovának nevezték. Innen ered a kovács szó, ami vasmunkást jelent. Miután a szénnel való ötvözéssel jobb minőségű vasat állítottak elő, a kova és a vasma vonatkozó, vele rokon szavak kiestek a magyar szóhasználatból. Ezek azonban megtalálhatók az orosz nyelvben. Pl.: koválo = kalapács, kováty = kovácsolni, patkolni, vasalni. Padkova = patkó. (Eredetileg patakova = patavas). Ha megnézzük a kováló szót, láthatjuk, hogy tökéletes magyar szó. A ló végződés nem jellemző az orosz szavakra. A magyarban ellenben igen gyakori: vasaló, sarló, kandalló stb., ennek az eredeti értelme eszköz. Maga a ló mint állat is egy eszköz volt a legtöbb ember számára. A magyar nyelvben minden ragnak, legyen az elő (prefix) vagy utó (sufix) rag, több mint kilencven százalékban egyértelmű jelentése van. Az orosz nyelvre inkább az előragok (prefix) jellemzőek, de ezeknek még a tíz százaléka sem bír egyértelmű jelentéssel.

Példák egy orosz német szótárból: K = zu, gegen, nach; y= bei, an (mellett, rajta); za = hinter, für, statt, werend, nach, wegen; Ha = auf, an, nach, zu, in; o, oб, oбо = auf, von, um, an, gegen, über, für; no = bis, an, langs, auf, über, gemass, nach, um; c, co = von, seit, gegen, etwa, mit, mittels; при = bei, an, unter, wehrend, heran, herbei, hinzu, ein wenig; под = unter, nahe bei, gegen, auf, heran, über, an, ein wenig.

Amint a fentiekből látszik, ezeknek a ragoknak nemcsak hogy több értelmük van, hanem néha két ellentétes értelmük is. Egyébként ugyanez jellemző a német előragokra is. Ahhoz, hogy a kettős értelmet elkerüljék, néha mindkét nyelvben két ragot összekapcsolnak. Ez is komplikálja a nyelvet, de nemcsak ez. Az orosz szavakban gyakran felcserélődnek úgy magán, mint mássalhangzók, anélkül, hogy a szó megváltoztatná az értelmét, de van, amikor más árnyalatot ad a szó értelmének. Amit a nyelv megenged, azt a nyelvet beszélő is megengedi magának. Ez az oka, hogy a Fomenko csapata olyan szómagyarázatokra ragadtatta magát, ami már szinte súrolja az örültség határát.

Habár a fenti jelenségek nem jellemzőek a magyar nyelvre, azért a két nyelvben találunk olyan szavakat és kifejezéseket, amelyek arra vallanak, hogy a két nép bizonyos időszakban szoros kapcsolatban állt. A szkíták nemcsak békés szándékkal telepedtek orosz földre, hanem a keresztény vallást is magukkal vitték. Az orosz krónikák szerint a kijevi orosz állam két alapítója Аскольд és Дир volt. Mivel a krónikákban csak Аскольд ténykedéséről van feljegyzés, ezért és más okokból, amelyek a következőkben tisztázódnak, feltételezhető hogy a két név ugyanarra a személyre vonatkozik.

Elemezzük a következő szöveget: Ввиду важности данного сообщения Татищева, дадим перевод на современный русский язык: “Убийство Оскольдово. Вполне вероятно, что его причиной было крещение. Может быть киевляне, не желая принять крещения, призвали Олега, а того охватило желание завладеть чужим владением... Об этом (о том, что Аскольд был крещен) говорит и построенная христианами церковь Святого Николая над телом Аскольда”.⁶⁵⁶ Itt Аскольд meggyilkolásáról van szó, és hogy a gyilkosság oka az, hogy egyes kijeviek nem akarták felvenni a keresztény hitet. E mellett szól az a tény, hogy Aszkoldot a Kijev melletti hegyre temették, és a sírjára egy Nikolájra szentelt templomot építettek. Később a hegy az „Ugor-hegye” nevet kapta. Egyesek szerint Аскольд volt az orosz kereszténység első mártírja. Ha az Аскольд valóban az illető személy neve lett volna, akkor a templomot is erre a névre szentelik. Ha kihagyjuk az első A betűt, mint névelőt, és figyelembe vesszük, hogy az orosz д-t könnyen össze lehet tévesztetni az A betűvel (tudjuk, hogy a krónikákat többször is átmásolták), akkor megkapjuk a скола (szkola) nevet, ami egyértelműen a keresztény iskola neve. Tehát az Аскольд nem névre hanem foglalkozásra utal.

„A nikonovszkai krónika pontosít: Felvitték őt (Aszkoldot) és eltemették a hegyen, amelyet mind a mai napig Ugornak neveznek. Itt van Olmin udvara, amelyben Olmin a sírra templomot alapított Szent Nikoláj nevére.”⁶⁵⁷

Magyar történészek Olmint Álmossal azonosítják. Az orosz krónikák szerint Aszkoldot Oleg követi, ezt pedig Igor. „Taticsev közli, hogy Oleg, hallgatva a kijeviek Aszkold elleni panaszaira, Igorral együtt hadsereg élén bevonult Kijevbe. A jámbor Aszkold átadatott a kijevieknek és megöletett.”⁶⁵⁸

Olminről (Álmos?) nem sok szó esik a krónikákban, azonban a fenti szövegben érdekes az Igor név alakja. A kijevi uralkodók sora: Аскольд, Oleg, Igor. Igornak két változata jelenik meg: Игор és Ингор. Az eredeti krónikákban nem nyomtatott, hanem kézzel írott betűk szerepeltek. Az orosz kézzel írott i a magyar u-nak felelt meg, ezért a két nevet ugor- és ungor-nak kell olvasni.

Az orosz krónikákban ez áll: „Igor kenéz Oleg kenézt követte. Nemsokára, Oleg halála után, Igor hatalomra kerülése idején, a nép meghasonult [polgárháború, lázadás], aminek következtében Igor áttelepedett Древляне-ba.”⁶⁵⁹

Ez a Древляне nagy fejtörést okozott Fomenkóéknak, mivel nem tudták hová helyezni a térképen. A szó egy fás területet jelent. A szó magyar megfelelője Erdély lehetne. Ha figyelembe vesszük, hogy ezek az események a honfoglalás éveiben történtek, akkor világos, hogy ez nem más, mint Ungvár környéke. Ungvár pedig Ungor (Ugor, Igor) által alapított vár.

Akkor kik is voltak az úgynevezett honfoglalók? Amíg a szkíták békés jámbor telepések voltak, addig a leszármazottaik, akik az orosz és türk népekkel keveredtek, nagyon is harcias néppé váltak. Ezt ki lehet hámozni a nyelvek keveredéséből. Az orosz ход (hod) és a magyar had szó egy töről származik. A had egy olyan sereg, amely állandó mozgásban, főleg menetelésben van. Az orosz ход (hod) menetet jelent, поход=hadjárat. Az íratlan nyelvben a d és a t közt elmosódik a különbség (ez igen jellemző még ma is a német ajkúakra), ezért állíthatjuk, hogy eredetileg a hadsereget hatseregnek hívták. Ezt pedig azért, mert egy menetoszlop a leg-hatékonyabb hatsoros felállásban. Maga a hatás szó és a hatalom is innen ered. Az -alom, -elem

⁶⁵⁶ Носовский, Фоменко, 2020. 3.4. fejezet.

⁶⁵⁷ „Никоновская летопись уточняет: 'И несша ихъ НА ГОРУ, погребоша ю, еже ся ныне нарицають УГОРСКОЕ, идеже есть дворъ Олминъ; на той могиле постави Олма церковь СВЯТОГО НИКОЛУ'.” (Uo. 3.10. fejezet.)

⁶⁵⁸ „Татищев сообщает, что Олег, 'СЛЫША ОТ КИЕВЛЯН ЖАЛОБЫ НА ОСКОЛЬДА и позавидовав области его, взяв Ингоря (Игоря – Авт.), пошел с войсками к Киеву. БЛАЖЕННЫЙ ЖЕ ОСКОЛЬД ПРЕДАН КИЕВЛЯНАМИ И УБИТ БЫЛ'.” (Uo. 3.5. fejezet.)

⁶⁵⁹ „Князь Игорь наследовал князю Олегу. Сразу после смерти Олега, при вступлении Игоря на престол, в прежде едином Русском царстве возникает раскол. От Киева, где правит Игорь, отложились Древляне.” (Uo. 11. rész.)

képző valami nagyot jelent (társadalom, fejedelem, uradalom stb). Hatalom = hadalom = egy nagy hadsereg, ami valóban hatalmat jelentett. Ez a forma megtalálható az orosz nyelvben is, orosz szavakkal. Oroszul: hat=шест, шестбобать=menetelni, нашествие=behatolás, hódító hadjárat.

Véleményem szerint a had (hat) és ennek rokon szavai, a harcias türk népek nyelvéből származnak.

Érdekes szó a конец=vége szó. А кузнец (kovács), певец (énekes). Mivel a конь lovat jelent, akkor logikusan a конец lovast kellene jelentsen. Lehet, hogy eredetileg ez is volt a jelentése, csak idővel ártelmeződött. A lovasok megjelenése a legtöbbször rablást jelentett. Tehát úgy tekintettek rájuk, mint a terminátorokra. Ezért kapta a конец a vég jelentést. Talán nem voltak ilyen veszedelmesek, akik szekéren érkeztek. Az orosz nyelvben a szekeret általában телега (telega)-nak hívják. Ez hasonlít a magyar taliga szóhoz. Eredetileg toló iga. Az iga ellentétben az általános értelmezéssel, nem jármot, hanem terhet jelentett, mert, ugye, ott van az ígás állat elnevezés, ahova a lovat, öszvért, szamarat is besorolják, habár nem tesznek a nyakukba jármot. На a taliga toló szekér, akkor kell legyen egy húzó szekér is. És valóban az orosz nyelvben megtaláljuk a павозка (pávozka) formában: воз=húz, vonz. Még egy pár párhuzam: каторый=mely, некаторый=némely; колко=hány, неколко=néhány; старик=öreg, старож=őr, один=egy, единица=egység (szám), едино=egyedül, единый=egyedi, одинагласно=egyhangulag.

Körülbelül száz olyan szó létezik, amelyek ugyanolyan értelemmel bírnak úgy az orosz, mint a magyar nyelvben.

Az orosz nyelv elég fésületlen, vagyis megmaradt abban a kezdetleges állapotában, amelyben minden európai nyelv találtatott a reneszánsz kora előtt. A nyelvújításokat is a reneszánsz hozta, de sajnos, ahogy mondani szokták, a mosdóvízzel kiöntötték a gyereket is. Nemcsak a nyelvet újították meg, hanem az írott szövegek tartalmát is, az adott politikai és vallási követelményeknek megfelelően. Az olyan írásokat, amelyek nem illettek a Scaligeri által felállított kronológiába, megsemmisítették vagy átirták. Szerencsére ezt nem tudták tökéletesen végrehajtani az orosz nyelvterületen.

„Андроник Комнин долго не вступал в столицу, выжидая удобный момент... Лишь в апреле 1183 года... [235:1], с.258. Но особенно тесными были его связи со скифами, то есть с Русью. Царь-градские летописи обвиняют его в пристрастии к скифским обычаям, к скифам. Как Андроник побывал во многих странах, был в Иерусалиме, Багдаде, Икони, Дамаске сообщает Никита Хониат, перед смертью Андроник пытался переправиться к тавроскифам, то есть на Русь: 'Предположил же он бежать к тавроскифам, потому что все римские области, равно как и владения других народов, считал для себя не безопасными' [933:1], с.355. С. Б. Дашков именует скифскую охрану Андроника 'варяжской' [235:1], с. 261. Никита Хониат говорит: 'Он (Андроник – Авт.) имел при себе немало телохранителей, притом всех варваров... которые... по большей части нисколько не понимали греческого языка' [240], с. 331.”⁶⁶⁰

Amint látjuk, 1183-at írunk, amikor a bizánci trón egyik pretendense a szkítákkal paktál. Sőt érti a nyelvüket és felveszi a szokásaikat. A testőrségét is mind szkíták alkotják. Ezeket a „варвар” névvel is illetik, amit lehet avaroknak vagy egyszerűen csak barbárokként fordítani. A krónikába beszúrt ilyen pontosítások: „то есть с Русью” (vagyis hogy a szkíták alatt oroszokat kell érteni), már a későbbi átirásoknál lehettek beszúrva. A nyugati történészek szerint a szkíták a Krisztus előtti évszázadokban éltek. Tehát itt egy ezeréves csúsztatásról van szó. Ahogy a régebbi írásokat olvasom, mindinkább az a meglátásom, hogy az európai történelemírás a keresztes háborúk idejével kezdődött. Freisingi Ottó ír az eretnekség leveréséről.⁶⁶¹ Nem a III. században égették a keresztényeket, hanem a XIII.-ban. Csak ezeket eretnekeknek hívták,

⁶⁶⁰ Носовский, Фоменко, 2006. 579-80.

⁶⁶¹ Frisingensis, 1669.

mert az Istenük a nem a bosszúálló Jehova volt, hanem az ősi női isten (Minerva, vagy Nagyboldogasszony).⁶⁶²

Orosz krónikaelemzők megegyeznek abban, hogy a kijevi orosz állam alapítói szkita származásúak voltak. Az is kiderült, hogy telepések, és nem helybéli lakosok voltak, és ugyanakkor a kultúra képviselői, és nem holmi kóbor nomádok. A fent említett közös szóösszetételek csak egy hosszabb együttlét alatt jöhettek létre. Ez ugyanakkor a két nép keveredésére is utal. A következtetés csak az lehet, hogy a honfoglalók, elszlávosodott Kárpát-medencéből elszármazott szkiták voltak, de semmi esetre sem a magyar nyelv és kultúra igazi hordozói. Miután birtokba vették a Kárpát-medencét, amire némi okkal jogot is tartottak, megtanulták az őslakosság nyelvét. Azt meg kell jegyezni, hogy a kijevi népesség nemcsak oroszokból és szkiták leszármazottaiból állt, hanem jócskán lehettek türk és tatár nemzetiségek is ott. Ezek is jöttek a honfoglalókkal.

Továbbgondolva az előzőket: A nyelv kialakulását nagyban befolyásolta a környezet. Az őstelepülések mindig tavak, tengerek partján, folyók torkolatánál alakultak ki. Ez két okból volt célszerű. Amíg az ember halász-vadász életmódot folytatott, addig a folyók torkolata nyújtotta a legnagyobb halbőséget. Nagyobb távolságok megtételére pedig a vízi közlekedés volt a legalkalmasabb. Így az ősnyelv egyik alapszava a víz kellett legyen. Ha megvizsgáljuk az európai nyelvek víz szavát, azt látjuk, hogy majdnem mind rokonságban áll. Ettől csak a latin nyelv üt el. Ha a szavak egy töről származnak, akkor a nép, aki ezeket használja, ugyancsak egy töről kellett származzon.

Víz, vezi, voda, wasser, water stb, mind a víz megnevezésének az összavából származik. Melyik, helyesebben milyen lehetett ez az ősz szó? Az ősembernek a beszéd orgánuma még nem volt kifinomulva, ezért a v-t inkább ua-nak ejtette ki, a t, d, z, sz mássalhangzók közt, de a magánhangzók közt sem tett különbséget. Ezért tudott létrejönni ilyen sok formája a víz szónak. Az ősember nem lehetett túl beszédes. Már csak azért sem, mert a legtöbb idejét halászattal és vadászattal töltötte, s mint ismeretes, ezen foglalkozások nem hogy igényelnék, de egyszerűen tiltják a sok beszédet. Ha kevés szóból is meg kellett értsék egymást, akkor egy szónak több értelme is volt, az adott körülményeknek megfelelően. A vz vizet, evezést és vezetést is jelentett. Ugyanez áll fenn az orosz nyelvben is (mármint az ősi formájában): вд (вода= víz, водить=vezetni, водопровод=vízvezeték). A vz gyök, evezést is jelentett. Evezéssel lehetett vezetni a csónakot. Ha a vz gyökhöz kapcsoljuk a ló végződést, ami eszközt jelent, mint a vasaló, sarló, padló (maga a ló is eszköz volt) esetében, akkor megkapjuk az evező lapát eredeti formáját: a vezlő (veszlő), amely a magyar nyelvből már eltűnt, de megmaradt az orosz nyelvben весло (veszlő) formában (ezt a román nyelv is átvette vîsla formában). Ezt bizonyítja az átvészelni kifejezés. Ha visszafordítjuk az átvitt értelmet, akkor egy veszélyes, vizen való átevezés képe jelenik meg előttünk. Innen ered a vészhelyzet kifejezés is.

Ilyen összót találunk különböző nyelvekben jócskán, ha megkeressük: Az evésre vonatkozólag: еда (orosz), étel (magyar), Essen (német), eat (angol). A körre: kör, Kreis (német), круг (orosz), circel (angol). Itt a gyök a *kr*. Az angolban a latin hatás miatt a *k-t c*-vel cserélték föl. A következtetés csak az lehet, hogy létezett egy eurázsiai ősnyelv, amit egy ősnép beszélt. Ez az ősnép nem lehetett más, mint a szkiták. Az a tény, hogy a szkiták nyelve a legtöbb európai nép nyelvére hatással volt, azt jelenti, hogy nagy területen élő népről van szó. A történészek nagyjai két Szkitiáról beszélnek. Egy nyugati (Kárpát-medencei) és egy keleti (Orosz-alföldi) Szkitiáról.

Az úgynevezett honfoglalás kapcsán minket az orosz–magyar nyelvi kapcsolatok érdekelnek. Az orosz krónikák az orosz nép őseit szkitáknak nevezik, de már a honfoglalás korában megjelenik az orosz név. Vagyis ebben a korban az orosz alföldön élő szkiták orosz nyelvet beszéltek.

⁶⁶² V. ö. [Korai Biblia](#) - ahol érdekes elszólások vannak.

Az ősnyelv szógyökökből állt. A legtöbb szógyök a magyar nyelvben található és ezekre épülnek a magyar szavak, a ragok segítségével. Tehát *a szkiták nyelve az ősmagyar nyelv*. Ha a szkiták eredeti hazája nem a Kárpát-medence, hanem az Orosz-alföld lett volna, akkor az Orosz-alföldön most magyarul beszélnének, de ott a szkiták csak telepések voltak. Ezek keveredtek az ottani orosz néppel. Azonban nem sokkal a kereszténység felvétele után megjelent egy új nép, a türkök. Ezek sosem voltak egységes nemzet, hanem rablásra és hódításra verbuválódott, közel-keletről származó lovasok. A kifordított történelem úgy állítja be, hogy ezek lettek volna a magyarok ősei, pedig ezek épp a magyarság leigázói voltak. Gyerekes az az állítás, hogy a türkök csak úgy elvonultak Kijev alatt, mert ugyebár ők „az Attila örökségébe” kíváncsiak. Ellenkezőleg. Meghódították Kijevet és ott uralkodtak hosszú időn keresztül. Kilen száz körül a magyarok vissza akarták szerezni az Arnulf császár által elbitorolt moráviai területeket, ezért segédcsapatokat kértek Kijevtől. Ezek meg is érkeztek Olmin (Álmos) vezetésével, és a baráti segítség ára az Árpád-házi dinasztia elfogadása lett. Olminnak volt egy másik neve, az Ungor, ami talán a származását próbálja jelezni. Oroszul Ingor az olvasata, mint feljebb láttuk. Az oroszok a szkitákat ugoroknak is hívták, ez pedig hegyit jelent (гор=hegy). Vagyis akik a hegyfelől érkeztek, a Kárpátok felől. Az orosz nyelvben az ино (ino) idegent jelent (иногородец=más városbéli), ezért feltételezhetjük, hogy az Ingor (Igor, Ungor) Olmin (Álmos) származására vonatkozik, vagyis hogy a türkök közül való. А город=város szoros kapcsolatban áll a гора=hegy szóval. Ez nem véletlen, mert a város a várak körül épült, a várakat pedig általában valamilyen hegyre építették. Ezen szavakban megtaláljuk a *gp* (*gr*, *kr*) gyököt, ami a *kör* ősnéve. A régi várakat általában köralakba építették, de a Kárpátok is körbezárja a Kárpát-medencét.

Ha igaz lenne az az állítás, hogy a honfoglalók szlávokat találtak a Kárpát-medencében, akkor most Magyarországon az orosz lenne a nép nyelve. A krónikák szklavinokról írnak, ez pedig latinul szolgát jelent, ami szintén alátámasztja a feltételezést, hogy a „baráti” segítségnyújtásból lett a honfoglalás. Persze miután a „honfoglalók” keveredtek és beolvadtak a magyar népbe, lassan feledésbe ment az igazság.⁶⁶³

Ahogy Fomenko bemutatja, rengeteg középkori oroszországi leleten (úgy mint kardok, pajzsok, sisakok) arab írás van. Ugyanez a helyzet lengyel területeken is. Ennek a magyarázata csak az lehet, hogy volt egy muszlim műveltségű tatár uralom. A déli népek mindig szaporábbak voltak, mint az északiak. Így időről-időre megismétlődik egy népvándorlás délről északra. A déli népek nemcsak szaporábbak, de éppen ebből kifolyólag kegyetlenebbek is voltak az északiaknál. Ezért könnyebben tudták félelemben tartani és uralni a megszállt országokat. A régi időkben lóháton hódítottak. Orosz nyelven a ló neve конь. Így a konyec (ahogy pevec=énekes, kuznyec=kovács) lovast kellene jelentsen, de oroszul azt jelenti hogy vége. Vagyis a lovas hódítót úgy tekintették, mint egy „terminátort”. A „magyar” Árpád népe is ilyen lovasnép volt, de ahogy az oroszországi tatár muszlimok nagy többsége beolvadt az orosz népbe, ugyanígy az Árpád népe is beolvadt a Kárpát-medencei magyarságba.

„A dolgok így állván, hogy mennyit ártott Arnolfus az Egyháznak és a vallásnak, alig lehet kimondani, bár másfelől lehet, hogy nem volt igazságtalan a háborús ürügy, az üres ambíció, ha igaz, amit Reginó, Mutius és mások írnak, Arnolfus a beavatkozásával nemcsak a Bohémeket és Morvákat gyengítette, de ez nem szolgálta a Német királyokkal való egységet sem. De a Hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog. Mégsem voltak annyira embertelenek a Hungárok, mint a felfogadott zsoldosaik, ha visszakapták volna, ami nekik járt, de mivel Arnulf erre nem nagyon hajlott, így nem volt megoldás. Ígéretnek voltak a haza visszaszolgáltatására és várták a megígért napot. Így álltak a dol-

⁶⁶³ V. ö. a következő, *Szőnyeg alá separt gazságok és igazságok* című fejezettel.

gok, Arnulftól nem jött válasz, a Hungárok becsapva érezték magukat, ezért benyomultak Németországba egész Fríziáig, aztán Galliáig irtották a népet, innen Itáliába, akikkel a longobárdok kérésére enyhébben bántak.⁶⁶⁴

Az a pár orosz szó, ami meghonosodott a magyar nyelvben, épp a honfoglalókkal jött orosz ajkú néptől származik. Amíg a türk eredetűek a hadműveletekkel foglalatostkodtak, addig az orosz ajkúak az adminisztrációs feladatokat és a vallási dolgokat látták el. Azt tudni kell, hogy a hódítás nem lehet tartós, ha nincs ideológiailag is alátámasztva. A magyarok ősi vallása a szkita vallás volt. Ortodox területeken a kolostorokat ma is szkiteknek nevezik, ami azt bizonyítja, hogy szkita örökségek. Az orosz krónikák szerint Aszkold, aki maga is szkita volt, nagy utat tett Bizáncba, majd a hazatérésekor megkezdte a kijevi nép áttérítését a keresztény hitre, vagyis a bizánc által képviselt görögkeleti vallásra. Ezt a vallást hozták magukkal a honfoglalókkal jött orosz ajkú hódítók. Tőlük származnak az olyan vallási szavak, mint a vecsernye, vagy a kereszt. A búcsú szó a magyar nyelvben búcsújárást és búcsúzást is jelent, azonban a teljes értelmét csak az orosz nyelvben találjuk meg. Прощение= búcsú, прашчение=bocsánat. A búcsújárás egyrészt a régi bűnös élettől való búcsúzást, de ugyanakkor a bűnbocsánat reményét is jelentette. A barátapap megnevezés is az orosz nyelvből származik. Ezek testvéreknek hívták magukat. Oroszul a testvér брат (brát), így lett a testvérből barát. Az oroszajkúak a vallási dolgok mellett az adminisztrációs dolgokkal is foglalkoztak, mint a területek elosztása, a kereskedelmi központok megszervezése stb. A mezsgye szó az orosz между-ból származik, ami közt jelent. A szereda, mint Nyárád-szereda, Csik-szereda, az orosz среда szóból származik, ami közepet (központot) jelent. Ugyanígy a szerda a hét központi napja. Legújabbban honfoglaláskori görögkeleti stílusban épült templomok nyomaira bukkannak. A rábukkanást persze legtöbbször az érdek határozza meg.

Szent István egyszerre két legyet ütött. Egyrészt megtérítette a türköket, akik valószínűleg iszlám hitűek voltak (ami talán az ariánizmus radikális formája volt), másrészt megszabadult a görögkeleti pópáktól.

Ideje volna már kimondani az igazságot a csernátoni feltárásokkal kapcsolatban is. Ugyanis ott jól látható, hogy a honfoglalás előtti tűzhelyek sokkal rendezettebbek, mint a honfoglalás utániak. Szégyentelenül azt állítják, hogy az előbbieket szláv, az utóbbiak pedig magyar települések.

A magyar nyelvben meghonosodott orosz szavak száma nagyjából tükrözi a honfoglalókkal betelepült orosz lakosság arányát.

Magyar–orosz szavak a репа=répa, пой=raj, сабля=szablya, сито=szita, солома=szalma, сосед=szomszéd, стог=osztág, тесто=tészta, толмач=tolmács, триук=trükk, фи́га=füge, хозяин=házigazda, холм=halom, хохот=hahota, цитра=citera, череп=koronya, чудесный=csodás, чудо=csoda, чулок=csülök, шапка=saroka, шуба=suba, щепа=csap, обвораживать=elvarázsolni, недуг=nyíltan, nem dugva, обед=ebéd, ко́мень=kő (kemény), окошко=ablak, папи́роша=cigaretta, пар=pár, парад=parádé, парочка=párocska, паук=rók, печенье=pecsenye, подкова=patkó, поток=patak, потроха=bél, просто=egyszerű (paraszti), пустяки=pusztaság, раб=rab, равнина=rónaság, разгар=gar, ярмо=járom, ясли=jászol, выдра=vidra, мерить=mérni, выпуклый=konvex (puklis), галушка=galuska, глиста=giliszták, голубка=gallamb, дробный=darabolt, дыня=dinnye, ды́хало=gége (ziháló), едино=egyedüli, еди́н=egy, кавардак=kavarodás, ключ=kulcs, кля́тка=kalitka, ко́лас=kalász, ко́пй=sírgödör, дво́р=udvar, ку́м=komá, ку́хня=konyha, ла́нь=szarvastehén, ла́пта=labda, ха́лат=hálóing, ве́дро=veder, ко́пать=kapálni, а́снй, о́бразова́ние=ábrázolás, по́стух=pásztor, па́ро=pára, хо́лм=halom, ка́пу́ста=káposzta, ши́п=csap, síp.

Persze vannak magyar szavak, amelyek átmentek az orosz nyelvbe: mint a весло=evező (a ló végződés eszközt jelent, átvészelní=átevezní, vagyis a vészló=evező egy régi magyar szó,

⁶⁶⁴ Melchior Inchofer, 1644. 111.

akár a kováló=kalapács), шип=csap, síp, шипеть=süvíteni, вилка=evővilla (látszik hogy ez a villának kicsinyített formája), mérni=мерить, мера=mérték, мерещийся=merengeni, álmodni, мерзавец=undorító, мерский=visszataszító. A magyar mérni szó a *merni*-ből származik. Az italt és a gabonát kupával mérték. Úgy látszik, hogy a hódítók nem nagyon szerettek méricskélteni, ezért lett a мерзавец=undorító (méricskélő ember), és a мерский=visszataszító (ember).

Úgy gondolom, hogy a berek szó az orosz беper (bereg)-ből származik, és ezt is az oroszajkú honfoglalók hozták magukkal. A беper partot jelent. A бережный=elővigyázatos, берегать=óvni, őrizni. A partmenti hajózás az elővigyázatosságról szólt az ősidőkben, amikor a hajózás még a kezdetleges szakaszában volt. Az a nép, aki ezt a kifejezést használta, tenger mellett lakott. A szkíták a folyók között éltek. Az orosz nyelvből átvett berek már folyópartot jelentett, de amint tudjuk, a folyópartokat mindig egy erdősáv övezte. Így kapta a berek az erdősáv-jelentést.

Aventinusnak nem lehet felróni, hogy nagy magyarbarát lett volna, sőt ahol lehetett, még rátett egy lapáttal a becsmélésre. Mégsem volt elég figyelmes, hogy amikor a régi írásokból kompilált, ne hagyott volna meg olyan mondatokat, amelyek elárulják az igazságot.

A nomenklaturában: Aventinus szerint a hunokat vagy kunokat, ahogy a latinok és a görögök hívják őket, a németek (mert ő az volt) Hauneknek hívták.⁶⁶⁵

Figyelembe véve a következőket, ugyancsak Aventinusnál: „Haemerikumot (a h elhagyásával Aemerikum) szentként tisztelték (mármint a magyarok). Ez Szent Istvánnak és Gizella, II. Henrik császár nővérének a fia volt.”⁶⁶⁶

A h-t elhagyva a Hauneból Aune lesz, de a régi írások szerint az *n* is ugrik, és máris megkapjuk az Aue=Árterület nevet. Auer (németesen kiejtve Avar)=árterületi ember. Ezért a történelemkönyvekben a magyarokat mikor Avaroknak, mikor Hunoknak vagy Kunoknak írják le.

Az auer elé téve egy b-t, megkapjuk a bauer szót, ami németül parasztot jelent. De mivel itt egy nagy népességről volt szó, akik nemcsak Ausztria, de Bajorország területét is lakták, az írásokban bavarokként szerepelnek. Aventinusnak nem kis fáradságába került annak a leplezése, hogy ezeken a területeken hajdanán avarok éltek.

„A parasztokat még ma is Boieroknak hívják. Főntebb ismertettük, hogy a paraszt névnél az o-t használjuk (boier), az urbánusnál meg az a-t (Baier). Ezeket az elterjedt irodalomban Bavaroknak is hívják, a mi íróink Boioariosnak meg Bojariosnak szokták hívni.”⁶⁶⁷

Itt megjegyzendő, hogy a Boier szót a hollandok Búrnak ejtik. Vagyis a búrok holland parasztok voltak, akik lehet, a gyakori árvizek és a túlnépesedés miatt Bajorországban telepedtek, de ők voltak Dél-Afrika első gyarmatosítói, és ugyanúgy megtalálhatjuk őket a román Regátban boiér név alatt, ami már ugye gazdag földtulajdonost jelent.

„A német népnek négy alkotó eleme van: a Teutonok, a Vendek, a Cimberek és az Ugorok (magyarok). Ezeknek a nyelvük, intézményeik, vallásuk, szokásaik mind eltérőek egymástól... Az ugorok szkíták, vagyis sajt- és tejevők: kiket a görögök Tyrofagos es Galactofagosnak neveznek.”⁶⁶⁸

Itt már láthatjuk a politikai célt. Az avarok bekebelezése után jöhet a magyarok bekebelezése és a német nép közé számláltatása.

⁶⁶⁵ „Haunen gentes sunt quas latini et graeci Hunnos et Chunos vocant.” (Aventinus, 1580. Nomenklatura.)

⁶⁶⁶ „Haemicum, et absque aspiratione Aemicum vocant, ipsum pro divo colunt. Fuit filius Stephani primi regis Ugrorum et Gisalae sorosis D. Hainrici secundi Imp.” (Uo.)

⁶⁶⁷ „Quin agricolae vel hodie Boier dicunt. Supra docuimus Rusticis nostris o esse, ubi Urbanis a est (Boier, Baier). Quos itaque vulgus litteratorum Bavaros, nostri scriptores Boioarios et Boiarios: prisci Graeci et Latini Boios appellare solent,” (Uo. 2.)

⁶⁶⁸ „Germanorum genera sunt quator: Theutones, Venedi, Cimbri, Ugri. Hi omnes lingua, institutis, religione, moribus differunt... Ugris Scythulae, sive Scythae, hoc est Casei, ac lactis voraces: quos Graeci Tyrofagos et Galactofagos nuncupant.” (Uo. 8.)

„Az ugorok, kik magukat magyaroknak nevezik, egy nemzetet alkotnak, nem úgy, mint a németek több nemzetiségben.”⁶⁶⁹

Hát épp ez volt a baj a magyarokkal, és ma is ez.

„Németországnak Ausztria és Magyarországgal határos vidékein még a mai napig is megmaradt a szkita név.”⁶⁷⁰

Összegezve: ha ugyanabban az időben ugyanazon helyen létezett a Kárpát-medencei népnek különféle megnevezése, úgymint szkita, hun, avar, magyar, akkor ezek nem szerre jöttek és egyik a másikat irtotta, hanem mindig is ott voltak.

„A Tarcál (szerbül Фрушка Гора / Fruška Gora, horvátul Fruška Gora, latinul Mons Almus) középhegység a Szerémség északi részén, Szerbiában. Régi magyar neve Almus-hegy, de ismert Árpataró néven is. Kis része átnyúlik Horvátországba is. Néha a 'Vajdaság ékszerének' nevezik gyönyörű tájai miatt.”⁶⁷¹

Na, itt már megtaláljuk Álmost és Árpádot is.

Mivel Hérodotosz számított a történelem atyjának, ezért minden nemzet a saját javára próbálta értelmezni az írásait. De van egy pár írása, amit nehéz kiforgatni. Ilyen a Dárius hadjárata.

Egyesek nem ártallják dicsérni a Habsburgokat a magyar történelemmel szemben tanúsított toleranciájuk miatt. De vajon ugyanilyen toleranciát tanúsítottak volna, ha a magyarok idejében hozzájutnak a történelmi forrásokhoz és egyszerűen kijelentik, hogy tulajdonképp mi nem jöttünk keletről, hanem itt voltunk ősidőktől, sőt jóval nyugatabbra, mint most? Ne feledjük, hogy egy történelmi írás egyben birtoklevélül is szolgált sok ideig. Ezen birtoklevelek érvényesítéséhez indítottak nem egy háborút.

Az ezredforduló előtti időkről írt történelem több mint 90% fikció. Ezt a fikciót kétféleképpen lehet megírni: az adott nemzet hasznára, vagy kárára. Akkor tegyük fel a kérdést, hogy a „vándorlás” és „honfoglalás” koncepció a magyar nép hasznát, vagy kárát szolgálta-e? És *ha idegen történelmi források tanúsítják, hogy nem volt vándorlás, akkor mi miért erőltetjük, hogy volt?* Ennyire birkák vagyunk, vagy saját magunk ellenségei?

Itt pedig nézzük ezt egy másik történész olvasatában. Ezt a könyvet 1569-ben adták ki. Ez valamivel közelebb áll az eredeti forrásokhoz, mert a nagy ferdtéseket a jezsuiták viszik véghez a 17. században:

„Visszatérve az avarokhoz azt mondhatjuk, hogy valamikor összevegyültek a bójokkal, és a kevert népet Bojováriaknak nevezték, és akik ignorálták ezt a keveredést, boioáriknak hívták őket, mint Aventinus, aki egyszerűen utálta a Bavar megnevezést... Lajos (Arnulf fia) Norikum mellett birtokolta az apjától örökölt birodalmat, vagyis Németországot, Thoringiát, Ausztráziát, Szászországot, és az Avarok vagyis a Hunok birodalmát. Amikor azt mondjuk, hogy avarok, azok a hunok.”⁶⁷²

„A Hungárok, vagy Ungorok, ahogy Marcellinusnál [Ammianus Marcellinus 400-ban halt meg] olvashatjuk, Arnulf császár idejéig [IX. század vége felé] a szarmátiai erdőségekben és a Kárpátok hegyei között laktak. Miután Nagy Károly az Avarokat vagyis a Hunniváriakat a Dunán túlra kergette, Arnulf kihívta őket [a Hungárokat] azzal a megállapodással, hogy ha segítik őt, nekik adja Dáciát lakóhelyül: ezt ők gyorsan el is foglalták és hét évig itt laktak békességben. Aztán Arnulf halála után, kihasználva a még gyerek Ludovik tehetetlenségét, a keresztények

⁶⁶⁹ „Ugri qui ipsorum lingua Maegari vocantur, una gens est, non in plures nationes divisa, ut ceteri Germani.” (Uo. 9.)

⁶⁷⁰ „Pars Germaniae in confinio Austriae, et Ungariae Scythae nomen etiam nunc retinet.” (Uo. 10.) —

⁶⁷¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tarcál-hegys%C3%A9g>.

⁶⁷² „Rursus ad Avaros redeuntis dicimus eorum cosdam se Bois coniuxisse, qui Boiavari commisto nomine sunt vocati, ac deinde eorum vitio qui compositionem hanc ignorabant, Boioarij quod posterius nomen miror qua de causa Aventino adeo placuerit, ut bavarorum appellationem fere abominetur... Ludovicus vero praeter Noricam, quam habebat, tenuit regna que pater suus illi dederat, id est Almaniam, Thoringiam, Auistrasiam, Saxoniam et Avarorum id est Hunorum regnum. Hic dum dicit Avarorum, id est Hunorum.” (Goropii Becani, 1569. 779.)

öszöntésére elfoglalták Moráviát, megölték Szatoplukot, és benyomultak Bajorországba...”⁶⁷³

Tehát hol laktak a magyarok Arnulf idejéig? A Kárpátok hegyei és a szarmátiai (Lengyelországi) erdőkben, vagyis az avarok (hunok) közvetlen közelében. Akkor milyen nyelvet beszélhettek?

⁶⁷³ „Hungari igitur sive Ungorij, ut apud Marcellinum est, ad Arnulphi usque etatem intra saltus Sarmaticos et Carpathios montes domicilia habere, ab eo tempore quo Hunni, sive Avari sive Hunnavari á Carolo ultra Danubium sunt fugati, é quibus locis ab Arnulpho exciti sic videntur cum eo pepegisse, ut si auxilium ferrent, Daciam eis daret habitandam: quam vi mox occupatam quieti septem circiter annos tenuerunt, donec post eius mortem, contempta Ludovici in imperio successoris pueritia, post Moraviam impulsu Christianorum in potestatem redactam, et eius regulus Zventibaldi filius occisos, Bavariam invadunt...” (Uo. 780.)

11. Szőnyeg alá seprert gazságok–igazságok

Úgy tűnik, hogy igazságok és gazságok eltussolása a nyugati társadalmakban nagyon régi szokás. Az a tény, hogy bizonyos dolgok a történelemben időről-időre megismétlődnek, egyrészt annak tulajdonítható, hogy fantáziátlan történelemhamisítók plagizáltak, de ugyanakkor az is igaz, hogy az emberi karakterek öröklődnek apáról fiúra, és az évezredek folyamán nem sokat változnak. Ezért a karakter-különbségekből adódó konfliktusok is újra és újra megismétlődnek. Karakterkülönbségek lehetnek személyeknél ugyanúgy, mint népeknél, etnikumoknál. Az ebből adódó konfliktusok sok esetben pusztító háborúk formájában nyilvánulhatnak meg. Ezért a globalista nézetek képviselői úgy okoskodtak, hogy ha összekeverik a népeket, a konfliktusok maguktól meg fognak szűnni. A karakterkülönbséget nevezhetjük kulturális, vagy egyenesen szellemi fejlettségi különbözőségeeknek. Egy művelt ember általában nemes lelkű, ami semmiképp sem jelenthet együgyűséget. A nemes és nemtelenek összekeverése után a fél-művelt ember a nemes lelkűséget összetéveszti az idiotizmussal. Migránsügyben most ez a helyzet. A Biblia is kétféle embertípusról ír. Az egyik a Káin vagy a Kám típus, a másik meg egy jámbor Ábel-féle áldozat. A keresztény vallás, ha egyáltalán komolyan vesszük, azt tanítja, hogy engedjünk, és ne védekezzünk a Káin- és Kám-féle támadások ellen. Ha arcul csapnak, tartsuk oda a másik felét is arcunknak, ha elveszik a felső ruhánkat, adjuk oda az alsót is, aztán engedjük magunkat molesztálni és keresztrefeszíteni. A keresztény hit ilyenszerű vallása az európai ember kipusztulásához vezethet. Az európai embernek hitre van szüksége, de vajon hihet-e olyan vallási vezetőkben, akikből hiányzik a korrektség? Akik titkos dokumentumokat rejtegetnek, majd ha valaki ezeket felfedi, tolvajnak nevezik? Sajnos van mit rejtegetni. Egy sor pápának, ha egyáltalán léteztek, olyan botrányos tetteik voltak, ami szégyen egy közönséges ember számára is. Mégis Isten helytartójának és tévedhetetlennek tartották magukat.

Nézzük meg a következő szöveget Bonfini-től: „Quum ad Paschae solennia, Romam cum uxore liberisque venisset, pontificis pedes perreverenter deosculatus... – Amint a Húsvét ünnepére jött feleségével és gyerekeivel, nagy tisztelettel megcsókolta a pápa lábát...”⁶⁷⁴ (Itt Nagy Károlyról van szó, de ha ő nem létezett, ami valószínű, akkor talán Ottóról.)

A történészek úgy magyarázzák, hogy Mátyás király hívta Bonfini-t az udvarába és felkérte, hogy írja meg úgy a magyar történelmet, hogy az formájában elfogadható legyen a művelt nyugat számára. Szerintem, akit zavart a magyar történelem, az nem Mátyás volt, hanem Beatrice. A magyar évkönyvekben ugyanis olyasmik vannak, amik valóban megtörténtek, de az olaszok számára nem nagy büszkeséget jelentenek. Ilyen tény az, hogy a hétszázas évektől egész a kilencszázas évekig, tehát kétszáz éven keresztül, Itália nagy részét a szaracénok tartották megszállva. Persze Itália nem volt egyedül ebben a helyzetben. Rosszabb volt a helyzet Spanyolországban, a Közel-Keleten, Görögországban, de még Franciaország nyugati felén is jelen voltak.

⁶⁷⁴ Kulcsár Péter fordításában püspök szerepel: “Amikor a húsvét ünnepére feleségével és gyermekeivel megérkezett Rómába, mély alázattal megcsókolta a püspök lábát.” (Bonfini, 1995. I. 9. 203. mondat.)

Ezért próbálta Bonfini hitelteleníteni a magyar évkönyveket (amelyek az ő idejében még biztosan kéznél voltak, de utána nyomtalanul eltűntek, amelyekből csak töredékek maradtak fenn Inhofer Melchior jóvoltából, amit sok ideig a Vatikánban dugdostak), amint a következő szövegben, ilyenképpen írva: „*si eorum Annalibus fortasse crediderimus* – ha hitelt adhatunk az évkönyveiknek”, mármint a magyarok évkönyveinek.

De lássuk, mit ír Bonfini a honfoglalásról:

„...körülbelül 32 évvel azelőtt, hogy Nagy Károly Itáliában a longobárd birodalmat megsemmisítette, a hunok, akiket aztán magyaroknak neveztek, visszatértek a Pannóniákba. Mert – ha évkönyveiknek esetleg hihetünk – az üdvösséget követő hétszáznegyvennegyedik, az Attila halála utáni háromszázegyedik esztendőben, Leó fia, Konstantin császárságának és Zakariás pápaságának az idején jöttek vissza. Más szerzők nagyjából azt állítják, hogy az egyszer már elfoglalt Pannóniákat nem is hagyták el sosem. Ezt a longobárdoknak az előző könyvben elbeszélte háborúiból egyszerűen ki lehet következtetni, hiszen a hunok, akiket avaroknak is mondtak, Kagán király idejében ezekkel többször hosszas szövetséget tartottak, melynek végeszakadván, gyakorta keményen hadakoztak. Véleményem szerint az avarok nem királyukról, hanem állhatatlanságukról kapták a nevüket, mert lakóhelyüket gyakran változtatták, és mert az övék volt Szkítia legősibb népe, melyet szoros rokonság kapcsolt a hunokhoz, hunoknak tartották őket. Amikor pedig Vindeliciát elfoglalták, a bajorokat, mint sokan vélik, a bójokról és az avarokról nevezték el; egypáran, mint fentebb kifejtettük, ezeket boioarinak mondják. Azt tehát, hogy körülbelül 300 évig hunok nem lettek volna a Pannóniákban, másokkal nemigen tudom alátámasztani. Idegen földön nem is tehettek szert harminckét év alatt akkora erőre, hogy Károly roppant súlyos támadását könnyedén elviseljék, és nem találhatták elhagyatottan azt a termékeny és kellemes éghajlatú földet, amelyre nemcsak a szomszédok, hanem a legtávolabbi nemzetek is ácsingóztak.”⁶⁷⁵

Világosan látszik, hogy itt a Kagán (akit más írásokban Kagasnak is írnak) személynév.⁶⁷⁶ Persze akik az avarokat is ázsiai betolakodóknak akarták feltüntetni, jól jött nekik a kagán mint tatár uralkodói cím.

Mindezen kételyek után Bonfini mégis bizonyítani próbálja a honfoglalás tényét. Ma már bebizonyosodott, hogy genetikailag a magyarságban elenyészőek az ázsiai gének. Tehát keletről semmiképp sem jöhetett egy nagyszámú népesség. Akik jöttek, egyrészt segédcsapatok voltak, de a tatárjárás alkalmával is oltódhattak be ázsiai gének. Mint a birodalom embere, nem felejt el egy percre sem Nagy Károly ajnározását:

„Pannónia a római nép dúsgazdag provinciája, amelyet idegen népség ragadott el, visszatért a római fejedelemez” (Nagy Károlyhoz).⁶⁷⁷

„Mialatt Károly azon fáradozik, hogy itt Károly révén Germánia távoli népét, a Germán-óceán partján lakó dánt, ott meg a másik fia, Lajos révén a Hispániákra áhítózó szerecsent leverje, az alatt Nicefor oda sem hederít a szerecsenekre, akik Trákiát és Bizánc határait szanaszét pusztítják...”⁶⁷⁸

„El lehet képzelni a szaracénok bátorságát és felkészültségét, amikor elfoglaltak száz cellát, ahogy nevezték a régi városokat. A városokat uralmuk alá véve szeretetet mutattak, aztán Rómához közeledve előbb tönkretették a vidéket, útjukban öltek embert, állatot. A Szent Péter bazilikát felgyújtották, öltek, raboltak... A rablott holmikat hajóra rakták és elhajóztak Szicília

⁶⁷⁵ Bonfini, 1995. 1.9. 1-9. mondat.

⁶⁷⁶ V. ö. „Ugyanebben az időben a bajorok megtámadták a szlávokat, de Kagán, az avarok, vagyis hunok királya, megérkezett, és lemészárolta őket.” (Bonfini, 1995. 1.10. 101. mondat)

⁶⁷⁷ Bonfini, 1995. 1.9. 235. mondat

⁶⁷⁸ Uo. 317. mondat.

felé. Ugyanabban a hónapban megölték a Görög Michaelt és a Római Ludovicust Gergely pápával együtt, senki sem tudott rajtuk segíteni.”⁶⁷⁹ (Ez a pápa IV. Gergely [827-844] volt.⁶⁸⁰ Erről azonban a IV. Gergely életrajzában a Wikipédián nincs említés.)

Figyelemreméltók ezek a Gergelyek! II. Gergely: A lombard királyt végül az tartotta vissza a Róma elleni támadástól, hogy Gergely megjelent táborában, és gyújtó hangú beszédével térdre kényszerítette. (Wikipedia) Ez nagyon hajaz Attila visszatartására I. Leo részéről. Plagizálunk-plagizálunk, és a történelem ismétli önmagát.

V. Gergely 27 évesen meghal, előtte 15. János, utána 17. János. 16. János hiányzik. Ennek a 16. János pápának III. Otto levágatta a két fülét, megvakította és kivágatta a nyelvét. Lehet, ezért nem találni a pápák listájában. Bezzeg III. Leo pápa, aki hasonlóképp járt, Nagy Károly idejében, valami csoda folytán visszanyerte a látását, a nyelvével együtt, nem is számúzták a listáról.

„A szerecsenek e győzelemmel eltelve Dalmáciába mennek, erővel beveszik és kipusztítják Cherso városát. Elfogják a velenceiek teherszállító hajóit, amelyek Szíriából áruval rakottan érkezve a Trieszti öbölben horgonyoztak. A velencei kereskedőket egy szálíg leölik, mert ezeket nagyon gyűlölik. Majd Piceno tengerparti régiójához vonulnak, erővel elfoglalják, elpusztítják és felgyújtják Anconát.”⁶⁸¹

„Körülbelül ugyanebben az időben a Kréta szigetéről kiözönlő szerecsenek az Adriai-tengeren mindenfelé kegyetlenkedtek a keresztényekkel, és súlyos rohamot intéztek Dalmáciának nemcsak part menti, hanem belsőbb részei ellen is. A szerecsen támadás komoly és veszedelmes volt, de a magyar háború még veszedelmesebb, ezek tudniillik a nyugalom idején roppantul megszorodtak, Hebegő Lajos alatt lázadásra merészkedtek, hogy a szolgaság igáját levessék, és a szerecsenek meg a normannok példáján és sikerein felbuzdulva, emellett jól tudva, hogy a keresztény társadalmat hányféle frakció marcangolja, adott alkalommal újjászervezett, és megyarapodott erővel elpártoltak Arnulf császártól.”⁶⁸²

„A nyomorult Itáliát két egyformán embertelen népség, mint két farkas marcangolta ekkor, ami csak a Tiberis folyótól a calabriaiakig és az Aternótól, melyet Pescarának is hívunk, a salentinusokig volt, pusztítja az afrikai szerecsen, a Dalmáciával, Pannoniával határos többi területet beszáguldozza a magyar.”⁶⁸³

Bonfininak nem kis fantáziára volt szüksége ahhoz, hogy megmagyarázza a magyarok sikeres hadjáratát a frank Arnulf császár ellen. Már az elején azzal kezdi hogy „akkora felzúdulással és egyetértéssel vetették magukat a szabadságra, hogy amikor sorozást tartottak, nemcsak az öregek, hanem a nők is csatlakoztak.”⁶⁸⁴

⁶⁷⁹ „Hinc audaciam ingentem Saraceni concepere, instructa magna classe, appulere centum cellis, quam civitatem veterem nunc appellant. Cum potiunde urbis amore aestuant, Romam properarunt, primum Romanum agrum incursant, rura diripiunt, direptaque demoliuntur, homines et pecora passim caedunt. Urbis oppugnationem adorti, Vaticani suburbia nondum fossa muroque munita, abacta praeda succedunt. Divi Petri Basilicam, incendio, rapinis, caedibusque foedant, incensa materia, parietibus tantum, marmoreisque columnis, laboris non conscientiae gratia pepercunt, tectum igni absumtum est... Mox preda navibus imposita, Tarentum Siciliamque invadunt, magna in Christianos caede grassantur. Cum uno eodemque mense, Michael Graecorum, et Ludovicus Romanorum princeps, una cum Gregorio Pontifice Maximo diem obiissent, nihil in eos parari potuit.” (Bonfini, 1744. 116.)

⁶⁸⁰ https://hu.wikipedia.org/wiki/IV._Gergely_p%C3%A1pa.

⁶⁸¹ Bonfini, 1995. I.9. 56-59. mondat.

⁶⁸² „Iisdem fere tempore Saraceni e Creta prodeuntes, dum per Adriaticum mare in Christianum nomen ubique desaeviunt, Dalmatiam non modo maritimam, sed mediteraneam quoque graviter infestant. Gravis et calamitosa Saracenorum fuerat oppugnatione, sed Ungarorum bellum multo calamitosius, quippe qui per otium mira foecunditate audacti, et sub Carolo Balbo rebellare ausi, ut servitutis iuga discernerent, Saracenorum, et Normanorum exemplo successibusque concitati: neque inscii quanta factione Christiana Respublica laboraret, oblata occasione, instauratis et amplificatis viribus, ab Arnulfo Imperatore deficiunt.” (Bonfini, 1744. 117.)

⁶⁸³ Bonfini, 1995. I. 10. 170. mondat.

⁶⁸⁴ Uo. 79. mondat.

Miután annyira Nagy Károly alávetettjeinek írta le a magyarokat, most meg kellett okolni, hogy honnan a magyarok ereje. Ehhez aztán, mint pótérvelést, a kegyetlenséget hangsúlyozza: csecsszópók falhoz verése, emberhús evés, embervér ivás stb. A nagy ellentmondás az, hogy egy hódító sereg barbársága a győzelem után szinte mindig a nők megbecsztelenítésében nyilvánul meg. Közel-keleti és észak-afrikai szokás szerint még a férfiakat is megbecsztelenítették. Lásd Sodoma és Gomorra-i történetek a Bibliából. Itt azonban ez áll: „A krónikások az embertelenség minden nemét rájuk róják, kivéve az egyik vagy másik nem szemérmének a megbecsztelenítését, mert azt békében és háborúban egyaránt tiszteletben tartották.”⁶⁸⁵

Ha a magyarok ebben különböztek más népektől, ez azt jelenti, hogy más népeknél az ilyesmi általánosan elterjedt szokás volt. Ha a magyarok ezt nem tűrték és megtorolták, akkor ne csodálkozzunk a súlyos hamis rágalmak miatt. „Ámde Itália a magyarokkal való békekötés után még mindig nem csillapodott le, mert a római nép Albert spoletói herceg segítségével megszállta Ortét, elfogta Alberiket, aki a magyarokat behívta volt Itáliába, és mint a haza ellenségét, alaposan megbüntette. Eközben a szerezsenek, akik a Gargano-hegyen üldögéltek, feldúlták Apuliát, Calabriát, erővel elfoglalták és felperzselték Beneventót. Megnövekedett mérsékséggel ki akarták terjeszteni országukat, és több várostól ígéretet vettek az engedelmessegre, Gido azonban visszaszorította őket, és Róma vidékéről eltakarodtak.”⁶⁸⁶

Óriási csúsztatás. Úgy próbálja beállítani, hogy itt egy pár szerezsenről van szó, akik meghúzták magukat valahol a hegyekben, mint mifelénk a betyárok. Hát bizony a szövegből jól ki lehet következtetni, hogy itt már az európai jócskán keveredett az afrikaival. A szerezsenek jelen voltak Itáliában még az Ottók idejében is.

„Ottó császár gyakran visszament Rómába, hogy a pápák sérelmeit elhárítsa. Valamivel később a szerezseneket, akikről elmondtuk, hogy a Sipontói-öböl közelében, a Gargano-hegyen telepedtek le és Itáliát régóta sanyargatták, akiket sem a görög és az Itáliai nemesség, sem a gall meg a germán kevélység nem bírt kiüldözni, elsőprő lendülettel kitaszította egy jöttment szláv nép, amely valaha Dalmáciát foglalta el. Azt állítják, hogy ezek azok a szlávok voltak, akikről azt olvassuk, hogy Szvetopil király alatt, második Adorján pápa idejében keresztényekké lettek. Mi több, ha Crescentinus metropolitának hihetünk, ő azt mondja, hogy a szerezsenek megmaradt rajait a szlávok után Itáliába odahajózó magyarok semmisítették meg, végső csapással, sőt, azt is megengedi, hogy Itáliának ezt a szerezsen kézből kiszabadult vidékét tőlük vásárolták vissza a görögök.”⁶⁸⁷

Szerintem nem kell hinni senkinek, csak normálisan gondolkozni.

Az augsburgi csata Bonfininál egészen másképp zajlik, mint ahogy a mai könyvekben találjuk. Itt ugyanis Lehel és Bulcsú megölésén kívül a magyar sereg nem szenved különösebben nagy veszteséget, az ütközet után békét kötnek, a foglyokat kicserélik, ami után a magyar sereg tovább vonul nyugat felé, kirabolja Fulda kolostorát, lerohanják Lotaringiát, Gallia-szerte rombolnak, az Alpokon átmenve kifosztják Itáliát, megrakva zsákmánnyal hazatérnek és húsz évig békében maradnak.⁶⁸⁸

Bonfini a magyarok „kalandozásait” Taksony idejére teszi, aki Szent István nagyapja. Bonfiniból mégis előtör az igazságérzet:

„De megint Ottóról, aki Itália kényurainak elűzése után Rómába ment, s akit nagy tisztelettel bebocsátottak a városba, mikor is, mint mondják, az egész római nép elébe futott: nyolcadik Leo pápa szokása szerint átadta neki a császári koronát, császárnak, felségnek nevezte és azóta, hogy a római birodalom Germániába átkerült, ő volt az első, aki a császári címeket és áldásokat szabályszerűen megkapta, mely szokás a jelen ideig érvényben maradt. Mi több, a

⁶⁸⁵ Uo. 87. mondat.

⁶⁸⁶ Uo. 181-183. mondat.

⁶⁸⁷ Uo. 290-294. mondat.

⁶⁸⁸ V. ö. Bonfini, 1995. I. 10. 211-229. mondat.

német gőg arra a szemtelenségre vetemedett, hogy Ottónak a magyarok fölött nehezen és vér-áldozattal kiizzadt egyetlen győzelme alapján, amelyben meg sem futtatta, meg sem ölte az ellenséget, Pannonia birodalmának a titulusait is elbitorolta. Jobban szereti ez aprócska dolgokkal önmagát magasztalni, mint a más dicsőségét számontartani: olykor-olykor az is az eszébe juthatna, bár ez a rómaiaknak meglehetősen kellemetlen, hogy a magyar kegyetlenségnek, pusztításnak, zsákmányolásnak gyakorlópályája volt. Bár inkább igazságérzetből és nem tapasztalatból tanúsíthatná ezt akárki is! Azonban a taljánok meg a görögök gyakrabban fizettek adót a támadó magyaroknak és nyugtukat drágábban vásárolták meg, mint elmondani illik. Európa hírneves népe a gall, a hunok gyújtogatásai, rablásai, pusztításai után hosszú idő múlva is alig tudott magához térni. Az ég egykor a hun kezébe az isten ostorát adta, a magyar jobbába most az igaz hit pajzsát. És minden bölcs belátás joggal véli úgy, hogy a császári nevezetet inkább tett és érdem, mint szín és látszat ítéli oda dicsőséggel. És mert minden forgandó, ha a legtöbb törzsökös nemzetnél a virtus elenyészett, a dicsőségvágy eltespedt, bizony, nyugodt lélekkel el kell viselnünk, hogy jövevény népek, melyek tetteik dicsőségét megcsillogtatják, olykor felülhaladjanak minket, mit ha túrni nem akarunk, ám győzzük le azokat erénnyel és tehetséggel.”⁶⁸⁹

Szerintem Bonfini, mint író, bármelyik kortársával felvehetette volna a versenyt. Mint történetíró, csak azt írt, ami meg volt neki engedve, de még így is korlátokat feszegetett, így nem csoda, hogy az ő írását is hiteltelenítették.

⁶⁸⁹ Bonfini, 1995. I. 10. 283-288. mondat.

12. Térítések és hódítások

A Metód-legenda nyomában

Ernst Duemmler írja Szent Metód pannóniai legendájáról:

„Kocel pedig nagy tisztességgel fogadta őt és újból elküldte még húsz becsületes emberrel az apostoli székhöz, hogy kineveztesen Pannónia püspökévé, Szent András apostol székébe, aki a hét törzsből való volt ('ex septuaginta fuit').”⁶⁹⁰

Lássuk, hogy mit is jelent a Septuaginta. Ez nem más, mint a görög biblia neve. A ginta (ginta latina = latin nemzetség) törzset, nemzetséget jelent. Az, hogy a 70 neve septuaginta, azért van, mert a hetven: 7 tizes, a 10 pedig: egy törzs egység. Az a mese, hogy a Bibliát a 72 bölcs fordította és innen adódna a Biblia neve. De ha a Biblia innét kapta volna a nevét, akkor nem hetvennek hanem hetvenkettőnek kellett volna nevezzék. A Septuaginta inkább azért kapta a Héttörzs nevet, mert az Evangélium gerince a Pál levelei, amelyek hét nemzetséghez (gyülekezethez) szólnak. A zsidókhöz írt levelet minden bizonnyal később csatolták a többihez, amikor a Jézus történetét is. Érdekes módon a magyarságnak is hét törzse volt, és érdekes módon Szent András széke a fenti legenda szerint Pannóniában volt. De az is lehet, hogy a legenda valójában II. András (Jeruzsálemi, és ezért említi szentnek) király székhelyére utal.

„Amint a magyar király a Dunához jött, látni akarta őt [tudniillik Metódust], habár egyes emberek azt mondták neki, hogy nem fog onnan szabadulni megkínzás nélkül, mégis megjelent nála. Ott pedig olyan örömteli ünnepélyes fogadtatásban részesült, mint ahogy egy úrhoz illik: És miután illendő beszédekét váltottak, elengedte őt nagy ajándékokkal, megcsókolván őt, ezt mondta: Emlékezz meg rólam tisztelendő atyám mindig a szent imádságaidban.”⁶⁹¹

„Örködjetek mellettem gyerekeim három napig. És így tettek. Amikor harmadnapra kivirradt, azt mondta: Uram a kezedbe adom a lelkem. A presbiterek kezében halt meg április

⁶⁹⁰ „Excepit autem illum Kocel cum magno honore et iterum misit eum ad apostolicum et viginti viros honestos, ut illum ordinaret episcopum in Pannonia in sedem sancti Andronici apostoli, qui ex septuaginta fuit.” (Duemmler, 1854. 16.)

⁶⁹¹ „Dum Ungaricus rex in partes Danubii venit voluit illum videre et licet (homines) quidam loqueretur et putarent, eum non posse sine cruciatu ab illo liberari, iuit ad eum. Ille vero prout decet dominum, ita hunc suscepit honorifice et sollemniter cum gaudio: et collectus cum eo prout tales viros decebat sermones facere dimisit illum cum amore et cum donis magnis, deosculatus eum atque dixit: Memento mei semper, pater venerabilis in sanctis precibus tuis.” (Uo. 18.)

hatodikán, harmadik indikción, ezerháromszázkilencvenharmadik esztendőben az egész világ teremtetésétől kezdve.”⁶⁹²

Érdekes, hogy Metód halálának a fenti sorokban található évszámát teljesen ignorálják, holott a legendában ez az egyetlen évszám, amire támaszkodni lehetne. Itt egy kicsit össze lett keverve a Krisztus születése a világ teremtetésével, ez azonban világosan az Anno Christire utal. Az biztos, hogy ez a legenda sem maradt meg az eredeti formájában. Az évszázadok folyamán mindig változtattak rajta egy kicsit a kor felfogásának megfelelően.

A legenda úgy kezdődik, hogy „Április hónap VI. boldog moráviai Metód püspök atyánk és doktor életéről megemlékezés napja.”⁶⁹³

„Azokban a napokban Rostislav és Sviatopolko Szlovén hercegek Moráviából küldötteket menesztettek Michael császárhoz ezt mondván: Isten kegyelméből jól ment a dolgunk, amíg meg nem jelentek nálunk itáliai, görög és német keresztény tanítók, ellentétes módon tanítva minket, de mi szlovének egyszerű emberek lévén nekünk nincsenek tanítóink, kik eligazítanának az igazságban és az írás értelmét megmagyaráznák. Ezért kérjük öfelségét, hogy küldjön nekünk ilyen embereket, akik minket az igazságban tanítanának.”⁶⁹⁴

Ekkor Michael elküldi Cirillt (Constantin) és Metódot, akik Moráviában tanítványokat hagyva, három év után visszatérnek.

„Mikor Miklós pápa ezekről az emberekről hallott, elküldött utánuk, látni kívánván őket, mint Isten küldöttjeit. Megszentelte mindkettejük tanítását és a szlavon evangéliumot Szent Péter oltárába helyezve, kinevezte boldog Metódot presbiterre. De voltak itt sokan mások, akik káromolták a szlavón írást és beszédet, és azt mondták, hogy az Evangéliumot csak három nyelven szabad hirdetni: zsidó, görög és latin nyelven.”⁶⁹⁵

Itt a következő neveket találjuk: Michael (bizánci császár), Nicolaus (Miklós pápa), Kocel, Rastislav, Sviatopolko. Ezekből a nevekből következtethetnénk arra a történelmi időre, amikor Metód tevékenykedett, de az is lehet, hogy a neveket direkt úgy szerkesztették, hogy megfeleljenek a történelmi konstrukciónak. Ugye, a legenda magyar királyt említ, akinek a nevét szándékosan elhallgatja. Magyar királyról viszont 1000 előttről nem lehet beszélni. Ha azonban elfogadjuk az 1393-as évet Metód halálának, akkor már igen. A *sviato* szentet jelent és a *Polko* a Pál név becézett formája, a Palkó, akkor ez a Sviatopolko lehetett egy a szent Pálok közül. Világos, hogy a legendát szándékosan kiforgatták, csak egynehány áruklódó jelet ottfelejtettek. A történelemírás csak a reneszánsz korban kezdődött, és talán a legendák is ebből a korból származnak. A pálosok, akár a manicheusok, vagy a bogumilok, a 14–15. században eretnek szektáknak számítottak.

Ezzel kapcsolatban vitatható a szerző megállapítása: „A két testvér fordításai nem jutottak el hozzánk elsőkézből, a német papok üldözői megszállottsága miatt, meg mivel a magyarok Moráviában és Pannóniában már bölcső formájukban is minden nyomot megsemmisítettek. De Metód elüldözött tanítványai elvitték ezeket Bulgáriába, ahol a 916-ban elhunyt Kelemen

⁶⁹² „Custodite me proles, usque a tertium diem. Sic etiam factum est. Cum tertia dies illuceresceret dixit igitur: Domine in manus tuas commendo spiritum meum. In manibus presbyterorum requievit sexta die mensis Aprilis tertia indictione anno millesimo trecentesimo nonagesimo tertio a creatura totius mundi...” (Uo. 19.)

⁶⁹³ „Mensis Aprilis VI. die Commemoratio et vita beati patris nostri et doctoris Methodii archiepiscopi Moravici.” (Uo. 12.)

⁶⁹⁴ „Fuit vero in illis diebus Rostislav cum Sviatopolko princeps Slovenorum et miserunt ex Moravia (nuncios) ad imperatorem Michaellem loquentes ita: Misericordia Dei bene valemus et intraverunt ad nos doctores multi christiani ex Italia et ex Grecia et ex Germania, docentes nos contrario modo, verum nos sloveni simplices homines sumus neque habemus quempiam, qui nos in veritate instituat et sensum (scripturae) interpretatur. Age igitur domine et mitte talem virum, qui nos omnem veritatem doceat.” (Uo. 14.)

⁶⁹⁵ „Nicolaus apostolicus de talibus viris certior factus, accersivit utramque desiderans eos videre tanquam angelos Dei: sanxit doctrinam amborum evangelio Slovenico in altari sancti apostoli Petri deposito et ordinavit presbiterum beatum Methodium. Erant autem ibi multi alii homines, qui blasphemabant Slovenicas literas loquentes: Dedecet ullum populum habere libros hos, nisi Hebreos, Grecos, Latinosque...” (Uo.)

püspök lemásoltatta őket, melyek innen Szerbiába kerültek, majd 988-ban némi változtatott formában Oroszországba kerültek.”⁶⁹⁶

Mondhatjuk, hogy a német papoknak érdekük volt a fordítás megsemmisítése, de mi érdekük lett volna a magyaroknak, ha még meg sem telepedtek Pannóniában. Így van az, amikor a gyűlölet érzése felülírja a józan gondolkodást.

„Metód utazása a magyarokhoz hiteltelen. A magyarok említése a Dunánál nem állja meg a helyét, mert mi tudjuk, hogy a kilencedik század közepén a magyarok Moldvában, Valachiában, Besszarábiában meg a Krím-félszigeten ütötték fel a sátraikat, és csak innen a Kárpátokon keresztül voltak beütéseik.”⁶⁹⁷

„A hely, ahová eltemették Metódot, ismeretlen számunkra, mint sok más dolog a történetéből.”⁶⁹⁸

A latin nyelven írt legenda az egész (55 oldalnyi) írás kb. 5%-át teszi ki, a többi 95% német nyelven taglalja a sztorit, de szinte figyelmen kívül hagyja a latin szöveget. Csak a végén ébred rá, hogy valami nincs rendben, de akkor sem a lényegre tér rá, vagyis az 1393-as évszámra, hanem mintha az nem is létezne, más évszámokkal spekulál. Tehát az elhallgatás, habár gyerekes, de egy jól bevált módszer.

Ezért sem érdemes rágódni az évszámokon. Látszik, hogy pusztá spekuláció az egész. A legelső írásokban, amikből később kompiláltak, nincsenek évszámok. A 13. századtól visszafelé nem lehet megbízni a feltüntetett évszámokban. Összpontosítsunk inkább olyan igazságok keresésére, amelyek nem köthetők pontos évszámokhoz.

Turkia királya

„Manuel Komnenosz lánya Mária, ki Irénétől első feleségétől született, abban az időben, amikor apja Pannóniában megtámadta a magyarokat. Innet Bélát, Géza kisebbik fiát, István öccsét, 1163-ban magával vitte, megváltoztatván a nevét Alexiusra, a Despot tisztséget adományozta neki. Mivel Manuelnek nem volt fiú örököse, ezért Bélát összeadta a lányával Máriával és kinevezte őket örökösül. De miután második feleségétől, Máriától megszületett fia, Alexiosz 1167-ben, átadta neki a birodalom örökségét, Bélát elválasztotta a lányától, és a felesége hűgát adta neki feleségül, ki nemrég érkezett testvérével, Balduinusszal Antióchiából Konstantinápolyba. Máriának nem voltak igényei Béla irányában a válás után, mivel Niketasz szerint nem is volt igazi házasság, csak eljegyzés. Ehhez add hozzá Cinamus beszámolóját, ki szerint csak egyesség volt Máriával, nász nélkül, mivel vérrokonság volt köztük. Így tehát a jegyesek szétválasztása után Máriának sok kérője volt, elsőik közt Wilhelm, Szicília királya...”⁶⁹⁹

⁶⁹⁶ Die Übersetzungen der beiden Brüder sind nicht aus erster Hand auf uns gelangt, da die Vervolgungssucht der deutschen Priester und die Zerstörungswuth der Ungern in ihrer Wiege, in Mahren und Pannonien alle Spuren von ihnen vertilgte. Die vertriebenen Schüler des Methodius brachten sie jedoch nach Bulgarien, wo namentlich der im J. 916 verstorbene Bischof Clemens sie abschreiben liess, und nach Serbien, von wo sie endlich seit dem Jahre 988 in Russland Eingang fanden und so, in mannigfach veränderter Gestalt freilich für die Nachwelt, gerettet wurden.” (Uo. 54.)

⁶⁹⁷ „Zu Cap. XVI-XVII (Letzte Schicksale und Tod des Methodius) Die Nachricht von der Reise des Methodius zu den Ungern steht zu vereinzelt da, dass sich über ihre Glaubwürdigkeit ein begründetes Urtheil fällen liesse. Der Zeit nach trifft die Erwähnung der Magyaren an der Donau mit unseren sonstigen Nachrichte von ihnen überein, denn wir wissen, dass sie mindestens seit der Mitte des neunten Jahrhunderts in den Ebenen der Moldau, Wallachei und Bessarabiens bis nach Cherson hin ihre Gezelte aufgeschlagen hatten, und von dort aus über die Karpathen bis nach Pannonien streifen.” (Uo.)

⁶⁹⁸ „Der Ort wo Methodius begraben ward ist uns wie so manches Andere in seiner Geschichte dunkel und unbekannt.” (Uo. 55.)

⁶⁹⁹ „Filia Manuelis Comneni Imperatoris ex Irene prima uxore Maria Comnena, nascitur eam tempestate quam pater in Pannoniam Hungaros bello invasurus movit. Belae deinde Geizae Hungariae regis filio secundogenito, Stephani regis fratri, despondetur circa annum M.CLXIII. qui mutato nomine Alexius appellatus, Despotae

Miután Manuel császár a szicíliai hadjáratban keserves vereséget szenvedett, jónak látta más irányba hadakozni, éspedig észak felé, a magyarok ellen. „De mit mondhatnánk arról az emberről, ki annyit küzdött, bár néha szerencsétlenül, a birodalom integritásának megőrzése és a barbárok alávetése érdekében. Hadjáratot indított a Peonok ellen, kiket magyaroknak (hungar) és Hunoknak hívnak. A kijelölt nyugati légióknak megparancsolta szekerek táborba való hozatalát, melyeken a saját maga számára szükséges ellátmányt szállítsák. Amikor a sereg összeállt, ő maga is megérkezett Szárdikába, melyet ma Triadizának hívnak. Itt nem sok ideig maradt, miután a peonokkal küldötteken keresztül békét kötött, a szerb kormányzathoz fordult, kérve és fenyegetve őket, hogy mondják fel a hunokkal kötött szövetséget, és csak a császárnak engedelmeskedjenek: a sereg nagy részét itt hagyva Tesszáliába indult, ahol néhány napig maradt, majd visszament a császári városba... A hunok fejedelme azonnal háborút indított a rómaiak ellen, és megostromolta Bránizobam várát, és az egész környéket kénye-kedve szerint rabolta. Erre fel a császár Zinziluce Basiliust küldte ellenük, akinek a serege legyőzhetetlen hírében állt. Ezek megtámadták a magyarokat, de vereséget szenvedtek. Ezt hallván a császár, ő maga indult azzal a céllal, hogy megfélemlítve a peonokat, azok átadják neki a provinciájukat. Ezt sikeresen elérve és Bránizobam és Belgrád ügyét is megoldva, Örményország ellen indult.”⁷⁰⁰

„A császár haragját más rágalmak mellett az váltotta ki, hogy Stippiota levélben értesítette Szicília királyát arról, hogy a császár a Blachernia templomban aranybullába iktatta magyar Alexio és Mária lánya örökösödését, ami sokak szerint a kancellárt illette volna meg.”⁷⁰¹ Ezt az árulást a császár úgy torolta meg, hogy megvakíttatta Stippiotát.

„Eddig is mindig pártfogolta a trónkövetelőket (Manuel császár), most is a jó rokon címén azt a tanácsát, sőt kívánságát fejezte ki a magyarok előtt, hogy a hozzá menekült István herceget II. Géza öccsét tegyék meg királlyá. Hivatkozott a régi magyar szokásra, miszerint a királyt az öccse, nem a fia köveit az uralkodásban.”⁷⁰² – Hogy lehet, hogy Manuel nem hallott I. Istvánról, aki apját követte az uralkodásban?

„Mielőtt rátérnénk a pannóniai dolgokra, a tisztánlátás végett nézzük a következőket. A hunok fejedelmének, Jásznak (II. Géza), két testvére volt, István és László, és ugyanannyi fia, István és Béla. István, hogy elkerülje a testvére csapdáit, Konstantinápolyba menekült, ahol a császár jóindulatúan fogadta és a császári családból való feleséget adott neki. Nemsokára László is követte a példáját, aki nem félelemből, hanem testvére, István jó sora láttán indult oda, és akit ugyanolyan jól fogadott a császár. Ő viszont nem kívánt ott házasságot kötni, így nem sokára hazatért. Géza (Jász) hirtelen halála után fia, István követte őt a trónon. Manuel császár, aki a pártfogoltját szerette volna Magyarországon élén látni, mivel így megkaphatta volna

dignitate ornatus est. Dehinc Manuel, cum nulla sibi virilis proles extaret, Belam imperii haeredem cum Maria pronuntiavit. Sed nata ex Maria secunda conjuge Alexio anno MCLXVII. translataque in eum imperii successione, Belam a filia seiunxit, eique uxoris suae sororem, quae recens cum Balduino fratre Antiochia Constantinopolim advenerat, despondit. Mariae necessitudinem cum Bela ultra sponsalia non processisse vero simile est, cum Nicetas Belam non Mariae conjugem, sed *μνησγορα* (eljegyzés) semper appellet. Adde quod Cinnamus tradit pactam tantum fuisse Mariam, nuptiasque haud peractas, propter cognationem, quae inter sponsos erat. Diremptis igitur sponsalibus, et Bela ad alias transeunte nuptias, Maria a multis procis est expetita, atque in primis a Willelmo Siciliae rege, cui a Manuele non modo statim post Willelmi patris, cum imperii successione oblatam, sed etiam pactis inter utriusque Principis Legatos initis et sacramento firmatis desponsam scribit Romualdus Salernitanus Archiepiscopus, qui Zara-Mariam perperam, ni falor, pro Kiri-Mariam vocat.” (Du Cange, 1680. 187.)

⁷⁰⁰ Choniatae, 1557. 51.

⁷⁰¹ „Ita iritato illius animo, aliarum calumniarum occasiones quaerit: magis etiam contra Styppiotam inflamatus, quod Imperator illi aurea bulla cum radiantibus gemmis data, mandarat, ut in magna Blachernia ecclesia iurijurando praeesset, quo Imperii successio Alexio Hungaro et filiae Mariae confirmaretur (quod munus ad Loggothetae potius officium pertinebat) scriptu nugacissimum composuisse fertur quod scilicet Styppiota ad Siciliae regem missurus esset.” (Uo. 56.)

⁷⁰² Görög 2001, 84.

Frangochorio tartományát és Zeugminum várát, amire már rég vágyakozott. Így azonnal küldötteket menesztett Magyarországra, akik előadták a császár igényeit, de ezek eredmény nélkül tértek haza. Ez után Istvánnak azt tanácsolták a császáriak, hogy a Duna melletti Szardikába menjen bizánci csapatok élén. Közben megpróbálták a magyar urakat pénzzel megvásárolni, de csak annyit értek el, hogy a magyarok lemondtak István (Géze fia) örökösödéséről, ha László lesz a király. Miután László nemsokára meghalt, a magyarok ismét Istvánt (Géza fiát) választották. Ezt viszont a császár már nem tűrte, és fegyverek árán kikényszerítette István (Géza öccse) trónra kerülését, ugyanekkor Bélát, Géza kisebbik fiát eljegyeztette Mária nevű lányával, mint jövődöbéli örökösét. A magyar urak ebbe nem nyugodtak bele, és egy Tamás nevű főember által Istvánt megmérgezték, ami után a császár háborút indít a magyarok ellen. Így kezdődik egy tíz évi háborús időszak a magyarok és bizánciak közt, váltakozó sikerrel, amelynek legfőbb elszenvedői a zeugminumi és környékbeli polgárok voltak.”⁷⁰³

„Mivel ez időben (1173) meghal III. István, a császár megfelelő idejét látta annak, hogy Alexioszt fényes kísérettel és felszereléssel ellátva Pannóniába menessze a hatalom átvételére. Ott nehézség nélkül megkoronázva, ellentmondás nélkül elfogadták egész Magyarország királyának III. Béla néven.”⁷⁰⁴

Térítések és hódítások

Vannak, akik megkérdőjelezzik azt az állítást, hogy a keresztény hitre való térítéskor és utána, régi, úgynevezett pogány írásokat semmisített meg az Egyház. Akik ezt elkövették, tudták, hogy aljas dolgot tesznek, ezért igyekeztek a nyomokat úgy eltüntetni, mint ahogy egy gyilkos igyekszik ezt megtenni. Azonban bármennyire az igyekezet, egy jó detektív képes felfedni a bűntényt. Megkérdőjelezhetetlen az a tény, hogy a múltat teljesen ki akarták törölni az emberek emlékezetéből. Amikor arra kényszerítették őket, hogy a saját valódi, a nyelvükön értelmezhető nevek helyett, bibliai neveket vegyenek fel, akkor hogyan kételkedhetünk abban, hogy az egész múltjuk teljes megsemmisítése volt a cél, és tudnivaló, hogy a múlt írásban rögzül a legpontosabban, persze addig, amíg meg nem hamisítják.

Az a legenda járja, hogy Nagy Konsztantin császárnak megjelent a kereszt az égen és ál-mában megígéretett neki, hogy ebben a jelben fog győzni, ezért lett a kereszt a kereszténység szimbóluma. Egyes szekták egyenesen azt állítják, hogy addig a keresztnek nem volt jelentősége, és hogy Jézust is egy egyszerű fára feszítették, nem pedig keresztre. Maga a keresztény név is jóval az apostolok ideje után jelent meg. Történelmileg a Biblia nem valami hiteles írás. Az írott történelem szerinti nagy pogány térítések pedig az ezredforduló körüli időkben történtek. A térítés valójában nem egyebet, mint a hódító háborúk ideológiai aláfestését volt hivatott betölteni. Aki áttért a hódító hitére, az behódolt és életben maradt, aki nem, az pogány maradt és kiirtatott. Ezt csinálták abban az időben, úgy a keresztények, mint a muzulmánok. De vajon a keresztények tényleg a kereszt révén kapták a nevüket?

Szerintem nem. Egy meghódított nép csak úgy lehet hűséges a hódító iránt, ha kiadós agy-mosást hajtanak végre rajta. Ezt csinálta a kommunista hatalom a kelet-európai országokban, de a legnagyobb intenzitással és így eredménnyel is, Magyarországon. Ugyanilyen erősséggel, de még nem ennyire elsőprő eredménnyel folyt a hittérítő agy-mosás az ezredforduló körül az akkori Magyarországon. Lecserélték a pogány neveket szép zsidó nevekre. A régi pogány szob-rokat ledöntögették vagy átkeresztelték a saját szentjeik nevére. Utcákat és tereket kereszteltek át. Aztán jött a régi írások megsemmisítése és a történelem átírása. Akárcsak a közelmúltban.

⁷⁰³ Uo. 63.

⁷⁰⁴ „Ut autem sub id tempus Hungariae rex obiit, Manuel eius mortem peropportunam ratus, Alexium statim cum splendido comitatu, et maximo apparatu Regio, ad Pannoniae dominatum accipiendum ablegat. Eo sine labore diademate ornato, et totius Hungariae rege citra controversiam declarato.” (Choniatae, 1557. 85.)

(Romániában még a nyolcvanas években is kényszerítették az iskolásgyerekeket, hogy kutassák át a nagyszülők padlását, a „papírhiány” miatt). Itt *a lényeg az átkeresztelés, és innen kapta a nevét a kereszténység, nem pedig a keresztől*. Miért lett Vajkból István, Raczingerből Benedek, Bergoglioból Ferenc? Azért, mert a múltat végképp el kell temetni, a név pedig nagyon is emlékeztet a múltra, ma már nem annyira, de az úgynevezett pogány időszakban nagyonis. Egy új korszak csak akkor lesz eredményes, úgy az egyén, mint a közösség szempontjából, ha a múltat kitörlik az emlékezetből. Az már más kérdés, hogy melyik korszakot illet az arany, a réz, a kő vagy más jelző.

Egy közösségben születnek egészségesek is, sérültek is, szépek is, csúnyák is, jó és rossz hajlamúak is. Az ősközösségekben az volt a szokás, hogy a nevet mindig az egyén tulajdonsága szerint osztották. Így a neveknek mindig volt értelmük. A név akár egy ajánlólevél, tartalmazta a viselője karakterlenyomatát. Ezért a közösség minden tagja tudta, hogy kihez fordulhat, ha bajban van, vagy kit tanácsos elkerülni, és kitől kell félni. Ez nagyon jól szabályozta a közösség életét. A jók prosperálhattak, a gonoszok elszigetelődtek, és a közösségre kifejtett ártalmuk minimalizálódott. Ez ideális volt egy olyan közösségre nézve, amelyiket nem ért külső támadás, vagy kényszer, netán saját kezdeményezésre ő maga nem támadt más közösségekre. Ilyen esetekben a közösség már számított a fekete báránykákra is. Ismert dolog, hogy a második világháborúban Olaszország felszabadításában eredményesen résztvettek a new-yorki börtönökből kiengedett maffiózók. Ugyanígyen „jófiúk” harcoltak a kereszties hadjáratokban, és kitudja még hol. Egy elkövetett bűn a legtöbbször büntudatot hoz maga után, ami óriási teher. Nem csoda, hogy sok ilyen személy idővel öngyilkosságot követ el. Egy jó agymosás után, kivált, ha az előtte álló feladat nem áll messze a hajlamától, eltűnik a teher, és az alany teljes vállszélességgel vetheti bele magát az új feladatokba. A hódoltatott népeket nemcsak kizsákmányolták, hanem felhasználták olyan népek kiirtására is, akik nem voltak hajlandóak behódolni. Ehhez kellett a hódoltatott nép jó és rossz fiúi is. Ezért volt szükség a megtérítésükre, ami az agymosással kezdődött, ahol az első lépés az átkeresztelés volt. Ezért állítom, hogy az átkeresztelésből származik a keresztény név, és nem a kereszt elfogadása miatt. Egy szimbólumot elfogadni csecsemő nem képes, csak felnőtt ember, holott a keresztelés által a gyereket már csecsemő korában kereszténnyé teszik, legalábbis az eredeti (katolikus) keresztény szokás szerint.

Manapság nincsenek hódítások, csak befolyási övezetek. *A befolyásoló hatalmak már nem vallások, hanem értékrendek szerint térítenek*. Az agymosást pedig a legrafináltabb módszerekkel, a multimédián keresztül valósítják meg. A vitatott övezet manapság Kelet-Európa. Románia hovatartozása már eldőlt, habár a történelem azt mutatja, hogy itt 180 fokos fordulat mindig lehetséges, Bulgária és a V4-ekből három a nyelve miatt nem képes teljesen elszakadni az orosz befolyástól, Magyarország torkán pedig akadozik a mai európai értékrend. Az orosz nagyszámú népesség Ukrajnában és a balti államokban elég labilissá teszi ezen vidékeket. Az euroatlanti értékrendet képviselő hatalmak nagy ütőkártyája ma Kelet-Ukrajna (Galícia) lenne, ha ki tudná végleg szakítani az orosz zónából. Ezzel megrendszabályozhatná az új értékrenddel netán szemembenő kelet-európai államokat, ahogy a Habsburgok tették 1848 után a magyarokkal.

13. Évkönyvek igazmondása és a kritika kritikája

Akinek legalább annyi értelme van, amennyi érzelme, s figyelmesen olvassa ezt az alább idézett, keresztény papok által írt évkönyvet, utána nem veszi többet szájára a honfoglalás szót, hacsak nem nemzetidegen.

Aki az őstörténetben bűvárkodik, észreveheti, hogy a magyar őstörténetet mind idegen évkönyvek alapján írták meg. Csak feltételezhetjük, hogy mi lehet ennek az oka. Egyik kézenfekvő feltételezés az, hogy a magyarok, földműves nép lévén, nem igen látták az írás hasznát, ezért nem is írtak. A földművelő embernek – ellentétben a kereskedővel, aki mindig komoly könyvelést kénytelen volt vezetni – elég volt egy botra bicskával felróni a szükséges nyilvántartást. Itt azonban mindjárt kénytelenek vagyunk egy másik feltételezésbe bocsátkozni, mert ha a parasztnak megvolt a betűkészlete a rováshoz, miért nem használták ezt a papok meg más előljárók évkönyvek megírására? A környező népek számára, tudjuk, a magyar nyelv megértése nem könnyű, de a rovásírás megértése ennél jóval nehezebb. *A rovásírás nemcsak a magyaroknál, de valamikor Európa szerte elterjedt volt.* Azt is tudjuk a régi írásokból, hogy a meg nem értett rovásjelekben a keresztény papok varázserejű szimbólumokat véltek látni. Ez volt a helyzet a rúnák esetében is. Ezért lehet, hogy bizonyos időszakokban valóságos vadászat folyt a rovásírás ellen. A magyarságnál két térítési korszakról beszélhetünk. Egyszer a görögkeleti kereszténységről, azután pedig a nyugatról. Mindkét vallás térítői pogánysággal vádolták a magyarokat. A pogányság egyik tárgyi bizonyítéka valószínű, hogy a rovásírás volt.

No de abból gazdálkodjunk, amink van, nézzük azt a könyvet, amely leginkább nyugati évkönyvek alapján készült, olyan jezsuita papok által, akiknek az agya még nem volt teljesen átmosva a tridenti zsinaton szentesített történelemszemlélettel.⁷⁰⁵

Anno 568. (A longobárdok ez idő tájt költöznek ki Pannoniából Itáliába.) „...ha a longobárdok valamikor visszatérésre kényszerülnek, megengedessék nekik a Pannoniába való visszatérés, és az ősi tulajdonaik visszaadása. Így negyvenkét év után elhagyták Pannóniát feleségeikkel és gyermekeikkel, hogy elfoglalják Itáliát. Ebben az időben az avaroknak nevezett hunok nevét a két szó összevonásából és átalakításából egyesek Hungároknak kezdték mondani.”⁷⁰⁶

Tehát nem azt írja, hogy a hungárok (magyarok) keletről jöttek hont foglalni, hanem *az avaroknak nevezett hunokat kezdték hungároknak nevezni!*

Mit is jelenthet a longobárd szó? A longo=hosszú, a bárd egy széles pengéjű fejsze. A longobárd nem más, mint az alabárd, ami egy hosszú nyelű, széles pengéjű, fejszéhez hasonló fegyver. Tehát a longobárdok valójában nem egy etnikum volt, hanem bizonyos fegyvernemre specializálódott hadosztály.

Anno 587. „Kagásius avar herceg a Konstantinápoly melletti hosszú falnál rabolván, Komenciolo római herceg által hirtelen bekerítvén, sokak megöletvén, így büntetődtek meg a béke megszegése miatt.”⁷⁰⁷

⁷⁰⁵ Melchior Inchofer, 1644.

⁷⁰⁶ „...ut si Longobardos aliquando regredi oporteret, liceret eis in Pannoniam ad antiquas suas possessiones redire. Ita post quadraginta duos annos Pannoniae ab illis cultae, cum uxoribus et liberis profecti sunt Italiam occupaturi. Ab hoc tempore putant aliqui Hunnos Avaros dictos, coalito vocabulo, et non nihil immutato Hungaros dici coeptos.” (Uo.)

⁷⁰⁷ „Kagásius Dux Avarorum ad Longum murum prope Constantinopolim praedando excurrit: sed á Commentiolo Duce Romani exercitus improviso circumventus, pluribus amissis discessit. Ita poenam violatae pacis tulit.” (Uo.)

Anno 594. „Kagasius, akit mások Kakannak, vagy Kajánnak hívtak, hun vagy avar és szláv herceg, átlépte az Isztert, előzőnlötte Trákiát, felrúgva minden szövetséget.”⁷⁰⁸

Ha ezt a herceget Kakasnak hívták, akkor latinosan tényleg Kakasius volt a neve. Vajon nem innen általánosították később az avar királyok megnevezését kagánra? Kakas a hunok vagy avarok és szlávok hercege volt. A régi írásokban nem szláv, hanem *szkláv (sclav) nevet találunk, ami nem etnikum, hanem szolgál.*

Anno 596. „A hunok, vagyis avarok Pannoniából Turingiába nyomultak és kemény harcot vívtak a frankokkal. Miután ezek pénzzel megváltották magukat, visszatértek az otthonukba.”⁷⁰⁹

Anno 639. „Emmerammus Picto Aquitanus, keresztény városok, de különösen német és pannon városok jövője csillaga, aki gyerek korától jártas a szent írásokban, hozzájárult az Egyház fejlesztésében barbár földön, iskolát hoz létre Pannóniában, a harcias és vallás iránt érzéketlen hungár nép megtérítésében tüntette ki magát.”⁷¹⁰

A történelemírásnál észrevehetjük, hogy minden nép arra törekszik, hogy a másikat túllicitálja a régiségben. A magyaroknak van egy Szent Imrjük, aki után Amerika is a nevét kapta, Amerigo Vesputsi által (Imre olaszul Amerigo). Ezt túl kellett licitálni az Emmerammusszal, aki a fentiek szerint Szent Imrét négyszáz évvel így megelőzte, de a Nagy Német-római birodalom szülöttje volt.

Anno 639. „A szaracénok (értsd afrikai négek) már évek óta megszállták Egyiptomot, most elfoglalták Szíriát, és Jeruzsálemet ostromolják.”⁷¹¹

Anno 664-668, 669. „Grimoaldus longobárd király az avarokat hívta be Lupus, Foro-Juliani hercegség bitorlója ellen. Miután az avarok megölték Lupust és elfoglalták Foro-Julíát, Grimoaldus igyekezett megszabadulni az avaroktól, végül a Kagán meg is ígérte, hogy hazaviszi a csapatait.”⁷¹²

Anno 672. „A szaracénok óriási számban bemennek Trákiába és Konstantinápolyt ostromolják áprilistól szeptemberig, télire visszamennek Cizicibe... Így folyt ez az ostrom hét éven keresztül, amint a görög krónikák írják. Később a Keletet uraló szaracénok egy része 270 hajón átment Spanyolországba és Vamba király vezetésével legyőzték és kiirtották az ottani népet.”⁷¹³

Anno 676. „A szaracénokat a Maroniták zaklatják, Mahuvia herceg [szaracén] a császárnak [bizánci] harminc évre szóló békét ajánl és évi adófizetésre kötelezi magát. Ezt hallva az avar Kagán, vagyis Pannonia királya küldötteket meneszt ajándékokkal a császárhoz a békét megerősítendő.”⁷¹⁴

⁷⁰⁸ Cagasius, quem alij Cacanum seu Caianum vocant, Hunnorum seu Avarum, et Slavorum Dux, Istro traiecto Traciam invadit omnia foede diripit... (Uo. 594.)

⁷⁰⁹ „Hunni seu Avars e Pannonia in Thuringiam ingressi, bella gravissima cum Francis gerunt. Ab his tamen ingenti accepta pecunia ad propria revertuntur.” (Uo.)

⁷¹⁰ „Floret Emmerammus Picto Aquitanus, Christiani Orbis, sed Germaniae praecipue, et Pannoniae iubar futurus, qui a puero literis sacris, et disciplina Christi sacra Barbaris Ecclesiam novo foetu augeat, ac in primis Pannoniam sui laboris palaestram, ut Hungaros gentem bellicosam, et Religioni sanae insensam erudiat, designat.” (Uo.)

⁷¹¹ „Saraceni capta anno superiori Aegypto, hoc anno Syriam occupant, et Hierosolymam obsident...” (Uo.)

⁷¹² „Grimoaldus Rex Longobardorum Avars movet adversus Lupum Ducem Fori-Julij, Ducatum usurpantem. Occiso Lupo Avaribus Fori-Julij potitis, Grimoaldus laborat, qui eos in Pannoniam remittat, ac tandem a Chagano ut exercitum reducat, impetrat.” (Uo.)

⁷¹³ „Saraceni ingenti numero in traciam trajicientes, Constantinopolim obsident, et a mense Aprili, usque ad Septembrem expugnare conati, re infecta Cyzici hiema... Durasse huiusmodi obsidionem repetitam per annos septem, scribunt Annales Grecorum. Porro magna ex parte Oriente potiti Saraceni, classe navium ducentarum et septuaginta Hispanias infestant, ubi a Rege Vamba maritimo bello vincuntur, et universa classis incensa perit.” (Uo.)

⁷¹⁴ „Saraceni a Maronitis vexati, Mahuvia Principe, cum Imperatore triginta annorum pacem componunt, et tributum annuum promittunt. Ea re audita Chaganus Avarum seu Pannonum Rex, et ipse Legatis et muneribus missis pacem firmat... Ita per omnem fere Orientem et Occidentem, Deo paulatim conversionem Pannonum disponente, magna tranquillitas secuta est.” (Uo.)

Anno 678. „Ez évben meghal Mahovias, a szaracénok királya, utóda pedig Gizid nevű fia. Ez idő tájt születik Szkitiában Álmos, Előd fia, aki és Attila közt még Ed és Ügek voltak. De ezek története a homályba vész. Persze hogy Álmosra volt feltéve ez idő tájt Pannoniában a hungárok szerencséje, mivel az anyjának álmában ez meg lett jövendőlvé. Ugyanis álmában egy sas meglepte, ami után méhéből tiszta vizű folyó áradt, ami több ágra szakadt, előntvén az összes környéket. Az álmot igazolták az események, mert Álmos utódaiból hercegek, királyok lettek, akik szerencsésen vezették Pannónia népét. E jövendölés szerint született Álmos, akinek fia Árpád, ennek fia Zoltán, kinek fia Taksony, ennek Géza, emennek Szent István, Hungária első királya.”⁷¹⁵

Aki ez írás elolvasása után azt állítja, hogy Álmos a Kárpátokon kívül született, annak a gondolkodásával enyhén szólva baj van. Még egyszer: „*Nempe ad Almus spectabat excitanda suo tempore in Pannonia felicitas Hungarorum, quam et matris uterum gerentis somnium praesignabat.* – Persze hogy Álmosra volt feltéve ez idő tájt Pannóniában a magyarok szerencséje, mivel az anyjának álmában ez meg lett jövendőlvé.” – Pannóniai és nem valami Kárpátokon túli magyarokról van szó.

Anno 713. „A szaracénok ördögi machinációval előzőnk Spanyolországot, ...kegyetlenül öldökölnek, megölik Ruderikót, a gótok utolsó királyát.”⁷¹⁶

Anno 717-725. „A szaracénok Musalma hercege és Zulcimino arab herceggel Konstantinápolyt három évig ostromolják. A sok éhség a hideg és a pestis terjedése a városban háromszázezer ember halálát okozta.”⁷¹⁷

Anno 726. „A szaracénok, akik nyugaton rabolnak, siralmasan kifosztják Galliát.”⁷¹⁸

Anno 742. „Meghalt Liutprandus, a longobárdok királya, a magyarok nagy barátja, akikkel sok közös ügyük volt, nem kevés kölcsönös segítségnyújtásban. Ezt követte az unokája Hildebrandus, de hét hónap után rossz szokásai miatt visszaküldték a rendbe. Az ő helyébe jött Rákis, Foro-Julienensis hercege.”⁷¹⁹

Anno 744. „Álmos, akiről fentebb beszéltünk, nagy összegyűjtött sereggel kijött Szkitiából, hét vezérrel, ugyanennyi harci egységgel, villámszerűen leverte a népeket, és végül benyomult Erdélybe, Pannónia határszéli régiójába. Álmos a hadak nagy részét Pannóniába küldte, mialatt a maradékkal Erdélybe jött, és vigyázatlansága miatt megölték. Ezt meghallván, Árpád visszatért Erdélybe megbosszulni apja halálát, és megszervezni a terület adminisztrálását. Az erdélyi béke visszaállítása után visszament Pannóniába.”⁷²⁰

⁷¹⁵ „Moritur Mahovias Princeps saracenorum, relicto successore Gizid filio suo. Quo tempore nascitur in Scythia Almus seu Alomus Eleudo patre genitus, quem inter et Attilam duo alij intercesserunt, Ed, et Ugek, hic Avus, ille Abavus Alomi, sed quorum gesta obscura manserunt. Nempe ad Alomum spectabat excitanda suo tempore in Pannonia felicitas Hungarorum, quam et matris uterum gerentis somnium praesignabat. Viderat forte Aquilam e sublimi devolantem, et caput in gremio cubantis reclinantem: mox vero lumbis scaturientes limpedissimas aquas, paulatim in varios amnes abire, collectasque demum longe lateque in alienos campos et fata exundare. Visum probavit eventus: quando ex Alomi stirpe succedentes deinde Duces ac Reges, Pannoniam Populorum, Regnorum accensione exaggeratam feliciter obtinuerunt. Ex hoc omine genitus infans Alomi, quod Hungaris Somnum dicit, nomen tulit. Cuius deinde filius Arpad, Zoltanum patrem Toxis, avum Stephani Sancti, primi Reges ex Geysa nati, mundo dedit.” (Uo.)

⁷¹⁶ „Saraceni diabolicis machinationibus invadunt Hispanis, ut scelestissimus ipse daemon Romae in arreptitia gloriatus est se iactaturum, et caedibus cruentaturum Hispanias. Ruderico ultimo Gothorum Rege occiso.” (Uo.)

⁷¹⁷ „Saraceni Musalma Principe, et Zulcimino Arabum Duce Constantinopolim per triennium fere obsident: sed pertaesi, multis fame, frigore, et peste pereuntibus recedunt, nec minor intra Urbem strages, trecentis hominum millibus desideratis.” (Uo.)

⁷¹⁸ „Ab ijs vero Saraceni, qui in Occidente grassabantur, miserabiliter vastantur Galliae.” (Uo.)

⁷¹⁹ „Tandem in fata concedit et Liutprandus Rex Longobardorum, magnus amicus Hungarorum, quibus sicut profuit in multis, ita vicissim ab illis commoda percipit in non paucis. Succedit Hildebrandus nepos, sed post septem menses ob asperos mores in ordinem redigitur, eidemque subrogatur Rachis seu Rachisis Dux Foro Julienensis.”

⁷²⁰ „Alomus seu Almus, de quo superius dictum, immensis copiis auctus e Scythia egreditur, et sub septenis Ducibus diviso in totidem classes exercitu late loca omnia populosque fulminis instar prosternit, ac tandem in

Érdekes, hogy itt nincs szó sem bulgárokról, sem besenyőkről, de az sincs említve, hogy Álmos asszonyostól-gyerekestől jött volna a Kárpát-medencébe, mint ahogy azt a longobárdok esetében láttuk, amikor Itáliába mentek. Ha figyelembe vesszük az Álmosról írt előbbi részletet a 678. meg a 742. évre vonatkozóan, akkor csak azt tudjuk feltételezni, hogy Álmos nem keletről jött a népével, hanem csak egy keletről toborzott hadsereggel jött a Kárpát-medencébe. Ilyen akciók gyakran előfordultak a történelemben, amikor trónra pályázók idegen zsoldosok élén szerezték meg azt. S az a hamis állítás sem szerepel, hogy Álmost az övéi ölték volna meg.

Anno 775. „Habdallas, a szaracénok királya vallási okok miatt Jeruzsálembe jött, és egy rendeletet adott ki a zsidóknak és keresztényeknek, amely rendelet értelmében kötelezte ezeket, hogy a kezükre írjanak, amivel így meg lehet őket különböztetni a többiektől. Mivel sokan ezzel nem értettek egyet, ezért elhagyták őseik földjét és áttelepedtek a rómaiakhoz.”⁷²¹

A saját nézetét, miszerint a magyarok ősei 3-4 ezer évvel ezelőtt az andronovói kultúra egyik népeként Közép-Ázsia területén éltek, László Gyula és tanítványai, Götz László és Bakay Kornél munkásságára alapozó Kristóf Zoltán kritikát írt a Kárpát-medencei őshonosság ellen.⁷²² De miért olyan hihetetlen a Cser–Dara páros azon elmélete, hogy a magyarok zöme őshonos? A legtöbben azok kardoskodnak ez ellen, akik bizonytalanok a magyarságukban.

Bakay Kornél a következőket írja: „Valójában másfél évszázada eldöntetlen a legfőbb kérdés: a régészeti leletek és jelenségek alapján ki a magyar? Eldönthető-e egyáltalán? Mert az nyilvánvaló, hogy 940 lovas vitéz nem győzhette volna le a IX-X. századi Európát, nem foglalhatta volna el a 220 ezer négyzetkilométeres Kárpát-medencét, nem őrizhette volna meg ősi nyelvünket, nem alapíthatott volna államot.”⁷²³ Miért volna ez a legfőbb kérdés? És miért kellene eldönteni? Talán úgy gondolja, hogy valami jutalom jár a magyarságáért?

Miért kellett volna, hogy 940 lovas vitéz magában legyőzze Európát? Ez csak abból az előítéletből fakad, hogy a Kárpát-medence egy lakatlan terület volt, vagy csak valami csámpás népek lakták. A vikingek ugyanolyan kis létszámmal megszállták Észak-Franciaországot, beolvadtak a franciákba és erős nemzetet alkottak. Nálunk az történt, hogy amikor Werbőczy megalkotta a nemzet fogalmát, bosszúból a lázadás miatt, a parasztságot kizárta a nemzetből. Ez vezetett majd a magyar nemzet igazi testének a pusztulásához. Lehet, hogy ez a nagy idegenkedés az őshonóságtól, valójában egy zsigeri büntudatból ered.

Ha azt feltételeznénk, hogy Álmos és a magyarjai 744-ben lépték át először a Kárpát-medence határát, akkor a 678. évi bejegyzés nonszensz, ugyanis a feltételezésnek megfelelően Álmos sosem jutott el Pannóniába.

Nagyon félrevezették a történészeket az orosz évkönyvek, ahol a magyarokat ugoroknak nevezik. Ezekben az évkönyvekben ugorokról írnak Kijev mellett, az Ural környékén, sőt a Kaukázusban is. Így a történészeink elképzelték, hogy mindezen vidékeken tanyáztak valamikor magyar őseink. Csak egy egyszerű dolgot hagytak figyelmen kívül, azt ugyanis, hogy *a gor oroszul hegyet jelent, az u-t elébe téve pedig hegy melléket, úgy, ahogy Ukrajna határmelléket*

Transilvaniae regiones Pannoniae finitimas penetrat. Almus maiorum parte copiarum versus Pannoniam dimissa, dum res Transilvanorum incaute ordinat, ab his occiditur. Quo audito Arpadus filius, non parva ex itinere manu reducta, fortunam patris ulciscitur, eidemque consensu reliquorum Ducum succedit: cum quibus praecipua licet auctoritate, pari tamen voto, et consilio rem administrat, nec multo post Transilvanis pacatis in Pannoniam ducit.” (Uo.)

⁷²¹ „Habdallas Rex Saracenorum, religionis causa Hierosolymam veniens, edicto iubet Iudeos omnes, atque Christianos sibi subditos manibus inscribi, quo á ceteris dignoscantur. Quam ignominiam complures non sustinentes, relictis bonis ad Romanos se transferunt.” (Uo.)

⁷²² Kristóf, 2012. Kristóf a Kárpát-medencei földművesek vonaldiszes műveltségét és a magyar (rovás) írást az indoeurópaiaktól eredezteti, a szkíta-hun-avar-magyar folytonosságot pedig a Távols-Keletről és Közép-Ázsiából. Lásd: <http://budahazijudit.hu/mult/ostortenet/672-kristof-zoltan-irasai>.

⁷²³ Idézi Kristóf, 2012. 7.

jelent. Az oroszok számára a magyarok a Kárpátok felől érkeztek, ezért értelemszerűen hegy-melléki embereknek hívták őket. Részint tudatlanság, részint céltudatos rosszakarat miatt a magyar őstörténet a mai formájában tarthatatlan.

A természetben a különböző jelenségek bizonyos időközönként megismétlődnek. Ez alól nem kivétel a népek mozgása sem. Az évkönyvből kiderül, hogy a VII. századtól iszonyú népvándorlás indult meg Afrikából Európába, akárcsak manapság. (Itt nincs említve, lehet, a korrupt időszámítás miatt, de Efeszosi János szerint 535-ben valami kataklizma következtében a nap elsötétedett egy évig. A következő években elindulhatott egy nagy hódító hadjárat a déli népek részéről, akik nem szenvedték meg annyira a hideget, mint az északiak.) Az Álmos és Árpád által keletről toborzott hadakkal valójában ezt az áradatot fékeztek meg. Ezek a tények, amelyek a jelen évkönyvből világosan látszanak, nem támasztották alá azt a dicső múltat, amit a nyugatiak maguknak kreáltak. Ezért kellett az ilyenfajta írásokat eldugni, vagy megsemmisíteni.

„A kor negatív fejleménye volt, hogy a Fuggereknek sikerült megkaparintaniuk a szepességi arany- és ezüst-, valamint az erdélyi aranybányák monopóliumát. A később bekövetkezett német parasztháború előtti helyzethez hasonlóan, a Fuggerek Magyarországon is katasztrofális gazdasági helyzetet idéztek elő.”⁷²⁴ Ekkor már a Fuggerek nemcsak Magyarországot, hanem egész Európát a markukban tartották. Miután a haza nagyjai, a Hon védőoszlopai a gazdasági „kártyajátékon” elveszítették a legnagyobb jövedelmi forrásaikat, a veszteségeket a parasztságon próbálták behajtani. A Haza másik oszlopa pedig, az egyház, elkövette azt a végzetes hibát, hogy keresztes hadjáratba parasztokat toborzott. A Haza védelme mindig a nemesség feladata volt. Ezért voltak felmentve az adózás terhe alól, ezért örvendtek előjogoknak s kiváltságoknak.

A Werbőczy által hozott törvények és rendeletek méltánytalanul csak a parasztokat büntették és nem az igazi bűnösöket: „Mindazonáltal, hogy ennek az ő árulásuknak az emléke és időleges büntetése maradékaikra is átszálljon és átmenjen, és hogy minden emberkor megtudja, hogy mekkora bűntény az urak ellen fellázadni”, a felkelésben részt vett parasztoktól megvonják a szabad költözés jogát, és ezek „az ő földesuraiknak föltétlen és örökös szolgasága alá legyenek vetve. ...a Szent Korona az államhatalom szimbóluma, ezzel bízva meg a nemesség a királyt arra, hogy az ő érdekeiket figyelembe véve uralkodjon. Ugyanakkor nemessé csak a király tehet valakit. A nemesség tehát a Szent Korona része (a városi polgársággal együtt), a jobbágyság viszont nem.”⁷²⁵ Tehát a parasztság ki lett zárva a nemzetből. Nem elég hogy a parasztság színe-javát levágták a Dózsa György vezette felkelés alkalmával, de utána teljes rab-szolgaságra lettek ítélve. Itt kezdődött Trianon és nem az első világháború után. Ha a paraszt meg akart maradni embernek, akkor elmenekült és beolvadt a környező nemzetekbe.

Széchenyi ezt írta: „Voltak nekünk sok nagy emberünk, kik ha nem arany-, rézoszlopokra ugyan méltókká tették magokat, de mindeddig kilencszáz esztendő után is! semmi országos jelek, dicsőségre emlékeztető s gerjesztő jelek, nem látszanak, ellenben mennyi a bitófa... Nemzettül, melynek nyelvén kívül, úgyszólván, semmi sajátja.”⁷²⁶

A Széchenyiről szóló könyv szerzője ellenveti, hogy van még két kincsünk: 1. Az alkotmányunk, 2. a hon: „Hogy ezen két kincsünk teljességgel nem ábrándozási képzelődés, hanem valóság, azt ez is csalhatatlan bizonyítja, hogy Nemzetünk fiai soha sem költöznek külföldre, ahonnan ellenben újabb meg újabb vendégeink érkeznek majd minden nap, kik mihelyt a Révkomáromi vagy Kecskeméti vagy Miskolci vagy Debreceni kenyeret, és híres boraink közül valamelyiket megízéltették, örökre nálunk maradnak, és itt a lelkesebbek minden igyekezettel arra szentelik magokat, hogy a Király és Haza eránt teendő érdemeik által idével megneemesd-hessenek.”⁷²⁷

⁷²⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/D%C3%B3zsa_Gy%C3%B6rgy-f%C3%A9le_parasztfelkel%C3%A9s.

⁷²⁵ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tripartitum>.

⁷²⁶ Balázsfalvi Orosz, 1832. 108.

⁷²⁷ Uo. 104.

A megnemesedett idegenek elkötelezettek voltak „a király és a haza eránt”. A király idegen, a haza pedig miből is áll? Révkomáromi vagy kecskeméti, vagy miskolci vagy debrtreceni kenyérünk és híres boraink, ez nekik a haza. Mert: „Ex Hungariam non est vita, se est vita non est ita. – Hungárián kívül nincs élet, és ha van, az nem ilyen.” Persze hogy nem, mert csak itt lehetett hízélgéssal érdemeket szerezni, és büntetlenül becsapni a naiv népet. Az igaz, hogy nemzetünk fiai nem költöztek, mert a költözés azt jelenti, hogy minden vagyonát magával viszi. A legtöbb legfeljebb egy vándorbottal a kezükben mentek külföldre, miután a betolakodók mindenükből kifosztották.

„Hogy a szabadság legfőbb jó, s ekképp soha nem lehet vad, tudatlan, rest s önkényes embernek sajátja, hanem csak azé, ki nemesített keblétől ösztönöztetve, s csinosult értelme által vezetve, szintúgy meg tudja becsülni mindenkinek sorstul nyert sajátját, valamint önmaga tulajdonát védelmezni bátor.”⁷²⁸ – Ez a hitvallása Széchenyinek nyíltan elítéli a vad liberalizmust.

„Kereskedésre akarod állítani a nagyobb szorgalmat?”⁷²⁹ – kérdi. Ebből a mondatból látszik, hogy Széchenyi nem tartotta helyesnek a munkaerő áruba bocsátását, mert ez valójában álcázott rabszolgakereskedelem.

Széchenyi: „...azon napot, midőn majd a Magyar nem csak szójárás s rossz szokás szerint, hanem az értelem valódiságában is, Nemzetnek, 'szabad Nemzetnek' hívni lehet... a Magyar végre a Nemzetek sorába iktatnánk... a magyar 'Nemzet', vagy inkább 'nép'...”⁷³⁰

Orosz József ellenvetése: „Ha továbbá egyszer már ott volna a dolog, hogy a paraszt lenne Valami, azaz Nemzet, azaz Úr, ki védelmezné akkor a hazát?”⁷³¹

Még a 19. században sem sorolták a parasztságot a nemzethez, holott valójában ez a réteg képezte a magyarság zömét. Ellenben az idegen urak a nemzethez tartoztak, mert úgymond ők védelmezték a hazát. A gengszterek szinte mindig úgy lépnek fel, mint védelmezők.

Feltevődik a kérdés, hogy ha olyan áldatlan állapotban van az ország, ahogy azt Széchenyi fölvázolta, és utólag a történelmi események sajnos neki adtak igazat, akkor honnan az a híres latin mondás, hogy „Extra Hungariam non est vita, se est vita non est ita?” Az biztos, hogy a paraziták sehol olyan jól nem érezték magukat, mint Magyarországon.

Valamikor Magyarország el tudta látni egész Európát búzával, hússal és borral. A hanyatlás a nagy földrajzi felfedezésekkel kezdődött. Előbb behozták a burgonyát, ami olyan vidékeken is megtermett, ahol a búza nem. Idővel az amerikai búza- és hústermelés felvirágzása lenyomta a magyarországi árakat, így az itteni földtulajdonosok eladósodtak. A legfőbb ok persze az idegen megszállás, török és osztrák részről. Ennek oka pedig a Bakócz féle keresztes hadjárat, ami a Dózsa György vezette felkeléshez vezetett és végképp legyengítette az országot.

Tudott dolog, hogy mindazon népek, akik kivándoroltak: spanyolok, búrok, angolok stb., mindig egy nagyobb őshazából egy kisebb kolóniába kerültek. Ezért nevezték a magyarok fiktív őshazáját is Magna Hungáriának. Csakhogy ennek se híre, se hamva. Ezt elkendőzendő jön a pontosítás: keleti Magyarország „Nagy” jelzője tulajdonképpen „rég”, „ó” jelentésű.⁷³² Így van, amikor ha akarom, csitkózom, s ha akarom, borjúzom. Ez a pontosítás bizonyítja, hogy akik kiöltötték a honfoglalás elméletét, tisztában voltak azzal, hogy sosem fordult elő a történelemben, hogy egy nagyszámú nép úgy váltson hazát, hogy az eredeti hazájában ne maradt volna jóval nagyobb számú népesség. Ha egy nyelv nem is marad fenn egy országban, de a folyók, hegyek, dűlők, tavak nevei megmaradnak évszázadokon keresztül a más nyelvet beszélő nép ajkán. Ilyesméről nem tudunk Baskíriában. A Jenő és a jermata szavak inkább török, mint magyar eredetűek.

⁷²⁸ Uo. 280.

⁷²⁹ Uo. 255.

⁷³⁰ Uo. 294.

⁷³¹ Uo. 299.

⁷³² Kristóf, 2012. 8.

A pentaton zene érve sem állja meg a helyét, mert mit is jelent ez? Azt, hogy a legtöbb régi nép, és így a magyar is, eleinte csak öt hangjegyet használt, attól függetlenül, hogy a földkerekség mely részén élt. Az indoeurópai népek jóval fiatalabbak a ragozó nyelvet beszélő népeknél, így ők nem örökölhették a pentaton zenét, de még sok mást sem.

Ha valaki kritikát gyakorol, akkor illene a saját érveire támaszkodni és ne különböző tekintélyekre hivatkozni. Egy másik érve Kristóf Zoltánnak a Vatikánban is dokumentált Julianus barát utazása „Magna Hungáriába”. Ez egy nagyon kemény érv akar lenni, mivel a Szentszék áll mögötte. Ha egyesek azt hiszik, hogy Julianus barát, Körösi Csoma Sándorhoz hasonlóan, ezt az utat mély hazaszeretetből tette, akkor nagy csalódást fogok okozni nekik. Julianus és társai domonkos rendi szerzetesek voltak. Julianus nemcsak levélben tájékoztatta IX. Gergely pápát az útról, hanem személyes kihallgatáson is járt nála.

De lássuk, ki volt IX. Gergely pápa: „A francia eretneküldözés mellett Gergelynek nagyobb gondjai is támadtak Itáliában. Amikor Frigyes kiátkozása miatt 1228-ban el kellett hagynia Rómát, az eretnek tanok gyorsan elterjedtek a városban. Így amikor a pápa visszatért Rómába, 1231 februárjában olyan törvényt hozott, amelynek értelmében az eretnekeket egyházi bíróság kutatja fel, majd kihallgatásuk után átadják őket a világi hatalomnak, hogy elnyerjék méltó büntetésüket. Ez pedig rendszerint halál volt. A törvény életbelépése után sokan áldozatul estek az eretneküldözéseknek, amely Gergely uralkodása alatt teljesedett ki. A jogáspápa több ponton is megújította és fejlesztette a még gyerekcipőben járó inkvizíció intézményét. Az 1231-ben kiadott Excommunicamus kezdetű pápai rendelkezés nemcsak a tűzhalált írta elő az eretnekeknek, hanem a püspöki inkvizíció mellett megalapította a pápai inkvizíciót is, amely szélesebb körben tette lehetővé az eretnekek üldözését. 1233. április 20-án Gergely pápai bullában a domonkosok kezébe rakta le a pápai inkvizíciót. A kolduló rend hamarosan olyan szövevényes jogi eljárásokat dolgozott ki, amelyből alig volt menekülés.”⁷³³

Egy ilyen rendnek volt a tagja Julianus barát, és tudnivaló, hogy ezek számára a cél mindig szentesítette az eszközt. Így a magyar őshazáról és a keleti magyarokról adott beszámolóit nem lehet késpénznek venni.

IX. Gergelynek valóban nagy gondjai voltak II. Frigyesel. De tudjuk, hogy ebben az időben a pápák nem állottak kardot ragadni, ha inogni látták a Szentszéket. Császár, pápa, vagy kiskirály, ha nem volt elég harcosa, akkor hunoktól, magyaroktól kért segítséget. Aztán ha a mór megtette a kötelességét, akkor minden mocskos dolgot rá lehetett kenni utólag. Julianus és társai küldetése valójában ezt a célt szolgálta, ezért volt olyan fontos a pápának, hogy megtalálják a keleti magyarokat. Csak itt egy kicsit mellé fogott, mert azt hitte, hogy hun, magyar, tatár, mongol, egyre megy. Úgy járt, mint aki egy kis tűznél akar melegedni, de véletlenül felgyújtja az egész házat. És valóban, leégett volna egész Európa, ha közben nem hal meg Ögödej kán. Így a dúlás csak az oroszokat, lengyeleket és a magyarokat érte. Ezt a baklövést valahogy leplezni kellett. Ezért aztán olyan mesék kerültek a szent dokumentumokba, minthogy Dzsingisz kán keresztény lett volna, és hogy a pápa valójában a pogány török ellen kötött volna vele szerződést, mikor valójában II. Frigyes akarta megleckéztetni:

„A mohamedán túlerővel folytatott reménytelen harc során, az 1221. év elején röppent fel a reményt adó hír, hogy János papkirály utódja, Dávid király – aki nem volt más, mint Temüdzsin, azaz Dzsingisz kán – keletről megtámadta a mohamedánokat, tönkrement őket, és közeleg a Szentföld felszabadítására.”⁷³⁴

És egy másik érdekes részlet: „1238-ban nemcsak IV. Béla kapott fenyegető levelet a kántól, hanem II. Frigyes német császár is.”⁷³⁵

⁷³³ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IX. Gergely p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IX._Gergely_p%C3%A1pa).

⁷³⁴ Györffy, 2002.

⁷³⁵ Uo.

IV. Béla fenyegetést kapott, mivel megvédte a kunokat, de miért fenyegethette meg II. Frigyes is, aki legalább annyira távol esett tőle, mint Makó Jeruzsálemtől? Ugyebár a szövetségese sem ellensége az én ellenségem is. II. Frigyes a pápának voltak nem kis gondjai, ha képes volt Frigyes kiátkozni az egyházból. Frigyes, aki a Szent Német-római birodalom császára volt, meg akarta hódítani Itáliát, érvényt szerzendő a tituluszának, mivel jelen esetben csak Szicíliát és Németországot birtokolta. A pápa viszont attól félt, hogy a kis olasz városállamok kiesnek a befolyása alól.

„A feszült helyzetet Gergely megfejtette azzal, hogy 1241 húsvétjára egyetemes zsinatot hívott össze a Lateránba. Ennek egyetlen célja Frigyes teljes ellehetetlenítése volt, ezért a császár megtiltotta püspökeinek a részvételt, aki pedig mégis eljutott Itáliába, azt a császári csapatok elfogták és bebörtönözték. Frigyes, seregével Róma alá vonult, és ebben a nehéz helyzetben érte a hetvennégy éves pápát a halál.”⁷³⁶

A pápa fittyet hány arra, hogy a saját cselszövése miatt fél Európát feldúlták a tatárok, inkább azzal van elfoglalva, hogy bosszút álljon ellenfelén. Persze Frigyes sem lehetett jobb a Deákné vásznánál.

⁷³⁶ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IX. Gergely p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IX._Gergely_p%C3%A1pa).

14. Imperialista vallásháborúk

A történelem a népek számára olyan, mint az autót vezető számára a visszapillantó tükör. Amely nép ezt nem használja, vagy nem megfelelő „tükört” használ, az ne csodálkozzon, ha balszerencsék sorozata éri.

Pillantsunk bele még párszor az előző fejezetben használt „tükörbe”, a jezsuita Melchior Inchofer által szerkesztett, a Magyar Királyság Egyházi Évkönyveibe.⁷³⁷

A könyvet 1644-ben adták ki, de a benne összegyűjtött évkönyvek valószínű, hogy sokkal korábban íródtak, ezért sokkal hitelesebbek, mint a későbbben átdolgozott történelmi változatok. Az egyház embereiben volt annyi becsület, hogy habár követniük kellett az aktuális erőviszonyoknak megfelelő irányzatot, azért megírták a másik fél véleményét is.

795. év: „795-ben Thudinus, akit Theodo, vagy Thudonak is írnak, a Hungárok királya, küldöttesteket menesztett Nagy Károlyhoz és bejelentette a jövetelét, hogy az övéivel felvegyék a keresztséget.”⁷³⁸

Itt mindjárt hozzáteszi az aktuális irányzatnak megfelelően, hogy ez nem is volt király, csak egy kis tartomány vezére, mert Attila halála után ilyen kis tartományokra bomlott fel a birodalom. Hogy király volt vagy nem, ennek nem sok jelentősége van, ha figyelembe vesszük a legújabb kutatások eredményeit, amelyek tanúsítják, hogy Nagy Károly inkább csak egy legendai figura. Nagy a valószínűsége, hogy ebben az időben a Kárpát-medencében előbb a görögkeleti keresztény vallás hódított. Az azelőtti pogány vallásban egyáltalán nem szerepelnek az ázsiai sámánok, mint ahogy a mai hamis történelem tanítja.

„A hungároknak Szikambriában templomaik voltak Mars és Herkules istenek (bálványok) tiszteletére, melyek éppoly fényűzők, mint más vallásoké...”⁷³⁹ (Az írás szerint Károly első dolga ezeknek a lerombolása volt). Hát, ha nem is Károlyé, de a német királyoké ez volt. – Ha ez igaz, akkor ez bizonyítja a hungároknak az etruszkokkal való rokonságát.

798. év: „Nem sokkal később a Habdimelech által vezetett arab szerecsenek megtámadják a Római birodalmat és kirabolják Konstantinápoly külvárosát rengeteg zsákmányt ejtve.”⁷⁴⁰

799. év: Miután Tudó és a népe áttért a keresztény hitre, egy idő után a nép egy része fellázadt az új hit ellen és kitört egy polgárháború. Említve van Gerardus nevű keresztény előjáró, aki mártírhálált halt. Ha figyelembe vesszük a legújabb vizsgálatokat, melyeknek értelmében a Nagy Károly története csak legenda, akkor feltételezhetjük, hogy a fent említett esemény nem más, mint a Vata féle lázadás fantomképe. Ott szerepel Gellért (Gerardus) püspök, aki mártírhálált hal. A fantomképben is megjelenik Vata, de mint Vetini (Vetinus monachus) bárátpap, aki ugyancsak mártíromságot szenved.⁷⁴¹

799. év: „Amit egyes idegen krónikás állít, hogy ebben az évben Nagy Károly és az övéi Pannóniában harcoltak, a mi évkönyveinkben nincs említve.”⁷⁴²

822. év: „Harmadszor jön hadsereg Itáliából Pannoniába Lindeutum ellen: mert mostanig semmi előrehaladás nincs a vallás terén a hungároknál, mivel a szelíd meggyőzés nem használ,

⁷³⁷ Melchior Inchofer, 1644.

⁷³⁸ „Hoc itaque anno septuagesimo nonagesimo quinto, Thudinus, sive ut alij scribunt Theodo, vel Thudo Rex Hungarorum, legatos mittens ad Carolum, et suum adventum significavit, se cum suis fidem Cristianam suscepturum spopondit.” (Uo. 1.)

⁷³⁹ „Erant Hungaris Sicambri inter alia Templa Idolorum, Martis et Herculis Aedes, quemadmodum prae caeteris religiosae, ita sumptuose.” (Uo.)

⁷⁴⁰ „Et non multo post in Oriente Arabes Sarraceni, Duce Habdimelech, Romano Imperio infestissimi, cum pacem Irenae Imperatrici negassent, infesto agmine Constantinopolim usque progressi sunt, eiusque suburbia depredati, et preclaris onusti spolijs recesserunt.” (Uo. 7.)

⁷⁴¹ (Uo. 8.)

⁷⁴² „Multa a Carolo, sive á suis, hoc anno in Pannonijs gesta alij perscribunt, quae ad nostros annales haud faciunt.” (Uo. 14.)

így a fegyver jogához nyúltak.”⁷⁴³ – A fanatikus vallási meggyőződés mindig úgy érezte, hogy istenadta joga van erőszakkal terjeszteni a hitet.

827. év: „Eközben az agarénok vagy szaracénok nemcsak az egész Szicíliát, de Kalábriát is és Itália nagy részét megszállták, gyászba borítván a népet.”⁷⁴⁴

830. év: Szaracén keresztény küldöttek jönnek Afrikából a pápához. Aromás gyümölcsöt és kenyeret hoznak ajándékként, békét akarnak kieszközölni.⁷⁴⁵

843. év: „Ez volt Itália legsötétebb éve, a szaracénok rombolása miatt, amit Campana, Benevento, Capua és más helységekben elkövettek, amint ezt leírja Nithárdus akkori író.”⁷⁴⁶

846. év: „Afrikai szaracénok felkészült csapata váratlanul betört Róma külvárosába, kirabolták a Péter és Pál székesegyházát, sok aranyat, drágaköveket és más értéket zsákmányoltak.”⁷⁴⁷

849. év: „A szaracénok ismét Itáliát támadják.”⁷⁴⁸

867. év: „Reghino állítja, hogy Afrikából jött szaracénok Beneventum környékén garázdálkodnak, ölnek, rabolnak és elnéptelenítik a vidéket. Ludovikus császár egyedül nem bír velük, így segítséget kér Lothár testvérétől.”⁷⁴⁹

874. év: „Salernóban ölnek és rabolnak a szaracénok, lerombolják a templomokat, még az oltárokat is.”⁷⁵⁰

Kezdődnek a „kalandozások”

Ez úgy kezdődött, hogy Pista visszaüött. Miután a Frank birodalom kettészakadt, Arnulf örökölte a birodalom nagyobbik (keleti) felét, de vásott a foga Bohémiára és Morvaországra. A háborús ürgy mindig a vallás volt. A Kárpát-medencében ez idő tájt Ciril és Metuodius munkássága nyomán a Keresztény vallás görögkeleti rítusú volt. Az úgynevezett honfoglalás idején, amely a jelen krónikából kiderül, hogy sosem volt, létezett egy vitatott személyiség, aki számtalan névváltozatban szerepel, úgymint Szvatopluk, Szvatoplug, Swentopluk, Swentibald stb. A név első fele világosan látszik, hogy szentet jelent. A második fele az apluk, meglágyítva az l-et: apjuk, vagyis Szentapjuk, mai szóhasználattal Szentatya. Valószínű, hogy Morávia volt a

⁷⁴³ „Exercitus ex Italia ad conficiendum contra Lindeutum (hungár király) bellum in Pannoniam tertio mittitur: adeo nihil magni pro Religione apud Hungaros agi potuit, dum ius in armis versaretur, pietatis exigua ratio haberetur.” (Uo. 30.)

⁷⁴⁴ „Interim tamen Agareni, seu Sarraceni, non Siciliam duntaxat omnem, sed et Calbriam, et plerasque Italiae partes occupaverunt, omnia incursionibus, et populationibus funestates.” (Uo. 40.)

⁷⁴⁵ Uo. 43.

⁷⁴⁶ A szaracénok: „Fuit porri hic annus Italiae lugubris, ex ingenti clade á Sarracenis universae Campaniae, atque Samnitibus illata, capto Benevento, exulta Capua, innumeris alijs locis vastatis, scribit de hac re Nithardus, eius temporis scriptor.” (Uo. 53.)

⁷⁴⁷ „Sarraceni ex Africa instructa classe traicientes, inopine suburbia trans Tyberim posita depraedari primum, deinde sacrosantas ipsas Basilicas Principum Apostolorum Petri, et Pauli, auro, gemmisque locupletes expoliaverunt.” (Uo. 56.)

⁷⁴⁸ „Sarraceni iam potiti Sicilia ut supra diximus, universas Italiae oras classe piratica infestabant, ac ut totam subijcerent Italiam animum adieceram.” (Uo. 59.)

⁷⁴⁹ „Per idem tempus, inquit Rhegino, ad hunc annum, gens Sarracenorum in Beneventum ex Africa veniens, universam pene regionem illam invaserunt, caedibus, rapinis, et incendijs omnia depopulantes. Contra quos Ludovicus Imperator exercitum contrahit, et veritus ne forte adversus innumerabilem hominum multitudinem vires Regni non sufficerent, ad fratrem (Lotharim) in Galliam Legatos mittit, omnino exposcens, ut ad praefata nequissima gentis viros extenuandas, audaciamque refrenandam sibi cum Dei auxilio virtuteque Francorum opitularetur.” (Uo. 75.)

⁷⁵⁰ „Inter haec Saraceni ex Africa magno exercitu ingruentes Salernum obsidit, Duce Aldila, qui cum nihil non immanitatis, atque etiam impudicitiae, in Templo Deo dicatis, atque adeo in ipsis Altaribus sacris committeret, delapsa divinitus é tecto super impium caput trabe, extinctus est. Cui mox subrogatus Abimelech Eunuchus nihilo fortunatior fuit. Quippe superveniente Ludovici exercitu, iterum prostigatus cum suis, vix evasit. Ita Dei beneficio Salernitani longa obsidione liberati sunt.” (Uo. 90.)

Kárpát-medencei ortodox Egyház központja, és mivel a hungárok abban az időben ortodoxok voltak, így számukra Morávia megszállása megbocsáthatatlan bűn volt. Ne feledjük, hogy Ajtonyt Budán keresztelték meg az ortodox rítus szerint. Arnulf óriási hibát követett el, amikor megtámadta Morvaországot. Lássuk, mit írnak erről a külföldi krónikások:

890. év: „Mert nem érdemtelenül illeti ilyen szavakkal Liutprand Arnolfus balgaságát: 'Oh, Arnolfusnak vak uralkodni vágyása! Ó, szerencsétlen keserű nap! Az egyetlen igaz ember leverése, ami egész Európát szomorúvá tette, asszonyokat özvegyekké, apákat vakká, szüzeket megszeplősítetté, papokat és az Isten népét fogságba, templomokat lerombolván, lakott területeket elnéptelentítvén, a vak ambíció!' Eddig Liutprandus.”⁷⁵¹

„A dolgok így állván, hogy mennyit ártott Arnolfus az Egyháznak és a vallásnak, alig lehet kimondani, bár másfelől lehet, hogy nem volt igazságtalan a háborús ürügy, az üres ambíció, ha igaz, amit Reginó, Mutius és mások írnak, Arnolfus a beavatkozásával nemcsak a bohémeket és morvákat gyengítette, de ez nem szolgálta a német királyokkal való egységet sem. De a hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog. Mégsem voltak annyira embertelenek a hungárok, mint a felfogadott zsoldosaik, ha visszakapták volna, ami nekik járt, de mivel Arnulf erre nem nagyon hajlott, így nem volt megoldás. Ígérek voltak a haza visszaszolgáltatására, és várták a megígért napot. Így álltak a dolgok, Arnulftól nem jött válasz, a hungárok becsapva érezték magukat, ezért benyomultak Németországba egész Fríziáig, aztán Galliáig irtották a népet, innen Itáliába, akikkel a longobárdok kérésére enyhébben bántak.”⁷⁵²

894. év: „Meghal Zwentibald”, és ezután Morávia élére Arnulf nővérének fia, Swatoboius (Aeneas szerint Svatocopio) kerül, akiben semmi jámborság nem lévén, még „a szent Methodus püspököt is megsértette”, ami után elnyeri megérdemelt büntetését – „ahogy Aeneas Silvius” (a későbbi II. Pius pápa) „szent forrásból megtudta”. Swatoboius vadászkutyákkal bemegy a templomba és sértegeti Methodust. Methodus elhagyja a vidéket, Bohémiába megy és kiátkozza Swatoboiust, aki viszont Arnulf támogatását élvezzi. Formosus pápa Rómába idézi Arnulft, ahol császárrá koronázzák.”⁷⁵³

Világosan látszik, hogy a római katolikus Egyház akart megszabadulni Methodustól, Arnulf segédkezésével. Utána mindjárt meg is kapta a császári koronát fizetségképpen.

898. év: Svatocopio elnyeri méltó büntetését és „meghal kiátkozásban, ami után, Morávia fel lesz darabolva: a nagyobb része a németekhez kerül, a másik részére a lengyelek és a magyarok tartanak igényt.”⁷⁵⁴

⁷⁵¹ „Ut non immerito Liutprandus Arnulphum execratus in haec verba exclamet: O caecam Arnulphi regnandi cupiditatem! O infelicem amarumque diem! Unius homuncionis deiection, (nempe Zwentebaldi), quem adversarium patiebatur, sit totius Europae contritio, quot mulieribus viduitates, patribusque orbitates, virginibus corruptiones, Sacerdotibus, populisque Dei captivitates, Ecclesijs desolationes, terris inhabitatis solitudines, caeca ambitio paras!’ Haec Liutprandus.” (Uo. 111.)

⁷⁵² „Rebus sic stantibus, quantum damni Arnulphus Ecclesie, et religioni dederit, dici vix potest, quanquam fortasse alias non iniustam bellandi causam habuerit, ambitione vacuam, si vera sunt que Rhegino, Mutius, et alij scribunt, deficisse nimirum ab Arnulpho Bohemos, et Moravos, aut certe pacta cum Germaniae Regibus non servasse. Sed an propterea Hungarorum auxiliares copiae evocande erant, cum quibus certum erat venturas ultro phalanges non Hereticorum aut Schismaticorum, sed Paganorum, quibus Christi religionem excindere deliciae erant. Neque tamen adeo inhumani erant Hungari, quin suis contenti stipendijs si obtinuissent, pedem ad sua retulissent: sed enim cum ab Arnulpho improbe exigerent, neque is solvendo esset, promissis tandem effecit, ut patriam reperent, diem dictum expectans. Qui cum adesset, neque tamen Arnulphus responderet, Hungari fraudatos se querentes, in Germaniam duxere, omnia usque ad Frisiam depopulati, mox et Gallias, deinde et Italiam adorti, hic tamen é voto Longobardorum clementius agere.” (Uo.)

⁷⁵³ „...quippe mortuo hoc anno Zwentebaldo ... ac tandem in sanctissimum Archiepiscopum Methodium offendans... Ut Aeneas Silvius ex sacro fonte suscepto.” (Uo. 116.)

⁷⁵⁴ „Mortuo in excommunicatione Svatocopio, Regnum Moravorum discerptum est: partem nimirum Germani et Boemi, partem Poloni atque Hungari sibi vendicarunt.” (Uo. 119.)

899. év: „Pár hónap múlva (novemberben) nagy szenvedés után meghal Arnulfus, akit mérgező főzettel itattak meg... Azt mondják, hogy Isten büntetése volt, mert ahogy a dolgok lefolytak, kevés gondot fordított az Isten szeretetére, de naponta szomorította: ahogy sok papot meghurcoltatott, elnyomta a szent szüzeket (apácákat), házasságbeli nőket megerőszakolt, nem adott menedéket az Egyházhoz menekülőknél: bacchanáliákat tartott obszcén táncokkal és énekekkel prostituált nőkkel, semmi tiszteletet nem tanúsított a vallás iránt. Mégis a legnagyobb bűn, amit felrótak neki, az volt, hogy a magyarokat, akik minden baj okozói, beengedte Németországba.”⁷⁵⁵

915. év: „Ebben az évben nagyon megverettek a szaracénok, akik hosszú ideje úgy tűnt, hogy erősek és legyőzhetetlenek.”⁷⁵⁶

Erre fel Berengárt császárrá koronázza X. János pápa. Csak azt felejtí el a pápaság, hogy Berengár longobárd volt és nem egyszer magyar segítséget kért. A jót elfelejtjük, de a rosszat nem.

„Ebben az évben nagy üldöztetést szenvedett az Egyház a dánok, szlávok, bohémek, magyarok és szászok részéről. Leginkább a hungároknak tulajdonítják a brémai templom kirablását, valamint a szlávoknak a hamburgi épületek lerombolását.”⁷⁵⁷

De ezek a rombolások vajon felérték egy mai bombázással?

921. év: „Egyik felől a hungárok, másik felől a szaracénok tesznek kárt...”⁷⁵⁸ – Ez azt jelenti, hogy az úgynevezett kalandozások fő célja a szaracénok elleni küzdelem, akik már nyugat Európát megszállták.

922. év: „Berengár segítségül hívja a hungárokat”⁷⁵⁹ – szegény császár!

955. év: „A hungár seregek átkelnek a Rajnán, végigmennek Gallián, és hallatlan károkat tesznek az Isten Egyházában, majd Itálián keresztül visszatérnek.’ Eddig Regino.”⁷⁶⁰

Megjegyzem, hogy ugyanezt tette Ottó is, amikor tehette, csak hát, amelyik Egyház nem katolikus ugyebár, az már nem az Istené.

Aztán lássuk az augusztai nagy győzelmet, amivel annyiszor dicsekednek a nyugatiak:

„Ottó király dicsőséges győzelme az Isten segítségével, aki előtt semmi sem lehetetlen, amikor megfutamították a hungár sereget, hogy ezután elment a kedvük a háborúskodástól. Bármily sokat megöltek közülük, mégis olyan sokan maradtak, hogy visszafelé jövet, akik az augusztai várból nézték őket, támadóknak és nem menekülőknél hitték.”⁷⁶¹

⁷⁵⁵ „Paucos hinc menses supervixit Arnulfus, multis malis conflictatus... „Ferunt divina indignatione fuisse, quod dum ubique res secundae affluerent, Deo placere minime studuerit, sed in dies plura ad eum provocandum fieri permiserit: ut nimirum Sacerdotes Dei vincti pertraherentur, sacrae virgines vi opprimerentur, coniugatae violarentur, nec Ecclesiae confugientibus praeberent asilum: quippe in quibus symbola fierent, ludi et cantus cum debacchationibus obscenis, et mulierum prostitutiones turpes, nulla ut religioni reverentia esset. Plerique maximum scelorum ab eo commissorum putant, quod Hungaros, á quibus tot mala patrata sint, in Germaniam immiserit.” (Uo. 120.)

⁷⁵⁶ „Hoc ergo anno penitus debelati sunt in Italia Saraceni, qui formidabilae et invincibiles hactenus putabantur.” (Uo. 140.)

⁷⁵⁷ „In hunc annum conijciunt quidam immanem illam persecutionem, qua Dani, Slavi, Bohemi et Hungari, Saxonicas vastarunt Ecclesias: ac praesertim Hungaris tribuntur Bremensis Ecclesiae excidium, sicut Slavis Hamburgensis Aedis desolatio.” (Uo.)

⁷⁵⁸ „Quod dum facit, ex una parte Saraceni, ex alia Hungari iterum effusi, velpotius nondum in sua reversi, continuatis cladibus Regna populabantur. Et quidem Saraceni angustias Alpium insidentes, ut notat Frodoarius, quamplurimos ad limina Apostolorum...” Uo. 143.)

⁷⁵⁹ „Hungari a Berengario vocati.” (Uo. 144.)

⁷⁶⁰ „Hungari, ducentibus inimicis Regis, in Quadragesima transito Rheno, pervadentes Galliam, inaudita mala in Ecclesia Dei fecerunt, et per Italiam rediunt.’ Haec Regino.” (Uo. 176.)

⁷⁶¹ „... ‘gloriosa victoria Qthoni Regi á Deo, cui nihil est impossibile, data est ita ut exercitus Hungarorum in fugam versus, virtutem preliandi ultra non haberet. Et quamvis incredibilis numerus illorum occisus fuisset, tantus tamen adhuc exercitus eorum remanebat, ut hi qui de propugnaculis Augustae eos venire conspexerunt, non pugna lacesitos eos redire existimaverant, donec pretereuntes Civitatem ulteriora Lici fluminis littora festinando repetere cognoverunt.’ Haec Frodoarius.” (Uo.)

Tény az, hogy a hungárokat hívták és aztán elárulták őket jó nyugati szokás szerint.

957. év: Ottó az evangéliumot akarja hirdetni a hungároknak, de már a szlávok elakasztják. A fiát Liutdolfust elküldi Itáliába, hogy megbüntesse Berengárt, aki segítséget kér a hungároktól. Liutdolf Itáliában hagyja a fogát. Majd a testét Moguntiában tisztességgel eltemetik.⁷⁶²

Hogy mily módon hirdette Otto az evangéliumot, a következő szövegből látszik:

967. év: „Niceforus keleti császár a következőképpen számol be Otto vadságáról: A rómaiak egy részét kardélre hányta, másokat felakasztatott, másokat megvakított, másokat elűzött...”⁷⁶³

969. év: „Abban az évben, amikor Niceforus harcban legyőzte a szaracénokat és kiűzte őket Szíriából és Cilíciából, ezek élve elégették Jánost, a Jeruzsálemi püspököt.”⁷⁶⁴

A fent felsorakoztatott évkönyvi írásokból, amelyek túlnyomó részét nem magyarok írták, világosan látszik, hogy *a IX. század végén nem volt semmiféle honfoglalás*. Ha lett volna, annak valami nyoma lenne az évkönyvekben úgy, ahogy jóval kisebb súlyú események meg vannak említve.

Keletről jött idegen zsoldosok lehettek a magyar hadseregben, úgy, ahogy bármelyik hadseregben lehetnek. *A magyarokat mindvégig hungároknak nevezi* a könyv. A magyar nevet lehet, hogy a Szent István által kikényszerített keresztség után kapták, ezzel is teljesen elvágva őket a történelmi és vallási gyökereiktől. Szent István zömében nem pogányokat térített a katolikus vallásra, hanem görögkeleti keresztényeket. Az is lehet, hogy a magyarok a magyar nevet csak a török megszállás alatt kapták, ugyanis ők a magyarokat madzsárnak nevezték. De ide vág a gyaúr megnevezés is, ugyancsak török részről.

Távol áll tőlem azt állítani, hogy egyik vagy a másik vallás a jobb. Szerintem mindegyik rossz, amelyik a kizárólagosságra törekszik.

Az évkönyvekből az is látszik, hogy nincs különbség hungár és hun között, de az is, hogy nem jöttek ki máshonnan, mint a Kárpátok gyűrűjéből. Az „eggressus” egyértelműen kijövetelt jelent. Akkor jövök ki, amikor egy kisebb helyről egy nagyobbba érek, és nem fordítva. Az a Szkítia, amit a hamis történelem tanít, hogy onnan jöttek ki a hunok meg a magyarok, nem más, mint a mai Ukrajna területe, jóval nagyobb a Kárpát-medencénél. Hérodotosznál meg a nyugati Szkítia, az maga a Kárpát-medence.

Az évkönyvekből kiderül, hogy *a IX. században Itália, Spanyolország és Franciaország nagy részét, valamint a Közel-Keletet és Görögország egyes szigeteit az afrikai szaracénok tartották megszállás alatt*. Vajon miért nem szerepel ez a történelemkönyvekben? Egyszerű a felelet: Azért, mert ezeket az eseményeket ezer évvel visszatolták a történelemben. Így lettek ezekből a Pun háborúk. Ha ezeket az eseményeket nem törlik ki a történelemkönyvekből, talán elkerülhetők lettek volna azok a véres események, amik Európa-szerte történnek és történni fognak. Így ékesítette magát a nyugat idegen tollakkal, hamis dicső történelmi múltat kreálva magának.

Kutyaszorító utáni „kalandozások”

A magyarok Ammianus Marcellinus tanúsága szerint már II. Constantius császár idejében a Kárpát-medencében voltak.

„Ammiánus 31. könyvében, ahol ezekről ír, említi a magyarokat (Ungoriorum), de az a hely, ahol erről ír, nagyon megrongálódott, úgyhogy nehezen érthető. Ahogy sejtem, a Hungorosokat vagy Hungoriosokat nem azonosítja az Onogurokkal, akiket régebb hunoknak hívtak.

⁷⁶² Uo. 180.

⁷⁶³ „Exprobravit autem aliquando Niceforus Orientis Imperator, hanc Othoni saevitiam: Romanorum, alios gladio, alios suspendio interemit, oculis alios privavit, exilio alios relegavit...” (Uo. 195.)

⁷⁶⁴ „Hoc denique anno Saraceni, quod á Niceforo praelio victi essent, post expugnatas in Siria, et Cilicia urbes, Ioannem Archiepiscopum Hierosolymitanum vivum comburunt...” (Uo. 197.)

Az utóbbi névből (Hungorios) képezték a Hungáros nevet. De elég homályos az akkori történelem, a sokféle hun nemzetséget össze-vissza keverték, hogy alig lehet kivenni valami biztosat az akkori szerzőktől. Számomra nyilvánvaló hogy a Hungárok nem az Ugorokkal azonosak, mint ahogy azt Aventinus tévesen állítja. De jóval Arnulph ideje előtt már ismert volt a Hungár név, előbb a Colchos mellett, ahonnan az Iszterhez, Marcellinus tanúsága szerint, végül Szarmátiába értek, oda ahol az Avarok vagy Avarinok éltek, ahova Norikumból lettek elkergetve Nagy Károlytól, sok veszteséggel, olyan távolra, ahol már nem zaklatták őket a frankok fegyverei. Most azonban Arnulf hívta meg őket Zwentibald ellen, és nem az Ugorokat, akik Moszkván túl, az Ob folyón túl, a Cataio-tó és az északi óceán körül laknak. De ki az a bolond, aki azt hiszi, hogy Arnulf császár hívta segítségül őket a Morvák ellen?”⁷⁶⁵

„...de az a hely, ahol erről ír, nagyon megrongálódott, úgyhogy nehezen érthető.” Milyen véletlen, hogy épp ez a hely rongálódott meg. Bezzeg Tacitus műve, ami sokkal régebbi dolgokról ír, teljes egészében megmaradt. Azt találghatjuk, hogy kiknek állt érdekében azt a bizonyos helyet megrongálni. A migrációs elméletet vallók szerint minden európai nép Ázsiából származik, így a magyarok is, habár, amint tudjuk, a magyarokat származtatják az északi nomádoktól a mezopotámiai sumérokig. A Cholchos megnevezés köves hegységet jelent. Így amikor Ammianus azt írja, hogy a magyarok Colhostól az Iszterig mentek, akkor a Colchos lehet a Kárpátok is. Az a hosszú migrációs útvonal, amit a történészek leírnak, általában csak a képzelet szüleménye.

„De mivel a jugrok vagy juhrok, ahogy Sigismundus szerint a ruténok hívják őket, akik a legközelebbi rokonságba állnak a magyarokkal: de inkább nézzük mit mond Liutprandus lévita, aki megvilágítja az igazságot.”⁷⁶⁶

Nincs kizárva, hogy épp a ruténok hívták a magyarokat a morvák felszabadítására, akik ugyanazt a vallást gyakorolták. *Az akkori háborúban bizánci szokás szerint tatár zsoldosokat szoktak alkalmazni. Ezeket aztán a történészek tévesen nevezték mikor szkítáknak, mikor hunoknak, besenyőeknek, pacinákoknak és így tovább.* Ezek azok a segédcsapatok, akik Liutprand szerint határon túliak és pogányok.

„Arnulf ezalatt (mondja Liutprandus) azzal a nemzettel harcol, aki Arkturo király idejében a legerősebb volt, és most Zwendibald, a morvák hercege alatt kemény küzdelemmel sem tudta legyőzni, most fájdalom, hogy elűzte őt az erődítményekből (Clusas) a hungárok bátor, kapzsi, Istent nem ismerő nemzete, akitől nem idegen mindenféle aljasság, gyilkosság és rablás. Ezeket hívta segítségül, ha segítségnek lehet nevezni, mert ez után a balgaság után előbb a saját nemzete, majd a déli és nyugati nemzetek lettek leverve és irtva.”⁷⁶⁷

⁷⁶⁵ „Ammianus libro tricesimo primo, quo de his tractat, Ungoriorum mentionem facit: sed locus ita corruptus est, ut quid de iis dicat, vix intelligatur. Facit tamen, ut suspicer, Hungoros sive Hungorios, non Onogoros, hos Hunos olim dictos fuisse, atque. A b iis postea nomen Hungaros sibi fecisse. Sed adeo obscura illius temporis est historia, ob varia Hunnorum genera, intermixtasque, aliis alias gentes, ut vix quicquam certi ex auctoribus elici possit. Mihi satis est ostendisse Hungaros, non ab Hugris, ut Aventinus Jugros vitiose vocat, quo vox ad Hungaros alluderet, descendisse. Sed multo ante Arnulphi etatem Ungarorum nomen cognitum fuisse, prius quidem apud Colchos, deinde ad Istrum, Marcellino teste, postremo vero in sarmatiae ea parte quam Avari sive Avarini quondam tenuerunt, ad quam é Norico á Carolo magno multis cladibus compulsi efugonerant, quo longe remoti Francorum arma non amplius experirerunt. Hinc igitur contra Zwentibaldum ab Arnulpho sunt exciti, non ab Iugris, qui ultra Moscoviam, utraque Obam flumen multo maximum e lacu Cataio delapsus, ad Oceanum Aquilonarem degunt. Quis enim tam insulsus sit, ut inde ab Arnulpho Imperatore contra Moravanos auxilia credat evocata?” (Goropii Becani, 1569. 777.)

⁷⁶⁶ „Verum quoniam Iugri sive Iuhri, ut Sigismundus á Rutenis eos vocari dicit, ab omnibus fere Hungarorum parentes putantur: satius erit, Liutprandi Levite verba adscribere, quo veritas clarius elucescat.” (Uo.)

⁷⁶⁷ „Arnulphus interea, inquit, earum que sub Arcturo sunt gentium Rex fortissimus interea, quum Zwentibaldum Moravorum Ducem, quem supra nominavimus, sibi viriliter repugnantem debellare nequiret: depulsis his, pro dolor, munitissimis interpositionibus, quas vulgo Clusas nominari praediximus, Hungarorum gentem cupidam audacem, omnipotentis Dei ignaram, scelerum omnium non insciam, cedis et omnium rapinarum solummodo avidam, in auxilium convocat: si tamen auxilium dici potest: quod paulo post eo moriente, tum genti suae, tum

Az említett erődítmények bevétele után a magyarság nem áll meg a morvák határánál. Elindul visszaszerezni a Nagy Károly által elrabolt arany és ezüst tárgyakat, amelyeket eredményesen vissza is szerez. Ezt nevezik a történészek kalandozásoknak. De ennek az akciónak volt egy másik, még fontosabb célja is. Mai szóhasználatnál azt mondhatnánk, hogy a magyarság blokád alá volt helyezve. Ez egy régi jól bevált harci technika, amit manapság a szemünk előtt alkalmaznak. Ma nem erődöket építenek az adott ország köré, hanem rakéta támaszpontokat. Ki kellett törni a blokádból, és megszüntetni az okokat, amelyek előidézték a blokádot.

„Itt (Liutprandus) ahogy erődítményeket emleget és amelyeket a magyarok felszámoltak, úgy látom, hogy ezek a Sléziai és Lengyel határ között, meg a Dácsia (Erdély) északi részein található erődítmények, amelyeket a frankok telepítettek, hogy sem a németek felé, sem Pannónia felé ne lehessen átjárni, így igazat adok Sigebertusnak, aki azt állítja, hogy a magyarok Arnulf koráig be voltak zárva, hogy sem nyugat, sem dél felé nem tudtak kimenni. Kelet felől a Kárpátok, nyugat felől a szarmát szorosokon a frank erődített határvédelem. Habár figyeltem a Liutprand által említett erődítményeket, ahogy beszél róluk, de nem hozta kapcsolatba Arnulffal, hogy ugyanis a magyarok, mint egy fallal, körül voltak zárva.”⁷⁶⁸

Ha katonai akadémiákon tanulmányozni lehet egy katonai cselekményt, az semmi esetre sem a sosem létezett pozsonyi csata, hanem ez.

A pozsonyi csatáról ezt olvashatjuk a világhálón: „899-ben meghalt a magyarok korábbi szövetségese, Arnulf keleti frank király, és a magyarok hamarosan Berengár itáliai király szövetségesei lettek. A Keleti Frank Királyságban Arnulf fia, Gyermek Lajos uralkodott, aki helyett valójában Hatto mainzi érsek kormányozta a birodalmat. A birodalom magyarokkal határos részén, a Bajor Hercegségben Liutpold bajor herceg kormányzott. 904 nyarán Gyermek Lajos keleti frank király meghívására Kurszán a magyarok egyik legfőbb fejedelme, a Fischea melletti tárgyalásokon vett részt kíséretével. Ekkor a király parancsára Kurszánt és kíséretét orvul megtámadták és a küldöttség minden tagját legyilkolták.”⁷⁶⁹

Tarján M. Tamás tollából ezt olvashatjuk: „907. július 4-én kezdődött a pozsonyi csata, melyben a honfoglaló magyarok döntő győzelmet arattak Liutpold bajor örgróf seregei felett, aki Pannónia visszaszerzése érdekében tört a törzsszövetség területére. Az ütközetben aratott diadal nyomán a Dunántúlon is megszilárdult magyar uralom; ezt követően aztán több mint 120 évig nem lépett ellenséges katona hazánk földjére.”⁷⁷⁰

Felteszem a kérdést, hogy azok, akik a pozsonyi csatáról írnak, és akkora fontosságot tulajdonítanak neki, minthogy „e nélkül a győzelem nélkül nem lenne Magyarország”, miért nem tulajdonítanak ilyen jelentőséget az Arnulf császárral vívott csatának? Ennek szerintem két oka van, de mindkét ok a vallásra vezethető vissza. A katolikus Egyház számára óriási erkölcsi veszteséggel járna annak a beismerése, hogy a magyarok nem pogányok voltak, hanem keleti rítusú keresztények. Ezért az egyház szolgálatában álló történészek körömszakadtáig ragaszkodnak a honfoglalás elméletéhez.

És most gondolkozzunk tiszta fejjel. Mit is jelent ez? Hogy „de a Hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog.” Tehát nem a

ceteris in Meridie Occasuque degentibus nationibus, grave periculum immo excidium fuit. Quid igitur? Zwentibaldus vincitur, subiugatur, sed non solus.” (Uo.)

⁷⁶⁸ „Qui cum Clusarum mentionem facit, et eas depulsas dicit, non aliud videtur indicare, quam in montibus, iis, qui Slesiam á Polonia dividunt, iis rursus qui Daciam versus porrigitur, á Francis praesidia contra gentem hanc fuisse collocata, ut neq in Germania, neque in Pannoniam penetrare possent: quod a me vere dici Segebertus ostendit, qui dicit Hungaros ante sic conclusos fuisse ut neq Occidentem, neque Meridiem versus egredi possent, obstantibus ab Austro quidem Carpathiis, á Zephro Sarmaticis angustiiis, quas Franci utrobique custodiebant: Quamvis videam vim Clusarum, quas Liutprandus commemoravit, non satis Intellexisse, cum dicat eas ab Arnulpho ruptas, quasi valuis aut muris Hungari inclusi fuissent.” (Uo.)

⁷⁶⁹ https://hu.wikipedia.org/wiki/Pozsonyi_csata.

⁷⁷⁰ http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/907_julius_4_a_pozsonyi_csata_kezdele/.

hungárok érkeztek a határon túlról 890-ben, csak a segédcsapatok. Kik voltak ezek a segédcsapatok, ha nem Árpád seregei? Árpád magyarjai nem hont foglaltak, hanem segítséget nyújtottak a magyaroknak, és nem asszonyostól-gyerekestől jöttek, hanem csak mint férfi haderő. Aztán hogy vérszemet kaptak, és végigverték Európát, az, amint Liutprand is írja, Arnulf számlájára írható.

Érdekes, hogy sem a krónikák, sem a régebbi történelmi írások nem említenek pozsonyi csatát. Bonfininél se találunk egy szót sem erről, pedig olyan bőven senki sem írt a magyar történelemről, mint ő. Kíváncsi volnék, hogy milyen forrásokból táplálkoznak azok, akik erről írnak. Vagy ha csak szélből kapott dolog, milyen érdekeket szolgál? Ezzel próbálják teljesen hiteltelenné tenni a magyar történelmet?

Érdemes elolvasni Bonfinitől a következőket: „Sok aranyat és ezüstöt visszavettek a bajo-roktól, a frankoktól és szaxonoktól, amiket Nagy Károly elrabolt Pannóniából. Ludovikus tehát újra a magyar nemzet ellen indított háborút, de nemcsak hogy nem tudta visszaszerezni a prédát, de óriási veszteséggel alig tudott elmenekülni.”⁷⁷¹

Ez viszont nem Pozsonynál, hanem még német területen történik.

„Visszatérve a hazájukba... a vezérek rendelete szerint a fegyvereket a görögök ellen fordították. Látván, hogy két nagyhatalom közé vannak szorulva, egyfelől a Római birodalom, ami a frankok kezében volt, másfelől a görögök, akik sok háborúval zaklatták a pannonokat... Így megkezdték Felső-Moesia, Illirikum, Trákia és Makedónia lerohanását, sok várost meghódítván, akiket évi adófizetésre köteleztek. Miután ezt sikeresen végrehajtották, a nomád bulgárok ellen fordultak”⁷⁷² (akiket ugyancsak adófizetőjükké tettek).

Bonfini nem használ évszámokat, de az Arnulf ellen indított hadjárat és az augusztai csata közt sehol nem említi a pozsonyi csatát.

Mindezekből látszik, hogy itt nem egy új állam létrejöttéről van szó, hanem egy államnak a folytonosságáról, amelyet mikor Pannóniának, mikor Hungáriának neveznek. Nem állja meg a helyét az az érv, hogy a pozsonyi csata nélkül nem lenne magyar államiság. Ez az érzelmekre ható hamis történet csakis a honfoglalás elméletét hivatott alátámasztani.

A kereszténység terjedéséről

Hieronimus szerint „a perzsiai Indiából aetioi barátapapok tömegeit nap-mint-nap fogadjuk [találkozunk velük]. Leteszi tegezét az örmény, a hunok zsoldárokat mondanak, a szkítiai hideget felmelegíti a hit melege, a népek piros és sárga színű papi tömegei vesznek körül a sátrakat: mintha vizek harcolnának ellenünk, mivel többféle vallásban hisznek.”⁷⁷³

Itt azt látjuk, hogy Hieronimus meglepődéssel látja, hogy a szkíta-hun tömegek megtérnek, leteszik a fegyvereiket és háborúskodás helyett zsoldárokat énekelnek. Ugyanakkor rájöhetünk, hogy itt nem a mai értelemben vett keresztény vallásról van szó, hanem annak egy ősi

⁷⁷¹ „Multo plus auri et argenti ex Bavaris, Francis, et Saxonibus plane retulerant, quam imperante Carolo Magno, Franci quondam direptis Pannoniis asportarant. Ludovicus igitur, conferto iterum cum Ungarica gente praelio, non modo praedam et captivos non recuperavit, sed ingenti accepta clade, vix evadere potuit.” (Bonfini, 1744. 118)

⁷⁷²: „Reversi in patriam... quare Procerum decreto, adversus Graecos sumenda arma decernunt. Videbant enim se inter duo potentissima orbis Imperia esse collocatos, hinc Romanorum Imperio premebantur, quod in Francorum manus pervenerat, hinc Grecorum, qui, qui Pannonias bello saepe vexarant... Proinde Mysiam superiorem, Illiricum, Thraciam, Macedoniamque incursionibus rapinisque lacerant... ita Constantinum, qui cum Alexandro patruo Imperium gesserat, perterruerunt, ut multas urbes sibi subditas, vi adactas Ungaricae genti quotannis tributa pendere pateretur. Cum bellum hoc é sententia successisset, in Bulgaros peregrinosque populos arma vertunt.” (Uo. 119.)

⁷⁷³ Hieronimus: „De India Perside, Aethiopiae Monachorum quotidie turmas suscipimus. Deposuit pharetras Armenius, Hunni discunt Psalterium, Scythica frigora fervent calore Fidei, Getarum rutilus, et flavus exercitus Ecclesiarum circumfert tentoria: et ideo forsitan contra nos aqua pugnant acie, quia pari religione confidunt.” (Melchior Inchofer. IX.)

változatáról, amely inkább a buddhizmus felé hajlott. A buddhista papok ma is piros és sárga lepelben járnak, úgy, ahogy a fenti szövegben láthatjuk. Ha tovább olvassuk a könyvet, azt találjuk, hogy ezt a vallást a szerző áriánusnak nevezi.

A következő oldalon Szent Orsolya és a 11.000 szűz vértanúságáról értekezik, azt állítván, hogy az elkövetők nem lehettek hunok, mivel abban az időben Attila még nem volt király. Szerinte az elkövetők a dákok voltak, akik az Északi-tenger partjainál telepedtek le, és kalóz tevékenységgel foglalkoztak.⁷⁷⁴ Turóczy írja: „Mert a dák nép pontosan abban a régióban lakott egykor, amíg nem kis harc után eltávozott és elhagyta Pannónia gazdag földjét, és elfoglalta Norvégia tenger melletti vidékét, ahol végérvényesen megállapodott.”⁷⁷⁵

Első ránézésre az ember nem tudja hová tenni ezt a sok képtelenséget. Azt kell figyelembe vennünk, hogy a történelmet a 15. században kezdték írni, és nem a néptömegek szempontjából, hanem az uralkodó rétegek számára. Az uralkodó réteg nem volt sem helyhez, sem nyelvhez kötött. Mai szóhasználatuk, kozmopoliták voltak, és azok is maradtak mind a mai napig. Így kerültek bele a történelembe az úgynevezett nagy népvándorlások. Az uralkodó réteg mindig átírta a történelmet a saját politikai érdekei szerint. Tudnivaló, hogy az északi tenger partjainál a hollandok és a dánok laktak, akik a germán népcsaládhoz tartoznak. A 15. században előretört a pángermanizmus ideológiája, amely szerint a germán nép őshazája a Kárpát-medence, amit Dácsiának neveztek. Ez a név nagyon jól egybevágott a Dats (ahogyan a hollandok nevezik magukat), és a Deutsch (ahogyan a németek nevezik magukat) névvel. Így már érthető, hogy miért mosták össze a dán és a dák nevet. A dán is a germán népcsalád tagja, akár a holland. Erről bővebben Sebastian Münsternél olvashatunk.⁷⁷⁶

No, de a még megmaradt magyarokat is integrálni kellett valahogyan a nagy német egységbe: „De a nem túlságosan vallásosak gondolkodunk szükségszerűen így, a magyarok és németek közti különbség csak a nyelvben jelentkezik, de nem ugyanez a helyzet a hunokkal, kik őket a hunok leszármazottainak tartják, és ezekkel egy vérbelieknek vallják: Isidorus, Jornandes, Blondus, Sabellinus és mások: Hogy ugyanis az új nemzetség, amely távoli megközelíthetetlen, ismeretlen, sőt hallatlan helyekről tört be Pannóniába, elűzve az ottlakókat. Paulus Diaconus, meg Godefridus Viterbiensis állítják, hogy a hunok és avarok ugyanaz a nemzet, előbb hunok, aztán Avaro király neve után (aki Zeleorbi után következett) avaroknak neveztettek, majd bavaroknak.”⁷⁷⁷

Tehát a hunokból lettek az avarok, akikből a bavarok (azaz bajorok). Maradtak hát a magyarok, akik egyébként csak a nyelvük miatt különböznek a némettől. Tehát az integráció következő lépése mi lehet? Nem nehéz kitalálni.

⁷⁷⁴ Melchior Inchofer. X.

⁷⁷⁵ Turóczy: „Nam Dacorum populus certam eiusdem regionis partem olim inhabitasse, tandem non sineurbatione secessisse, ac relicto pingvi Pannoniae tellure, maritima loca Norvegiae proxima occupasse, et sibi ibidem perpetuam fixisse sedem perhibetur.” (Uo.)

⁷⁷⁶ Münster, 1650. 988.

⁷⁷⁷ „Sed enim ne nimium religiosi in re non admodum necessaria iudicemur, maneat discretos esse Hungaros á Germanis, vel sola sermonis nota, nec eosdem esse con Hunnis, ...qui eos ab Hunnis descendisse, eorumque consanguineos esse constanter tradiderunt, Isidorus, Jornandes, Blondus, Sabellinus, et alij complures: Scilicet gentem novam: nescio quibus sedibus inaccessis delitescens, incognitam prius, plane inauditam, repentina rabie percitam erupisse, exarsisse: Pannoniam pulsus habitatoribus occupasse dicunt. pag.V. Accedunt Paulus Diaconus, Godefridus Viterbiensis, Hunnos et Avars eandem gentem, Hunnos primum, postea á regibus Avars appellatos affirmantes. Blondus ab Avaro Rege, qui Zeliarbi successit, dictos primum Avars, mox Bavaros, tandem Hungaros, Hunnorum consanguineos ait.” (Melchior Inchofer. III. – szabad fordításban.)

15. A szkíták eltüntetése

Hol kezdődik az európai történelem? Ott, ahol írnak róla. És hol írtak történelmet? Bizáncban az ezredforduló után, éspedig görög nyelven. Írni írhattak más helyen és más nyelven is, de történelmi szempontból az az érdekes, ami fenn is tudott maradni. A bizánci görög írások pedig azért tudtak fennmaradni, mert sok időn keresztül a bizánci vár bevehetetlen volt. 1204-ben a keresztesek kirabolták Bizáncot, magukkal víve az ottani írásokat, amelyek alapján aztán írtak latinul is történelmet.

Bizáncnak volt egy aranykora, ami a 11 századig tartott. Ebből az aranykorból nem sok írás maradhatott fenn. Az írások tudósítások, vagyis hírek formájában jelentek meg. Tudjuk, hogy a „jó hír nem hír”. Tehát a „hírek” ott kezdődtek, amikor Bizáncot szorongatni kezdték. De nem a törökök, akik akkor még nem léteztek, legalábbis ott nem, ahol most Törökország van. Azok a törökök, akik őket szorongatták, azok a Balkánon és a Kárpát-medencében éltek. Trákia is a török nép után kapta a nevét, de Magyarországot egyenesen Turkiának nevezték a bizánciak.

Amit a következő könyvben⁷⁷⁸ látunk, az már a 11–13. századi történelmi írások szétfargása. Ezt a két évszázadnyi eseménysorozatot, ami le volt jegyezve, sokszorosították és kisebb nagyobb módosítások után elhelyezték a Scaligeri-időskála szerinti VI–X. században, sőt ugyanezen események más írásokban visszakerülnek az I. századba. Ez a manipuláció már az ezerhatszázas években történt, amikor Dionisius Petavius szentesítette a kronológiát (*doctrina temporum*).

A XVI. században a török veszély nagy döntés elé állította Európa nagyhatalmait. A történelmi írások egyszersmind birtoklevelet is jelentenek. A bizánci írásokban Magyarország Turkia néven szerepelt. Így fennállt a veszély, hogy a törökök jogot tartanak egész Nagy-Magyarországra. Ezt úgy gondolták megakadályozni, hogy átírják a birtokleveleket, vagyis a történelmet. Ekkor jöttek a képbe a gótok, tajfalok, dákok, morvák stb. Szinte pályázati stílusban jelentek meg a különböző történelmi írások. Mivel ekkor találták fel a könyvnyomtatást, ezek a történelmi írások gombamódon kezdtek szaporodni. Ezekben az eredeti (még át nem fésült) írásokban nagyon sok olyan elírás, elszólás van, ami által lelepleződnek. Egy ilyen kezdetleges írásból részleteket idézek:

„Róma megalapításától számított 1132. év augusztusától Gratianus (43 éves) uralkodása hét évig tartott... Ez után Gratianus tudomására jutott, hogy Trákia és Dácia, a Gótok és Tajfalok szülőföldje, valamint a római birodalom keleti határa veszélyben van, a vad és kegyetlen hunok és alánok miatt, elhagyta Itáliát és Pannoniába érkezett.”⁷⁷⁹

Milyen jól egybevág a két évszám, a Krisztus utáni MCXXXII (1132) és a Róma megalapításától számított M CXXXII (1132)-es év, ami Kr. u. 380. év. Persze ekkor még a hunok nem támadták meg a Római birodalmat, sem a Kárpát-medencét, csak már érezhető volt a veszély. Ugyanígy az 1132-es évben a kumánok még nem özönltek el Magyarországot, de már a környéken tanyáztak. Ha az 1132-höz hozzáadunk 100 évet, akkor eszünkbe jut a kijevei krónikás tudósítása a tatár invázióról, ami aztán 1241-ben eléri Magyarországot is. Az, hogy ez a két évszám ennyire összevág, nem lehet a véletlen műve. Úgy tűnik, hogy a Róma alapítási éve, i. e. 753, művileg lett bevezetve, épp azért, hogy ez a két évszám egybeessen. Erre azért volt szükség, mert a 12–13. századi eseményeknek nagy részét átpasszolták a IV–V. századba. A papok, akik a történelmet (és általában minden írást) írták, mivel nem rendelkeztek katonai

⁷⁷⁸ *Historiae Augustae*, 1593.

⁷⁷⁹ „Anno ab urbe condita M.CXXXII. Gratianus XLIIII. ab Augusto post mortem Valentis sex annis Imperium tenuit... Porro Gratianus cum animadvertisset, Traciam Daciamque tanquam genitales terras possidentibus Gothis Taifalisque atque omni pernicie atrocioribus Hunnis et Alanis, extremum omni Romanum imperio periculum instare, relictis Italia in Pannoniam venit.” (*Historiae Augustae*, 1593. 45.)

kiképzéssel, ezért a múltbeli fikciókat kénytelenek voltak lemásolni valóban megtörtént eseményekből, ez esetben a 12–13. századi krónikákból. A leleplezést elkerülendő, ha a másolásnál becsúsznának 12–13. századi évek, akkor hivatkozni lehessen a Róma alapításától számított évekre.

Fomenkóék felhívták a figyelmet arra, hogy a középkori görög történelmi események azért szegényesek, mert ezek egy részét visszahelyezték az ókorba. Egy ilyen történelmi időszak a 12. század is, amiről csak a Necita Coniate írásában olvashatunk bővebben. Ugyanilyen szegényesen írnak erről a periódusról a magyar krónikák is. Ha fellapozzuk a krónikáinkat, láthatjuk, hogy az azelőtti és az azutáni királyainkról több lapon keresztül írnak. Ezekről pedig (Bélák, Gézák, Istvánok – ahogy Nemere István fogalmaz), a 12. századból alig egy pár sort.

Falmerai (IX. sentiuris): „Falmerai úgy próbálja magyarázni a rejtélyes katasztrófát, ami a csodálatos ókori görögök eltűnését illeti, hogy az avarok és szlávok kiirtották az egész görögséget. Azonban semmiféle dokumentum nem létezik, ami bizonyítaná ezt a genocidiumot.”⁷⁸⁰

F. Gregorovius: „Athén város területén a VI–X. század között erdők és legelők vannak.”⁷⁸¹
A hun invázió II. Theodosius idejében történik.

„Midőn a szkíták – értsd: gótok és tajfalok és más népek, akik köztük éltek – hatalmas serege ájtott az Isteren, amikor a hunok kiszorították őket a lakott területükről, benyomultak a római városokba. Theodosius minden erejével megpróbálta védeni a birodalmat. Az említett népek egész Trákiát megszállták, a városokban és vidéken egyaránt túlsúlyba kerülve uralkodni kezdtek: Egy Modares nevű szkita nemzetségből származó hadvezér, aki nem rég szaladt át a rómaiakhoz katonáival együtt, akiket vezetett, hűségesköt téve a birodalomnak, amit bizonyított is, de megmaradt a régi barbár szokásainál, ahogy bánt a néppel az általa uralt területen.”⁷⁸²

Most pedig vizsgáljuk meg a 913. oldalon található táblázatot.⁷⁸³ Erre a periódusra tették Gratianus, Valens, Valentinus, Theodosius császárok tevékenységét. Anno mundi (a világ teremtetése óta) szerint 4348, Krisztus születésétől 378, és Róma alapításától 1130 év. Kétféle anno mundi létezik, az egyik a Bizánc által több mint 1000 évig használt, amelyben Krisztus születése 5500-ban (pontosabban 5509-ben) történik, a másik a zsidók által használt, ahol Krisztus születése 3750-ben (pontosabban 3761-ben) történik. Bárhogy próbáljuk a táblázatba beilleszteni ezeket a számokat, a 4348-ból sehogy sem jön ki a 378. Ha azonban kivonjuk az 5500-ból a 4348-at, akkor megkapjuk a Kr. e. 1152-es évet, ami nem sokat mond. Annál többet mond azonban a Kr. u.-i 1152-es év. Ez már a 12. század, amikor a történelmet ténylegesen írják. Ez annál inkább érdekes, mivel nagyon közel áll a 1130-as évhez, ami a táblázat szerint a Róma alapításától eltelt időszak. Szembeszökő, hogy ez az évszám az Anno Domini szerint ugyancsak a 12. századra esik. Mindez azt jelzi, hogy a történészek a 12. századi történelmi dokumentumokból indultak ki, amikor megalkották az ezredforduló előtti történelmet.

⁷⁸⁰ „In order to explain such an enigmatic 'catastroph' as the disappearance of the intire 'splendorous ancient Grees' hi suggested that the Avaro-Slavs had slaughtered the intire populace of the ancient Greece. However there are no documents whatsoever that would prove this 'slaughter'.” (Fomenko, 2006. 416.)

⁷⁸¹ „The city of Athens had grown over with trees and weeds between the VI. and the X. century.” (Uo. 416.)

⁷⁸² „Quum autem ingentes copiae transistrianorum Scytharum, Gothorum inquam, et Taifalorum, et aliarum gentium, quae prius inter hos vivebant, transieissent, et opidis Romanae ditionis graves esse cogerentur, propterea, quod Hunorum multitudo terras ab ipsis habitatas occupasset. Theodosius imperator ad bellum gerendum universis sese cum copiis parabat. Tota vero Thracia capta iis a gentibus, quas diximus, et opidorum in illis locis, castellorumque presidariis, ne paulum quidem extra munitiones progredi audentibus, nedum ut apertis in locis manus conferrent: Modares, regio natus apud Scythia sanguine, qui non multo ante transfugerat ad Romanos, et propter fidem, quam probaverat, imperium militare fuerat adeptus, quum milites in collem quendam duxisset, planum quidem illum, et arvo similem, sed qui porrigeretur in longum, et amplissimos campos sibi subiectos haberet, ibidem barbaris factum suum ignorantibus haerebat.” (Bünau, 1732. 727.)

⁷⁸³ Chronologia Augusta, Ab Imperio Gratiani vsque ad Alexij Comneni excessum. (Historiae Augustae, 1593. 913.)

Az 1160. évben (Róma alapításától) Alarik meghódítja Rómát, ami mai időszámítás szerint 270 körül történik. Ugyanekkor a Kárpát-medencei Jutungok azt mondják Aurelianus császárnak, hogy ha akarják, meghódítják Itáliát. (Ez a császár üríti ki Dácsiát és adja át a Gótoknak.) A mai időszámítás szerinti 1160 körül zajlik a bizánci háború Pannóniában, ami nagyon gyanúsán hasonlít a Trajanus által viselt dák háborúra.

„A pannóniai törzseket, amelyeket az én principatusom előtt (ante me principem) a római nép hadserege sohasem közelített meg, Tiberius Nero révén, aki akkor mostohafiam és legátusom volt, legyőztem, a római nép hatalma alá vettem, és Illyricum határait előbbre vittem egészen a Danuvius folyó partjáig. Az a dák sereg, amely az innenső partra átkelt, az én legfőbb vezérletem alatt teljes vereséget szenvedett, majd az én seregem kelt át a Danuvius túlsó partjára és a dák törzseket a római nép fennhatóságának vállalására kényszerítette.”⁷⁸⁴ – Ezt állítólag Törökországban találták meg egy falba beépítve, ahonnan valaki lemásolta: Belsius János (16. századi) hivatalnok, diplomata. Ő székelyudvarhelyi származású; 1548 körül németországi egyetemeken tanult. A szepesi kamaránál hivatalnokoskodott, Verancsics Antal titkára volt. Hét nyelven tudott, ezért követi feladatokkal is megbízták. Az 1553–1555 közötti konstantinápolyi követség során szerepe volt az *Augustus tetteit megörökítő, úgynevezett Monumentum Ancyranum* felfedezésében, amelynek pontos leírását adta. Érdemei elismerésül Oláh Miklós közbenjárására I. Ferdinánd magyar király nemessé emelte. 1562-ben Moldvában járt követségben Despot Vodă-nál, innen küldött jelentései a román történetírás forrásai.⁷⁸⁵

A jó szolgálataért I. Ferdinánd meg is jutalmazta. A jó szolgálat pedig nem más, mint a történelem átírása a Német-római (Habsburg) birodalom javára. Világosan látszik, hogy ugyanaz a történet, mint amit Aureliannussal kapcsolatban olvashatunk a cikkben, csak itt a császár Augustus.

A falba beépített írásnak üthetjük a nyomát. A másolat, mint mindig, megmarad!

„*Historia est testis temporum, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitae, nuncia vetustatis.* – A történelem az idők tanúsága, az igazság fénye, az emlékezet élete, az élet tanítója, a régi korokról való tudósítás.”

Észrevehetjük, hogy a XVI. század közepe táján a könyvírás és nyomtatás robbanásszerűen megindul. Ez egy vulkán kitöréséhez hasonlít, amely vulkán évszázadokon keresztül le volt fojtva. Az íráskor szinte kizárólagosan latin nyelven jelennek meg, és át vannak itatva a zsidó-keresztény szellemiséggel. Ez nem csoda, mivel a középkori írástudók mind ebben a szellemiségben nevelkedtek. A reneszánsz korában a tisztán gondolkodó írástudók mindinkább rájöttek a katolikus dogmák tarthatatlanságára, de az Egyháznak még túl nagy volt az ereje ahhoz, hogy szembe merjenek menni ezekkel a dogmákkal. A változás akkor állt be, amikor a Magyar birodalom szétesett a török invázió miatt. Ez valóságos sokkhatásként érte az Egyházat és az egész nyugati világot.

Ebben a korban komoly tudományos életről nem beszélhetünk. A szellemi tevékenység szinte kizárólag csak vallási téren zajlott. A szembenálló felek a konzervatív katolikus egyház egyfelől, másfelől pedig a reformáció képviselői. A török előnyomulás a reformáció képviselőinek kedvezett. Tudnivaló, hogy vallási szempontból a török hatóság a legnagyobb toleranciáról tett bizonyosságot. Így a katolikus Egyház, ha nem akarta teljesen elveszíteni a hatalmát, kénytelen volt teret engedni az új eszméknek.

Az új eszmék mindig az okos emberek agyából jönnek ki. Valamikor a keresztény vallás is új eszmének számított. Azt is okos emberek dolgozták ki. Kereskedőkből lettek az első írástudók. Ez nem meglepő, mivel nekik föltétlen szükségük volt az áruk leltározásához. Emellett utazásaik során érintkezésbe kerültek különböző kultúrákkal. Idővel rájöttek, hogy az anyagi árucikkek mellett nagyon jól eladhatók a szellemi árucikkek is, sőt hosszútávon sokkal nagyobb haszonnal. Így jelentek meg az első íráskorok. Írott szabályokkal intézményeket lehetett létrehozni.

⁷⁸⁴ Res gestae divi Augusti. 30. caput. https://hu.wikipedia.org/wiki/Res_Gestae_Divi_Augusti.

⁷⁸⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/Belsius_J%C3%A1nos.

Ezek lehetnek állami és vallási szervezetek. Ezek egyszerűen cégalapítás mintájára születtek. Az alapító mindig ügyel arra, hogy magának és az utódainak bizonyos előjogokat biztosítson. Így született meg a dinasztia és a választott nép fogalma.

A legjobban terjesztett vallás a zsidó vallás és ezek deriváltjai. Ezek képviselőit nevezhetjük zsidóknak, vagy Izrael vándorló népének. Írástudó, kereskedő, nemzetközi elitet képviseltek, kiknek a legfőbb tevékenysége a kereskedelem mellett a vallásuk terjesztése. Mivel választott népnek tartották magukat, így a vallásuk is elkülönült a többitől. Sokkal szigorúbb, sokkal több előírásnak kellett megfeleljen. Arra rájöttek, hogy idővel a „szürke állomány” is megfakul, pedig ennek az elitnek a fennmaradását csakis a „szürkeállomány” biztosítja, ezért kidolgoztak egy olyan praktikát, aminek segítségével mindig újra lehet tölteni a gyengülő szürkeállományt. Ez nem más, mint „Izrael elveszett bárányainak megkeresése és visszaterelése a nyájhoz”.

A vallások terjesztése olyan kiváltságokat biztosított a terjesztőknek, ami egyáltalán nem tetszett a világi hatalmak képviselőinek. Ez utóbbiak, ha nem akarták elveszíteni a hatalmukat, muszáj volt hogy magukhoz ragadják a vallás vezetését. Így lett a császárokból Pontifex Maximus. Idővel az intézményesített Egyház mindinkább önállóságra törekedett. Habár az Egyháznak saját vezetője volt, azért a két intézmény, a vallási és világi hatalom mindig is egymásra volt utalva.

A Magyar birodalom a Katolikus egyház egyik védőbástyája volt. Ennek az összeomlása óriási változásokat eredményezett nemcsak fizikai, de szellemi téren is. Először is megrendítette a hitet. Ahhoz, hogy ez visszaállítsák, meg kellett okolni, hogy miért engedte meg a keresztények Istene a pogányok (törökök) térhódítását Európában. A bűnbakkeresés nem vártott magára: A magyarság bűnei miatt történt, ami megtörtént. A Biblia szerint „a bűn zsoldja a halál”. Eszerint ha egy nép bűnös, akkor kitöröltetik az élők sorából, vagyis gyökerestől kivágatják. A gyökér a történelem. Ezért át kellett írni a történelmet. Ha az addigi írásokban (lásd a Choniate krónikát) tudomás volt a szkita–hun–magyar folytonosságról, ezt el kellett törölni. Minden olyan irományt, ami emellett tanúskodott, meg kellett semmisíteni és a magyart mint nemzetet egyszerűen elfelejteni. *A hunok helyett a gótokat, a szkiták helyett dákokat, jobb esetben gepidákat telepítettek a történelembe.* Csakis egy ilyen intézkedés menthette meg a hitet. A cél pedig szentesíti az eszközt.

Ugye, az értelmetlen örököstől elveszik az örökséget. *A történelmi örökséggel az Egyház sáfárkodott, és át is ruházta az örökséget a németekre, a gót elmélettel.* Mivel ebben az időben még élénken tudatban volt a szkita–hun–magyar folytonosság, ezért első lépésre minél rosszabb színben kellett feltüntetni a szkitákat és hunokat, hogy a jó keresztény magyar még az említésüktől is irtózzon. Aztán történelmileg leválasztani őket a magyarokról. Ez persze nem kis feladat volt. Papok serege évtizedeken keresztül írta át a történelmet. Az alább megadott könyvnek csak az elolvasása is fáradtságos munka, de mennyit izzadhatott a szegény pap, amíg ennyi hazugságot össze tudott hozni. Az, hogy ezt a könyvet megrendelésre és felsőbb utasításra, nem pedig jószántából írta, az kiderül onnan, ahogy megemlíti azon történészek nevét is, akik más véleményen vannak. A szerző neve is úgy tűnik, hogy csak egy fedőnév: Io. Magno Gotho, Archiepiscopo Upsalensi.

„Tehát a szkiták ősatyja Magóg, Noé unokaöccse, fián, Japhet keresztül.”⁷⁸⁶ – Tudnivaló hogy Magóg a keresztény Isten egyik ellenlábas.

A gótok vándorlása a szerző szerint Berico idejében kezdődik, az özönvíz utáni 836. évben. Ezzel egy időben említést tesz a gepidákról (ezek is Kárpát-medencei őslakók), mint a gótokkal rokon nemzetről, de mindezt le is minősíti őket lusta balfácánoknak (A lényeg, hogy ne legyenek szimpatikusak a magyarság számára).⁷⁸⁷ Aztán röviden, semmi komplikáció nélkül, azt

⁷⁸⁶ „Magogus igitur Noe ex filio Iapheto nepos Scythiae gentis pater...” (Johannes Magnus, 1558. 28.)

⁷⁸⁷ „Sicidem lingua gothica tardum et ineptum Gepam per convitium appellat.” (Uo. 49.)

mondja, hogy a gepidák elmennek az oláhokhoz.⁷⁸⁸ (Ugye, Magyarország már nincs, nem is volt, nem is lesz.)

Van egy rakás mesterien kitalált név: Berico, Gotilla, Baltus, Gadaricus stb., ezek vezetése alatt északról délre vándoroltatja a gótokat, akik állandóan a szkíták legyőzésén munkálkodnak. Ez meg is történik Filimer idejében: „Kemény harcok árán legyőzték és megsemmisítették a szkíták mérhetetlen nagy seregét, de addig nem pihentek a gótok, amíg el nem érték a Meotiszi-mocsarakat.”⁷⁸⁹

Ez után a gótok egy ideig megállapodnak a Meotiszi-mocsarak mellett. „A gótok első szálláshelye a Pontuszi-tenger partján: ahol már a nép (nemzet) neve homályossá válik: mert ahol azt mondja, hogy szkita, ott a szkíták legyőzőiről van szó.”⁷⁹⁰ – Ez aztán az igazmondás egy egyházi ember szájából. De hát a hazugságot muszáj valahogy kimagyarázni. Aztán a kimmereket is ők szalasztják meg. Mindez az özönvíz utáni 895. esztendő körül, vagyis Krisztus születése előtt 1409-ben. Ez jóval a trójai háború (Kr. e. 13. század) előtt van. Tehát a gótok északról levándorolnak a Fekete-tengerig 59 év alatt és eközben majdnem teljesen kiirtják a szkítákat. Csakhogy Choniate bizánci krónikás szerint nemhogy Kr. előtt, de még a Kr. u. 12. században is a bizánciakat szkíták háborgatják.

A sok hazugság mellett azért a szerző néha kimondja az igazat is: „...egyesek a gótokat mikor kimmereknek, mikor trákoknak, mikor pontusziaknak, dákoknak, mysiaiaknak nevezik.”⁷⁹¹ Na, ilyen zavaros vízben lehet halászni! Ugye, a fent említettek mind nemzetek, latinul gente. De ha ugrasztjuk az *n* betűt, ahogy a régi latin írásokban áll, akkor a gentéből gete lesz, amit gethe-re nemesítenek és egy külön nemzetnek deklarálják. Ezt a trükköt alkalmazta Jordanes, amikor megírta a *Getica* című művét, amit aztán egy sereg történetíró majmol, köztük a most idézett szerző is. Miért nem *Gothica* a mű címe? Talán úgy gondolta, hogy félhazugság: igazság? Talán inkább azért, mert akkor az emberek még szemérmesek voltak. Az ostrogótokat még ostrogeteknek (keleti nemzet) hívták, a vizigótokat meg vestregeteknek (nyugati nemzet). Ma már nincsenek ilyen gátlások, lehet hazudni szégyentelenül, és ez a MA, már tart egypár száz éve. A lényeg az, hogy az írások lehetőleg szinkronban legyenek. Ha mégsem, akkor valahogy ki kell magyarázni:

„Tehát a gótok összegyűjtöttek egy hatalmas sereget és a fegyvert Decebál ellen fordították (de mivel ennek nincs nyoma más írásokban, ezért jön a magyarázkodás): De nem volt könnyű egy erős nemzetet egy-kettőre kiverni az elfoglalt szállásterületükről.”⁷⁹²

„Tehát Rodericus, Toletanum [Toledo?] püspöke úgy gondolja, hogy Filimert Zenta követte a gótok vezetésén, egy tanult filozófus. Ez után a gótok Kimmériából áttelepülnek Moesiába, Tráciába és Valachiába.”⁷⁹³ – Amint látszik, itt nem a valós tények igazsága, vagy a logika a fontos, hanem egy főmuftinak az állítása, vagy rábólintása. Ha figyelembe vesszük az évszámokat, az egész írás egy nagy mese, akárcsak a Jordanes *Getikája* is egyébként, de a baj az, hogy aztán történészecskék serege ezekre hivatkozva és ezeket kifésülve, már mindent valós történelmi tényként tárgyal.

⁷⁸⁸ „Gepidae ad Valachos se transtulerunt.” (Uo. 52.)

⁷⁸⁹ „Ea maxima et insuperabili multitudine Scythae post acerrimum bellum superati funduntur et profligantur: nec ante quievire Gothi, quam usque ad confinia Maeotidis paludis pervenere.” (Uo.)

⁷⁹⁰ „Prima itaq Gothorum sedes in Scythia magis memo randa fuit ad mare Ponticum: inde genti iam nomen magis inclaruit: inde dicti sunt Scythae, hoc est Scytharum victores (caput XIII.)” (Uo.)

⁷⁹¹ „Preterea quod Gothi nunc Cimerij, nunc Traces, nunc Pontici, nunc Daci, nunc Mysij, sive alio quovis nomine appellati fuerint...” (Uo.)

⁷⁹² „Igitur collectis validissimis copiis, quas existimabat Gothorum potentiae pares, arma in Decibalum promovit. Sed non erat tam facile gentem fortissimam a semel occupatis sedibus exturbare.” (Uo.)

⁷⁹³ „Continuaturus Gothorum Principum successionem, considero Rodericum Archiepiscopum Toletanum proximum locum post Magnum Philimerum Magni Gadarici filium, tribuisse Zentae doctissimo Philosopho, quem alij rectius affirmant Gothis prefuisse, postquam commutatis sedibus ex Cimerijs ad Mesiam, Traciamque et Valachiam descendisse.” (Uo.)

Hogy mindenáron érvényt szerezzen a gót mesének, előhúzza a nyelvi kártyát: Nem kevesebbet állít, minthogy az olasz nyelvben fellelhető germán szavakat a gótok vitték olasz földre.⁷⁹⁴ Az eszébe sem jutna, hogy a 12–13. században Dél-Itáliában a normannok, északon pedig a németek tanyáztak.

A hunokat ugyanolyan csúnya, vadembereknek írja le, akár Jordanes, de Attila szálláshelyét Priskostól idézi: „Ez egy falu volt, amely formában és nagyságban semmiben sem különbözött egy várostól, ahol a faépületek fényes deszkából készültek, amely deszkák olyan ügyesen voltak összeillesztve, hogy az illesztések helyét nem lehetett észrevenni. Az ebédlő egy hosszú oszlopsorral ellátott terem, mindenfelé földíszítve. Az épületet hatalmas udvar vette körül, amely bármelyik királyi udvarral vetekedhet. Attila alacsony termetű, domború mellkassal, nagy fejjel, kis szemekkel, gyér szakállal, kemény tekintetű, tonka orrú, a szeme fölött egy behegedt vágás nyoma. A testmozgásából lerí az előkelő harci szellem, de ura önmagának, jó tanácsokkal és jóindulattal van azok iránt, akiket bizalmába fogadott. Ilyen volt Attila.”⁷⁹⁵

A Bléda jellemzése úgy tűnik, hogy saját elképzelése a szerzőnek, mert nem ismerteti a forrást. Máskülönbén elég logikusnak tűnik. „Bleda szelídlelkű volt, aki kerülte a veszélyes helyzeteket. A Gótok és a Gepidák királyaival, akik az egyesített erejükkel és megbízhatóságukkal biztosították a győzedelmeket, testvéri viszonyban volt, és nem úgy kezelte őket, mint alattvalókat. Bléda halála után viszont Attila úgy kezdett bánni velük, mint alattvalókkal, s nem, mint társakkal.”⁷⁹⁶

Attila hunjait kimentti a 11.000 szűz legyilkolásának vádja alól azzal az érveléssel, hogy mivel az esemény 237-ben történt, így ez nem vág össze a hunok V. századi tevékenységével.

Ez az írás abban különbözik a Jordanes Geticájától egyrészt, hogy sokkal bővebben tárgyalja az eseményeket, sokkal több gót királynevet említ. Másfelől párhuzamosan a vizigótok és osztrogótok kalandjaival, sokat ír a Skandináviában maradt gótok harci tetteiről a dánokkal és más északi népekkel.

⁷⁹⁴ „Cui etiam veritati satis efficax argumentum prestant plurima Scandianorum Gothorum vocabula, que hodie vulgari Italorum sermoni immixta audiuntur: sunt que in Italiam per Gothos procul dubio translata.” (Uo.)

⁷⁹⁵ „Erat hic vicus a forma et magnitudine urbis nihil diversus, in quo lignea moenia, ex tabulis nitentibus fabricata vidit: quarum tabularum compago ita solida videbatur, ut vix ab intento posset iunctura tabularum comprehendere. Erant triclinia ambitu prolixiore distincta, porticusque, in omni decore dispositae, area vero cortis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa Regiam aulam ostentaret. Fuit Attila brevi statura, patenti pectore, capite grandiore, minutis oculis, rarus barba, canis asperus, simo naso retroque, colore incessu superbus oculorum aciem huc illuc torue circumferens, extabatque. In ipso motu corporis animi elatio bellicae rei cupidus, sed manu temperans, consilio utilis, supplicationibus exorabilis, propitius in fide semelreceptis et Attila quidem talis fuit.” (Uo.)

⁷⁹⁶ „Erat Bleda mitioris ingenij, qui et periculosas prohiberet expeditiones, reges Gothorum et Gepidarum, qui copias coniuxerant, et in quorum fide staret tota victoria spes, socios tanquam fratres, non subditos ab illo haberi tractarique contenderet. Ipso autem Bleda interfecto, Attila ipsos sibi potius subditos, quam socios habere coepit.” (Uo.)

A Kárpát-medencében van egypár Szentgyörgy nevű helység, valamint egypár Szentgyörgy legenda. A legtöbb ember nem szeret kérdéseket feltenni. Pedig azon el lehet gondolkodni, hogy miféle sárkánnyal harcolt a sárkányölő, s ha valóban létezett, hány fejű volt a sárkány, honnan került elő, hogy-hogy csak egy példány volt stb.?

Amikor bizonyos eseményekről túl sokat írnak, vagy túl keveset, mindkét esetben fennáll a hazugság gyanúja. Ez van a magyar krónikákban is, Istvántól Könyves Kálmánig túl sok, aztán Könyves Kálmántól II. Andrásig túl kevés. Vannak krónikák, melyeket nevezhetünk nyugodtan apokrif krónikáknak, az egyik ilyen a Choniata krónikája, amelyet éppúgy mellőznek a történészek, mint az egyház képviselői az apokrif evangéliumokat. Az itt leírt események nem igen vágnak össze a hivatalos történelmi írásokban találhatókcal.

A 11–12. században két nagyhatalom volt Európában. Az egyik a Magyar birodalom, mivel élelemmel gazdag és jól védhető hely volt, ami nagy népességet eredményezett (a krumpli behozataláig a nyugati országokban nem lehetett nagy a népszaporulat). A másik Bizánc, amely kereskedelmének köszönhetően olyan gazdag volt, hogy zsoldos hadsereggel óriási területeket hódított meg. Nyugaton csak kis királyságok voltak, amelyek a 13. századig nem jelentettek európai nagyhatalmi tényezőt. Keleten inkább portyázásra berendezkedett, állandó határok nélküli királyságok, melyek szintén nem nagyon befolyásolták a történelmi eseményeket.

A 11–12. században a két nagy birodalom (Magyar és Bizánci) közti háborúk annyira meggyengítették ezeket, hogy könnyű prédájává váltak a nyugati és a keleti ellenségeiknek. Ez a folyamat megkezdődött a keresztes háborúkkal, és a tatárjárással fejeződött be. Ezután mindkét birodalom történetét átírták, majd a 16. században véglegesítették ezeket. A történelmi írásokban mindkét fél úgy próbálta beállítani, hogy fölényesen legyőzte a másikat. Amit a két birodalom történelméből nem semmisítettek meg, azt visszadatálták az időben egypár száz vagy ezer évvel. Nicetae Acominate Choniatae bizánci krónikás szépen leírja a bizánci–pannóniai hadjáratokat, habár az írás csak töredékekben maradt fenn. Ezekben az írásokban az áll, hogy a pannóniai hungárok (szkiták+hunok) harci szimbóluma a sárkány volt.⁷⁹⁷

A XII. századi magyarokat mikor szkitáknak, mikor hunoknak, mikor hungárusoknak nevezi. A Komnénosz dinasztia idejéből több csatáról tesz említést, ami a bizánciak és a magyarok közt lejátszott, változó sikerrel mindkét részről. A magyar seregben nem zászlók, hanem magasba emelt csillogó pikkelyű sárkányok hullámzanak, akár a dákok idejében. „A lovak kötőfékje megragadva, a lándzsák félelmetes döfése elrettent, a rengeteg feltartott sárkány pikkelyei hullámoztak a seregen végig”.⁷⁹⁸ Érdemes megemlíteni, hogy a Kárpát-medencében az őskorban valóban éltek sárkányok. A bizánciak az Isten anyja, azaz Szűz Mária képével vonultak az ütközetbe.

Tudnivaló, hogy a románoknál a Szent György-kultusz sokkal erősebb, mint a magyaroknál. Ne feledjük, hogy az ortodoxvallás Bizáncból ered. A Bizánci birodalom és a Magyar birodalom közti háború magyarázatul szolgálhat a Szent György-kultusz megjelenéséhez, mely kultusz épp a 12. században vette kezdetét. Ekkor vehették be a bibliai írásokba is a sárkányt, mint ősellenséget.

Ahogy Münster fogalmaz (szabad fordításban): „Ekkor Jánost (Johannes Comnenos) a specifikus óvatossága segítette. Nemcsak a tanács és a zseniális készsége érvényesült, hanem először is, ahogy a parancsnokok és seregek a megbízatást végrehajtották. Itt megnyilvánult (a császár) kegyessége (pietate) is. Amikor a római seregek felé rohant az ellenség és merészen belevetették volna magukat a harcba, ezek (a rómaiak) föltartva az Isten anyja (Szűz Mária) képmását, nyomorúságos mozdulatokkal és jajgatásokat hallatva, könnyeket ejtve, persze csak

⁷⁹⁷ Choniatae, 1557. 148.

⁷⁹⁸ „Iuncta equi capita habebant, atrox pugna hastis horrebat, instar draconis squamas attollentis undabant exercitus.” (Uo.)

látszólag (neque in frustra=csak tetszetőleg). Így felvértézve égi segítséggel, a szkitákat gyorsan megsemmisítették, akárcsak mint egykoron Mózes szétverte az Amalekiták seregét.⁷⁹⁹

Mi lehet ebből a tanulság? Az, hogy nem minden az, aminek látszik, és hogy az úgynevezett égi segítség szinte mindig a csalás és az átverés.

Hogy van az, hogy Mózes szétveri az Amalekitákat, aztán rá 4000 évre a keresztesek ismét az Amalekitákkal harcolnak?⁸⁰⁰

A Radu Conradu bibliai kalendáriumában Mózes Anno mundi szerint 2700 körül akciózik. Krisztus 5500-ban születik, tehát Mózes Kr. e. 2800-ban van. A keresztesek pedig Kr. u. 1200-ban. $2800+1200=4000$.

Akkor nem inkább úgy van, hogy a Tórát is a keresztes hadjáratok idejében írták?

⁷⁹⁹ „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat, et ingenii solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat, exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens, lacrimas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim celesti robore armatus, Scyticam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.” (Uo. 8.)

⁸⁰⁰ „In a word the knights of St. John are employed sometimes like Mary in contemplation, and sometimes like Martha in action: and this noble militia consecrate their days either in their infirmities, or else in engagements against the infidels Amalekites and the enemies of the cross.’ It is thus that the king of Hungary speaks of them.” (Vertot, 1818. 275-276.)

16. A hunok honosok

Minden jel arra mutat, hogy történelemírás csak az ezredforduló utánól létezik. A magyar krónikákat pedig a 14–15. században írták. Sokakat megtévesztenek az olyan nevek, mint Kálti Márk, Kézai Simon, meg Turóczy, azt sugallva, hogy magyarok írták a magyar krónikákat. Ezek csak bizonyos „doktorok” írásait másolták, saját bevallásuk szerint is. De kik is voltak a Doktorok? Ezek, akárcsak a fent említett krónikások, katolikus papok voltak, de jóval elkötelezettebbek a Szentszék iránt, mint a nemzeti krónikások. A Szentszék álma pedig nem más volt, mint egy nagy Szentbirodalom létrehozása, amelynek a legfőbb akadályai a nemzetállamok és kiváltképpen a nemzeti nyelvek voltak.

Az a meglátásom, hogy az egész történelmi paradigmát át kell írni. A történelmi írásokban azt látjuk, hogy néha egy név alá vesznek különböző nemzeteket, máskor ugyanazt a nemzetet többféle névvel nevezik. Ez pedig arra utal, hogy itt nem különböző nemzetekről van szó, hanem törzsekről és különböző foglalkozású népcsoportokról, legalábbis ami az ezredforduló körül élt népeket illeti. Mert az ezredforduló előtti legtöbb nép vagy kitalált, vagy nem akkor élt, hanem jóval később.

Amikor szkítákról olvasunk, akik a Kárpát-medencében és ettől keletre éltek, ezt nem úgy kellene értelmezni, hogy ezen a területen csak szkíták éltek. A Kárpát-medencei szkíták békés földműves és állattartó népek voltak. Ezek meg tudták termelni azt a pluszt, ami szükséges volt a szellemi tevékenységet folytatók ellátásához. Ezért fejlődhetett ki náluk a kultúra hamarabb, mint a nomád életmódot folytató népeknél. A kultúra fokát legjobban tükrözi a nyelv kifejező képessége. Amikor hunokról olvasunk, akkor egy lovas, harcias, uralkodásra berendezkedett népre gondolunk. A római (bizánci) ugyancsak uralkodásra berendezkedett nép, de ellentétben a hunokkal, ezek már hosszútávon terveznek. A rabszolgáikat inkább pénzért vásárolják meg, a háborút is inkább pénzzel (arannyal) tudják megvívni.

Az ezredforduló körül két birodalom vetélkedéséről szól a történetírás, már ami megmaradt. A bizánci Kelet-római és a pannóniai Magyar-hun birodalomról.

Kik lehettek a bizánci uralkodók és ezek alattvalói? A bizánci uralkodókat császároknak hívták. A bizánci nép inkább kereskedőkből és katonai stratégákból állt. A birodalom központja a jól védett bizánci vár. A birodalom kiterjedt a termékeny félholdtól egész a Balkánon át Pannónia határáig. A háborúkat és a birodalom rendjét leginkább zsoldosok segítségével végezték. Ha a szükség megkívánta, mindig számíthattak jó pénzért segítségre a Pontustól északra élő nomád besenyők részéről. Ezt az óriási vagyonuk miatt megengedhették maguknak, mivel a város elhelyezése kiváltságos hely volt a kereskedelemre. A hadiflottájuk sem volt lebecsülendő. A birodalom nagy része csak egy nagy gyarmat volt. Az urak (bizánciak) a legnagyobb kegyetlenséggel hajtották be az adókat. Ha ez nem volt elég, akkor idegen területeken vezetett rabló hadjáratokon szerzett zsákmányokból pótolták. A zsákmány mellett rabszolgákat is fogtak, de ezeket vásárolták is. A rabszolgák egy részét herélték.

Bizánc

Pannónia

Most lássuk a Pannóniai birodalmat. A magyar krónikákban az áll, hogy Szent István óta Magyarország (Pannónia plusz Erdély) keresztény állam. Érdekes, hogy a krónikákban, amíg Szent Istvántól kb. Könyves Kálmánig minden királyról hosszú oldalakat írnak, addig épp a pannon–bizánci háború időszakában élt királyokról alig két-három mondatot. Ez a jelenség arra utal, mint ahogy több történelemkritikus rámutatott, hogy ezen eseményeket eltolták az időben és más uralkodók neve alatt, más történelmi időbe kerültek. Erről a periódusról olvashatunk Coniate írásaiban, és nagy valószínűséggel Priscos írásaiban is, de itt már visszatolva időben az úgynevezett hun korszakba. Azonban az érdekes az, hogy amíg a krónikák és a magyar hivatalos történelem alig beszél szkitákról ebben a történelmi időszakban, addig a Coniate írásában nem magyarokról, hanem hunokról és szkitákról ír, akárcsak Priskosz, mindamellett, hogy az időtávolság több mint 700 év. Akiket Coniate hunoknak nevez, azok lehetnek a krónikákbeli kunok. Azonban a hunokra ruházott atrocitások valódi elkövetői több mint valószínű, hogy az 1241. évi mongol–tatár hordák. A hunok és a hun birodalom csak ezeknek a fantomképei. A Szent Orsolya emléktábláján nem hunok, hanem tatárok szerepelnek.

Bonfininél ezt olvashatjuk, hogy Gyula, a hunok vezére gyűlölván a kereszt zászlaját, rárontott a szüzek seregére, kegyetlenül legyilkolta őket asszonyokkal, férfiakkal egyetemben.⁸⁰¹

„Amíg Iulius, a hunok vezére, akit Gyulának hívtak, Kölnben végezte a szüzek mészárlását, addig Attila a visszamaradt sereggel a rajnai és sequáni népeket gyilkolta.”⁸⁰²

Bonfini idejében még úgy „tudták”, hogy a hunok és magyarok bejövetele közti idő csak alig száz év. Tehát a hunok vezérét is lehetett Gyulának nevezni. Aztán rájöttek, hogy el kell választani a hunokat a magyaroktól, hogy ne követelhessék „Attila Jussát”. Ezért nem szerepel Gyula a későbbi történelmi írásokban.

Ugyanígy megjelenik a Béla név is. Bonfini 47. oldal: „A hunok bejövetelekor 40.000 hun esett el, ezek közt Béla, Keve és Ladika.”⁸⁰³

Priscos írása a hunokról a következő idézett könyvben található. Ez egy szép történelmi regényhez hasonlít és reneszánsz stílusban íródott, valószínűleg nem hamarabb, mint a 16. század.

Itt részletesen leírja Chrysaphius eunuch tervét Attila meggyilkolására, és ennek a megghiúsulását. Hunok és szkiták lakják a Priscos és társai által meglátogatott pannóniai területeket, akárcsak a Coniate írásaiban hétszáz évvel később.

⁸⁰¹ „Vix haec intonuerat, quum Giulia Unnorum praefectus, vexila crucis abominatus, infesto in virgines agmine ex composito irruit ne minorem quidem in mulierculas, ac in viros ferocia sevit.” (Bonfini, 1744.)

⁸⁰² „Dum Iulius Unnorum praefectus, Giulia dictus, ad Coloniam Agrippinam tanta in virgines feritate grassatur, Attila cum reliqua parte exercitus, quisquid inter Rhenum et Sequanam populorum effunditur...” (Uo.)

⁸⁰³ „In hoc praelio quadraginta Unnorum milia desiderata, ducesque Bela, Chevez et Ladicha cecidere.” (Uo.)

Úgy a Coniate, valamint a Priscos írásában találkozunk Sirmium várossal Peoneában. Azonban amíg Coniate peonokról ír, tudniillik a peonok lázadása idézte elé az egyik pannón–bizánci háborút a 12. században, Priscos nem említ peonokat. Hogy lehetett Peonea peonok nélkül?

*Edecon (szkita), Oreszte (görög) mint Attila küldöttei a bizánci császár udvarában.*⁸⁰⁴

„Miután Edecont bebocsátották a palotába, átadta Attila levelét, amelyben I. A szökevények kiadatását kéri. II. Kéri, hogy a rómaiak tartózkodjanak azoktól a területektől, amelyeket a sajátjához csatolt, ellenkező esetben fegyveres fenyegetést helyezett kilátásba. Ez a terület, amelyik a Dunán túl Peonián és Novan keresztül egész Trákiáig nyúlik. A szélessége 15 napi járás. III. Vásárt ünnepeljenek úgy, mint régen az elfoglalt és lerombolt Naiso városban, amely ötnapi járásra van a Dunától a szkita és a római terület határán. IV. Követeket küldjön, de ne akármilyen alacsony származásúakat, hanem a konzulokból, akiknek a fogadására le fog jönni Szardikába.”⁸⁰⁵

⁸⁰⁴ „Edecon vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Paeoneam regionem ad Savum sitam, incolebat, quae ex foedere inito cum Aetio, Romanorum occidentalium duce, barbaro parebat.” (Stritter, 1771. 490.)

⁸⁰⁵ „Itaque Edecon in palatium admissus, imperatori litteras Attilae reddidit, in quibus I. de transfugis non redditus querebatur, qui nisi redderentur, et II. Romani a colenda terra abstinerent, quam bello captam suae ditioni adiecerat, ad arma iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Paeonibus ad Novas usque Traciae in longitudinem extendebatur. Latitudo autem erat quindecim dierum itinere. Neque III. forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri, sed in Naisso, quam urbem, a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et ditionis Romanorum limitem constituebat. IV. Legatos quoque ad se venire iussit, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos mittere libuerit, quorum excipiendorum gratia in Sardicam descenderet.” (Uo.)

Teodosius

A bizánci császár válasza: „Erre nincs mit mondani, ha Attila megszegi a szövetséget és megtámadja a római területeket. A szökevényekből már többet visszaadott, most csak tizenhetet. Több nincs.”⁸⁰⁶

„Maximinusnak megparancsolta, hogy mondja meg Attilának, hogy ne kérjen nagyobb méltóságú embereket követeknek... Ugyan kit találhatna Attila Sardicában, akivel tárgyalhatna, miután lerombolta azt?”⁸⁰⁷

Ez a Sardica mint nevezetes város szerepel a Coniate írásában is, de nem az V., hanem a 12. században.

„Nyáron a hunok átjöttek a Dunán és Branizobánt megszállták, erődítményeket romboltak, átmentek Zeugminumba: és Sardicát fosztogatták, így rúgták fel a szövetséget. Aminek a titkolt és igazi oka az volt, hogy Álmost, István herceg testvérét a császár az oltalmába fogadta.”⁸⁰⁸

A Priscos regényszerű írása első látásra egy ártatlan mesének tűnik, de akár a Leo pápa találkozásának Attilával, ennek is nagyon rafinált mondanivalója van.

A továbbiakban egy érdekes történetet találunk. Hatnapi járás után Priscus és társai eljutnak Pannónia nyugati felébe, ahol nyugat-római előjárókkal találkoznak, akik úgymond megpuhítani jönnek Attilát (ut Attilam lenirent), hogy szolgálta vissza nekik azokat az aranykincseket, amelyeket Constantiustól kapott ajándékba.⁸⁰⁹ Itt persze, akár csak bármelyik hazugságnál, a dolgok komplikáltak. (Csak az igazság szokott egyszerű lenni). Sirmium várának a bevétele után egy bizonyos pap aranyvázákat (kelyheket) zálogosított el, bizonyos Sylvanus kereskedőnél, hogy az így kapott pénzen megválthassa a Sirmiumból elhurcolt rabokat. A terminus lejártá után ezeket hiába próbálta visszaváltani, ugyanis Sylvanus ezeket átadta Attilának.

⁸⁰⁶ „Ad haec minime dicere, Attilam foedera Transgredientem, Romanorum regionem invadere. Et antea quidem ad eum plures, nunc vero decem et septem transfugas mittere. Nec enim plures apud se esse.” (Uo. 493.)

⁸⁰⁷ „Ore autem Maximinum ex se iusserat Attilae dicere, ne postularet maioris dignitatis viros ad se lagatos transire... Qui enim fieri posset, ut in Sardicam, que diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret?” (Uo. 494.)

⁸⁰⁸ „Sub aestatem Hunni superato Istro, et Branizobam vastarunt, moenibus dirutis faxes Zeugminum transtulerunt: et Sardicam spoliaverunt spreto et rupto foedere. Huius controversie occulta et vera causa fuit, quod Almuzen Stephani Hunnorum principis fratrem ad se profugum Imperator libentissime suscepit.” (Choniatae, 1557. 9.)

⁸⁰⁹ Stritter, 1771. 505-506.

Tudjuk, hogy hova kerültek a Kárpát-medencében talált aranytárgyak. Még egyszer bizonyosodjunk, hogy minden történelmi írás birtoklevél is. Miért nincsenek ilyen részletes írások sokkal fontosabb hunkori eseményekről? Egyrészt azért, mert meg sem történtek. Fantáziálni meg minek, ha azokból nincs semmi haszon. Ez pedig azt üzeni a magyaroknak, hogy hiába vagytok a hunok leszármazottai, a Kárpát-medencében talált kincsekhez nincs semmi közötök.

És jön egy mondat Theophanestől.⁸¹⁰ Ez a Theophanes nagyon megbízható kell legyen, ha Priszkosz tőle idéz. De mit is értsünk e zavaros mondatból, hogy Marciani császár uralkodásának első évében és nagy Valentinianus, Róma főembere idejében Attila háború indításán gondolkozott? Hát, ha a hivatalos történelem szerint Valentinianus 425 és 455 között már császár, akkor itt miért nem az?

S még valami: A „*Hoc anno (V.marg.i) Attila Aquileiam incendio devastavit.* – Ez évben Attila tűzzel felégette Aquileát.” Erről az eseményről Bonfini könyvében olvashatunk, de gondolom, hogy ezt vatikáni dokumentumokból meríthette. Abban az időben pápákról akármit nem lehetett írni.

„Hiába a várbeliek makacs kitartása, a szkita hit és szelídség, megtanulták mások példáját... Az aquileiaiak mind egy szálig elestek. Sok volt a zsákmány... A nőket férjeik szemelátára erőszakolták meg, a csecsemőket falhoz vágta az anya szemelátára. Ami a városból maradt a 454. évben, egyenlő lett a földdel, így nézett ki a régi Szkitia.”⁸¹¹

És mindezek tudatában Nagy Leo pápa ahelyett, hogy kiátkozná Attilát, még ajnározza is. Vajon miért? Erre nemsokára választ kapunk.

⁸¹⁰ „Anno primo Marciani Attilas imperatores, et Romae principem Valentinianum maxime, bello vexare studuit... Hoc anno (V. marg.i) Attila Aquileiam incendio devastavit.” (Stritter, 1771. 530.)

⁸¹¹ „Obstinatius ad haec obstinare oppidani, qui vanam Scythicam fidem et clementiam, aliorum exemplo didicerant... Aquileienses ad unum caesi omnes. Multi praede dulcedine allecti dum per latebras... Prae virorum oculis uxores incastari, caedi ante ora parentum immanissime filii infantis matribus erepti parietibus illidi. Urbem denique non prius reliquit, quam anno salutis quadragentesimo quinquagesimoquarto, humi aequatam serus Scythia prospexit.” (Bonfini, 1744.)

Leo pápa beszéde Attilához

„Nem annyira emberi, mint isteni akaratból jövünk hozzád az apostoli karral, szólt az (Leo), hidd el bűnös halandók kegyetlen királyi bírāja, és mert az isten tiszteletével meg a lelkek megmentésével foglalkozunk, jól tudjuk, hogy mennyei szándék adott téged a népeknek isteni ostorául és a nemzetek félelméül. Megértettük, hogy téged, aki a legembertelenebb nemzetből származol, az Úr nem alapos ok nélkül emelt e magas csúcsra. Mert a keresztény nép gonoszsága és istentelensége olyannyira eláradt, hogy a mindenható ostora nélkül nem lehet megfékezni, és az ég reád bízta a hatalmat, hogy az embereken végrehajtsd a büntetést. És ha türelemmel hallgatod az igazságot, hát azért tett meg haragjának hóhérjává, hogy az emberiséget kiérdemelt büntetéssel sújtsad, és kegyetlenségeddel mindaddig tombolj, amíg meg nem tudod, hogy eleget tettél az isteni igazságnak. A Mysiákat, Trákiát, a Pannóniákat, Illírikumot, Macedóniát, Acháját tűzzel-vassal emésztetted, mert ezek a római tartományok önpusztító módon nem csak ariánus, hanem mindenféle szentségtelen eretnekséggel gyötörték magukat. Ugyan-ezen bűnben volt részes az innenső meg a túlsó Gallia is. Az isteni szigor tehát eltaszította magától a halált hozó hitetlenséget és hálátlanságot, neked pedig mindeddig megengedte, hogy szélteben-hosszában öldökléssel, gyújtogatással száguldozz. Mi, akik a mindenható istent képviseljük a földön, és Péter meg Pál védelmét és tekintélyét élvezzük, akár Illírikumban, akár Pannóniában, Macedóniában, vagy Galliában elibéd álltunk volna, hogy figyelmeztessünk az ég akaratára, ha úgy gondoltuk volna, hogy eleget tettél az isteni igazságszolgáltatásnak. Most még nem múlt el az Úr haragja, a városból, mint valami kilátóból könnyezve néztük, amint lerohanod a számos római kolóniával, ősrégi várossal ékeskedő nemes Adria vidékét. Mégsem álltunk az utadba, de még csak egy hanggal sem tiltottunk el ettől, mert úgy éreztük, hogy a szellemek még engesztelhetetlenül haragszanak... A Pón alul jámbor nép él, Itália többi része mentes minden mocsoktól, és kitart az igaz hitben, mellette áll a leghathatósabb védelmező, ég és föld királya, a mindenség teremtménye. Tudd meg, hogy ha a Pón átlépsz és tovább nyomulsz, nem emberekkel, hanem halhatatlan istenekkel lesz háborúd. Vigyázz Attila...”⁸¹²

Az ajnározás így megy tovább több oldalon keresztül.

Világosan látszik, hogy a pápa úgy beszél Attilával, mint egy szövetségessel, nem mint egy ellenséggel. *Amikor ilyen apró részletekbe menő párbeszédet látunk történelmi írásokban, biztosak lehetünk benne, hogy csak utólag kitalált dolgokról van szó.* Valószínűbb, hogy ez az együttműködése a szentszéknek a barbár hordákkal IX. Gergely idejében történt, de hogy a nyomokat eltüntessék, az eseményt áthelyezték más történelmi síkba, jelesül az V. századba.

Attila felelete: Engem nem a pápa beszéde ijesztett meg, hanem két őszszakállú ember, akik a pápa fölött megjelentek fenyegetően, karddal a kezükben.

Ezek után azt mondhatnánk, hogy egy szép kis mesével van dolgunk. Pedig ezek nagyon is komoly figyelmeztetések. Az Egyház embere, aki Isten képviselőjének tartja magát, sosem riadt vissza a legaljasabb árulástól és vérontástól, amikor úgy látta, hogy a hívei elpártoltak tőle. Mindig akadt egy próféta, aki megjósolta a büntetést. A büntetést mindig más népek hajtották végre, ugye, Isten akaratából, és legtöbb esetben épp a próféta árulása révén.

⁸¹² „Quando Christianae gentis iniquitas et perfidia usque adeo redundarat, ut sine divino flagello coerceri non posset, potestatem exigendarum ab hominibus poenarum tibi Deus delegavit. Et si veritatem tolerantius audiveris, te irae suae idcirco carnificem effecit, ut debitis homines poenis afficeret et eousque tua saevitia fureres, quoque divinae justitiae factum satis reputaveris. Mysias, Thraciam, Pannonias, Illiricum, Macedoniam et Achajam ferro incendioque vastasti: quia hae populi Romani provinciae non modo Ariana, sed varia quoque heresi contemperate, perniciosissime laborarunt, huius etiam criminis ceterior ulteriorque Gallia rea fuit... Intra Padum gens pia viget, caeteraque Italia ab omni labe exempta, in orthodoxa fide consistit, propugnatorem habet optimum, ac coeli terraque Regem omniumque rerum creatorem. Si traiecto Pado ultra contenderis, non cum hominibus, sed Diis immortalibus bellum tibi esse senties. Cave tibi Attila...” (Bonfini, 1744. 100)

1235-ben Juliánus barát ázsiai küldetésén van, úgymond felkeresni az ottmaradt magyarokat. Miután visszatér, azonnal felkeresi IX. Gergely pápát. Ebből látszik, hogy ez nem saját és nem egy nemzeti kezdeményezés volt. Gergelynek sok baja volt, nemcsak az eretnek népekkel, de magával II. Frigyes német császárral is. Utólag kiderült, hogy a pápa titkos szövetségben állt a mongol-tatár kánnal, hivatalosan „a török inváziót megelőzendő”. Ekkor a tatárok feldúlták fél Európát. Ezeket az eseményeket vetítették vissza a hun korszakra. Akkor is, mint itt is, a nép menekül a hunok, itt a tatárok elől dél felé, az Adriai-tenger partja felé. A főemberek akkor is, mint most, átmennek egy szigetre. Itália akkor is, mint most, nagyrészt megmenekül.

A Szentatya (IX. Gergely) nem volt egyedül. Az alábbi idézetben található, a hunok idejében tevékenykedő szent emberek, valójában épp a tatárjárás ideje alatt élhettek más név alatt. A francia katolikus egyház legnagyobb ellenfele a katar szekta volt, amely a 13. század elején a virágkorát élte.

„Mindez a nagy Gallia összeomlásával fenyegetett: és ez a Nicasius gyakran megjövendölte, és Amanus Aureliensis püspök is, aki isteni bosszúért imádkozott, kitartóan hívta a Gallokat a bűnök megvallására és az igaz hitre való megtérésre.”⁸¹³

A történelmet a 15–16. században véglegesítették. A minta a Biblia volt. Amint tudjuk, a bibliai történetek úgy lettek megszerkesztve, hogy minden időkre érvényesek legyenek. Jézus Dávid fia, habár semmi köze hozzá. A Babilon lehet bármely történelmi birodalom, amely nem fogadja el a bibliai Istent. Ezért vetíthették a tatárjárási eseményeket 700 évvel vissza az időben, semmi lelkiismeret furdalás nélkül a papok, akik a történelmet írták.

Azt már román történészek is elismerik, hogy a dáko-román elmélet megbukott. A régi történelmi írások szerint a 12. századi Kárpát-medencében hunok és szkíták éltek, ettől délebbre pedig a vlachok. Ebben az időben a népek nevét a foglalkozás határozta meg. *A szkíták földművesek* (nem hiába angolul a scyth=kasza, scythian=szkita), *a hun (kun) állattenyésztő nép* (ezek inkább lovak és szarvasmarha tenyésztéssel foglalkoztak), a szász (német) iparos, a vlachok (oláhok) juhászok. Ebben az időben nem lévén annyira őrzött határok, mint most, az állattartók nem voltak helyhez kötve, mint a földművesek. Így a hunok (kunok) és a vlachok (oláhok) jelenvoltak úgy a Kárpát-medencén belül, mint kívül. A román név a bizánciak neve. Régi térképeken Bizáncot Romániának nevezik. Bizánc törökök általi megszállása után sok bizánci jött a Dunától északra, magukkal hozva a bizánci kultúrát és vallást. A bizánci kultúra egyik fő eleme a rabszolgatartás. Ez meg is maradt Dél-Romániában egészen a 19. század közepéig. A rabszolgatartás tárgyai a cigányok voltak. Ebből kifolyólag Románia ugyanolyan problémákkal áll szemben, mint az Egyesült Államok.

⁸¹³ „Quae quidem omnia ingentem Galliae ruinam minabatur:et haec Nicasius saepe praedixerat,et Amanus Aureliensis episcopus,qui ut divinam deprecarentur iram,assidua concione Gallos ad resipiscentiam,ac veram religionem hortabatur.” (Bonfini, 1543. 58.)

Ha helyesen akarjuk értelmezni a történelmet, figyelembe kell vegyünk annak a módját, ahogy azt megalkották. A módszer ugyanaz, mint a Biblia megalkotásánál, amit, tudjuk, hogy nagyon sok írásból válogattak össze. Történelmi írásokból is rengeteg volt, de ezek nagy részét ugyanúgy eltüntették, mint az úgynevezett apokrif bibliai szövegeket. Elvégre mindkét kategóriát papok írták. A válogatás akkor kezdődött, amikor felállították az időskálát, és az írásokat szinkronba kellett hozni olyanképpen, hogy ne legyen köztük ellentmondás. Ennek érdekében ahol kellett, ott belejavítottak, kivágtak, hozzáadtak (ezt expurgálásnak hívták, régi könyvekben ezt fel is tüntetik), de voltak olyan írások, amelyeket kivontak a forgalomból, mivel expurgálással se lehetett ezeket szinkronba hozni a főáramlattal. Ilyen könyv Kedrenosznak az Annalése. Ez a procedúra a XVI. században történt, és jezsuita papok hajtották végre.

Szarvasüldözés

„Valentinus halála után a rómaiak ennek testvérét, Valenst kiáltották ki augusztusznak, aki három évig uralkodott. Ennek uralkodása alatt a gótok átkelve a Meotiszi-mocsarakon, követve a szarvast, Trákiának két különböző részében telepedtek le, és egyik a másikkal harcban állt.”⁸¹⁴

Tehát nem kergették őket a hunok, hanem ők kergették a szarvast.

„Pius pápa a történelem írásaiban állítja, hogy a hunok a Meotiszi-mocsarakon átkelve Európába jöttek.”⁸¹⁵

A pápa nem említi a szarvast, de annál inkább említi ezt Jornandes, és a magyar krónikák.

Tehát úgy néz ki, hogy amikor ezt a könyvet írták, még nem volt teljesen kidolgozva a gót elmélet. Lehet, hogy egyenesen a hunokat próbálták gótosítani, és amikor ez nem sikerült, akkor legyártották a külön gót eposzt. Ez abból is látszik, hogy itt a gótokat nem kergetik a hunok, ellenben a gótok olyan pusztítást végeznek, mint amilyeneket a hunoknak tulajdonítanak:

„A harmadik évben a gótok ismét betörnek római területekre, húsztartományba, ezek közt Szkítia, Mysia, Trákia, Makedónia, Achája és a görög világ területei.”⁸¹⁶

A hivatalos történelmi írásokban Attila, II. Teodosiusz és Marciánusz császárok idejében tevékenykedett. Azonban Kedrenosznál hiába keressük Attilát, sehol nem találjuk, de még a hunokat sem. Itt az említett császárok idejében csak gótokról ír.

Fizikai jelenség, hogy amikor egy közegben valahol vákuum keletkezik, azt nemsokára betölti a közeg azon része, ahol a nyomás a legnagyobb. Analóg módon érvényes ez a történelemre is. A XVI. század elején, amikor a Magyar birodalom megsemmisült a törökökkel vívott harcban, már nem volt ki igényt tartson a dicső hun múltra. Így ezt a vákuumot az akkori leg-erősebb európai birodalom, az úgynevezett Német Római Szent birodalom próbálta betölteni. Így a hunok helyettesítését a gótokkal nem is Kedrenosz követhette el, hanem azok, akik az írásait expurgálták. Csak később ébredhetek rá, hogy ez a csalás túl átlátszó, ezért később legyártottak külön egy gót történetet.

„Theodosius császársága alatt a gótok négy nemzetségre oszlanak, úgymint gótok, hipogótok, gepidák és vandálok. Akik közül az avarok kezdték a római területeket vegzálni.”⁸¹⁷

⁸¹⁴ „Exinde Romani Valentem eius fratrem Augustum salutant: is imperavit triennium. Eo imperante, Gothi traiecta Maeotide palude, praeceunte cerva, in Traciam venerunt: inque duas divisi partes, bellum altera alteri secerunt.” (Cedrenus, 1566. 257.)

⁸¹⁵ „Pius etiam Romanus pontifex suis historiis, Hunos Meotide palude transmissa in Europa migrasse.” (Uo.) „Tertio anno rursus Gothi in Romanorum ditionem impressione facta, provincias viginti plures depopulati sunt, Scythiam, Mysiam, Thraciam, Macedoniam, Achaïam, et universam Greciam.”

⁸¹⁶ „Tertio anno rursus Gothi in Romanorum ditionem impressione facta, provincias viginti plures depopulati sunt, Scythiam, Mysiam, Thraciam, Macedoniam, Achaïam, et universam Greciam.” (Uo.)

⁸¹⁷ „Eo (Theodosius) imperante, Gothi in quatuor gentes divisi sunt, in Gothos, Hipogothos, Gepidas, et Vandalos. Ex quibus Abaris cepit Romanam ditionem peragrari.” (Uo. 281.)

„Ez időben uralkodott Itáliában bizonyos Romulus Augustulus anno conditae urbem 1080 (Kr. u.304).”⁸¹⁸

Ezek után, ugye, fogjuk a könyvet és dobjuk a szemétkébe, mert hát ez nem egyezik a hivatalos történelemmel. Azonban Kedrénosz is pap és igazhívó keresztény volt, ráadásul az első, aki a világtörténelem időrendjét felállítja a világ teremtésétől az ezredfordulóig, és nála jelenik meg először a Jézus anno mundi szerinti születési éve, az 5500-as év. Ezért nem lehet Kedrénoszt csak egyszerűen a sarokba állítani, mint aki nem tanulta meg a leckét. Itt egyszerűen csak arról van szó, hogy amikor Kedrénosz írt, ennyit tudtak a történelemből, vagy ennyi maradt az expurgálás után.

Előbb volt egy meglehetősen meglehetősen mondat: „Akik közül az avarok kezdték a római területeket vegzálni.”⁸¹⁹ Ennek az értelmezését inkább másra hagyom.

Kedrénoszról nem találunk semmilyen személyi leírást. Ellenben tőle megtaláljuk II. Teodóziusz császár személyleírását:

„Teodóziusz császár spanyol nemzetiségű volt, nemes, és a szép csodálója, szelíd, és az igaz hit professzora. Egy nagy háborúban legyőzte Trákiában a barbárokat. Az alkata közepes, a talpától a fejbúbjáig becsületes: az arca pirosas, bronzvöröses a haja, keskeny görbe orr, kedves a beszédében, viselkedésében jeles.”⁸²⁰

Mivel II. Teodóziuszról, úgymint a legtöbb római császárról, nincs hiteles képmás, ezért inkább azt kell feltételezzük, hogy Kedrénosz ilyennek képzelte, és lehet, hogy a saját önarcképet írta le. De az is lehet, hogy ezt a leírást a XVI. századi expurgálás közben iktatták be, ugyanis ekkor lepték el a spanyolok Itáliát és Görögországot.

Az olvasó felteheti magának a kérdést, hogy ha nem voltak hunok, miért hívták sok ideig a magyarokat hunoknak, és Magyarországot Hungáriának?

Az 1825-i országgyűlés alkalmával Gróf Széchenyi beszédét kísérő taps és ováció után az egyik hallgató ezeket mondta: „Már a mai új generáció a magasból az eget is lehúzná, hogy az ősi népet megtérítse. A hunok (honiak) mindig meg fogják őrizni dicséretesen a nevecskédet.”⁸²¹

Miután a Gróf súlyos szavakat mondott a magyar állapotokról, és a nemes képviselők érintve érezték magukat, az egyik képviselő gúnyos szándékkal mondta a fent idézett mondatokat, de nem biztos, hogy Széchenyi is hallotta ezt.

Itt a „honos” latin kifejezés, ugye, honiakat jelent, de a latin nyelv a magyar hivatali életben használatos volt már a 12. századtól. Azonban ebben a korban a magyar nyelvben az o-t és az u-t gyakran fölcserélték. Vagyis *a hun nem egy migrációs népre, hanem a Kárpát-medencén belül élő népre vonatkozik. A Kárpát-medence volt a hon, az itt élők a honosok (hunok). A honos latin jelentése nemes. Tehát eredetileg az őshonosok voltak a nemesek és nem az úgynevezett honfoglalók leszármazottai.*

⁸¹⁸ 286.old: „Eo tempore Romulus quidam Augustulus imperator Italiae sit annis 1080 post conditam á Romulo Romam. Itaque Occidentis imperium, quod á Romulo primum initium habuit, tanto post tempore in alio Romulo desijt.” (Uo. 286.)

⁸¹⁹ Uo. 281. 259.old: „Theodosius imperator natione fuit Hispanus, nobilis, et bello admirandus, pius et vere religionis professor. Is statim Barbaros in Tracia magno prelio superavit. Statura fuit mediocri, a calce ad verticem usque inculcata: subrufus faciem, fulvo capillo, naso tenui et incurvo, graciosus in colloquio, moribus venustissimus.”

⁸²⁰ „Theodosius imperator natione fuit Hispanus, nobilis, et bello admirandus, pius et vere religionis professor. Is statim Barbaros in Tracia magno prelio superavit. Statura fuit mediocri, a calce ad verticem usque inculcata: subrufus faciem, fulvo capillo, naso tenui et incurvo, graciosus in colloquio, moribus venustissimus.” (Uo. 259.)

⁸²¹ „Jam nova progenies coelo demittitur alto, Antiqua populum sub religione tueri. Semper **honos**, nomenque tuum laudesque manebunt!” (Balásfalvai Orosz, 1832. 103.)

Egy másik példa a könyv későbbi oldalán ez a mondat: „Azonban az a legragaszkodóbb hazafiú, ki egyszersmind ragaszkodó jobbágy is, és az a legragaszkodóbb alattvaló, ki egyszersmind ragaszkodó honos is.”⁸²² Ebből a mondatból látszik, hogy a honos mint nemes szó, inkább az ősi erényhez köthető, mint a hatalomhoz vagy gazdagsághoz.

⁸²² Uo. 112.

17. Még a híre is kivesszen!

Vizsgáljuk meg, hogy mennyire hihető a honfoglalás elmélete.

Iohannis Nauclerus krónikája szerint a hunok bejövetele: „A Krisztus születésétől számított 373-ik évben, első Damasius pápa és Valente császár idejében, a hungárok Szkítiában nagy néppé sokasodván, megszállták a nyugati régiókat, amint a magyarok történetében áll... Kádár, a Hunok királya átment a Meotiszi-mocsarakon, kitesztotta a gótokat, és vihként kezdte fosztogatni a vidéket... Rövid idő alatt a hunok átmentek a besenyőök, a kumánok, az albok, a szuzdalok, a ruténok földjén és a fekete Kumánia földjére értek, amit úgy gondolnak, hogy Moldova volt. Legyőzték jöttükben a barbár népeket, átkeltek a Tana folyón és végre Pannóniába értek. Ahogy Mátyás királynak a magyar krónikáiból olvashatjuk, ezt a régiót, amit most Magyarországnak hívnak, régebb Pannóniának nevezték, mivel kenyérben [pane] nagyon gazdag volt. Azonban Aeneas Silvius Piccolomini szerint, aki később II. Pius pápa, nem helyes Pannóniát Magyarországnak nevezni. Mert Pannónia magában foglalja nyugatról a Norikumot az Enns folyóval, keletről Moesiát a triballokkal és a Száva-folyóval, amelyek nagyjából körülhatárolják Ausztriát, és amihez hozzá adódik Stíria is. A magyar nemzet birodalma azonban sokkal nagyobb, mint maga Magyarország. Mert hozzá tartozik Dalmácia a szlávokkal, Bosznia az illírekkel, Moesia a triballokkal, akiket szerbeknek vagy rácoknak is hívnak, ugyanúgy magyar fennhatóság alatt vannak a géták, akiket részben oláhoknak, részben transzilvánoknak neveznek. Ezt a provinciát, amely az Ister (Duna) folyóig terjed, Octavianus császár idejében szerezték meg először a rómaiak, Bathone, Pannoniai királyát alávetve. A dákok, akik ugyanezt a vidéket lakták egykor, nem kis harcok után elhagyták a Pannónia kövér földjét, s a Norvég-tenger partjainál telepedtek meg. Miután kinézték maguknak a hunok ezt a vidéket, nem akartak továbbmenni, hanem gyerekeikkel, asszonyaikkal itt letelepedtek. Ebben az időben Pannóniát a longobárdok, az alemánok (németek) és az itáliaiak lakták, Matrinus Longobárdus tetrarcha alatt. Moesiát Achajával, a két Trákiát, Dalmáciát és Makedóniát egy bizonyos Romanus kormányozta.”⁸²³

Lehet, hogy Nauclerus Pius pápával próbálja hitelesíteni azt a történelmi törekvést, amely a magyarok megsemmisítése irányába ment. De az is lehet, hogy Pius, aki *az Ens (Aeneas)-folyó* nevét is viselte, különösen jó kapcsolatokat ápolt az osztrákokkal. Itt még nyakon lehet csípni a hazugságot, mert még nem volt annyira kifinomítva a történelem, mint ma. A Német-Római Szent birodalom szószólója nem is írhatta volna másképp, minthogy előbb minden ország a németeké és a rómaiaké volt.

⁸²³ „Anno autem Dominicæ incarnationis 373, sub Damaso papa primo, et imperatore Valente, Ungari in Scythia creverunt in magnum populum, unde invadere statuunt Occidentales regiones, ut tradit Ungarorum historia... Cadar dux Hunnorum transitis paludibus Meotidis, ac Gottis gente robusta pulsus tanquam turbo omnia vastare coepit... Brevis Hunni Bessos, Cumanos, Albos, Susdalos, dehinc Rutenos percurrentes, in nigram Cumanam, que nunc Moldavia creditur, deveniunt. Perdomitis in transitu universis barbaris, a Tanai flumine tandem venerunt in Pannoniam. Haec regio olim à panis ubertate, Pannonia denominata est, que nunc ab Ungaris Hungaria vocitatur, ut legitimum in chronicis Ungarorum ad Mathiam regem. Sed Aeneas Silvius, postea Pius II. dictus, negat Ungariam Pannonie terminos implere. Pannonia enim continebat ab ocazu Noricum, Aenumque, amnem, ab ortu Moesios ac Triballos et flumen Savum, intra quos limites Austriae magna portio clauditur, Stiria quoque. Imperium autem gentis Ungarice, multo latius est, qua ipsa Hungaria. Nam et Dalmatae, quos et Sclavos, et Illirici quos Bosnenses, et Triballi seu Moesij, quos tum Servios tum Rascianos appellunt, et Getae, quos partim Valachos, partim Transilvanos nominant, Ungarorum imperium subierunt. Hanc provinciam, quatenus circa Istrum extenditur, sub Octaviano Cesare Romani primum obtinuerunt, Bathone Pannoniorum rege subacto. Dacorum etiam populus certam eiusdem regionis partem olim inhabitasse, tandem non sineurbatione secessisse, ac relicta pingvi Pannonie tellure, maritima loca Norvegiae proxima occupasse, ac sedem ibi fecisse, perhibent. Conspecta igitur hac regione Hunni non ulterius procedere, sed cum liberis et uxoribus ibidem manere statuerunt. Incolebant eisdem temporibus Pannoniam Longobardi, Almani et Italici erat tetrarcha quidam nomine Matrinus Longobardus. Moesiae vero, Achaiae, utriusque Tracie, Dalmatie, et Macedonie, presidebat quidam Romanus.” (Nauclerus, 1564. 636.)

A szövegből azt látjuk, hogy egyenesen hungárokról van szó, vagyis nem tesz különbséget hunok és hungárok között. A Cadar (Kádár) magyar értelmű szó. A Szkitia lehet Erdély, mint ahogy Hérodotosz írásaiból ki lehet következtetni. A Meotiszi-mocsarak miért ne lehetnének a Tisza–Duna vidéke. Az említett népcsoportok a 900-as években mind jelen voltak a Kárpát-medencében. Hogy a fekete Kumánia Moldova lenne, az csak utólagos feltételezés (creditur). A Tana folyó pedig lehet a Duna. Ha a 373 évhez hozzáadjuk az 532 évet (ez a húsvét-ciklus, amit be lehet toldani az időskálába anélkül, hogy megbolygatnánk a Nap- és a Hold-ciklust), megkapjuk a 905-ös évet, amikor a magyarok visszaverték Arnulf német császár támadását és lerohanták Európát. (Lehet, hogy a kilencszázas évek előtti magyar történelem csak legenda? Ennek nagy a valószínűsége, ha figyelembe vesszük a nagy bizonytalanságot a magyarok bejövetelével kapcsolatban). A 15. században a Kárpát-medencei magyarság a keleti és a nyugati birodalmak számára ismeretlen volt, mivel a Kárpátok védőgyűrűje miatt addig nem tudták őket meghódítani. Mivel a keleti és a nyugati birodalom kulturális és politikai szempontból egységes volt, így a magyarság idegen elemnek számított a nagy római birodalom testében, amely egy Keresztény Szent Birodalommá akart válni. A magyar kultúra nagyban különbözött az európa-itól, de nem azért, mert Ázsiából, vagy valahonnan máshonnan származott, hanem mivel a Kárpátok miatt elszigetelődött a többitől.

A magyarok bejövetele: „Az Úr szerinti időszámítás 744. évében a hunok nagy sokasága kijött a lakhelyükről, háborút indítva Pannónia ellen, ahol a hunok azelőtti maradékai szövetségben éltek, megtámadva azt a helyet, aminek a neve Erdély. Hét seregbe oszolva, hét erődítményt építettek, amely után a mai Keresztény államot is hétvárnak hívják. De a barbár vezérek közül a leghatalmasabb Árpád volt, aki lassan előrenyomulva, Gyulafehérváron várat épített. Kivonult elébe Zvatopolingus a hadnagyjaival, de békésen. Így átadta Pannóniát Árpádnak. Hat év eltelte után kezdte támadni a szomszéd népeket... Számomra nem bizonyított egyes kronológusok állítása, akik Árpád tetteit Konrád császár idejére teszik. Mert valóban vannak a magyaroknak mozgásaik Konrád uralkodása alatt, amelyeket a Svábok megállítottak.”⁸²⁴

Itt, amikor a magyarok bejövetelét írja, normálisan hungárokat kellene írjon, és ennek ellenére hunokat ír, de hogy honnan jönnek, nem említi. Úgy tűnik, hogy a birodalom történéseinek nem tetszett a 744-es év, mivel túl közel volt a hunok létezéséhez. A végén, amint tudjuk a mai történelemkönyvekből, sikerült nekik áttenni a 890-es évekre. Tehát *nincs megbízható érv arra, hogy a magyarok valahonnan jöttek a Kárpát-medencébe.*

Egy népnek, akit most magyarnak hívunk, egykor mindene megvolt bőven: kenyere, bora, hala, vada, sőt a Kárpát-koszorú olyan védelmet biztosított számára, ami miatt csak nagyritkán volt kénytelen fegyvert fogni. Emiatt sokáig nem is alakult ki a magyarság tudatában az alá-fölérendelő birodalmi eszme. Amíg a magyarság nyugodtan aludta Csipkerózsika-álmát, addig a Kárpát-medencétől nyugatra és keletre kialakult két nagy keresztény birodalom. Nyugaton a Német-római, keleten a Bizánci. Mindkét birodalom élén kettős hatalom állt, a császár és az egyházfő. Mindkét birodalom címerében a kétfejű sast láthatjuk. Ha nincs köztük a Kárpát-medencei „pogány” nép, talán a két birodalom rég egyesülhetett volna, hogy létrejöjjön a régen áhított „egy akol és egy pásztor” állapot. Az európai keresztény gondolkodásmód, aminek a szellemi alapja ma már az Ótestamentum ideológiája, másképp nem tudja elképzelni a világbékét, csak ha mindenki aláveti magát egy központi hatalomnak. Mivel maga a keresztény vallás gyengének bizonyult egy ilyen hatalom gyakorlására, „a cél szentesíti az eszközt” elv alapján

⁸²⁴ „Hoc tempore circa annum Domini 744 infinita Hunnorum multitudo finibus suis egressa, bello Pannonias, ubi Hunorum prima colluvies confederat, lacescit apud locum cui Herdel est nomen. Partita in septem exercitus turba, hi septem ibi castra munierunt, firmum hodie Christianae Reipublice presidium, septem castra appellantur. Sed e barbarorum ducibus erat potentior Harpad, qui longius progressus, ad Albam castra metatus est. Occurrit ei Zvatopolingus Pannonum dux magna suorum manu, verum imbelli. Itaque ceso Pannone, Harpad victor regionem obtinuit. Inde post annos sex, vicinos infestare coepere... Neque vero mihi quorundam chronograforum sententia probatur, qui Harpadi huius gesta in Imp. Cunradi tempora referri putant. Sunt enim alij Hungarorum motus Cunrado primo imperante, quos compescuisse Svevos legimus.” (Uo. 792.)

összeszúrta a levelet a pénz fegyverét birtokló világelittel, így lecserélve a Krisztus Istent a Pénzistenre. Ha elolvassuk a Bibliát, azt látjuk, hogy a vallási vezetők bármennyire is szembementek az erkölccsel, sosem magukban keresték a hibát, hanem a népben, amely elpártolt tőlük. Ilyenkor mindig megjósolták az Isten büntetését, aztán ők maguk idézték azt elő áruházzal. Az Isteni büntetés ugyanis legtöbbször idegen népek részéről jött.

Ioannes Goropii Becani, írásában II. Fülöp Spanyol király részére, habár nem mindenben ért egyet Aventinusszal, azért a német-római birodalmi eszméket vallja.

„Számomra nyilvánvaló, hogy a hungár név nem az ugor (hugri) névből származik, mint azt Aventinus tévesen állítja, hanem már jóval Arnulf ideje előtt a hungár név ismert volt, előbb természetesen Cholchos mellett, ezután a Dunánál, Ammianus Marcellinus tanúsága szerint, aztán Szarmácia részein, amelyeket az avarok bírtak, a Norikum vidékén, ahol Nagy Károlynak sok gondot okoztak, és amilyenell a frank fegyveres erők rég nem találkoztak.”⁸²⁵

A Cholchost egyesek a Kaukázussal azonosítják. Maga a szó görög eredetű és köves hegyvidékre vonatkozik. A Kaukázustól egyből nem lehet a Dunához érni. Hihetőbb az, hogy a Cholchos Erdély hegyei, a Kárpátok.

A magyar évkönyvekből tudjuk, hogy Arnulf megtámadta és elfoglalta a morvák földjét. Itt viszont az áll, hogy Arnulf a magyarokat hívta segítségül a morvák leverésére. De vitatott kérdés, hogy akiket Arnulf hívott, azok a Kárpát-medencében már bent lévő magyarok, vagy azok az ázsiai magyarok, akiket Aventinus ugoroknak nevez.

Kifejti, hogy nem ért egyet azzal az állítással, hogy a magyarok mint ugorok, akik valahol távol, az Ázsiai részeken éltek, majd Arnulf hívására jöttek volna be Európába, sok nyomorúságot hozva a keresztény lakosságra: „Tudniillik, hogy az utolsó északi sarkkör mérhetetlen vidékéről a rengeteg nemzetségen keresztül, járhatatlan sűrű erdőkön, járhatatlan mocsarakon, harcos népeken keresztül, Arnulf hívására megérkeztek Moráviába... Csoda, hogy nem Skandináviából hozták ki őket, úgy, mint a longobárdokat, a gétákat és a gepidákat, és sok más nemzetet, akik közelebbiek voltak, mint az ugorok. De ebből elég. Ismét visszatérve az avarokhoz, akik a bojokkal keveredtek, ami után a bojaváriaknak hívták őket, vajon miért tűnik visszatérőnek Aventinus szemében a Bavar név?”⁸²⁶ (Mi már tudjuk, hogy miért.)

Becani mint tárgyilagosan gondolkodó kívülálló, nem értette meg, hogy *Aventinus, aki, mint Jordanes, vagy bármelyik hódító nép fia, azt szeretné, ha a meghódított föld őslakos népének még a híre is kiveszne.*

A „*Rerum hungaricarum scriptores varii historici geografici. Anno MDC*” valójában a Turóczy krónika.⁸²⁷ Vizsgáljuk meg a következő állításait, amelyek a magyarok ősi lakhelyére vonatkoznak: „Isidorus azt a nagy külső vidéknek [tudniillik a magyarok őshazájának] a magasabb részét Ázsiába, az alacsonyabb részét Európába helyezi... Dionisius és Paulus Orosius

⁸²⁵ „Mihi satis est ostendisse, Hungaros non ab Hugris, ut Aventinus Iugros vitiose vocat, quo vox ad Hungaros alluderet, descendisse, sed multo ante Arnulphi etatem Ungarorum nomen cognitum fuisse, prius quidem apud Colchos, deinde ad Istrum, Marcellino teste, postremo vero in Sarmatiae ea parte, quam Avari sive Avarini quondam tenerunt, ad quam é Norico á Carolo Magno multis cladibus compulsi efugonerant, quo longe remoti Francorum arma non amplius experirerunt.” (Goropii Becani, 1569.)

⁸²⁶ „Scilicet ab ultimo Aquilonis cardine per tam immensa terrarum spacia, per tot diversas et maximas intermedias gentes, per tot invios saltus, tot invias paludes, per tam bellicosas nationes, ad Moraviam invadentem, Iugri evocati ab Arnulpho fuissent. Paratum sane et in foribus auxilium, si volando cum gruibus inde venire potuissent... Miror cur non et hos é Scandia eduxerint, perinde atque Longobardos, et Getas, et Gepidas, et ceteras complures nationes: cum ea multo propius quam Iugra distaret. Sed satis de his. Rursus ad Avaros redeuntés dicimus eorum quosdam se Bois coniuncsisse, qui Boiavari commisto nomine sunt vocati, ac deinde eorum vitio, qui compositionem hanc ignorabant, Boioarij, quod posterius nomen, miror qua de causa Aventino adeo placuerit, ut Bavarorum appellationem fere abominetur.” (Uo. 779.)

⁸²⁷ Turocz, 1600.

Szkitiát ilyképpen Ázsiában az Imaum-hegy belső és külső felére teszi.”⁸²⁸ Ez a „*hoc est imaum Caucasum*” (vagyis hogy az Imaum-hegy a Kaukázus), gondolom, később lett beszúrva.

Vajon melyik hegynek van külső és belső fele a Kárpátokon kívül? És az is lehet, hogy az említett történészek korában Ázsiát még nem tölték a Kárpátoktól keletre.

Hérodotosz két Szkitiáról beszél, amelyekből az egyik a Kárpát-medence. A fenti írások tökéletesen megfelelnek a Kárpát-medencének, de egyáltalán nem találunk a Kaukázusra. A XVI. században, amikor a földrajzi ismeretek kezdtek kiterjedni Ázsiára, ezt a tudást kezdték használni a történelem hamisítására.

II. Pius pápa, aki Mátyás király idejében élt, így ír: „Számunkra ismeretlen a föld nagy része, csak a Római birodalmat és a Nagy Sándor által uralt területet ismerjük.”⁸²⁹

Hogy mennyire nem volt egyértelmű a magyarok ázsiai származása, és hogy mennyire törekedtek, hogy ezt bebizonyítsák a fenti könyv írása idejében, az a következő alcímből látszik:

„*Argumentum quod Scythia, de qua egressi sunt Hunni sive Hungari, sit in Asia.*—Érvelés, hogy az a Szkitia, ahonnan a hunok vagy hungárok kijöttek, Ázsiában van.”⁸³⁰

De hát a hunok, ugye, a Meotiszi-mocsarokból jöttek ki. Tehát abban az időben az is Ázsiának számított. Ahogy a földrajzi ismeretek nőttek, úgy Ázsiát mind keletebbre tölték. Hérodotosz idejében Erdély még Ázsiának számított.

Hogy Turóczy magyar volt, vagy csak a neve volt az, nem tudom, de amilyen helytelenül írt le egyes magyar neveket, abból látszik, hogy nem ismerte a magyar nyelvet. A következő mondatból látszik azonban, hogy némi kötődése volt a magyarokhoz: „Az, hogy a fennebb említett Paulus Orosius és Dionisius szerint a hunok, vagyis magyarok az ázsiai Szkitiából származnak, számomra nem szégyen.”⁸³¹

Az ázsiai származás, ahogy ma ismerjük Ázsiát, egyáltalán nem szégyen, csak hogy abban az időben a Meotiszi-mocsarak még Ázsiában voltak, és innen akarták „kihozni” a hunokat meg a magyarokat. Az, hogy a magyarok Ázsiából jöttek ki, egyben azt is jelentette, hogy a Meotiszi-mocsarokból, vagyis egy mocskos, bűzös helyről, ahol inkább a disznók dagonyáznak. Ha ez nem lenne elég a megszégyenítéshez, nézzük meg, hogy hogy hívták Álmos anyját. Emese az emséből (koca disznó) lett leképezve, ami egyáltalán nem egy kedves név nő számára, de tökéletesen illik a származási helyhez. Tudjuk, hogy ez csak legenda, de jól szolgálja az önbecsülés tönkretételét. Tehát, *amíg a magyarokat a török gyilkolta, addig a keresztény Európa írt a magyaroknak egy szégyenletes történelmet, hogy szégyelje a magyar a származását, és minél hamarabb tűnjön el szégyenében.*

Érdekes, hogy a magyar krónikákban nincs említés az avar korról. Az itt bemutatott írásokban látszik, hogy nincs különbség a hun és a hungár között. Ez azt jelenti, hogy nincs külön hun és külön avar meg hungár (magyar) korszak. *Előbb kettévágták a magyar történelmet, aztán hogy a két részt jól elkülönítsék, beszúrtak egy avar korszakot.*

Na de mi van, ha ezt a hazug történelmet egy pápa szentesíti? Akkor már megfellebbezhetetlen: „Pius pápa a történelmi írásaiban állítja, hogy a hunok a Meotiszi-mocsarakon átkelve Európába jöttek.”⁸³²

Ezt az állítást azzal próbálja indokolni, hogy a 13. században szerzetesek jártak Ázsiában, ahol magyarokkal találkoztak. Csak hogy ezeket a szerzeteseket IX. Gergely bízta meg, azzal a

⁸²⁸ „Nam Isidorus illam maximam fore regionem, partemque eius superiorem in Asia, inferiorem vero in Europa ponit... Dionisius et Paulus Orosius Scythiam tantummodo in Asia intra et extra Imaum montem, hoc est imum Caucasum collocant.” (Uo. 8)

⁸²⁹ „Ignota esset nobis terrarum maxima pars: nisi Romanorum principatus et magni Alexandri potentia orbem aperuisset.” (Uo. 12.)

⁸³⁰ Uo.

⁸³¹ „Paulum Orosium et Dionisium Alexandrinum Philosophum supradictos sequi, idque quod Huni sive Hungari primam in Asiatica Scythia natalis soli sedem, habuerint, me referre non pudet.” (Uo.)

⁸³² 12. old.: „Pius etiam Romanus pontifex suis historiis, Hunos Meotide palude transmissa in Europa migrasse.” (Uo. 12.)

céllal, hogy II. Frigyes ellen a mongol–tatár sereget behívja Európába. Aminek az eredménye az 1241-i tatárjárás lett.⁸³³

Amint látjuk, a magyarság nem sok jót köszönhet a pápának. Az 1241. évi tatárdulást IX. Gergelynek. Az 1444-es Várnai vereséget IV. Jenőnek, mivel rávette I. Ulászlót, hogy szegje meg a törökkel való békemegállapodást. II. Piusnak a szégyenletes őstörténetünket. II. Gyulának a Dózsa György-féle parasztlázadást, mivel belelovalta Bakócz Tamást egy keresztes hadjáratba. És ki tudja, hogy még mi mindenről nem is tudunk.

Hogy ne csak rosszat mondjunk a pápákról, említsük meg IV. Kelemen, aki a leírások szerint valóban korrekt volt: „Kelemen tehát 1265-ben kezdte meg az Itália politikai térképének átalakulásával járó pontifikátusát. Trónra lépése után nem sokkal valósággal elkápráztatta a korabeli krónikásokat. Első pápai cselekedete az volt, hogy elhatárolja saját magát családjától. Dekrétumban tiltotta meg rokonai hivatalvállalását a Kúriánál, illetőleg azt is, hogy befolyásával világi hatalmukat gyarapítsák. Amikor lányai eladósorba kerültek, Kelemen nem győzte hangoztatni, hogy a kérők ne is álmodjanak busás hozománnyal, és vegyék tudomásul, hogy nem a pápa leányát veszik feleségül, hanem Guy Foulquois leányát.”⁸³⁴

⁸³³ V. ö. az *Évkönyvek iagzmondása* c. fejezettel.

⁸³⁴ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IV. Kelemen p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IV._Kelemen_p%C3%A1pa).

18. Zeckenland–Székelyföld

Volt idő, amikor még Székelyföldet Zeckenlandnak nevezték.

Idézek Sebastian Münster írásából. A könyv több nyelven is megjelent, itt egy olasz változattal állunk szemben, abból fordítunk. A címe: COSMOGRAFIA UNIVERSALE.

A könyv 1550 körül íródott, de jelen kiadás 1650-ben látott napvilágot (a könyben 1575. szerepel!), miután jól átfésülték és valószínűleg belemódosítottak az akkori politikai és vallási elvárásoknak megfelelően: „Sebastian Münster által különböző szerzőktől összegyűjtött, és utána egyházi cenzorok, a németalföldi katolikus Király, és a Velencei Inkvizítor által kijavított és megtisztított változat.”⁸³⁵

„Fede alli lettori – Ajánlat az olvasóknak”: „Keresztény olvasók, ne féljete olvasni ezt a könyvet, mert én, Andrea Bosturinó testvér eltávolítottam belőle a töviseket, és mindazon tévedéseket, ami ellentétes a katolikus tanokkal” – egyszerűen az írás meg lett jól cenzurázva.

Dácia, Ruténia és Szerbia: „Dácia, amelyet így neveztek az ókorban, ma feloszlik Erdélyre, Szerbiára, Bulgáriára és Oláhországra. Erdélyt ma Hétvárnak (Sibenburg) vagy Zipserlandnak hívják, ahol azt mondják, hogy régebben a géták és triballok laktak. Dáciát még Marmarissának (Máramaros?) is hívják, ahol a Kárpátokból ered a Tibisco (Tisza) folyó, és ahol annyi só bányásznak, hogy egész Szkítiát el tudnák látni sóval. A Tibisco kettéosztja Dáciát, aztán a Dunába ömlik, ma ezt Tiszának hívják és a Kárpátokból ered. Ugyanúgy, mint a Vistula, csak amaz a Germán-tengerbe ömlik, és azt a tengerpartot egyesek Dáciának nevezik a Dánok után, akik oda jöttek lakni. A szászok, akiket Nagy Károly küldött ide, megőrizték a nyelvüket az idegen népek között.”⁸³⁶

Látszik, hogy nagy a bizonytalanság az ókori dolgok vonatkozásában. A Tibiscus folyót sok írásban nem a Tiszával, hanem a Temessel azonosítják. Jordanes szerint a Jazigokat és a Roxolánokat az Olt (Aluta) választja el egymástól. De a roxolánokat más írásokban raxolánoknak írják, ami a rác ókori neve akar lenni. Ez abból az állításból ered, hogy a szerbek nem keletről jöttek, hanem innét mentek keletre, és ők hozták létre a nagy Moszkai birodalmat. Valószínű, hogy Jordánés is a 16. században írt, majd Jornandes név alatt vissza lett datálva a VI. századba.

Münster könyvében a székelyek: Ceculi.⁸³⁷ Ez a Csigla mezejére hajaz. Hunyadi János is valahol úgy van említve, hogy Iohan Huniade de Cegla.

Azon állítás, hogy Dáciát géták és triballok lakták, nem sokat mond, mivel a géta a gente szóból lett leképezve, a triball szó gyöke pedig törzset jelent. Egyszerűen meghatározhatatlan népekről van szó. Ezeket a népeket győzik le a rómaiak több változatban: Előbb Augustus római császár az első évszázadban, azután Aurelianus római császár a IV. században, utoljára pedig Manuel bizánci császár a 12. században. Itt már peonok és hungárok szerepelnek. Valószínű, hogy az első két változat az utolsó fantomképe. Mindig két népről van szó, akiket a rómaiak a Dunán átkelve leigáznak. Nézzük meg, mit írnak egyes történészek a géta névről:

⁸³⁵ Egyenesen a címlapról: „Raccolta a primo da diversi autori per Sebastiano Munstero, et dapoi corretta et repurgata, per gli Censori Ecclesiastici, et qui del Re Catholico nelli paesi bassi, et per l Inquisitore di Venetia.” (Münster, 1650.)

⁸³⁶ *Dacia, Russia, et Servia:* „Dacia così anticamente nomata, hora è divisa in Transilvania, Servia, Bulgaria, Valachia. Transilvania horo si noma Sette castello o Zipserland, dove si dice che già habitarono Geti et Triballi. Dacia ancora detta Marmarissa, e ne monti Carpatii da i quali sorga Tibisco fiume et vi si cava sale in tanta copia che basta a tutta la Scithia. Evvi una aqua vicina, nella quale il ferro immerso doventa rame. Tibisco adacqua meza la Dania, e entra nel Danubio, hora si noma Tissa e esce dal monte Carpato. Si come anco Vistule ma quel va nel mare Germanico e quello in Ponto alcuni nominano Dacia da Dani, che vi vennero ad habitare. Sassoni mandatavi da Carlo Magno conservano ancora la lor favella tra l esterna natione come poi dice.” (Uo. 988.)

⁸³⁷ Uo. 991, 992.

„Gétia a géták régiója. A géta szó valójában nemzet és nem tulajdon név. Valójában Trák nemzetség (a gente-ből gétet úgy lehetett csinálni, hogy a régi latin és görög írásokban az *m* és az *n* nem lett kiírva, hanem az előtte lévő betű fölé egy vonalkát húztak)... A géták törvénye szerint a nőket megfojtották férjük halála után, a vendégeket gitár zenével fogadták. Arrhianus gétáknak nevezte őket.”⁸³⁸

Hát így lehet ragozni a nemzetségek szavait!

Visszatérve az eredeti szövegre, láthatjuk, hogy itt Dácsia le van szűkítve Máramarosra (Marmarissa), amit a szerző (de inkább a cenzorok) Zipserlandnak nevez, ahonnan a Tisza ered. Itt kezd kilógni a lóláb, ugyanis Máramarosban valóban laktak Zipcerek, de annak is csak egy részén. A kérdés, hogy mikor lettek odatelepítve? Hogy mi célból, az már kezd derengeni. Mert ha a Tisza és a Visztula ugyanazon hegyekből ered, ahol a Zipcerek laknak, akkor ne csodálkozzunk, ha ezek „terjeszkedhettek” (elméletileg), úgy északra Dánia és Német-alföld irányába, mint délre Dácsia irányába, az „ösi hazájukból”. És akkor a két név a Dán (+Holland) és a Dák egy és ugyanaz, amint a szövegben is nagyon szépen és céltudatosan össze is van keverve. A németalföldieket Dácsnak hívják, a németeket meg Deutschnak (dajcs, vagyis Dák).

Azért érdemes egy kicsit elidőzni a Münster által Dácsiáról mondottaknál.⁸³⁹ Ha nem lennénk eléggé tájékozottak, azt hihetné az ember, hogy ez valami nyomdai hiba, vagy másolási tévedés. Hát nem. Amikor ezen írásokat megcenzúrázták és nagyszámban kezdték nyomtatni, Európában úgy a gazdasági, mint a szellemi hatalom olyan liberálisok kezében volt, akik az eretnek jelzőt elkerülendő, a zsidó vallás mögé bújtak. Ők írták át a történelmet olyan formában, hogy minél könnyebben kézben tudják tartani a következő évszázadokban a különböző állami hatalmak gyeplőit. De mivel a zsidó vallás mögé bújtak, ezért az adok-kapok elv alapján, a történelmi írásokba majd mindenütt bekódolták a zsidó érdekeltségeket is. Kezdve azzal, hogy minden nép történelme az Ó-testamentumban leírt eseményekkel kezdődik, aztán az itt található zsidó nevek bekerültek minden nemzet történelmi íásaiba, nyíltan vagy kódoltan. Jelen esetben arról van szó, hogy Jákob egyik törzse, éspedig a Dán, valahol a Balkánon és a Kárpátokon keresztül vándorolva eljut Dániába, és így Dánia tőlük kapta a nevét. De mivel a Kárpát-medencében is időztek, így ezt Dácsia mellett Dániának is nevezték. Aztán a dákokkal együtt átmentek Dániába és Németalföldre, ezért neveznék magukat a hollandok dácsnak, a németek meg Deutschnak (dajcs). Ugyebár a papír sok mindent elbír, ha az érdek megkívánja. Még Skóciában is Kárpát-medencei dákok harcoltak.

Azért az új történelem legnagyobb haszonélvezője a Szent Német-római birodalom akart lenni. A nagy akadály a Magyar birodalom volt. Ezt sikerült tönkretenni a Dózsa György vezette keresztes fondorlattal, majd a törökök segítségével teljesen megsemmisíteni. Ez után jöhettek az új írások és új emlékművek.

Ha szemügyre vesszük a Münster könyvében található rajzot,⁸⁴⁰ ami az 1549. évi Róma épületeit ábrázolja, azt látjuk, hogy Trajánusz oszlopát Hadriánusz oszlopának nevezi. Ugyebár Hadriánus is Trajánusz volt.⁸⁴¹

⁸³⁸ „Getia: regio Getarum. Getes enim est gentile, non proprium. Est vero Thracica gens. Est et foemin. gen. Getes. Sic enim vocabatur uxor Philippi Aminthae filii. Dicitur etiam possessivus, Geticus, a quo Critonis Getica, et Foemenin Getica. Leges vero Getarum jubebant jugulare uxorem post mariti mortem, et cithara-canere, quando caduceatores mittunt. Arrhianus vero Getenos eos vocat.” (Stephanus, 1678. 207.)

⁸³⁹ Münster, 1650. 988.

⁸⁴⁰ Uo. 170.

⁸⁴¹ Hadriánusz császár uralkodói neve: *Imperator Caesar Traianus Hadrianus Augustus*.

Róma városa, 1549. E: Columna Adriana. (Columna Trajana nincs.)

Valószínű, hogy az ókori Róma történelmét csak 1549 után írták meg a mai formájába, így Münster még úgy tudhatta, hogy az oszlopot Hadriánusz tiszteletére emelték. Ha Trajánusz tiszteletére emelték volna (így kötődve a nevéhez), akkor erről említés lenne Hadriánusz életrajzában, ahogy említés van azonos nemű szeretője emlékére állított szoborról.⁸⁴² De amilyen mesés és homályos az életrajza, nagy a valószínűsége, hogy úgy ő, mint Trajánus csak kitalált személy. Az a mese hogy, „leginkább a görög irodalmat szerette, innen származott beceneve, 'Graesculus' (Kis Görög)”, arra utal, hogy valójában egy bizánci hadvezérről van szó, aki a 12. században Pannónia ellen vezetett hadjáratot.

Oláhország: „Trákiának azt a részét, amelyet előbb Gétikának neveztek, ahol elbukott Dárius Hidaspe fia, most Valachiának (Oláhország) nevezik. A rómaiak legyőzték és tönkretették a Gétákat, aztán ide küldtek egy Flakko nevezetű római lovag által vezetett kolóniát, akinek a neve után a vidéket Flakkíának nevezték, ami később nyelvromlás által Valachiává változott. A dákok később elfoglalták e területet, amelyet Dácsiának neveztek, amelyet ma németek, székelyek és oláhok birtokolnak. A németeket Nagy Károly küldte Szászországból, ezeket hétváriaknak (Sibenburgensi) hívják a hét vár miatt, amit laknak, mások ezeket a szkitáknak tulajdonítják. Az oláhok mezőgazdálkodással és állattenyésztéssel foglalkoznak, ami az eredetükre

⁸⁴² <https://hu.wikipedia.org/wiki/Hadrianus> r%C3%B3mai cs%C3%A1sz%C3%A1r.

vall. Valachia nagy ország, amely Erdélytől egész a Fekete-tengerig terjed, sok folyóval, amelyek délen az Isterbe ömlenek. Valachia régebb római kolónia, ma részben a törökök, részben a magyaroknak van alárendelve.”⁸⁴³

Szépen megszerkesztett mondatok, akár a bibliai szövegek, hogy lehessen „értelmezni”. Hát, Jordanes művének a címe is Getica. Ámbár ő a géták alatt Gótokat értett. Ha a géta nemzetséget jelent, akkor nem látott semmi bűnt abban, ha a Gótokat Gétáknak nevezte. Az az állítás azonban, hogy Dárius a géták ellen vezetett hadjáratot, már bűnnek számít, kivált egy pap részéről, mert Jordanes is az volt.

Bármilyen nagy volt a nyomás a Német-római Szent birodalom részéről a terjeszkedés érdekében, azért az egyház képviselői csak kinyögték az igazságot, ha nagyon halványan is. A fenti szövegben egy árulkodó félmondatot találunk: „*altri assegniano questo a Scithi – **Mások ezeket a szkítáknak tulajdonítják.***” Itt Kárpát-medencei várakról van szó, amiket a Habsburgok oly nagy előszeretettel romboltak. De ugyanez igaz a fennebb említett Dárius vezette hadjáratra is. Az egyház embereit azonban nem ez készítette az igazság kimondására, hanem az, amit az egyház köszönhet a szkítáknak. Legújabban megpróbálnak minden keletről jött kóbor népet szkítának nevezni, az igazságot elkendőzendő. A régi történészek leírták, hogy **a szkíták nem csak a legrégebbi nemzet, de ugyanakkor a többi nemzet tanítója is volt.** A mai román alternatív történészek azon csodálkoznak, hogy miért vannak nagy becsben tartott dák szobrok egyes katedrálisokon Olaszország-szerre. Ezek szerintem nem dákokat, hanem szkítákat ábrázolnak. Ugyanis miután a német történészek kiöltötték a dák-elméletet, ezt a románok úgy spékelték meg, hogy mindazt, amit Hérodotosz a szkítákról írt, azt ők egy az egyben a dákoknak tulajdonították. A katolikus tanok egyik legmeghatározóbb alakja a szkita Dionisius Exiguus volt. Maga a név egy kis szürke eminenciás szerzetesre utal, akiből nagyon sokan lehettek. Hogy a dákok annyira hozzájárultak volna Itália szellemi életéhez, hogy szobrokat állítsanak a tiszteletükre, erről nem írnak a történelemkönyvek. Szolgáknak az urak nem szoktak szobrot állítani. De lehet, hogy újra kell értelmezni Trajanus oszlopát is, mert fennáll a gyanú, hogy az oszlopon található képeket is a 15. század körül készíthették, ugyanis az oszlop valamikor egy bizonyos templom harangtornya volt, ha nem éppenséggel minaret.

A Wikipédián ez áll: „Dionysius Exiguus szerzetes volt és Cassiodorus barátja. Dobrudzsában, szkita családban született, de I. Gelasius pápa hívására viszonylag fiatalon Rómába ment, és hátralévő éveit ott élte le... Több joggyűjteményt is szerkesztett; e tevékenységének csúcsaként ő állította össze az apostoli kánonok, zsinati határozatok s dekretálisok első átfogó gyűjteményét. Ez a gyűjteménye, a Collectio Dionysiana máig a kánonjog alapja.”⁸⁴⁴

Erdély: „Ezt az országot úgy veszik körül a nagy hegyek, mint valami falak, ezért háborúval legyőzhetetlen. Itt születnek a legerősebb emberek. Az oláhok a hegyekben laknak délkeleten és északon. Az északi Oláhországot Moldvának hívják. Ennek a lakosai nyerseks és vadak, és nagy veszedelmet jelentenek Erdély számára. Nagyon harciasak és mindig készek a kötekedésre. A fővárosuk Sossavia (Suceava). A területüket meghódíthatatlannak tartják. Mátyás magyar király megpróbálta őket uralma alá hajtani, de megfutamították úgy, hogy Székelyföldön talált menedéket, amit köznyelven (németül) Zeckenlandnak neveznek. Székelyföld egy különálló régió Erdélyben, ennek lakói nem az erdélyiek nyelvét, azaz a németet beszélik, hanem a

⁸⁴³ Valachia: „La parte di Tracia prima Getica nomata, dove mori Dario figliuolo di Hidaspe, hora si noma Valachia. Romani vinti e rovinati i Geti, vi mandarano una Colonia con un certo Flacco Romano cavalliero, del quale la regione fu nomata nifesta la loro origine. Valachia largo paese da Transilvania cominciando si stende al mare Eusino, quasi per tutto bisogniosa di acque ma termina da mezo di Istro fiume: vi habitano prima Geti, dopoi soggiogata da Romani et fatta loro Colonia fu corottamente detta Valachia. Hora parte di quella ubidisce al Turco, parte a gli Ongheri.” (Münster, 1575. 989.)

⁸⁴⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/Dionysius_Exiguus.

magyart. Három fontosabb városuk van, amelyeket székeknek neveznek, úgymint Kézdi, Udvarhely és Sepsi, ahol gyűléseket tartanak és megtárgyalják a fontos dolgokat.”⁸⁴⁵

A szerző, de inkább az, aki a könyvet kiadta, az 1550-es évekbeli körülményekről ír. Az az állítás, hogy az erdélyiek nyelve a német volt, nagyon megkérdőjelezhető.

Miután a törököket kiűzték, az osztrákok megszállták Erdélyt, és azonnal hozzáfogtak a történelem átírásához, a németek javára. Ennek egyik példája ez a szöveg: „Erdély a Prasob nevű hegytől Pannoniáig terjed. Ama tartományt makktermő cserjék veszik körül és nem kevés várossal bír. Fővárosa – metropolis – Szebennek neveztetik. Részeit dák, részeit pannon nyelven beszélnek. Életmódjukban és erkölcsükben a pannonokat követik. E tartomány a pannonok királyának van alávetve, kitől pannon nemből való vezért kapnak. Városai szabadok, melyek saját jog és saját törvények mellett Szeben fővárosától kormányoztatnak. Táborba szólítva, a királynak engedelmeskednek, adót fizetvén, amikor csak parancsolja: csak azt az egyet kötvén ki, hogy saját jogaik és törvényeik szerint igazgathassák országuk belügyeit.”⁸⁴⁶ – Ennek csak úgy van értelme, ha a dák nyelv alatt a szászok által beszélt nyelvet értjük. Szeben szász város volt, és abban az időben a szászok aránya nem lehetett kisebb, mint ötven százalék. Tehát ha a pannon (magyar) nyelv mellett egy másik nyelvet beszéltek, az csakis a szász nyelv lehetett. Sebastian Münster írásaiból kiderül, hogy a dák név alatt abban az időben nem a románok, hanem a németek őseit értették.

⁸⁴⁵ Transilvania: “Questo paese e cinto da gran monti come una muraglia, per cio non si puo vincere con guerra: Evvi nascono huomini fortissimi. Valachi habitano le alpi verso oriente mezo di et Settentrione. Valachia a Settentrione si chiama Moldavia. Gli habitatori sono feroci et crudi et un duro flagello de Transilvani, sono belicosi, et sempre disposti a gerreggiare. La metropoli si noma Sossavia, et volgarmente Zatzchen: et tiensi per terra inespugnabile. Mathia Re d Ongheria volse soggiogarla, ma ricevendo da loro aguati una gran sconfitta fatica fuggi in Ceculia, volgarmente Zeckenland. Ceculia e una regione particolare in Transilvania, et gli habitatori usano linguaggio diverso da Transilvani, cioe il Tedesco. Ma Ceculi usano l ongaresco. Hanno tre citta prencipali, che nomano sedie cioé Kesdi, Orbai: Schlepsi: dove tengono ragione, et concorrono a trattare di cose importanti.” (Uo. 390.)

⁸⁴⁶ Ompolyi, 1859.

19. A történelem ismétli önmagát

Bizonyos események, de különösen a nem kívánt események, időről időre megismétlődnek. Ez pedig azért történhet meg, mert a legtöbb ember nem képes érteni az idők jeleiből, és az alantas céljaik követése folyamatos kábulatban tartja őket.

A történelemnek van egy olyan szakasza, amely kísértetiesen hasonlít a mai időkre. Ez a 12. század. Ami a mai időkben évek alatt megy végbe, az az említett korban évtizedek alatt történt. Miután a Bizánci birodalom több sikertelen kísérletet tett a Kárpát-medencei nép térdrekényszerítése érdekében, felbérelte a tatárokat, hogy űzzék a kunokat (kumánokat) a Kárpát-medencébe. Amint a történelemből tudjuk, a kunok (kumánok) nomád állattartó nép, ezért nem tudtak integrálódni az új hazában. Loptak, raboltak, gyilkoltak, nőket erőszakoltak meg. Ez a folyamat teljesen szétfelbontotta a magyar társadalmat, és védekezésképtelenné tette a külső támadásokkal szemben. Ezután jött a tatárdúlás. Hogy nem a bizánciak aratták le a szégyenletes tettük gyümölcsét, csak annak köszönhető, hogy közben egy keresztes hadjárat őket is a földre kényszerítette.

A 12. század előtti időkből való, itt-ott megmaradt írástörödékekben nincsenek évszámok feltüntetve, mivel nem létezett időszámítás. Amit a történelmi írásokban találunk, azok mind utólag lettek berakva. Az 1593-ban kiadott *Historia Augustae* c. könyvben található írásokban van az első próbálkozás kronológia felállítására.⁸⁴⁷

A történészek rendelkezésére állt egy csomó írás évszámok nélkül, amit el kellett helyezni az időskálán, miután azt felállították. Azt észrevették, hogy bizonyos események időről-időre megismétlődnek. Ezért a leírt hasonló eseményeket – lehet, hogy ugyanazokat, csak más tollából és ezért eltérően leírva – más-más idősíkra helyezték. Így kerültek a kunok (kumánok, tatárokkal rokon nép) és tatárok által művelt dolgok a 12. századból vissza az 5. századba.

A 147. oldalon ezt olvassuk: „*Anno ab urbe condita M.C.XLVI Arcadius Theodosii filius in oriente, Honorius frater eius in Occidente.* – 1146-ban Árkádusz, Theodóziusz fia keleten, testvére, Honoriusz nyugaton.” – Ez a Róma alapításától számított év. Ha Krisztus születésétől vesszük ugyanezt az évszámot: M.C.XLVI, akkor abban az ominózus periódusban vagyunk, amikor elkezdődött a kunok (kumánok) bevándorlása a Kárpát-medencébe. Ha azonban ebből kivonjuk a 753 évet, ami a Róma alapításának éve Krisztus előtt, akkor megkapjuk a 393-as évet, amikor elindul a gótok, vandálok, hunok stb. népvándorlása. Tehát a Róma alapításától számított 1146 (M.C.XLVI) év = a 393-as évvel Krisztus születésétől számítva. Két különböző évszám azonosan kifejezve, csak más időszámítás szerint, az események pedig kísértetiesen hasonlatosak. Mindez csak a véletlen műve lehet?

A könyvben található írásokat még nem fésülték át kellőképpen, ezért furcsaságokat is találunk. A 151. oldalon az áll, hogy egy kétszázezres gót hadsereg be akar törni Rómába. Ezt az óriási hadsereget szétverik a rómaiak, de a római sereget két pogány hun vezeti, Sarus és Uldin.

⁸⁴⁷ *Historia Augustae*, 1593.

Az írás szerint a gót vezért megölik, a sereg tagjait foglyul ejtik, és úgy adják el őket rabszolgaként, mint vásárban a marhákat.

Az adott könyvben az abasgokról is olvashatunk. Érdy János szerint az abasgok szkíták voltak. A szkita nevet a görögök alkalmazták, az abasg pedig, ahogy a nép saját magát nevezte, de az idegen írók által egy kicsit torzítva. Ha leválasztjuk az első A-t mint névelőt, és a b-t v-nek olvassuk, mint a bizánciak, akkor megkapjuk a VAS (VASOK) nevet. A vasok a vas előállításáról és forgalmazásáról kapták a nevüket. Ezek a Kárpátok nyugati és keleti oldalán éltek. Az észak-erdélyi Avas vidéke is ezekről kapta a nevét, de Magyarország területén is létezik Vas nevű vidék, amely ugyancsak a Vas nemzetről kapta a nevét, de a migrációs nyomás miatt nyugatabbra kerültek.

A 314. oldalon a következőket találjuk: A császár egy Leo nevű főembert küld az alánokhoz, akiket lefizet, hogy támadják meg az abasgokat:

„Az alánokhoz vagy albánokhoz (ahogy a régiek őket nevezték) lett küldve, hogy őket az abasgok ellen uszítsa, akik a rómaiaktól eltávolodtak. Úgy tudni, amint erről Cézáriai Prokopius beszámol, hogy az abasgoknak két kormányzatuk volt, egy keleten és egy nyugaton. Mindkét nemzet a kapzsiság vétkében szenvedett. Mert a szép, elegáns, formás testű fiúgyerekeket elrabolták a szüleiktől, kasztrálták őket és nagy pénzért eladták a rómaiaknak (bizánciak), fajtalankodás céljából. A szüleiket megölték, nehogy otthonaikat elhagyva bosszút tudjanak állni. Így bántak az abasgokkal az előjáróik. Justinianus pedig küldött hozzájuk egy bizonyos népszerű birodalmi eunuchot (a római [bizánci] udvarban ugyanis sok volt belőlük), hogy megiltsa az abasgok előjáróinak a további kasztrálásokat, a rendelet ez volt: az elfogottakat, de még nem kasztráltakat elengedni, egynéhány már kasztráltat eladni. Ezt a rendeletet az abasgok szívesen fogadták, és még azok is elálltak a gonosztetteiktől, akik a legmegátalkodottabbak voltak. Ez után mindkét előjáróság úgy döntött, hogy a régi törvényeket és szokásokat eltörlik, amikor is forrásokat, erdőket és fákat istenként tiszteltek. Justinianus igyekezete az volt, hogy a barbárságról a jámborságra vigye az abasgokat, ezért keresztény tanítókat küldött hozzájuk, templomokat építtetett, és bele papokat rakatott. Az abasg szülők közül sokan elkezdtek bántalmazni a római előjárókat, akik az ország dolgait rendezték. A nép attól való félelmében, hogy nehogy még több római előjárót küldjön a császár, mind jobban támadta a már ott lévő előjárókat. Ez volt az oka, hogy Justinianusz, akit vágott orrúnak is csúfoltak (mivel egy polgárháború alkalmával levágták az orrát), Leo spatariust az alánokhoz küldte rengeteg pénzzel, hogy felfegyverezze őket az abasgok ellen.”⁸⁴⁸

Úgy néz ki, hogy a világ semmit sem változik az évszázadok során. Az eunuchokat a római (bizánci) elit rendelte, és még a 12. században is eunuchok adminisztrálták a császári udvart.

⁸⁴⁸ „Deinde ad Alanos, sive Albanos (sic enim vocantur a veteribus) missus est, ut eos contra Abasgos, qui a Romanis defecerant, concitaret. Parebant autem, ut Caesariensis Procopius refert, duobus suis popularibus, quorum alter partem Orientalem, Occidentalem alter gubernabat. Uterque porro gentem ex avaritia male tractabat. Nam quosunque pueros formoso et corporibus elegantibus inveniebant, eos vi parentibus ereptos castratosque, Romanis Eunuchorum amore semper attonitis, magna pecunia vendebant, eorumque patres occidebant, ne quando propter filios irati, seditionem moverent... Iustinianus autem primus, misso ad eos imperatorio eunucho quodam eorum populari (multi enim tales in Romana curia versabantur) magistratibus eorum interdixit, ne quem in posterum invitum castrarent: capturos enim laborem inanem, nemine Romanorum castratos eorum empturo. Hoc Abasgi cupidissime acceperunt, edictoque imperatoris Romanorum freti, deinceps magistratibus suis in ea re non cesserunt, qui et ipsi iam segniores ad id facinus erant reddituri. Post etiam utrique magistratu abrogato, suis vivere legibus voluerunt, cum ad id usque tempus Christianae religionis rudes essent, et lucos ac sylvas venerarentur, et arbores Barbarica simplicitate pro Diis haberent. Sed Iustiniano studio fuit, eos ad pietatem traducere, missisque sacris viris Dei cognitione barbaros imbuit: extructaque praeclara aede Deiparae, et sacerdotibus in ea collocatis, eos a vita plane Barbarica ad mores Christianorum traduxit. Ex eo nemini parentibus Abasgis Imperatores Romani magistratus miserunt, a quibus res administrabantur. Qui cum iniurij essent, ac populum crudelius tractarent, veriti ne prorsus in servitutem a Romanis redigerentur, defecerunt, neque amplius magistratum Romanum admiserunt. Ea de causa Iustinianus is, qui naso mutilatus fuit, eos ulturus, Leonem Spatarium ad Alanos mittit, cum maxima pecunia, ut eos contra finitimos Abasgos armaret.” Uo. 314.)

Aztán ugyanaz a „Nagy Testvér” jön, hogy törvénnyel megtiltsa a gyerekrablást, aminek a leple alatt az egész országot elrabolná. Vajon minden birodalmat ilyen maffia módszerekkel adminisztrálnak? Úgy látszik, hogy a történetíró nem veszi észre, hogy az abasg nép nem annyira buta, hogy ne ismerte volna fel a báránybőrbe öltözött farkasokat. Jó volna, ha a mai nép legalább annyira átlátna a szitán, mint az abasgok.

20. A besenyőkről

A viaszos táblák (tabulae ceratae).

Dr. Érdy János Magyar őstörténeti vizsgálatok alcímű írásában ír az Erdélyben, bányákban talált viaszos lapokról vagy viaszos fakönyvről.⁸⁴⁹ Az írás tíz évvel a szabadságharc leverése után lett kiadva, olyan korban, amikor a monarchia mindent elkövetett a magyarság megalázása érdekében. Így nem csoda, ha a szerző, aki elég részletesen belenyúl a magyar történelembe, említést sem tesz a hunokról. A dicső múltat nem volt szabad emlegetni. Ellenben szabad volt írni a besenyőkről, kunokról, akik a köztudatban enyhén szólva egy dicstelen szakaszt vittek be a magyar történelembe.

A szerző nem sokat bajlódik a táblák tartalmával. Ez nem annak tudható be, mintha nem rendelkezett volna elegendő latin tudással, hanem inkább annak, hogy nem volt meggyőződve a táblák eredetiségéről. Mert valóban feltehetjük a kérdést: mit kerestek a táblák a bányában, amikor olyan írásokat tartalmaznak, amelyek nem kapcsolódnak a bányai tevékenységhez? Ezek a kételyek még román kutatók fejében is megfogalmazódnak, pedig ők ugyancsak büszkéek ezekre a „dokumentumokra”:

„A táblákon található szerződések gyanúsak, mivel akik ezeket megkötötték, a bányai tevékenységen kívül álltak, akik pedig írták, azok nem voltak római tisztviselők, mivel azok a hivatalos latint használták. Aztán miért voltak elrejtve?”⁸⁵⁰ (Itt halkán megjegyzem, hogy ha valamit meg kellett találni, azt előbb el kellett rejtteni).

Mindezek csak kínos magyarázkodások. A szavak közt van egy pár tipikus olténiai szóhasználat. Így két lehetőség áll fenn: 1. a római korban már létezett az olténiai tájszólás, vagy 2. az írást olyan személy hamisította, akinek anyanyelve az olténiai román nyelv.

A szakemberek dolga eldönteni a táblák eredetiségét. Ezért inkább térjünk át az Érdy-írás lényegére, ami a magyar őstörténettel foglalkozik. Egy kissé úgy tűnik, mintha a szerző szerecsenmosdatást végezne, amikor a besenyőket, kunokat és más migrációs népeket a legjobb színekben próbálja bemutatni. A valóság az, hogy a tridenti zsinaton, a Medici-származású pápák vezényletével, a katolikus egyház vezetése kompromisszumot kötött az Európát uraló bankár elittel.⁸⁵¹ Az egyezmény értelmében átírták Európa történelmét, és mindazon könyvek, amelyek nem igazodtak az új irányzathoz, index alá kerültek, vagy meg lettek semmisítve.

⁸⁴⁹ Érdy, 1859.

⁸⁵⁰ „Contractele scrise pe tablite par cel putin dubioase, pentru ca cei care le incheiau erau in afara organizarii exploatarilor de catre procuratori, iar cei care le scriau cursiv in latina vulgara nu erau functionari romani, pentru ca acestia foloseau latina oficiala, culta! Si de ce au fost ‘ingropate’ in galeriile miniere greu accesibile? S-a spus ca din cauza atacurilor triburilor germanice ale marcomanilor, aliate cu triburile sarmate si cu dacii liberi. Cu atat mai mult acestea ar fi trebuit sa fie puse la adapost la centru, pentru ca erau niste acte pe care proprietarii n-ar fi vrut sa le piarda! Se poate presupune fie ca erau ‘furtisaguri’, facute pe la spatele comendurii romane, fie ca ‘scribii’ erau in bune relatii cu dacii si nu au vrut ca romanii sa fuga cu astfel de acte de proprietate.” (<https://www.national.ro/dezvaluiri/romania-mea/tablite-cerate-de-la-rosia-montana-un-tezaur-al-europei-49380.html/#ixzz3j8wEcGvn>.)

⁸⁵¹ Lásd: Index Librorum... 1569.

Vagy itt van egy nagy műveltségű katolikus pap, akinek a könyveit nem engedték kiadni, mivel keményen fellépett az uzsorások ellen: Viterbói Annius.⁸⁵²

A besenyő valójában nem az a nomád nép volt, aminek a meghamisított történelem beállítja. A szerző bebizonyítja, hogy a besenyők szkiták voltak és a Kárpát-medence őslakói. Mivel a bányászatot és a kohászatot ők kezdték el művelni Európában, ezért a nevük a vashoz köthető.

„Ha ezek szerint kétségbe vonhatatlanul bizonyos, hogy a zsidók, görögök, rómaiak és más nemzetek, a rájuk nézve idegen nemzeti neveket lefordították, megváltoztatták, vagy elrontották, úgy igen természetes, hogy minden akárhonnan vett nemzeti névnek eredeti jelentését azon nemzet, vagy nép nyelvében kell mindenekelőtt keresnünk, melynek nevét akarjuk meghatározni és értelmezni.”⁸⁵³

A *bass* szót lehet *vass*-nak olvasni, mivel, ahogy a szerző is rámutat, a régi írásokban a *b*-t *v*-nek olvasták. Arra azonban a szerző nem tér ki, hogy hogyan lesz a *bass*-ból *bess*. Én ezt szeretném tisztázni. Valamikor a nyelvek kialakulása idején a nyelvek nem voltak ennyire elkülönülve, mint ma. Ezért a magyar szavak elemzésénél figyelembe kell vennünk más nyelveket is. A német nyelvben a *jó* (*gut*) melléknév középfoka *besser*. Ha követjük más melléknévek fokozatait, mint *schön-schöner*, *klein-kleiner*, akkor logikusan a *gut* középfoka a *guter* kellene legyen. A következtetés csak az lehet hogy a *besser* alapfoka a *bess=jó*. Csakhogy ez nem német eredetű, hanem magyar, mert a *vessző* mint javító eszköz, minden régi civilizációban jelen volt, de mint szó, csak magyarul van értelme. Ehhez a szóhoz kötődik a *vese* szavunk. A bibliában az áll, hogy az Isten a *vesékbe* lát. Vajon mit lát vagy akar látni a *vesékben*, ha nem az igazságot, a jóságot. Így a *vess* ősi szó a *jó* és az *igazsághoz* köthető. Amikor a nyelvek nem rendelkeztek nagy szóbőséggel, egyes szavaknak több hasonló jelentése is volt. A latinban szinte minden szónak van vagy öt-hat jelentése. Tehát a *bess* (*Vess*) *igazit* és *jót* jelentett. Ha azonban ez egy népnek a neve volt, és ez nem tetszett az új hatalombitorlóknak, akkor ezt be kellett feketíteni. Így lett a besenyőkből egy nomadizáló barbár nép, aki nemcsak a művelt nyugatiakat bántotta, hanem lám, még a barbár magyarokat is megkergette.

Lássuk hogyan kötődik a *bess=jó, igaz* szó a *vashoz*?

Az orosz nyelvben a *vas* neve „*pyd*” (rúd). Valamikor a vasnak is az aranyéhoz hasonló értéke volt, és akkor ezt is rúd formájában forgalmazták, akár ma az aranyat. A rúd a magyar szókincs része. A legnagyobb vasérc- és aranybányák pedig a Kárpát-medencében voltak, tehát innen szállították orosz földre is rudak formájában. Az elején a vasat a kovakő segítségével ötvözték. Mivel akkor még túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a kovakőnek a vas előállításában, ezért a vasat *kovának* nevezték. Innen ered a *kovács* szó, ami vasmunkást jelent. Miután a szénnel való ötvözéssel jobb minőségű vasat állítottak elő, a kova és a vasa vonatkozó, vele rokon szavak kiestek a magyar szóhasználatból. Ezek azonban megtalálhatók az orosz nyelvben. Pl. *koválo=kalapács*, *kováty=kovácsolni*, *patkolni*, *vasalni*. *Padkova=patkó=pata-vas*.

Tehát a vasat az elején *kovának* nevezték. A *vas* mint *igazi* jelentés csak akkor jelent meg, amikor a szénnel való ötvözés révén előállították a valódi jó minőségű vasat. A magyar nyelv egy képi nyelv, a magánhangzók utalnak általában a keménységre vagy lágyásra, annak függvényében, hogy mély magánhangzók mint *a*, *o*, *u*, vagy magas magánhangzók mint *e*, *ő*, *ű*. Mivel a vas kemény anyag, ezért nem illett hozzá a *vess*, így lett belőle *vass*.

„Azért írja idősb Plinius: *Bessorumque nomina multa* = a besséknek (besenyőknek) sokféle nevük van.”⁸⁵⁴

⁸⁵² https://en.wikipedia.org/wiki/Annio_da_Viterbo.

⁸⁵³ Erdy, 1859. 12.

⁸⁵⁴ Uo.

Idősb Plinius 79-ben halt meg, a Vezúv kitörésekor, és már tudott a bessékről (?!). Én azonban egyetértek az orosz kronológia-kritikusokkal, akik szerint is ezer évet betoldottak a történelembe.⁸⁵⁵

⁸⁵⁵ Vessd össze a *Pompei és Herculaneum* című fejezettel.

VI. A ragozó magyar nyelv előnyeiről

1. Anyanyelvünk, anyaföldünk és jövőnk

Végre szakavatott nyelvészek is kezdik felismerni a magyar nyelv előnyeit. Örömmel olvastam Végvári József cikkét, ahol így ír:

„Hangtani síkon a legsajátosabb dolog az, hogy a fogalmak szellemi tartalma elsősorban mássalhangzók révén fejeződik ki és adódik át, vagyis szavainknak van egy igen szilárd és tartós mássalhangzó váza (amit más szempontból hívhatunk a nyelv szellemi szintjének is).”⁸⁵⁶

Ez valóban így van. Észrevehetjük az analógiát a nyelvi kommunikáció és a rádiózási kommunikáció között. A táviratozásnál létezik egy alaphang, amit Morze-jelekkel modulálnak. A kommunikáció értelmét nem az alaphang adja, hanem a moduláció. Az alaphang olyan, mint egy magánhangzó. Az értelmet, amit Végvári József szellemi szintnek nevez, a mássalhangzók adják. Egy kisgyerek mielőtt megtanul beszélni, csak magánhangzó hallatásával kommunikál a környezetével. Ez a szintű közlés, kommunikáció csak érzések és érzelmek átadására elegendő. Az állatok többsége is magánhangzókval kommunikál. Gondoljunk a macskákra vagy a farkasokra. Ahogy a gyerek fejlődése az anyaméhben átmegy az állati fejlődés minden fokán, úgy a beszéd fejlődése is át kellene menjen a kommunikáció fejlődés minden fokán. Előbb csak egy pár mássalhangzóval modulál, módosít, mint m-m, t-t, stb. Aztán, ahogy fejlődik az értelme, mind több mássalhangzót használ.

A mássalhangzók közt van kettő, az *m* és az *n*, amelyek kiejtése érzelem töltetű, akárcsak a magánhangzóké. Ez azért van, mert ezeket hosszabb ideig lehet hallatni, akár a magánhangzókat. Nem csoda, hogy az anya szóban szinte minden nyelvben megtaláljuk ezen mássalhangzókat. A keleti népeknél az „om” szó hosszas kiejtése szent szónak számít, és úgy tartják, hogy gyógyító hatása van. Tudósok azt is megállapították, hogy minden magánhangzó folyamatos kiejtése, a test bizonyos belső szerveire jótékony hatással van. Ez nem csoda, mert amint láttuk, az érzelmek magánhangzókön keresztül jutnak kifejezésre, és itt is érvényes a hatás és ellen- vagy kölcsönhatás elve, tehát a hangok, kivált a zenei hangok érzelmeket váltanak ki, az érzelmek pedig, amint tudjuk nagy hatással vannak az egészségi állapotunkra.⁸⁵⁷

Az emberré válás kezdetén, a szavak rövidek, egyszótagúak voltak. Ezeket ma *szógyökök*-nek nevezzük. A magyar nyelv talán a legtöbbet megőrzött ezekből az ősi szógyökökből. Kezdetben ezek lehetővé tették az egyszerű verbális kommunikációt, ami lehet, a mai beszélni tanuló kisgyerekek beszédére hasonlított. Aztán idővel a beszéd pontosításához feltalálták a ragokat. Ez volt a természetes nyelvfejlődés. Ezt kellene kövesse a gyerek nyelvi fejlődése is.

Az indo-európai nyelvek esetében azonban kevés a szógyök. Ha vannak is egyszótagú szavak, a számuk annyira csekély, hogy a gyerekek nem elegendő egy primitív kommunikációhoz. Ezért kénytelen, már egész kiskorában, hosszú, számára nehezen elsajátítható szavakat megtanulni. De a legrosszabb, hogy mivel a szavak önkényesen lettek a fogalmakhoz társítva, hiányzik belőlük a képzeletgeneráló képesség, a szóbokrok hiánya miatt. Ez nem más, mint a gyerek agyának a megerőszkolása. Egyszerű példával élve, olyan, mintha két-három éves gyereket disznósülttel és szeszes itallal táplálnánk. Idősebb korban aztán a gyerek agyának ilyen fajta megerőszkolása agresszív hajlamot eredményez. Sokkal nagyobb *károsodásnak vannak kitéve azok a gyerekek, akiknek felmenői magyarul beszéltek, de ők indoeurópai anyanyelvűekké lettek.*

A *kép* szavunkból egy sor más fogalmat jelölő szót tudunk előállítani, mint: képzelet, képesítés, kiképzés, képletes, képlékeny, és még sok mást. Mi, emberek képekben gondolkodunk. Ha egy nyelvben hiányoznak a szóbokrok, a szavaknak nincs elég képet képző, kép-

⁸⁵⁶ <http://seas3.elte.hu/nyelvezesforum/viewtopic.php?f=14&t=191>.

⁸⁵⁷ V. ö.: „A zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek régiói, melyekbe csak a zene világít be.” (Kodály, 1944.)

generáló ereje. A képzelőerő eredményezi a kreativitást, ennek a hiánya félszeggé, kiszolgáltatottá tesz. Ha magyarul kimondom, hogy ég, akkor nemcsak a kék ég villan át az agyamon, hanem a kék égen megjelenő tűző nap is, ami éget. A föld szó – amit abban az időben, amikor ez a szó német vidékre csángált, még feld-nek ejtettek – a felülethez, felszínhez kapcsolódik. Tap, tapint, tapogat, tapad, tapló, tapsol, tapintat stb., mind rokon szavak és megannyi képet, érzetet gerjesztenek az agyban. Ezekhez hasonló számtalan van a magyar nyelvben, de nemcsak kép-, hanem egy sor hanggerjesztő szó is van.

Az indoeurópai nyelvek nem természetes úton alakultak ki. Valamikor a ragozó nyelvekből csángáltak el, a ragok elhagyásával. Így ragok nélkül már nagyon elsikkadt a kommunikációs képességük. Ezért volt szükség művi beavatkozásokra. Így azt is mondhatnánk, hogy mesterséges nyelvek. Persze a művi beavatkozásnak megvolt az eredménye. Szép, elegáns, tetszetős társalgási eszközökké váltak. Mint kommunikációs eszközök megteszik a magukét, de merem állítani, hogy a gyerek gondolkodási képességének fejlődéséhez egyik sem ér fel a magyar nyelvvel. *Mivel a magyar nyelv az egyetlen még létező ragozó nyelv, és úgy tűnik, hogy az indoeurópai nyelvek mind a ragozó nyelvekből váltak ki, ezért nem ártana a magyar nyelvet a világörökség részévé nyilvánítani.* A felnőttek csak társalogjanak a mesterségesen kifinomult európai nyelveken, de a gyerekeknek engedtessek meg, hogy normálisan fejlődjön a gondolkodásuk.

Sok írás foglalkozik a magyarság pusztulásának okaival, és a legtöbb helyen az okokat Trianonban látják. Szerintem az okok sokkal régebbi keletűek. A magyarság pusztulása a ragozó nyelvet beszélő népek pusztulásával van kapcsolatban. A ragozó nyelvek a ragok révén precíz kommunikációt tettek lehetővé. Ez nagyon fontos volt a tudás átadásában, abban az időben, amikor a népsűrűség csekélyisége még nem tette lehetővé a szakosodást. Ahhoz, hogy az alkotás létre tudjon jönni, az alkotónak ismernie kellett az alkotás minden fázisát. Ennek a tudáshalmaznak az átadásához a nyelvnek tökéletesnek kellett lennie. Az évezredek folyamán a ragozó nyelvet beszélő népekben a kommunikáció tökéletessége olyan génsort termelt ki, ami öröklődés folytán nagyfokú alkotó képességet tett lehetővé a leszármazottaik számára. A legenda Nimród is ezek közé tartozott, és a legenda szerint városokat épített. Az istenek megijedtek, amikor egy hatalmas tornyot kezdett építeni, és ekkor összezavarták a nyelvet, ezt megakadályozandó.

Kik voltak ezek az istenek és mitől féltek? Mivel a legenda a Bibliában van leírva, ugyanitt kell keresni a feleletet a kérdésre. Az isten (a főisten) kegyetlen, hatalomféltékeny zsarnok. Ez nem más, mint a flektáló nyelvet beszélő hódító népek teljhatalmi ura, a birodalom császára. A császárok, fáraók az istenek leszármazottainak vallották magukat. Valóban ilyen hús-vér istenektől származtak. Ezek a hús-vér istenek mindig is a hatalmukat féltették. Tehát *Nimród idejében már léteztek birodalmak, és ezeknek voltak isten-császáraik.* A császár hatalma az alattvalói sokaságában rejlik. Ezért az uralkodók mindent megtettek, hogy a népeiket fölszaporítsák. A nyelvek összezavarása, amit a legenda tudtul ad, valójában a népek összekeverését jelenti. Az isten-császár számára fontosabb volt a népek összekeverése és fölszaporítása, mint az alkotó építés.

A népsűrűség növekedésével lehetőség nyílt arra, hogy az alkotók különböző munkafázisokra szakosodjanak. Az összekevert nép kétféle elemet tartalmaz. Egyik része a munkafázisok végrehajtói, akik idővel szolgálkká, rabszolgákká váltak, másik része a munka megszervezői, akik vezetőkké, urakká lettek. Így alakult át a mellérendelő társadalom fölérendelő társadalommá. Ugyanekkor csúcsosodott ki az uralkodó rétegben a hierarchia. Az uralkodó réteg legfőbb tulajdonsága a szervezésre való hajlam. Manapság is ez a kétféle embertípus létezik: a szervező hajlamú (politikus, munkaadó), ez az uralkodó réteg, és a munkavállaló, az alkotó szolgaréteg.

Amint említettem, a szervező rétegben megvan a hierarchia, amit részben ráerőltetett a szolga rétegre is. A szolgaréteg hierarchiája csúcsán a legjobb szakemberek és tudósok állnak.

Miután a munkára vagy hódító hadjáratra szánt tömeg jól meg van szervezve, a feladat végrehajtásához már nincs szükség sok nyelvi ismeretet igénylő magyarázatokra, hanem csak rövid utasításokra. Ebben a légkörben az évezredek folyamán a precíz ragozó nyelvek lassan átalakultak az igénytelenebb flektáló nyelvekké. Megjegyzendő, hogy idővel a flektáló nyelveket is kimunkálták az uralkodó réteg ízlése szerint, de ennek a tökéletes elsajátítása már csak az uralkodó réteg csúcsán állók számára volt elérhető, ezért az alsó néprétegek szellemileg visszafejlődtek. Ez viszont megkönnyítette a felettük uralkodók dolgát. Nem ilyen könnyű volt a dolguk az uralkodóknak a ragozó nyelvet beszélő népek fölötti uralommal. Ezért ezek lettek a birodalmak elsősorú ellenségei. Így a ragozó népek élettere egyre zsugorodott. Ezeknek az utolsó maradéka a Kárpát-medencében van.

Az elmondottakból következik, hogy a ragozó nyelvet beszélő népek nem voltak hódító hajlamúak. Itt minimális volt a hierarchia és központosítás. A kis városállamok is csak a hódító népek ellen való védekezés miatt alakultak ki. Ezek persze nem bizonyultak elég erőseknek ahhoz, hogy ne morzsolódtak volna fel a hierarchiára beállított népek támadásai alatt. A Kárpátok koszorúja viszonylagos védelmet nyújtott az itt élő ragozó nyelvet beszélő népnek, de a folyamatos honfoglalások, amelyek már jó kétezer éve tartanak, lassan a pusztulás szélére sodorták ezeket is.

A hamis történelem úgy állítja be a honfoglalást, vagy honfoglalásokat, mintha azt a magyarok (a ragozó nyelvet beszélő népek) hajtották volna végre. Pedig azok mindig idegen vörűek, nyelvűek és fajtájúak voltak, akik idővel elsajátították a nyelvet, de ahogy mondani szokás, „a farkas megváltoztatja a szőre színét, de a szokását nem”. Ez az idegen uralkodó elem mindig tálcán szolgálta fel a Kárpát-medence gazdagságát a megbízóinak. Ezek a megbízók mikor keleti, mikor nyugati impériumok vezetői voltak.

Az impériumok számára elsősorban nem is a Kárpát-medence kincsei a legfontosabbak, habár ebből van jócskán (jó termőföld, altalaj-kincsek, termál- és folyóvizek), de a legnagyobb kincs, amit évszázadok óta visznek kifelé, az az emberi anyag. Ezt csinálták a rómaiak, a törökök, a Habsburgok, a szovjetek, amerikaiak, és most Európa. Magyarország szuverenitását azért akadályozták tűzzel-vassal évszázadokon keresztül a környező impériumok, hogy nehogy eleszenek ettől a humánerőforrástól, akik az utolsó ragozó nyelvet beszélő népek leszármazottai. Mitől is értékes ez az emberi „anyag”? Ez abból kifolyólag értékes, hogy nagyon alkotóképes és jól manipulálható. A flektáló nyelvet beszélő hódító népek képességében benne van a szervezőkészség és az uralkodásra való hajlam, azonban hiányzik, vagy csekélyebb mértékben van meg az alkotási hajlam. A ragozó nyelvet beszélő nép a méhekhez hasonló. Szorgalmas, alkotókész, az uralkodókkal és kizsákmányolókkal szemben kompromisszumkész, és csak végső esetben, amikor már végveszélyben érzi magát, lázad fel a kizsákmányolói ellen.

Véleményem szerint ez a méhekhez hasonlatos alkotó réteg, amely a ragozó nyelvűekből származik, tartja fenn a mostani civilizációt. A folyamatos kizsákmányolás és keveredés miatt a ragozó nyelvet beszélő réteg lassan a kihalás szélére sodródik. Ezek kihalása, úgy, mint a méhek kihalása, a civilizáció végét fogja jelenteni. A magas fokú szervezettség addig fogja lehe-tővé tenni a civilizáció létét, amíg be nem áll egy nagyfokú katasztrófa, ami után az emberiség visszaesik majd a majmok szintjére.

2. A méhekről

Gondolom sokan feltették maguknak a kérdést, hogy vajon a méhek gondolkodó lények-e, vagy csak egyszerűen robotok módjára építik a tökéletes sejtjeiket és gyűjtik az ízletes nektárt? Ez nagyon lényeges kérdés, mert ha arra a következtetésre jutnánk, hogy gondolkodó lények, akkor ez felvetne egy sor etikai kérdést. Először is azt, hogy van-e jogunk úgy kezelni őket, mint holmi érzéstelen robotokat. De ugyanakkor megkérdőjelezheti azt a vallási felfogást, hogy kizárólag csak az embernek van lelke, meg hogy az ember egyedül a teremtés koronája és érte lett teremtve a világ. Amikor megfűjják a riadót, hogy pusztulnak a méhek, ez nem valami részvétnyilvánítás egy faj kipusztulása miatt, hanem csak egyszerűen az attól való félelem ki nyilvánítása, hogy elesünk egy nagy profittól, vagy végső esetben a mi életünk kerül veszélybe. Szerintem a méhek embertelen ipari méretű kizsákmányolása az oka a méhek tömeges pusztulásának. Ez a jelenség érvényes az emberre is. Egy populáció szaporulata fordítottan arányos a populáció kizsákmányolásának mértékével.

Közel harminc éve foglalkozom méhészettel, nem ipari módon, s épp ezért volt időm megfigyelni egyet-mást a méhek viselkedéséről. Először is tudnunk kell, hogy az úgynevezett házi méheink csak egy kis töredékét alkotják a méhek családjának. Az igaz, hogy a többi alfaj nem olyan nagy létszámú és nem olyan szervezett, mint a házi méh, de szerintem épp olyan csodálatra méltó ezek munkája és találékonysága a túléléshez. Ezek is nektárt és virágport gyűjtenek, fészket készítenek és gondoskodnak az utódokról. Ezek semmilyen módon nem kerülnek konfliktusba a házi méhekkel. Házi méhek és vad méhek békésen hordanak nektárt sokszor ugyanarról a virágról. Az emberek tanulhatnak tőlük.

Úgy, ahogy a munkás, alkotó embereknek megvannak a rabló kifosztóik, úgy a méheknek is. Sajnos ezek közé tartoznak az olyan méhészek is, akik a méhekben csak profitot látnak. Egy másik ellenség, ami távolról sem annyira veszélyes, mint az előbbi, a darazsak. Ezek nem nektár gyűjtésből, hanem rablásból élnek. Mézet rabolnak a kaptárakból, vagy egyenesen a méhekből, miután megölik őket, de a méhcsaládok életét ritkán veszélyeztetik.

Tudjuk, hogy a méhek kommunikálnak. Információt képesek átadni társaiknak a méhlegelő hollétéről, rajzás idején az odú hollétéről. Meg tudják különböztetni a színeket, megjegyzik a kaptár alakját, helyét és ritkán tévednek más kaptárba. A kaptárban minden korosztályú méhnek megvan a szpecifikus feladata. Vannak a bejáratot őrző méhek, ventilációval, takarítással, mézsűrítéssel, lárvák táplálásával és más feladatok ellátásával megbízott méhek. Ugye, minderre rá lehet fogni, hogy ösztönösen csinálják. Vannak méhek, amelyek kaptáron kívül az egész méhest őrzik. Ezek agresszivitása nagyban függ attól, hogy mennyi nektár található a környéken. Ha nincs miből hordjanak a méhek, akkor ezek az őrzők, akárcsak a bejáratot őrzők, nagyon agresszívek tudnak lenni, de előbb mindig csak több figyelmeztetés után szűrnak. A méhek fegyvere a fullánkjuk, ami egy méregzacskóval áll kapcsolatba. Szűraskor a méreg bekerül az áldozat testébe. Ez nagyon kellemetlen, de ritkán halálos. Általában kettesével támadnak, de

ha leütöttél közülük egyet, rövidesen megjelenik öt-hat. Fogjuk rá, hogy ezt is ösztönösen tesszik.

A méhek képesek tetszés szerint hímnemű, vagy nőnemű egyedeket előállítani, amire az ember nem képes. És mégis azt az arrogáns célt tűzte ki maga elé az ember, hogy nemesítse a méheket. A nemesítés persze itt azt jelenti, hogy az ember számára minél használhatóbb fajt fejlesszenek ki. Nem hiszem, hogy az utóbbi 100-150 év alatt sikerült volna a méh testét vagy a szipókáját növelni. Ugyanis ez a két dolog lenne, ami a mézhozamot növelné. Azonban ezalatt az idő alatt a rengeteg tudományos értekezés dacára, mindkét méret változatlan maradt. Egy alkalommal kora tavaszi kirepülésakor, amikor még nem volt virág, egy méhecske rászállt egy tollpíhére. Valószínű, hogy virágnak vélte. A lábacskaival összenyomta, mint egy szivacsot, aztán elengedte. Ezt megismételte háromszor. Utána fölrepült, leírt két kört és ismét rászállt a pihére s megint nyomkodni kezdte. Ez már nem ösztön, ez kíváncsiság és kísérletezés.

2012. év augusztus elején a kertben zúgásra lettem figyelmes. Egy kisebb raj jött valahonnan és megtelepedett az ágak közt az egyik almafán. Mivel kassal nem lehetett odaférni, így egy lépes keretet kötöttem egy rúdra és benyújtottam a raj közelébe. A raj percek alatt rátelepedett a lépre. Amikor megpróbáltam kihúzni, rájöttem, hogy az ágak le fogják seperi a méheket. Alighogy ez átvillant az agyamon, a méhek hirtelen felszálltak, egy keveset köröztek a levegőben, aztán leszálltak egy alacsony szilvafa ágára. Most már nem volt szükség sem rúdra és nem akadályoztak az ágak sem. A lépet ismét a raj mellé helyeztem, s ahogy számítottam, hamar rá is telepedtek. Ezután beraktam őket egy kaptárba és még ma is él a család. Ezt el is neveztük intelligens családnak. Megjegyzem, hogy augusztusban egy ilyen kis rajnak semmi esélye nem lett volna a túlélésre, ha a vadonba megy. Miután rájöttek, hogy békés szándékkal vagyok irántuk, készségesen megengedték, hogy befogjam őket. A legtöbb raj azonban nem ilyen készséges. Hacsak tehetik, minél magasabb fát szemelnek ki, és annak is a legmegközelíthetlenebb ágát. Ha nem fogom be idejében, megszöknek. Az az igazság, hogy bennük is, akár az emberben él a szabadság iránti vágy.

Láttam méhet, amelyik a sérült társát próbálta istápolni. Tehát nemcsak bizonyos fokú gondolkodással bírnak, hanem érzelemmel is.

Amikor feltesszük magunknak a kérdést, hogy gondolkodnak-e a méhek, akkor ugyanúgy kérdezhetjük, hogy gondolkodnak-e az emberek? Itt van egy általánosítás és egy abszolutizálás. Az emberek nem egyforma mértékben gondolkodnak, így a méhek sem. A legtöbb méh rutinosan dolgozik, és nem sokat töri a fejét, akár csak a legtöbb ember. De vannak köztük is olyan egyedek, akik nagyobb tudásuk révén a többséget irányítják. Persze hogy egy méh nem rendelkezik olyan tudással, mint az ember, de ez sem lebecsülendő. A méhek ugyanazt a munkát végzik, semmi újítás nélkül évmilliók óta, és lehet, hogy még évmilliókig fognak élni ennek a munkának köszönhetően. Az ember meg ugyanazokat a tévedéseket viszi véghez évezredek óta, ami végül lehet, hogy a vesztét fogja okozni.

Sok ideig az a meggyőződés élt az embereken, hogy az ember az egyetlen gondolkodó faj a földön. Mára már világos, hogy egyes vízi emlősök is gondolkodni és kommunikálni képesek. Egyre többen vetik el azt a vallási dogmát, hogy az állatok tudat és érzelem nélküli lények, és őket az Isten csak azért teremtette, hogy kiszolgálják az embert. Az ember a bibliai tanítás dacára mindig is tudatában volt annak, hogy azok az állatok, amelyeket kihasznál, bántalmaz vagy megöl, éppúgy érzelemmel bírnak, mint az ember. Ugyanakkor a tanítás folyamánként elfojtotta magában az állatok iránti empátiát, ami gonosszá tette. Sok méhészt állítja, és én is, hogy a méhek iránti empátia nélkül nem szabadna méhészkedni. Az a méhészt, aki a méhek iránt nem érez részvétet, az a saját embertársai iránt sem fog részvétet érezni.

3. Ragozó magyar s flektáló indoeurópai nyelv

Keresztesi József szerint a magyar nyelv származása „abból a primigenia nyelvből, melyet Noé a bárkából kihozott: és így ez eredeti nyelv, nints más anyja azon kívül, hanem csak atyjafiai, tudniillik a napkeleti elsőbb nyelvek”.⁸⁵⁸

Figyelemre méltó írás, habár egy kis korrekcióra szorul. Először is, ahogy több régi írásból kiderül, *nem beszélhetünk egy az egész bolygóra kiterjedő özönvízről, hanem csak lokális áradásokról*. Ugyanígy nem egy „Noéről” írnak a könyvek, hanem többről, úgymint Janus, Ogyge stb. Következésképpen nem beszélhetünk a „bárka nyelvéről”, mint ahogy azt a szerző állítja. Akkor meg fel kell oldani egy ellentmondást, éspedig azt, hogy különböző földrajzi helyekről származó népek (úgymint zsidó, görög, latin, magyar) nyelve hogy tartalmazhat ilyen sok közös elemet?

Az említett nyelvek közül a kakukktojás a magyar, mivel ragozó nyelv. A magyarok, eltekintve a mai történelmi propagandával, elég nagy területen laktak, de nem vándoroltak, eltekintve a téli és nyári szállás váltásától, az állattenyésztők esetében. Mivel úgy a zsidók, mint a görögök kereskedők lévén, a foglalkozásukból kifolyólag kiváltak a ragozó nyelvet beszélő népekből, és kialakítottak maguknak saját lingvafrankát. Az utazásaik során felszedett idegen szavak, és az örökölt ragok nélküli gyökök átformálásából és egyvelegéből kialakították a saját úgynevezett indoeurópai nyelvüket.

Ezen nyelvek kialakulásában és tökéletesítésében óriási lökést adott az írás „ipari” mennyiségben való alkalmazása. Az írás a kereskedelem elengedhetetlen kelléke volt, így a legjobban, a legnagyobb mértékben a zsidóknál és görögöknél terjedt el. A latin pedig a papok által, a flektáló nyelvek mintájára kifejlesztett mesterséges nyelv. Világosan látszik, hogy a szavakat különböző európai nyelvekből szedték össze. Az a tény, hogy egy szónak nagyon sok értelme van, arra utal, hogy amikor a latint megalkották, az indoeurópai nyelvek szókincse elég szegényes volt. Ezt egy nagyon komplikált nyelvtannal próbálták ellensúlyozni.

A magyar nyelv a ragok révén összehasonlíthatatlanul nagyobb szókinccsel rendelkezett, és ezért a gondolkodást jobban támogatta. Azt megtapasztaltuk a történelemből, hogy az egyház a gondolkodást sosem támogatta, így nem kell csodálkozni, ha egyes keresztény papok a magyart még ma is az ördög nyelvének nevezik.

⁸⁵⁸ Keresztesi 1844. §. I.

4. Óvó király

„Aba Sámuel.”

Magyarország harmadik keresztény királya Aba volt. Legalábbis így van megírva a történelemkönyvekben.

Dr. Görög Ferenc könyvében Aba Sámuel, sőt Aba Samu (ugye, így már családiasabb).

Nemere István így ír róla: „Aba Sámuel ispán István király sógora. Ő a kazároktól leszakadt és a magyarokhoz csatlakozott kabar nép törzsfője is volt egyben. Ez volt az a rejtélyes, sőt kissé misztikus törzs, amely valaha keleten még a zsidó hitre is áttért. Sámuel a törzs leszármazottaival a Mátra vidékén töltötte gyermekkorát, és nincs kizárva, hogy akkor még éltek ott zsidó hagyományok... de hát ő is keresztény volt, mint akkor már szinte mindenki az országban, származott bármelyik törzsből is.”

Érdekes, hogy egyesek milyen látnoki képességekkel bírnak. Sajnos nem tudhatjuk, hogy mi mindent rejt még az a három pont a fenti szövegben. De lássuk a tényeket, vagy legalábbis a régi latin szövegeket a témával kapcsolatosan:

„A magyarok egy bizonyos Ovo nevű királyt választottak maguknak. Amikor Ovo megtudta, hogy Henrik király befogadta Pétert (Orseolo Péter), a Bajor területek népeit kezdte tűzzel-vassal irtani.”⁸⁵⁹

„Aba király legyőzetvén, Ticia felé szaladt, ahol a magyarok elfogták és megölték. A testét a közelben lévő templom mellé temették el. Amikor évek múlva kiásták a testét, a lepel és a ruházat ép volt rajta, a testen a seb be volt gyógyulva. Ezután a Saari monostorban temették el.”⁸⁶⁰

Az *Anales ecclesiastici regni Hungariae*ben ugyanígy, az Aba Ovo formában jelenik meg.⁸⁶¹

Valószínű, hogy ezt a nevet utólag adták neki, mivel István király örökségét próbálta megtenni, óvni. A korabeli magyar írásokban látni lehet, hogy a *v* betűt a szlapon hatás miatt *b*-vel

⁸⁵⁹ „Ungari quendam Ovonem regem sibi eligentes, Petrum regem suum expellunt....Ovo rex ungarorum ob susceptum ab Henrico rege Petrum, a se expulsum, fines Boariae praedis et incendiis depopulatur”. (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 450.)

⁸⁶⁰ „Aba vero rex devictus fugit versus Ticiam: et villa quadam in scrobe veteri ab Hungaris, quibus regnan nocuerat, crudeliter iugulatur. Cuius quidem corpus est sepultum in ecclesia, que fuerat prope ipsam villam. Post aliquot autem annos cum esset effossum de sepulchro, sudarium et ipsius vestimenta invenerunt incorrupta et loca vulnerum resanata: tandem sepelierunt corpus in proprio monasterio in Saar.” (Turocz, 1600. 44.)

⁸⁶¹ Melchior Inchofer, 1644. több helyen.

írták, így lett az *Ovoból Obo*, aztán *Aba*. Az idegenek ma is nehezen különböztetik meg a magyar *a*-t az *o*-tól. A legtöbb pap, akik történelmet is írt, nyilvánvaló, hogy nem magyar volt. A latin szövegekben, amit mi apátnak nevezünk, azt úgy írták, hogy *Abas*. Hát az apátnak is óvó szerepe lehetett, mint az apának. Arra azonban kíváncsi vagyok, hogy ki találta meg a keresztnevét. Az említett latin írásokban nem jelenik meg sem *Sámuel*, sem *Samu*, csak egyszerűen *Ovo*, vagy *Aba*.

Az *ovo* eredeti magyar szó. Ezt abból lehet megállapítani, hogy a magyar nyelvben értelmes szóbokrot alkot, eltérően a más nyelvekben előforduló *ovo* szavaktól. Az óvás magyarul védelemnyújtást jelent. Például a futballban egy meccs megóvása, abban az esetben, ha kételemek merülnek fel az eredmény tisztasága felől, a meccs előtti állapot visszaállítását jelenti. Pénzügyben az óvatolás a bankjegy valódiságának a kutatása. Aztán van óvoda, óvatosság, óvatlanság stb. Valószínű, hogy a latin *ovum*=tojás is a magyarból lett leképezve, mivel sem a latin, sem a latin leánynyelveiben nem bír olyan értelemmel, mint a magyarban. A tojás a magot óvja és ugyanakkor arra szolgál, hogy az eredeti állapotot biológiailag visszaállítsa. Ezért azt kell mondanunk, hogy az *ovo* (latinul *ovum*) = tojás, egy olyan ősrégi magyar szó, ami idővel kikopott a nyelvünkől.

VII. Új magyar történeti adatok

1. Minden másként volt

Egy népnek csak akkor lehet jövője, ha van múltja. Ezt az igazságot már régóta felfedezték különböző népek nagyokosai, akik aztán gyártottak is maguknak történelmet, gondolván, hogy minél mélyebbre hatol a múltba, akár a gyökér a földbe, annál erőteljesebb a „lombozat”, amit táplál. S tették ezt a legjobb szándékkal népeik számára, mit sem törődve azzal, hogy más népek rovására cselekednek.

Ma már mindinkább kiderül, hogy ezek a gyökerek álgyökerek. Megállapított tény, hogy az első ezredforduló előttről nem léteznek hiteles dokumentumok, és hogy az ókori történelem nagy része nem más, mint történelmi regény.

Ahhoz hogy egy történelmi regény, vagy ha úgy tetszik, legenda, történelmi ténynek minősüljön, szükség volt a vallás áldására. A világtörténelmet és a hozzá kapcsolt időszámítást, a tridenti zsinaton szentesítette a katolikus egyház.

Ebből már lehet következtetni, hogy kik voltak a világtörténelem hasznélvezői az első körben: A zsidók, a görögök és a rómaiak. Ezen népek történelme eresztett a leghosszabb gyökeret. A zsidók, mivel ők találták fel a keresztény vallást, amely nem csak hatalmat biztosít, de anyagilag is jól jövedelmez. Ez az egyetlen piramisjáték, ami soha nem csődöl be. Ezzel Pál apostol is tisztában volt, amikor a megtért gazdag keresztényektől halomra kapta a segélyeket, amelyeket a jeruzsálemi szenteknek szállított. Egy idő után aztán az egyház intézménye, amely jó fejős tehénnek bizonyult – hogy, hogy nem – átkerült Jeruzsálemből Bizáncba, ahonnan bizonyos idő elteltével továbbvitték Rómába. Ugyanezt a műveletet próbálta folytatni Szép Fülöp (Filippe le bel) francia király, aki úgy gondolta, hogy most rajta a sor a „fejésnél”. Ez a „fejés” aztán több templomos lovag máglyahalálába került.

Ez olyan, mint a Benedek apó meséjében a „terülj-terülj asztalkám”. Igaz, a mesében az asztalka csak egyszer cserél gazdát és az orvgazda hamar elnyeri jutalmát. Azért úgy látszik, hogy az avignoni fogság megtette a hatását, mert a franciák is vissza tudtak menni az ókori Rómáig a gallok révén.

Amint láttuk, minden olyan nép, amely a középkorban számított, kapott egy-egy szeletet az ókorból. Miért maradt ki ebből a magyarság s a legtöbb kelet-európai nép? A válasz egyszerű: A világtörténelmet a tridenti zsinaton szentesítették 1550 körül. Ekkor már Magyarország török megszállás alatt állt, a magyarság színe-java odaveszett, az életben maradottnak kisebb bajuk is nagyobb volt annál, minthogy a történelemmel foglalkozzanak. Ugyanígy a többi kelet-európai ország török, tatár-mongol megszállás alatt állt.

Az első évezred előtti időkből egyetlen európai nép sem rendelkezik megbízható történelmi adatokkal. Elég megemlíteni azt a tényt, hogy a legtöbb olaszországi ókori lelet az etruszkoktól

származik, és ennek ellenére az összes úgynevezett ókori történelmi forrásban alig vannak említve. Ennek az az oka, hogy addig, amíg rá nem jöttek az etruszkok nem indo-európai eredetére, addig a rómaiakkal azonosították őket.

Titus Livius olyan részletesen ír a római ókorról, hogy hosszasan idéz különböző államfők meg hadvezérek párbeszédéből. Ugyanilyen stílusban ír a legtöbb ókori történész. Az már nem okoz gondot a történelemhívőknek, hogy abban az időben nemcsak hang- és képrögzítők, de még papír sem létezett.

Mindebből a következtetés az, hogy *ókor létezett, de egészen másként.*

Ha valami igazságot ki akarunk mazsolázni a történelmi írásokból, akkor a sorok közt kell keresgelnünk.

Lássunk egy példát a történelmi személyiségek metamorfózisáról, átalakulásáról Jordanestől: „Az első Artur királyról szóló beszámolók úgy említik, mint 'Riotamus', ami a kelta Rigo-tamus névből ered: Rigo=király, tamos=legfelső. Később összekeverték a latin Artorius névvel.”⁸⁶² – A rigó (sárgarigó), egy madár, de nem akármilyen, a színe azonos a császárok által használt színnel, de a rigó csak magyarul rigó.

L. N. Gumilev: „A nyugati hunok keveredtek az ugorokkal és szármatákkal.” – A kérdés az, hogy hol keveredtek és mikor? Figyelembe véve az időrendet, ez a keveredés csakis a Kárpát-medencében történhetett. Jordanes, amikor egy szigetről ír, ahonnan a gótokat származtatja, így ír: „Ez a sziget a Visztulával szemben fekszik, amely folyó a Szarmát-hegyekből ered...”⁸⁶³ A Visztula a Kárpátokból ered, tehát ezek a Szarmát-hegyek.

De lássuk mit ír egy másik ókori történész, Ammianus Marcellinus a szármatákról a *Rerum gesterum libri qui supersunt* c. művében: „Amikor a császár megjelent az emelvényen, és bárátságos hangon éppen megszólítani készült, s úgy akart hozzájuk beszélni, mint a jövőben engedelmes alattvalóihoz, egyikük éktelen haragra lobbanva az emelvény felé hajította a csizmáját, és ezt kiáltotta: 'marha, marha', ami náluk csatakiáltásként hangzik. Erre az egész gomolygó tömeg arrafelé tódult, és hirtelen magasba emelve a barbár zászlót, vad üvöltéssel egyenesen a császár felé rohant, aki a magasból letekintve mindenféle ide-oda futkosó tömeget látott feléje közeledni dárdákkal, kivont kardokkal, kopjával.”⁸⁶⁴

A történet lényege: II. Constantius császár 359-ben hadjáratot vezetett a mai Bácska (Vajdaság) területén, hogy a szármata háborúba beavatkozzon. A jelenetet persze megtorlás követte. Ez a „marha, marha” kiáltás semmi más nyelvben a magyaron kívül nem létezik. A csatakiáltás a csata kezdetét jelenti. Vajon ki indul levett csizmával a csatába?

Itt elég furcsa dolgokkal állunk szemben. A hivatalos történelemkönyvekben a szármaták úgy vannak feltüntetve, mint kis néptöredék, amelyik hirtelen előjön a ködből, s aztán ugyanolyan hirtelen a ködbe vész. Itt pedig az áll, hogy nemcsak a Kárpátokat birtokolták, hanem a Bácskát is, és ráadásul magyar nyelven sértegetik a római császárt.

Következtetés csak az lehet, hogy *vagy a magyar történelmet vissza kell vinni a római korig, vagy a római kort előrehozni a magyar korig.*

Sokat feszegetett kérdés: a magyar nyelv a Kárpát-medencében alakult ki, vagy valahonnan keletről hozták a honfoglalók?

⁸⁶² „... one of the earliest references to the original 'King Arthur', known here as 'Riotimus' (from Celtic *Rigo-tamus 'King-most', 'Supreme king', later literarily confused with a Latin name, Artorius).”

⁸⁶³ „This island lies opposite the river Vistula, which rises in the Sarmatian mountains...”

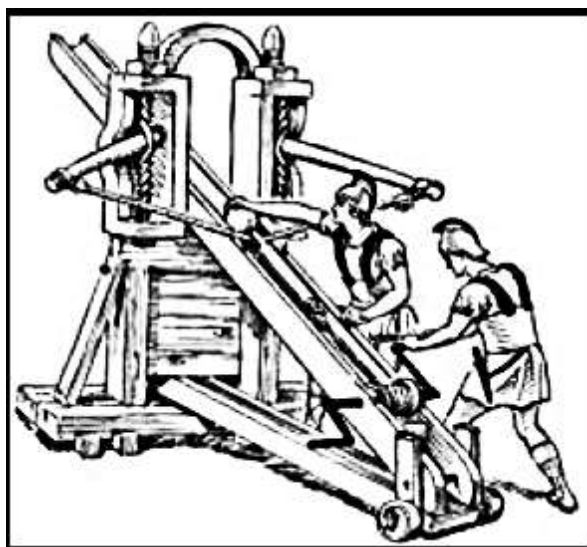
⁸⁶⁴ „Visoque imperatore ex alto suggestu iam sermonem parente lenissimum meditanteque algoqui velut morigeros iam futuros quidam ex illis furore percitus truci calceo suo in tribunal contro “marha, marha”, quod est apud eos signum bellicum, exclamavit eumque secuta incondita multitudo vexillo elato repente barbarico ululans ferum in ipsum principem ferebatur, qui cum ex alto despiciens plena omnia discurrentis turbae cum misillibus vidisset reiectisque gladiis et verrutis, iam propinquante perniciem externis mixtus et suis ignotusque.”

Véleményem az, hogy valamikor létezett egy globalizált kultúra egységes nyelvvel. Aztán egy természeti katasztrófa folytán hirtelen beállt egy jégkorszak. Az emberi élet fennmaradásának a feltételei két helyen voltak emberileg kielégítőek. A Kárpát-medence, a termálvizeinek köszönhetően, és a Perzsa-öböl (Sumér), a kőolajának köszönhetően. Az utóbbi rövid távon alkalmasabb volt a civilizáció továbbvitelére, de ugyanakkor hosszú távon nem volt eléggé védett a külső támadások ellen. Az előbbi nem biztosította a kultúra magas fokú művelését, de mivel védettebb volt, így a nyelvet át tudta menteni az utókorra.

2. A magyarok nyilaitól ments meg minket!

Nézzük tovább felfedezéseimet a magyar történelemben, illetve a történeti művekben. Ilyen a történetírásról szóló megállapításom alkalmazása ama esetekre, hogy a középkorban történt dolgokat visszadatálják régmúlt időkbe, és hogy bolhából elefántot csináljanak. Így történt ez az 1288-as évben, Kun László idejében is, midőn Albert, Habsburg Rudolf fia, osztrák herceg megtámadta a magyarokat: „Mialatt a győzelem kétes fordulatokat vett, a magyarok egy tudományosan megalkotott hajítófegyvert vetettek be, ami az Albert táborát teljesen megzavarta, a sebesülteket és a gyengéket elvitték magukkal Magyarországra.”⁸⁶⁵ Amihez Hieronymus Pez, a szerző lábjegyzetet fűz, hogy a „jacula perpensius scientias” kifejezést megmagyarázza: „Ezt az obskurus helyet így lehet magyarázni: a magyarok nagyon értettek a lándzsavetéshez.”⁸⁶⁶ Ami szerintem egyszerűen nevetséges, mert miféle tudományosság kellene az egyszerű lándzsadobáshoz. Viszont jól látszik, hogy a latin mondat igen megcsonkított, más szóval cenzúrázott.

Mert valójában a „jacula perpensius scientias” olyan, a magyarok által használt hajító fegyver volt, amit más népek nem ismertek. És a dolog azért lett obskurus, mivel a történelemgyártók az ilyen fegyvereket visszadatálták az időben, azt sugallva, hogy ezeket a hajító fegyvereket, amelyekkel Leonardo da Vinci is foglalkozott, már az ókorban feltalálták. Ha az íj a puska primitív formája, akkor ez a ’jacula perpensius scientias’ volt az ágyú primitív változata, ami valószínű, hogy egy óriási nyilat lőtt az ellenség közé. Egy ilyen, abban az időben még nem látott fegyver, valóban megijeszthette a környező népeket. Nyilat viszont nemcsak a magyarok használtak és a hátrafelé nyilazás sem volt egy kimondottan magyar találmány. Így kötve hiszem, hogy a címbeli mondas az egyszerű nyílra vagy lándzsára utalna.

⁸⁶⁵ „Et dum sub dubio victoria fluctuaret, Hungari autem mittendi jacula perpensius scientias, Alberti partem acerrime perturbabant, vulneratos et deficientes captivos secum in Hungariam pertraxerunt.” (Pez, 1721. 862.)

⁸⁶⁶ „Obscurum hunc locum restituendum sic puto: Hungari autem artem mittendi jacula perpensius scirent.” (Uo.)

2. Szkita vallás, vagy egyszerűen tudomány?

Eme „tudományosan megalkotott hajító fegyverrel” rögtön a dolgok közepébe vágtunk, ami sokakat foglalkoztat egyébként, hogy tényleg igaz-e és miért, hogy „a magyar a tudás népe”. Ahogy a két szó – a tudni és a hinni – között a különbség a biztos tudás mértéke, úgy mi mást jelent a vallás szó tágabb értelemben, mint a világnézet megvallását? És szerintem kár, hogy miután a katolikus vezetés egy kalap alá vette és megsemmisítette az eretnekeket, minden iratot eltüntettek, ami a tanaikra vonatkozott. Így csak találgatni tudunk. Azért egy névből is sok következtetést levonhatunk. A gnosztikusok eretnekeknek számítottak. A név a megismerést, megértést sugalmazza. A megértés pedig egy tudományos aktus. Így nem lehet lezárt dogma. De ha a scita ’vallás’ valójában nem is vallás, hanem tudomány volt, még ha kezdetleges formájában is, ahogy Plinius írásából látszik, akkor nem is maradhatott semmiféle szertartásnak nevezett pótcselekvésre utaló dokumentum sem. Ebben az esetben új megvilágításban kell értelmezzük az eretnekek ellen viselt hadjáratot a katolikus egyház részéről.

A Dubnici Kódexből idézem, amikor Aba Sámuel legyőzése után Péter király a császárral és a teuton lovagokkal Fehérvárra jött, ahol visszakapta a koronát: „A Szűz Mária nevére szentelt székesegyházban tárgyalta a magyarokkal a kiegyezésről. Engedve a magyarok azon kérésének, hogy gyakorolhassák a magyar scita (scita=tudás) vallást és szokásaik szerint törvénykezzenek.”⁸⁶⁷ Minthogy ez a rész a bécsi Képes Krónikából került át a Dubnici Kódexbe, lássuk mai fordítását a Képes Krónikában: A császár „a dicsőséges Istenanya, a mindenkoron szűz Mária székesegyházában királyi módra ültette a trónra, és ott kibékítette a királyt a magyarokkal és a magyarokat a királlyal. A magyarok kérésére megengedte, hogy megtarthassák a magyar szokásokat, és törvényeik szerint ítéljenek.”⁸⁶⁸ Az általam értelmezett utolsó mondat pontos fordítása így hangzik: „És engedett a magyar kívánságoknak megőrizni a magyar néphatárokat és a szokásokból bíraskodni.” Ez a „hungarica scita” többes tárgyesete valóban megengedi – tág értelemben – a ’magyar ismeretek→tudás→vallás’ értelmezést. Egyébként pedig kilóg a lóláb, mert a Képes Krónika magyar fordításában megcserélték a ’szokást’ és a ’vallást’, tehát megőrizhetik a magyar szokásokat és törvényeik szerint ítélezhetnek. Csakhogy ha magyar tudásról, magyar vallásról, tudásvallásról van szó, annak megőrzésének megengedése a császár részéről sokkal többet jelentett, engedett. És a szokásjog alkalmazása mellette kisebb jelentőségű, ezért szerepel másodiknak. Amúgy is a szokásjogot nem kell megőrizni (*servare*), hiszen attól szokás, hogy megőrzött. Annál inkább a vallást. Nem kell talán mondanom, hogy a szótárakban a *scitum* (plur. acc. *scita*) jelentésénél sehol nem adják meg az ’ismereteket’, hanem a ’néphatározat, rendelet’ szerepel. Az alapige, a *scio* és a *scisco* jelentése *tud, bír, ért; jártas; átlát, észrevesz*, ill. *megtud; elhatároz, elrendel, jóváhagy; szavaz valamire*. Mert egyébként a *tudás* latinul *scientia*, a *vallás* pedig *religio*. Itt valószínűleg a latin szöveg szerkesztője igen ügyesen üzent az utókornak, amire az én érzékeny figyelmem végre most vevő volt. S a későbbiekben látjuk ennek a *scita* szónak a messzemenő jelentőségét: *népnév* lett belőle!⁸⁶⁹

⁸⁶⁷ „...in basilica genitricis dei semper virginis Marie regaliter sedere fecit, et ibidem regem hungaris et hungaros regi reconciliauit. Concessitque petentibus hungaris hangarica scita seruare, et consuetudinibus iudicari.” ([Chronicon Dubnicense](#), 1884. 57.)

⁸⁶⁸ *Képes Krónika*, 1993. 28.

⁸⁶⁹ És ezért szerepel a *scita*, *szkita* népnév és *Szkitia* mindig rövid *i*-vel ebben a könyvben.

3. Rajna menti hunok

Sebastian Münster: Cosmografia universale. 1575.⁸⁷⁰ 561. oldal: „Stauroneso ismertebb nevén Krutznach. Ez a város és a Hundsruck kanyargós régiója, azaz a hunok helyőrsége, régi nevén Spanheim, melyben már száz éve nem igen születnek férfiak: az utódokból egyetlen nő Izabel maradt, Spanheim grófnője, Krutznach úrnője, ki Ruberto Pipan örgrófhhoz ment férjhez, aki elhunyt anélkül, hogy gyerekei születtek volna tőle. ... Ezt a földet, mely három folyó közt terül el (Rhajna, Mozel és Naha) napjainkban Hundsdrucknak hívják, azaz a hunok menedéke, vagy Kutyahát, azaz kutyabőr, de ennek a kifejezésnek nincs értelme. A tudósok azt állítják, hogy ez a név (Hundsruck) a hunoktól maradt, mivel valamikor ezek itt megjelentek és letelepedtek a folyók között, bár erre nincs bizonyíték a történelemben. Egyes helyek (nevei) azonban a hunokra utalnak. Nem messze Simerntől van egy forrása, melyet Hunkútnak hívnak, és egy sziklát ugyanebben a helységben Hunkőnek, aztán van Hunolstein Kancellária, és Hunkastély.”⁸⁷¹

⁸⁷⁰ Münster, 1575.

⁸⁷¹ “Stauroneso, volgarmente Crutznach. Questa città et buona parte della picciola regione, della Hundsruck, cioè presidio degli Hunni, fu anticamente Spanheimense, nel quale già 100 anni venne meno la prole mascolina: et rimase di quella progenie solamente donna Isabel la contessa Spanheimense et signora di Crutznach, che a'era maritata a Ruberto Pipan principe Palatino il quale muori senza haver di lei figliuoli. La terra compresa tra i fiumi Rheno, Mosella et Naha, chiamasi á tempo nostro Hundsruck, cioè rifugio degli Hunni, o vero Hundesruck, cioè pelle di cane, ma non si ha la ragione di questa voce. Tengono i dotti che gli Hunni lasciassero tal nome alla regione alla quale ricorresse tal gente c'habitasse alquanto tra questi fiumi, ma non si ha cosa certa per le historie. Alcuni di quiei luoghi mostrano certa memoria de gli Hunni, ma non si puo havere no certa cognitione, perciò tengasi piu tosto per una congettura quello che ne diro. Non lontano di Simerne e una fonte detta Hunnenbrun, et la rocca in quel paese si noma Hoinstein, et Cancellaria Hunoltstein, et un altro Castello detto Castelhun, cioè castello de gli Hunni.” (Uo.)

4. Vandálok

Az igazság megismerése hosszútávon még azoknak is áldásos lehet, akiknek jelenleg bosszúságot, vagy fájdalmat okoz. Nem volt honfoglalás, csak Hon elvesztés.

Régi írásokban észrevehetjük, hogy politikai, vagy érzelmi okokból néha megváltoztatják a szavak értelmét. Néha úgy, hogy betűket hagynak ki (erre példa, hogy a régi írásokban az *m* és *n* betűket úgy jelezték, hogy az előtte lévő fölé egy vonalkát húztak, amit későbbi másolók ignoráltak, így lett genteből gete), máskor betűket cserélnek fel egymás közt, mint a *d* és a *g* betű esetében. Eredetileg a *d* betűt *g*-vel jelölték, és ez az orosz nyelvben a mai napig megmaradt, de valami oknál fogva a nyugati írásokban a *g*-t már *g*-nek olvassák. De mivel nincs okozat ok nélkül, így érdemes utánajárni az okoknak.

A történelem említést tesz a vandálokról, mint vándor népről, akik más migrációs népekhez hasonlóan, valahonnan Ázsiából jöttek Európába, törtek-zúztak (hisz innen a vandál melléknév), majd átmentek Afrikába. Viszont, ha észrevesszük, hogy a szláv népek a *g*-t *d*-nek olvasák, akkor a vandált *vangálnak* és mivel az *l* gyakran felcserélődik az *r*-rel (lásd Amsterdam régi neve Amsteldam), így a szóból *vangár* lesz, ami nem más, mint a magyarok megnevezése a szlávok által.

Az alább idézett könyvben⁸⁷² a vandálok egyszerre vannak említve az alánokkal. A Czuczor-Fogarasi szótár szerint a lengyel szó kapcsolódik a len és az alán szavakhoz. És valóban, ha a polák szó a szláv nyelvben mezei (síksági) lakost jelent, akkor a lenti (lendi), alanti ugyanezt a magyarban. Több forrásban említve vannak az alánok is ezen a területen. Az alán jelentése ugyancsak alföldi, vagyis síkságon lakó.

„Alánról azt állítják, hogy Ázsiából vándorolt Európába, a négy fia közül a nagyobbik, Vandál adta a Vistula folyónak és a lengyeleknek a nevet, meg azt is, hogy Vandál nagyon sok fiat nemzett, kik Európa negyed részét foglalták el, és a Lengyel, Orosz, Kassubi, Cseh, Morva, Szlovén, Dalmát, Pannoni, Bosnyák, Horvát és Bolgár királyságokat alapították... A lengyelek és a szlávok a vandálok után jöttek ezekre a helyekre, melyet most Lengyelországnak hívnak.”⁸⁷³

„Valószínűbb, hogy azok a népek, kiket most lengyeleknek és cseheknek neveznek, Attila ideje körül, vagyis 430-ban indultak el orosz és szarmát földről, ugyanekkor más szlávok a vandálok üres, vagy gyérebben lakta területeit foglalták el, ahonnan később támadták a német és bohém területeket. Mert a Kárpátok jobboldali lejtőin gyorsan és könnyen be tudtak nyomulni a német föld nem lakott területeire. Oroszországból indulva eljutottak a római császárok által védett messzi dalmát és szlavóniai területekre. Ezekre a provinciákra, mint Dalmácia, Macedónia, Trákia és Illírikum, jóval Jusztiinián császár ideje után nyomultak be, Krantzio és Blondus szerint. Hogy a lengyelek ősi neve a szláv volt, vagy egy bizonyos nép specifikus neve, ez nem derül ki. Mindenesetre a 700 évvel ezelőtti külföldi évkönyvekben a nevük sehol nem szerepel. Sem egyetlen szavuk (etymon) nincs feljegyezve.”⁸⁷⁴

⁸⁷² Nevgebavero, 1611.

⁸⁷³ “Alanum quem primum ex Asia in europam commigrasse ferunt, et ex eius filio inter quatuor natus maximo Vandalos dictos multos etiam liberos genuisse, qui quarta parte Europae occupata, Polonorum, Russorum, Cassubiorum, Bohemorum, Moravorum, Slavorum, Dalmatarum, Pannonum, Bosnensium, Croatorum, Bulgarorumque regna condidisse perhibentur... polonos et slavos Vandalis successisse in his locis, ubi nunc est Polonia.” (Uo. 1.)

⁸⁷⁴ “Probabilis igitur est, circa Attilae tempora, videlicet anno Christi quadringentesimo trigesimo eos populos, qui nunc poloni et bohemi dicuntur, progressos é Russia et Sarmatia, itidem atque, alios slavos vacuas, aut certe infrequentes Vandalorum sedes occupasse, indeque, porro in interiorem Germaniam et Bohemiam arma protulisse. Nam facilius citiusque hac secundum dextrum latum Carpathi montis ad interiorem Germaniam aliquo modo vacuum tum penetrare potuerunt. Russia profecti, quam in Slavoniam aut Dalmatiam longius á se distantes et Romanorum Imperatorum armis defensatas. In quas provincias, ut et in Dalmatiam, Macedoniam, Traciam, et Illiricum longe post Iustiniani tempora se infuderunt, ut ex Krantzio et Blondo constat. Polonorum autem nomen

Itt pedig lengyelekről lengyel szerző által írt könyv: Szymon Starowolski: *Sarmatiae belatores*. H. Crithius, Coloniae Afripinae, 1631.⁸⁷⁵ „Ezeknek a kegyetlen szarmátoknak, kiknek a génjeit hordozzuk, és akiknek a nyelvében még a rengeteg migráció és változás után is a Pole jelentése, akárcsak a szláv nyelvekben, síkság és vadászat. Nem ismerjük az igazságot, csak azt tudjuk, hogy kilencszázhatvanötben Miecislav Ziemomisli volt az uralkodónk, és ettől az időtől kezdjük írni a könyvünket.”⁸⁷⁶

Sebastian Münster: *Cosmografia universale*. In Colonia, 1575.⁸⁷⁷ szerint „a vidéket az Elbán túl a vandálok lakták, akik közé számláltattak a brandenburgiak, a meklenburgiak, a pomeránok, a pruténok, a csehek és lengyelek, akik mind nehezen akarták elfogadni a keresztény vallást a Nagy Károly és más császároktól ellenük vezetett retorziók ellenére is... Ezek a népek mielőtt keresztények lettek volna, a vandál nyelvet beszélték, de utána azt elhagyták és ma a szakszont beszélnek.”⁸⁷⁸

A vandál birodalom utolsó „végvára” Pruténia, mai nevén Prusszia. Ezeket „térítették” a 13–14. században nyugatról a teuton keresztések, keletről a lengyelek. A térítés valójában hódítást jelentett. A keresztény hit akkoriban, akárcsak manapság az iszlám hit, csak ürügyül szolgált olyan népek leigázására, akik megtagadták elfogadni a hitet. De még ha el is fogadták, mindig lehetett a dogmákon módosítani, és akik nem ismerték, vagy nem ismerték el a módosításokat, azokat meg lehetett vádolni eretnekséggel.

Valószínű, hogy az alábbi könyvet olyan időszakban írták, amikor a Biblia még nem volt a végleges formájába öntve:

Petrus Lomestoz: *Eruditissimi viri magistri...* 1542. Eszerint: „In principio erat verbum, et verbum erat principium. – Kezdetben volt az ige, és az ige volt az elv.”⁸⁷⁹ János evangéliumában ez áll: „In principio erat verbum et verbum erat apud Deum et Deus erat verbum. – Kezdetben vala az ige, és az ige Istennél vala, és Isten vala az ige.”

Már ebből is látszik, hogy ez a skolasztikus történelem, ha úgy tetszik, tudományosabb köntösben próbálja feltálni a Mózes öt könyvét, vagyis a zsidó történelmet, és ehhez Platónra és Pitagorászra hivatkozik, mint elismert gondolkodókra. Ugyanakkor lépten-nyomon Jozephust idézi, mint a zsidó történelem tótumfaktumát. Platón és Pitagorasz nem sokkal Hérodotosz kora után élt, és amint tudjuk, Hérodotosz nem tesz említést a zsidó történelemről. Az egy kicsit furcsa, hogy valaki a 16. században próbálja magyarázni a Pentateuchot és ehhez olyan személyeket idéz, akik majdnem kétezer évvel előtte éltek, mintha kétezer éven keresztül csak hülyegyerekek születtek volna.

„Az ember férfikorban lett megteremtve, halandó és halhatatlan minőségben. Ekkor nem tudhatta, hogy mi a rossz, mivel nem volt tapasztalata... Platón szerint egy fa nem tartalmazhat ilyesmit, mint az élet fája, vagy a rossz és a jó tudásának fája... Mint a Samis példájában:

vernaculum an fuerit commune Slavorum, an peculiare unius cuiusdam populi, et quam vetustum, non satis constat. Ante septingentos quidem annos nusquam in annalibus ullis externis invenitur. Nec unum eius etymon memoratur.” (Uo. 4.)

⁸⁷⁵ Starowolski, 1631.

⁸⁷⁶ “Maxime vero, feroces illi Sarmatae, quorum genus ducimus, et in quorum oris, post tot mutationes et migrationes, a Pole, quod planiciem et venationem Slavis significat, Polachi seu Poloni appellati, confedimus. Nec lumen veritatis agnovimus, nisi post nongentesimum et sexagesimum quintum, a partu virgineo, annum Miecislao Ziemomisli nobis imperante, a quo etiam scriptionis nostre, sumpsimus initium.” (Uo. 1.)

⁸⁷⁷ Münster, 1575.

⁸⁷⁸ “La regione oltre Albi (Elba) fu habitata da Vandalia (Bangaria) tra qualis annoverano, Brandemburghesi, Mecklenburghesi, Pomerani, Pruteni, Boemi, et Polonii quali tutti con difficulta accettaronola fida christiana anzi la perseguitarono Combatte contra di loro Carlo Magno et i seguenti cesari... Questi populi prima che fussero Christiani, usarono la favella Vandala et Schiavona, ma dopo i tolsero la lingua Sassona, che ora usano.” (Uo. 817.)

⁸⁷⁹ Comestor, 1542. 3.

Pythagorasz, aki Számosz szigetéről származott, írta ezt a példázatot: előbb van a törzs és később fölötte az elágazások, ugyanígy az embernél, előbb (kiskorában) csak él (vegetál), nem használja az értelem erejét. De amikor az ítélőképesség korához jut, akkor tud különbséget tenni a jó és a rossz között. Ádám esetében nem így történt...”⁸⁸⁰

Vagyis Ádámnak hiányzott a gyerekkor, amikor az ember tapasztalatokat szerez.

Próbáljuk megemészteni az eddig leírtakat. Úgy tűnik, hogy Attila birodalmának szétesése után indulnak meg a szláv népek nyugat felé, és a germán népek kelet felé. Az őslakosok akarva-akaratlanul keverednek és összeolvadnak a hódítókkal, vagy ahogy sokan tették, Afrikába mentek. (Ha Amerika fel lett volna fedezve, akkor valószínű, hogy oda mennek). Az ezredforduló körül, már megjelennek az utódállamok a saját nyelvükkel, keleten és délen szláv nyelvekkel, nyugaton germán és latin nyelvekkel, a Kárpát-medencében a magyar és latin nyelvvel. Attól függetlenül, hogy milyen volt az ezen államokban élő népek nyelve, az államok közti kommunikációs nyelv a latin.

⁸⁸⁰ „Factus est autem homo in virili etate, mortalis et immortalis id est potens mori et potens non mori. Prius enim nesciebat homo quid esset malum: que nondum expertus... Plato non putans hoc posse continere arboribus: que sit lignum vitae et lignum scientiae boni et mali... Sicut enim in Samis figura: id est Pythagorica qui de Samo insula fuit hec enim figura a Pythagora inventa est: prius est truncus integer et post in summo divium: sic homo modo in primis etatibus quasi tamen vivit: non utens viribus ad intelligentiam datis. Sed cum venerit ad annos discretionis: tunc discernit inter bonum et malum: et tunc sunt primus opera eius bona vel mala. Sed non ita factum est in Adam...” (Uo.)

5. Arrianus

Janet Downie: *The Political Geography of Dionysius' Periegesis and Arrian's Periplus Ponti Euxini* (Dionysius Periegesisének és Arrianus-féle Periplus Ponti Euxini [A Fekete-tenger vidékének bejárása] politikai földrajza) című írása⁸⁸¹ kapcsán feltevődik a kérdés, hogy ha már egyszer Arrianus megírta Hadrianus ténykedését a Pontusz térségében, miért kellett ezt újra megírja Dionysius? Továbbá, miért nem lehet hozzáférni Arrianus művének latin fordításához?

Dionysius állítása: 'Hadriánus híres utazó császár volt, és ismert a keleti mediterráni hellén kultúra iránti érdeklődése.'⁸⁸²

Dionysius világtérképe.⁸⁸³

⁸⁸¹ Downie, 5.3.

⁸⁸² Hadrian was, famously, a traveling emperor, and well known particularly for his interest in the Hellenic culture of the eastern Mediterranean.

⁸⁸³ https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/8/87/Karte_Dionysius.jpg.

Vagyis egyszerűen megpróbálja kimagyarázni Arrianus azon állítását a *Periplus Ponti Euxini* c. művében, ahol Hadrián császár birodalmáról ír, mely birodalom csak az Égei-tengertől keletre terjedt.

Az angol nyelvű mű is vért izzadva próbálja megcáfolni Arrianus állítását.

Más régi írásokból is ki lehet hámozni, hogy az a római birodalom, mely Trajánus császár idejében a dákokat hódoltatta, ugyanúgy nem a Nyugat-, hanem a Kelet-római birodalom volt. Árulkodó az a tény is, hogy a rómaiak hajókon jönnek a dákok ellen, majd amikor leverik őket, a foglyokat szintén a Dunán hajókon szállítják el. Hogy ne beszéljünk a Duna partján található több Trajánt dicsőítő emlékműről (pl. Brailán).

Trajanus hódítását kizárólag a Traján oszlopa tanúsítja. Ha Traján valóban hidat épített, és a híd állítólagos méretei nem tették szükségessé hajók használatát, akkor mit keres a sok hajóábrázolás az említett oszlopon? Egyes írások szerint ezeken a hajókon szállították a foglyokat Rómába. De vajon nem egyszerűbb lett volna a hídon keresztülvinni őket? Itt ugyanazzal a helyzettel állunk szemben, mint a Biblia esetében. Mielőtt nem szentesítették a történelmet, az eseményeknek több változata jelent meg. Majd később a visszautasított változatot vagy megsemmisítették, vagy ha ez nem sikerült, akkor valami módon kiátkozták, anatemizálták.

A neveket manipulatív módon választották meg. Ugye a Dionisius = Isten felé való törekvés, vagyis hiteles, míg az Arrianus nevet pedig jól lehetett hitelteleníteni az ariánus vallással, ami tudjuk, hogy a Nikeai zsinaton eretneknek lett nyilvánítva. A cél az volt, hogy Arrianus írásait hiteltelenítve megalapozzák Róma elsőbbségét a keleti birodalommal szemben.

Eustathii Diaconi: *A Supplicibus Libellis, Et Oratorum Magistri, Postea* c. írása szerint „úgy tudni, hogy Dionisius afrikai volt.”⁸⁸⁴

Innet a mondás: A mór megtette a kötelességét, a mór elmehet.

A Jézus születési évének (anno mundi 5500) meghatározását is egy afrikai pap számlájára tették, akit Julius Africanusnak neveztek.

„Egyesek úgy hiszik, hogy alexandriai volt és Hadrian császár idejében (117–138) élt, mások szerint pedig a 3. században.”⁸⁸⁵

Ebből is látszik, hogy Dionisius nem egy hiteles személy. Viszont ha elfogadjuk Arrianus állítását, és figyelembe vesszük, hogy Traján hadjárata a dákok ellen nagyon hajaz János és Manuel bizánci császár a magyarok ellen viselt hadjárataira, akkor nagyon megkérdőjeleződik az ókori római történet.

János császár hadjárata a magyarok ellen, miután II. István bosszúból bizánci városokat támad Álmos befogadása miatt:

„Ez után a császár vizen és szárazföldön, hajókkal a Fekete-tengerből a Dunán felhajózva megtámadja a magyarokat, legyőzi a seregüket, elfoglalják Francochoriot és a hunok legtermékenyebb földjét, mely a Száva és a Duna közt terül el. Zeugminumból és Kráumból nagy zskmányt ejtettek.”⁸⁸⁶

⁸⁸⁴ Dionisius genere Afer fuisse traditur. (Diaconi, 1741. XXXVIII.)

⁸⁸⁵ He is believed to have been from Alexandria and to have lived around the time of Hadrian (r. 117–138 CE), though some date his lifetime as late as the end of the 3rd century. (https://en.wikipedia.org/wiki/Dionysius_Periegetes.)

⁸⁸⁶ Succedenti vero tempore, ad instructionem suorum et ultionem hostium usus, copias coegit et naves expeditas comparavit: iisque per Pontum in Istrum traiecit, terra et aqua adversarios est adortus. Fluvio triremi imperatoria traiecto, et exercitu in adversa ripa exposito, colluviem barbarorum equestri pugna et hastarum acie profligavit: et in hostilia agro maiore quam prius unquam tolerantia commoratus, Francichorio potitus est, fertilissima terra Hunnicae parte que declivis in patentes campos intra Savum et Istrum fluvios extenditur: Et Zeugminum deditione caepit et ipsum Chramum aggressus, maxima praeda potitus est. (Choniatae, 1557. 9)

*Lucius Flavius Arrianus Xenophon (86 k.–165 k.) görög nemzetiségű római történetíró.*⁸⁸⁷

Manuel hadjárata a magyarok ellen, kihasználva II. Géza távollétét az országból: „A magyarok szerbeknek nyújtott segítsége miatt és mivel az előző háborúk emlékét a por még nem lepte be, sőt mint a forró izzadság gőzölgött, kihasználva a védelem távollétét, támadást intézett ellenük. Ugyanis a magyarok királya háborút viselt az orosz határszélen. Így átkelve a Száva folyón, benyomult Francochoriumba (ez nem kis része Magyarországnak, de sűrűn lakott terület, mely a Duna és Száva folyók közt terül el) és csúful elbánt a régióval. Ekkor egy hatalmas testű, és kemény lelkű peon (paraszt) kivált a többiektől, és a császárra rontott. A császár kivonta a kardját és a peon két szeme közé dőfte, amitől ez meghalt. Ebben a csatában sok foglyot és zsákmányt ejtettek, amit mind elvittek a császári városba: A városban nagy győzelmi ünnepet rendeztek, aminek a fénypontját a magyar és szerb foglyok felvonultatása szolgálta. A foglyok gyönyörű ruházata bámulatba ejtette a tömegeket: ugyanis a foglyok megtekintésre méltó nemes emberek voltak. A rendezvény fényét emelte, hogy a foglyokat osztályok szerint sorakoztatták fel, melyek közt hézagot hagytak, hogy minél nagyobb tömegnek mutasson.”⁸⁸⁸ – A Szirmium–Zeugminum mintha hajazna a Szármiszegetuzára (a dákok fővárosára).

⁸⁸⁷ https://hu.wikipedia.org/wiki/Lucius_Flavius_Arrianus_Xenophon.

⁸⁸⁸ Hungaris missa Serviis auxilia causatus, superioris praelii puluere nondum deterso, sed calido adhuc sudore manans, captata defensoris absentia, bellum infert. Hungarorum enim rex peregre aberat, cum finitimis Rossis depugnans. Itaque Savo fluvio superato, factaque in Francochorium impressione (ea non minima Hungariae pars est, sed habitatoribus frequens, inter Istrum et Savum fluvios patens, in qua castellum munitissimum Zeugminum, quod nunc Sirmium vocant, situm est) provinciam illam pessime tractat. Tum Paeon quidam ingenti corpore, et animum fortissimum prae se ferens, relictis ceteris, in ipsum Imperatorem impetu fertur, Is vero gladio inter utrumque oculum traiecit, barbarum occidit: multisque captis et opibus non paucis potitus, in urbem imperatricem regreditur: ac triumpho quem maxime extento splendidissimam pompam per urbis circuitus duxit, cuius elegantiam Hungarorum et Serviorum captivi illustrarunt, vestibus splendidioribus, que pro sua conditione, ab ipso exornati: ut ea quoque re victoria gloriosior, et civibus atque exteris admirabilior esset: quippe captis viris eo bello nobilibus et spectatu dignis. Illud etiam pompae eius admirationem auxit, quod captivi non omnes una ibant, sed in classis distributi, atque intervallis distincti ut spectantium oculi decepti, maiorem esse numerum arbitrarentur. (Uo. 47.)

6. Kilenc kör országa

Tudom, hogy ezektől az írásoktól a felszentelt történészek megint dührohamot fognak kapni, de nem tudom megállni, hogy ne írjam le, amit látok. Mivel az eredeti történelmi írásokat számtalanszor átmásolták és mindannyiszor átírták az aktuális hatalom igényeinek megfelelően, ezért úgy gondolom, hogy minél régebbi írásokat találunk, annál inkább fellelhetjük ezekben az igazság morzsáit. A legrégebbi írások kézzel íródtak, ami időigényes volt és ezért értelemszerűen nem sok létezett ezekből, így könnyen meg lehetett ezeket semmisíteni. A nyomtatás feltalálása után viszont megváltozott a helyzet. Bármennyire munkálkodtak az érdekeltek bizonyos írások megsemmisítésén, még mindig maradt egy pár példány. Sajnos a könyvnyomtatás csak a 15. század vége felé kezdett elterjedni, ezért ezek a legrégebbi írások, amik fellelhetők.

Az európai kultúra alapja, ami a demokráciához köthető, és amely demokráciával oly sokszor dicsekednek a mai európai vezetők, az nem más, mint az ógörög kultúra. Az európai kultúrának van egy másik alapja, a keresztény hit, amely mindenáron azon fáradozik jó párszáz éve, hogy teljesen kiszorítsa az előbbit. A kettő valóban nehezen egyeztethető össze. A görög demokrácia nemcsak a földi életre vonatkozott, hanem az égire is. Jó idő óta a hatalomféltékeny Isten rávetíti az árnyékát az európai, sőt az egész világ politikai életére, és hiába kiáltanak demokráciát, mert az csak egy üres szólam marad.

Johann Boehme: *Omnium gentium mores, leges, & ritus, ex multis clarissimis rerum... c.* könyvében írja: „A régi filozófusok, akik az isteni kinyilatkoztatás előtti időkben a természetről és a történelemről írtak, az ember eredetéről másképp vélekedtek. Egyesek úgy tartották, hogy a világ nem lett teremtvé és nem is lesz vége, és hogy az emberi nem mindig is létezett és nincs egy bizonyos időpont, amikor keletkezett volna.”⁸⁸⁹

A világteremtés pedig csak hit kérdése, akár az ősrobbanás. És hit kérdése a magyarok származása is. Az írások szerint a hunok, mint a magyarok ősei, Szkitiából jöttek ki. A kérdés az, hogy hol van a kérdéses Szkitia. Vannak, akik úgy hiszik, hogy Ázsiában. Hérodotosz viszont pontosan meghatározza Szkitia földrajzi helyzetét:

„Szkitia két határa, két tenger felé néz, egyik a Mediterrán, másik a keleti (Fekete-tenger) felé... Így az Ister azon része, mely a Mediterrán-tenger fölött van, elválasztja Szkitiát az agatirszektől, innét következnek a neurok, aztán az andropophágok, és végül a melanklenek. Így Szkitia alakja majdnem négyzet alakú, két része (oldala) tengerek felé néz, egyik a Mediterrán, a másik a (Fekete) tenger felé, ugyanakkora távolságra mindkettőtől. A Mediterrán tenger irányából a Melanklénokig, akik a szkíták fölött laktak, húsznapra útra. Feltételezem, hogy egy nap alatt 200 stádium utat lehet megtenni. Így Szkitia szélessége (délről északra) 4000 stádium, a Mediterrán tengerig ugyanennyi stádium.”⁸⁹⁰

Igen, ez is hit kérdése, hogy elhisszük, amit Hérodotosz ír, vagy hiszünk, amit akarunk. Kimenni, kijönni csak egy kisebb helységről egy nagyobbba lehet. Fordítva már nem kijövést, hanem bejövést jelent. Tehát a hunok a Kárpát-medencéből kimentek nyugatra.

Nauclerus krónikája⁸⁹¹ írja: „373. évben Damaso pápa és Valens császár idejében, a hunok Szkitiában nagy nemzetté nőttek és eldöntötték, hogy megszállják a nyugati területeket, ahogy a magyarok története tanítja. És amint kijöttek, az egész sereg száznyolc törzsből állt, összesen egymillió nyolcvan ember, minden törzsnél tízezer fegyveressel. Magukkal vitték feleségeiket, gyerekeiket és állataikat: egy Kádár nevű vezetővel, megfelelő bölcs emberrel, aki

⁸⁸⁹ „Veteres vero illi philosophi qui praeter veri numinis cognitionem ante multa saecula naturam et historias tradiderunt, de hominis origine aliter senserunt. Quidam enim mundum ingenitum et incorruptibilem, et genus humanum ab aeterno existisse neque habuisse ortus principium credere.” (Boehme, 1542. 4.)

⁸⁹⁰ Herodotus,

⁸⁹¹ Nauclerus, 1564. 636.

felügyelte a nézeteltéréseket és ítélkezett a gonosztevők felett. Az volt a törvény, hogy ha egy vezér rosszul bíraskodik, vagy rossz döntést hoz, azonnal le lehessen váltani.”⁸⁹²

A hivatalos történelem szerint volt egy óriási hun birodalom, amely Attila idejében már uralta egész Euráziát, aztán hirtelen elkezdett kisebbedni és lassan eltűnt.

Akit a hipnotizőrök el akarnak altatni, megparancsolják neki, hogy számoljon visszafelé tíztől vagy száztól. Akiket a ‘történészek’ el akarnak altatni, azokkal elhitetik, hogy valamikor egy nagy nép voltak, aztán lassan mind kisebbedtek, míg majd végleg el fognak tűnni.

Érdekes dolgot találtam Joan Christophori de Jordan 1700-as években kelt írásában. Itt az úgynevezett avar körökről ír, de ő hun köröknek nevezi őket. Szerinte a hunok és a szklávok egymás mellett éltek. Valószínű, hogy itt két társadalmi osztályról és nem két különnyelvű népről van szó. A köröket Notkerus-nak hívja. Valószínű, hogy az eredeti neve Napkör volt, de mivel a német nem értette a nyelvet, gondolván, hogy a köröknek védelmi rendeltetése volt, így a Nap helyett berakta a Not szót, ami németül szükségletet jelent. Az a tény, hogy ezeknek kultikus jellege volt, kiderül a következő passzusból: „Az idei év második háborúját a hunok ellen maga Kis Pipin király intézte, akik egy másik körön belül helyezkednek el, valószínűleg túl a Dunán, a Tibiscum folyónál, megtámadván a hunokat, elnyerték felhalmozott kincseiket.”⁸⁹³

Úgy tűnik, hogy az alkalommal az angolok túllőttek a célon, amikor 1954-ben összerakták, illetve felépítették a mai Stonehenge-t.⁸⁹⁴ A német krónikák beszámolnak a Kárpát-medencében talált úgynevezett Notker-ekről (szerintem Napkör). Az is említve van, hogy a hunok (avarok) ezeknél áldozatokat mutattak be az isteneiknek. De ugyanerre az időre nézvést nincs említés sehol, legalábbis tudtommal, Stonehenge-típusú kegyhelyekről. Amikor azonban a 15. századtól kezdődően minden nép megpróbált minél régebbi múltat állítani magának, az angoloknak jól jöttek a szanaszét található kőtömbök, amikből csináltak maguknak a Notker-ekhez hasonló kultikus helyet, de ezúttal kőből. Amit figyelmen kívül hagyhattak, az a köveknek a csillagok szerinti beállítása. Ezért kellett újra építeni az egészet. Az látszik, hogy valahonnan hozzák a köveket, és hogy a régi kövek a régi fényképeken nem egyeznek az új kövekkel. Ezért feltehető, hogy a régi köveket bezúzták. De az is lehet, hogy a fényképek hamisítványok. Szerintem ez valószínűbb. Szeretnék látni írásos dokumentumot, legalább a 16-17. századból, ahol említve van a Stonehenge.

Magyarország leírása Nagy Károly idejében:⁸⁹⁵ „A mai Magyarország természetesen az a régió, amit egykor Pannoniának neveztek... Ezen a földön a régi írók állításai szerint volt kilenc ringus (avarkör), amit német nyelven hag-nak neveztek (földhányás, zöld kerítés): ezen falak (földhányások) szélessége húsz láb, és ugyanilyen magasak. Kemény kövekkel voltak megerősítve, melyek közt finom homok volt, a tetejükre fákat ültettek, és úgy visszanyesték őket, hogy sűrű ágak keletkezzenek. Az első körtől a másodikig húsz német milla a távolság, és ugyanennyi a többi közt is. A körök közt falvak és városok terülnek el olyan távolságokra, hogy egyikből a

⁸⁹² „Anno 373. sub Damaso papa, imperatore Valente Ungari in Scythia creverunt in magnum populum, unde invadere statuunt Occidentales regiones, ut tradit Ungarorum historia. Et cum exirent, omni coetu computato, de centum et octo tribus, decies centena et octoginta millia, de una quaque tribu decem millia armatorum virorum connumeraverunt. Duxerunt secum mulieres ac libros pariter et armenta: unum praeterea rectorem nomine Cadar, virum prudentem et idoneum, qui lites sopiret malefactorum, damnaret, constituerunt, decreto edicentes, quod si rector ipse immoderatam daret sententiam, communitas illam in irritum revocare, errantemque rectorem corrumpere et deponere, si opus esset, valerent.” (Uo. 636.)

⁸⁹³ „Bellum secundum huius anni instaurabatur contra Hunnos a pipino Rege ipso, qui in alio Circulo, quidem ultra Danubium ad flumen Tibiscum sito, Hunnos adortus est, opes eorum hic congestas occupavit.” (De Jordan, 1745.)

⁸⁹⁴ Dobrescu, 2015. V. ő.

https://debmedia.hu/oknyomozo/megdbbent_1954es_fotk_bizonyitjk_hogy_stonehenget_akkor_ptettk_jj/,
<https://ujvilagtudat.blogspot.com/2015/06/megdobbento-1954-es-fotok-bizonyitjak.html>,
<https://www.turkishnews.com/en/content/2014/09/08/shock-1954-photos-show-stonehenge-being-built/>,
<https://mikepitts.wordpress.com/stonehenge/>, <https://www.telegraph.co.uk/science/2016/06/05/original-stonehenge-was-dismantled-in-wales-and-moved-to-wiltshi/>.

⁸⁹⁵ Boehme, 1542. 74.

másikba át lehessen kiáltani. Az épületeket megerősített falak vették körül. A kapuk nem valami nagyok és ez azért van, hogy megkönnyítse a rablásnál való ki és bejárást (német okoskodás). Kürtökkel tudtak egyik körből a másikba üzeneteket küldeni.”⁸⁹⁶

Ennek (állítólagos) eredetije: „*Az avarok gyűrűje*. A hunok [avarok] földjét kilenc, kör alakú védőmű övezte. Az első oly távolságra terjedt, mint Zürich városától Konstanz. Tölgy-, bükk- és fenyőtörzsekből állították ezt össze: húsz láb széles és ugyanolyan magas volt. A törzsek közé ágakat és rőzsét helyeztek... A védőfal mögött a falvak oly közel voltak egymáshoz, hogy az emberi hangot az egyiktől a másikig meg lehetett hallani. A lakott vidékek irányában ezt a megvívhatatlan falat keskeny kapuk szakították meg, melyeken keresztül a hunok zsákmányolás céljából ki szoktak rontani. A második védőfalból, mely oly módon épült, mint az előző, a harmadikig a távolság akkora volt, mint amennyi a németeknél húsz, az olaszoknál negyven mérföld. És így tovább, egészen a kilencedik védőgyűrűig, míg maguk a gyűrűk szűkebbek lettek. A lakott helyeket oly módon helyezték el, hogy az egyik gyűrűtől a másikig a kürt harsogása jelzésként szolgálhatott. Ebben az erődítményben halmozták fel a hunok mindazt a gazdagságot, amit az általuk elpusztított Nyugattól nyertek. Ámde a győzhetetlen Károly nyolc évi háborúskodás után oly sikeresen igája alá vetette őket, hogy csupán csekély maradványaik éltek ezt túl.” *Szent Gallen Krónikája*. Az apátság krónikáját a 8. században kezdték írni, Hartmann apát idejében és az ő közreműködésével. A krónika egyik folytatója Ekkehard [megh. 1060], ezen a néven negyedik St. Gallen nevesebb lakói között. Egy ideig a mainzi iskola vezetője volt. Kiadása: *Monumenta Germaniae Historica. Scriptores I.*⁸⁹⁷

⁸⁹⁶ „Hungaria nunc sane ea regio est, quae olim Pannonia fuit... Erat haec terra ut prisci rerum scriptores habent novem circulis, quos hagas Germanica lingua dicimus, circumdata, quorum singuli ita stipitibus quernis sive saginis vel abiegnis extructi eratnt, ut de margine ad marginem viginti pedum spatium tenderetur in latum, totidem erigeretur in altum: civitas autem universa aut durissimis lapidibus aut tenacissima creta repleretur: porro superficies vallorum eorundem integerrimis cespitibus tegetur. Inter quorum confinia arbusculae plantatae erant, quae abscisse proiectaeque ut plurimum herbas, et frondes proferebat. De primo autem circulo ad secundum viginti miliaria teutonica protendebantur, et inde totidem ad tertium et ita usque ad nonum, quamvis alius alio semper contractor erat. Intra hos aggeres vici villaeque ita constitutae ut ab una ad aliam vox hominis audiretur. Aedificia validissimis muris premunita: portae non satis latae propter hanc causam ut per eas latrocinandi gratia quaqua versus exire ingredique facile possent. Tubarum clangore unus circulus alteri cuiusque rei certa signa dabat.” (Uo.)

⁸⁹⁷ Mezey, 1986. 139-140.

7. Szentjeink

Meghirdették az ima hetét a békéért. Minden keresztény felekezet fel lett szólítva, hogy keményen imádkozzanak a békéért. Igen, mert nyakunkon a háború (2014. június 16-ot írtunk De miért nem hirdették meg évekkal ezelőtt, amikor Irakban, Afganisztánban, Szíriában, Palesztinában dúlt a háború?

Mit is értünk imádság alatt? Úgy tudom, hogy az Istenhez címzett kérést, könyörgést. Azonban ha egész tömegeket felkérnek, hogy szinkronizált módon imádkozzanak, akkor itt már valami mással állunk szemben. Kérni csak attól érdemes, akitől van mit. Az imádkozó egy teljhatalmú Istenhez fohászkodik. A vallás is teljhatalmúnak tudja az Istent.

A vallás hierarchikus felépítésű, tehát semmi köze a demokráciához. Akkor meg minek ez a referendum szerű imádkozás? Tömegesen kinyilvánítjuk az Isten előtt, hogy nem akarunk háborút? Ehhez viszont elég volna az egyház szószólója, hogy figyelmeztesse az Istent, ha netán megfeledezett volna a nyomorult teremtményeiről. A nyáj követi a pásztort, tehát nem akarhat mást, mint az.

Ha elolvassuk a Bibliát, láthatjuk, hogy ritka kivétellel, az Isten mindig az emberek kezével cselekszik. Ez különös, mert ha egy csettintéssel világot tudott teremteni, akkor nehéz lenne egy másik csettintéssel megakadályozni egy háborút? Miért kellene annyi sok embert elvonni a hasznos munkától, hogy könyörgésekkel veszítsék a drága időt? Itt másról van szó. A vallás legújabbán az imát amolyan varázslásnak szánja. Úgy gondolja, hogy minél többen imádkoznak, annál nagyobb az imának az ereje. Itt akkor nem is Istenre, hanem a saját imájuk erejére támaszkodnak. Ez már okkultizmus a javából.

De az is lehet, hogy az egyházfők nem tudnak, vagy nem mernek egyenes párbeszédbe elegyedni az Istennel, mint Ábrahám. Ezért inkább a szentekhez folyamodnak. Érdemes egy kicsit elemezni ezt a „szent” szót. Ez kapcsolatban áll a szenderül szóval, de ugyanakkor az északi nyelvekben található san (szán), vagy sen (szen) szavakkal, ami fiút jelent. Amikor valaki elszenderül, akkor átkerül az álmok világába. Őseink úgy hitték, hogy ilyenkor kiszáll a lélek a testből, és a szellemi világban kószál.

Az *Álmos* név sem onnat ered, hogy a viselője álmos volt, hanem hogy *álomlátó*. Vagyis egyfajta szent ember. Ide jön a *Szvatopluk* név is, amit a német Wikipédián úgy is említene, hogy Szwentapu, Szwentopluk, Szwentibald. *Szentapu* vagy *Szentapjuk*, magyarul nagyon is érthető. A Szvat szó szintén szentet jelent a szláv nyelvekben. Vagyis oda lyukadunk ki, hogy egy személyből csináltak kettőt, egy Szvatoplukot és egy Álmost, aki mai szóhasználatnál amolyan apostoli király lehetett. De nem elégedtek meg ezzel, hanem szembe is állították őket. Lett egy hódító (Álmos) és egy legyőzött (Szvatopluk).

A csángók, akik még valamit megőriztek az ősi hitvilágból, azt mondják a napnyugtára, hogy a Nap leszentül. Ebből lehet következtetni az ősök gondolkodására, vagyis, hogy a Nap meghal, és a lelke kiszáll. Másnap egy új napba száll az elhalt nap lelke, ami aztán megfutja ugyanazt a pályát. Nagy a valószínűsége, hogy azt is hitték, hogy az elhalt apa lelke átszáll a fiúba. Persze, mivel az apának egy lelke van, ezért mindig volt egy kiválasztott fiú, akit szentnek is nevezhettek, és akiben újra életre kelt az apa. A szent szó különböző nyelveken lehet sant (szánt), vagy san (szán), amit ejthettek egyes nyelveken szennek is. Gondoljunk itt olyan városnevekre, mint San Antonio, San Diego stb.

Az ősvallás ezek szerint közel állt a buddhizmushoz, mivel itt is hittek a lélekvándorlásban.

Egy embernek általában több fia volt. A tehetősebbeknek pedig több asszonya. A sok fiú közül mindig ki kellett választani a „szent fiút”. Ezt bizonyos jelek alapján lehetett megtenni, akár az új Dalai Láma kiválasztásánál. A szent, tökéletest is jelent. Tehát a fiúnak tökéletesnek kellett lennie. Ha a „szentesítésre” gondolunk, ez nem más, mint valaminek a törvény erejére emelése. A bonyodalmak elkerülése végett egy királynak csak egyetlen törvényes örököse kel-

lett legyen. Amint egynél több volt, ez mindig a birodalom széteséséhez vezetett. A régi időkben ez a szokás érvényes volt nemcsak a királyokra, hanem az egyszerű emberekre is. Orosz nyelvterületen nagyon elterjedt a Jurij név, magyarul Gyuri. Ez törvényest jelent. Egy embernek lehetett több fia. Mindegyiket nem hívhatták Jurijnak. Ebből következik, hogy csak egy volt a törvényesen elismert örökös.

Sok jel arra mutat, hogy valamikor nagyon régen létezett egy matriarchátus korszak. Azonban a zsidó-keresztény kultúrkörben minden szinten férfi dominanciát találunk a legrégebb korig visszamenőleg. Minden leszármazási vonal férfiágon követhető. A zsidó-keresztény istennek van fia, de feleségről szó sincs, mert a fiú anyja a József felesége és nem az Istené. Egy kényúrnak lehetnek asszonyai, sőt alkalomadtán birtokolhatja más asszonyát is, mint Dávid. Ez teljesen normálisnak tűnik a birka tömeg számára. Mai szemmel nézve ez nagyon botrányos dolog, bármennyire burkoljuk tömjén és mirha illatú füstbe az egész történetet. Valamikor ez megszokott volt, hogy amikor a jobbágy megnősült, a menyasszonnyal töltött első éjszaka a hűbérurat illette meg. Persze a legtöbbször a jobbágy akkor vette feleségül a lányt, amikor az úr már ráunt. Távol áll tőlem, hogy visszasírtam a matriarchátust. Szerintem az sem volt jobb a patriarchátusnál, csak fordított előjellel.

Napnál világosabb, hogy habár sok jó tanítást is tartalmaz a Biblia, de nagyon sok olyasmit is, ami szöges ellentétben áll nemcsak a jóérzéssel, az erkölccsel, de a mai törvényekkel is. Ezért bűn azt mondani rá, hogy szent írás. Ha kigyomlálnák belőle a nem odavaló dolgokat, utána esetleg nevezhetnénk így. Az emberek nagy része vallási gyámság alatt él. Azok, akik megtehetnék a Biblia átírását, nem teszik. Vajon miért? Nagy érdekek fűződnek ahhoz, hogy a Biblia megmaradjon az eredeti formájában. Ez nemcsak evangélium, nemcsak történelem, hanem egyben birtoklevél is.

Jézus nem azt mondja, hogy gyűljetek össze és egyszerre imádkozzatok, hanem azt, hogy menj be a te rejtett szobácskádba és ott imádkozz a te mennyei Atyádhoz. Az megint egy jó kérdés, hogy mit értett a mennyei Atya alatt? Szerintem semmi esetre sem azt az ószövetségi Istent, aki más népek kiirtására buzdította Mózeszt. Amíg a keresztény világ nem tud elhatárolódni ettől az Istentől, addig a békéért való imádkozás nem más, mint egyszerű parasztvakítás.

Ismeretes, hogy a magyar történelem nagy szerepet tulajdonít Gellért püspöknek Szent István idejében. A magyar krónikákban azonban csak Káldi Márk krónikájában találunk róla egy szűk mondatot, és úgy tűnik, hogy azt is csak később szúrták be.

Gellért püspök legendájában már az első oldalon azt találjuk, hogy az első keresztes háború száz évvel hamarabb kezdődik, mint ahogy az a történelmi írásokban áll. Gellért 980-ban születik (Szent István valamikor 970 és 980 körül született), ötévesen beadják a kolostorba és apja ez időben a keresztesekkel a Szentföldre megy.⁸⁹⁸

Gellért apja emlékére el akar zárandokolni a Szentföldre, azonban a rossz időjárás eltéríti az útjából, így kerül Magyarországra.⁸⁹⁹ István király felfogadja fia tanítójául, majd kinevezi Csanád püspökévé. Hét évet remetéskedik, ami alatt hét könyvet ír a saját kezével.

A magyar krónikák nemcsak Gellérttel kapcsolatosan szükségesek, de Ajtonnyal kapcsolatban is. Annál bővebben ír Ajtonyról a Gellért legendája, vagyis egymásért tanúskodnak. Itt Ajtonyt Achtumnak nevezik, mint teljhatalmú urat a Körösöktől Erdélyen keresztül egész a Bánságig. Említés van egy Morossena városról. A jelen írásban az áll, hogy Ajtonyt a görög rítus szerint keresztelték Budán. Úgy látszik, hogy ez nagyon kényes kérdéseket vetne fel az iránt, hogy István valójában milyen pogányokat is térített meg, ezért a magyar változatokban ezt a Budát átváltoztatták, mikor Bodonyra, mikor Vidinre. Egyik bűn, amit Ajtonynak felrótak, az, hogy hét felesége volt. A többnejűség azonban nem volt valami szokatlan dolog a bizánci császároknál és főuraknál, akik mind keresztényeknek vallották magukat. Elég csak a jól dokumentált reneszánsz kori pápák és papok életrajzát megvizsgálni, hogy rájövünk arra, hogy ők sem voltak Ajtonynál jobbak a nemi kapcsolat terén. Szent István korában tehát valójában a hatalomért dúlt a harc a térítés leple alatt.

A magyar történelem Szent István utódjáról, Péterről úgy ír, mint aki kiszolgáltatta az országot az idegeneknek. Ugye, az idegenek mindig az idegenek pártján állnak, ez alól Szent Gellért sem kivétel. A Péter elleni lázadókat mélységesen elítéli, a nép kizsákmányolását úgy állítja be, mint önként vállalt adományokat:

„Miután felálltak a miséről, különböző ajándékokat és adományokat vittek a püspök elé, úgymint lovak, juhok, ökrök, baromfi, a nők meg aranygyűrűket és más ékszereket, erre a püspök megjegyzi, hogy 'nem azért hívtalak össze, hogy kifosszalak, hanem hogy halljátok az ígét'. ”⁹⁰⁰

Tény, hogy abban az időben ez bevett, de valószínű, hogy kötelező szokás volt. Csakis ez ad magyarázatot a Vata vezette lázadásra, és nem az a gyerekes magyarázat, hogy a nép viszálygyódot a lóhúsevésre, a bálványimádásra és szkita módra leborotválta a fejre.

„A lázadók vezére Belo (Fehérvár) városában született Vatha volt, aki elkötelezte magát az ördögnek, haját szkita módra leborotválta, és akinek példáját mindenki követte, az ördögnek áldoztak, lóhúst kezdtek enni, templomokat romboltak és mindenféle rosszat elkövettek az egyház embereivel és a keresztényekkel szemben, Andrást és Leventét hívták meg uralkodásra.”⁹⁰¹

A birodalmi eszméket valló (ma globalistáknak hívják őket) szellemi rabszolgák nem sokat törődtek egyes személyek vagy társadalmi csoportok méltóságával, jogaival. Ez látszik Szent Gellért és a hozzá hasonló vallási nagyságok hozzáállásából.

De vajon változott-e sokat a mai helyzet?

⁸⁹⁸ Wion, 1597. 1.

⁸⁹⁹ „Factum est autem, ut ad Imperium summi Pontificis tota Christianitas in expeditionem, ad sepulchrum Domini recuperandum, Hierosolymam se proficisci prepararet...” (Uo. 2.)

⁹⁰⁰ „Cumque surrexissent de mensa, obtulerunt Episcopo varia dona, et munera, et clenodia, videlicet, equos, oves, boves, pulvinaria, mulieres vero, anulos aureos et monilia, quibus dicebat Episcopus, nunquam propter hoc vos invitavi, ut omnes vos expoliarem absit, sed vocavi ad audiendum verbum.” (Uo. 14.)

⁹⁰¹ „Quare ex Hungaris primus omnium Vatha, ex Belo oppido natus, se Daemonijs devovit, caput scithico more razit, cincinnos pagano ritu tres dimisit, cuius exemplo sic reliqui omnes fecerunt, Daemonijs libaverunt, coeperunt comedere equinas carnes, omnia pessima facere, Clericos, et Christianos omnes interfecere, Ecclesias destruere, per praecones proclamare ex edicto Andreae, et Levente...” (Uo. 17.)

8. Hun László

A birodalmak legfőbb tevékenysége az ősi népek kirablása mellett ezek megsemmisítése volt, de talán ma is az.

„Amikor Bíborbanszületett Konstantin még gyerek volt, egy bizonyos Romanus vezette a birodalom ügyeit, aki Bölcs Leo idejében a hadsereg élén állt, és Kalábriában meg Apuliában a tömeg fellázadt ellene. Úgy bosszulta ezt meg, hogy az afrikai szaracénokat, akik tudvalevőleg a keresztények ellenségei, meghívta Itália ellen. Ezek nemcsak Apuliát és Kalábriát, de a két tenger közti részeket egész Rómáig pusztították és rabolták... Miután nagy nehezen vissza lettek szorítva, befészkeltek magukat a Gargániai-hegyekbe, ahonnan rendszeres rablótámadásokkal vegzálták a vidéket sok éven át. Ettől kezdve több alkalommal magyar, német vagy horvát segítséggel sikerült a szaracénokat kiverni, de minden alkalommal visszajöttek.”⁹⁰²

„Így az Úr 1008. évében, amikor Rómában IV. Sergius pápa és a német birodalom élén I. Henrik trónolt, és Konstantinápolyt Katalaikus Mihály igazgatta, a Nápolyi királyság egyfelől a római hercegeknek, másfelől a görög birodalomnak volt alávetve: amint Apuliát és Kalábriát a császár nevében Malochus Grecus kormányozta. Ebben a helyzetben nem hiányoztak a Szicíliából indított szerezcsen támadások sem, amely szigetet birtokoltak, kihasználva a rómaiak és görögök közti állandó nézeteltéréseket, különböző módon vegzálták a nápolyiakat.”⁹⁰³

⁹⁰² „Interea vero accidit, ut Constantino adhuc puero Bizantij imperante, quidam nomine et patria Romanus, tenuisse conditionis homo, quique sub Leoni Constantini (VI. Leo bölcs Leo 886-912) patre copias militares duxerat, vi sibi imperium occuparit, quo factum est in iis tumultibus, ut Calabri et Apuli ab illo defecerint. Itaque Romanus, homo natura pessimus, ulciscendae huius rebellionis causa, Sarracenorum regem ex Africa in Italiam evocavit: qui ut sunt ij Christiani nominis hostes acerrimi, Italiam magna hominum multitudine ingressus, non solum Apulos et Calabros, sed totam Italiae partem, quae ab extremo Iapygiae littore, inter bina maria Adriaticum atque Tyrrhenum Romam usque porrigitur, diripuit, nullo imperatoris respectu habito... Gargasus mons á Sarraceni monitus ex eoque saepe totam illam Italiae partem excursionibus rapinisque.” (Pandolfo Collenuccio, 1618. 86.)

⁹⁰³ „Itaque anno servatoris MVIII. (1008) cum pontificatum Romae Sergius IV., imperium in Germania Henricus I., et Constantinopoli Michael Cathalaicus administraret: ita regnum Neapolitanum habebat, ut pars quaedam illius Romanis et ducibus quibusdam, et pars alia Graecorum imperio pareret: cuiusmodi erant Apulia et Calabria, quas imperatoris nomine Malocchus Graecus gubernabat. Que cum ita essent, non deerant tamen continuae Sarracenorum ex Sicilia excursions, qui loca quaedam in regno tenebant, et principum Romanorum atque Graecorum perpetuae discordiae, quibus regnum variis modis vexabatur” (Uo. 92.)

1015 körül: „Ez időben a szerezcsenek ismét erős támadást indítottak Itália ellen, két irányban vitték a sereget, egyikkel Capuát, másikkal Barit ostromolták: de Gregorius Grecus, akit a császár küldött segítségül, és Urseolo Péter velencei herceg segítségével felszabadultak az ostrom alól. Capua segítségére pedig I. Henrik német császár és bajor herceg érkezett, aki épp Rómában tartózkodott, hogy átvegye a pápa által ajándékozott koronát, és így kiverte a szerezcseneket Itáliából.”⁹⁰⁴

„Ebben az időben, 1101 körül, Kálmán magyar király és Mihail Vitali velencei herceg szövetséget kötött a normannok elleni harchoz. A seregeik Apuliában elfoglalták Monopolit és Brundisiumot, három hónapon keresztül rabolták a vidéket, mi után a magyarok hazatértek.”⁹⁰⁵ Az alaptéma itt is ugyanaz. Ekkor Dél-Itáliát ugyancsak szaracénok szállják meg, ez alkalommal normann vezetés alatt.

A 12. században, Szicíliában és Dél-Olaszországban megvetik a lábukat a normannok. Királyuk, III. Rogerius 1149-ben meghal.⁹⁰⁶

Rogerius jellemzése: „Magas kövér ember volt, oroszlán tekintettel, érces a hangja, a közösség dolgaiban szigorú, a magánügyekben humánus, lángelme, de különösen a pénzszerzésben nagyon iparkodó: a szerezcsenek számára félelmetes, az országot jól kormányozta, templomokat, palotákat, kerteket és sok más remek alkotást hagyott hátra, és mivel Apuliát, Kalabriát, Szicíliát uralta, és az afrikai Tunetum királyt az adófizetővé tette, a következő verset véste kardjával kőbe: Apul, Kaláber, Szikulusz, nekem szolgál Afrika is.”⁹⁰⁷

„II. Frigyes összegyűjtötte a szaracénokat, húszezret, akik vas fegyverekkel rendelkeztek, és ezeket használta minden háborújában.”⁹⁰⁸

1292-ben meghal IV. Miklós pápa. A bíborosok közti ellentétek miatt két éven keresztül nem tudnak pápát választani. Végre találnak egy Petrus Murroneus nevű remetét, akit Károly jóváhagyásával kineveznek, mint V. Celestin pápát. Hét hónapi pápaság után ez önként lemond. Őt követi VIII. Bonifacius, aki elfogatja a remetét és megöleti attól félve, hogy a nép nehogy a kegyessége miatt visszahívja.⁹⁰⁹

II. Károly nápolyi király nagyobbik fiát Magyarország királyának akarja: „Innet visszatérve Nápolyba, nagy pompával és ünnepélyesen a lovasság vezére méltóságába helyezte nagyobbik fiát, Martell Károlyt, és apostoli küldötteken keresztül Magyarország királyának ajánlotta, mivel ebben az évben elhunyt István [V. István] király, aki után nem maradt fiú örökös, csak a felesége, Mária, aki Martell Károly anyja: ezen ok miatt óhajtja fiát a magyar trónra, mivel András [III. Endre], csak mellékági leszármazott.”⁹¹⁰

⁹⁰⁴ „Hoc tempore Sarraceni iterum potentissima manu Italiam invaserunt, divisosque in binas partes exercitu, una Capuam altera Barium obsederunt: sed Bario Gregorius Graecus eius rei causa ab imperatore missus, una cum Petro Urseolo Venetorum duce suppetias tulit fractisque Sarracenis, ab obsidione liberavit. Capuae vero auxilium tulit Henricus I. imperator Germanus, et Bavariae dux: erat enim tunc temporis Romae, ut imperij corona á pontifice donaretur, Capuamque profectus eam liberavit, et Sarracenos praelio victos, ex Italia cedere coegit.” (Uo. 96.)

⁹⁰⁵ „Lisdem temporibus, circa annum partae Salutis MCI. accepimus Columannum Hungariae regem cum Michaeli Vitali duce Venetorum foedus adversus Normannos pepigisse, eorumque copias in Apuliam ingressas Monopolim atque Brundisium occupasse, totamque regionem trium mensium spacio diripuisse, deinde Hungaros iterum in patriam rediisse.” (Uo. 114.)

⁹⁰⁶ Uo. 120.

⁹⁰⁷ „Vir fuit procero pinguique corpore, vultu Leonino, voce rauca, in publicis rebus severus, in privatis humanissimus: ingenio magno et praesertim in cogenda pecunia industrius: Sarracenis formidabilis: regnum bene gubernavit, templa, palatia hortos atque alia eius generis multa magnifice construxit: et quoniam Apuliae, Calabriae, Siciliaeque imperaverat, et Tunetum in Africa regem tributarium sibi fecerat, hunc versum gladio suo insculptum ferebat: APULUS ET CALABER, SICULUS MIHI SERVIT ET AFER.” (Uo.)

⁹⁰⁸ Federico II. „colligitur multitudinem Sarracenorum, ut viginti millia essent eorum, qui arma ferre possent: quibus deinde Federicus in omnibus suis bellis usus est.” (Uo. 150.)

⁹⁰⁹ Uo. 6.

⁹¹⁰ „Deinde Neapolim reversus magna pompa atque solemnitate, Carolum Martellum filium natu maximum equestri dignitate donavit, et per Legatum Apostolicum Hungariae Regem pronunciari curavit: quoniam eo anno

Hová tűnt Kun László, V. István fia? Nehezen képzelhető el, hogy aki ilyen aprólékosan leírja az eseményeket, nem tudott volna V. István fiúgyermekéről. Inkább azt hiszem, hogy az 1300-as évek előtti történelem nagyjából közmegegyezéssel kifundált mese, amit most történelemként fogadunk el. Fel kell tennünk a kérdést, hogy ha létezett Kun László, kinek állt érdekében ennek ignorálása, vagy ha nem létezett, kinek állt érdekében ezt kitalálni?

A Szentszék mindenáron birodalmi embert akar a magyar trónra: Turóczy szerint „nem múlt el az Isten bosszúja a gonosz ember ellen, aki nap mint nap követte el az utálatos tetteit. Mert nem sokkal azután, hogy a pápai küldöttek visszautaztak Rómába, azok a kunok ölték meg, akikben a legjobban megbízott. Az Istenfia megtestesülésének 1290. évében.”⁹¹¹

„Tehát még László életében a nagyapja, a rokonok és a gazdagsága segítségével bejött Magyarországra, ahova az urak is hívták, mivel méltóságban a legközelebb állt a Királyhoz, így remélhette a hatalom megszerzését. Eközben a kunok megölték Lászlót. Tudomást véve a gyilkosságról, az urak, kiknek nem volt elrejtve András származása, kikiáltották őt királyukká és megkoronázták. Miután Ausztriát visszacsatolta, meghalt Budán 1301-ben... Uralkodása alatt az urak két táborba oszlottak. Ezek egyike még a király életében, VIII. Bonifác jóváhagyásával lemondatta Andrást, és a még tizenegy éves gyereket (Carobertot) ültették helyébe. Kellett neki visszacsatolni Ausztriát?”⁹¹²

„A pápa Öszentsége úgy ítélte meg, hogy a magyarok másik táborának a kérése és érvelése sokkal jogosabb, minthogy Andrást továbbra is uralkodni hagyják. Ezen ok miatt a Szentszék küldötteket menesztett Magyarországra, de a dolgok úgy elmérgesedtek, hogy amelyik úton jöttek, azon mentek vissza. Ugyanis olyan nagy volt András támogatottsága, hogy sem a küldöttek hatalma, sem az ellentábor fegyverei nem tudták eltávolítani.”⁹¹³

Ekkor jött aztán a Vatikán titkos fegyvere, ami után megoldódott a helyzet.

Nagy a valószínűsége annak, hogy Kun László előbb karaktergyilkosság, később meg egy valódi gyilkosság áldozata. Ugyanakkor óriási történelmi ferdítéssel állunk szemben. A történészek hetet-havat összehordanak, hogy valahogy ki tudják magyarázni a történeteket. De ha figyelembe vesszük az Európa más részein is zajló, eretnekek elleni háborúkat a katolikus egyház részéről, akkor rájöhethünk a valós helyzetre.⁹¹⁴ Ebben a korban a katolikus Egyház tűzzel-vassal irtott minden más irányzatot. Ezek képviselőit eretnekséggel vádolta meg, de a vádak között mindig jelen volt a szodómia és más nemi elferdülés vádja is. Amint a napi hírekből látjuk, ezt a „fegyvert” sok sikerrel alkalmazzák a mai politikusok is. Az a polgárháborús helyzet, ami abban az időben előállt, nem is annyira az urak viszálykodásának vagy a kunok

illius Rex Stephanus, ex hac vita commigrans, nullus alios reliquerat liberos, quam uxorem suam Mariam huius Caroli Martelli matrem: cuius ratione eum in Regnum surrogare volebat, quamvis jam tum alius quidam Andreassus, e stirpe Regia, non nisi transversae lineae ratione natus, id ingressus esset, eiusque partem aliquam occupasset.” (Uo. 238.)

⁹¹¹ „Caeterum ultor scelerum Deus non est passus, ut impius homo ea execranda facinora impune perpetraret diutius. Haud enim multo post, quam legatus rediit ad urbem Romam, á Comanis, quibus maxime fidebat, ob morum asperitatem, necatus est. Anno ab incarnato filio Dei M.CC.XC.” (Turocz, 1600. 239.)

⁹¹² „Is igitur superstite adhuc Ladislao, adjutus Avi, socerique, opibus: perrexit in Hungariam, propterea quod cum haberet Ducis appellationem, quae dignitas est Regi proxima, sperabat se adepturum in Regno Dominatum, quem adepti antea fuerant, quicumque fungi eiusmodi Ducis dignitate consueverant. Inter haec Ladislaus á comanis occiditur. Accepto igitur necis nuncio, Hungari quos non latebat quali genere esset Andreas exortus, ipsum electum appellatumque Regem coronaverunt. Austriam hic in potestatem redegit, obiit Budae anno salutis humanae M CCC I... Sub eo Hungarorum primores in duas discessere factiones. Earum una Rege adhuc vivente, impetravit á Bonifacio, huius nominis octavo Romano pontifice, mitti puerum quendam undecim natum annis, qui Hungarie regno, Andrea abdicato praeficeretur.” (Uo. 240.)

⁹¹³ „Hunc ita Pontifex Maximus, adductus precibus, ac rationibus alterius Hungarorum factionis, quae sunt visae iustissimae, quam Andream regno praeficiendum. Eius rei gratia legatus Apostolicae sedis missus quidem est in Hungariam, sed re infecta, eo unde venerat rediit. Tanta namque tunc erant Andreae opes, ut neque legati potestas neque arma adversariorum facile ipsum Hungaria pepulissent, qui adversae erant factionis”. (Uo.)

⁹¹⁴ Lásd „A bábjáték újboli színrevitele” című alfejezetet a *Hogyan lesz a XIII. századi keresztes hadjáratokból III. századi keresztényüldözés?* című fejezetben.

garázdálkodásának tulajdonítható, hanem inkább a Katolikus Egyház cselszövéseinek. Kun László a kunokat megfegyvermezte, a tatárokat kiverte az országból, és az ellene felhozott vádak többsége csak rágalom volt.

Kun László nem a kunok ellen viselt háborút, hanem a kumán (coman) tatárok ellen. A hamisítók ebből kreáltak két történetet, egy háborút a tatárok ellen, és egyet a kunok ellen.

Az *Anjou legendárium* képeiből kiderül a hamisítás.

A 82r („X. Quomodo pugnabat cum tartaris – hogyan harcolt a tatárokkal”) és a 83v („Quomodo Comanum depilabat per crines et puella decolabat collum suum – Hogyan húzta a hajánál fogva a kománt, és a lány levágta a nyakát”) képekből világosan látszik, hogy Szent László nem kun (hun) vitézzel harcol, hanem egy kumán (coman) tatárral.

82r és 82v kép.

Vajon mit akart mondani a festőművész a 85v képen látható tállal, amit a nemes ember nem tudott felemelni, de a szegény ember felemelte? A 86r-en található képek is arról akarnak üzeni, hogy az ördögi erők meghamisítják a tényeket.⁹¹⁵

⁹¹⁵ A képeket lásd még a *Nagyboldogasszonytól Máriáig* és az *Egy érdekes üdvtörténet* című fejezetben, illetve az eredetiben (színesben): [Acta ss. pictis imaginibus adornata](#).

85v és 86r kép.

Idézet Bonfini-től: „László tehát Károly király lányát vette feleségül, akit viszont nem becsült kellőképpen, sem házastársi kötelességének nem tett eleget, ugyanis a kunokkal szórakozott, szajhákkal hált, emellett disznókkal és lovakkal is, amint jelentették. Törvénytelen szerelmet gyakorolt, plus a lovak iránt is tüzelt, és ennek mindent alárendelt, a jelentések szerint ezek hárman voltak a szeretői közül a legnagyobbak: Aydnam, Cupchecen és Mandula... Így felvette a Kun László nevet és a tisztátalan életmódjának híre eljutott a pápához is. Fennállt a megrontott hit gyanúja, amit a kunok szokásaiból átvett. Ugyanígy más keresztény országok vezetőiben is fennállt a gyanú, nehogy a király példáját követve a magyarik visszaessenek őseik tévelygéseikre. Így tehát a szent Szenátus úgy látta jónak, hogy Pannóniába küldi Firmán Fülöp bíborost, egy apostoli küldöttség élén. Ez a küldöttség, amint megjött, felmutatta a király kiátkozásának okmányát, a magyarok szakáll viseletének tilalmát, és megparancsolta a haj lenyírását. Az apostoli ediktum megtiltotta a kunmódra növesztett hajviseletet, és végül a kunok ősi rítusait, amit a király példáját követve sokan magukba szívtak, aztán megerősítve a katolikus hitet, visszatértek Itáliába... A belháborúk miatt a nép egymást irtotta...”⁹¹⁶

⁹¹⁶ „Ladislau igitur Caroli filiam uxorem duxerat, quam quidem neque pro dignitate tractavit, neque coniugali amore et charitate prosequutus est, Cumanorum nanque amoribus distractum, multas ex his sibi pellices, preter sas(sus) et aequum admovisse ferunt. Illegitimo igitur amore plus aequo flagravit, et in earum ditionem hunc se totum asservisse perhibent, ex his potissimas treis nominant, Aydnam, Cupchecen, et Mandulam... Hinc Chuno Ladislao cognomen est indutum: vitae impudicitiam ad Pontificem maximum detulere. Quin etiam in depravatae fidei suspicionem ob Cumanarum consuetudinem, venisse memorant. Item caeteris Christianae Republicae Principibus haud parum suspicionis iniecit, ne Regis exemplo Ungari, qui quandoque ab inita olim fide defecerant, in priscam majorum labem reciderent. Itaque sacrosancta Senatui visum est, mittendum esse in Pannoniam legatum Philippum Firmanum, civem et Cardinalem circumspexit Apostolicae Sedis legatum creant. His Legatus propemodum commotus, anathematis Regi notam inussit, Ungaris demissas barbas interdixit, iussit crines tondere. Pileorum Cumanorum usum, apostolico edicto inhibuit, postremo antiquatis Cumanorum ritibus, quos Regis exemplo, multi passim imbiberant, et confirmata fide catholica, in Italiam redijt... Quum enim propter intestina bella se quotidie mutuo popularentur...” (Bonfini, 1744. 239.)

A fenti szövegből látszik, hogy itt valójában vallásháborúval van dolgunk, és nem polgárháborúval, vagy etnikai háborúval. Ha figyelembe vesszük Nechita Coniate bizánci történetíró írását a Kárpát-medencei etnikumokról a XII. században, ahol szkitákról, hunokról és hungókról ír,⁹¹⁷ akkor joggal gyaníthatjuk, hogy *a kunok valójában az őstelepes hunok* voltak, és nem a kumánok, akikkel őket összemosták a történelemhamisítók. *A kunok, vagyis az őshunok csak abban különböztek a magyaroktól, hogy fő foglalkozásuk az állattartás volt és ragaszkodtak az ősi hitükhöz.*

Hogy van az, hogy az írások szerint Kun László enyhén szólva nem volt az Egyház barátja és mégis az ő neve alatt jussolta az Egyház a legtöbb adománylevelet? Az világosan látszik, hogy az Isten a földi helytartója által forgatja az ujját körül a világot.

⁹¹⁷ Choniatae, 1557. 63.

9. A Hunyadiakról

Iangu Choniates, alias Hunyadi János

A törökök eredete és cselekedeteik Athéni történészek írásaiból, Konrád Klauseró Tigurino tolmácsolásában.⁹¹⁸

Az alábbi események a 15. század közepén zajlanak, amikor a törökök már megszállták a Balkánt, de Bizánc még bírta az ostromot. Hunyadi Jánosnak köszönhetően a Kárpát-medencét még nem sikerült megszállniuk. Mivel minden szentnek maga felé hajlik a keze, így a görög írók is magukénak akarták Hunyadit, ezért adtak neki görög nevet. A Choniate név gyakori volt a görögöknél, és talán mivel némi hasonlóság van a Hunyadival, fordíthatták így le a nevet, de az sem kizárt, hogy görög gyökerei is voltak.

„Miután Murád visszatért a Karamán ellen vezetett expedíciójáról, Mezetet megtette Európa katonai parancsnokának, akinek megparancsolta, hogy vegyen maga mellé gyalogos és lovas seregeket, annyit, amennyit akar, és induljon Pannodákia ellen, hogy azt a birodalmához csatolja. Ez összegyűjtötte az összes Európában tevékenykedő gyalogos és lovas sereget, akikkel átkelt az Iszteren és Pannodákiának azon részére vonult, amit Erdélynek neveznek. Erdély a Prasobo-hegytől (Keleti-Kárpátok) egész Pannóniáig terjed. Ezt a régiót tölgyerdők veszik körül, és nem kevés városa van. A metropolisának (fővárosa) a neve Szeben (Tosibinio: a to görög névelő). A használt nyelv egyfelől a dák, másfelől a pannon (a dák alatt a németet kell érteni, amint az több korhű dokumentumból kiderül, a pannon pedig a magyar). Az életvitelükben és szokásaikban a pannonokat követik. Ez a régió a pannon király fennhatósága alá tartozik, aki ide pannóniai kormányzót nevez ki. A városai szabadok, saját közigazgatással, saját törvényekkel, a Szebeni metropola irányítása alatt. Háború esetén katonai szolgálattal tartoznak a királynak, adót a király parancsa szerint fizetnek, csak azzal a kikötéssel, hogy a társadalmukat a saját törvényeik és igazságszolgáltatásaik szerint igazgathassák.”⁹¹⁹

⁹¹⁸ Acropolite, 1615.

⁹¹⁹ „Amurates reversus ab expeditione, quam contra Caramanum sumpserat, é regia sua Mezetem, quem Europae ducem declararat, accipere iussit copias equitum et peditum quantas vellet, et proficisci contra Pannodaciam, ut eam suo imperio iungeret. Qui accipiens Europeum exercitum et Europae Azapides, equitatumque regis omnem, qui in Europa agebat, pervenit ad Istrum, quo traiecto, ingressus est Pannodaciae regionem que Ardelium nominatur. Ardelium a Prasobo monte in Pannoniam usque excurrit. Regio ista cingitur quercetis glandiferis,

„Mezetes átkelve a Dunán, az egész hadseregét ez ellen a metropolisz ellen irányította. És amikor a közelébe ért, tábort vert. Mivel a város bevétele nem volt könnyű feladat, azonnal elkezdte ágyúzni a várost. Azonban a város védői és a környékről összesereglett nép megfutamították őket és a Dunáig üldözték. Mezetes óriási veszteséget szenvedett a seregében és így halálra ítéltetett. A szultán ezután a saját kezébe vette a sereg vezetését és új expedíciót készített elő a Pannonok ellen, összegyűjtve a birodalom összes harcképes emberét. Végül mégis meggondolta magát, és a sereg vezetését átengedte Szabatini eunuchnak, aki kiváló hadvezér volt. Ennek megparancsolta, hogy addig a háborút be ne fejezze, amíg le nem győzi Pannondákiát, vagyis Erdélyt.”⁹²⁰

„Ez (az eunuch) átvette a szultán hadseregét, a jöttekkel (peregrinorum) és a szultán négyezer janicsárjával együtt, átkelt a Dunán és benyomult Erdélybe. Innét egy kis kitérőt tett Pannónia irányába. Iangus Choniates, akit Hunyadi Jánosnak hívtak, ez időben a pannonok közül legkiemelkedőbb személy, akit a Pannon tanács Erdély kormányzásával bízott meg, amekora sereget csak tudott, összegyűjtött Pannoniából és Erdélyből. Ezeket felkészítette, hogy a hegyekből kövessék a Szabatini seregének minden mozgását. Szabatini az ellenséges területre érve szokás szerint elkezdte fosztogatni a vidéket. A seregének a zömét szétküldte, hogy minél több zsákmányt szedjenek össze. Így nagyon kevesen maradtak Szabatinnal a táborban. Amikor Hunyadi János rájött, hogy a tábor majdnem elnéptelenedett, az a nagyszerű ötlete támadt, hogy meglepetésszerűen támadja meg a tábort. Az embereivel lejutott a hegyről és megrohamozta a tábort. Szabatini kijött eléje, hogy így védje a tábor, de hamar visszavonulni kényszerült. A magyarok megrohamozták a tábor és bevették. A törökök menekülőre fogták és a Duna felé vették az irányt, de mielőtt átkeltek volna, a magyarok bekerítették őket. Hunyadi miután elfoglalta a tábor, ezt kelepcének használta. Így amikor a török portyázók megérkeztek a táborba, zsákmánnyal megrakodva, meg foglyokkal, a magyarok mindent elszedtek tőlük, és levágták őket, így majdnem az egész török sereg megsemmisült. Hunyadi itt olyan győzelmet aratott, amilyent senki őelőtte.”⁹²¹

urbesque habet non paucas. Metropolis Tosibinium vocatur. Lingua utuntur partim Dacorum et partim Pannonum. Victu et moribus Pannonnes imitantur. Haec regio subiecta est Pannonum regi, a quo ducem accepit de Pannonum genere. Urbes habet liberas, quae proprio iure propriisque legibus ab metropoli Tosibinio reguntur. Iussi proficisci in militiam regi parent, tributum ferentes quandocunque is imperaverit: solummodo petentes, ut sibi proprio iure suisque legibus rempublicam administrare liceat.” (Uo. 167.)

⁹²⁰ „Contra hanc igitur metropolim ubi Istrum transierat, Mezetes universam belli molem vertit. Et cum quam proxime ad eam accessisset, ibi castra communivit. Hic cum urbis oppugnationi summa ope incumberet ictus bombardae occubuit. Postea cum exercitus hostilis maturaret abitum, et festinaret ad Istrum traiciendum, congregati regionis viri, cum prevenire hostes in sua regione possent, plurimos eorum clade maxima straverunt. Reliquos in fugam effusos usque ad Istrum insecuti sunt. Mezetes profectus in Ardelij regionem, amissos non paucis de suo exercitu, huiusmodi vite exitum habuit. Rex maximam suam esse calamitatem duxit, mortem Mezetis. Parabat igitur ipse expeditionem suscipere contra Pannodacos: missisque per suum regnum praeconibus, edicebat ut primo vere adessent omnes. Postea mutata voluntate, Sabatini eunuchus, viro rei militaris peritissimo, belli istius curam omnem mandavit, cum eunuchus id consilium regis et optimum et tutissimum fore censeret. Iussit quoque rex, ut non prius bello desisteret, quam devicisset Pannodacos sive Transylvanos.” (Uo.)

⁹²¹ „Hic igitur accipiens regis exercitum et peregrinorum de Ianuis regis quasi quator millia, Istrum transivit et copias omnes in Ardelij regionem induxit. Dehinc aliquot diebus iter fecit per Pannoniae regionem. Iangus autem Choniates, quem Ioannem Huniadem vocant, vir ea tempestate inter Pannonnes excelens, cui Ardelij regio comissa erat ab Pannonum concilio, exercitum quam potuit maximum comparavit ab Ardelio et Pannonia. Hoc instructus, sequebatur per montium saltus Sabatinem. Sabatines cum iam in hostili regione foret, putabat res suas praeclare habituras, si hostium agros evastaret. Emittens itaque equitatum omnem et maximam exercitus partem in hostium regionem, praedas agere volebat, quasi hinc plurimum suis opibus accedere posset. Paucissimi vero manebant cum Sabatini in castris. Iangus ut comperit castra hostium pene esse deserta, praeclarum facinus putabat, si accedens inopinatus castra opprimeret. Descendens itaque cum suis ex monte, impetu invadit Sabatinis castra defensoribus vacua. Sabatines exire castris, ut praelij potestatem feceret, non poterat. Proinde ad castra defendenda convertitur: que tamen retinere nequivit, cum violenter Iangus cum Pannonibus irrumperet. Ad fugam itaque inclinat animo toto, festinabatque, maxima usus celeritate, transire Istrum, antequam transitu ab hostibus intercluderetur. Iangus captis castris quosdam in insidias locat, quibus exciperet hostes advenientes mancipiorum aliarumque rerum

„Hunyadi származása nem ismeretlen. Hunyadról, erdélyi városból származik, ahonnan a Triballok (szerbek) parancsnokához jött, mint zsoldos, akinél sok időt töltött és elsajátította a harcművészetet. Ezután visszament Pannóniába. Egyesek szerint mielőtt a szerbekhez ment, több ideig Ali Brenesis szolgálatában állt, mint zsoldos, ami megmagyarázná a tényt, hogy jól beszélt a török nyelvet. Miután visszament Pannóniába, a fővárosba menvén azt mondta, hogy megy magának és az övéinek egy kis pénzt szerezni. Mivel ebben az időben a Németek és Pannonok közt állandó villongások voltak, azonnal katonai szolgálatba állt és olyan karriert futott be, amilyen eddigéle nem volt.”⁹²²

Nándor Fehérvár ostroma

Ezt az ostromot II. Murád, Mehmet fia vezette. Az írás nem közli az évszámot, ezt majd bogozzák ki a történészek, nekünk elég, ha tanulunk belőle.

„Miután elfoglalta Szendroviát, a triballok tartományát, a városban helyőrséget hagyva, a sereggel elindult Belgrád pannóniai város felé. Amint odaérkezett, Murád, Mehmet fia megkezdte a város ostromát. Az ágyúzásnak nem lett nagy eredménye. De Murád serege sokat szenvedett a várost védőktől, akik ágyúkkal, kőhajítókkal és más eszközökkel komoly kínokat okoztak a támadóknak. A nyilak és kövek nemcsak a közvetlen támadókat, de még a táborát is elérték. Ekkor Halies, Berensis fia, kinek a táborban nagy tekintélye volt, elsőnek sikerült az övéivel rést vágni a fal tövében. Ezután a résen keresztül a migránsok benyomultak és elfoglalták a város nagy részét. Ekkor összefutott a város kicsinye-nagyja, megszalasztották és kiszorították a betolakodókat. Tehát miután megghiúsult a remény a város illetlen való bevételére, mivel a migránsokat elűzték, így Murád elhagyta a várost és hazafelé indult.”⁹²³

A peregrini szót utazónak fordítja a szótár, az eretnekek ellen viselt keresztes hadjáratokban pedig ezeket zarándokoknak nevezték. De könyörgöm, mit keres egy utazó, vagy egy zarándok mindig az első vonalban az ütközetben? Hát ezek sem utazók, sem zarándokok, hanem olyan összeszedett csöcselék, akiket mindig ütközet előtt előreküldtek, hogy megtévesszék az ellenfelet. Az nem vitás, hogy ezek közt nem egy jól kiképzett beépített ember is volt, akik ezeket irányítani tudták. Lehet, hogy ez esetben kevés volt a beépített kiképzett harcos.

praeda onustos omnesque conficeret. Et in hunc modum maxima hostilis exercitus pars miserabiliter interiit: Iangusque victoriam sibi peperit celebriorem, quam ullam unquam eius antecessores invenerint.” (Uo.)

⁹²² „Iangus genere natus erat non modum obscuro. Patria fuit Choniatae sive Huniadi Ardelij oppidum, unde profectus venit ad Triballorum ducem. Mercede autem conductus, longo admodum tempore apud hunc ducem versatus est, ubique quocunque mitteretur fortitudinem et diligentiam memorabilem ostendens... Cum tempore multo apud ducem istum moras traxisset, tandem ad Pannoniam rediit. Sunt qui tradunt Iangum antequam perveniret ad Triballorum ducem, fuisse famulum Aliis Brenesis filij, eique mercede servisse, cum fungeretur equorum curatoris partibus. Nescio autem unde coniecturam facere possim, ut id verum esse credam, nam linguam Turcicam eo modo didicisset. Reversus autem ad Pannones, assumptis aliquot aliis, procedebat in regiam, dicens: se advenire, ut sibi suisque mercedem accipiat. Cum autem bellum arderet inter Germanos et Pannones, magna militaria edebat opera, praesens semper existens.” (Uo.)

⁹²³ „Senderovia Triballorumque regione occupata, oppido praesidium validum imposuit, continuo copias contra Belgradum Pannoniae urbem movit. Ut accessit Mechmetis filius Amurates urbem obsedit. Bombardasque expediens, urbis partem haud parvam stravit. At exercitus Amuratis interim intoleranda patiebatur ab oppidanis, qui bombardis balistis aliisque machinis bellicis gravissime affligebant hostes urbi assidentes. Sagittis aliisque iaculis pene obruebantur tum viri, cum castra. Ibi tum Halies Brenesis filius cuius fama per castra erat celebris, primus cum suis succedat muro oppugnando: qui fossa iuxta urbem facta, et communita, ibi tentoria sua tendit. Ubi murus deiectus est, per loca patentia ruinis peregrini irruunt, et urbis partem maximam capiunt. Colliguntur in unum oppidani, et manus cum peregrinis fortiter conferunt, quos impulsos magna vi in fugam vertunt, et moenibus deturbant exactos urbe. Hac igitur spe capiendae urbis frustrati, quia peregrini fortiter expulsi erant, Amurates cum exercitibus abcessit, et domum ire contendit.” (Uo. 163.)

Vannak, akik nem nézik jó szemmel azt, hogy illetéktelenek vájkálnak a történelemben, és néha botrányos következtetésekre jutnak. Ezek ugyanúgy járnak el, mint akik egy fizikai vagy pszichikai betegséget a fájdalom kiküszöbölésével akarják meggyógyítani. Az ilyen hozzáállás nem vezet gyógyuláshoz, csak a tünet kezeléséhez. A fájdalom nem kiküszöbölése mindig katarzishoz vezet, és így sok esetben gyógyuláshoz. A tünetek folyamatos elnyomása pedig végül halálhoz.

„Murád hét hónapon keresztül ostromolta a várost. Ettől a betöréstől megrettenve, László király és Ulrich gróf, mint akik lemondtak a királyságról, Ausztriába menekültek.”⁹²⁴

„Ez után Mohamed (II. Mohamed) 150.000 katonát zúdított Magyarországra, hogy előkészítse a nyugat meghódítását. Akkor kevélység gyűlt benne össze, hogy Thuróczy szerint a következő mondatot hangoztatta: Ahogy az égből egy Isten uralkodik, így a Földön is egy fog, és az Mohamed lesz. A barbárok serege előbb Görög Fehérvár felé indult, amit Belgrádnak, vagy a magyarok Nándor Fehérvárnak neveznek.”⁹²⁵

„Thuróczy: Végre összegyűjtve a hajókat, és ezekre felterhelve a katonákat és keresztéseket, elindultak a Dunán az ellenséges hajók felé (a török hajók ostromzár alá fogták a vár Duna felőli részét), majd megütköztek. A törökök részéről üvöltés hallatszott (talán Allah akbár), a magyarok is hangos ordításba kezdtek és a Jézus segítségét kérték. A megfutamodás lehetetlen volt mindkét fél számára, így kegyetlen csata alakult ki. Sokan halottan, mások sebesülten estek a mély folyóba, a vérükkel és testükkel eledelet adva a halaknak.”⁹²⁶

⁹²⁴ „Amurates septem mensium obsidione irrita conatu presserat. Audita ea irruptione La-dislaus rex et Ulrichus comes quasi abiecta regni Hungarici, tutela Viennam in Austria pro-fugerunt.” (Baronio, 1759. 63.)

⁹²⁵ Interea Mahometes centum quinquaginta millia militum in Hungariam effudit ut ea subacta ad reliquum occidentem edomandum viam sibi muniret. Tantum illum intumuisse fastu scribit Thurosius, ut ferret fama haec ab ipso verba usurpata: Unus Deus dominatur in caelis, competens est ut tantum princeps dominetur terrae. Primum vero belli barbarici moles versa est in Albam Graecam sive Belgradum, quam hungari Nandor Albam vocant.” (Uo.)

⁹²⁶ „Thurosius: Conquisitis tandem navibus, illas militibus armatis et crucesignata gente simul oneravit: tandem per flumen Danubii hostiles contra naves misit, propter quod uterque hostis navali jungitur certamine. Ingens exuberat in Turcis clamor, et Hungari quoque vocibus altis dominum Jesum pro auxilio invocabant. Via igitur ad fugam utriusque hosti dempta accerimum committitur bellum: feruntur hinc inde altas Danubii per aquas utriusque partis naves, et multis ex illis mortalibus sauciati vulneribus cadentes ibant in profundum, tantique sanguinis ex effusione clara Danubialis aqua immensae caedis cruenta ostendebat vestigia et vescuibus pugili de utroque piscibus esca parabatur... Tum B. Joannes e Capistrano, qui viginti septem ex illis captas scriptis ad Pontificem...” (Uo. 64.)

„Bárhogy kiszínezték ezt az emlékezetes csatát, még a szemtanúk elbeszélései is annyira különböznek, hogy semmi pontosat nem lehet kihámozni belőle, amint ezt Aeneas Sylvius megjegyzi az Európa c. könyvében, ahol a 8. fejezetben ezt írja: Hunyadi János a Pápának írt levelében és a barátainak írt levelében ezt a győzelmet saját maga érdemének tulajdonítja, meg sem említve Kapisztrán nevét, de ugyanígy Kapisztrán is a leveleiben a saját érdemének tulajdonítja, meg sem említve Hunyadi nevét. Végül Aeneas megállapítja: Kapisztrán megvethette az örökségét, elnyomhatta a kívánságait, uralhatta a vágyait, de a dicsőséget nem tudta megvetni.”⁹²⁷

„Bármennyire is különböznek az írók nézetei, abban mind megegyeznek, hogy a törökök az ostromot július negyedikén kezdték, és ugyanaz hónap 14-én zajlott le a Dunai csata, ahol a keresztények kerültek ki győztesen. Ez a győzelem azonban inkább hasznos volt, mint óriási, ahol 500 török esett el, három hajó elsüllyedt, és négy a keresztények kezére került. Viszont mindkét fél számára szabaddá vált az út a vár ostromához. A törökök benyomultak a várba a Szent Mária Magdolna ünnepe előtti éjszakán, de nagy veszteséggel innen kiszorultak, elvesztve a reményt a város meghódítására. Másnap a keresztények ismét rárohantak a törökökre, megkergetve őket.”⁹²⁸

Létezik egy olyan írás is, ahol Mohamed maga vesz részt az ostromban, ahol nyíllövést kap a mellébe, ami miatt leállítja az ostromot és visszavonul.

Hogy lehet az, hogy Aeneas Sylvius, a későbbi II. Pius pápa, aki nemcsak kortársa volt az eseményeknek, de komoly részt vállalt a diplomácia terén a kereszties hadak toborzásában, nem volt tisztában a tényekkel? Inkább azt kell gyanítanunk, hogy itt valami nagy elhallgatással állunk szemben. Az világos, hogy az európai királyokhoz küldött segítség kéréseknek vajmi kevés eredménye volt. Az egyetlen segítség Kapisztrán részéről jött, de az ő egyetlen érdeme az volt, hogy óriási szegény, éhenkórász tömegeket tudott mozgósítani. Ez kétélű kardnak bizonyult, mert ha a csatában nagy eredményt nem tudtak produkálni, annál inkább jók voltak a betegség, jelesen a pestis terjesztésében.

⁹²⁷ „Quamquam adornatae de memorabili eo praelio descriptiones, vel ab oculatis testibus petita, adeo inter se variant, ut nihil certi erui ex illis potuisse significet Aeneas Silvius lib. de Europa cap. 8. notans Huniadem in literis suis, sive ad Romanum Pontificem, sive ad amicos ita sibi omnia arogasse, ut S. Joannis de Capistrano ne meminerit quidem, pariterque Capistranus omnia sibi vindicasse, nulla Huniadis mentione ingesta. Ex quo demum concludit Aeneas: Potuit Capistranus patrimonium contemnere, voluptates calcare, libidinem subigere, gloriam vero spernere non potuit.” (Uo. 72.)

⁹²⁸ „In tanto vero scriptorum dissidio in eo omnes conveniunt, Taurini obsidionem coeptam a Turcis die IV. julii, die ejus mensis XIV, praeliatum fuisse cum Turcarum classe in Danubio, in quo victoria potiti christiani, victoria, inquam, magis utili, quam ingenti, nam ex Turcis ad 500 caesi ex triribus illorum submerse tres, capte quator. Vicissim autem aperta ex Danubio in arcem via, obsessis fuit. Impetus in arcem a Turcis factus est nocte quae diem festam S. Mariae Magdalene praecedat, magna tamen strage repulsi spem ejus obtinendae amiserunt. Sequenti die Christiani ultro in Turcas invecti late illos fugarunt.” (Uo.)

II. Pius pápa a szkita magyarokról

II. Pius pápa ugyanaz évben lett megkoronázva, amikor Mátyás király, 1458-ban. Mivel részletesen beszámol a Magyarországi eseményekről Mátyás megválasztásakor, ez azt jelenti, hogy itt idézett könyvét az 1458 és 1464 (halála éve) évek alatt, pápasága idején írta. A könyvet a kritikák elhárításával kezdi, ami azt sugallja, hogy valahonnan kemény kritikát kapott. A könyvben a legtöbbet a magyarokkal foglalkozik, ami azért is lehet, mivel ez időben indult meg a török hódítás Európában és Magyarország a frontvonalba került. Egyáltalán nem úgy ír a magyarokról, mint testvér keresztény népről, hanem inkább, mint ellenséges betolakodókról. Ha figyelembe vesszük a tényt, hogy már a 13. századtól állandó szembenállás volt a Vatikán és a Magyar királyság között, akkor részben érthető a magatartása.

Amint láthatjuk, ez idő tájt a latin nyelv, aminek a birtoklása a legnagyobb elérhető dicsőséget jelentette egy nyugati művelt ember számára, elég primitív állapotban volt. Nincs kizárva, hogy az említett kritikák nem is a tartalomra vonatkoztak, hanem inkább a nyelvre, ami egy parasztsorból a kultúra csúcsára felkapaszkodott embernek mérhetetlen sérelmet okozott.

A Károli Gáspár Bibliájában használt magyar nyelv legalább száz évvel korábban kellett már létezzen ahhoz, hogy ilyen gördülékenyen meg lehessen írni. Ha ez így van, akkor el lehet képzelni, hogy honnan kapta Pius a kritikákat. Nem is maradt el a bosszú. Ha ez a bosszú csak a történelem lapjaira korlátozódott volna, akkor is embertelen tett, mert mások felbujtására szolgálhat, de ha figyelembe vesszük a velenceiek összejátszását a törökökkel, akkor már gyanús dolgokkal állunk szemben.

„Egyes halandók ágálnak privátilag vagy nyilvánosan: rágalmakat hazudva, még az isteni műveket sem kíméli a gyalázatos nyelv, ilyen öntelt az emberi értelem.”⁹²⁹

„De miért akarnánk a gyalázkodók száját befogni? Hiábavaló. Az utcán jobbról is, balról is ugatnak a kutya, de senki sem üssza meg az életet büntetés nélkül.”⁹³⁰

„Mindenki egyetért abban, hogy a Föld gömbölyű.”⁹³¹

A magyarok elleni támadást egyenesen a gyökereknél kezdi:

„Diodorus szerint a Szkita nemzetség az Araxa folyó mellől származik, az elején egy kis nemzet volt, csendes földművelő nép, akiket a szomszédaik az alacsony származásuk miatt lenéztek... Született a szkíták földjén egy szűz, köldökszínórszerű emberi forma, vipera maradéka, aki egy Szkita nevű gyereket szült. Ez volt az, aki után a szkíták a nevüket kapták. Később volt két nevezetesebb leszármazott testvérpár, Plutó és Napis... Tudatlan romlott barbár nemzet, akik csak a romlott erkölcstelen nemi életet ismerték! ...olyasmit esznek, amit mások utálnak: marhákat, de farkast, sőt sasokat is, és ami borzasztóbb, elvetélt emberhúst is: Nincsenek ünnepnapjaik, csak egy van augusztusban, a Szaturnália... Úgy tartják, hogy a Duna mellett élő magyarok is a szkíták leszármazottai, de nem a hunoktól származnak, ahogy egyesek hitték, mert ezek más magyarok, mint akiket Jordanus említ, mert őket Nothoknak mondja, akik az ő idejében vadállat bőrével kereskedtek. (Itt muszáj tisztázni a dolgokat: a Noth elnevezést német történészek agyalták ki, az avar körökkel kapcsolatban, ugyanis ők úgy hitték, hogy az avar vagy hun körök védelmi szerepet játszottak, ezért a Napkör szót, amit régi iratokban találtak, Nothker szóra módosították. A Not németül szükséglet jelent. Azonban a régi írásokból kiderül, hogy ezen köröknek nem védelmi, hanem kultikus szerepük volt.) Nem messze a Tanai folyótól volt a lakhelyük, faragatlan és bálványimádó emberek, kiknek ugyanaz a nyelve volt, mint a Pannóniában élő magyaroknak. Több ferencesrendi szent írásokban jártas vallásos emberek,

⁹²⁹ „Quecunque mortales agunt sive privatim sive publice: calumniae subiacent, nec divinis operibus maledica lingua parcat, tantum sibi humanus arrogat intellectus.” (Pius, 1531. 1.)

⁹³⁰ „Sed qui contendimus tanquam maledicis occursuri clausurique ora: Frustra nitimu, et in dextro et is sinistro latrant itinere canes, nullius vita sine reprehensione cucurrit.” (Uo. 2.)

⁹³¹ „Mundi formam omnes fere consentiunt rotundam esse...” (Uo. 3.)

kik a nyelvüket ismerték, elindultak hozzájuk az evangéliumot hirdetni, de megakadályozta őket egy Moszka nevű, görög tévhittel megfertőzött uralkodó, hogy az ázsiai magyarokat a mi latin rítusú hitünkbe vonzzák.”⁹³²

A 85. oldalon a Tamerlán birodalmát Pártus birodalomnak nevezi.

Tudatlanságból, vagy éppen azért, mivel tudott a pártus–magyar rokonságról, így próbált ezzel is ütni a magyarokon. De az is lehet, hogy komolyabb veszélynek tartott egy pártus–magyar összefogást a török veszélynél, és akkor ismét felmerül a törökkel való lepaktálás gyanúja.

„A pártus birodalom alávetette a szkítákat, ibéreket, albánokat, perzsákat, médeket: Mezopotámiát megszállták, átmenve az Eufráteszen, negyvenezer lovas és hatszázezer gyalog katonával az egész Közel-Keletet, amit Kis-Ázsiának hívunk, elfoglalták.”⁹³³

Tamerlánt, a pártusok királyát megkérdezték, hogy honnan az a nagy kegyetlenség, ami őt jellemzi, amire így felelt:

„Te úgy ítéled meg, hogy én ember vagyok: de tévedsz: Isten haragja vagyok, a világ elvesztője, vigyázz, hogy ne kerülj még egyszer a szemem elé ilyen kérdésekkel.”⁹³⁴

290. oldalon részletesen és nagy empátiával ír Zsigmond császárról.

Az általa leírt királyok jellemzéséből következtetni lehet a saját jellemére is.

Albert (Zsigmond császár veje) jellemzése: „A harcban bátor és gyors kezű, a morávokat és bohémokat fegyverrel alávetette, a szélteben bolyongó lengyeleket a birodalmához csatolta... Gyakran leölte azokat, akik a hatalom csúcsára nőttek: de csak alig két évet uralkodott. Testalkata magas, izmos, keménykötésű, az arca ijesztő, nemesek módjára borotvált arccal, a felső ajka kemény, a ruházata nem túl fényes, nehéz aranyöv a derekán, amelyről sose hiányzott a kard.”⁹³⁵

László, Albert fia: „Amint Prágában időzött, a pestis járványban érte a halál, egyesek szerint, mások szerint viszont megmérgezték, apja után a legnemesebb vérből, és anyja után is császárok véreből származott.”⁹³⁶

„Most bárki ezt elolvasta, megmondhatja a jövőt: mint az emberi álhatatlanság egyedi pontos dokumentuma, két felnőtté váló korban lévő, hasonló szokásokkal rendelkező gyermek, az

⁹³² „Diodorus Scytharum gentem apud Araxim flumen originem habuisse putat, parvamque ab initio nationem fuisse, et modicae terrae cultricem, ac propter ignobilitatem á vicinis contemptam... Natam apud Scythas ex terra virginem, umbilicotenus hominis forma, reliqua viperae, que puerum genuerit nomine Scytham, qui olim ante se clarissimus evadens, nomen ex se populis vocabulum indiderit, inter cuius posteros duo fratres extiterint, summa virtute, alter Pluto, alter Napis appellatus... Natio truculenta et ignominiosa in cunctis stupris, ac lupanaribus fornicaria: comedit que caeteri abominantur, iumentorum, luporum, ac vulturum carnes, et quod magis horreas, hominum abortiva: diem festum nullum collunt, nisi mense Augusto Saturnalia... Ferunt et Hungaros qui Danubij ripas incolunt, Scytharum genus esse, non quasi ab Hunnis ortos quod propter verbi cognationem aliqui crediderunt, sed alijs Hungaris, quorum Iordanus meminit, qui Nothos eos dicit, suo tempore fuisse propter commercium pellium Mardurmarum... Non longe á Tanai sedes habere, rudes homines et idolorum cultores, quorum eadem lingua sit cum Hungaris Pannoniam incolentibus, voluisseque cum plerisque sacrarum literarum professoribus, viris religiosis, et ex ordine beati Francisci, qui linguam illam nossent, eo proficisci et sanctum Christi Evangelium predicare: sed prohibitum á domino, que de Mosca vocavit, qui cum esset graeca perfidia maculatus, egre ferebat Asiaticos Hungaros, latinae coniungi ecclesiae et nostris imbui ritibus.” (Uo. 64.)

⁹³³ „Partorum imperio potitus Scythas, Iberos, Albanos, Persas, Medosque, sibi subegit: Mesopotamiam invasit, atque armeniam transitoque Eufrate, cum quadrigentis millibus equitum, sexcentis millibus peditum, omnem Asiam quam minorem appellamus obtrivit.” (Uo. 85.)

⁹³⁴ „Tu me hominem esse arbitraris: faleris: ira Dei ego sum et orbis vastitas: caveto ne posthac mihi occurras, nisi velis interrogationis tuae poenas dare.” (Uo.)

⁹³⁵ „Fuit quoque in bellis audax et manu promptus, Moravos ac Bohemos armis subegit, Polonos late vagantes intra regnum suum coercuit... Repente occidit quae brevi ad summum potentiae creverat: neque enim biennio toto imperavit. Statura eius procera fuit nervosum et validum corpus, facies terrificá, more gentis erasa barba, superius labium intensum, vestem haud splendidam balteus auro gravis cinxit, nec unquam lateri defuit ensis.” (Uo. 295.)

⁹³⁶ „Ipse paucos dies Prage moratus, sive morbo pestifero, ut plerique tradiderunt, seu veneno ut alij affirmant, obiit diem, nobilissimus sanguis paterna origine ac materna ex imperatoribus ortus.” (Uo. 299.)

egyik a birodalom trónjáról, amikor a frissen nősült, nászágyból a sírba kényszerül; a másik, aki fejvesztés félelmével néz szembe, de aztán szabadul a börtönből és meghívják királynak. A kiszabadulását Bohémia gubernátora tette lehetővé, olyan feltétellel, hogy a lányát feleségül veszi, de az egyességben más megállapodások is szerepeltek... Magyarország azon része, amely a Dunán túl, észak felé terül el és amit most Szepességnek hívnak, melyet valamikor a gepidák bírtak. Hírhedt betyár népség a bohémiai, megfertőzve a huszita eretnekséggel, rabolnak, és bárki hozzájuk szegődik, szívesen fogadják, testvéreknek hívják, a környéket megadóztatják, a megfelelő helyeken erődítményeket építenek.”⁹³⁷

A fenti szövegből látszik, hogy a pápa nem nézte jó szemmel Mátyás királlyá koronázását. Ez számára és talán az egész bíborosi testület számára egyfajta rebelliót jelentett. Megjegyzendő, hogy Szilágyi Mihályt következetesen Michael Rilaghinak hívja. Hunyadi János szerint oláh nemzetiségű.

„Ez a János oláh nemzetiségű volt, nem valami magas származású, de hozzáértő lángelme és kimagasló szellem, virtus szerető, sok eredményes csatája volt a törökkel, és a hadizsákmányt a magyar templomoknak adományozta. Ő volt az első a magyarok közt, aki a török előrehatolását meg tudta törni, bebizonyítva, hogy a törököt le lehet győzni.”⁹³⁸

Pius említést tesz olyan írásról, mely azt állítja, hogy a Dunának kifolyása volt az Adriára. Ő ezt hamis elképzelésnek tartja:

„Azt tartják, hogy Istria az Istertől kapta a nevét, azon téves hit mellett, hogy a Duna Isztria mellett az Adriába ömlött. Ezt a tévedést Pomponius Mela és Nepos Padi az ott lakóktól hallotta. De semmi folyás nincs a Dunából az Adriába. Az argonauták meséje sem hihető, ami szerint ők a Pontusztól (Fekete-tenger) a Dunán felhajózva kijutottak az Adriára.”⁹³⁹

De ha igaz, hogy szél fuvatlan nem indul, akkor létezhetett egy olyan időszak, amikor a Dunának kifolyása volt az Adriai-tengerre.⁹⁴⁰

⁹³⁷ „Nunc quisquis haec legis et futura praedicito: singulare prorsus humanae inconstantiae documentum ex duobus adolescentulis aetate moribusque pene paribus, alter ex regio solio dum novae nuptae thalemum exornat, defertur ad tumulum: alter dum capitale iudicium trepidus manet, ex carcere vocatur ad regnum. Libertas eius ex gubernatore Bohemiae sponsalitijs atque alijs pactionibus empta refertur... In parte Hungarie que trans Danubium in septentrionem porrigitur, et nunc Sepusium vocant, olim Gepidae confedere. Insignis latro Examites ,natione Bohemus ,Hussitarum pestifera labe infectus, milites praedanti cupidos undequaque ad se venientes benigne collegit, eosque fratres appellavit, et universam regionem illam tributariam sibi reddidit exedificatis munitionibus locis opportunis...” (Uo. 300.)

⁹³⁸ „Hic Ioannes natione Valachus fuit, haud altis natalibus ortus, sed ingenio dextero et animo sublimi, et virtutis amator, multa cum Turcis fecunda praelia fecit, et hostium spolijs Hungarica templa ditavit, primusquae omnium apud Hungaros Turcarum acies et frangi et vinci posse monstravit.” (Uo. 297.)

⁹³⁹ „Istriam ab Istro amne dictam ferunt, quem á Danubio in Adriam fluere falso credere. Cui errori et Pomponius Mela, et Nepos Padi accola aures adhibuit. Nullus enim ex Danubio amnis in Adriaticum effunditur mare. Argonautarum eos fabula decepit, quos per Istrum ex mari Pontico in Istriam vectos memoriae proditum est.” (Uo. 345.)

⁹⁴⁰ Lásd az *Ovidius száműzetése* című fejezetet.

Másik pun háború, ami miatt Hunyadi János magára maradt

„Porcellius Napolitanus híres történész és költő kommentárjai Francisco Foscario Velence hercegéhez, Picini Scipio velencei hadvezér és császár utóbbi évekbeli tetteiről, Anibal Sforza milánói herceg ellen viselt háborújában.”⁹⁴¹

A szerző (Porcellius) Velence hercegének ajánlja írását, megjegyezve, hogy a leírt eseményeket nem a csendes íróasztal mellett ötlötte ki, hanem a harcmezőn, az élete veszélyeztetésével tapasztalta meg.⁹⁴²

A velencei Köztársaság felfogadja Scipio Picini zsoldost a hadsereg élére, és a sikeres hadjáratai után császári címet adományoz neki. Egy évekig tartó háborúról van szó, amely az 1450-es években zajlik. A nevek és címek szerint az ember azt hinné, hogy az események valamikor az ókorban zajlanak. Itt vannak centuriók, legátusok, szenátorok, és minden, ami az ókorra jellemző.

„Úgy vélem, magasságos hercegem, hogy itt Jove és Annibál osztják fel egymás közt a császárságot. Amikor Gajdániában ezer bomba megállás nélküli robbanása hallatszott, a felhőkből tűz és villám csapott le, amely nyíl egyszerre végzett egy apával és két gyerekével, hallatlan eső esett éjjel és nappal. Ugyanakkor a Brixieni mezők felett megjelent az égen egy tekergő kígyó, amit sokan láttak. Ez előre vetítette a Gajdánia elfoglalását a zsarnok által.”⁹⁴³

⁹⁴¹ „Commentariorum secundi Anni de gestis Scipionis Picinini Exercitus venetorum Imperatoris in Annibalem Sfortiam Mediolanensium Ducem ad Serenissimam Principem Franciscum Foscario Venetorum Ducem per Clarissimum Historicum et Poetam Laureatum Porcellium Napolitanum.” (Muratori, 1751. 25. kötet.)

⁹⁴² Uo. 5.

⁹⁴³ „Arbitror serenissime Princeps, Jovem, cum Annibale divisorum orbis imperium, quandoquidem cessantibus in Gaidenses mille bombis tormentorum crebro tonitu intonuerit, é nubibus ignes et fulmina haud quanquam cessantia iacerit, adeo ut una sagitta cum duobus liberis patrem extinxerit et imbres inauditos, dies ac noctes demiserit. Apparuit quinetiam super agro Brixienti illis diebus intortus anguis in coelo, quem hisce oculis admitans vidi. Quo prodigio omnes in potestatem Tyranni Gaidum venturum praedicebant.” (Uo.)

Jove nem más, mint az európai ősi Isten. Az Annibál nevet gondolom, hogy a Hannibál (karthágói hadvezér) és a fenevad (animál) nevekből lett ötvözte. De kik is voltak ezek a Sforzák, hogy ilyen névvel ajándékozták meg a királyukat? Maga a Sforza szó erőszakosságot jelent, így közel áll az Anibál kifejezéshez. Nem egy ősi család, hanem az alapítója Francisco Sforzia apja volt, aki mint zsoldos szolgált a nápolyi király udvarában. Fia Farancisco (Anibal) feleségül veszi a milánói herceg lányát, és ennek a halála után Milánó kényura lesz. Úgy látszik, hogy az erőszakosság is örökletes, mint sok más tulajdonság, mert Catarina Sforzáról, Francesco unokájáról így emlékeznek meg:

„VI. Sándor pápa (aki maga sem volt valami szent ember), egy általa és tizenhét bíboros által aláírt aktában így ír róla: 'erőszakosság lánya'. Egy imolai város dokumentumában úgy szólnak róla, mint vérszomjas és zsarnokoskodó asszonyról.”⁹⁴⁴

⁹⁴⁴ „Alexander VI. nent sie in einem von ihm und siebzen Cardinalen unterschriebenen Act 'iniquitatis Filia'. Ein Document der Stadt Imola spricht von ihr als eine blutgirigen und tiranischen Frau.” (Chledowski, 1919.)

Konstantinápoly bevétele.

„Azokban a napokban írások érkeztek a küldöttekhez, a nagy szerencsétlenségről, amely Konstantinápolyt érte a barbár törökök királyának részéről a hosszas ostrom után, amint a várvédők feltételes egyezménnyel megadták magukat. A törökök viszont megszegették az egyezményt, és a bevonulás után ötezer várvédőt legyilkoltak, mindent romboltak, az egész város megszállása után negyvennyolcezer keresztény pusztult el, amely nem kis sebet ütött a vallásunkon. Ajánlom neked kegyelmes Herceg, mint a Kereszténység védelmezőjének, te, aki többször megtapasztaltad a barbárok dühét, nehogy a birodalmad a kezükre jusson, őrizd a keresztény vallást, a hitünket, Itália díszét, és a haza örök dicsőségét.”⁹⁴⁵

„Oh, magasságos Hercegem, ébredjete fel, ébredjete fel valahára, és oltsátok el a Keresztények közti belső gyűlöletet, te, aki nagy tekintéllyel bírsz és bölcseségben bővelkedsz, könnyen végbeviheted a lelkek megbékélését, és veled együtt megbosszulhatjátok a keresztény hit ellenségeit abban a városban, amely egykor a ti Köztársaságotoké volt, és a jövőben is hozátok hű lesz, még mielőtt a barbárok megszállják a Peloponészoszt... Éljen az ön fényes uralkodása! Bolognából július 13-án 1453. Tuskulánus Biboros, bolognai küldött.”⁹⁴⁶

V. Miklós pápa.

⁹⁴⁵ „Iisdem fere diebus demisse sunt Literae ad Legatos, quibus significabatur calamitas Constantinopolitana, quam attulit magnus Barbarus Teucrorum Rex post longam obsidionem factis induciis cum Januensibus. Sed rupta fide: primum Urbem dolo captam Teucris in praedam dedit, et quinque millia Januensium trucidavit, deinde Constantinopolim invasit, vique expugnavit, ac diripuit, caesis Christianorum octo et quadraginta millibus, que res vulnus non mediocre Religioni nostre attulit, iacturam quidem ingentissimam, nisi rerum sator Deus noster misericordiam suam provideat, allatura est. Ego tibi clementissime Princeps, Christianum populum unice commendo, is enim maxime in te uno sperare potest, qui Barbarorum furorem comprimere saepenumero potuisti, nec quiscam imperio tuo deferi potest, ad Religionem Christianam tutandam, ad Fidei nostre decus, ad Italiae ornamentum, et ad Patriae gloriam sempiternam.” (Muratori, 1751. 25. kötet. uo.)

⁹⁴⁶ „Eja igitur, Princeps inclyte, expergiscere, expergiscere aliquando, et extinctis iner se Christianorum odiis, quod tibi, qui et auctoritate plurimum vales, et sapientia polles, facillimum erit, pacatos, atque tranquilos animos indue et ut tecum una ad ulciscendum Christianae Fidei hostem ad eam civitatem, que olim vestre Reipublicae fuit quaeque adepta futura est, antequam Barbari etiam Peloponense occupent... Valeat Illustris Dominatio vestra. Ex Bononia die tertiadecima Julii MCCCCLIII. B. Cardinalis Tusculanus Bononiae Legatus.” (Uo. 37.)

„V. Miklós pápa az irodájából Itáliát elsősorban békére és nyugalomra intette, most a barbárok győzelme alkalmából, amikor elfoglalták és kirabolták Konstantinápolyt, amely város nemcsak egész Görögország feje volt, de Kelet dísze és büszkesége. Fennáll a félelem, nehogy a törökök kegyetlen királya az óriási hadseregével átjöjjön Itáliába, és elfoglalja Rómát a hajdani Apostoli székhelyet. Ez okból két magas rangú Atyát és Bíborost küldött, az egyiket Alfons királyhoz és a firenzeiekhez, akik Tuszciában háborúztak egymás ellen, a másikat felségdedhez, fényes Herceg, és a dicső Francisco Sforzia császárhoz, Milánó Vezéréhez, aki a neves velencei Úrral (Scipio) harcban állt.”⁹⁴⁷

„Mialatt ezek a dolgok történtek, a pápa pápai felháborodással békülésre intette a hercegeket, amivel ők egyet is értettek, és küldötteket menesztettek a pápai udvarba, de ahol nem a békéről tárgyaltak, hanem a béke feltételeiről, mindegyik előadva a jogos követelését. De szemmel láthatólag sem a keresztény hercegek közti megegyezés, sem a barbárok elleni közös fellépés nem jött létre, olyan nagy volt a gondatlanság, a hercegek szemtelensége és a vallás mellőzése.”⁹⁴⁸

A fenti idézetekből látszik, hogy a pápaság ereje mélyponton áll. A pápai hatalom a csúcspontját VIII. Bonifác pápa idején érte el, amikor legyőzte a Colonnákat, lerombolta Palesztrina várát, felszántatta és sóval hintette be a földet is. Az ókori történelemben az áll, hogy miután a rómaiak lerombolják és felégetik Karthágót, ugyanígy felszántják és sóval hintik be. (De vajon honnan volt annyi só?)

Bonifác a Guelfiekre támaszkodott, mialatt a Colonnák a Gibbelinieket képviselték. Ez után hirdette meg a pápa az 1300-as jubileumi évet, amivel az összesereglett zarándokok adományából óriási bevételhez jutott.

⁹⁴⁷ „Nicolaus quintus pontifex Maximus pro officio suae Beatitudinis, paci, ac tranquillitati Italiae consulere instituit, cum propter sui nominis immortalitatem, quam ex pace consequi videbatur, tum et in primis propter barbarorum victoriam, superata, ac direpta Constantinopoli, quae Urbs erat non modo Graeciae totius caput, sed Orientis decus, et ornamentum. Verebatur quin etiam ne rex ille Teucrorum saevissimus Exercitum quem habet ingentissimum in Italiam traiceret, et Urbem Romam rerum olim Dominam firmamque Apostolicam Sedis stationem occuperet. Quibus rebus duos Patres amplissimos et Dominos Cardinales ex Collegii consilio legavit, alterum ad divum Alfonsum regem, et ad Florentinos, quibuscum bellum in Tuscia gerebat, alterum ad Serenitatem tuam Illustrissimi Princeps et ad inclytum Imperatorem Franciscum Sforziam, Mediolanensium Ducem, qui cum illustrissimo Venetorum Domino de imperio certabat.” (Uo. 41.)

⁹⁴⁸ „Dum haec agitur, Pontifex Maximus Italiae Principibus pacem indicit sub indignatione Pontificia, cui rei omnes assensi sunt, quam quidem ob rem Principum, et Rerum publicarum Legati Romae apud Pontificem Maximum non de pace sed de pacis conditione consulabantur, quandoquidem magno sese Iudice et iustam quisque causa tueatur. Sed videre videor, nec pacem inter Christianos Principes conciliari, nec Barbaris bellum indici, tanta est hominum negligentia, insolentia Principum, et Religionis inobservantia.” (Uo.)

De vajon mitől gyengült meg most a pápai hatalom? A reneszánsz, vagyis újjászületés nem mást jelentett, mint a dicső múlt újraélesztését és a nemzeti öntudat megerősödését. A katolikus Egyház sosem volt híve a nemzeti öntudatnak, de Poggio Bracciolini nyomán szinte minden írástudó, beleértve királyokat, hercegeket, sőt az Egyház embereit is, a történelemmel kezdett foglalkozni. A fennmaradt emlék-töredékek alapján megpróbálták rekonstruálni Itália történelmét. Rengeteg írás jelent meg, amit később a történészek átválogattak, egyeztettek, és a hatalmi érdekeknek nem megfelelő írásokat kiszűrték. Lehet, hogy a Scipio és Anibál név, a már megírt ókori történelemből lett kölcsönözve. De ebben az esetben azt kell feltételezzem, hogy az Itáliai hercegek egyszerűen háborúsdit játszottak, vagyis újra akarták eljátszani a múltbeli eseményeket, ami aztán valódi háborúvá fajult. Azért nem hiszem, hogy ennyire gyermetegek lettek volna. A másik feltételezés az, hogy ekkor még nem volt megírva az ókori történelem, és a nevek (Scipio, Anibál) nem a történelemkönyvekből lettek merítve, hanem pont fordítva, ezeket a harci eseményeket vetítették vissza az ókorra. Érdekes, hogy a törököt teucrinak nevezi, és tudnivaló, hogy Virgilius a trójai háború Eposzában így nevezi az afrikaiakat, akik Aeneasszal megszállták Itáliát.

A reneszánsz és a humanista elvek nagyon szép magasztos gondolatok, csak épp nem a legjobb időben jelentek meg, ahogy a mai liberális és mindenkivel minden áron szolidaritást hirdető elvek sem a legjobb időben jelennek meg.

Mátyás király vitája Gatti püspökkel

Egy bizonyos Joanes Gattus nevű olasz teológus, ki ez időben Esztergomban tartózkodott, megtudván, hogy Mátyás király nemcsak éles eszű, és jártas teológiai ügyekben, de kiválóan beszél a latin nyelvet is, ezért meghívta teológiai vitára, egy vacsora alatt, több magas rangú egyházi méltóság jelenlétében.

„Befejeződött a királyi pompás vacsora, a bőséges ételek és italok mellett nem hiányzott a sokféle bor. Mivel ma is szokás a magyaroknál úgy, mint valamikor Galianus római császár idejében, hogy a sokféle bor társaságában a lehangosabb lakomákat ülték meg.”⁹⁴⁹

Egy kissé furcsa a 15. századi szokásokat a III. századiakkal példázni, ha csak az a III. század nem véletlenül a 13. század-e (amennyiben igaz az 1000 éves időbetoldás).

„Így tehát Gattus evés és borozgatás után, rövidre fogva, belemelegedett a szellemességbe. Ovidius szerint is, néha a bor nem várt eredményre készíti a lelkeket. Elkezdett saját magáról prédikálni és kifejtette a saját doktrínáját: azt állítva, hogy nincs számára elrejtett dolog a Teológiában, és nincs olyan rejtély, amit habozás nélkül ne tudna megoldani: mindenre választ tud adni. A király azonban (mint jártas ember, és aki jól ismerte az akkori Teológus társadalmat), nem Tamás és Skoti fogas kérdéseit a Szentháromságról, az Eucharisziáról az Evangélium-beli erkölcsről, hanem szelíden megkérte Gattust, hogy oszlatná el a kételyeit egy dologban, amire eddig senki nem tudott neki magyarázatot adni.”⁹⁵⁰

„Már régóta kételkedem azon, hogy Krisztus mint ember és Isten, ki mindent bölcsen cselekedett, mégis bizonyos dolgokban legkevésbé sem követte az igazságosságot: Igazság szerint

⁹⁴⁹ „Peracta cena regifico luxu, utuntur enim Hungari summa in esculentis et poculentis abundantia non sine vinorum varietate. Hic enim mos nunc est Hungaris, quo olim Galienum Romanorum Imperatorem usum fuisse tradunt historiae, varia enim vina ille in lautissimis conviviis praebere consueverat.” (Bongars, 1600. 385.)

⁹⁵⁰ „Cum igitur Gattus vino ciboque, et laconici calore factus esset animosior. Parant enim animos vina, teste Ovidio, non expectato fine. Caepit de se ipso praedicare, et doctrinam ostendere suam: affirmare, nihil in Theologia esset, quod eum lateat, et se aenigmata omnia ubicunque fuerit, sine alicue haesitatione soluisse, paratumque esse ad omnia respondere. Rex autem (ut homo versatus, et qui mores huius aetatis Theologorum recte novit) non nisi ardua et difficilia sectantium, cum Thomae et Scoti difficiles de Trinitate, de attributis, de Eucharistia nodos tantummodo videant: negligentque moralia, et Evangeliorum explanationem, extemplo Ioannem Gattum, tam magna de seipso pollicentem, blande alloquens rogat, ut a se dubitationem diu animo inhaerentem removeret, cum nemo adhuc in hac re sibi ad plenum respondisset.” (Uo.)

a jutalom érdemekért jár. Méltatlannak adni a jutalmat nem etikus. Krisztus pedig így járt el az Evangélium szerint. Merthogy Péter és János volt a két legkedveltebb tanítványa, de az érdemeiket nem megfelelően mérlegelte. Pétert, a dezertőrt, a tagadót, aki elhagyta őt, a legnagyobb papi méltóságba helyezte, míg Jánost, aki a haláláig követte rendíthetetlenül, nem felve a tömegtől, a haláltól, méltatlanul a dicstelenségben hagyta. Mert, hogy csak magamról beszéljek, ha két alattvalómra gondolok, kik közül az egyik a harc közepén megfutamodik és elhagy, a másik meg a végsőig kitart mellettem, akkor az elmenekültöt a gyalázatnak, de lehet, hogy kínzásnak fogom kitenni, a másikat pedig, aki minden veszélyben kitartott mellettem, jutalomban és a legnagyobb tisztességben fogom részesíteni. Mert ha a dezertőr jutalomban részesül, a harcos pedig és hűséges semmilyen jutalomban és dicsőségben, ki nem látja, hogy ezzel tápot adunk a virtus meghamisítására.”⁹⁵¹

Gattus: „Ez meghaladja a teológusok értelmét, ezt a magas és nehéz kérdést Krisztus nem osztotta meg: még senki sem hallotta, hogy valaki ilyesmit kérdezett volna... Ezért kérem felsegédet, hogy ezeket az isteni átláthatatlan titkokat ne bolygassa: mert ezek tévelygésbe vihetnek.”⁹⁵²

Ekkor Mátyás király elővette Hieronimus erre vonatkozó írását, ahol megokolja, miért Péterre, és nem Jánosra esett a választás, ugyanis Krisztus ezzel akarta szemléltetni, hogy a bűnösnek is van esélye.

Azonban ez egy kissé sánta magyarázat, mert valóban esélyt kell adni a tévelygőnek is, de mivel priusza van, ezért nem illendő vezető szerepet szánni neki. Sajnos látszik a történelemből, hogy a priuszos pápák tették a legtöbb kárt az Egyházban. Az sem lehet, hogy egy felkészült teológus ne olvasta volna Hieronimus írásait, ha azok meg lettek volna írva már az V. században.

Ha Mátyás király hamarabb vett erről tudomást, akkor ez a Hieronimus, inkább a 15. században írt, valahol Magyarországon.

⁹⁵¹ „Dubitavi inquit diu, cur Christus Deus et homo omnia iuste sapienterque faciens, in nonnullis visus est minime servare iustitiam: iustitia enim pro meritis praemium tribuit. Nam dare merenti obolum: aureos, aureosque merenti obolum tribuere: quis dubitat, aequitatem non esse servatam? Christum autem sic fecisse Evangelia videntur ostendere. Nam cum Petrum et Ioannem inter caeteros Apostolos haberet dilectos, eorum merita non aequa lance pensavit. Petrum enim desertorem et abnegatorem d eierantemque Christi non habuisse notitiam: maxima pontificatus dignitate ornavit, et Ioannem ad mortem usque Christi perseverentem nullo tumultu, nullo metu mortis, nullusque periculis ab eo divulgum, inhonoratum ingloriumque reliquit. Nam ut de me loquar, si duos haberem familiares, et in pugnae praeliorumque principio alter fugeret: alter vero ad extrema usque permanens me dimmitteret nunquam: fugacem illum, ac desertorem infamia et forsitan cruciatu prosequeretur, remanentem vero: mecumque in omni periculo persistentem, proemiis et honore ornarem, omnibus ut reor hoc approbantibus. Nam si fugaci honor tribueretur, pugnaci vero, et fido nulla sit gloria: quis non videt virtutem suo praemio fraudari et ignaviae fomenta praeberi.” (Uo.)

⁹⁵² „Excedit enim a Theologorum ingenia, hoc enim arduum et difficile sibi Christus reservavit: nec ullus unquam ausus est hanc questionem facere... Unde Maiestatem vestram rogo ne haec divina secreta, et inscrutabilia in medium adducere: possent namque nos illaqueare irretireque erroribus.” (Uo.)

Induljunk ki abból, hogy az Evangéliumot emberek írták, így tévedhettek is. A legtöbb apologéta Isten hüvelykujja mögé bújik, és az emberi tévedés leleplezését egyenesen Isten elleni támadásnak állítja be. Hogy mennyire bizonytalan az evangéliumi történet, elég egy példa: Máté, Márk és Lukács azt állítja, hogy Jézus Pétert és Andrást a tengerparton hálójavítás közben találta meg. János Evangéliumában pedig ez áll, I. 35-42: Keresztelő János meglátja Jézust és azt mondja a tanítványainak: „Íme, Isten báránya”. Erre kettő a tanítványai közül követni kezdi Jézust. Az egyik András, Simon testvére. Amikor találkozik Simonnal, azt mondja neki: „megtaláltuk a Messiást”, és Jézushoz vezette őt. Azt mondja neki Jézus: „Te vagy Simon, Jóna fia, mostantól Kefasnak (Kő, Petrus) neveztetel.”

Az Evangélium szerint Jézus már eleve (tehát nem érdem szerint) kiválasztotta Pétert, mikor első látásra Kőnek nevezi. Így ha később megtagadja, azzal beismeri, hogy tévedett. Tévedni emberi dolog, és a tévedések leleplezése végeredményben a hitet fogja megerősíteni. A puding próbája az evés, az igazság próbája pedig az eredmény. Az eredmény sajnos siralmas. Láthatjuk napjainkban is, hogy hová vezet az, amikor egy bűnözőből hőst fabrikálnak. A példának hatalmas hatása van az emberi társadalomra. Nem vagyok arról meggyőződve, hogy Mátyás király egyetértett Jeromos magyarázatával, gondolom, hogy ezzel csak rá akart kopintani a püspök arroganciájára.

Még egyszer hangsúlyozom, hogy az Evangéliumokat attól függetlenül, hogy apokrifok vagy nem, emberek írták, ez nem jelenti azt, hogy nem találunk benne elfogadható, helyes üzeneteket. Sem Jézus, sem Isten nem írt Evangéliumot. Mivel emberek írták, így nem csoda, ha tévedtek is.

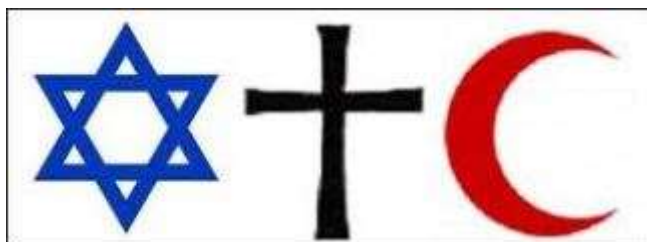
Szent Jeromos Jézusról: „Abban az időben élt Jézus, egy bölcs ember, ha embernek szabad nevezni. Csodálatos dolgokat művelt, és azok tanítója volt, akik az igazságot szívesen hallgatták: sok követője volt úgy a zsidók, mint a nemzetek közül, és úgy hitték, hogy ő a Krisztus. Pilátus helytartó irigységből a keresztre küldte, de sokan még a követői közül is megtagadták: harmadnapra pedig megjelent élve. Sok ilyen és ehhez hasonló csodás történet van a próféták jövődöléseiben megénekelve, melyeket a Keresztények máig megőriztek.”

Jeromos ezzel nem hitelesíti a Jézus történetét, csak azt állítja, hogy a próféták jövődölték meg ezeket a történeteket. Ha a próféták Jézus születése után énekelték volna meg ezeket a történeteket, akkor még hitelesek is lehettek volna, de amint tudjuk, Jézus után már nem voltak próféták.

Az, hogy Jézus egyből belelátott Péter lelkébe, ez olyan mese, mint szerelem első látásra; aztán mikor jönnek a csalódások, akkor „ki hitte volna?”. Jézust az Evangéliumokban olyan embernek látjuk, aki néha téved. Mert megátkozni egy fügefát azért, mert nem termett gyümölcsöt, emberi gyarlóságra vall. Vagy ha elfogadta a küldetését, tudnillik a kereszthalált, akkor miért biztatja a tanítványait, hogy hozzanak magukkal kardot? Hát, ugye, ha nincs kard, nincs levágott fül, amit vissza kell ragasztani, nincs csoda. Így lett felépítve a forgatókönyv.

A Mátyás-vitában elhangzottak üzenete túlmutat azon, hogy elhisszük a mesét vagy sem. Arról van szó, hogy mi igazságosabb: érdem szerint osztani a jutalmat, vagy úgymond könyörületességből? Bár Jézus valahol azt mondja, hogy érdemes a munkás az ő bérére, de hogyan egyeztethető ez össze egy másik bibliai szöveggel, ahol az van írva: „adok nektek városokat, amiket nem ti építtetek, gyümölcsös kerteket, amit nem ti plántáltatok” stb? Ez nem más, mint felbujtás a rablásra. Ennek sajnos már évszázadok óta aktualitása van, és még jobban ki fog éleződni a következő években.

VIII. Új vallástörténeti adatok

Közhelynek számít, hogy a vallásosság az ember alaptermészetéhez tartozik. Érdeemes megvizsgálni, hogy mi az a közös jellemvonás, ami az összes vallásban megtalálható. Az egyik közös vonás a félelem. Az ember a nagy természeti jelenségek mozgatórugójában mindig egy természetfeletti lényt (Istent) lát, és ennek a kegyeit próbálja valami módon megnyerni. Mivel a természeti jelenségekben van egy ritmikusság, ezért a vallásos ember is ezt a ritmikusságot próbálja követni az Istennel való kapcsolatában. Ritmikus időközökben imádkozik, ritmikus időközökben eljár a templomba, a pap ritmikus időközökben ugyanazt a szöveget ismétli és így tovább.

A természetbeli ritmikus folyamatok persze nemcsak a gondolkodásunkban, hanem az emberi szervezet szomatikus működésében is visszatükröződnek. A szív ritmikusan dobog, ritmikusan lélegzünk, ritmikusan táplálkozunk, ritmikusan alszunk és így tovább. Tudnivaló, hogy egy ember annál egészségesebb, minél szabályosabb ez a ritmus. A betegségek nagy része pedig a ritmusok zavaraiából adódik. A tudatos ritmikus folyamatok bevezetése, mint a vallási szertartások, épp ezeket a szomatikus ritmusokat jönnek megerősíteni.

Normális következtetés, hogy a természetes szelekció folytán azok az emberek szaporodtak el, akiknek ősei e ritmus megerősítését gyakorolták.

Kezdetben nem volt szükség olyan filozófiai fogalmak bevezetésére, mint az örök élet, az egyisten, a mennyország, az igazság stb. Amíg az ember az álmvilágot nem különítette el az ébrenléttől annyira, mint napjainkban, fel sem vetődött az igény a halhatatlanságra. Az ember álmában találkozott az elhunyt hozzátartozóival. Az, hogy ez a találkozás kissé különbözött az ébrenléti dolgoktól, nem okozott neki oly nagy értetlenséget, mint napjainkban. Megtapasztalta, és lehet, hogy a memóriája egy kicsivel jobban működött, mint sokunknak manapság, hogy az ember folyamatos változásban van. Felnőtt gyerekeink egyáltalán nem hasonlítanak azokhoz, akik kis korukban voltak. A hozzájuk való kapcsolatunk és érzelmeink is lényegesen megváltoztak. Úgy, ahogy el kell engednünk a gyerekeinket, ha felnőttek, éppúgy el kell engednünk más szeretteinket, ha eltávoznak a földi létből. Ezt a múltban sokkal természetesebben meg tudták élni.

Az akkori emberek sokkal többet tudtak az úgynevezett álmvilágról, mint a ma civilizált embere, aki szinte ignorálja azt a világot. Sokan úgy képzelik, hogy az álmvilág nem más, mint az agy szubjektív produktuma, vagyis illúzió. Valójában, amit a világból látunk, az is az agy produktuma, csak azzal a különbséggel, hogy ennek van egy külső objektív oka, ami nem más, mint maga a világ, amelyben bizonyos törvények uralkodnak. Ezen törvények felismerése biztosítja az embert afelől, hogy ébren van, vagy álmodik. Ha azt látja, hogy a dolgok a megszokott természeti törvények alapján logikus sorrendben folynak le, akkor meg van győződve afelől, hogy a valóságot és nem álmot lát. Tehát a külső valóság és ennek az agyban leképzett változata közt, a hasonlóság, a logikai összefüggésekben keresendő. Ha azonban az álmokban is felfedezhetjük ezen logikai összefüggéseknek a jelenlétét, már pedig ez a helyzet, akkor joggal feltételezhetjük, hogy az álmvilág sem szubjektív illúzió, hanem egy más valóságnak az

agyban való visszatükröződése. Ebben a más valóságban persze más törvények uralkodnak, és ezek mentén kell keresni a logikai összefüggéseket.

Minden vallás lényege abban áll, hogy hisz egy túlvilágban. Az ebben való hit legnagyobb akadály, amint a fentiekből kiderül, a logikus gondolkodás, amit szorosán a természet törvényeihez kapcsolunk. Ezt az akadályt felismerve a legtöbb vallási irányzat megpróbálta a logikus gondolkodást kiiktatni, a túlvilági dolgokat pedig kiismerhetetlen titkokként beállítani. Ha a ma létező vallások valóban az emberek üdvösségére szolgálnának, akkor a papság legfontosabb feladata a túlvilági törvények kikutatása lenne. Azonban a mai vallások a világi hatalom anyagi érdekeit szolgálják, és papjaik túl elpuhultak ahhoz, hogy túlvilági dolgokkal képesek legyenek foglalkozni.

Az ősvallás lényege a túlvilág és a lélek halhatatlanságába vetett hit. A modern vallásokat nem a túlvilág mintájára, hanem az adott társadalmi berendezkedés mintájára alkották meg. Amíg nem került sor a kis királyságok egyesítésére, addig dívott a többistenhit. Az egyistenhit hirdetése egybeesik a birodalmak egységesítésére való törekvéssel. A modern vallások attól függetlenül, hogy egyisten- vagy többistenhitűek, mindig is a világi hatalmak szolgálatában álltak, és ezért a földi léten túli elképzeléseik is torzultak. A pokol és a menyország nem más, mint az evilági zsarnoki rendszerek tükörképe.

A népesség túlszaporodása is a modern vallások terméke. Az ősvallást gyakorló természeti emberek soha nem szaporodtak túl. Harmóniában éltek a természettel és önmagukkal. Mindig annyi ember maradt életben, amennyit a környezet képes volt eltartani. A halál természetes folyamatnak számított, és mivel hittek a túlvilágban és a lélek halhatatlanságában, a szeretteik elvesztése nem jelentett olyan nagy fájdalmat számukra, mint a modern ember számára. Minden felekezet arra törekszik, hogy minél több híve legyen. Ezért fel sem merül bennük a szaporodás korlátozásának szükségessége.

Manapság az a tévhit kering, hogy azért van szükség sok emberre, mert így nagyobb esélye van annak, hogy ezek közt kiváló adottságokkal rendelkező egyének is születessenek. Ha úgy képzeljük el az emberiséget, hogy valamikor a történelem folyamán létezett fejlettebb kultúrájú nép összekeveredett vagy inkább beolvadt a nálánál jóval népesebb, de a kultúra alacsonyabb fokán álló népességbe, akkor az elképzelés helytálló, és valószínű, hogy ez a helyzet. Ezzel a módszerrel azonban nem lehet megváltani az emberiséget, sőt még nagyobb mélységekbe lesz taszítva. Képzeljük el, hogy egy tolvajlásra és rablásra berendezkedett családban születik egy nagyon okos gyermek. Kilencven százalék fölötti annak az esélye, hogy ebből a gyerekből is rabló lesz, de sokkal magasabb fokon fogja művelni a rablást, mint a család többi tagja.

Érdekes paradoxon, hogy a mai vallások zöme inkább az evilági dolgokkal van elfoglalva, és mégis szemet huny a legnagyobb veszély előtt, ami az emberiséget fenyegeti, és ami nem más, mint a népesség túlszaporodása. Ez nemcsak az emberi fajt veszélyezteti, hanem végső soron az egész földi élet kipusztulásához is vezethet.

1. Az Egyház túsul ejtése

Az írásokból az derül ki, hogy a Biblia megszerkesztésében óriási szerepe volt Szent Jeromosnak. Latin neve Hieronymus Stridonensis.

A közkeletű felfogás szerint „Szent Jeromos, teljes nevén latinul: Sophronius Eusebius Hieronymus (ógörögül: Ἱερώνυμος), Stridonban, Dalmatia és Pannonia (provincia) határa, Csáktornya közelében, 347-ben született.”⁹⁵³

Ezzel Jeromosból egy Nekeresd Jánost csináltak, ugyanis mind ott, ahol feltételezik, hogy létezett egy Stridon nevű város, sem Ptolemeusz térképein nem találni, de más ókori térképeken sem. De az is lehet, hogy mindezek az ókori városok, mint Segesta, Delmum, Salone, Promona, Terponum, Metulium, Scardonum, Iadera, Sidrona, csak a fantázia szüleményei.

Az angol Wikipédián ez áll: „Stridonnak a pontos helyét nem tudni. Csak feltételezni lehet, hogy Horvátországban vagy Szlovéniában volt.”⁹⁵⁴

Magyarországon is van egy város, Esztergom, aminek a latin neve Strigon. Ha figyelembe vesszük, hogy a szlapon írásban a g-t d-nek olvassák, akkor megkapjuk a Stridon nevet. Itt csak az a gond, hogy úgy a város alapítása, mint a szlapon írás megjelenése, valamikor a X. század körül volt. Ha azonban elfogadjuk az állítást, hogy a történelemben betoldottak ezer évet (amit épp olyan nehéz elfogadni, mint annak idején az állítást, hogy a föld gömbölyű), akkor mindjárt más a helyzet.

Esztergomot állítólag Géza fejedelem alapította a kilencszázas években. Egészen 1242-ig, a tatárjárásig, Esztergom volt az ország egyik központja.

A következő idézett könyvben találjuk Jeromos leveleit. Ha a jezsuiták a XV-XVI. században minden írást expurgáltak, és csak a dogmáiknak megfelelőket hagyták meg, akkor bizonyosan beledolgoztak Jeromos írásaiba is. De ahogy az történni szokott, mindig marad valami „elvarratlan” nyom, aminek alapján be lehet azonosítani, hogy mely pápák idejében élt Szent Jeromos, amikor ilyenképpen fakad ki:

„Akik Krisztus legyőzött tanítványait a zsidók tanácsa elé vitték, ugyanazok utána a Krisztus köteleivel (láncáival) dicsekednek. Én pedig, ahogy már írtam, Róma városában vettem fel a Krisztus ruháját, most meg a barbár Szíria részein tengődöm.”⁹⁵⁵

„Mialatt a nyelvvel és bizonyos szövegek értelmezésével voltunk elfoglalva, hirtelen közbelépett a Zsidó és egy nem kis könyvet tett elém, amiből a zsinagógában szoktak felolvasni. Íme, itt van, mondta, amit kértél. Miután átböngészttem az írást, ami azelőtt kétséges volt előttem, most hirtelen megvilágosodott, hogy mit kell írnom, és ezt teszem mind a mai napig.”⁹⁵⁶ No comment. Csak egy kis megjegyzés: Itt Jeromos már Jeruzsálemben lehet, és itt is fejezi be élete útját.

Jeromos fő műve kétféle változatban maradt fenn, a Vatikáni Könyvtárban most digitalizált változatban is megtalálható a következő címen: https://digi.vatlib.it/mss/view/MSS_Urb.lat.3 és https://digi.vatlib.it/mss/view/MSS_Urb.lat.10.

Az előbbi változat is minden bizonnyal másolat. Az eredeti valószínűleg latin nagybetűkkel íródott, és hézagmentesen. A másoló nem mindig választotta helyesen külön a szavakat. Ebből

⁹⁵³ https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Jeromos.

⁹⁵⁴ “The exact location of Stridon is unknown. It is possible Stridon was located either in modern Croatia or Slovenia...” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Stridon>.)

⁹⁵⁵ „Qui victos Christi famulos ducebat ad concilium Iudaeorum, ipse postea etiam de Christi vinculis gloriatur. Ego igitur, ante iam scripsi, Christi vestem in Romana urbe suscipiens, nunc Barbaro Syriae limite teneor.” (Hieronymus, 1604. 56.)

⁹⁵⁶ „...interim tamen et ego linguam, et ille articulum movebamus, cum subito Hebreus intervenit, deferens non pauca volumina, que de synagoga quasi lecturus acceperat. Et ilico: Habes, inquit, quod postulaveras, neque dubium et quid facerem nescientem ita festinus exterruit, ut omnibus praetermissis ad scribendum transvolarem, quod quidem usque ad presens facio.” (Uo. 60.)

következtetek arra, hogy az eredetiben a szavak nem voltak különválasztva. A második változat kódex formátumú.

Egy dolog nem világos előttem. Szent Péter utódai mind Rómában székeltek, Jeromos idejéig. Egy főpap (pontifex) csak akkor lehet főpap, ha tisztába van azzal a vallással, amit képvisel. Miért volt szükség akkor arra, hogy Jeromos olyan könyvekből vegye az ihletet, amelyek nem keresztény irányzatot képviselnek?

Ha igaz az az állítás, hogy Szent Jeromos már a IV. században megismerkedett az Ótestamentummal, és ezt bevette a katolikus dogmákba, akkor miért volt VI. Sándor pápa és X. Leo elutasító magatartása az Ótestamentummal szemben? Mindkét pápáról feljegyezték, hogy amikor a zsidók a Pentateuch elfogadtatását kérték, a válasz az volt, hogy: „*confirmamus sed non consentimus* — tudomásul vettük, de nem értünk vele egyet”. De lehet, hogy épp ezen álláspontnak a nyilvános hangoztatásával csapták be a híveket, mert utánuk nemsokára csatolták a Pentateuchot a Bibliához.

De van egy Szent Jeromosunk éppen abban az időben, amikor az Ó- és az Újtestamentum kezd összesimulni: Hieronymus Emiliani, vagy Szent Jerome Emiliani (1481-1537), aki épp a fent említett reneszánsz pápák idejében tevékenykedett. Valószínű, hogy belőle kreálták az ókori Jeromos fantomképet.

Szent Jeromos vallási buzgalmának mártírként halt meg. Bergamóban fertőzést kapott, és 1537-ben Somascában elhunyt.

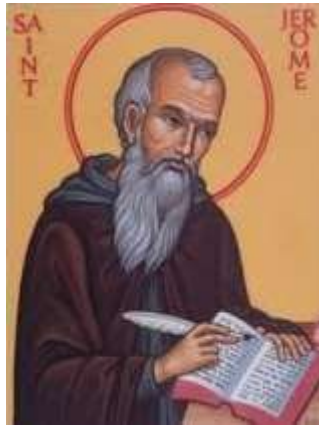
S itt még egy másik Hieronimus: Hieronimus Gebvilerus, Erasmi amicus Rhenani praeceptor.⁹⁵⁷ Erasmus barátja, aki pedig élt: 1466-1536.

Ne feledkezzünk meg a cseh Hieronimusról se, akit Zsigmond király idejében égettek máglyán.

Tehát a Hieronimus név a reneszánsz korában volt elterjedve, és nem a sötét Ókorban.

Mindenképp oda kell figyelni Szent Jeromosra (Hieronimus), aki a halálos ágyán tollba mondta a teljes igazságot. Haláluk előtt az emberek többsége megvallja bűneit (meggyónik). Ezt tette Jeromos is, de nem pap előtt, mert tudta, hogy gyónásának, csak akkor van értelme, ha valamikor nyilvánosságra kerül. Jeromos bűnösnek érezte magát, mivel hozzájárult a keresztény vallás elferdítéséhez, habár ezt kényszer alatt tette. Ha nyilvánosan ellenáll, valószínű, hogy ő is a máglyán végzi, mint sok más hittudós az ő idejében. De mikor is élt Jeromos? A meghamisított világi és egyházi történelem szerint a IV–V. században. Valójában pedig a XIV–XV. században. Ahhoz, hogy erre rájöjjünk, vizsgáljuk meg az *observantia* latin szó jelentését. A jelentése *teljesítés, betartás*, átvitt értelemben *megfigyelés*, vagyis bizonyos dolog teljesítésének, betartásának *felügyelete*. Az a bizonyos dolog, pedig a mózesi törvények, vagyis a Tóra elfogadásának a betartása a Keresztény Egyházban. Ennek a be nem tartása maga után vonta az Inkvizíció ítéletét, ami sok esetben máglyahalál volt. Az *obszervánsok* legfőbb képviselője Kapisztrán János volt a XIV–XV. században. Nehéz elhinni, hogy az obszervancia megjelenik a IV. században (mert Szent Jeromos erről ír az alábbi idézetekben), aztán ezer évig minden rendben, és az ellentét újra fellángol a XIV. században. A 14. század előtről nincsenek hiteles dokumentumok. Valószínű, hogy az írás ekkor kezdett elterjedni. Valamikor létezett egy antik kultúra, ehhez nem fér kétség. Ezt igazolják a régi építmények, arénák, viaduktok, vízvezetékek. Az a történelmi írás viszont, amit ehhez kapcsolnak, csupa fikció (kitalálás, koholmány), amit a 14–15. században írtak.

⁹⁵⁷ Schlöppfin, 1751, Praefacio.

Szent Jeromos

Sophronius Eusebius Hieronymus szerint: „Bármennyire is kétséges, előbb lett az Egyház és utána született a zsidó nép, akiért az Úr így imádkozott: Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek. Egy napon hívökké vált (megtért) háromezer, másik nap ötezer. És úgy voltunk (a megtértek tömege egy szív és egy lélek volt), mintha a házban rajtunk kívül más nem lett volna, csak mi ketten, nem volt a zsidók káromlása, sem a nemzetek bálványimádása. De meghalt azon az estén az asszony gyermeke. Amikor a törvény következetes betartása (observantia) mellett összekapcsolták az evangélium kegyes jármát a mózesi doktrínával, sötét tévelygés borított be mindent. Álmában az anya megnyomta a gyereket és nem mondhatta, hogy én alszom, de a szívem ébren van. Éjszaka felkelt, és elvette a gyermeket az alvó Egyház oldaláról, és a saját emlőjéhez tette. Ezt mind elolvashatod Pál apostol Galáta-beliekhez írt levelében: és meglátod, hogyan siettek az Egyház gyermekei zsinagógákat építeni, és azt mondja az Apostol: Gyermekeim, kiket újra foglak szülni, amíg kialakul bennetek a Krisztus. Élve magához vette, de nem azért, hogy birtokolja, hanem hogy megölje, nem szeretetből tette őket gyermekeivé, hanem a riválisa gyűlölete miatt, és a halálát a ceremónia törvényeinek az Egyházba vitele által.”⁹⁵⁸

Szent Jeromos így folytatja: „Hosszas lenne elmagyarázni, hogy hogyan értették Pál apostol és az egyházi emberek, hogy az Egyház nem az ő gyermeke, csak a napvilágnál vevődik észre, ami a sötétben nem látszik. Így kezdődött a vetélkedés, a király előtt az egyik azt mondja: A te gyereked halott, az enyém meg az élő, a másik így felel: Hazudsz, mert épp az én gyermekem él, a tied meg halott, így perlekedtek a király előtt. Ekkor Salamon király (aki alatt nyilvánvaló, a Megváltót kell érteni, a hetvenegyedik zsoltár szerint, amiből nyilván látszik, hogy nem a halott Salamonról van szó, hanem az élő Krisztusról) tettetőleg parancsot adott a gyerek kettéhasítására...”⁹⁵⁹

⁹⁵⁸ „... haud ambiges primam peperisse Ecclesiam et postea natum populum Iudeorum, pro quo Dominus praecabatur: Pater ignose eis, quod enim faciunt nesciunt. Unaque die credidere tria millia, et alia die quinque millia. Et eramus simul (multitudinis enim credentium erat cor unum et anima una) nullusque alius in domo nobiscum, exceptis nobis duabus, non blasphemantium Iudeorum, non gentilium idolis servientium. Mortuus est autem filius mulieris huius nocte. Dum enim legis sequitur observantiam (betartása), et gratiae Evangelij iugum Mosaicae doctrinae copulat, tenebrarum errore cooperta est. Oppressitque eum mater sua dormiens, que non poterat dicere: Ego dormio et cor meum vigilat. Media nocte consurgens, tulit filium de latere Ecclesiae dormientis, et in suum collocavit sinum. Relege totam ad Galatas Apostoli epistolam: et animadvertes, quomodo filios Ecclesiae suos facere synagoga festinet, et dicat Apostolus: Filioli mei quos iterum parturio, donec Christus formetur in vobis. Vivum tulit non ut possideret, sed ut occideret, non enim amore fecit hoc filij, sed aemulo odio, et suum mortuum per legis ceremonias in sinum Ecclesiae supposuit.” (Hieronymus, 1604. 20.)

⁹⁵⁹ „Longum est si velim singula percurrere quomodo per Apostolum Paulum, et ecclesiasticos viros intellexerit Ecclesia non esse suum filium, qui tenebatur in lege et in luce cognoverit, quem in tenebris non videbat. Inde iurgum ortum est et presente rege altera dicente: Filius tuus mortuus est, meus autem vivit: altera respondente, Mentiris, filius quippe meus vivit, et filius tuus mortuus est: atque in hunc modum contendebant coram rege. Tunc rex Solomon (qui manifeste Salvator accipitur, secundum Psalmum septuagesimum-primum, qui titulo Solomonis

Továbbá: „Az Egyház, amit ismersz, az övé, mert inkább átadta azt a riválisának, mivel így legalább életben marad nála, nehogy a kard kettéhasítsa, amikor a Megváltó elé kerül. Ezért mondja az Apostol: Íme, én, Pál mondom nektek, ha a törvényt betartjátok, a Krisztus semmit nem használ nektek. Ezek mind az allegória felhője alatt mondtak. Különben nagyon jól tudja Bölcsességed, hogy nem ugyanazok a szabályok a képletes beszédnél, mint a történelmi igazságnál. Ha megbotlunk, vagy tudós olvasóink könnyelműséget látnak abban, amit írtunk, a mi hibánk. Mert mi ágyban fekvő régebbi beteg, a jegyző meg olyan gyorsan ír, ahogy diktálunk...⁹⁶⁰

Ez nem egy haldokló ember félrebeszélése, hanem egy olyané, aki a tények teljes tudatában van és menteni próbálja a menthetőt. Nem beszél a keresztre feszített Jézusról, akit valószínű, hogy ugyanazok az ábrahámíták papok találtak ki, akik túsul ejtették az Egyházat, mert ők a megváltást a Jézus feláldozásában látták. A sémi népeknél az volt a szokás, akárcsak ma is, hogy a bűnöket egy állat (ami általában egy kos) feláldozásával váltják meg, de volt időszak, amikor embereket is áldoztak. A világ megváltásához már nem volt elég sem állat-, sem emberáldozat, ehhez egy isten feláldozására volt szükség. A sémi népek alatt Ábrahám leszármazottait értik, és ide sorolják a zsidókat is. Jeromos pedig azt mondja, hogy „előbb született az Egyház, és utána a zsidóság”. Ugyanakkor a zsidók és nem zsidók ugyanazt a vallást gyakorolták, és nem káromolták egyik a másikat. Ez addig lehetett így, amíg a sémik (déli népek) be nem szüremlettek a zsidóságba, és át nem vették a vallási irányítást. Mindez, ahogy a dokumentumokból kiderül, a 14–15. században zajlott le.

Tehát az Observantia kifejezés nem más, mint a Mózesi törvények betartása. Akkor nézzük meg, hogy milyen történelmi időszakban jelenik meg az Egyházban az Observantia irányzata. Ez bizony a 15. században kavart nagy vihart, de érdekes módon már száz évvel később úgy elhallgatnak róla, mintha soha nem is létezett volna. A fenti szövegekben Hieronimus olyan dolgokat állít, ami miatt könnyen máglyára küldhették volna, de talán manapság is sokan kiátkoznák az Egyházból. Nagyon úgy tűnik, hogy mivel már a halálát várta, így nem sokat kockáztatott, ezért megírta az igazságot. Ha ez a Hieronimus a 15. században élt, ami nagyon valószínű, és ha a Stridon nem más, mint Strigon,⁹⁶¹ vagyis Esztergom, akkor magyar származású volt. A magyarok nehezen nyelik le a hazugságot, mivel magyar nyelven (ahol minden fogalomra van precíz szó, nem mint a latinban vagy más indoeurópai nyelvekben), nehéz hazudni. Amint a fenti szövegekből látszik, az egyházi írásokat képletesen kell érteni. De mivel a legtöbb történelmi írást a papok írták, így valószínű, hogy jobban megközelítjük az igazságot, ha az östörténelemben is a képletességet keressük. A magyar nyelv éles és egyenes, mint a nyíl, ezért joggal imádkozhattak és imádkozhatnak ma is a hamis papok, hogy „ments meg Uram minket a magyarok nyilaitól”.

Kapisztrán Szent János tevékenységéről az Obszervancia terjesztésében szól Amand Hermann: *Capistranus Triumphans, Seu Historia Fundamentalis De Sancto Joanne...*⁹⁶² című könyve. Ezt a könyvet 1700-ban adták ki, így volt elég idő, hogy a tényeket a hatalmi igényeknek megfelelően torzítsák. Az igyekezet eredménye olyan rongyos ruhára emlékeztet, amely megpróbálja eltakarni egy test meztelenségét, de a hézagok nem kívánt dolgok meglátására adnak alkalmat.

inscribitur, ubi nulla dubitatio est, quin cuncta, quae dicantur, non Solomoni mortuo, sed Christi convenient maiestati) simulat ignorantiam...” (Uo.)

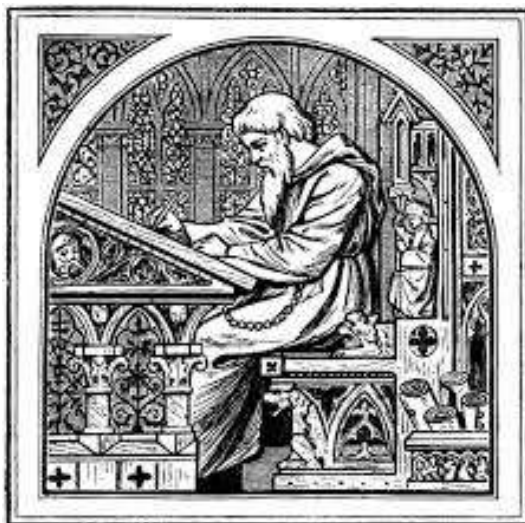
⁹⁶⁰ „Ecclesiae, quem scit suum esse, libenter concedit aemulae dum vivat saltem apud adversariam, ne inter legem divisus, et gratiam, Salvatoris mucrone feriatur. Unde dicit Apostolus: Ecce ego Paulus dico vobis, quod, si legem observatis, Christus vobis nihil prodest. Haec sub allegoriae nubilo dicta sunt. Caeterum optime novit prudentia tua, non eadem esse regulas in tropologiae umbris, quae in historiae veritate. Quod sicubi pedem offendimus, et sapienti lectori frivolum videatur esse quod scripsimus, culpam in auctorem referat. Nos enim et haec ipsa in lectulo decumbentes, longaque aegrotatione confecti, vix notario celeriter scribenda dictavimus.” (Uo.)

⁹⁶¹ A d és g cseréjét később elemezzük.

⁹⁶² Hermann, 1700.

„Cenzurált és jóváhagyott a Minorita Teológusok által.”⁹⁶³ A cenzúra mindig azt jelenti, hogy bizonyos dolgokat kihagynak, elhallgatnak. Mindemellett, ha figyelmesen olvasunk, sok mindenre rájöhethetünk, mert mindent nem tudtak átírni.

„A Minor jelentése kisebb, a Paulus név jelentése kis, tehát a minoritas jelentése kisebbség.”⁹⁶⁴ Ha rájövünk, hogy az egyházi tanok Kapisztrán idejében kezdték a mai formájukat felvenni, akkor ide kívánczik a Dionisius Exiguus (Kis) név, aki ugyanolyan szürke eminenciás, mint Kapisztrán, de ide sorolhatjuk Pál apostol nevét is. Valószínű, hogy ezek mind a 14–15. század emanációi (kiadásai, azaz inkább folyamányai, fejleményei).

A 14. században a Katolikus Egyház berkeiben teljes volt a káosz. A pápák székhelye nem Róma, hanem a franciaországi Avignon, és van egy sor ellenpápa, akik lehet, hogy egyszerű püspökök voltak, és csak később „papíron” avanszálták őket pápákká. Ennek két oka lehet. Vagy délről egy olyan támadás (migrációs nyomás) érte Rómát, hogy onnat menekülni kellett, vagy egyszerűen a 14. század előtti római pápai székhely csak egy utólagos kitaláció. Amikor

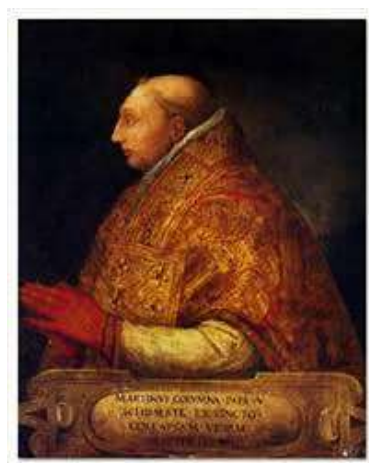
⁹⁶³ „Censura et approbatio Theologorum Ordinis Minorum Reformatum.” (Uo. XXXII.)

⁹⁶⁴ „Nomine translato Minor est Paulutius, unde duntaxat Paulus nomine parvus erit, nomine cum Minor ergo fuit Paulutius iste, inde Minoritas corrigit ipse Minor.” (Uo. 125.)

ugyanis V. Márton megpróbálta áthelyezni a székhelyét Rómába, egyszerűen nem volt hova, mivel ott csak ókori romok voltak, és kecske meg juhnyájak legelésztek.

A konstanzi zsinat, 1414. 25. oldal: V. Márton megválasztása 1417: „Kineveztek (valószínű, hogy Zsigmond császár által) hat istenfélő megbízható embert, akik a bíboros urakkal együtt bementek a Konklávéba és megválasztották az új pápát.”⁹⁶⁵

V. Márton pápa

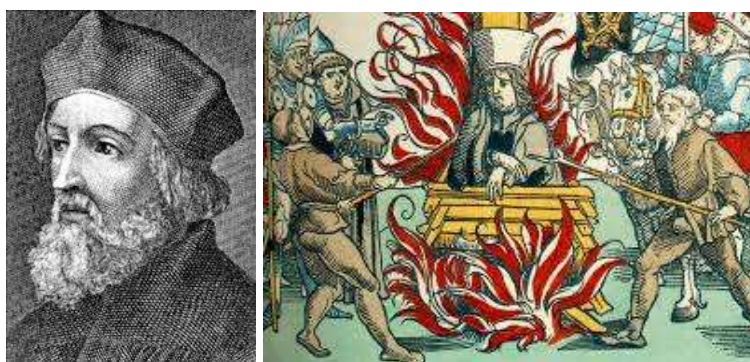
Vagy még nem volt kialakulva a pápaválasztás módja, vagy ha már megvolt, akkor ez az eljárás teljesen törvénytelen, és Zsigmond nyomására történt. És mégis, V. Mártont a mai Egyház törvényesnek ítéli, a törvényesen megválasztottat meg nem. Zsigmond álnokságát mutatja, hogy a feljegyzések szerint könnyeket hullatott, amikor megtudta a választás eredményét. Ugyanilyen aljas módon, úgymond „kérte” ugyanettől a még meg nem koronázott pápától, hogy ne ítélje halálra Husz Jánost, akit máglyán égettek el, holott minden jel arra mutat, hogy ennek is ő volt az értelmi szerzője.

⁹⁶⁵ „...sex probatos viros Deumque timentes deputarent, qui una cum Dominis Cardinalibus ad Conclave ingrederetur, et Pontificem novum eligerent.” (Uo. 24.)

Zsigmond császár

Kapisztrán és Husz jellemzése. Kapisztránt egy sashoz, Huszt pedig egy gúnárhoz hasonlítja.⁹⁶⁶ (Ugye, mindig a győztesek írják a történelmet.)

„Kapisztrán J. ebben az évben, 1422-ben, felvette a Minorita vallást az Obszervánsoknál.”⁹⁶⁷ Mivel az observans szó megfigyelőt jelent, ezek valójában a titkosrendőrök szerepét játszották az egyház szolgálatában, így nem csoda, ha a ranglétrán haladva nemsokára az inkvizíció vezetője lesz.

„Kapisztrán az inkvizíció vezetőjeként az eretnekek üldözését irányította Lengyelországban, Németországban, Csehországban, Magyarországon és Moldvában, ami sok ezer ember kivégzését jelentette.”⁹⁶⁸

„Jovetól kezdve ismeretes, és úgy a humanisták, mint a törvénytudók által tudott, hogy nem jöhet ki semmi jó abból, amit rosszul kezdtek.”⁹⁶⁹ (Megszívlelendő!) Azért egy kicsit érdekes a reneszánsz korában Jovéra hivatkozni. Miért nem Jézusra?

„Firenze jelképe egy virág, ami valaha fehér liliom piros alapon volt, és most a Gibellinek kiűzői emlékére piros liliom fehér alapon, az összes Hetruriai metropolákban és a nagy hercegek székhelyén 1449. évben.”⁹⁷⁰

„Gelphiek és Gibellinek közti utálat óriási károkat okozott Itáliában, ami 1234. évben kezdődött IX. Gergely és II. Frigyes császár idejében, amikor a császár ellenségesen zaklatta a pápát, tudni akarván, hogy ki van a pápa mellett és ki ömellette. Ez megosztotta a családokat és

⁹⁶⁶ Uo. 27.

⁹⁶⁷ „J. Capistran suscepit illo anno videlicet 1422. Religionis Minoriticae apud Observantes...” (Uo. 44.)

⁹⁶⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Kapisztr%C3%A1n_Szent_J%C3%A1nos.

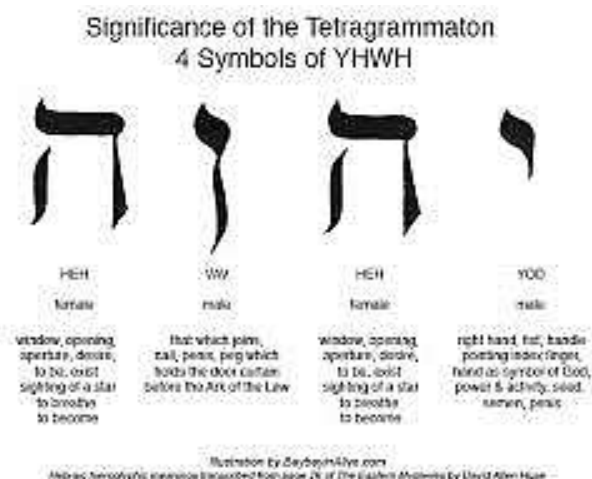
⁹⁶⁹ „A Jove principium esse sumendum noverat ut Humanista, ut Legista scivit, nunquam sortiri bonum exitum, quae malo fuerit inchoata principio.” (Hermann 1770. 47.)

⁹⁷⁰ „Florentiae Insigne Urbis floridum, quod olim fuit Lilium album in campo rubro, et nunc propter memoriam Gebellinorum ejectorum, Lilium habent rubrum in campo albo, totius Hetruriae Metropoli et magnorum Sedes Ducum, in hac anno 1449.” (Uo. 59.)

viszályt váltott ki köztük. Pistorienben volt két teuton nemzetiségű testvérpár, az egyiket Gelphek, a másikat Gibellnek hívták. Gelphe az Egyházzal tartott, Gibell meg a császárral.”⁹⁷¹

Ez egy szép kis dajkamese. Olyan nincs, hogy két testvér családja közt kétszáz éven keresztül ilyen ellenségeskedés álljon fenn. A családok keverednek másokkal, meg egymás közt, így bármilyen ellentét eltűnik pár évtizeden belül. Amit ez a mese elhallgat, az az, hogy a Gelphek feketék, a Gibellnek meg fehérek voltak, így érthetővé válik a helyzet. Már a 13. század kezdetétől nagyszámú fekete népesség volt Itáliában. A kulturális különbség az, ami leginkább kiváltja az ellenségeskedést. A pápaság a gelphek által próbálta uralma alá hajtani előbb Itáliát, aztán Európát. Tudvalevő, hogy a pápaságnak nem szabadon gondolkodó emberekre van szüksége, hanem alázatos szolgákra, akik vakon végrehajtják az „isteni” rendelkezéseket. Az is látszik, hogy akik a történetet másolták, nem voltak tisztában a latin nyelvvel. A *german* szó, ami az eredeti szövegben állt, *édestestvért jelent*, ezzel is nyomatékosítani akarták, hogy testvérekről van szó. Ezt aztán a másoló úgy értelmezte, hogy német, vagyis Teuton.

A 84. oldalon a Tetragrammatont (Jahve) tárgyalja és megpróbálja a Jahve névben megtalálni a Jézus nevet (I. H. V.). Nem egyszerű dolog, de úgy látszik, hogy Bernardinusnak sikerült.

A 85. oldalon egy ilyen bekezdést találunk: „Terribile est Jesu nomen. – Félelmetes a Jézus neve.”⁹⁷² Mindezzel bizonyítani akarja a Jehova és a Jézus apa–fiú kapcsolatát. Szent Bernardinus a Jézus képét és nevét feldíszített táblákra festette és íratta, amit a nép bálványként kezdett imádni. (Mint ahogy egyébként manapság is). Ezért a pápa (V. Márton) elé lett citálva és eretnekséggel megvádolva. (Szerintem V. Márton már be volt avatva az új irányzatba, ezért lehet, hogy valamelyik előtte lévő pápáról van szó.)

„Szent Bernardinus a saját kezével írott levelében a Bolognai bíborshoz azt panaszolja, hogy mialatt ő sok izzadság árán próbálja terjeszteni Itália szerte az Úr Jézus nevét, ahogy ilendő, a vallási vezetők meghurcolják és eretnekséggel vádolják.”⁹⁷³

⁹⁷¹ „Que promovit amplius execranda Guelphorum et Gibellinorum factio, que Italiae ingentem attulit vastitatem, quae fuit orta circa annum 1234. ex definitione Gregorii IX. Pontificis, et Frederici II. Imperatoris: hic enim Papam hostili sequebatur animo, unde scire volens, qui secum, et qui cum Pontifice sentierent, tam Urbes, quam oppida, tum familias et domos in discordias induxit, ita ut apud Pistorienses duo fratres germani fuerint, Teutones natione, quorum unus Guelph, alter Gibel vocabatur: Guelph favebat Ecclesiae, Imperatoris vero partes tenebat Gibel.” (Uo. 89.)

⁹⁷² Uo. 85.

⁹⁷³ „Scripsit S. Bernardinus epistolam manu propria cuidam Reverendissimo Cardinali, Legato Bononiensi, lamentans valde et conquerens, quod cum ipse multis sudoribus Nomen Domini Jesu per totam Italiam discurens, fecisset, ut dignum erat, ab omnibus venerari...” (Uo. 91.)

Szent Bernardinus.

Bernardinust megmenti a tanítványa, Kapisztrán János, aki ez idő tájt II. Johanna nápolyi királynő udvarában inkvizíciót vezet egyes zsidók ellen, de azonnal a mestere segítségére siet. Nagy tömeget összegyűjt, és a Jézus képét és nevét tartalmazó táblát a tömeg előtt víve bevonul a Vatikánba. A pápa és a bíborosok a tömeg nyomására és Kapisztrán érvelésének köszönhetően felmentik Bernardinust és elfogadják a Jézus tiszteletét. A nép jubilálva ezt kiabálja: „Jesu nomen agnoscite, amorem eius poscite! – Ismerjétek el a Jézus nevét, kérjétek a szeretetét!” Úgy néz ki, ahogy az Anjou legendárium képein is láthatjuk, hogy a Jézus történetét ekkor találták ki és vitték a köztudatba.⁹⁷⁴

„Elérve a Romandiolai riválisokhoz, ezek többféle módon zaklatták (a Jézus nevét terjesztőket), így a pisai Ludovic inkvizítor elrendelte, hogy töröltessék a szent név a képről, és azt, amit Bolognában kiállítottak díszesen, vegyék le, és helyébe tegyék a feszületet. Ebből sok botrány fakadt, felforgatva a kánont, zavargásokat okozva, ami után Jenő pápa elrendelte a név visszaírását a feszület fölé.”⁹⁷⁵

⁹⁷⁴ [Acta ss. pictis imaginibus adornata.](#)

⁹⁷⁵ „Profectum in Romandiolam aemuli variis modis lacerarunt, et Ludovicus Pisanus Inquisitor curavit e tabula Sanctum nomen eradi et ne opus, ornamentumque egregium, quod apposuerant Bononienses, deformaretur, in eodem loco Christum Crucifixum substitui. Perturbatis Canonis et commoto populo, varia hinc exorta sunt scandala, quae Pontificem Eugenium male habuerunt, excitaruntque, ut missis durissimis litteris increpatoriis ad Ludovicum, praeciperet in alia tabula super imaginem Crucifixi eosdem characteres rescribi.” (Hermann, 1700. 99.)

Itt azért szerintem jól összekavarták a dolgokat, mert ha Kapisztrán győzedelmes volt, ahogy a könyv címében ez van, akkor a végeredmény az, amit a minoriták akartak, de ez azt jelenti, hogy a feszületet is ők maguk akarták, és nem a rivális Konventuálisok.

„Szerencsésen legyőzve az ellenfeleket, és megvédve Jézus Szent nevét, az a kép, amelyen a feszület a Jézus nevével van ábrázolva, Jenő pápa parancsára a Szent Pál Obszervancia Minorita templomban a Bolognai hegyen található, ahol a mai napig nagy becsben van.”⁹⁷⁶

„Ez a Jézus neve már az Ótestamentumban a Tetragramatonban előre vetítve van.”⁹⁷⁷

„Szent Bernardinus az Obszervantium Szeráfikus rendjének terjesztője.”⁹⁷⁸

„Bizonyos, hogy az Obszervancia már az alakulása óta egész Szent Bernardinus idejéig egyben volt a Konventuálisokkal, ... hogy a végén egyedülálló új testté váljon és X. Leo pápa idejében végleg elszakadjon... Ezt négy kitűnő férfi Bernardini Senensis, Joanne Capstrani, Alberto Sartianensi és Jacobo Piceno vezette be a Szeráfikus vallásba és az Obszervantium intézményébe.”⁹⁷⁹

Tehát a minoriták célja a keresztény vallás ötvözése a zsidó vallással.

Szeráf.

⁹⁷⁶ „Feliciter igitur superatis adversariis suis, et patrocinantibus S. Nominis Jesu Amatoribus, Tabella illa, in qua simul cum imagine Crucifixi nomen Jesu depictum fuit, ejusdem Eugenii jussu postea ad Ecclesiam S. Pauli Ord. Min. de Observantia in monte Bononiensi, universo Clero comitante, translata fuit, ubi adhuc in magna reverentia observatur.” (Uo. 101.)

⁹⁷⁷ „Hoc quidem nomen Jesus Exodi 28. per nomen Domini Tetragramaton praefiguratum est.” (Uo. 104.)

⁹⁷⁸ „S. Bernardinus Ordinis Seraphici Observantium propagator.” (Uo. 113.)

⁹⁷⁹ „Unde certum est, Observantiam á primaeva fundatione in Ordine semper viguisset, quamvis commixtam cum Conventualismo usque dum temporis S. Bernardini et Capistrani á Conventualibus se separavit... tandem in unum perfectum corpus novum sub Leone X. fuerit Observantia totaliter separata... Nam admissis et professis quator prudentissimis Viris Bernardino Senensis, Joanne Capistrano, Alberto Sartianensi, et Jacobo Piceno, in Seraphicam Religionem, et Observantium Institutum.” (Uo. 115.)

„Szeráfok (a héb. szaraf, ‘égni szóból’): hatszárnyú szent angyalok, az Úr trónusának őrzői (Iz 6). →Areopagita Dénes rendszerében az →angyalrangsor csúcsán állnak, alattuk vannak a →kerubok, a →trónusok; az →uralmak, →erősségek, →hatalmasságok; a →fejedelemségek, a →főangyalok, és az →angyalok. – Az Ó-Szövetségben csak Izaiás meghívási látomásában szerepelnek.”⁹⁸⁰

„*Conventualis Nominis significatio explicatur.*” Itt megpróbálja magyarázni a szó jelentését: „*Ecclesia dicitur, ex quo duo vel tres in collegio sunt.* – Egyházközösség az, ahol ketten-hárman összegyűlnek.”⁹⁸¹ Amit itt Konventualizmusnak nevez, az a mai írásokban Konciliarizmusként van említve. Világosan látszik, hogy a két fogalom nem fedi egymást. A konciliium zsinatot jelent, vagyis a főpapok gyűlését. A konvent pedig, ahogy fennebb megfogalmazódott, lehet akár két-három ember vallási összejövetele is. A konciliium azt akarja sugallni, hogy az Egyház intézménye már abban az időben teljesen ki volt épülve.

„Kapisztránusz buzgalma, hogy megreformálja és egyesítse az összes vallást. Ekkor a buzgó atyák és a Szent Ferenc szabályait szigorúan gyakorló Vikáriusok, akik előtt négy oszlopos tag állt: Szent Bernardinus, Szent Capistranus, Boldog Jacobus és Albertus Sartianensis, ezek bementek az Obszerváns családokhoz, ahonnan kiűzték a Konventuális atyákat.”⁹⁸²

Vajon az „összes” vallás egyesítése az iszlámra is vonatkozott?

„Kapisztrán kéri IV. Jenő pápától az Obszervancia tisztaságát, és azok eltávolítását, akik nem akarják elfogadni az Obszerváns irányzatot.”⁹⁸³

„Kapisztrán kérése el lett fogadva és a hatalma megerősítve a pápa által, ami után buzgalommal kormányozza a vallást.”⁹⁸⁴

„A konventuálisok keményen támadják az Obszervánsokat, de hiába.”⁹⁸⁵ (V. Miklós idejében.)

V. Miklós pápa.

„A pápa (V. Miklós) békességre és megértésre szólította fel a feleket: aki úgy akarja, maradjon az Obszervánsok intézményében, de akinek nem tetszenek a szigorú szabályok, elhagyhatja és szabadon távozhat a Konventuálisokhoz. Amikor azonban a milánói Mozanik Jákob,

⁹⁸⁰ <http://lexikon.katolikus.hu/S/szer%C3%A1fok.html>.

⁹⁸¹ Hermann, 1700. 128.

⁹⁸² „De zelo S. Joannis Capistrani uniendae et reformandae totius Religionis: Hactenus Patres zelantes et pure Regulam S. Francisci observantes habuerant quidem Vicarios suos, sed antequam quator Columnae S. Bernardinus Senensis, S. Joannes Capistranus, B. Jacobus de marchia, et Albertus Sartianensis ad familiam Observantium fuissent ingressi, Patribus Conventualibus subiacere debuerunt...” (Uo. 133.)

⁹⁸³ „S. Joannes Capistranus urget puram Observantiam apud Eugenium IV. et á nolentibus separationem.” (Uo. 135.)

⁹⁸⁴ „Commisio S. Joannis Capistrani autoritate Pontificia (Eugenius IV.) confirmatur et zelanter gubernat religionem.” (Uo. 147.)

⁹⁸⁵ „Observantes graviter impugnantur á Conventualibus sed frustra.” (Uo. 156.)

akiben még forrt az indulat, ezt mondta: »Az előírt szabályok szerint boldogságos Atyám a szolgáló testvéreknek engedelmeskedniük kellene és velünk egy úton haladniuk«. A pápa így válaszolt: »Ábrahám és Lót a jószágok megsokasodása miatt és a béke megőrzése végett elváltak egymástól: *a ti vallásotok is óriásira* nőtt, így egyikből kirügyezik a másik, melyek mind másképp kormányozzák magukat... Ezért ezután a konventuális atyák ne tiltakozzanak tovább az Eugeni bullák ellen és az Obszervánsok ne foglalják el tovább a Conventuálisok templomait... Ne tiltassék az egyik vagy másik intézménybe való átmenés, és a Professzorok ne prédikáljanak egyik a másik ellen, és aki másként jár el, elfogassék és börtönbe vetessék«.»⁹⁸⁶

Érdekes megfogalmazás egy pápa részéről az alattvalója iránt: „*a ti vallásotok is óriásira* nőtt”. Valószínű, hogy Mozanik Jákob is Obszerváns volt, akárcsak Kapisztrán János.

„Kapisztránusz a távollétében kéri a rend megőrzését, és kéri Frigyes császár közbenjárását a Jenő pápai bulla betartására.»⁹⁸⁷

III. Frigyes császár.

Kapisztrán János levelet ír III. Kalixtusnak a Ferences rend érdekében a Csanádi Egyházból.

III. Kalixtus pápa.

„Kapisztrán a távollétében kiadja az Obszervánsok és a Konventuálisok közti megállapodás Bulláját, de nem mindenkinek tetszik. Kapisztrán magyarországi tartózkodása alatt óriási

⁹⁸⁶ „Ad pacem et fraternam concordiam exhortatus, monuit prolatae et stabilitate sententiae, sique velle ut Observantes in suo permanerent institutio, si qui tamen essent, quos arctioris vitae poeniteret, libere ad Conventuales abirent. Cum vero Jacobus de Mozanica Minister Mediolanensis reliquis animosius ita insinualet: Ex Regulae praescripto, Beatissime Pater, tenentur hi fratres Ministris obedire, et in unum corpus nobiscum coire: placide respondit Pontifex: Abraham et Loth propter substantiae multiplicationem, et pacem conservandam ab invicem divisi sunt: vestra Religio in immensum crevit, diversique succreverunt affectus, expedit ut novellum hoc germen alio regimine gubernetur... Deinde praecipit Patribus Conventualibus, ne amplius contra bullam Eugenianam, aut statum Observantium loquerentur, Observantibus ne amplius Conventualium Coenobia sibi conferri procurarent... Neque volentibus ad Conventuales transitum denegarent, et demum utriusque partis Professoribus, ne unus adversus alterum praedicaret, si qui aliter facerent, censuris innodari, et carceribus immitteri, vel a suis Superioribus, vel a locorum Ordinariis posse et debere decrevit.” (Uo. 157.)

⁹⁸⁷ „S. Joannes Capistranus absens sollicitat sui Ordinis conservationem, et pro Bullae Eugenianae conservatione Intercessionales Imperatoris (Fridericus III.) procurat.” (Uo.)

munkát fejt ki az egész kereszténység érdekében, és különösen a Katolikus hit terjesztésében Oláhországban és máshol.”⁹⁸⁸

„A Kapisztrán által elplántált Obszervancia végül X. Leo pápa idejében végleg egy tökéletes és abszolút vallássá vált, elkülönülve a Konventuálisoktól.”⁹⁸⁹

X. Leo pápa.

Eszerint a mai Egyház a Kapisztrán által szorgalmazott Obszervancia Egyháza, a Konventuálisoké meg a szekták. Az idézetekből az látszik, hogy a 15. században még nem létezett olyan Szentírás, amire hivatkozni lehetett volna minden körülmények között. *Az igazságot mindig az erő döntötte el. A pápák egyszerű eszközök voltak a császárok kezében, de valószínű, hogy ők is eszközök voltak egy olyan hatalom kezében, amely évezredek óta játssza az Isten szerepét.* A régi görög iratokban, ahol a helyspórlás kedvéért a szavakat rövidítették, a Krisztus neve így szerepel rövidített formában: Xpm (krt). A Jézus név sehol nem szerepel rövidített formában, ami bizonyítja, hogy olyan periódusban jelent meg, amikor feltalálták a papírt, és ezért nem volt szükség rövidítésekre. A fenti idézetek ugyanezt bizonyítják. A Jézusnak tulajdonított tanításokban nagyon sok ellentmondást találunk, ami mind arra vall, hogy az eredeti krisztusi tanokat összekeverték a Közel-Keleten elterjedt Ábrahám-ita törvényekkel, amelyek közelebb állnak a mai Sáriához. A Krisztus nevet azért is próbálták háttérbe szorítani a Jézus névvel szemben, mert a görög kreszto szó jövendőmondót jelentett. Az ószövetség pedig kimondottan tiltja a jóslást.

Kapisztrán jelleméről: „A Reatino Egyház közösségben Thomas Florentinus Fráter, az Obszerváns rend buzgó tagja, aki keményen fegyelmezte a testét és minden virtust és a Hit követője, bár írástudatlan, de az Úr dolgaiban jártas, valamikor a Szaracénok részein börtönben nagy kínok közt fejezte be az életét... A Curia Romanában, ahogy a régióink krónikájában, a Kapisztrán aktái közt, a következő írást találjuk: »Íme az összes Minorita Obszerváns Fráter csodát akar tenni«, amit ez a Laikus véghezvitt, oly gyakran és oly sokat, hogy ezzel a Bernardinus nevét és a hozzá való bizalmat csökkenti, így késlelteti a kanonizációt. Ezt meghallva Kapisztrán János, aki fáradhatatlanul munkálkodott Bernardinus Ügyében, elment a Thomas sírjához és megtiltotta, hogy több csoda történjen, amíg Berárdinust nem kanonizálják. Négy évig minden csodának vége lett, egész addig, míg Bernardinót nem kanonizálták.”⁹⁹⁰

⁹⁸⁸ „Joanne Capistrano absente editur Bulla Concordiae Observantium, et Conventualium, sed omnibus non placet: Joanne Capistrano in Ungaria ingentes exercent labores pro bono totius Christianitatis, et particulariter pro Catholica fide in Walachia, et alibi.” (Uo. 167.)

⁹⁸⁹ „A Sancto Capistrano proplantata Observantia, tandem sub Leone X. in perfectum et absolutum Religionis corpus separatum constituitur á Conventualismo.” (Uo. 182.)

⁹⁹⁰ „In Conventu Reatino Fr. Thomas Florentinus, magnus Regularis Observantiae Zelator, rigidus sui corporis castigatior, et in omni virtute excellentissimus aemulator, et Fidei promotor qui licet Idiota in literis, ast prudens in Domino, in partibus Saracenorum longo tempore cum magnis afflictionibus incarcerationis extitit... In Curia Romana, ut habet Chronicon nostrae provinciae, in preliminaribus actis S. Capistrani, haec vox insonuit: Ecce omnes Fratres Minores de Observantia volunt facere miracula, Quae hic Laicus patravit tam frequenter et multipliciter ut S. Bernardini nomen et devotio aliquantulum imminueretur, et retardanda videtur Canonizatio.

Egy ember jellemét nem abból lehet megállapítani, hogy mit mondtak vagy írtak róla mások, hanem a tetteiből. Persze a jámbor hívő a fenti történetből azt látja, hogy milyen nagy hatalma volt Kapisztránnak. Meg sem fordul az agyában a dolgok erkölcsi vetülete. Egyrészt a zsarolás, aztán, ha a csodák gyógyítást jelentettek, akkor Kapisztrán a becsvágyát előbbre helyezte a hívek érdekénél. Ha ez a gondolkodásmód csak a múlté lenne, nem volna semmi baj, de sajnos, amikor elfogadják, hogy szent emberek tesznek ilyent, és ezek példaképek, akkor nem sok jót várhatunk.

De nem ez az egyetlen dolog, amit Kapisztránnak fel lehet róni, hisz ő úgy képzelte, hogy jogában áll pápát csinálni. Ugyanis V. Márton halála után nyilvánosan megcsókolta az akkor még kardinális IV. Jenő lábát, ezzel sugallva, hogy neki kinyilatkoztatott, hogy ki lesz a következő pápa. És még ő beszél alázatról a következő történetben. De az is lehet, hogy ezt később találták ki, mert ilyen érveket II. Pius pápánál találunk.

„Szent Kapisztrán előre felismerte a Fráter lelki kevésységét és az elestét, megjövendölte ennek rossz végét... IV. Jenő jóakaratóból Szent Kapisztrán megkapta a Római Egyházat, közönséges nevén a Mennyei Templomot, ott ahol Augustus (császár) a Napba öltözött Szűz Szibillának, aki a karján tartja a gyereket, oltárt építtetett, mert a Capitolium előtt itt a Jovis Temploma állt. Itt időzött ekkor az Obszervánsok Szent Vikáriusa (Kapisztrán) és ugyanitt Justinus testvér, kinek a mellékneve Ungarus, egy gazdag báró, aki megvetette a magyar király kegyeit és belépett a Minorita rendbe. Ez imádkozás közben gyakran extázisba esett és elragadtatott. A tanítói és a szent apostolok tisztelete végett jött Itáliába, az asszisi Alverne-hegyre Umbriában, összejárta Reatinát, majd a Városban (Róma) megállapodott. Az Égi Templom Gyülekezetében mint szokás szerint, ebéd után a szentek cselekedeteit olvasták, amikor mély meditációban önkívületbe esett, hogy sok ideig élettelennek látszott, a lelke kiszabadult és a társai közt kóborolt, miközben az asztalt a magasba emelte, ezután a feje fölött a falon megjelent a Boldogságos Szűz képe, és a Frátert maga alá húzott lábakkal a magasba emelte. Jelen volt boldog Kapisztrán János is, aki ezután a testvéreket a templomba küldte, hogy könyörögjenek szokás szerint és bezárt ajtókkal, a Fráterrel maradt, hogy jobban szemügyre vegye a dolgot. Több idő után rájött mindenre, hogy ugyanis hiányzott a nyugaltság, a boldog arc, a lélek alázatossága és más jelekből megállapította, hogy az egész csak szemfényvesztés és ártalmas csalás.”⁹⁹¹

„Miután Jenő pápa tudomására jutott a (Justinus képessége), magához hívatta, és amikor ez meg akarta csókolni a lábát, a pápa megragadta a karját, megcsókolta és megparancsolta,

Haec audiens B. Joannes Capistranus, qui indefesse laborabat pro Bernardino, ad Thomae abiit sepulchrum, praecepitque ne ulla deinceps patraret miracula, donec Bernardinus canonizaretur. Res mira cessavit, ab omni opere miraculoso per annos quator, donec Bernardini peracta est canonizatio.” (Uo. 276.)

⁹⁹¹ „Sanctus Capistranus praecognoscit is spiritu Superbi Fratris lapsum, et praedicat illi malum exitum... Beneficientia Eugenii IV. acceperat S. Capistranus Conventum Romanum communi vocabulo dictum, de Ara Caeli, eo quod Augustus, ostendente illi Sibilla Virginem Sole amictam, infantem in ulnis gestantem, ibidem Aram aedificaverat, nam ante Capitolium et Templum Jovis ibi erat. Ibi tunc morabatur Sanctus tanquam Vicarius Generalis Observantium, morabatur etiam in eodem Fr. Justinus cognomento Ungarus, qui opulento a Baronatu et Hungariae Regis favoribus spretis, institutum Minorum subivit. Contemplationet Orationi intentus etiam frequentes extases patiebatur, et raptus. Sui institutoris vestigia, et Sanctorum Apostolorum limina veneraturus, venit in Italiam, ubi montem Alvernae, Assisium Umbriam, et Vallem perlustravit Reatinam, et demum in Urbe substituit. In Conventu Arae Caeli, dum quadam die, pro more inter prandendum pia quaedam Sanctorum gesta legerentus, profunda horum meditatione ita extra se factus est, ut longo tempore immobilis et exanimis videretur, animaque liberius circa ista divagata socii corporis molem in altum evexit, et e regione cuiusdam imaginis B. Mariae Virginis, supra Fratrum capita in muro depictae, retractis cruribus ad modum genuflexi in aere suspendit. Aderat tunc B. Joannes Capistranus Ordinis Vicarius, qui dimissis Fratribus in templum, ut gratias agerent, secundum consuetudinem, solus cum socio clauso ostio remansit finem exploraturus. Post longam moram vidit omnia, se bene habere et ex signis placidae mentis, sereni vultus, humilitate animi, aliisque notis alienum hoc esse a vanis figmentis, noxiisque Praestigiis.” (Uo. 287.)

hogy üljön mellé, az udvari emberek nagy csodálkozására: hosszasan elnyúló beszédben tanácsokat adott és jóakarátát fejezte ki. De aki kevélységben és az ördögi lélek befolyása alatt áll, aki a gondolatait befolyásolja, ami miatt ilyen arrogáns Jusztinus, a farizeushoz hasonlóan, aki a virtus csúcsára jutott, de aztán mindent elvesztett, ugyanis aki nem teszi magáévá minden jó szülőanyját, az alázatot, és szemtelenül halmozza magának a dicsőséget, a pápa kegyei miatt felajzott szívvel és büszke tekintettel, amilyen nyomorult fennhéjázó, úgy lesz megítélve.”⁹⁹²

„A lakás felé tartva, de már másfelé, mint amiből kijött (valószínű a pápának köszönhetően új lakást kapott), szembejött vele Kapisztrán Vikárius, aki rosszállotta a pápa jóakarátát (Jusztinus felé), mivel ebből úgy tűnt, hogy (Jusztinus) kompetensebb annál, akit ő nyilatkoztatott ki (Tudniillik még Jenő megválasztása előtt nyilvánosan megcsókolta a lábát. Ezt, ugye, úgy hívják, hogy a választás befolyásolása). Tehát térdre borult és azt mondta: Jaj, Testvérke, ennyire elment az eszed egy kis tisztelettől, hogy nem érted meg a körülötted történt szörnyű változást? Angyalként mentél és ördöggként jöttél: a kunyhóból a palotába emelkedtél díszesen, a palotából a kunyhóba ereszkedsz mocskosan: nézz vissza szerencsétlen, vedd le a kevélységet, tedd le a felfuvalkodottságodat és alázkodj meg az Isten hatalmas keze alatt, aki az alázatot kedveli, és a nagyot régóta ismeri, ellenáll a kevélynek és kegyelmet ad az alázatosnak. De ő nem érti meg, hogy a jó irányba működjön, hanem nap mint nap szemtelenül cselekszik és lenézi a társait. A társai, akik azelőtt szerették, most neheztelnek rá és megparancsolják, hogy menjen vissza Magyarországba az övéihez.”⁹⁹³

Nem sokkal ezután törbe csalják, ráfognak egy gyilkosságot és börtönbe vetik, ahol meghal.

Ennyit a pápai tévedhetetlenségről, és a primátusáról. Mindig is voltak, ahogy napjainkban is vannak a pápánál nagyobb tekintélyek az Egyház árnyékában. Kapisztrán János azon sátáni erők egyik képviselője volt, akik túsul ejtették az Egyházat, és a vallást egy földi birodalom megteremtésére használják.

A nagy átvérés nem a történelemmel, hanem a vallással kezdődött. Előbb ezt kellene tisztába rakni. A történelmet is, legalábbis a 15. század előttit, mind papok írták. Fantáziálgattak, képletesen írtak, akár a vallási témákban, s a végén a képletes dolgokat kész tényeknek vették.

Tehát a XV. században élt Jeromost kicsit visszadatálták, hogy legyen ott is valaki, aki az övéké. Fomenko is írja: a római pápai épületeket a 15. században építették fel. De akkor itt van, hogy a Jézus csak ekkor került fel a keresztre, vagyis maga Jézus is ekkortól van, de akkor előtte csak Krisztus volt, aki nem egy Jézussal úgy, ahogy nem egy Szűz Mária a Boldogasszonnyal. De akkor tehát az összes kép ahol Boldogasszony kezében van Krisztus, az mind 1400 előtti. Utána keresztrefeszített Jézust használták többnyire. És így már érthető, mert eddig nem értettem, hogyha a zsidók csinálták, akkor miért rakták bele magukat negatív szereplőként. De így őket is alázatra térítették volna, ha az egész zsidóság feje helyére a maguk emberét

⁹⁹² „His auditis Eugenius Pontifex hominem accersivit, ac pedes osculari volentem ulnis excepit et osculo, jussitque prope sedere, admirantibus, qui adstabant, aulicis: longo deinde protracto sermone munuscula addidit, et Indulgentias. Sed qui per superbiam ex spiritu coelesti diabolus effectus est, eas subdole immisit cogitationes, per quas arroganter se extulit Justinus, et Phariseo similis qui cum ad ipsum virtutis cacumen ascendisset, amittens simul universa descendit, quia scilicet non retinuit bonorum omnium genitricem, humilitatem, insolito intumuit honore, favoribus Pontificiis exaltatum est cor ejus, et elati sunt oculi, ita ut misere in superbiam elatus, in judicium inciderit.” (Uo.)

⁹⁹³ „Domum regressus alter ab illo, qui erat egressus, occurrit Capistrano Vicario eoque corporis habitu, verborum vanitate coepit jactare Pontificis erga se benevolentiam, ut quem antea per revelationem acceperat, miselli casum, manifestiori signo sit Superior expertus. Igitur ingemiscens ait, heu! fratercule, ita dementatus es his pauculis honoribus, ut monstruosam hanc circa te factam mutationem non apprehendas? Angelus abiisti, diabolus rediisti: ex cenobio in palatium ascendit speciosus, ex palatio in coenobium descendisti maculosus: respice miser, superbiam exue, tumorem depone, et humiliare sub potenti manu Dei, qui humilia respicit, et alta á longé cognoscit, qui Superbis resistit et humilibus dat gratiam. At ille noluit intelligere ut bene ageret, sed insolentior quotidie factus, reliquos consodales habuit contemptui. Illi vero quem prius diligebant, aegre ferentes jusserunt, ut ad suos in Hungariam reverteretur.” (Uo.)

rakták volna, és hogy majd később megváltoztassák, mikor már mindenki csatlakozik hozzájuk. Csak lehet, valami félresiklott.

Tehát amely szövegben Jézus szerepel, nem lehet öregebb 1400-as évektől?? De, ahogyan eddig néztem és olvastam is a krónikákat, Jézus neve sehol sem volt. Szóval Mátyás király idejében már volt? Hisz Kapisztrán János 1386–1456, a mi hősrünk a törökök ellen. És Jeromos magyar volt, tehát lehetséges, hogyha igazat adunk Fomenkónak és Jézust 1180-ban feszítették keresztre – még hozzá Konstantinápoly mellett, és utána szerveztek keresztes hadjáratot 1202-1204-ben, mikor kifosztották Konstantinápolyt. És így értelmet kap az is, hogy Károly Róbert miért hozza Szent Pál romlatlan testét a Szentföldről (mert nekem régen már az tűnt fel, hogy mit vesződik egy ezer éves holttesttel, de így éppen időben vagyunk), és alapítja meg a Pálos rendet Magyarországon. És lehet, hogy talán ezért pedáloztak a magyarok, hogy mindenhol elismerjék és egy olyan vallást hozzanak létre, amiben benne van már Jézus, és a régi vallásban a semiták is megtalálják benne a helyüket, de a Koránnal szemben. Igaz, hogy a béke vallását csinálták meg, de a muzulmánoknál nem tudták már véghezvinni. Ezért is lehetséges Károly Róbert, mint Szent István, aki Rómában építtetett, fia, Nagy Lajos pedig Aachenben. Szóval ezek akartak egy egységes egyházat, de nem mindenki értett velük egyet, ezért kértek támogatást és terjesztették az ígét tűzzel-vassal (a Legendáriumot Károly Róbert előtt készítették, és nincs is benne Jézus). De akkor hogyan lehetséges, hogy a keleti egyház is Jézus-hitű? Fomenko említi, hogy a Romanov uralkodók (nagy zavargásoknak nevezi) babráltak bele a történelmükbe. A Romanovok (mint rómaiak) 1613-tól vannak, de akkor a cirill betűket esetleg még a Jézusi kereszténység előtt szerezték. De akkor mit prédikáltak?

Így amit tudunk, hogy az első pápák nem léteztek, s ha voltak is azok a személyek, akkor maga a Római egyház csak visszamenőleg nyilvánította őket pápává. Ők maguk nem tudták, hogy ők pápák. Aztán Jézus neve ezekben az iratokban meg sincs említve, ők nem tudták, hogy az kicsoda. Aztán a Vatikán csak az 1500 években épült. Aztán több templom az 1800-as években épült. Aztán a latin nyelv közelebb áll a mai románhoz, mint az olaszhoz (előbbieket szokásukhoz híven azt ellopták). Felettébb érdekes, hogy az olasz miért nem annyira latin, mint gondolnánk és a többi nyelvben miért van annyi közös latin szó. Akkor hol van a latin nép? És Románia csak az 1900-as években tért át a latin írásra, addig cirill volt. És hát olyan, hogy Konstantinápoly, nem létezett, csak a régészek hívják így. Abban a korban nem találhattál Konstantinápoly nevű várost. Fomenko szerint Konstantinápoly mellett volt Jeruzsálem, ezért érthető, hogy a keresztesek miért fosztották ki Konstantinápolyt. Az Hagia Szophia székesegyház mindig keresztény volt, ezért ahogy Fomenko kérdi, ha olyan régi, miért nem építettek abban az időben többet, miért csak 500 évvel később kezdték ugyanazt a stílust folytatni. Régen a keresztények is naponta háromszor imádkoztak. Fomenko állítja, hogy a keresztények is minaretekről imádkoztak. Találtak honfoglalás-kori mellkeresztet. És miért van az összes település csak 1200-tól számítva? A települések formája, alakja az 1300-as évektől változik meg. Miért lett latin az uralkodók nyelve? A törökök kardján Dávid-csillag van. Hold és a Nap, vagy a csillag sok magyarországi címerben benne van, pl. Erdély, Eperjes, stb. Mátyás király zászlója. És még: a körtemplomok?

Nem érdekes, hogy 451-ben emelik be az Ószövetséget a Bibliába, aztán ezer év elteltével 1450 körül újra beemelik? Vagy egy kicsit később, mert *A világtörténelem összefoglalása* c. fejezetben azt látjuk, hogy az 1513-ban pápává koronázott X. Leó diadalmenete során elfogadja ugyan a zsidóktól ajándékozott Tórát, de kijelenti, hogy nem ért vele egyet. Egyébként eme 451-es chalcedoni zsinatról csak az szerepel a beszámolókbán, hogy ott elítélték a monotheizmust.⁹⁹⁴ Viszont a kereszténység zsidó-kereszténységgé válása hosszú harc során történt, amit jelen fejezetet érzékeltet, kiemelve a Szentírásba beemelt Ószövetség első öt könyvének (Tóra:

⁹⁹⁴ Lásd <http://lexikon.katolikus.hu/K/kalkedoni%20zsinat.html>.

Mózesi könyvek vagy Pentateuchus) a betartását megfigyelő ferencesek tevékenységének jelentőségét. Később a Szentháromság védelmében ugyancsak vitatottá vált a trichotómia (test, lélek, szellem) felfogása, amelyet a VIII. konstantinápolyi zsinat (869) ítelt el mondván, hogy az embert test és lélek alkotja, nincsen két lelke.⁹⁹⁵

Igen feltűnő, hogy ekkoriban csak keleti zsinatokat látunk, nincsen Rómában zsinat. Vajon miért? Csak nem azért, mert „Róma” sincs? Van, de az az „Új Róma”, tehát Konstantinápoly. A régít lerombolták a szaracénok. Az első lateráni zsinat 1123-ban ül össze.

Úgy igaz, hogy minden mindennel összefügg. Így a vallás a politikával is. Ezt a keresztény vallást ott rontották el, amikor az evangéliumokhoz hozzácsapták a Tórát. Ezért olyan zagyva a keresztény vallás.⁹⁹⁶ Minden jel arra mutat, hogy az Ótestamentumot az Újtestamentum után írták. A kettő összezsapása pedig politikai okokból történt.

Így aztán történelmi tévelygésben élünk.

Amíg nincs tisztázva a történelmi időrend, addig minden történelmi vita csak pusztá szócséplés. Számtalan bizonyíték van arra, hogy a történelmi időskála úgy Krisztus előttre, mint utánra, ezer évvel meg lett hosszabbítva. Ezt nehéz elfogadtatni több ok miatt. Elsősorban az érzelmi okok jönnek számításba. Másodsorban ez olyan szuperstrukturális összeomláshoz vezetne, amely káoszba taszítaná a társadalom nagy részét. Ezért nem is lehet elvárni felelős társadalmi vezetők részéről ennek a csalásnak az azonnali elismerését. Hazugságra azonban nem lehet jövőt építeni. Ezért kell erről beszélni, hogy fokozatosan megérjen a társadalom az igazság elfogadására.

Ahhoz hogy a Scaliger és Petavius által felállított és a katolikus egyház áldásával elfogadott időskála minél hitelesebb legyen, rengeteg hamis írást gyártottak. Ezek nagy része a vatikáni könyvtárban található. Ennek egyik példája a Szent Pált és Seneca hamisított levelezése: [Manuscript - Arch.Cap.S.Pietro.C.121](#).⁹⁹⁷

A Wikipédia ezt így kommentálja: „Seneca népszerűségét mutatja, hogy a keresztények a Kr. u. IV. században hamisítottak is egy Szent Pál és Seneca közötti levelezést.”⁹⁹⁸ A nagy hamisítások a 14–15 században történtek, így valószínű, hogy ez is. De nagy a valószínűsége annak is, hogy a kereszténység az ezredforduló után jelent meg, így az iszlám még később.

Ha egyházi emberek ilyen hamisításokra vetemedtek, akkor fennáll a gyanú, hogy nem csak a történelem, de a vallástörténet is a feje tetejére van állítva, vagyis sok állításnak épp az ellenkezője igaz. Sokan úgy gondolják, hogy a latin nyelvet már időszámításunk előtt beszélték. Van egy szó, melynek a formája ugyanolyan a latinban is, mint oroszban. Ez a „právo”, ami oroszul igazat jelent, latinul meg rosszat. Elég elgondolkodni a Pravoszláv kifejezésen, hogy megértsük ennek a miértjét. A pravoszláv=igazhitűt jelent. Gyanítani lehet, hogy a právo az egyházszakadás után kapta a rossz jelentést. Egyébként a latin szavaknak általában van négy-öt féle jelentése, néha ellentétes is, hogy a hamisításnak megfelelően lehessen alkalmazni.

Amíg a tudomány terén kizárólag csak logikai érvek mentén megy a vita, a vallás terén vajmi keveset érnek a logikai érvek az érzelmi kötődéssel szemben. Az a bibliai mondat, hogy az Isten „a bölcsek elől elrejtette és a tudatlanoknak megjelentette”, mármint a hitbéli igazságot, megmutatja, hogy a vallás fütyül a logikára.

Érzelmi szempontból kétféleképp lehet megközelíteni az istenhitet. Van, aki szeretetből teszi, és van, aki félelemből. A krisztusi tanítás az előbbi, az Iszlám és a judeo-keresztény tanítás az utóbbi utat járja. Szeretni tiszta szívből csak egy igazságos jó istent lehet. Egy hatalomféltékeny, személyválogató, kiszámíthatatlan istentől csak félni lehet. Akitől félünk, azt szeretni sem tudjuk. A krisztusi tanítás, legalábbis amíg a cseles eszű Pál (Saul) el nem ferdítette, nem a rabszolgaságra való nevelésről szólt. Amíg ezt nem vesszük észre és ki nem

⁹⁹⁵ Kulcsár, 2013.

⁹⁹⁶ A jézusi eseménytörténet és a tanítás ellentmondásait kutatja: Pais, 1998.

⁹⁹⁷ Magyarul: <http://www.prenicea.net/doc4/49902-hu-01.pdf>.

⁹⁹⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Lucius_Annaeus_Seneca.

javítjuk, addig semmi esély nincs az iszlámmal szemben. Ugyanis az Iszlám a teljes alávetettséget hirdeti. Itt az ember nem Isten gyermeke, hanem a rabszolgája. Sajnos az évszázadok során a kereszténységben is, főleg a katolikusságban, kialakult egy ehhez hasonló felfogás, amikor azt hangoztatják, hogy minden dicséret az Istené, vagyis az embernek nincs semmi érdeme. Minden jó dolog csak felülről jöhet, a hierarchia lépcsőjén lefelé. A kolostorokban és zárdákban, de még a középkori iskolákban is az volt a szokás, hogy az újoncot a legmegalázóbb helyzetekbe hozták, így akarván a tudomására hozni, hogy mostantól az önállóságának vége. A végeredmény olyan rabszolga típus kialakítása, aki mindenben alá van rendelve a felettesének. A hierarchiában mindenki valakinek a szolgája volt. Innen származik a szervusz féle köszönési mód.

Nincs szükség sok magyarázatra annak bizonyítására, hogy az ótestamentumi isten minden lehet, csak nem jó isten. A Jóisten fogalma csak a krisztusi tanításban jelenik meg. A régi latin írásokban, melyek a Vatikánban lapulnak és még most is akadályozva van az ezekhez való hozzáférés, említés van egy Jov nevű pogány istenről.⁹⁹⁹ Ezek az írások persze mind másolatok, és nincs kizárva, hogy a másolás alkalmával az eredeti írás ne lett volna meghamisítva az aktuális hatalom igényeinek megfelelően. A latin írásban, mivel nincs hosszú ó, így ezt az ou helyettesítheti. De a régi latinban az u-t a v helyettesítette. Ezért lett a Jó istenből Jov isten.

Amikor a kereszténység magáévá tette az Ótestamentum tanait és eretneknek nyilvánította a szkita gnosztikus kereszténységet, akkor lett a Jó (Jov) isten pogány istennek nyilvánítva. A szkita – latinul scita=tudás – alapú kereszténységet felváltotta az érzelmekre, de primitívebb népeknél már az érzékiségre támaszkodó kereszténység. Elég megemlíteni a dél-amerikai afro-amerikaiakat, akiknél a vudu tökéletesen keveredett a keresztény vallással.

Amíg a tudomány és a tudás fejlődött a keveseknél, addig a vallási felfogás az idő múlásával mindinkább primitívebb formákat öltött a tömegeknél. Így a keresztény vallás még viszonylagos tökéletessége nem előny, hanem hátrány az iszlámmal szemben. Maga a hit azt jelenti, hogy elhiszek olyan dolgokat (bizonyos jutalom reményében), amit sem tapasztalattal, sem logikus bizonyítással nem tudok alátámasztani. Így függetlenül attól, hogy keresztény, zsidó, iszlám, vagy bármilyen hitre alapított vallás, az nem más, mint a kiszolgáltatott ember korrumpálása. Mert a kiszolgáltatott ember mindent elhisz, mindent remél és mindenre kapható.

Mindezzel nagyon is tisztában vannak a hit monopóliumának birtokosai, és ezért a nagy hallgatás, ezért inkább átkeresztelkednének az iszlámra, mintsem hogy elveszítsék a monopóliumukat. Ez nem feltételezés, hanem logikus következtetés, ugyanis a Bibliában Pál apostoltól olyan mondás is van, hogy minden hatalom Istentől van.¹⁰⁰⁰ Tehát amint az Iszlám hatalomra jut, a Biblia szavait elfogadó keresztény azonnal a hatalom szolgálatába fog állni.

Azt azonban észre kell venni, hogy itt nem pusztán vallási terjeszkedéssel állunk szemben. A profitorientált társadalom a profit érdekében előtérbe helyezte az áruk minél nagyobb forgalmát. Maga az „igehirdetés” is árucikké vált. Lásd a rengeteg Bibliát meg szentkönyvet, amelyeket minden utcasarkon árulnak. A divat, meg a kényelem reklámozásával rávették a társadalmat a használati cikkek minél hamarabbi lecserélésére, és a fölösleg szemétként való felhalmozására. Az köztudott dolog, hogy a szemétben elszaporodnak a paraziták. Minél nagyobb a szeméttömeg, annál nagyobb számban és változatos formában jelennek meg a paraziták. Ezek a biológiai lánc egész skáláját felölelik egészen a Homo Sapiensig. A mai civilizáció legnagyobb problémája éppen az, hogyan nem tud megbirkózni sem a szeméttel, sem a parazitákkal.

⁹⁹⁹ Vesd össze a *Jupiter* című fejezettel.

¹⁰⁰⁰ Vesd össze a marxizmus alapjául szolgáló hegeli filozófiai rendszer állításával, hogy minden fennálló ésszerű, tehát szükségszerű.

2. Skolasztikus történelem (a szószerinti értelmezés)

Azt kérdezhetné valaki, hogy mi köze a bibliai írásoknak a magyar őstörténethez? Erre egy másik kérdéssel válaszolok: Meddig tartjuk a magyar történelmet őstörténetnek? Mert ha Szent István ideje ide tartozik, akkor bizony ebből nem maradhat ki a Biblia sem, mint a keresztény vallás fundamentuma. Nem áll szándékomban rombolni a keresztény vallás fundamentumát. Sőt, ellenkezőleg, megpróbálom leásni e vallás eredeti valódi erős alapjait, amire lehet, és amire kell építkezni. Ez az alap semmiképp nem tartozik az ábrahámista vallásokhoz. A Biblia szerint Ábrahám mint isten barátja, a hűségéért cserébe (aminek fájdalom, de semmi köze az erkölcsiséghez), ígéretet kapott Istentől, minden földi javak birtoklására az utódai által. A Biblia szerint Ábrahám hitt Isten ígéretében és ez igazsággal tulajdonított neki. A jog alapja az igazság, vagyis akinek igaza van, annak van joga. Az igazság és a jog ilyen baráti alapon való osztogatása nem más, mint korrupció. Ezért érdemes megvizsgálni, hogy a Mózes, de valójában egy Jozefusz által megírt őstörténet valós alapokon nyugszik-e, vagy csak egyszerű mítosz.

Nézzük Petrus Comestor könyvének címlapját: „Komesztor Péter legműveltebb mester kitűnő műve, mely a Skolasztikus Történelem név alatt ment be a köztudatba, mint a nagy szentírás egy része, mely szériában és glosszákból lett terjesztve. Rövid adalékokkal, és minden hiba kiszűrésével, most került napvilágra: a fejezetek optimális számozásával, illőképpen a lapszélre helyezve.”¹⁰⁰¹

Az alábbi idézetekből egy pár dologra lehet következtetni: A Mózes öt könyvét valójában egy bizonyos Jozefusz írta, és nem héber, hanem görög és latin nyelven.

„Kezdetben volt az ige és az ige volt az elv.”¹⁰⁰² – Ez a mondat valószínű, hogy görög bölcsektől származik.

A teremtés könyve: „És nevezte a világosságot nappalnak, a görög *dyan* szónak megfelelően, mely világosságot és fényt jelent: mely elmosza és eltakarítja a sötétséget. A sötétséget nevezte éjszakának (*noctem*) az ártó (*nocendo*) szónak megfelelően, mivel árt a szemnek, hogy ne lásson: amint pedig a nappal (*dies*) a görög *dyanból* ered, ugyanúgy az éjszaka (*nox*) a *nyctimből* (szemhunyasból).”¹⁰⁰³

Ha a Teremtés könyvét eredetileg héber nyelven írták volna, akkor a szavak értelmét is ezen a nyelven magyaráznák.

„Égnek (*celum*) neveztetik, mivel eltakar (*celare*=elrejt), vagyis az összes létezőt takarja... És ugyanígy mondjuk az emberről, hogy Krisztus, aki a földöntúli angyalok fölött áll.”¹⁰⁰⁴

Ebből világosan látszik, hogy a Krisztus fogalma jóval a Jézus története megjelenése előtt létezett és egy istenné vált embert jelentett.

„Mózes a halakat hüllőknek (*reptiles*) nevezte, mivel támadva ragadnak el mindent... A hatodik nap Isten feldíszítette a földet. A Földön pedig háromféle állat létezik: marhák, hüllők és vadállatok. Tudta pedig Isten, hogy az ember bűnbe fog esni, és hogy a munkavégzés bünte-

¹⁰⁰¹ „Eruditissimi viri magistri Petri Comestoris excellens opus quod Historia Scolastica inscribitur, magnam sacre scripture partem, que et in serie et in glossis crebro diffusa erat, breviter complectens, mendis omnibus post omnes omnium hactenus editionis seclusus in luce exit: cum optimis capitulorum quotationibus in margine decenter appositis.” (Comestor, 1541.)

¹⁰⁰² „In principio erat verbum: et verbum erat principium.” (Uo. 1.)

¹⁰⁰³ Genesis: „Et appellavit lucem dies, a *dyan* greco quod est claritas sicut lux dicitur: qui luit et purgat tenebras. Tenebras dixit noctem a *nocendo* qui nocet: oculis ne videant: sicut tamen dies exortum est a *dyan* greco: ita nox a *nyctim*.” (Uo. 3.)

¹⁰⁰⁴ „Dicitur etiam celum: quia celat, id est tegit omnia sensibilia.... Et in eo modo dicunt esse Christus hominem super angelos qui sunt in empyreo.” (Uo. 4.)

tését megkönnyítse, adta az embernek a marhát (*iumenta*), mint segítséget (*iuvamenta*): a földműveléshez és élelem végett. A hüllők (halak), meg a vadak a gyakorlás (szórakozás, test karbantartása) végett adattak.”¹⁰⁰⁵ – No comment.

„És ránézett Isten Ábel ajándékára (áldozatára), de Kainra és az ő ajándékára nem nézett. Mivel Isten kedvét lelte Ábelben, ezért kedves volt neki Ábel áldozata. De ismert, hogy van más fordítás is: Isten lángra gerjedd Ábel és az áldozata iránt, ugyanis láng csapott le az égből Ábel áldozatára, és elégette azt.” – Az „isteni” részrehajlásnak egy másik megnyilvánulása. – „Egyesek úgy tartják, hogy Kain büntetése a hetedik generációig tartott, mivel hét bűnt követett el. 1. nem tisztességesen osztotta el a termést (ugyanis Istennek a gyengébből adott). 2. Irigyele testvérét. 3. Ravaszul cselkedett. 4. Megölte testvérét. 5. Makacsul tagadott. 6. Késébe esett. 7. Nem fogadta el a büntetését.” – A mai Bibliában nem az áll, hogy Kain hét generáción keresztül bűnhődött, sem az, hogy Lámek ölte meg Kaint. – „Sokat bolyongott a földön feleségével, Kálmánával.” – A mai Biblia nem említi Kain feleségének a nevét. – „Később ismerte Kain a feleségét, ki szülte neki Énost... Később Énos nemzette Irádot, ez Maniachelt, ez Matusael, ez Lamechet, aki Ádám után a hetedik, és a legrosszabb, mivel bevezette a bigámiát, mely Isten törvénye elleni házasságtörést jelent. Ugyanis a teremtésben Isten egy feleséget adott az embernek.”¹⁰⁰⁶ – A mai Biblia mélyen hallgat arról, hogy Lámek bűnt követett el azért, hogy két feleséget tartott, mert ugye, a patriárhák már nem is kettőt, hanem négyet tartottak. Ha összehasonlítjuk a Kain utáni hét generációt a Széth utáni hét generációval, valahogy úgy tűnik, mintha egyiket a másiktól másolták volna, és mindkettő Lámekkel zárul: Ádám, Kain, Hánóch, Irád, Mechujael, Methusael, Lamech – Széth, Enos, Cénán, Mahaláel, Jared, Hánóch, Matusélah, Lamech.

„Josephus pedig azt mondja, hogy Széth fiai egész a hetedik generációig jók maradtak. Ezután viszont rossz irányba fejlődtek, eltávolodva apjuk istentiszteletétől, fellázzadtak Isten ellen. Mert sokan, Isten angyalai, azaz Széth fiai közül (azaz Isten gyermekei) feleségeikkel (Kain leszármazottai) hálván, gonosz fiakat szültek: kiket az erejük és önbizalmuk miatt a görögök óriásoknak neveztek.”¹⁰⁰⁷ – Itt megint megkérdezhetnénk, hogy ha a Pentateuchot héberül írták, akkor a héberek hogy nevezték a „gonosz fiakat”?

„Methodius az özönvíz okát a bűn elterjedésében látja, mondván: mivel az ötszázadik évben az első korban Kain fiai gyalázatos fajtalanokodásra kezdték használni Széth gyermekeinek feleségeit. A hatszázadik évben pedig az asszonyok megtébolyultak és a férfiakat kezdték megerősölni. Ádám halála után Széth elválasztotta a nemzetségét a Kain nemzetségétől, aki (Kain) visszament a születési helyére. Hogy ne keveredjenek a Kain nemzetségével, Széth felköltözött egy bizonyos hegyre a Paradicsom közelében. Kain viszont visszaköltözött oda, ahol megölte Ábelt. A második kor ötszázadik évében az emberek egymás iránti fajtalanokodásra

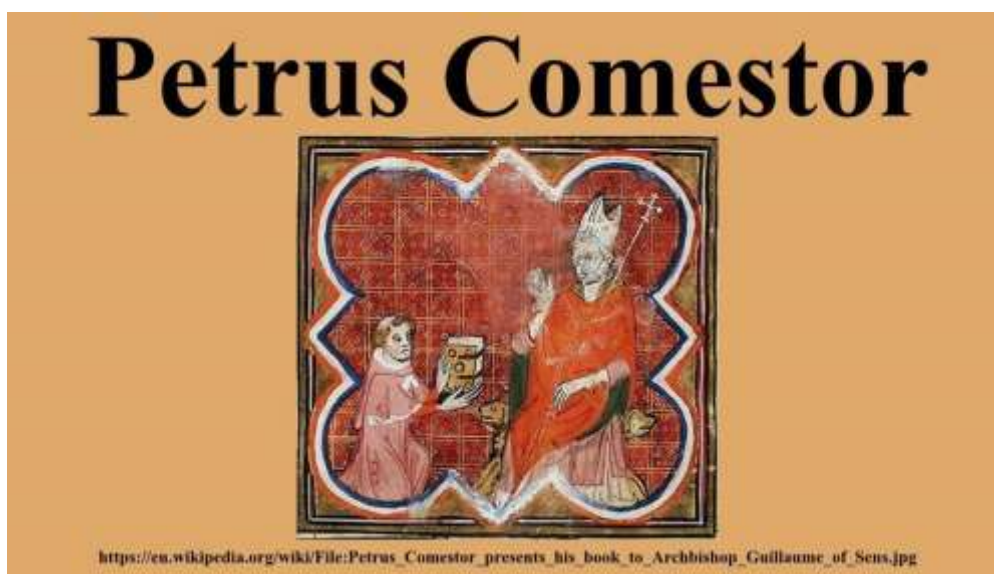
¹⁰⁰⁵ „Pisces vocavit Moyses reptiles: quia impetu quodam totos se rapuit... Sexta die ornavit Deus terram. Produxit enim terra tria genera animalium: iumenta, reptilia, bestias. Sciens enim Deus hominem per peccatum casurum in penam laboris ad remedium laboris dedit ei: iumenta quasi iuvamenta: ad opus vel ad esus. Reptilia vero et bestie sunt ei in exercitium.” (Uo. 6.)

¹⁰⁰⁶ „Et respexit Deus ad Abel et ad munera eius, ad Cain vero et ad munera eius non respexit: quia placuit Deo Abel et per ipso placuit oblatio eius, quod quos cognitum fuerit alia translatio aperit: Inflammavit Deus super Abel, et super munera eius. Ignis enim de celo oblationem eius incendit. ... Tradunt quidam penam eius durasse usque ad septimam eius generationem: quia septem peccata commisit: 1. Non recte divizit, 2. fratri invidit, 3. dolose egit, 4. vocans in agrum occidit, 5. procaciter negavit, 6. desperavit, 7. penitentiam damnatus non egit. ... Et multas peragrans terram cum uxore sua Chalmána. ... Porro Cognovit Cain uxorem suam et genuit et peperit ei Enos... Porro Enos genuit Irad, qui Maniachel, qui Matusael, qui Lamech, qui septimus ab Adam et pessimus quia primus bigamiam introduxit, et sic adulterum contra legem naturae et Dei decretum commisit. In prima enim creatione unica facta est mulier.” (Uo. 11.)

¹⁰⁰⁷ „Josephus autem dicit que usque ad septimam generationem boni permanserunt filii Seth. Post ad mala progressi sunt recedentes a solennitatibus paternis et ob hoc contra se Deum irritaverunt. Nam multi angeli Dei id est filii Seth (id est qui supra filii Dei) cum mulieribus coeuntes iniuriosos filios genuerunt: quia propter confidentiam fortitudinis gigantes a grecis dicti sunt.” (Uo. 12-13.)

gerjedtek. A második kor hatszázadik évében Szét fiai megkívánták Kain leányait és ezek nászából születtek az óriások. A harmadik kor kezdetén megindult az özönvíz. Ez Methodius meglátása. Ezt a véleményt más helyen elítéli Augustinus.”¹⁰⁰⁸

Augustinus, aki 400 körül él, hogy ítélné el egy olyan állítást, ami csak 450 évvel később keletkezik, ugyanis Methodius 850 körül él. Ezt a sok anomáliát nem lehet a szerző hanyagságával, vagy tudatlanságával megokolni, hisz valódi könyvfalónak titulálták, ahonnan a nevét is kapta: „Petrus Comestor (Troyes, Franciaország, 1100 körül – Párizs, 1179 körül), pap, nevelő. Neve a comedo, 'enni, falni' igéből – valószínű könyveket faló értelemben – Faló Péter”.¹⁰⁰⁹ Inkább a kronológiával van a probléma, és lehet, hogy Augustinus nem Methodius (Constantin) előtt, hanem után alkotott. Itt is vallási rivalizálást fedezhetünk fel, olyan értelemben, hogy kié az elsődlegesség.

¹⁰⁰⁸ „Methodius causam diluvii hominis secus peccata diffusius executur dicens: quia quingentesimo anno prime ciliadis id est post primam ciliadem filii Cain abutebantur uxoribus fratrem suorum nimiis fornicationibus. Sexcentesimo vero anno mulieres in vesaniam verse supergresse viris abutebantur. Mortuo Adam Seth separavit cognationem suam a cognatione Cain qui redierat ad natale solum. Nam et previnens perhibuerat ne commisceretur et habitavit Seth in cordan in quodam montem proximo paradiso. Cain habitavit in campo ubi fratrem occiderat. Quingentesimo anno secunde ciliadis exarserunt homines in alterutrum coeuntes. Septingentesimo anno secunde ciliadis filii Seth concupierunt filias Cain et inde orti sunt gigantes. Et incepta tertia ciliade inundavit diluvium. Sic ordinat Methodius. Hanc opinionem alibi damnat Augustinus.” (Uo. 13.)

¹⁰⁰⁹ <http://lexikon.katolikus.hu/P/Petrus%20Comestor.html>.

3. Philon allegóriája

„Philon a görög filozófiai allegóriát használta a zsidó írás harmonizálásához a Tórában. Ezt az allegóriai értelmezést sok egyházatya jól fogadta, de nem sok fogadtatásra talált a zsidó rabbinikus történetben. Ő (Philon), a zsidó Biblia szó szerinti értelmezése helyett az allegorikus értelmezést választotta.”¹⁰¹⁰

Hogy is állunk akkor hát? Nem ismerjük a származását, hol, mikor született – állítólag az apostolok idejében. Nem szerepel a rabbinikus történelemben, hellenisztikus és római kultúrában nevelkedik, de zsidó volt. Ő volt az, aki azt állította, hogy az ótestamentumi írásokat allegóriaként kell értelmezni.

Philon elképzelt arcképe.

1584-ben megfestik az elképzelt portréját. 1500 éven keresztül senki sem gondolt erre? Hogyan magyarázzuk, hogy a tehetős egyházfők előszeretettel díszítik épületeiket és kertjeiket ókori pogány témájú festményekkel és szobrokkal? A legfőbb egyházi vezetés pedig nemhogy ellenezné, hanem inkább ösztönzi ezt. Ennek csakis egy oka lehet így akarták hitelesíteni a sosem létezett ókort, vagyis azt az ókort, amit ők gyártottak papíron.

Az első Biblia neve latinul a Septuaginta. De keresheted, ezt a Bibliát, se latin se görög nyelven nem találod.

Valószínű, hogy a Philon néven és Iosephus Flavius néven író személyek valójában a reneszánsz korban írtak. A Septuaginta pedig nagy valószínűséggel az eredeti őskeresztények (katarok, albigensek, bogumilok, gnosztikusok) Bibliája lehetett, amelyet a III. században (valójában a XIII. században) semmisítettek meg vagy írtak át.

Joseph Juste Scaliger írja 1628-as könyvében: „Ez a Philo teljesen járatlan volt a héber nyelvben. Az alexandriai zsidók abban különböztek a héber zsidóktól, hogy amíg azok a zsinagógákban héber és kaldeus nyelven olvasták a Bibliát, ők csak görög nyelven, ahogy azt ma is találjuk és ahogy maga Philo és a többi zsidó fabulál a hetvenekről.”¹⁰¹¹

¹⁰¹⁰ „Philo used philosophical allegory to harmonize Jewish scripture, mainly the Torah, with Greek philosophy. His method followed the practices of both Jewish exegesis and Stoic philosophy. His allegorical exegesis was important for some Christian Church Fathers, but he had very little reception history within the Rabbinic Judaism. He adopted allegorical instead of literal interpretations of the Hebrew Bible.” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Philo>).

¹⁰¹¹ „Fuit ille (Philone) Hebraismi imperitissimus. ... Eiusmodi enim erant Alexandrini Iudaei... quo nomine distinguebatur à Iudaeis Hebraistis, qui Biblia in Synagogis Hebraice et Chaldeice legabant. Isti vero Alexandrini,

Vatikáni iratok tanúskodnak arról, hogy a III. században (ami valójában a XIII. századnak felel meg) sok keresztény Egyiptomba menekült az üldöztetések elől. Ezek lehettek a gnosztikus keresztények, akiknél Krisztus még nem szerepelt, mint hús-vér személy, hanem csak mint tanítás és ideál. Egy régi szómagyarázatban ez áll: „Az igelényegű Krisztus Isten beszédéből született.” Máshol ezt olvashatjuk: „Az Isten lélek (szellem), amint az énekek tartják, ezért neked elsősorban a tiszta értelmet kellene tisztelned.”¹⁰¹²

Az alexandriai zsidók valójában az Európából elmenekült eretneknek bélyegzett gnosztikus keresztények lehettek.

Ha a Bibliát vérvalóságként értelmezzük, akkor az emberben egy antropomorf istenkép alakul ki, aki rendelkezik az ember minden esendő tulajdonságával, tehát semmiképp sem lehet Istenként elfogadni. Ha mindezt már évszázadokkal ezelőtt felismerték, és mint Philon és a gnosztikusok, a Bibliát alegorikus értelemben fogták fel, vajon a későbbi Egyház miért ragaszkodik annyira a Biblia szó szoros értelmezéséhez?

Ennek oka az lehet, hogy az egyszerű ember nehezebben érti meg az elvont fogalmakat, mint a konkrét tapintható és érzékelhető dolgokat. Másfelől az egyházatyák úgy vélhették, hogy ha Istent úgy fogadjuk el, mint tiszta értelmet, akkor abból hiányzik az érzelem.

Értelem nélküli érzelem, és érzelem nélküli értelem, abszolút értelemben nem létezik. Az állati érzékiség az értelem fejlődésével lassan átalakul érzemmé, majd az érzelem igazságossággá. Az Isten, mint a legmagasabb értelem, a legigazságosabb is. Akik félték a fény ridegségétől, inkább a pokol melegét választották.

Ami kevés fennmaradt Philon írásaiból, azt a [Philo művei](#) című gyűjteményben olvashatjuk.¹⁰¹³

Hogy mennyire a sötétben botorkál az Egyház, az a sok ellentmondásos állításból látszik.

„Dionysius leginkább az Anno Domini-éra feltalálójaként ismert, amelyet egyaránt használnak a gregorián és a julián naptár éveinek kiszámolására. Húsvéti tábláján számos húsvétot azonosított, de nem használta fel semmilyen történelmi esemény dátumozására. A táblája kidolgozásakor a Julián naptári éveket úgy azonosították, hogy meghatározták az abban az évben hivatalba lépő konzulokat; ő maga kijelentette, hogy a 'jelen év' a 'Probus Junior konzulátusa' volt, amely szerinte az 525. év 'a mi Urunk Jézus Krisztus megtestesülése óta'.”¹⁰¹⁴ Hogy érkezett erre a számra, nem ismert, de vannak bizonyítékok az általa alkalmazott rendszerre.

Az utolsó mondat szerint: nem tudni, hogy hogyan határozta meg Krisztus születési dátumát, de az sem világos, hogy az 525. év a Julián, vagy a Gergely naptár szerint értelmezhető.

A legenda szerint, amit most nagy ívben elkerülnek az írásokban, 525-ben egy János nevű pápa felkérte Dionisius Exiguust, hogy készítse el a következő évekre a húsvéti táblázatot. Dionisius Exiguus alexandriai püspök volt. Miért kell egy római pápának egy alexandriai püspököt felkérnie a húsvét idejének meghatározására? Lehet, hogy ők voltak az igazi keresztények, akiknek birtokában állt a húsvét ünnepének táblázata? 525. év a diocleciáni éra szerint a 241.

Graeca tantum legebant ea, quae hodie extant, et quae ipse Philo et reliqui Iudaei fabulantur a LXX.” (Scaliger, 1628. 89.)

¹⁰¹² Verbigena Christus ex verba Dei natus. ... Si Deus est animus, nobis ut carmina dicunt, hic tibi praecipue sit pura mente colendus.” (Altenstaig, 1509.)

¹⁰¹³ <http://www.earlychristianwritings.com/yonge/index.html>.

¹⁰¹⁴ „Dionysius is best known as the inventor of the Anno Domini era, which is used to number the years of both the Gregorian calendar and the Julian calendar. He used it to identify the several Easters in his Easter table, but did not use it to date any historical event. When he devised his table, Julian calendar years were identified by naming the consuls who held office that year; he himself stated that the 'present year' was 'the consulship of Probus Junior', which he also stated was 525 years 'since the incarnation of our Lord Jesus Christ'. How he arrived at that number is unknown, but there is evidence of the system he applied.” https://en.wikipedia.org/wiki/Dionysius_Exiguus.

év. Innen kezdte Exiguus a táblázatot. Miután megcsinálta a táblázatot a következő 7 évre, akkor a 248-hoz hozzáadta a 284-et, ami nem más, mint a Krisztus születésétől Diocletianusig eltelt idő.

Látszik, hogy úgy a Krisztus születési éve, mint a diokleciáni éra kezdetének éve, önkényesen lett bevezetve Dionisius Exiguustól. A 241-es év a Gergely naptár szerint, a 284. (285.) a Julián naptár szerint, az ezer év hozzáadásával ugyanannak a tatárjárásnak a dátumát jelenti, de ha összeadjuk a két számot, akkor megkapjuk az 526. évet, ami megtoldva ezerrel, nem más, mint a magyarországi török invázió. Lehet ez véletlen, vagy ha nem, akkor Dionisius Exiguus üzenete, aki valószínű, hogy nem a VI., hanem a XVI. században élt. A Krisztus születési évét a 16. században határozták meg. Ez látszik az *Emendatio temporum*-ból, ahol *anno mundi*-ban (a világ teremtésétől számítva) 4006-ban született, aztán a 17. század kezdetekor már 5500-ban. Ekkor véglegesítették az *Anno Cristit* (a Krisztus születése szerinti időszámítást) is. Tehát az igazi Dionisius Exiguus valamikor a 16–17. században élt. Ha kódolt üzenete volt a 241-, 284-es évekkkel kapcsolatban, akkor a hét évnek is jelentősége kell legyen az üzenetben. Ez talán a jövő titka.

4. Vértanúk, mártírok és szentek

A mai áldatlan állapotokat figyelve, sokakban felmerül a kérdés, hogy vajon mi az oka annak, hogy Európa nem képes megvédeni magát a betolakodóktól. Egyik kézenfekvő ok az, hogy az európai nép nem elég szaporos. A katolikus Egyház hozzáállása nagyon vitatható, amennyiben idegen fajú, idegen kultúrájú és vallású népekkel akarja ellensúlyozni a gyenge népszaporulatot, de papjainak megtiltja, hogy családot alapítsanak. Az Egyház nagyon téves alapállásból indul ki, és pedig abból, hogy a magyarság nem európai származású lévén, mégis úgymond idővel a kereszténység legfontosabb védelmezőjévé vált. És ennek az „ázsiai pogány” népnek a jó oldalra állításában a dicsőség a katolikus papokat illeti. Ez viszont egy orbitális hazugság, mert a magyarság zöme nem ázsiai származású, és Szent István nem pogányokat, hanem csak más rítusú keresztényeket térített. Az úgymond katolikus (univerzális) vallás bevezetése, valójában a nemzet kivéreztetéséhez vezetett. A cél persze ez volt, mint ahogy ma is ez a célja a globalista, a nemzetek fölötti uralomra törő erőknél. Úgy tűnik, hogy a nyugati vezetők, még mindig nem ismerték fel, hogy az iszlámhitűek sosem fognak keresztényekké válni. Ezek importálása azonban a kereszténység és az európai emberfajta megsemmisítéséhez fog vezetni. A nyugat a saját csapdájába esett.

Az, hogy a nyugati és a keleti keresztény Egyház nem tud megegyezni, szerintem annak tulajdonítható, hogy a Katolikus Egyház nem képes beismerni a tévedéseit és nem tud lemondani az elsőbbségről. Még nem is olyan rég a pápa tévedhetetlenségét hirdették, holott a pápa is ember és nem nagyon látszik, hogy közelebb állna Istenhez, mint bármelyik halandó.

A jelenlegi pápa azt találta mondani, hogy manapság a keresztények között sokkal több a vértanú, mint a történelmi időkben. Itt lehet, hogy a pápa nem téved. Vannak azonban történelmi dolgok, ahol úgymond a hit érdekében elhallgatnak ügyeket, amelyek napvilágra kerülése botrányt okozhat. Ilyen például az első keresztény mártír esete. A Biblia elhallgatja a vértanúság igazi okát. Ehelyett megpróbálja szószaporítással ködösíteni az akkor történeteket. A dolgok úgy állnak, hogy a keresztények, akik Jézus tanításának megfelelően úgy gondolták, hogy a világvége még az ő életükben bekövetkezik, csak a könyörgésnek és az igehirdetésnek szentelték

magukat, így elhanyagolták az asszonyaikat. A Biblia csak özvegyasszonyokat említ, akik úgy-mond el lettek hanyagolva, de Otto von Frisigen krónikájából, amelyet még nem expurgáltak annyira, hogy ne lehetne kihámozni az igazságot, megtudjuk a tényállást.

„Ekkor a Nikolaitári eretnokség is elkezdett terjedni, akik semmi gátlást és szégyent nem ismervé, válogatás nélkül tiltott nemi kapcsolatok gyakorlását megengedettnek hirdették. Ez a Nikolaus egy a hét diakónus közül Istvánnal együtt, akiről azt állítják, hogy a feleségét, aki nagyon szép volt, közös használatra bocsátotta. Alexandriai Kelemen (I. Kelemen pápa) ilyenképpen próbálja őt felmenteni: Meggyőződésem, hogy Nicolaus nem ismerte az asszonyt (már-mint az asszony hivatását) amellet, hogy házasságba fogadta, ugyanis a gyermeki tisztasága, szüzessége és testének szentsége egész utolsó öreg koráig tart. Mind ez a túlbuzgóság miatt volt, mivel a feleséget úgy nézték, mint a bűn és a romlottság forrását, ami ezen a vidéken eléggé elterjedt volt.”¹⁰¹⁵ (Megjegyezhetjük, hogy most is az.)

Hogy István is ludas volt a dologban, vagy még más is a hetekből, nem tudni. Akit megkövetek, az István volt. A vádak itt nyilvánvalóak, és nem az, ami a Bibliában van. Érdekes lenne tudni, hogy István mivel védekezett, mert az írás szerint nagyon elokvensen (ékesen) szólt. Egy szó, mint száz, ahol valami úr támad, ott mindig akad, aki betöltse az úrt. A baj oka, mint szinte mindig, az emberi butaság.

Most, hogy mindenki elmélyülhet otthon a csendes szobácskájában, elolvasva az itt írtakat, tisztábban beleláthat a történelem folyását meghatározó nagy eseményekbe. Nem tartozom egyetlen felekezethez sem, és nem állítom azt se, hogy az eretnekeknek, akikről az alábbi szöveg szól, mindenben igazuk lett volna. Nem vagyok vallásellenes se, de állítom, hogy bármelyik vallás, melyben az érzelmet az értelem elé helyezik, bármikor erőszakossá válhat, és a „Ne ölj!” parancsolatot bármikor kész lesz figyelmen kívül hagyni. Nehéz időkben tudni kell felismerni, hogy ki a barát és ki az ellenség. Ezt nem nehéz kihámozni a történelemből, mivel a vér vízzé nem válik.

„Nagy Konstantin császár és Konstantius Augustus idejében egy bizonyos Liberius pápát a tanúság szerint Konstantius kiutasított a birodalomból, azon okból, hogy nem akart egyetérteni az ariánus eretnokséggel. Három évet élt száműzetésben. Összegyűjtve a római egyház főpásztorait, a helyébe rendelték Félix presbitert, a város püspökét, tekintélyes embert. Ez a Félix megnevezett két ariánus presbitert, akik Konstantiussal egyazon nézetet vallottak, név szerint Ursachiust és Valenst, és a tanácskozáson ezeket elítélte negyvennyolc püspök előtt, akik a tanácskozáson résztvettek. Ezután Konstantiust, Konstantin fiát, eretneknek nevezte. Azért is, mivel nikomediai Eusebius újrakeresztelte Nikomédiában (Eusebius ariánus volt). Ez után a kijelentés után Konstantius kitaszította a szentéletű Félixet a püspökségéből. Aki ezután egy bazilikát épített az Aurelia utcában, amit a presbiterekkel együtt becsületesen működtetett.

Egy pár nap után azonban Ursacius és Valens presbiterek, hajtva a túlbuzgóságtól, arra kérték Konstantius Augustust, hogy hívja vissza Liberius pápát a száműzetésből, hogy így áldozni tudjanak anélkül, hogy átkeresztelkednének. Akkor a hatalom elküldte a kuttyáját és megbízottját a szégyenteljes dologra, és Ursaciummal és Valenssel együtt eljöttek Rómába Liberius pápához. Liberius egyetértett Augustus feltételeivel az áldozással kapcsolatban. Ekkor visszahívták Libériust a száműzetésből. Visszatérve pedig a pápa a száműzetésből, a Szent Ágnes mártír temetőjében lakott, Konstantia Augustánál, Konstantius nővérének. És mint az ő közbenjárására, arra kérték Libériust, hogy térjen vissza Rómába.

¹⁰¹⁵ „Sed et Nicolaitarum haeresis tunc efferbuit, qui sine ulla reverentia et pudore promiscuos, et illicitos concubitus licere affirmabant. Isti Nicolaum unum de VII. illis qui cum Stephano diacono sunt constituti, auctorem se huius rei habere iactant, eo que uxorem suam, quam pulchram valde habuit, in medium produxerit. Excusat vero hunc Clemens Alexandrinus, di-cens inter cetera: Mihi compertum est Nicolaum nullam prorsus agnovisse mulierem, preter eam quam in matrimonium acceperat, eiusque liberi casta virginitate et sanctitate incorrupti corporis, usque ad ultimam senectutem durarunt. Que cum ita se habeant constat illud, que in medium apostolorum pro zelotypiae suspitione produxerit uxorem ex contemptu vitij, vel libidinis gestum, que per hoc continentem se ostenderet eius rei, quam nimie putabant expetere.” (Freising, 1515. III. könyv, XXI. fejezet.)

De Constantia Augusta, aki hű volt az Úr Jézus Krisztushoz, nem akarta kérni Constantius Augustust, a testvérét, mivel ismerte az álláspontját. Ez időben Constantius Augustus Ursacioval és Valenssel összehívták azokat, akik az ariánus álnokságot vallották, és érte küldtek és visszahívták Liberiuszt a Szent Ágnes mártír temetőjéből, aki így bejött Rómába (Konstantinápoly). Ugyanebben az órában Constantius Augustus tanácskozást hívott össze az eretnekekkel, Ursaciussal és Valenssel együtt, és kitaszították Szent Félix püspököt a püspökségéből, aki katolikus volt, Istenfélő és igaz ember. És visszahívták Liberiuszt a helyébe.

Ettől a naptól nagy üldözésekben volt része az Egyháznak. Annyira, hogy sok presbitert és papot megöltek. Ekkor megfosztották a Szent és Boldog Félixet a püspökségétől, és lakott ezután a saját birtokán a kikötő utcában. Innet kiemelték és vitték a városba, ahol megkínozták, fejét vették és mártírrá koronáztatott november negyedik idusában. Innet a testét ellopták a papok és presbiterek, és eltemették az ő általa épített bazilikában az Aurelia utcában, december ötödikén ezeregyhét évben. Akinek születés napját Augustus negyedikén ünneplik mind a mai napig, Isten dicséretére és dicsőségére, akinek tisztelet és dicsőség a Szentek Szentjében. Amen.”¹⁰¹⁶

Az írás zavarosnak tűnik azért, mert utólag megpróbálták a hamisított történelemhez igazítani. Ezt az őszinte, de az Egyház számára leleplező írást, lehet, hogy csak azért nem semmisítették meg, mert sok benne a mártír és az Ámen. Ebből tökéletes képet alkothatunk magunknak a valódi történelemről. Az írásból kiderül, hogy az események az ezredforduló környékén zajlanak (quinto decimo Kalendas decembris in miliario plus minus V annos). A hivatalos történelem szerint Constantius 352-től keletrómai császár. Tehát az a Róma, ahol ő uralkodik, Bizánc. Amint látjuk, Libériuszt a nyugati Rómából hívják vissza.

„Libériusz (latinul: Liberius), (kb. 310 – 366. szeptember 24.) volt a 36. pápa Szent Péter halála óta. 352. május 12-én választotta egyházfővé a római zsinat. Pontifikátusának legnagyobb részében az arianizmus ellen kellett hadakoznia úgy, hogy a császár teljesen megvonta

¹⁰¹⁶ „Fuit autem temporibus Constantini Magni principis usque ad Constantius Augustus Liberius quidam papa urbis Romae, qui testio in exilio deportatus est a Constantio. Eo quod minime voluisset heresi arriane consentire. Et fecit in exilio annos tres. Et congregantes se sacerdotes cum universo clero romano, ordinarunt in loco eius Felicem presbiterum urbis episcopum venerabilem virum. Et fecit concilium idem Felix et invenit duos presbiteros romanos consentientes Constantio Augusto arriano nomine Ursacium et Valentem et dampnavit eos in concilio coram quadraginta et octo episcopi qui fuerant congregati. Hic declaravit Constantium filium Constantini Augusti hereticum. Et secundo rebaptizatum ab Eusebio nicomediensi iuxta Nicomediam in aquilonali aula. Et hoc declarato eiectus sanctissimus Felix de episcopatu suo a Constantio Augusto filio Constantini Augusti. Hic fecit basilicam via Aurelia cum presbiterii honore fungeretur.

Et in eadem basilica emti agrum circa locum quem optulit Ecclesiae quam fecit. Post paucos autem dies Zelo ducti Ursacius et Valens presbiteri rogaverunt Constantium augustum ut revocaret Liberium papam de exilio ut una tantum modo communione participaret, excepto rebaptizare. Tunc missa auctoritate per catulinum agentem in rebus probres. Et simul Ursacius et Valens venerunt ad Liberium papam urbis Romae. Qui Liberius consensit preceptis Augusti ut in unam participationem convenerunt communionis. Tunc revocaverunt Liberium de exilio, rediens autem papa de exilio habitavit in cimiterio Sancti Agnae virginis apud germanam Constantii Constantiam Augustam. Ut quasi per eius interventionem rogatus redire Liberius in civitatem Romanam.

Sed Constantia Augusta quae fidelis erat in domino Iesu Christo noluit rogare Constantium Augustum germanum suum eo quod consenserat consilio eius. Eodem autem tempore Constantius Augustus una cum Ursacio et Valente convocaverunt aliquos qui ex perfidia arriana erant, et miserunt et revocaverunt Liberium papam de cimiterio sancte Agne martiris et ingressus est Romam. In ipsa autem hora Constantius Augustus fecit consilium cum hereticis simulquam cum Ursacius et valente et eiect Sanctum Felicem episcopum de episcopatu suo, qui erat catholicus et timens Dominum et iustus homo. Et revocavit Liberium in vicem suam.

Ab eodem uno die fuit persecutio maxima in clero. Ita ut intra Ecclesia presbiteri et clerici neccarentur. Tunc depositus est Sanctus ac Beatissimus papa Felix de episcopatu suo et habitavit in prediolo suo quod est via portuensi. Et levatus exinde ductus est in civitatem coranam et passus est ibi capite truncato et martirio coronatus quarto idus novembris. Exinde raptum est corpus eius a presbiteris et clericis et sepultus est in basilica quam ipse construxit via Aurelia quinto decimo Kalendas decembris in miliario plus minus V annos. Cuius natalicium celebratur quarto kal. augustas ad laudem et gloriam nominis Domini usque in presentem diem cui est honor et gloria in Sancta Sanctorum Amen.” (Korai Biblia, XXXVIIIr.)

tőle bizalmát, és az arianisták pártjára állva II. Félix ellenpápát segítette trónra. Libérius valószínűleg Rómában született. Az első olyan pápa, akit nem avattak szentté. A száműzetés alatt II. Constantius az egyház élére II. Félixet ültette ellenpapaként. Több zsinaton szentesítették az arianizmus tanait. Azonban Félix nem tudta ellátni az egyház problémás ügyeit, és a lelki életben is válságokat okozott. Egyre népszerűtlenebb lett, és Rómában egyre többször vonult ellene a tömeg. A császár ezt megelégedte, és két év után visszahívta Libériuszt az egyház élére. Félix eltávolítása 358-ban fejeződött be, az ellenpápa elmenekült a szent városból. Ugyan a császári hatalom visszahívta Liberiuszt, de nem hitelvi meggyőződése miatt, hanem csak Félix népszerűtlenségétől félve. Így a pápa személye megtűrt lett Rómában és nem támogatott.”¹⁰¹⁷

Amint látjuk a két történet, mármint a kézírásos és az enciklopédikus, szöges ellentétben áll egymással. Az utóbbiban sokkal több kérdőjelet látok. Ha Libériusz ennyire ellenezte az arianizmust, akkor mi volt az oka, hogy nem avatták szentté?

Másfelől Félixről szintén merőben eltérően ír a mai történetírás: „A krónikák többet nem is írtak a sikertelen ellenpápáról, mindössze annyit lehet tudni, hogy Porto melletti birtokán élt egészen 365-ig, haláláig. A hatodik századtól kezdve pápaként tisztelték, és miután szarkofágját felnyitották, a vértanúk közé is felvették nevét. A szarkofágba ugyanis a következő volt belevésve: Félix pápa és vértanú. Csak később derült fény az igazságra, és mivel valószínűleg a császár papjai temették el, ezért volt félrevezető a felirat. Ünnepe július 22-én tartják.”¹⁰¹⁸

A kikötő melletti utcából (via portuensi) Portót csináltak, ami ugye valahol Portugáliában van. Érdekes, hogy Konsztantiusz, aki Nagy Konsztantin egyik fiaként a keleti részek császára, ugyanis a nyugati részek a másik két fiúé, mégis úgy viselkedik egész Európában, mint egy tótumfaktum. Intézkedik Rómában, intézkedik a milánói zsinaton, ő mondja meg, hogy ki legyen pápa Rómában, a másik két testvér (császár) hallgat, mint a hal.

Ez így az egész nem más, mint mese habbal.

Ugyanebben a kézírásban a következő történetet találjuk: A római császár elküldi az egyik hadvezérét, hogy verje le a közel-keleti keresztények lázadását. Egy éjszaka ez a vezér ezt a vallomást teszi egyik barátjának:

„Tudod te azt, hogy az én apám nemes ember volt, bálványokat és szentképeket tisztelt, és az anyám, aki meghalt, keresztény volt és sokat küzdött, hogy engem is azzá tegyen? De az apámtól való félelmében ezt nem tehette meg. És most azt az utasítást kaptam, hogy keresztényeket öljek.”¹⁰¹⁹

Itt egy másik történet:

„Ekkor az eszement Archisilaus a lovas katonáival ismét garázdálkodott. Szent szüzeket fogott el a Flaminea utcában, ezernegyvenet, elvitte Rómába, átadta őket a fiatal prefektusnak, mondván: Ezek a törvénszegő szüzek a törvénnyel ellentétesen élnek, tagadják az Istent, templomok ellen vannak és az egészség elve ellen cselekednek.”¹⁰²⁰

A bálványok és szentképek (simulacri) nemcsak pogány vallásokban voltak jelen, sőt, amíg az írás nem terjedt el, ezek voltak a keresztény tanítás legfőbb kellékei. Ezek díszítik ma is a katolikus templomokat. Egy ilyen templom felépítése és képekkel, szobrokkal való ellátása nem olcsó mulatság. Ezt csak a gazdag nemesemberek engedhették meg maguknak. Sokkal olcsóbb volt az evangélium írásos terjesztése. Ehhez nem kellett gazdagon feldíszített templomok, sőt még templom sem kellett. Ezt az irányzatot ölelték fel a szegényebb rétegek, és így indult el a

¹⁰¹⁷ https://hu.wikipedia.org/wiki/Lib%C3%A9riusz_p%C3%A1pa.

¹⁰¹⁸ [https://hu.wikipedia.org/wiki/II._F%C3%A9lix_\(ellenp%C3%A1pa\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/II._F%C3%A9lix_(ellenp%C3%A1pa)).

¹⁰¹⁹ „Tu cognovisti quia pater meus gentilis fuit, idolis et simulacris serviens. et mater mea christiana defuncta est, et multa festinatio fuit ut me christianum faceret. Sed propter timorem patris mei at imperatoris hoc facere non potui. Et habeo preceptum ut christianos interficiam.” (Korai Biblia XIXr.)

¹⁰²⁰ „Tunc sceleratissimus Archisilaus cum militibus suis equestribus iter agens. Sanctas dives virgines in via flaminea miliario quarto comprehendit atque revocans eas ad urbem Romam iunio donato prefecto protulit dicens: Istas sacrilegas virgines contra legem vivere Deos negare templa deferere, contra salutem principium agere.” (Uo. XXVIIIr.)

nagy keresztényüldözés, ami nem is a pogányok részéről jött, hanem keresztények részéről. Mindezek az események az ezredforduló táján zajlottak. Az egyik fél embereket és könyveket égetett, a másik meg bálványokat és szentképeket rombolt. A rabszolgotartó, de keresztény birodalom elnyomó gépezete üldözte a krisztusi elveket valló és a rabszolgaságból szabadulni vágyó keresztényeket.

Érdekes párhuzamot látni Géza fejedelem és Nagy Konstantin császár között. Tisztázatlan úgy Géza fejedelemnél, mint Konstantin császárnál, hogy valóban keresztényként halt-e meg, vagy nem. I. Szilveszter pápa Konstantin tanácsadója. II. Szilveszter pápa meg Ottó császár tanácsadója. Amely név latinul Szilveszter, az görögül Eusebios. Eusebiosról azt tartják, hogy ariánus volt, állítólag ő keresztelte meg Nagy Konstantint és a fiát, Constantiust is az ariánus vallásra. De ha Szilveszter (Eusebios) ezer plusz-mínusz (ahogy az írásban látjuk és a pápák listájában, 999 és 1003 között) pápáskodott, és Félix volt az igazi katolikus, akkor Szilveszter volt az ariánus. De mit is jelent az ariánus? Nem mást, mint hogy nem ismeri el Krisztust egy-lényegűnek az Atya Istennel. És melyik monoteista vallás vallja ezt? Hát, a zsidó és az iszlám. Na, de Szent István kitől kapta a koronát? Épp Szilveszter-Eusebiosztól.

„Berengosus apát, aki a XII. században élt, a Szent Kereszt megtalálása c. könyvében a 7. fejezetben azt mondja: Szilveszter és Eusebios egy és ugyanaz a személy volt, Szilveszternek hívták a latinok, és Eusebiusznak a görögök.”¹⁰²¹

A Waldensek véleménye a Római Katolikus Egyházzal:¹⁰²² „A Római Egyház a rosszindulatúak gyülekezete, az Evangéliumot nem ismerőké, a babiloni szajha, a pápa maga a tévelygés feje, az írástudóknak és farizeusoknak van alárendelve, papoknak és szerzeteseknek. A püspökök háborúznak, gyilkosok vannak köztük. Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mint a püspököknek: Káros a papság gazdagsága, és a világiak feletti uralma: az emberi szokáshoz tartozik minden, amit a szerzetesek őriznek az írásokból, a tanácskozások és zsinatok nem kötelezik a lelkiismeretet. Csak a keresztelés és az úrvacsora vétel szent, el kell hagyni az ördögűzést, és a gesztikulációt, amik fölöslegesen lettek bevezetve. Tévedett, aki megtiltotta a nyugati papoknak a házasságot, miközben a keletiek ezt gyakorolják. Erre nincs utalás a szentírásokban, ez csak mese, át lehet nézni a szentírást azon a nyelven, amit mindenki megért. Csak Istent szabad szentnek nevezni. Az áldozatok a holtakért, ezek hordozása, és ezekért való virasztás semmit nem ér, a keresztvetésnek nincs semmi ereje, a templomban való imádság nem hatásosabb, mint a saját hajlékban való. Inkább a szegényeket ruházzuk fel, mint a falakat (templomi falakat). Gergely (IX. Gergely) után sok mindent bevitték az Egyházba, ami a régi-eknél ismeretlen, vagy elítélendő volt, nincs csak két út, az egyik az égbe vezet, a másik a pokolba, ha az elhalálozott jó volt életében, akkor nincs szüksége az élők segítségére, ha meg gonosz volt, akkor semmi nem segít neki. A purgatórium egy hazugság. Ezek (az eretnekek) vagy az alapítótól, vagy a helytől, vagy az ellenségeik által csúfságból kapták az erdeiek nevet, a lugdunumi (Lyon) szegények, albigensek, begginák, eretnekek, akik jártasok voltak az írásokban, és a falvakat meg a városokat járták... Mivel szavakkal nem tudott ellenük győzni, így a pápa fegyverhez nyúlt és sokakat kínzásnak vetett alá vagy kivégeztetett. Montifortis Simon gróf keményen részt vett a pápa művében, és akiket nem tudott szép szavakkal visszatéríteni, máglyán égette meg őket.”¹⁰²³

¹⁰²¹ „Berengosus abbas, qui floruit ineunte saeculo XII. in lib. de invent S. Crucis cap. 7. inquit Silvestrum et Eusebium unum eundemque fuisse, Silvestrum a appellatum a latinis et eusebius a Grecis.” (Berti, 1769. 67.)

¹⁰²² Cluveri, 1668.

¹⁰²³ Romanam Ecclesiam esse coetum malignantium, ignarum Evangelii, meretricem Babilonicam, Papam ipsum caput errorum, subnixum suis Scribis et Phariseis, Praelatis et Monachis. Episcopos bello se miscentes, homicidarum in numero habendos. Deo obediendum prae Episcopis: perniciosas esse Cleri divitias et dominationes seculares: in traditionibus humanis numeranda, quaecumque praeter Scripturas observent Monachi, Conciliis et Sinodis non obstringi conscientias. Baptismum et S. S. coenam duntaxat esse Sacramenta, exonerandaque exorcismis et gesticulationibus, praeter divina mandatu superadditis. Erasme, qui matrimonio interdixerint Clericis Occidentalibus, quandoquidem et Orientales coniugiis utantur. Quod é sacris literis auctoritatem non habeat, pro

„A tizenharmadik század harminchatodik évében (1236), a császár (Frigyes) Lombardiában a legszemtelenebb milánóiak ellen fordította a fegyverét. Ebben az időben, Erzsébetet (Káttor özvegyét), András magyar király lányát halálának ötödik évében Gergely (IX. Gergely) a szentek soraiba emelte. Godfridus, az akkor élt író úgy meséli, hogy 2.000.000 ember özönlött Margburgból ennek megünneplésére, ily nagy volt a babonaság. Ez alatt a szentteremtő Gergely titokban támogatta a lombardiai lázzadást, amit szégyentelenül pénzzel támogatott Sion lánya, mint arcátlan szajha, ki népeket molesztál. Frigyes (II. Frigyes) Milánó ostromától elvonta az ausztriai Frigyes erőszakossága, ki a szomszédos magyarok ellen kegyetlenkedett, és amikor a császár tárgyalásra hívta, ő ezt megtagadta.”¹⁰²⁴

Szükségeltetik egy kis magyarázat azoknak, akik nem jártasok a középkori történelemben. III. Ince és az őt segítő Montifortis gróf valószínű, hogy az 1281. év körül követte el a katarok elleni kegyetlenkedéseiket, bár ekkor a pápai lista szerint III. Ince csak ellenpápa. Ez azért valószínű, mert a dokumentumok szerint 1283 körül, a nép rábukkant a rengeteg nem megfelelően eltemetett és még rothadásnak nem indult holttestre. Az Egyház olyan magyarázattal állt elő, hogy a tetemek valójában a III. században, hunok által legyilkolt szüzekről és az ő kíséretüktől származnak. Ehhez bevonták Erzsébetet, II. András lányát, akinek a sok böjtöléstől gyakori

fabula censendum, sacra vulgari lingua, quam omnes capiunt, peragenda. Neminem sanctum, nisi solum Deum invocandum. Consacrationes, translationes, vigiliis mortuorum, nihil esse, Crucis signo nullam inesse vim, nec efficaciores ducendas in templo preces, quam in cubiculo. Praestare pauperes vestire, quam ornare parietes. Multa post Gregorium in Ecclesiam irrepsisse, priscis incognita aut damnata, nec esse nisi duas vias, alteram electorum in celum, aliam damnatorum ad infernum, si bonus sit qui decedit vita, non indigere ope aut suffragio viventium: sin malus, nihil iuvare. Purgatorium nugas esse humanas. Hi aut ab autore, aut a loco, aut ab hostium ludibriis, vocabantur Valdenses, pauperes de Lugduno, Albigenses, Beggini heretici, circum ibant vicos et castella, promti et Scripturarum... Sed quia verbis expugnari haud poterant Valdenses, in arma propulsi Papa suos, qui hinc inde plures variis enecarunt suppliciis. Simon comes Montisfortis strenuam navavit Pontifici operam, qui redactos in potestatem, quoscunque minis blanditiisque dimovere haud poterat á sententia, instructo rogo cremavit. (Uo. 466.)

¹⁰²⁴ Anno XXXVI seculi Christiani decimi tertii, in Longobardos, eorumque insolentissimos Mediolanenses, arma paravit Imperator, cum interfuisse consecrationi Elisabethae, viduae Cattorum Landgravii, Andrea Ungarorum rege genitae, quam quinquennio anno defunctam, Gregorius Divam pronunciaverat. Godfridus eius aetatis scriptor, duodecies centena hominum millia ob hanc causam Margburgum confluisse narrat, tanta superstitionis vis fuit. Interim ille Divorum creator Gregorius occulte fovebat rebelliones Longobardicas, Simoniam sine rubore exercebat, filia Sion, ut meretrix effrons, prostabat populis. Fridericum ab obsidione Mediolani retraxit Friderici Austriaci violentia, qui Hungaris, vicinisque omnibus ferebatur infestus, citatusque ad comitia edictum contemnebat. (Uo. 471.)

látomásai voltak. A Szent Orsolya (Ursula) és társai mártíromsága történetének egyetlen bizonyítéka az Erzsébetnek tulajdonított látomás. Az, hogy ilyen sürgősen boldoggá avatták Erzsébetet, csak azt a célt szolgálta, hogy minél hitelesebb legyen a szüzek lemészárlásának a története, ezzel álcázva a valódi mészárlást, amit a katarok ellen elkövettek. Ez viszont már kettős bűnténynek minősül: egy, hogy egy tömegmészárlást próbál eltitkolni, a másik az, hogy a tettet rákeni ártatlan emberekre, óriási erkölcsi kárt okozva nekik. A kölni dómban áll egy márványtábla a lemészárolt szüzek emlékére, amely tatárokat említ, de a köztudatban az elkövetők hunok.

Néha jó meghallgatni a másik oldalt is: „Szégyellős Boleszláv feleségével (Kinga, IV. Béla lánya) Magyarországra menekül az apósához: de mivel ebben az időben, ez a régió is elesett, a tatárok már Sziléziát rabolták, egy moráviai kastélyban húzta meg magát.”¹⁰²⁵

Itt nagyon jól látszik, hogy a mondatot megbabrálták, annak érdekében, hogy valamennyire stimmeljen a hivatalosan előadott történethez. A mondatból kitűnik, hogy a tatárok előbb Lengyelországot özönlötték el, majd Szilézia felől közeledtek Magyarország felé. És úgy, ahogy az Osztrák krónikából kiderül, Béla nem a tatárok elől menekült, hanem a kunok elől, akik nem akkor jöttek be az országba, hanem mint jászok, már rég az ország népességéhez tartoztak. Béla király valójában egy polgárháborús helyzet miatt menekült az országból.

Hogy tisztábban lássunk: „1238-ban a szaracénok benyomultak Franciaországba és Angliába, így ezek a tatároktól kértek segítséget. Erről a wintoni püspök így ír: Engedjük, hogy ezek a kutyák, Krisztus ellenségei, egymást tépjék szét, hogy mi ezután az egész világot alá tudjuk vetni a katolikus Egyháznak.”¹⁰²⁶

¹⁰²⁵ Pudicus cum coniuge in Hungariam profugerat ad socerum: sed cum eadem tempestas, et illum regno exegisset, Tartarique iam Silesiam vastarent Moraviamque, castello se quodam abdidit. (Uo. 475.)

¹⁰²⁶ Anno 1238 Saraceni similiter in Franciam Angliamque profecti, auxilia in Tartaros petitem, quos á Taro sic dictos putat Paris, additque Episcopum Wintoniensem dixisse: Sinamus illos canes invicem se laniare, Christi inimicos, ut nos superstites, mundum Ecclesiae catholicae subiiciamus. (Uo. 473.)

5. Mióta vannak jogaik a bűnözőknek?

Nem szeretném, ha bárki úgy értelmezné az írásaimat, mintha istentelenségre buzdítanék. Bármennyire szentnek van nevezve a Biblia, el kell ismerni, hogy emberek írták. Az Isten-kép mindig egy követendő ideált jelentett az emberek számára. Viszont a Bibliában bemutatott Isten cselekedetei mai erkölcsi szemmel nézve enyhén szólva kifogásolhatók. Másfelől az a tény, hogy még a 15. században is lényegesen eltérő módon jelennek meg bibliai szövegek ugyanarról a témáról, bizonyítja, hogy téves az a felfogás, miszerint a bibliai szövegek egyszer és mindenkorra ki lettek volna jelentve a Szentlélek által valamikor a 3–4. században. Amikor egyazon történet lényegesen eltérő változatokban jelenik meg, akkor már nem hiteles történettel, hanem legendával van dolgunk. Azonban a Bibliában olyan üzenetek is be vannak kódolva, amit nyilvánosan nem mertek kimondani. Egy ilyen üzenetet találunk Kain és Lamek történetében.

A Vulgatát Hieronimus (Szent Jeromos, a fordítók védőszentje) fordította, állítólag a 4. században. De tudni kell, hogy a bibliai szövegeket csak a 17. században kanonizálták.

Genesis caput IV. „13. És monda Kain: Nagy az én méltánytalanságom, semhogy azt megérdemelném. 14. Ímé, kiteszítasz engem a földnek színéről, el kell rejtőznöm a te orcád elől, menekülő és vándor leszek a földön: és bárki megtalál, megölhet engem. 15. Azt mondja neki az Úr: Ne így legyen, sőt ha valaki megölné Kaint, hétszeresen büntetessen meg. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy bárki rátalál, meg ne ölje.”¹⁰²⁷

„23. Halljátok a szómat Lamek feleségei: mivel embert öltem a sebem miatt, és fiatalt öltem a féltékenységem miatt. 24. Hétszeres bosszú jár Kainért, de Lamekért hetvenhétszeres.”¹⁰²⁸

A következő Bibliát a 16. században nyomtatták ki.¹⁰²⁹

„13. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogynem mint azt elhordozhatnám. 14. Ímé, elűesz engemet most e földnek színéről, és a te orcád előtt el kell rejteznem, bujdosó és vándorló leszek e földön: Melyből az következik, hogy valaki én reám talál, megöl engemet. 15. És monda neki az Úr: Sőt inkább, valaki megölné Kaint, hétszerte inkább megbüntetetik. És az Isten megbélyegzé Kaint, hogy senki, valaki találná őtet, meg ne ölné.”¹⁰³⁰

„23. Akkor monda Lamech az ő feleségeinek: Ó Hada és Tzilla, halljátok meg az én szómat, a ti fületeket adjátok az én beszédemnek Lamechnek feleségei: Bizony, ha valamely erős férfiútól sebet vennék is, vagy valamely vastag ifjútól kéket, megölném azt mégis. 24. Ha Kainért hétképpen áll az Isten bosszút, a Lamekért hetvenhétszer inkább.”¹⁰³¹

A bigámia, tudjuk, hogy nem az európai, hanem a déli népekre jellemző, akárcsak a gatlástalan ravaszság. Lamech a fenti kijelentéseivel valójában kijátssza az európai enyhe keresztény erkölcsi normákat.

A következő írás a Bibliának egy primitív változata. Amikor ezt írta a szerző, a bibliai történetek még nem voltak kanonizálva. Ellenkező esetben nem jelenhetett volna meg.¹⁰³²

„Ádám tizenöt évesen (valójában Ádámnak nincs gyerekkora) nemzi Kaint és Kalmánát, és harminchárom évesen nemzi Ábelt és Delborát.”¹⁰³³

¹⁰²⁷ 13. Dixitque Cain ad Dominum: Maior est iniquitas mea, quam ut veniam merear. 14. Ecce eiecis me hodie á facie terrae, ac a facie tua abscondar, et ero vagus et profugus in terra: omnis igitur qui invenerit me occidet me. 15. Dixitque ei Dominus: Nequaquam ita fiet: sed omnis qui occiderit Cain septuplum punitur. Posuitque Dominus Cain signum, ut non interficeret eum omnis qui invenisset eum. (Hieronimus, 1716.)

¹⁰²⁸ 23. Audite vocem meam uxores Lamech, auscultate sermonem meum: quoniam occidi virum in vulnus meum, et adolescentulum in livorem meum. 24. Septuplum ultio dabitur de Cain: de Lamech vero septuagies septies. (Uo.)

¹⁰²⁹ Molnár, 1645.

¹⁰³⁰ Uo. 5.

¹⁰³¹ Uo.

¹⁰³² Korai Biblia.

¹⁰³³ „Adam anno XV. cuconis sue genuit Chain et Chalmanam, et anno XXX. genuit Abel et Delboram.” (Uo. 2v.)

Ábel halála után Ádám megfogadja, hogy többé nem „ismeri” Évát, de az angyal megtöri Ádám fogadalmát, azért, hogy Sétén keresztül születhessen meg Krisztus, Isten fia.

„Kain kivitte testvérét a mezőre és ott hét kővel agyon ütötte... Ez után az Isten megátkozta, és végül, amikor a bokrokban rejtőzött, Lámech nyíllal megölte... Kain hétszeresen meg lett bűntetve, úgy, hogy az élete miatt kellett rettegnie hét generáción keresztül, amikor is végül meghalt Lámech keze által.”¹⁰³⁴

„A világ teremtésétől számított 4199. évben és a Róma alapításától számított 715. évben született Jézus Krisztus Bethlehembben Szűz Máriától. Születése 13. napján a keleti mágusok – Jeruzsálemet érintve – eljöttek Bethlehembe ajándékokkal és imádták őt. Ugyanebben az évben az angyal figyelmeztetésére József a gyerekekkel és Máriával Egyiptomba menekül. Amikor József bemegy Egyiptomba, lerombolja a bálványt Szaturnusz templomában... Egyiptomba menve, ahogy mondják, nem volt templom, amelyben ne rombolta volna le a bálványokat, akárcsak amikor a zsidók kijöttek Egyiptomból, nem volt lakás, ahol ne lett volna halott gyerek... Hét évvel később, Heródes halála után visszatér a Galileai Názáretbe.”¹⁰³⁵

Mintha ilyen a bevándorlók által elkövetett jeleneteket láttunk volna a médiában nem is olyan régen. Lehet, hogy aki ezeket írta a 14. században, ő is szemtanúja lehetett ilyen jelenségeknek?

¹⁰³⁴ „Chayn fratrem suum Abel in agro ductum septiformi petro occidit... Postquam a Domino fuit maledictus et a Lamech inter vepres iacens sagitta percussus occisus fuit... Cain septuplum punitus est et poena eius se tremor capitis eius usque ad septima eius geneatos usque ad Lamech duravit qui eum occidit.” (Uo.)

¹⁰³⁵ „Anno a creatione mundi 4199, et anno ab urbe Romae condita 715, Isus Christos dei filius de virgine Maria in Bethlehem unde nascitur. Et 13. die a nativitate eius magi de oriente venerunt Ierusalem in Bethlehem et muneribus adoraverunt eum et eodem anno amonitione angheli fugit Josef cum eo et Maria in Egiptum, quo ingrediente Egiptum corrueret ydola Egipti iuxta Saturnium... et ingrediens, et prout traditur non fuit templum in Egipto in quo non corrueret ydolum, sicut in exitu filiorum de Egipto non fuit domo in quo non iacet progenitus mortuus... Et anno eius septio de Egipto mortuo Herode ascalonita in Judeam revenit et in Nazart Gallileae habitat.” (Uo. 21v.)

Éppen ezért érdekesek Origenész gondolatébresztései, aki a közismeret szerint „a töredékesen fennmaradt 'Hexapla' (Hatszoros, ti. hat szövegváltozat) című főművében a Biblia megbízható szövegének helyreállítására vállalkozott.”¹⁰³⁶

Hieronimusról ugyanezt olvassuk, aki ugyancsak a „megbízható szöveg helyreállítására vállalkozott: „I. Damáz pápa kérésére átnézte az ólatin Bibliát, a Vetus Latinát, amit kb. a 2. század első felében fordítottak ólatinra. A helytelenül fordított részeket, betoldásokat kijavította az eredeti görög szöveg alapján. Az ily módon újr fordított Szentírást nevezték Vulgatának a 13. század óta. A Septuaginta (LXX) alapján hasonló módon javította Jeromos az ólatin zsoltároskönyvet, a Psalterium Romanumot.”¹⁰³⁷

Tehát az evangéliumnak számtalan változata volt még az V. században is. A Pentateuchot, vagyis Mózes öt könyvét csak a XV. században kapcsolták a Szentíráshoz. A Teremtés könyvében (Genézis) még most is két változat szerepel az ember teremtéséről. Egy eredeti egyszerűbb az I. fejezetben, és egy kibővített a II. fejezetben. Az első változatban nincs megadva a teremtési művelet helye, sem a nő teremtésének a módja. A második változatban már meg van adva a műveleti hely, ami nem más, mint a Közel-Kelet. Origenész a teremtés könyvéről írt homíliájában nem tesz sok utalást az ótestamentumi írásokra, és gyanús, hogy az a kevés is utólag lett beszúrva az expurgálás közben. Ezért gyanítom, hogy a teremtéstörténet második verzióját Hieronimusnak köszönhetjük. A két Biblia-szerkesztő neve is igen beszédes. Az „origenes” eredeztetőt, alapítót jelent, „hieronimus” meg Hierosolymához (Jeruzsálemhez), ahhoz a helyhez kötött, ahonnan Hieronimus saját bevallása szerint a „megvilágosodást” kapta. Mivel ezek a nevek általánosak, vagyis közönségesen nem köthetők konkrét történelmi személyekhez, ezért nincs kizárva, hogy a két név alatt szereplő személy is a reneszánsz korához közeli időben alkotott.

„Origenes szavai bizonyos alexandriai szeretteihez írt leveléből, azok ellen, akik még életében meghamisították a könyveit.”¹⁰³⁸

„Nincs mit csodálkozni azon, hogy az ellenségeim meghamisítják a doktrínáimat, olyan hamisításokkal rontottak, amilyen hamisításokkal megrontották Pál apostol leveleit. ...

¹⁰³⁶ [https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%93rigen%C3%A9sz_\(exeg%C3%A9ta\).](https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%93rigen%C3%A9sz_(exeg%C3%A9ta))

¹⁰³⁷ [https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Jeromos.](https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Jeromos)

¹⁰³⁸ „Verba Origenis ex epistola ipsius quam ad quosdam charos suos in Alexandria scripsit, contra eos qui libros eius adhuc eo vivente adulteraverunt.” (Origenész, 1620. 779.)

Nézzétek, milyen javításokkal javították a vitáimat, olyanokkal ugyanis, amilyen javításokkal javította Markion az Evangéliumot, vagy az apostolt, vagy a követőit akik utána jöttek.”¹⁰³⁹

Lehet, hogy már ez a szöveg is korrumpálódott, mert azért Origenész sok mindenben egyetértett Markionnal.

Szóval nem lehet azt mondani, hogy az úgymond Isten sugallatára megírt Evangélium fennmaradt volna az eredeti formájában. A sokféle változatból kiválogatták, amit jónak láttak, aztán a magtartott változatot is többször átjavították.

Origenészt eretnekséggel vádolták meg. Érdekes, hogy a saját hitvallása alapján kapta az eretnek jelzőt. Ugyanis tőle származik ez a mondat: „Az eretnekek hite nem *fides*, csupán *credulitas*.” A *fides* viszont hitet, de hűséget is jelent, a *credulitas* pedig hiszékenységet. Vajon kihez nem volt elég hű az írásaiban Origenész, hogy eretnek lett? Ezt Origenész Eszkatológijából tudjuk meg:

„Legismertebb origenészi gondolat mindeneknek a maguk eredeti, tisztán szellemi állapotaiba való visszaállítása. Azok lelkei, akik itt a földön bűnt követtek el, halál után tisztító tűznek vettetnek alá, miközben a jók bemennek a paradicsomba. Origenész számára nincs örökké tartó tűz, illetve pokolbeli büntetés. Minden bűnös megmentetik, még a démonokat és magát a Sátánt is megtisztítja az Ige. Miután ez megtörtént, Krisztus visszaérkezik, és minden ember, nem anyagi, hanem szellemi testben támad fel, és Isten lesz minden mindenekben (De princ. I, 6, 1). A világ teremtése ugyanis örökkévaló folyamat: a mi világunk előtt is voltak világok, és ezt is követik majd újabbak (De principiis III, 5, 3).”¹⁰⁴⁰

Origenész a teremtésről írt homíliájában a teremtés folyamatát két párhuzamos szinten látja. Az egyik anyagi (testi), a másik szellemi (gondolati). A tengerben található állatvilágot és a földön található csúszó-mászó és négylábon járó állatvilágot a rossz gondolatokhoz hasonlítja, a tollas és szárnyas madarakat, meg amelyek az ég felé törekednek, az isteni gondolatokhoz. (Nem csoda, hogy kihangsúlyozza a tollakat, mert ugye a denevérek, inkább hasonlítanak az ördögre.)

„Ha olyan gondolattal nézünk egy asszonyra hogy szívesen birtokolnánk, ez a gondolat bennünk egy mérges kígyó... Ha vértanúk kínzására ösztökélő gondolataink támadnak, ezek mérges kígyók, amit nem szabad tolerálni... Ha viszont olyan gondolataink támadnak, hogy a halálunkig kitartunk az igazságért való harcban, ezek madarak, melyek a földről az égfelé emelkednek.”¹⁰⁴¹

Origenes is azt vallja, amit több korabeli gondolkodó, hogy: „A gondolkodás természetét a test megjelenésében kell keresni.”¹⁰⁴²

Szerinte a jóra való (szentéletű) ember alkata és arca tökéletes. A bűnökkel terhes ember alkata és arca ellenben torz.

„Ha az Isten képmására teremtett ember a természettel ellentétben bűn által az ördög képén elmélkedik, az ördöghöz hasonlóvá válik. Sokkal inkább elmélkedve Isten képmásán, akinek hasonlatosságára teremtette őt az Isten, befogadva a beszédét és tanítását, megkapja természetes alkatát, amilyennek teremtettet. De senki ne keseredjen el, látván, hogy a kinézése inkább az ördögre hasonlít, mint Istenre, mert visszanyerheti Istenhez hasonló ábrázatát, mert a Megváltó nem az igazakért jött, hanem a megtért bűnösökért. Máté (apostol) vámszedő volt, és az ő képe is az ördöghöz hasonlított, de az Úristen képmásához a Megváltónkhoz jöve, és követve őt,

¹⁰³⁹ Sed nihil mirum mihi videtur, si adulteretur doctrina mea ab inimicis meis et tali adulterio corrumpatur, quali adulterio corrupta est epistola Pauli Apostoli. ... Videte quali purgatione disputationem nostram purgavit: tali nempe quali purgatione Marcion Evangelia purgavit vel Apostolum vel quali successor eius post ipsum.” (Uo.)

¹⁰⁴⁰ [https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%93rigen%C3%A9sz_\(exeq%C3%A9ta\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%93rigen%C3%A9sz_(exeq%C3%A9ta)).

¹⁰⁴¹ „Si viderimus mulierem ad concupiscendum eam, illud est in nobis reptile venenatum. ... Si veniat nobis sensus persuadens nobis crueiatus martirij, nos non debere tolerare, istud erit reptile venenatum. ... Si vero ascendat nobis sensus et cogitatio talis, ut usque ad mortem pro veritate certemus, avis erit haec, á terrenis ad superna conscendens.” (Origenész, 1620. 5.)

¹⁰⁴² „Habitus mentis in corporis statu cernitur.” (Uo.)

átalakult az Isten képmására. Jákob, a Zebedeus fia és János, ennek testvére halászok voltak és írástudatlanok, ezek kinézetei is inkább az ördög képmását viselték, de követve Isten eme képmását (Jézust), olyanokká váltak, mint a többi apostol.”¹⁰⁴³

Nem szükséges visszamenni az apostolok koráig, hogy „büntérhelt” arcokat lássunk, elég megtekinteni a reneszánsz kori emberábrázolásokat. De ha az ember olyan bibliai írásokon elmélkedik, amelyek teljesen ellentétesek a mai humanista gondolkodással, vajon azzal nem befolyásolja-e, nemcsak az ember kinézetét, de a cselekedeteit is?

Azt az észrevételt, hogy szoros kapcsolat áll fenn a lelki állapot (gondolkodás) és a test és arc formája és mozgása között, nemcsak Origenésznél találjuk meg, hanem még részletesebben abban az írásban, ahol pontos recept van arra, hogy hogyan lehet helyes gondolkodással tökéletesíteni a testet. Ezt Clairvaux-i Szent Bernáttól idézi: „Legyen a fellépésedben egyszerűség, a viselkedésedben becsületesség, semmi otrombaság, semmi feslettség, semmi kevélység, semmi arcátlanság, semmi könnyelműség, ne látszódjon a viselkedésedben. Mert a lélek a test mozdulataiban nyilvánul meg, a taglejtés (gesztus) a lélek jele.”¹⁰⁴⁴

Ezen tapasztalatból nyert megállapításoknak van tudományos magyarázata is, amit Origenész idejében még nem ismerhettek fel. A gondolatok, jók vagy rosszak, mind az agyban születnek és az agysejtekben tárolódnak. E mondat első része vitatható, ezt most mellőzöm. Egy normális neveltetést kapott egyén kis korától megtanulja, hogy vannak jó és rossz cselekedetek, és tudja, hogy a rossz cselekedetekért bűnhődés jár. De még ha nincs is szerencséje ilyen neveltetést kapni, az élettől kapott pofonok megtanítják arra, hogy mindenért meg kell fizetni. Később, ha bűnt követ el, a bűnnel arányos mértékben nő a félelme a büntetés miatt. A félelmet meg csak úgy tudja legyőzni, ha a kellemetlen gondolatokat elfojtja. Mivel a gondolatok agysejtekben vannak tárolva, így ezeket a sejteket blokkolja az elfojtással. Ez az elfojtás azonban mindig kiterjed olyan sejtekre is, amelyek motorikus feladatokat látnak el. Ezek blokkolása vezet a test vagy az arc torzulásához, de előidézhethet süketiséget, vakságot, sántaságot stb.

A mai Katolikus Egyház egyik alaptétele a bűnök bocsánata. Origenésszel ellentétben, aki a megbocsátást a tisztító tűz után véli megvalósulni, a mai Egyház elfogadja a gyónás után a bűntől való feloldozást. Amennyire jövedelmező az Egyház számára ez a procedura, épp annyira káros a jó erkölcs szempontjából.

Mivel a feloldozást csak az Egyház papjai vihetik végbe, ezért állítják, hogy üdvözülni csak az Egyházon keresztül lehet. Ennek a gyónás általi bűntől való feloldozásnak van egy nagy buktatója. Mivel a feloldozásnak előfeltétele az igazi megbánás, mert ellenkező esetben nagyon becsúszhat a cselekedet volna, és mivel csak Isten képes az ember „szívébe” látni, így ember részéről ellenőrizhetetlen az igazi megbánás. Az nem kifogás, hogy a hamis megbánó majd Isten előtt fog elszámolni, mert az ilyen hamisságra vetemedett egyén a feloldás után megszabadul a tehertől, de újabb bűnök elkövetésére lesz hajlamos. Ha ellenben nincs feloldozva, akkor a bűnössége visszatükröződik az ábrázatán, lehetőséget adva környezetének, hogy elkerülje. Úgy látszik, hogy a katolikus Egyház nem értette meg Luther igazi mondanivalóját a bűnbocsátó cédulákkal kapcsolatban.

¹⁰⁴³ „Si enim ad imaginem Dei factus homo, contra naturam intuens imaginem diaboli per peccatum similis eius effectus est: multo magis intuens imaginem Dei, ad cuius similitudinem factus est á Deo, per uerbum et virtutem eius recipiet formam illam, que data ei fuerat per naturam. Sed nemo desperet videns similitudinem suam magis esse cum diabolo quam cum Deo, posse se iterum recuperare formam imaginis Dei, quia non venit Salvator vocare iustos, sed peccatores in poenitentiam. Mattheus publicanus erat, et utique imago eius diabolo similis erat, sed veniens ad imaginem Dei Dominum et Salvatorem nostrum, et sequens eam, transformatus est ad similitudinem imaginis Dei. Iacobus Zebedaei filius, et Iohannes frater eius piscatores erant, et homines sine literis, qui utique tunc magis ad imaginem diaboli similitudinem ferebant, sed sequentes et isti imaginem Dei, similes facti sunt ei, sicut ceteri Apostoli.” (Uo. 7.)

¹⁰⁴⁴ „Sit in ingressu tuo simplicitas, in incessu honestas, nihil dedecoris, nihil lasciviae, nihil petulantiae, nihil insolentiae, nihil levitatis in incessu tuo adpareat. Animus enim in gestu corporis adparet, gestus signum est mentis.” (Schumann, 1713. 5.)

Az alábbi könyvben Erazmusz vért izzadva megpróbálta Origenészt a katolikus udvar számára szalonképessé tenni, de a végén mégis rásütötték az eretnek bélyeget. Origenesz még tudatában volt annak, hogy az Evangélium és az egész Bibliának nevezett írás csupa szimbolikus elemeket tartalmaz és nem anyagilag, hanem szellemileg értelmezhető. Jól tükrözi ezt a felfogást a következő mondat egy régi latin értelmező szótárból: „Verbigena Christus de verbo Dei natus. – Az igelényegű Krisztus az Isten igéjéből (szavából, tanításából) született.”¹⁰⁴⁵

Az elvont gondolkodásra képtelen érzéki ember csak úgy ért meg valamit a tanításból, ha az konkrét tapintható testközelbe kerül tanító mesék formájában. A veszély ott van, amikor ezekre a tanító mesékre ráfognak, hogy szentírások. Képzeljük el, ha a mesékre is ráfognánk, hogy igaz megtörtént követendő dolgok, és a gyerekünk egyszer csak elkezdené a póni lovat parázssal etetni, vagy a macskát lekasabolni, mivel úgy gondolná, hogy az csak egy átváltozott boszorkány. A következő idézetekből rájövünk, hogy ugyanilyen helyzetbe került a tudatlan ember a történelem folyamán a szent szövegek rosszul értelmezése miatt.

„Az Isten olyan nevet adott a Megváltónak, ami minden nevek felett való, ő Jézus Krisztus... De honnan ez a név, ami minden név felett áll, ugyanis sok generáción keresztül senki sem viselte ezt a nevet. A Mózes által írt Teremtés könyvében Ábrahám és a leszármazottai közt sok igaz embert találunk, de egy sem érdemelte ki a Jézus nevet... Hanem a Jézus nevet az Exodusból találjuk meg: és meg akarom világítani, hogy kit neveztek először Jézusnak. Azt írja, hogy jött Amalek és megtámadta Izraelt, és mondá Mózes Jézusnak (Josua) Raphadomban [ekkor jelenik meg először a Jézus név]: Válassz ki erős embereket Izrael minden fiai közül és holnap menj ki és harcolj Amalek ellen.”¹⁰⁴⁶

Amint látjuk, itt Józsuét, Mózes utódját egyenesen Jézusnak nevezi.

Aztán ezt a mondatot találjuk: „Összejöttek a föld királyai, a szenátus együtt a néppel és a Római vezetőkkel, hogy eltöröljék a Jézus nevét Izraellel együtt.”¹⁰⁴⁷

Itt egyértelműen látszik, hogy az említett nép nem Krisztus ellen hadakozik, hanem a Jézus név ellen. Ez pedig megtörtént konkrét esemény a 15. századi Rómában.¹⁰⁴⁸

A következő könyvben olvassuk: „Szent Bernardinus a saját kezével a Bolognai bíborshoz írott levelében azt panaszolja, hogy mialatt ő sok izzadtság árán próbálja terjeszteni Itália szerte az Úr Jézus nevét, ahogy illendő, a vallási vezetők és a nép meghurcolják és eretnekséggel vádolják. Sőt a felizgatott nép elégeti a Jézust ábrázoló képeket és lerombolja a szobraikat.”¹⁰⁴⁹

Mindebből csak arra lehet következtetni, hogy a Krisztusnak csak a 15. században adták a Jézus nevet, és ekkor írták meg a Jézus történetét.

Pál apostol tanításából: „Mivel a nagy házban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fa és agyag edények is: azt mondjuk, hogy az erős férfiaknak erős eledelt adunk, azoknak ugyanis akikről az Apostol (Pál) azt mondja: a tökéleteseknek szilárd (valódi) eledel jár, amiből

¹⁰⁴⁵ Altensteig, 1509. Fo. X.

¹⁰⁴⁶ „Donavit Deus nomen quod est super omne nomen Domino et Salvatori nostro Iesu Christo... Et quia est istud nomen super omne nomen: idcirco in multis generationibus á nullo cognominatum est. Scripsit Moyses librum Genesis in quo legimus Abraham et eos qui ex eo generati sunt in quibus sunt iusti quam plurimi sed nullus ex ipsis Iesus meruit nominari... Sed iesu nomen primo invenio in Exodo: et volo intueri quando primo nomen Iesu cognominatur. Venit, inquit, Amallech et expugnabat Israel et dixit Moyses ad Iesum in Raphodim: (Haec est prima appellatio nominis Iesu.) Elige inquit, tibi viros potentes ex omnibus filij Israel et eggrederere et conflige cum Amalech crastino.” (Origenész, 1620. 286.)

¹⁰⁴⁷ „Convenerunt enim reges terre, Senatus Populusque et principes Romani, ut expugnarent nomen Iesu et Israel simul.” (Uo. 307.)

¹⁰⁴⁸ Lásd *Az Egyház tiszul ejtése* című fejezetet.

¹⁰⁴⁹ „Scripsit S. Bernardinus epistolam manu propria cuidam Reverendissimo Cardinali, Legato Bononiensi, lamentans valde et conquerens, quod cum ipse multis sudoribus Nomen Domini Jesu per totam Italiam discurens, fecisset, ut dignum erat, ab omnibus venerari, ipsi constitutiones...” (Hermann, 1700. 91.)

az Egyház építkezik, szeplő és rozsdá nélküli: azoknak viszont akik nők, gyerekek, vagy tilbuzgók közé számlálatnak, ők még tejjel táplálkoznak, vagy mint a gyengélkedők, zöldséggel.”¹⁰⁵⁰

Hogy mi a valódi eledel, az a következő passzusból kiderül:

Józsue könyve 9-10. fejezetben olvashatunk a Gibeoniták történetéről és Józsue hajmerezstő tetteiről: „Az öt gibeonita király elleni harc a még nem tökéletes ember harcát jelképezi az érzékiség ellen. Az öt király, az öt érzékszervet jelképezi, úgymint a látás, hallás, ízlés, tapintás és szaglás. Ezek mindegyikén keresztül bűnbe lehet esni. Tehát a gibeonita királyok elleni harc a testiség elleni küzdelmet jelképezi. De mit jelenthet a királyok barlangokba való menekülése? A barlangok a föld mélyén vannak, tehát az érzékszervek által táplált rossz szokások is mélyen az ember tudatában bujkálnak és nem a magasabb szellemi tevékenységet segítik, hanem a test kívánságait.”¹⁰⁵¹

„Bár te is olyan lennél, aki a kígyó fejére és a skorpióra lép, az erény összes ellenségére, legyőznéd a sárkányt és a Bazilikumot, azaz a fejedelmet, aki téged uralt és bűnben tartott. Az Evangélium nem ígéri neked a földi királyságot, hanem az égit. De ez a királyság nem kietlen és lakatlan, hanem ott vannak a bűnös lakói, rossz szellemek és bukott angyalok... Ugyanígy mondja Pál apostol: 'Nem hús és vér ellen harcolunk'.”¹⁰⁵²

Azután még ezt olvashatjuk: „Ami azt sugallja, hogy a Józsue által elkövetett dolgok csak metaforák... megölte a királyokat, akik a lelkeinkben uralkodtak, hogy többé ne uralkodjon rajtunk a bűn: miután elpusztította a bűn királyát, a lelkünk városában, hogy változzon az Isten városává, így azt mondhatjuk, hogy bennünk van Isten országa.”¹⁰⁵³

Az Isten országa valóban a lélek békessége és harmóniája.

Maga az Origenes név azt sugallja, hogy az eredeti tanítóról és tanításáról van szó. Rotterdami Erazmusz nagy műveltséggel rendelkező ember lévén, nem ölelte volna fel ezt a témát, ha nem látott volna benne igazságot. A 15–16. század a nagy felfedezések és a nagy hódítások kora is volt. A hódítás népi társadalommal és rablással egybekötött hadművelet, amit valamiképp erkölcsileg igazolni kellett. Így lett utólag kibővítvé az „öt király” története a Józsue által elkövetett vérengzésekkel, mint hódítások alkalmával követendő példa. Ezért a Józsue 10. részben 13 mondat 13 ütközetről szól, és minden mondatban különös hangsúlyt kapnak a kegyetlenkedések. Ebből látszik, hogy nem egyszerű történet, hanem kegyetlenkedésre való felbujtás, ráadá-

¹⁰⁵⁰ „Quoniam in domo magna non sunt tantummodo vasa aurea et argentea, sed et lignea et fictilia: dicimus viris quidem fortibus fortem traditum cibum, illis videlicet, de quibus Apostolus (Pavel) dicit: Perfectorum autem est solidus cibus, ex quibus ipse sibi praeparat Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid horum: eos vero quos in mulierum, vel infantum, vel proselitorum appellatione secernit, intelligimus illos esse, qui adhuc lacte indigent, aut etiam velut infirmi, ut sunt mulieres, holeribus vescuntur.” (Uo. 307.)

¹⁰⁵¹ „Etenim Gabaonitis indictum esse a quinque regibus diximus bellum, quorum figuram dixi esse in iis, qui imperfecti sunt. Isti ergo a quinque regibus impugnantur. Quinque autem reges quinque sensus corporeos indicant, visum, auditum, gustum, tactum et odoratum. Per aliquem enim horum unumquemque necesse est decidere in peccatum. Qui quinque sensus illis quinque regibus comparantur, qui Gabaonitas, id est qui carnales homines expugnant. Quod autem dicuntur in speluncas confugisse, potest hoc fortasse indicari, quia spelunca locus est in profundum terre defossus. Igitur etiam isti, quos supra diximus, sensus, cum se terrenis actibus in corpore positi demerserint, et nihil ad opus Dei, sed totum ad ministerium corporis egerint, in speluncas confugisse dicuntur.” (Uo. 310.)

¹⁰⁵² „Utinam et tu talis esses, qui poneres pedes tuos super serpentes et scorpiones, et supra omnem virtutem inimici et conculcares draconem et basilicum id est regulum qui aliquando regnavit in te et tenuit in te regnum peccati: Tibi per Evangelium non promittuntur regna terre, sed promittuntur regna caelorum. Sed haec regna non sunt vacua nec inania, habent habitatores suos peccatores et nequam spiritus, angelos refugas... Similiter tibi etiam hic Paulus denunciavit dicens: Non erit nobis pugna adversus carnem et sanguinem.” (Uo. 311.)

¹⁰⁵³ „Quasi vero haec a Josua a Josua me non sint vere gestas ... et interficit reges, qui regnabant in animabus nostris, ne ultra regnet in nobis peccatum: ut posteaquam interemerit regem peccati de civitate animae nostrae, fiat anima nostra civitas Dei et regnet in ea Deus, et dicatur ad nos, quia ecce regnum Dei intra vos est.” (Uo. 312.)

sul Isten jóváhagyásával és segítségével, aki még a napot is „megállítja”, így kedvezve Józsuének. És hogy Józsué még jobban azonosulni tudjon a csodatevő Jézussal, „ő maga állítja meg a napot”.

Ha elolvassuk Edwin Jonson tanulmányát,¹⁰⁵⁴ melyben bizonyítja, hogy az egész ókori történelmet a Bibliával együtt a reneszánsz korában írták meg, akkor rájövünk a nagy átverésre. És nem egyedül Edwin Jonson, hanem híres gondolkodók állították ezt a történelem folyamán, mint Hardouin, Newton, Morozov, Robert Baldauf, Wilhelm Kammeier stb.

¹⁰⁵⁴ Johnason, 1894.

6. A Biblia összefércelése

A Tübingeni Johannis Nauclerus krónikája a világ teremtésétől a Krisztus születésétől számított 1500-as évekig tart.¹⁰⁵⁵

Aki valamennyire jártas vallási ügyekben, az tudja, hogy a Biblia eredetileg sokkal több részből állt, mint a mai változat. De ehhez még azt is hozzá kell tenni, hogy nagyon sok olyan elemet is tartalmazott, ami az akkori ember számára, amikor a Bibliát a végleges formájába öntötték, már nem volt elfogadható. De ha az eredeti szövegekből kihagytak, elvettek, akkor könnyen megtehették, hogy más elemeket meg hozzáadtak a kor követelményeinek megfelelően. A mai kor ugyancsak megkívánná egy átfogó bibliai korrekciót.

Az említett krónika szerint az Isten jóságában és irgalmában teremtette az eget és a földet lelki és testi természetben. A teremtés koronáját embernek (homo) nevezte, mivel földből (humus) vette. Megemlíti, hogy egyes „költők” másképp mondják, úgymint, hogy az embert Prometheusz agyagból csinálta, de ez hamis állítás. Az Úr Isten az embert a paradicsomkertbe (paradisum voluptatis=a gyönyörök paradicsoma) helyezte, hogy azt őrizze és művelje. És megparancsolta neki, hogy a kert minden gyümölcséből ehetik, csak a jó és a rossz tudásának fájáról nem: ‘Amely napon abból eszel, meg fogsz halni.’ Ezután végigvonultatja Ádám előtt az állatokat, hogy nevet adjon azoknak. Amilyen nevet adott nekik Ádám, az az ő nevük. Az állatok között Ádám nem talált megfelelő segítőtársat, ezért az Isten megteremtette Ádám egyik bordájából Évát.¹⁰⁵⁶

Észre lehet venni, hogy az idő haladtával mind jobban kiszűrjük a Bibliából a kényelmetlen elemeket. Az első Biblia-fordító, tudjuk, hogy Luther Márton volt. Nála és e könyvben is ez áll: „Íme, Ádám olyanná vált, mint egy közülünk, jónak és rossznak ismerője...” Károli Gáspárnál és az utána írt Bibliákban már így: „Íme, az ember olyanná vált, mint egy közülünk...”¹⁰⁵⁷ A régi írásokban, mint ebben a most idézett könyvben, Ádám gyerekei ikerként, párosával születnek, egy fiú, egy lány: Káin–Kálmána, Abel–Delbora, és ezek össze is házasodnak (a szaporodás végett).¹⁰⁵⁸ Úgy látszik, hogy később ezt is kényelmetlennek találták. A modern Bibliákban már ezek a női nevek hiányoznak.

Szent Ágostonra hivatkozva írja, hogy Káintól származik a földi telepes társadalom, és Ábeltől a vándor égi társadalom, amelynek az igazáért (Ábel) mártírhálált halt.¹⁰⁵⁹

Egy XV. századi prédikációból: „In die veneris sancta sermo XLII: nagypénteki mise: ‘A huszonhatodik igazság ezt mondja: Ádám vétkezett a könnyörtelensége miatt, mivel látva Évát, mint pásztor nélküli juhot a farkas után menve, nem igyekezett őt visszahívni a helyes útra. Midőn látta őt éhezni és szomjazni az isteni dolgok iránt, nem etette tanítván és kielégítvén őt. Mikor látta, hogy már a pokol vendége és polgára, nem figyelmeztette őt. Midőn látta, hogy meztelen és már elveszítette az ártatlanság sálát, nem segítette vissza a helyes útra. Látván őt fogolyként az ellenség markában, nem szabadította ki őt. Ezért az Atya Isten azt mondja: Mivel Ádám semmi jelét nem tanusította az irgalmasságnak és kegyességnek Éva iránt, azt parancsolom, hogy Krisztus, aki a népe körében már mint király lett elfogadva, a császárság meg legyen tőle tagadva és a császár által legyen megfeszítetve’.”¹⁰⁶⁰

¹⁰⁵⁵ Nauclerus, 1564.

¹⁰⁵⁶ Uo. 3.

¹⁰⁵⁷ Uo. 4.

¹⁰⁵⁸ Uo.

¹⁰⁵⁹ Uo.

¹⁰⁶⁰ Vigesimo sexto iustitia dixit: Adam peccavit per crudelitatem eum, enim vidisset Evam errasse ut ovem absque pastore immo ivisse post lupum non studuit eam revocare ad caulam. Cum vidit eam famelicam et sitibundam similitudinis divine non cibavit eam docendo modum quo pervenire poterat ad saturitatem illam. Cum vidit eam iam hospitem a deo factam et civem inferni non collegit eam suis monitis. Cum vidit eam nudam et iam perdidisse stolam innocentie non ostendit ei viam recuperandi ipsam. Cum vidit eam captivam non studuit eam liberare de

Azt kell tudni, hogy az eredeti írásokban Krisztus úgy van megjelenítve, mint egy Új Ádám, vagyis arra lett elhívatva, hogy jóvátegye Ádám bűnét. Mai szóhasználatnál Krisztus nem más, mint Ádám reinkarnációja. Tehát itt azzal a koncepcióval állunk szemben, hogy egyedül Ádám a felelős mindazokért a bűnökért, ami a világban történt. Itt elég világosan látszik, hogy nem egy ártatlan almáról van szó, amit Éva megkóstolt és Ádám is evett később belőle, hanem sokkal inkább a vád Ádám ellen az, hogy ahelyett, hogy Évát visszatérítette volna a helyes útra, ő is ugyanazt az utat kezdte követni. Bár leesne már a tantusz a jámbor egyházi vezetőknél is.

Nauclerus Egesippust idézi, aki szerint Ádámot, Évát, Ábrahámot, Sárát, Izsákot és Jákobot egyazon márványsírba temették, Arbea-ba (Arábia). Mások szerint a Kálvária hegyen temették el, ahogy boldog Ambrozius írja, azon a helyen, ahol később az Úr (Jézus) keresztye áll. A világ teremtésétől kezdődően a 435. esztendőben Énossal, a Séth fiával kezdődik a Krisztusi vonal harmadik generációja (Ábel, Séth, Énos). Aztán jön Kájnán és Malalehel, Jared, Enoch, Matuzsálem, Lámek és Noe.¹⁰⁶¹

Lámek volt az első, akinek két felesége volt, ugyancsak ő ölte meg Káint és egyik fiát. Matuzsálem 969 évet élt és a Septuaginta időszámítás szerint így az özönvíz után még 14 évet élt volna. A könyv írója szerint az Isten fiai a Séth és Ábel ágán leszármazottak voltak, akik megkívánták az emberek lányait, akik a Káin ágán leszármazott lányok voltak. Tudniillik addig meg volt tiltva számukra, hogy a Káin leszármazottaival keveredjenek. A rossz vér még is megjelent a Noé családjában Kám személyében, aki tökéletesen képviseli a káini leszármazási ágot.¹⁰⁶² A Noé (akit az írások néha Jánusnak vagy Ogiginek is neveznek) három gyereke az ókori világ három kontinensén hozott létre telepeket: Sém Közel-Keleten és Ázsiában, Kám Afrikában, Jáfet pedig Európában.¹⁰⁶³ Hogy képet alkossunk magunknak arról, hogy mennyire kipallérozták a Bibliát, amíg a mai formájáig eljutott, idézek a fenti könyvből, ami ha nem is az eredeti formát tartalmazza, de mégis egy jóval korábbi formáját a mai Bibliának:

„Ekkor Noe elkezdte művelni a földet, az állatokat meg kihajtotta a legelőre. Valahogyan (amint mondják) a kecskék bakja, a Coricum Cilicie hegyekben tévelygett, ahol vadszölőre talált, amiből evett és megrészegetett, aztán hirtelen elkezdte szarvával öklelni a többi állatot. Gyanítva a (szőlőben) való virtust, Noe hozzáadta az oroszlán, disznó, bárány és majom véré, amiből első osztályú bor lett. Ezután szüretelt és használni kezdte a bort, áldozott vele és nagy lakomát tartott. A bortól megrészegetve elaludt, akár egy bárány és meztelenül feküdt a földön. Látva pedig Kám apja meztelen testét, nevetve elmondta ezt a testvéreinek. De Sem és Jafet tisztelettudó gyermekek, fogtak egy köpenyt, háttal menve és fejüket elfordítva, nehogy meglássák apjuk szeméremtestét, rádobták a köpenyt. Amikor Noe a kábulatából felébredt, a két fiát, Semet és Jafetet megáldotta, és Kámot megátkozta az utódaiban (amint Josefus megírta) imígyen: Átkozott Kánaán, szolgája legyen testvéreinek. De áldott Sem, neki szolgáljon Kánaán. Terjessze ki Isten Jafetet és lakozzék a Sem sátrában, Kánaán pedig szolgáljon nekik.”¹⁰⁶⁴

manibus inimici. Deus pater ait: pro eo que Adam nullum signum misericordie et pietatis ostendit in Evam delinquentem iubeo ut Christus qui a populo suo paulo ante tanquam verus rex honorifice susceptus est: pro cesare abnegatur et ut crucifigatur ab eodem proclametur. (Utono, 1511.)

¹⁰⁶¹ Uo. 5-6.

¹⁰⁶² Uo. 7-8.

¹⁰⁶³ Uo. 10.

¹⁰⁶⁴ “Coepit tum Noe exercere terram, et cuncta animantia admittere ad pascua. Cumque (ut aiunt) hircum caprarum in Corycum Cilicie montem misisset, labruscas ibidem invenit et comedit, de quo inebriatus, mox reliqua animantia cornibus petere coepit. Inde Noe virtutem inesse coniectans, mox labruscam, sanguine leonis, porci, agni et simiae addito inservit, ex quo labrusca in bonam vineam conversa, fructum fecit perfectum. At Noe vindemiavit, ac ad usum vino deducto, sacrificans, fecit convivium magnum. Inebriatus autem ex illo, statim tanquam agnus in soporem solutus et inhoneste nudatus iacebat. Videns autem Cham patris verenda nudata, irridendum eum fratribus nunciavit et ostendit. At Sem et Japhet filiale pietate et pudore commoti, pallium imposuerunt humeris suis, retrorsumque incedentes, verenda patris operuere, vertebant enim facies, ne patris virilia viderent. Quod cum sobrius Noe intellixisset, duobus quidem filiis Sem et Japhet felicitatem optavit, Cham vero

„Abban az időben az emberi nem három részre oszlott: szabadok, katonák és szolgák, vagy ahogy mások mondják papok, katonák és szolgák. Ahogy egyes verscsinálók állítják, Noe ezt mondta a fiainak: Sem, te imádkozol, Jafet, te őrzöl, Kám, te pedig dolgozol.”¹⁰⁶⁵

Újabb, szelídebb megfogalmazásban „Noé lerészegedése: Mialatt a fiai a gyerekekre való odafigyeléssel voltak elfoglalva, addig Noé a szabadságát a föld művelésének szentelte. Szőlőt ültetett, amit nagy odafigyeléssel gondozott: majd amikor az bő bortermést eredményezett, a jó öreg mértéken felül felhajtott és részegen elaludt. Amint ott hevert, ahogy a részegek szoktak, véletlenül kitakarta azt a testrészét, amit szégyellni szoktak. Amint ezt a serdülő Kanaán meglátta, kacagva jelentette az apjának, Kámnak, aki szemtelenül ezt elmondta a testvéreinek: akik szégyenlősebbek lévén, tartózkodóan, illedelmesen betakarták az apjukat. Amikor Noé felébredt és magához tért, megdicsérte Sem és Japhet kegyességét és nekik meg a leszármazottaiknak áldást osztott, de az unokáját, Kanaánt átokkal sújtotta, hogy a fiak is bűnhődjenek az apák gonoszságáért.”¹⁰⁶⁶

A Bibliában olvasható mesében Kanaán mint szemtanú nem szerepel, ezért igazságtalan-nak tűnhetett a rá kirótt átok. Erre viszont nagy szükség volt, mint ürügy a kanaániták kiirtására. Ha Kám a főbűnös, és az átok az apák vétkéért a fiakban bünteti, akkor Kus, Mezraim és Phuth is ugyanazt az átkot kellett volna elszenvednie, mint Kanaán. Ezért lett volna szükség a korrekcióra (amire a Bibliában nem került sor). Ha viszont ezt a korrekciót, amint látjuk, a 17. században akarták végrehajtani, akkor a kanaániták irtása, a jezsuiták szemszögéből, még ekkor is napirenden volt.

Ki lehetett az a Kainan, aki a Mózes könyvében nem szerepel, csak Lukácsnál jelenik meg?

„Az hogy az ifj. Kainan Árpaxádtól származik, nagy vitát váltott ki a kronológusok között, mert míg Lukácsnál és a hetven bibliamagyarázónál ez áll, addig a zsidó kódexekből és a Vulgatából hiányzik. De mi inkább a szentlélek, mint az emberek segítségével, inkább a csendjéből tagadottat szeretjük hallani.”¹⁰⁶⁷

A Vulgatában: „Árpaxád nemzette Salet, akitől Héber származott.”¹⁰⁶⁸ – Vagyis Kainan nem szerepel, mint Árpaxád fia.

Lukács 3,23: „És maga Jézus a kezdetnél volt harminc évesen, ahogy állítják, József fia, aki Helié, aki Mathaé, aki Lévié... 34. aki Jákobé, aki Izsáké, aki Ábrahámé, aki Táreé, aki Nákoré, aki Sarugé, aki Ragaié, aki Phaleg, aki Héberé, aki Salé, aki Kainané, aki Árpaxádé, aki Semé, aki Noéé, aki Lámeké.”¹⁰⁶⁹

in eius prole maledixit, (ut Josephus refert) abdicavit atque expulit, imprecans ait: Maledictus Chanaan, servus erit fratribus suis. Sed benedictus Sem, sit Chanaan servus eius. Dilatet Deus Japhet, et habitatet tabernaculis Sem, sit Chanaan servus illius.” (Uo. 11-12.)

¹⁰⁶⁵ „Hoc tempore divisum est genus humanum in tria: in liberos, in milites, in servos, vel ut alij volunt, in sacerdotes, in milites, et servos. Unde quidam versificator in persona Noe ad filios sic ait: Sem-tu supplex ora, Japhet-tu praetere, Cham-tu que labora.” (Uo. 12.)

¹⁰⁶⁶ „Noemus inebriatur: Interea dum eius filii liberis operam dabant, Noemus colendis agris vacabat impensius. Tum plantaverat vitem, eamque omni industriam curabat: haec cum dedisset generosissimum vinum, id hausit bonus senex tam merum, atque copiosum ut crapulam edormire cogeretur. In ea dum aestuat, ut solent ebrei, detexit imprudens, quod natura pudorque celant. Quod cum vidisset Chanaan iam adultus, cum risu denunciavit parenti suo Chamo, hic fratribus petulanter indicavit: qui pudentiores verecunde et officiose cooperuerunt patrem. Is autem evigilans, ac redditus sibi, Semi et Japhetique pietate collaudatam, iis eorumque posteris bene precatus est: Chanaan nepotem suum maledictione perculit, et in filio quoque nocente, acerbissime parentem mulctavit reum.” (Briet, 1696. 26.)

¹⁰⁶⁷ „Jam vero ex Arpaxado Cainan junior extitit, de quo magnae inter Chronologos lites, dum qui prostat apud Lucam et septuaginta interpretes, ex Haebreis codicibus, et Vulgatam expungitur. Sed nos aientem Spiritum sanctum, quam homines, ex eius silentio negantem confidentes partem, audire malumus.” (Uo.)

¹⁰⁶⁸ „At vero Arpaxad genuit Sale, de quo ortus est Heber.”

¹⁰⁶⁹ „Et ipse Jesus erat incipiens, quasi annorum triginta, ut putabatur, filius Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Mathat, qui fuit Levi... 34. qui fuit Jacob, qui fuit Isac, qui fuit Abraham, qui fuit Tare, qui fuit Nachor, qui fuit Sarug, qui fuit Ragai, qui fuit Phaleg, qui fuit Heber, qui fuit Sale, qui fuit Cainan, qui fuit Arpaxad, qui fuit Sem, qui fuit Noe, qui fuit Lamech.”

Úgy néz ki, hogy a jezsuiták már a 17. században próbáltak korrekciókat eszközölni a Bibliában. Nincs kizárva, hogy újra fognak próbálkozni.

Ha átgondoljuk a történelem eseményeit, meghatározhatjuk azt az időszakot, amikor a bibliai írások keletkeztek. Az kétségtelen, hogy a teremtés és az özönvíz legendáját a sumér írásokból kompilálták, de a Noé átkát abban az időben találták ki, amikor a Bibliát összefércelték. Ez a periódus nem más, mint a keresztes hadjáratok ideje. Ebben az időben a Közel-Keleten a nép pontosan abban a formában oszlott meg, ahogy az a Noé áldásában és átkában áll. A Sém leszármazottai voltak a papok, az európai keresztesek a katonák, a kanaánita őslakosság a szolgák.

„Sanchuniaton vagy a Berytiai Sanchoniato, nem más, mint három föníciai nyelven írt mű állítólagos szerzője, melyeknek eredeti példányai eltűntek.”¹⁰⁷⁰

Hunyadi Ferencnél olvassuk: „Sanchuniaton föníciai író, ki a zsidók történelmét megírta. Az ihletet egy Jerubál nevű paptól kapta, akit a Jehova papjának tartott. (Itt köszön vissza Jeromos, aki a Pentateuch fordításánál a tanácsokat egy zsidó embertől kapta, saját bevallása szerint).”¹⁰⁷¹

„Szokás volt a régieknél, hogy mikor valami közönséges veszedelem vagy nyomorúság volna, azok, akik a városnak, vagy Nemzetnek fejei voltak, a legkedvesebbet gyermekeik közül megölésre kiadták, a mindeneken való közönséges csapásért váltságnak árul a kártevő boszszúálló angyaloknak (ördögöknek). Az így kiadottak pedig sok titkos ceremóniákkal ölettek meg... Sok tudós ezekben keresi azt, amit Mózes ír a Világ teremtéséről, noha egészen elrontva és sok homályosságba bépólyálva.”¹⁰⁷²

„És így Sanchuniaton ki a feljebb valók szerint Gedeon idejében élt.”¹⁰⁷³ (I. e. 1140 körül).

Udinei János (Johan de Utino) Bibliájában írja : „4v. A tűzimádó káldeaiak feláldozzák Tare elsőszülöttét, sőt Ábrámot is a tűzbe vetik, de Isten megmenti. Áránt, Tare legkisebb fiát megfojtják és elégetik, mivel nem akar a tűzistennek áldozni. Ezután Tare kimegy Káldeából Hur (Ur) városából, Ábrahámval, Száraival, Lóttal és ennek feleségével, és Haranba (Szíria) költözik, mivel nem tudja elviselni azt, hogy Hurban gyerekeket áldoznak a Tűzistennek. Tare halála után Ábrám Lóttal Kanaánba vándorol.”¹⁰⁷⁴ Látszik, hogy Ábrahám családja a déli népek elől menekül észak felé.

„Ezt az Áránt, Tare fiát, Ábrahám testvérét a káldeaiak a káldeai Hur- (Ur)-ban megfojtották, mivel nem akart áldozni a Tűzistennek. Ennek a lányát Melkát testvére, Náchor vette feleségül, másik lányát, Yeszkát vagyis Szárát, Ábrahám vette feleségül [...] Ezt a Yescat, vagyis Szárát Ábrahám vette feleségül”¹⁰⁷⁵

Sárát tehát két névvel jelöli: a Szára hajaz a magyar száraz szóra, a Yesca pedig hajaz a román iasca (jászká)=tapló szóra, és mindkettő utal a Sára meddőségére.

„Ki (Ábrahám) miután megölte az öt királyt, akik fogva tartották Lótót, kiszabadította Lótót és visszavette a zsákmányt, majd Melchizedekhez járult, ki Salem királya és papja volt, neki adta a zsákmány tizedét, a többi az övéi között szétosztotta. A zsidók azt mondják, hogy Melchizedek nem más, mint Szem, a Noé elsőszülött fia, aki még Ábrahám és Izsák idejében is élt,

¹⁰⁷⁰ Sanchuniathon also known as Sanchoniatho the Berytian, is the purported Phoenician author of three lost works originally written in the Phoenician language... (<https://en.wikipedia.org/wiki/Sanchuniathon>.)

¹⁰⁷¹ Hunyady, 1794. 1.

¹⁰⁷² Uo. 8.

¹⁰⁷³ Uo. 10.

¹⁰⁷⁴ [Korai Biblia](#).

¹⁰⁷⁵ "Istum Aram filium Thare et fratrem Abrahe Caldei in Hur Caldeorum, in Igne suffocaverunt quia Ignem adorare pro Deo nolebat. Cuius filiam Melcham Nachor frater duxit uxorem, et aliam filiam eius Yescam sive Saram Abraha in uxorem duxit... Istam Yescam sive Saray filiam Aram Abraham duxit uxorem. (Uo.)

és ennek Noétól Áronig minden elsőszülötte pap volt, kik ünnepekkor és áldozásokkor áldást osztottak.”¹⁰⁷⁶

A Vulgátából: Genesis cap. XI. 31. „Ki vitte Tára a fiát, Lótót Árán fiát, ezeknek gyerekeit, a menyét Száráit, Ábrahám feleségét, a káldeai Úrból a Kanaán földre, Háránba érkezve ott letelepedtek.”¹⁰⁷⁷

„De Melkizedek Sálem királya kenyeret és bort hozott, mivel a magasságos Isten papja volt, megáldotta őket és ezt mondta: Áldott legyen Ábrahám a magasságos Istentől, aki az Eget és a Földet teremtette, és áldott legyen az Isten, ki kezébe adta az ellenségedet. És tizedet adott neki mindenből.”¹⁰⁷⁸

Genesis cap. XXV. 5. „Ábrahám átadta Izsáknak minden vagyonát.” 6. „Megajándékozta az ágyasainak gyerekeit és még életében eltávolította őket a fiától, Izsáktól és a keleti területekre küldte őket.”¹⁰⁷⁹

Úgy néz ki, hogy ez volt az első kísérlet a különböző nemzetek keverésére és integrálására, de amint látjuk, kudarcba fulladt.

Genesis cap. XXXIX. 1. „Tehát Józsefet elvitték Egyiptomba, ahol megvásárolta őt Putifár, a faraó eunuchja, a hadsereg egyiptomi vezére, az izmaelitáktól.”¹⁰⁸⁰

De ha Putifár eunuch volt, hogy lehetett neki felesége, aki miatt József börtönbe kerül? A Károli Gáspár Bibliájában nem ír eunuchot. Az Udinei János Bibliájában ez áll: „30 denariis est vendutus et in egiptum potatus Putifari principi emithorum faraonis iterum est vendutus Gen 31 cap.”¹⁰⁸¹ A Genesis 31. fejezetben viszont még nincs szó Józsefről, tehát az a Biblia, amire Udinei János itt utal, az valami másféle Biblia. Valószínű, hogy aki a Vulgátát kéziratokból kompilálta, az „emithorum faraonis=a faraó bevásárlója” helyett „eunuchus faraonis”-t ír.

Sokan megkérdőjelezik a nagy Kazár birodalom létét. És sokan nagy tévedésben vannak, amikor azt feltételezik, hogy az jiddis nyelvet az Ázsiából származó kazárok fejlesztették ki. Egy németül tudó ember számára a jiddis szinte teljesen érthető, ami azt jelenti, hogy csakis német területen jöhetett létre. Ez nem más volt, mint kereskedők által Nyugat-Európában kifejlesztett lingua franca. De szinte bizonyos, hogy a német irodalmi nyelvet, az úgynevezett „hoch deutschot” is „zsidók” fejlesztették ki.

Amikor azt írom, hogy zsidók, ezalatt kereskedők és bankárok által finanszírozott írástudókat értek. A középkori Európában az a társadalmi elit, aki nem tudott azonosulni a vallási dogmákkal, ha nem akarta, hogy eretnekként a máglyán végezze, akkor felvette a zsidó vallást. Ezeknek minden elnyomás ellenére elég nagy mozgásterük volt, hogy prosperáljanak. Tudni való, hogy német területen rengeteg dialektus létezik, és ezek annyira elütnek egymástól, hogy nem is lehetne őket ugyanazon név (német) alatt említeni. Így a német egység is annak a „zsidó” (kereskedő, bankár, vállalkozó, irodalmár, média szakember) rétegnek köszönhető, amelyek

¹⁰⁷⁶ "Qui tum de occisione 5 regum qui Loth ceperant, Loth et spoliis liberatos venisset a Melchisedech rege et sacerdote Salem, decimas spoliis accipiente honoratus fuisse, omnia spolia sumtis suis demisit. Hunc Melchisedech dicunt hebrei, fuisse Sem filium Noe primogenitus et vixisse usque ad tempora Abraham et Isaac et dicunt omnes primo genitos a Noe usque ad Aaron sacerdotes fuisse qui in conviviis et oblationibus perpetuo benedicebant et omnia primogenita eius dabant. (Uo.)

¹⁰⁷⁷ Tulit itaque Thare Abraam filium suum et Lot filium Aran, filium filii sui et Sarai nurum suam uxorem Abram filii sui et eduxit eos de Ur Chaldeorum, ut irent in terram Chanaan, veneruntque usque Haran, et habitaverunt ibi. (Hieronymus, 1716. 1.)

¹⁰⁷⁸ At vero Melchisedech rex Salem proferens panem et vinum, erat enim sacerdos Dei altissimi, benedixit ei et ait: Benedictus Abram Deo excelso, qui creavit celum et terram: et benedictus Deus excelso quo protegente, hostes in manibus tuis sunt. Et dedit ei decimas ex omnibus. (Uo. 3.)

¹⁰⁷⁹ 5. Deditque Abraham cuncta quae posederat Isaac: 6. filiis autem concubinarum largitus est munera, et separavit eos ab Isaac filio suo, dum adhuc ipse viveret, ad plagam orientalem. (Uo. 10.)

¹⁰⁸⁰ Igitur Joseph ductus est in Aegyptum, emitque eum Putifar eunuchus Pharaonis, princeps exercitus vir Aegyptus de manu de manu Ismaelitarum á quibus perductus erat. (Uo. 34.)

¹⁰⁸¹ Korai Biblia. 7v.

előbb kifejlesztette az jiddis nyelvet, majd a „hoch deutscho”. Ahogy a németalföldi mesteremberek a XVIII. századtól elkezdtek kelet felé vándorolni (drang nach Osten), ezekkel egy időben az úgynevezett németországi zsidók is, víve magukkal a jiddis nyelvet. A németek elég nagy kolóniát hoztak létre a Volga környékén. A zsidók Galícia környékén telepedtek meg, amely hely ideális volt kereskedelem szempontjából Kelet- és Nyugat-Európa között. A XIX. században ezek jöttek a Kárpát-medencébe és nem a kazárok. Ugyanezek vándoroltak a Közel-Keletre Izrael állam megalakulása után. Minden olyan történelmi állítás, ami az ezredforduló előttre vonatkozik, légből kapott bizonyíthatatlan mese.

Tudnivaló, hogy a protestantizmus pontosan akkor jelenik meg, amikor az evangéliumokhoz csatolják a Pentateuchot, és megjelenik nemzeti nyelveken a Biblia, az Ó- és az Újtestamentum néven. A protestánsok egyik vádpontja a katolikus egyház iránt az volt, hogy nem közölték a néppel az „igazságot”, vagyis az Ótestamentum „igazságát”. Ahogy manapság a „magyar őstörténet” megismerése után gomba módra jelennek meg az ősmagyar nevek, ugyanúgy a protestánsok, akik az „igazságot” az Ótestamentumban vélték megtalálni, gyerekeiknek inkább bibliai neveket kezdtek adni. Vagyis ez nem volt egy kimondott magyar jelenség. A Salamonok, Jákobok, Simonok, Sámuelek, Dávidok stb., minden európai nemzetnél fellelhetők.

A magyar krónikákat írhatták a 13-14. században, de ahogy a legtöbb történelmi írást a XVI. században hamisítottak, jezsuita szóhasználatban expurgáltak, így a magyar krónikákat is.

Ezt a Biblioteca Apostolica Vaticana által digitalizált **Korai Biblia** című,¹⁰⁸² a történelemnek szánt írást a reneszánsz korában írták, német papok, magyarok részére. Az írást Mátyás király koronázásakor fejezték be, 1458-ban. Mint bármelyik korabeli történetírás, ez is a teremtéssel kezdődik. Habár a szerző feltünteti a bibliai fejezeteket, ahonnan idéz, azonban az idézetek nem mindig vágnak össze a mai Bibliában talált írásokkal.

Ábel halála után Ádám megesküszik, hogy többet nem fogja „ismerni” a feleségét, de aztán az Angyal megtöri ezt az esküt azzal a céllal, hogy meglegyen Krisztusnak, Isten fiának a leshármazási ága. Így ismét ismerte Ádám Évát, és megszületett Sét. Ezután Káinon és Sétén kívül még született Ádámnak 30 fia és 30 lánya. Egész az özönvízig nem esett eső, nem volt tél, a földet csak a pára öntözte, az emberek nem ettek húst és nem ittak bort.

¹⁰⁸² http://digi.vatlib.it/view/MSS_Ott.lat.479.

Káin irigységből, mivel az Ábel áldozata kedvesebb volt Isten előtt az övéénél, megöli Ábelt hét késszúrással. Ezért hétszeresen kell bűnhődnie annak, aki megöli Káint. Lámech nyíllal öli meg Kaint a bokrok közt, így 77-szer kell bűnhődnie annak, aki őt megöli. A mai Bibliában azt olvassuk, hogy „ifjat öltém, mert megütött”, itt mintha nem Káinról lenne szó. Az iromány szerzője, tudva, hogy a magyar mondákban a 7-es szám nagyon gyakori, így a hitelesség kedvéért számtalanszor használja ezt a számot, nemcsak a bibliai idézetekben, de a magyar történelmi írásokban is.

Itt nem azt írja, hogy Istennek voltak fiai, akik lejöttek az égből, hanem a Séth leszármazottait nevezi Isten fiainak, a Káinét pedig az ember fiainak és leányainak: „Malalech élt 894 évet és nemzett fiakat és lányokat... akik óriások voltak, a Séth leszármazottai, akiket Isten fiainak neveztek, akik megszerették a Kain szép lányait és így gonoszokká kezdtek válni.”¹⁰⁸³

Továbbá azt olvassuk, hogy Noé közvetlen halála előtt átkozza meg Kánaánt: „Noé haldokolván megátkozta Kánaánt Káin személye miatt, másik két fiát, Sémét és Jáfetet megáldván meghala.”¹⁰⁸⁴

Azt is megokolja, hogy miért nem Kámot átkozta meg, hát azért, mivel előzőleg Isten megáldotta Kámot, így ezt ő nem írhatta felül. Az érvelés okos, csak azt felejt el, hogy amit Isten megáld, az hogy fordulhat rosszra? Lehet épp e kérdés elkerülése végett hagyták ki a mai Bibliából ezt az okos érvelést.

„A világ teremtésétől való 4199. évben a Róma alapításától eltelt 714. évben megszületett Krisztus Betlehemben Szűz Máriától. A 13. napon eljöttek a keleti mágusok Jeruzsálembe és Betlehembe, ajándékokat hozva magukkal. Ugyanebben az évben az Angyal figyelmeztetésére, József elszaladt a fiával Egyiptomba, ahol lerombolta a bálványokat... Nem maradt templom, ahol ne rombolták volna le az összes bálványt, ugyanúgy, ahogy annak idején nem volt ház, ahol az egyiptomi gyermekek ne haltak volna meg.”¹⁰⁸⁵

Ugye Jézus még beszélni sem tudott, de József már a legvadabb módszerrel terjesztette a vallását. Sokkal valószínűbb azonban, hogy az itt leírtak csak a katar üldözések és rombolások visszavetítése a régi múltba. Tudnivaló, hogy a Septuaginta Bibliában a teremtés 300 évvel hamarabb kezdődik, mint a Vulgátában. Ha ezt a 300 évet hozzáadjuk a 4199-hez, a 4500 közelébe jutunk. Idővel, amint tudjuk, a Krisztus születését áttették az 5500-as évre. Mivel az időskálán Krisztus születése egy történelmi szimmetria központ, ahonnan az éveket pozitív és negatív (Kr. e. és Kr. u.) irányba számolták, tehát ha Kr. e.-re betoldottak 1000 évet, így szükségesnek látták ugyanannyi év betoldását Kr. u.-ra. Ezért találjuk ugyanazokat a keresztény üldözéseket a III–IV. században és a XIII–XIV. században is.

Megjegyzendő, hogy a Keresztény tanok hirdetése ebben az írásban is, akárcsak az Anjou legendáriumban, nem Jézus születésével kezdődik, hanem egy szent asszonnyal.¹⁰⁸⁶

Ez esetben Sibillát ír, aki az írás szerint Julius Caesar idejében tevékenykedett. Ugyanezt láthatjuk az Anjou legendárium képein, ahol ugyancsak egy Szent Asszonnyal kezdődik a „legenda”. Az írást később csatolták a képekhez, ezért is nem mindig fedik a mondanivalót. Amikor még nem sokan tudtak olvasni, a történeteket képekben mesélték el. Ezért minél régebbi egy templom, annál több benne a kép.

¹⁰⁸³ „Iste Malalech vivit 894 annos et genuit filios et filias... qui fuerunt gigantes ex filiis Seth qui filij Dei vocabant et ex filiabus Chaini que erant pulkchri et filij Seth conversi sint ad mala.” (Uo.)

¹⁰⁸⁴ „Noe moriens Chanaan filius Cham per persona Cham maledicens et alijs filijs suis duobus Sem et Jafet benedicens vitam terminavit.” (Uo.)

¹⁰⁸⁵ „Anno a creatione mundi 4199 et anno ab urbe rome condita 714 Christus dei filius de virgine maria in Bethlehem inde nascitus est. Et 13 die a natavitas eius magi de oriente venerunt Jerusalem in Bethlehem et muneribus adoraverunt eum. Et eodem anno a monitione angeli fugit Josef cum eo et misce eum in Egipto quo ingrediente Egiptum coruerunt idola egipti ... non fuit templum in Egipto in quo non corruerunt idolum sicut in exitu filiorum de Egipto non fuit domo in quo non iacet progenitus mortuus.” (Uo. 21v-22r.)

¹⁰⁸⁶ Lásd a *Nagyboldogasszonytól Máriáig* és az *Egy érdekes üdvtörténet* c. fejezetet.

Az írás nagyfokú terjedése alkalmával (XIII–XIV. század) versengés alakult ki a két irányzat között, tudniillik a vallás képek (és szobrok) általi terjesztése, és az írás általi terjesztése között. Persze hogy nagy pénzek forogtak kockán. Így indult el egyfelől a képrombolás (képek és a bálványszobrok lerombolása), másfelől a könyv- és könyvtárégetés. Ezen események is mind vissza lettek tolva a XIV. századból a IV. századba.

Indulnak a pápák. Anno 34. Szent Péter elfoglalja Jeruzsálemben a főpapi katedrát, ahol 4 évet ül. Innen Antiochiába megy, ahol 7 évet marad, aztán Rómába, ahol 24 évet él.¹⁰⁸⁷

Párhuzamosan képeket látunk a pápákról és a császárokról. A császárokon korona, a pápákon hármaskorona (triara; ara=oltalom, védelem, védőlemez; triara=hármaskorona védelem).

Csak azt nem tudom, hogy miért nevezik a mai pápai süveget tiarának, és miért ugyanolyan, mint azoké a papoké, akik Jézust megfeszítették?

Annanásnak és Kajafásnak ugyanaz a süvege, mint a mai pápáknak.¹⁰⁸⁸

Ha elolvassuk az eretnekek elleni hadjáratot a XII–XIII. században, rájövünk, hogy óriási visszarendeződés történt a keresztény vallás terén, de ugyanakkor úgy tűnik, hogy ezer évet betoldottak a történelembe. Németországban van most egy vallási irányzat, Gabriele nevű prófétánő vezetése alatt, akik öskeresztényeknek nevezik magukat. Ők a Katarokat tartják a valódi keresztényeknek és magukat pedig ezek örökösének.

Ha figyelembe vesszük, hogy a Katarok 200 éven keresztül háborítatlanul gyakorolták a vallásukat, és a XII–XIII. században kezdték őket üldözni, akkor feltételezhetjük, hogy ezek voltak a valódi keresztény üldözések, és hogy a keresztény vallás valójában a mai időrend első ezredfordulója táján jelent meg.

A krisztusi tanítás lényege az ember megváltása a rabságból. Mert ugyebár az örök életnek semmi értelme, ha ezt majd rabszolgaként kell élni. De vajon melyik despota (attól függetlenül, hogy hány korona van a fején) szeretne valódi, egyenes gerincű, szabad embereket maga körül? A katarok egyik nagy bűne épp az volt, hogy szabadok voltak, és ezért nem tudtak elfogadni egy olyan despota Istenséget, mint amilyent az ótestamentumi írás kinyilatkoztat.

Az albigensek (katarok) elleni üldözésekről Otto Frisingen könyvéből olvashatunk. A földi helytartó, akárcsak az égi Úr, akit saját képmásukra képzeltek el, csak rabszolgákat tűr meg maga körül. Lássuk, hogy ír a rabszolga az urához:

„A legszentebb Atyának és Legboldogabb Ártatlan Úrnak, Isten kegyelméből az univerzális Egyház Főpásztorának: alázatos, sőt érdemtelen szolgája, P. testvér, Vallius Sarnay barát, aki nemcsak lábát csókolja, de még a lába nyomát is alázatosan csókolgatja Boldog Urának, Isten Sabaothjának (seregek urának): Szent Atya, az Ön felkérésének nem habozok eleget tenni, a hazai provinciákban az Egyház ellen fellázadt eretnekek üldözésében, és mint hajótörötteket, könyörületesen kiragadni az oroszlán szájából: kiszabadítani a fenevad kezéből.”¹⁰⁸⁹

Ez után P mester elindul 12 társával erőszakosan téríteni a katarokat, akikre számtalan hamis rágalmat zúdít. Az erőszakos térítés eredményeként, de lehet, hogy csak egyszerű ürügy kreálása végett, valaki megöli P mestert. Erre III. Ince pápa, mintha csak erre várt volna, egy hosszú dörgedelmes levél kíséretében kiküld két biztost az ügy kivizsgálására. Miután megállapítást nyert a katarok bűnössége az ügyben, a pápa elrendel egy keresztes hadjáratot a katarok ellen. Toloza (Toulouse) városában kardélre hánytak 7000 embert és felégetik a várost. Közben megbocsátásban részesítenek egy Rajmund nevű „nemes” embert, akit a gyilkosság felbujtója-

¹⁰⁸⁷ Korai Biblia. 22v-23r.

¹⁰⁸⁸ Uo. 21v-22r.

¹⁰⁸⁹ „Sanctissimo patri, et Beatissimo Domino Innocentio, Dei gratia universalis Ecclesiae summo Pontifici: humilis licet immeritus servus eius, Frater P. qualiscumque Vallium Sarnay monachus, non solum oscula pedum, sed et ipsa pedum eius vestigia humiliter deosculari Benedictus Dominus Deus Sabaoth: qui novissime diebus nostris, Sanctissimo pater, cooperante vestra solitudine non pigra, Ecclesiam suam in patribus Provinciae, inter persequentes haereticorum procellas, iam quasi penitus naufragantem, per ministrorum suorum manus, de ore leonum misericorditer eripuit: de bestiarum manibus liberavit.” (Tissier, 1669. 1.)

nak tartanak. Ugye, az Úr a legnagyobb örömét a megtért bűnösben leli. Ez elviseli a legnagyobb megaláztatást, amit egy nemes ember elszenvedhet, hogy meztelenre vetkőztetve nyilvánosan megvesszőzzék.

Ezután szabályos ostrom alá vesznek egy másik várost. A város bevétele után a népet meztelenre vetkőztették és a téli hidegben elzavarták a városból. Százötven embert a legmakacsabbakból, élve megégettek. Ennek a hadjáratnak, amely közel 20 évet tartott, az lett az eredménye, hogy az addig virágzó gazdag vidék koldusok tanyájává vált. Evés közben jön meg az étvágy. 1204-ben indította el Ince pápa azt a hírhedt keresztes hadjáratot, amely során kirabolták Bizáncot, és sok más rablást és fosztogatást véghezvittek, a „keresztény” hit terjesztése ürügyén.

A vallást mindig ürügyként használták fel hódító és rabló hadjáratokhoz. A hódítást szinte mindig egy vallásilag fanatizált, alacsonyabb erkölcsi szinten levő nép indítja egy magasabb kultúrával és gazdagsággal rendelkező nép ellen, akire rásüti, hogy hitetlen. A varázsszó a hit, amihez szorosan kapcsolódik a hűség. Ez felülír minden más pozitív erkölcsi értéket. Nem kíván semmi lelki erőfeszítést, csak vakon végre kell hajtani a felsőbb utasításokat. A mai terrorista jelenség nem más, mint ennek az ideológiának a végkifejlete.

7. Dionisius Petavius

Van egy közmondás, ami így szól: „Az vagy, amit megeszel.” Ám az ember nemcsak fizikailag táplálkozik, hanem szellemileg is. És valóban, amilyen szellemi táplálékot vesz magához az ember, olyanná válik.

Ha megnézzük a képen látható portrét, láthatjuk, hogy tökéletesen beleillik a reneszánsz-kori embertípusokba, amikor a papok a hitet még karddal védelmezték. Ez a Dionisius Petavius, aki maga is katolikus pap volt, és a Jézus társaság tagja, a világtörténelmen hagyta az ujjlenyomatát, és ez a történelmi szemlélet azóta sem változott. A XVI–XVII. század, amikor a nevezett hittudós–történész „áldásos” tevékenységét végezte, a nagy földrajzi felfedezések és egyben a nagy honfoglalások és gyarmatosítások kora volt. A történelem és vallási szemlélet ezen tevékenységeknek volt hivatott jogi és erkölcsi hátteret biztosítani. Ebben a korban történtek a legnagyobb népirtások és üldöztetések, és mind vallási alapon. *Ahhoz, hogy ezek a kegyetlenségek elfogadhatók legyenek a tömegek számára, a történelmet úgy kellett megírni, hogy abból az derüljön ki, hogy a múltban még nagyobb népirtásokra került sor.* A Bibliát meg úgy, hogy az Isten a népirtással tökéletesen egyetért, ha a kiirtandó nép nem akarja őt elfogadni, vagy elfordul tőle. Így zöld utat nyitottak az etnikai tisztogatások előtt. Egy etnikum mindig nagy szálkát jelentett a többségi nemzet számára, kivált olyankor, amikor az az etnikum magasabb kulturális nívón élt és ezért nem kívánt asszimilálódni a többségi nemzetbe. Úgy a világtörténelmet, valamint a Bibliát, ebben a korban öntötték a mai formájába, és ebben nagy szerep jutott Dionisius Petaviusnak és társainak.

A legtöbb történész, munkáiban mindig hivatkozik régebbi történészekre, úgymint Hérodotosz, Pompeius Trogus, Zonaras, Zosimos, Justinus stb. Ezen történészek munkái általában töredékekben maradtak fenn, vagy teljesen elvesztek. Ha azonban elolvassuk ezen történészek munkáit, mármint ami fennmaradt, láthatjuk, hogy egyszerű mesékről, legendákról van szó, ahol sem évszámok, sem a pontos földrajzi helyek nincsenek feltüntetve. Az uralkodók és népek nevei bizonytalanok, nincsenek szinkronban más történészek írásaival. Vegyük például Justinus írását, aki azt állította, hogy Pompejus Trogusnak (akinek írásai eltűntek) a munkáit írja le összevont formában. Itt az események Nagy Sándor apjával kezdődnek és Nagy Sándorral végződnek, de ugyanott szerepelnek a trójai háború hősei, a pun háború hősei, mintha csak egy-két generáció választotta volna el őket egymástól.

Az eredeti írásokat szinkronba kellett hozni egymással, és ugyanakkor olyan formába önteni, ami az akkori hatalmasságok érdekeinek megfelelt. Bármennyire próbálták azonban paléozni ezen írásokat, a hamisságot mindig ki lehet mutatni. Ahol két állítás szöges ellentétben áll egymással, ott legalább az egyik hamis, de a legtöbb esetben mindkettő.

A mai köztudomás szerint: „A Septuaginta a héber Biblia görög fordítása. A latin nyelvű cím jelentése: 'hetven'. (Az eredeti görög cím az ugyanezt jelentő *Hebdomékonta*.) A Septuaginta keletkezéséről azt tudjuk, hogy a Talmud (M'gilá 9a.) és az évszázadok óta közismert ún. Ariszteasz-levél szerint 70, vagy 72 zsidó tudós készítette a héber Biblia görög fordítását az egyiptomi Pharosz szigetén, Alexandria szomszédságában, II. Ptolemaiosz Philadelphosz (i. e. 285–246) utasítására. A király udvarába rendelt hetvenkét nagyhírű tudóst Jeruzsálemből, hogy elkészíttesse velük a Tóra tökéletes görög fordítását. Bár a rabbik egymástól teljesen elkülönítve dolgoztak, a munkájuk végeztével összehasonlított görög szövegek egymással azonosak voltak.”¹⁰⁹⁰

Kedrénosznál a 72-es szám már nem a fordítók számát jelöli, hanem a napok számát, amennyi idő alatt történt a fordítás.¹⁰⁹¹ Ebből látszik, hogy hiteltelen a történet. Itt is ugyanolyan legendával állunk szemben, mint a Krisztus halotti leple, ami mikor torinói, mikor edesszai.

Justinus ezt írta: „Tehát a zsidók származási helye Damascena, Szíria nemes városa, ahol Szemirami királynő leszármazottai uralkodtak. A város neve Damaszkusz királytól származik, kinek tiszteletére a szíriaiak templomot emeltek, ahol a legszentebb vallást gyakorolták. Damaszkusz után Azelus, ez után Adores, Ábrahám és Israhel királyok következtek. De Israhel abban a szerencsés helyzetben volt, hogy 10 fia született. Így a nép tíz törzsre oszlott, akik Juda után mind ezt a nevet kapták. A testvérek között József volt a legfiatalabb. Mivel nagyon tehetséges volt, ezért a testvérei irigységük miatt eladták őt vándorkereskedőknek, akik továbbadták őt Egyiptomba. Ő nemcsak nagyon bölcs volt, de álomfejtő is. Nem volt sem emberi, sem isteni dolog, ami rejtve maradt volna előtte. Az egyiptomi fáraónak megjövendölte a hét évi száraz éveket és azt is, hogy hogyan lehet elkerülni az éhséget. Nagy tapasztalattal rendelkezett, amit nem embertől, hanem az Istentől kapott. Az ő fia Mózes volt, aki örökölte a tudományát. De ebben az időben, Egyiptomban, különböző betegségek kezdtek terjedni: úgymint a rüh, bélpoklosság, pestis. Erre a vezér (Mózes) elrendelte az exodust, magukkal víve az elloptott szent tárgyat. Az egyiptomi katonaság utánuk eredt, ezen szent tárgyat visszaszerezendő, de a vihar megakadályozta őket ebben. Így Mózes vissza akarván térni Damascénába, a régi hazájába, elfoglalta a Sínai-hegyet, miután hét napig étlen-szomjan bolyongtak az Arab-sivatagban. Mivel ez a hetedik nap szombatra esett, ezért a szombatot a következő századokban ünnepelték, mivel ekkor ért véget az éhezés.”¹⁰⁹²

¹⁰⁹⁰ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Biblia-ford%C3%ADt%C3%A1s>.

¹⁰⁹¹ „Anno mundi V CIO CCXI, regnum Alexandriae et Aegypti Ptolemeus Philadelphus, gessitque id annos XXXVIII. Hic sacras litteras, sed et reliquos Chaldaicos, Aegyptiacos, Romanos aliisque linguis scriptos libros, opera doctissimorum Ebreorum in Graecum sermonem transcripsit, libros numero ad CCCIOOO: eosque in sua Alexandrina biblioteca reposuit. Ebraicorum librorum translatio *diebus omnino LXXII* absoluta est.” (Cedrenus, 1833. 289.)

¹⁰⁹² „Namque Judaeis origo Damascena, Siria nobilissima civitas: unde et Assiris regibus genus, ex regina Semi-rami fuit. Nomen urbi a Damasco rege inditum: in cuius honorem Sirii sepulcrum Arathis uxoris eius pro templo coluere, deamque exinde sanctissime religionis habent. Post Damascum Azelus, mox ejus Adores, et Abraham, et Israhel reges fuere. Sed Israhel felix decem filiorum proventus majoribus suis clariorem fecit. Itaque populum, in decem regna divisum, filiis tradidit, omnesque ex nomine Judae, qui post divisionem decesserat, Judaeos appellavit, colique ejus memoriam ab omnibus jussit, cuius portio omnibus accesserat. Minimus inter fratres Josef fuit: cuius excelens ingenium veriti fratres, clam interceptum peregrinis mercatoribus vendiderunt. A quibus deportatus in Aegyptum cum magicas ibi artes solerti ingenio percepisset, brevi ipsi regi percarus fuit. Nam prodigiorum sagacissimus erat, et somniorum primus intelligentiam condidit: nihique divini juris humanique ei incognitum videbatur: adeo ut etiam sterilitatem agrorum ante multos annos providerit: perissetque omnis Aegyptus fame, nisi monitu ejus rex edicto servari per multos annos fruges jussisset: tantaque experimenta ejus fuerunt, ut non ab homine, sed a Deo responsa dari viderentur. Filius ejus Moses fuit, quem praeter paternae scientiae hereditatem,

Ez a verzió teljesen nélkülözi a csodákat, amelyek a Bibliában fellelhetők. Mózes nem csapkodja botjával a Nílust, hogy az vérré változzon. Különben ma már tudjuk, hogy a Nílus vize bizonyos időközökben Mózes nélkül is vörös színűre vált. Szó sincs arról, hogy a fáraó visszatartaná a zsidó népet, vagy hogy 430 évig szolgátságban lettek volna Egyiptomban. Hisz itt Mózes Józsefnek a fia. A szent tárgy, amit elloptak, nem biztos, hogy arany volt, lehetett az szent irat is. Persze ez sem valami dicséretes dolog, azonban egy legendában nem kell mindent szó szerint venni. Hogy bizonyos titkos tudást magukkal vittek, ami írott formában is megvolt, az lehetséges. Itt nem esik szó a csecsemőket gyilkoló angyalról, aki ugyebár a zsidó nép cin-kosa. Nincs szó a szomszédok kirablásáról. Arról sem ír, hogy a fáraó hadseregét elnyelte volna a Vörös-tenger vize. Egyszerűen a vihar akadályozta meg őket abban, hogy utolérjék Mózeszt. Amilyen tárgyilagos az írás, ha nem tudnánk, hogy az ókorban írták, mert ugye, Justinus ókori történetíró, azt hihetnénk, hogy újkori hamisítvány.

Ahogy az elején írtam, egy embernek, vagy egy népnek olyan lesz a karaktere, amilyen lelki táplálékkal etetik. Vajon kiknek állt érdekében olyan történelmet varrni a zsidó nép nyakába, amivel megetetve, bármelyik nép torzszülötté válhat. S mivel a Biblia Európa-szerte terjesztett volt és terjesztve van a mai napig, így minden európai nép lelke torz. Azon el kellene gondolkozni, hogy megéri-e egy népnek a kiválasztottság fejében, ami valójában olyan, mint a mai politikusok ígéretei (tehát a bizonytalan jövő meséje), magára vállalni olyan múlt meséjét, ami ezért őt gyűlöletessé teszi más népek előtt? Ha azonosulni tud ezzel a múlttal, akkor ez olyan jellembeli torzulást okoz, ami a jelenben és a jövőben csakis a környezetével való konfliktushoz vezet. Persze vannak más „szent iratok” is, amelyek másfajta fanatizmust produkálnak, de kérdés, hogy egyik fanatizmussal le lehet-e győzni a másikat?

Az az intelligens parazita réteg, amely a nyakára telepedett zsidónak és nem zsidónak, érdekelt a hamis történelem fenntartásában és terjesztésében, mivel ezáltal tudja egymás ellen ugrasztani a népeket és így uralkodni rajtuk. „Divid et impera!”

etiam formae pulchritudo commendabat. Sed Aegyptii, quum scabiem et vitiliginem paterentur, responso moniti, eum cum aegris, ne pestis ad plures serperet, terminis Aegyptii pellunt. Dux igitur exulum factus, sacra Aegyptorum furto abstulit, que repetentes armis Aegyptii, domum redire tempestatibus compulsi sunt. Itaque Moses Damascena antiqua patria repetita, montem Sinan occupat, quo septem diem jejuno per deserta Arabiae cum populo suo fatigatus, cum tandem venisset, septimum diem, more gentis, Sabbatum appellatum, in omne aevum jejuno factavit: quoniam illa dies famem illis erroremque finierat.” (Justinus, 1688. 250.)

8. Nagyboldogasszonytól Máriáig

A Magyar Anjou-legendáriumról tudjuk, hogy keletkezési ideje: 1320–1340. Hivatalos elnevezése: *Acta Sanctorum pictis imaginibus adornata* vagy *Vatikáni Képes Legendárium*, ill. *Szentelek élete*. A kódex tartalmának meghatározása: Jézus Krisztus és a szentelek élete képekben elbeszélve. „A temperával festett és aranyozott képeket tartalmazó pergamen-kódex 140 lapja a világ több nagy gyűjteményének állományát gazdagítja (Róma: Vatikáni Apostoli Könyvtár, Szentpétervár: Ermitázs, New York: Pierpont Morgan Library, Berkeley: Bancroft Library, Washington: Metropolitan Museum Library, Párizs: Louvre).¹⁰⁹³ Károly Róbert és a gyermek András herceg itáliai utazása alkalmából készült az a legendagyűjtemény, amelynek töredékei a világ nagy múzeumaiban találhatók. A gyűjtemény az Anjou-ház szempontjából fontos szentelek történeteit tartalmazza, gyermekek számára készült, csak képaláírási szövegeket tartalmaz. Károly Róbert és felesége, Lokietek Erzsébet készítette. Festője Hertul mester, írója Roberto da Mileto. A Vatikáni Apostoli Könyvtárban van 106 db 283 x 215 mm-es lap.”¹⁰⁹⁴ Utóbbiak két kötetének gerincfelirata: ACTA SS. PICTIS IMAGINIEVS ADORNATA. Vat. lat. 8541 és PICTIS MAGNIBUS ADORNATA. Vat. lat. 8541.¹⁰⁹⁵

Van egy pár probléma, amit előzetesen tisztázni kell. Ezt a képsorozatot nem csinálhatták a 13. századnál hamarabb, mivel állítólag az Anjou család megrendelésére készült. Ekkor a hivatalos verzió szerint az evangéliumok már rég a végleges formába voltak öntve. Ez a képsorozat nem lehet egy ember műve, ezért nem feltételezhető, hogy a mesterek ignoránsak lettek volna az evangélium iránt, ha az már a végleges formájában lett volna kanonizálva. Ha pedig a képsorozat szembe ment volna az akkori, 13-14. századi hitvallással, akkor előbb-utóbb megsemmisítették volna és nem őrizték volna a Vatikánban. Ismeretes, hogy az eretnek tanokat, iratokat tüzzel-vassal irtották. A legvalószínűbb az, hogy az elején ezek a képsorok teljesen normálisak voltak az akkori felfogás szerint, és elnyerték a pápaság áldását. (Tudnivaló, hogy a középkorban bármilyen alkotást csak akkor tekintettek maradandónak, ha arra a pápaság áldását adta.) Miután ez az áldás már rajta volt, ezt nem lehetett megmásítani – lásd Izsák áldását Jákobra. Habár Izsák rájött a Jákob csalására, de mivel már ráadta az áldást, ezt nem merte megmásítani, úgy fogván fel a dolgot, mint Isten akaratát. Mivel az evangélium véglegesítése (és ez a dolgok állása szerint nem lehetett hamarabb, mint a 14. század), a judeo irányzatot vette fel mindenben, így az áldás kiosztásában is az Ótestamentumhoz kellett igazodjon.

A képeken világosan látszik, hogy a Boldog Szűznek (Beata Virgina) semmi köze a Kisjézust karjában tartó Máriához. Logikailag is, ha szűz, akkor nem szülhetett gyereket. A Szűz Mária kifejezés a Boldog Szűz és a Mária legendák összemosásából keletkezett. Azonban a Maria név a Mare szóból ered, ami nagyot jelent. Vagyis a *Mária név egyenesen a Nagyasszony névből lett leképezve, s nem pedig a Miriamból, ahogy manapság állítják. A Nagyboldogasszony-kultusz ősi magyar kultusz, így tehát ez volt az eredeti keresztény hit*, ami azt is jelenti, hogy a magyar népet nem I. István hajtotta a keresztség alá. Az sincs kizárva, hogy ezeket a képsorokat még az írás elterjedése előtt csinálták, és hogy ez volt az első evangélium képekben. Ez a képsorozat, melyben a vértanúságot szenvedett szentelek élete van bemutatva, ha a mai evangélium mintájára lett volna megalkotva, akkor Jézussal és a tizenkét tanítvánnyal kellene kezdődjön.

Észrevehetjük, hogy a képsorozatban Szent Jakabnak aránytalanul nagyobb helyet szenteltek a többi vértanúhoz képest, holott az evangéliumban elég hamar befejezi a pályafutását, és ha figyelembe vesszük, hogy a latin szövegekben a Jakab Jakobo (Jákobo) formában jelenik

¹⁰⁹³ A részletes leltárt tartalmazza Wehli, 2003. 1. végjegyzet.

¹⁰⁹⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_Anjou-legend%C3%A1rium.

¹⁰⁹⁵ http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.8541/0009?page_query=69v&navmode=struct&action=pagesearch&sid=037d28d2107f951343cf6cd66d20c32d. Ez alábbi képek forrása (az eredetiek színesek!).

meg, akkor itt valójában Jákobról van szó. Mivel a 25. képen, aki a börtönből szabadul, Szent Jakabhoz imádkozik, mintha az már meg lenne halva, ezért feltételezem, hogy valójában Szent Jakab imádkozik Jákobhoz. A következő képeken pedig Jakab azonosul Jákobbal.

Annak a magyarázata, hogy Jézus nincs megjelenítve, a következő. Amikor a képsorozatot megalkották, a judeokereszténységre való átállás már megtörtént, de még nem tisztázódott Jézusnak a státusza. Ugyanis a zsidók egy messiás eljövetelére vártak. Ezért Krisztus csak úgy szerepel, mint aki a jövőben eltörli majd a világ bűneit. Valószínű, hogy Mária és Jézus története csak utólag lett kidolgozva, egyes szentek története alapján. Ez nem jelenti azt, hogy Jézus mint megfeszített ember nem létezett, csak azt, hogy a képek megalkotásakor a történetét még homály fedte. Gyanúsan hasonlít a Péter által feltámasztott Tabita nevű lány esete a Jézus által feltámasztott lány esetére. Péter azt mondja: Tabita kelj fel! Jézus azt mondja Talita kumi, ami ugyanaz. Ha Jézus Péter és Pál idejéhez közeli periódusban élt volna, biztos hagyott volna írást, mivel nem lehetett képzetlenebb, mint Pál. A képek szerint Szent Ágoston és Szent Jeronimus írják az evangéliumot. Ezek meg jóval az apostolok után éltek. A következtetés csak az lehet, hogy a Krisztusi elvek régóta léteztek, különböző helyeken, különböző formában. Ugyanígy léteztek keresztrefeszített vértanúk, akik a krisztusi elveket hirdették. Ha figyelembe vesszük, hogy nagyon sok olyan állítás, amit Jézusnak tulajdonítanak, sokszor ellentmond egymásnak, akkor feltételezhetjük, hogy ezeket az állításokat különböző személyek teszik. Egyszer azt mondja, hogy szeresd felebarátodat úgy, mint saját magadat, máskor meg azt, hogy aki nem gyűlöli meg apját, anyját, testvéreit, az nem követhet engem. A valóság az, hogy a sokféle Krisztusi tanításhoz társítottak egy személyt, nevezetesen Jézust, aki épp lehetett valós történelmi személy is, de a Bibliában neki tulajdonított tanítás nem mind tőle származik.

Most tekintsünk el attól, amik a képek alá vannak írva, és mivel az írás megjelenése előtt a kép fontos kommunikációs eszköz volt, próbáljuk megérteni, hogy mit is akart közölni velünk a „képíró”. Utólagos írások által megpróbálták a képekhez fűzhető magyarázatokat a Bibliához igazítani, ez azonban nem biztos, hogy mindig sikerült.

1. oldal: I. Egy asszony, aki kapcsolatban áll a túlvilági lényekkel (angyalokkal). II-III. Elfo-gadják a tanítását férfiak is, nők is. IV. Megjelennek a szakállas muftik, a Nagyboldogasszony kultuszt eltemetik és előrukkolnak a Mária-kultusszal (megjelenik Mária a Kisjézussal karján).

2. oldal: I. Dúl a harc a két irányzat között. II. A zsidókat megnyugtadják a muftik, hogy minden rendben. III-IV. A Nagyboldogasszony kultusz temetése.

3. oldal: I-II. A nép tudatában a Nagyboldogasszony vagy Boldogságos Szűz a mennyben megkoronáztatik. III.-IV. Látszik, hogy még nincs kikristályosodva az új irányzat. A Keresztelő János születéséhez két király jön. A Bibliában erről szó sincs. A Jézus születéséhez pedig három király jött. Tehát az evangélium még csak most kezd erjedni.

4. oldal: I.-II. Aki megszületett, az nem Jézus volt, hanem János. III. Itt János utal Krisztusra, aki valójában nincs jelen (az utalást képben másképp nem lehet kifejezni), mert ha jelen lenne, akkor ő maga tehetne vallomást magáról. IV. Keresztelő János elfogása és Heródes elé vitele.

Ha a képek magalkotásakor a mai bibliai változat létezett volna, akkor itt már valahol meg kellett volna jelenjen Jézus is, legalább ott, ahol János megkeresztelte őt. Ez nem csak Jézus, de János életében is egy fontos pillanat.

5. oldal: I. János börtönbe vitele. II. Heródiás lányának a tánca. III. János lefejezése. IV. A fej bemutatása.

6. oldal: III.-IV. Szent Péter története. Egyszerűen felbukkan a semmiből és betegeket gyógyít. Semmi hivatkozás Jézusra.

7. oldal: I. Tanítványokat talál. II. A tanítványaival együtt elfogják. III. Az égiek segítségével kiszabadulnak. IV. Ismét elfogják őket és megverik.

8. oldal: I. Beteget gyógyít. II. Halottat támaszt fel. III. A tanítványának hatalmat ad gyógyítani és halottat feltámasztani. IV. A tanítvány halottat támaszt fel.

9. oldal: I. Ismét börtönből szabadul. II. A hívek etetik és kozmetikázzák. III. Megint börtönben, egy angyal meglátogatja. IV. Ismét halott gyereket támaszt fel.

10. oldal: I. Nagy tekintélyre tesz szert, katedrán tanítja az embereket. II. A király (Herodes?) sugallatára meglátogatja Simon Mágust. III. Itt Szent Péter ismét feltámaszt egy gyereket. Mivel a mágus megszégyenült, mint sarlatánt főbe ütik egy kővel. IV. Itt a király meséli Péternek és tanítványainak, hogy Simon mágus azt állítja magáról, hogy repülni tud.

11. oldal: I. A király parancsára megölik a mágust, és letartóztatják Pétert is a tanítványaival együtt. II. Pétert keresztre feszítik. III. Halála után leveszik a keresztről. IV. Eltemetik, a cselekedeteit könyvben megírják.

Miért hiányoznak lapok? Hol vannak ezek?

12. oldal: Keresztény üldözések, Pál apostol munkássága.

Ha megfigyeljük, Pál apostolnak a koponyáján trepanáció nyoma látszik. Ha figyelembe vesszük, hogy a Kárpát-medencében a csontleletek között gyakoriak a trepanációs koponyák, akkor feltételezhetjük, hogy ezzel a művi beavatkozással érték el az akkori időkben azt, hogy emberek kapcsolatba kerüljenek a túlvilággal. Így ez a Pál, nem is a tarsuszi Saul. Az tudni való, hogy általában agykárosodásoknál jelennek meg a víziók. A legtöbb vallást olyan személyek indították el, akiknek látomásaik voltak. A régi időkben, és ez a képsorozatban is látszik, a túlvilág (víziók és álmok formájában) éppolyan mindennapi valóságnak számított, mint a fizikai valóság. Az, hogy a magyarságnak voltak Álmos nevű főembereik, arra utal, hogy a látóknak (vagy álomlátóknak) a régi társadalomban nagy tekintélyük volt. A trepanációs eljárás durva embertelen beavatkozásnak számít, de abban az időben, az efféle csonkítások, szokások voltak. Herélések, vakítások, ólomöntés a fülbe, ujj- és kézlevágások, még mindig az enyhébb atrocitások közé tartoztak.

13. oldal: Pál apostol üldöztetése, elfogása és megveretése.

14. oldal: A király elé viszik.

Ha megfigyeljük a király öltözetét és kinézését, láthatjuk, hogy ugyanarról a királyról van szó, aki keresztre feszíttette Pétert (Néro?). Egy magas rangú hölgy kendőt nyújt át Pálnak, amit itt „*pepulonak*” írnak, de másutt „*sudarionak*” nevezik. Vagyis a kendőt arra használták, hogy az elítélt arcára terítve a halálverejték kirajzolja az elítélt ábrázatát. De mivel itt Pált lefejezik, ezért nem kerülhetett erre sor.

Az a tény, hogy van egy Torinói lepel, és van egy Edesszai lepel, arra vall, hogy ezt a módszert elég gyakran alkalmazták.

15. oldal: Pál apostol lefejezése, az égből való megkoronázása, a kendő visszaszolgáltatása. Pál lélekben megjelenik a királynak.

mentumi írásokban ez valóban főbenjáró bűnnek számított, mivel ezzel megakadályozták az Isten kiválasztott népének a szaporodását.) A szent „humánusabban” megoldja a dolgot: Kiűzi a gyerekből a démonokat.

18. oldal: Minden baj okozói a démonok. A szent feltámaszt egy megöltet, és egy vízbefúltat.

19. oldal: A szent ember egy királynőt keresztel, bálványok ellen prédikál, bebörtönzik és megvesszőzik.

20. oldal: A keresztet imádja. Keresztre feszítik. Eltemetik. Utána megjelenik a tanítványoknak zarándok képében.

Ugye, hogy mennyire hasonlít a Jézus megjelenéséhez a halála után a tanítványoknak? Az megint egy érdekes dolog, hogy miért nem Jézushoz imádkozik? A katolikusoknál nem a szimpla kereszt, hanem a feszület van nagy tiszteletben tartva. Tehát amikor ezeket a képeket festették, a kereszt még nem volt Jézushoz kapcsolva.

21. oldal: Szent János története. Hogyan próbálja olajban megfőzetni a király. Álmában megjelenik neki az angyal. Tanítja a népeket. Beteget gyógyít.

22. oldal: Halott gyereket támaszt fel. Elfogják és megverik. A szavára összetörik a bálvány és leomlik a templom. A király mérget itat vele.

23. oldal: Arisztodémosz megtérése.

Ez a név nagyon hajaz Arisztotelészre. Érdekes dolog, hogy több középkori képen a szentek mellett megjelennek az ókori filozófusok is.

24. oldal: Egy fiatalt rábíz egy papra. Mire visszajön, a fiú elszökött. Lóra ül és megkeresi. Itt megszakad a „film”.

Ezzel a példázattal akarja bizonyítani, hogy az akkori papság helytelen úton jár.

A Jézus-tanítványok közül Szent János élt a legtovább, és érdekes módon elég kevés kép van róla. A képek alapján írtak történeteket róla, de a Bibliában nem sok írás fedi ezeket a képeket. Most azonban feltűnik Jakab (persze csak magyar nyelven Jakab, mert a latin szövegekben Jacobo, aki inkább Jákob akar lenni). Szokatlanul sok képen jelenik meg a többi szenthez képest, és az az érdekes, hogy még a halála után, a túlvilágról is küldi a tanításait.

25. oldal: A börtönből való szabadulása.

26-29. oldal: A halála egybeváág egy írrok halálával. Tudnivaló, hogy az írást a zsidók kezdték terjeszteni. Ez nem lehetett ingyére a hatalomnak. Szent Jakabnak tanítványai vannak (ezekről a Biblia hallgat). A koporsóját hajón szállítják (erről is csend van a Bibliában). A nép mindenhol nagy tisztelettel fogadja.

30-32. oldal: Itt már látszik, hogy Jákob követői a papok elé tárják a saját írásait.

33. oldal: Maga Szent Jákob küldi az írást a túlvilágról.

34-35. oldal: A mennyországban Szent Jákob már kibékült a Boldogságos Szűzzel.
A két vallási irányzat össze lett mosva.

36. oldal: A nép már Szent Jákob oltára előtt áldoz.
A hatóságok még nem fogadták el az új irányzatot.

37. oldal: Ezek már a keresztes háborúkról szóló jelenetek.

38. oldal: Középkori törvénykezés: vízpróba, tűzpróba.

Volna mit gyomlálni, nemcsak a világi, de a vallási történelemben is. Ha elolvassuk a Melchiore Inchofer kronológiai sorrendbe írt keresztény történetét Krisztus születésétől, van min csodálkozni.

Kr. u. 43. esztendőben: „Az Antiochiai Gyülekezet, amelyet Péter szervezett, a tanítványok növesztettek, Barnabás sokszorozta és Pál prédikációi megtermékenyítettek, a boldog keresztény nevet kapta, ahogy a hű keresztények hívták.”¹⁰⁹⁶

Nagyon árulkodó ez a kifejezés: „felicissimum Christianorum” azaz Boldog kereszténység. Az Anjou legendárium képein látszik, hogy a keresztény vallás a Nagyboldogasszonnyal kezdődik.

1492-ben a spanyolok kiűzték a mórokat, de ugyanúgy a zsidókat is, akik a többi európai keresztény államban kaptak menedéket. Teljes jogú állampolgárokká csak úgy válhattak, ha felveszik a keresztény vallást. Ezt sokan meg is tették, de Jakab apostolból kreáltak egy Spanyolországi Jakabot, akinek a saját írásait tulajdonították. A Borgia- és a bankárszármazású pápák, csak ráadást jelentettek a folyamatban. X. Leo még azt mondta a zsidó papoknak, akik kérték a Pentateuch (Mózes öt könyve) felvételét a Bibliába, hogy „Confirmamus sed non consentimus – Tudomásul vettük, de nem értünk egyet vele”. Aztán nemsokára mégis megtörtént.

Jeruzsálem, mint keresztény központ, nem szerepel a könyvben. Itt is migrációs ugrásokkal állunk szemben, akár a történelmi írásokban.

Kr. u. 45. évben: „Megalakult a Római Egyház és a pápai Szentszék második Claudius uralkodása alatt, amikor Péter Rómába jött.”¹⁰⁹⁷

Kr. u. 58-ban: „Ebben az évben Pál apostol Rómába jön, ahogy Beda és Usardo állítja. Az Úr testvérének mondott Igaz Jakab Jeruzsálemben dicső mártírhalált hal, május elsején, vasárnap. Ennek tulajdonítják azt a levelet, amely a katolikus hét levélhez tartozik. Amit meg mások a Spanyolországi Jakab apostolnak tulajdonítanak.”¹⁰⁹⁸

Ez a kronológiai sorrendbe állított üdvtörténet tökéletes összhangban áll az Anjou legendáriumban található képsorozattal.¹⁰⁹⁹

Itt is két Jakab jelenik meg, és érdekes módon a Spanyolországi Jakabról sokkal több kép van. Világosan látszik, hogy itt már a szentek kisajátításáért folyik a harc.

Kr. u. 65-ben: Megjelenik egy Jézus nevű lázító Jeruzsálemben. *70-ben* mártíriumot szenved Péter, aki után következik Linus.¹¹⁰⁰

Kr. u. 72-ben: Szent András megtéríti az oroszokat.¹¹⁰¹

Kr. u. 104-ben lett felállítva Trajánusz oszlopa. Azonban a következő állítás ezt, úgy tűnik, megcáfolja: „Az oszlop 1530-ban vált nyilvános emlékművé III. Pál pápa regnálása alatt, aki elrendelte a Szent Nicola templom lebontását, amelynek az oszlop volt a harangtornya. Ugyanúgy a környező épületek lebontását is.”¹¹⁰²

¹⁰⁹⁶ „In Ecclesia Antiochena á Petro erecta, á discipolis aucta, a Barnaba multiplicata, et Pauli predicatione cumulatissime fecundata, felicissimum Christianorum nomen coepit, ut fideles Christiani appellantur.” (Melchiore Inchofer, 1650. XXXVI.)

¹⁰⁹⁷ „Romana Ecclesia instituitur, et sedes Pontifica erigitur, die decima octava Ianuarij, feria secunda, durante adhuc anno Claudij secundo, quo Petrus Romam venit.” (Uo. XXXVII.)

¹⁰⁹⁸ „Paulus Apostolus hoc anno Romam venit, sexta Iulij, ut Bedae, et Usuardo placet, ferisa sexta. Iacobus iustus, frater Domini dictus, glorioso martirio defungitur Hierosolymis, prima Maij, die Domenica. Huic communiter tribuuntur Epistola, que est una ex septem Catholicis. Cui tamen opinioni quidam pro Iacobo Hispaniarum Apostolo contradicunt, et huic illam tribuunt, quem etiam Fratrem Domini vocatum contendunt.” (Uo. XXXIX.)

¹⁰⁹⁹ *Acta ss. pictis imaginibus adornata.*

¹¹⁰⁰ Uo. XXXIX.

¹¹⁰¹ Uo. XLIII.

¹¹⁰² „The Colomn became a public monument in the late 1530s during the papacy of Paul III., who ordered the demolition of the church of S. Nicola de Columna (wich had used it as its bell-tower) and other nearby hauses...” (Antonio Lafreri: Speculum romanae magnificentiae, Roma 1540-1586. Ulise Aldroandi: Le antichita della citta di Roma.)

Könnyen meglehet, hogy a Szent Nicola templomot is a spanyol származású pápák idejében építették, a tornyot a spanyol mór stílusnak megfelelő mecset formában, hacsak nem valódi mecset volt, a colonna meg a minaret. Lehet, hogy VI. Sándor pápa, a Szent kapuk feltalálója így próbált nyitni a muszlimok felé? Erkölcsei téren nem sok pápa volt különben nála, és mégis úgy lett elkönyvelve, mint a legelvetemültebb. Az óriási ellenszenv okát talán itt kell keresni.

V. Miklós (Nicolaus) volt az első reneszánsz humanista pápa. Az ő engedményeinek köszönhetően a spanyolországi származású menekült keresztények, hogy a soraikból kerülhetett ki az első Borgia pápa, III. Calixtus, aki őt követte a Szentszéken. Köszönetképpen építhették tiszteletére a Szent Nicola templomot, amelynek az ominózus tornya minaret formájára sikeredett. Spanyolországban a 15. századig nagyon sok mecset lehetett, amelyek helyére idővel templomokat építettek. A spanyolországi templomok túlnyomó részén a modern stílusból látszik, hogy nemrég építhették őket. Az olasz népnek a 16. század közepe táján már nagyon elege lett spanyolországiakból, akik úgy a világi, mint egyházi intézményekben kezdték átvenni a hatalmat. Hogy ilyen hatalomra tettek szert, azért történhetett meg, mivel magasabb műveltséggel és politikai kultúrával rendelkeztek, mint a helyiek. Végül a nemzeti büszkeség felülkerekedett, különösen akkor, amikor kezdték gyártani a nagy római múltat igazolandó írásokat. A Szent Nicola templom lebontása és a Borgiaék rossz színben való feltüntetése visszavágás lehetett a spanyolországi zsidó befolyásra. Lerombolt templomok helyére szokás szerint mindig újra felépítik azt. Eltüntetni a nyomát csak úgy lehetett, ha a helyébe egy nagyobb horderejű emlékművet csinálnak. Így lett a Szent Nicola templom tornyából a Trajánusz oszlopa, és nem a II. században, hanem a 16. században.¹¹⁰³

Mert különben mit keresett volna az a kicsi kis templomocska a nagy emlékmű lábánál?

¹¹⁰³ https://it.wikipedia.org/wiki/Colonna_Traiana.

9. Érdekes üdvtörténet

Nem titok, hogy a keresztény, de különösen a katolikus egyház nagyon sok elemet beemelt a dogmái közé a judaizmusból. Egyik ilyen elem az a felfogás, hogy minden csak Isten ajándéka és az ember teljesen érdemtelen, tehát az Isten eleve megkülönbözteti az embereket a saját akaratára és nem az ember érdemei szerint. Pál apostol is azt írja, hogy az ember csak olyan Isten előtt, mint a cserépfazék a fazekasmester kezében. Tehát az embernek nem szabad büszkének lennie a saját alkotására, mert abban semmi érdeme nincs. Dicsérni csakis az Istent szabad, mivel minden tőle származik. Ilyen felfogásban az ember csak olyan, mint egy programmal betáplált robot, és amit ez a robot létrehoz, az nem a robot érdeme, hanem azé, aki a robotot megalkotta és a programot bele táplálta (ebben az esetben Isten). Pedig a teremtés könyvében az áll, hogy Isten az embert a saját képére teremtette és szabad akaratral ruházta fel.

A pogány világban létezett egy arisztokrácia, amely három réteget tartalmazott: a hadviselők, a kereskedők és a papság, és létezett egy anyagi javakat előállító osztály, amely parasztokból, kézművesekből és rabszolgákból állt. A hadviselők és a kereskedők előmenetelét a szerencse döntötte el, amit ők az Istennek tulajdonítottak. A papság a jólétét ugyancsak az Istennek tulajdonította. A plebejus rétegnek és a rabszolgáknak, éppúgy, mint az igavonó barmoknak, semmi érdemet nem tulajdonítottak munkájukért az uraik. Így ebben a társadalmi rendszerben egy embernek sem tulajdonítottak semmiféle érdemet, minden érdem Istené volt. Ilyen társadalmi rendszerben teljesen érthető volt a Pál apostoli felfogás. Sajnos ebből a felfogásból nem tudott kigyógyulni egyik monoteisztikus vallás sem. Bármit is alkosson az ember, az addig nem lesz jó, vagy igazi, amíg a pap nem adja rá az Isteni áldást. Ez az isteni áldás, vagy nevezzük megszentelésnek (innen a felszentelés kifejezés), a hívő ember szemében legalább annyi az értéke, ha nem több, mint magának az alkotó munkának. Így lesz leértékelve az igazi munka és felértékelve a pótcelekvés és a semmittevés. Ha ehhez még hozzáadjuk az Ótestamentumban található Mózesnek tett ígéreteket, tudniillik, hogy „adok nektek városokat, amiket nem ti építettetek, és gyümölcsös kerteket, miket nem ti plántáltatok”, akkor akik ezen írásokat magukévá teszik és elfogadják, részesek egy rablásban. Ha a rablást Isten engedélyezi, az már nem rablás? Nem Istenre hivatkozva történt a legtöbb rablóháború?

Krisztus azt mondta, hogy „érdemes a munkás az ő bérére”. Itt a munkán van a lényeg és nem a pótcelekvésen.

Ha helyesen értelmeznénk a Krisztusi tanítást, akkor rájönnénk, hogy az embernek van egy isteni mivolta, ami által alkotni képes, és ha jót alkot, akkor megérdemli az elismerést.

Krisztus azt állította magáról, hogy Isten fia, pedig embernek született. De ez akkor sem, és most sem fér meg a korifeusok fejében, ezért gyilkolták meg. Sem a zsidó, sem az iszlám vallásban nincs meg a Miatyánk féle imádság, mert náluk az ember ember és az Isten az Isten, és „olyan távol állnak egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől”. Azt állítani, hogy az Isten egy halandó embernek az atyja, vagy, hogy egy halandó az Istent atyjának szólítsa, számukra a legnagyobb istenkáromlás. Ezért feszítették meg Jézust. A dogmáik szerint most is ezt tennék az úgynevezett egyistenhitűek. Mit csináltak a mostani keresztények? (Úgy értem, azok, akik kiforgatták a Krisztusi tanítást). Kompromisszumot kötöttek azzal a papsággal, amelyik keresztre feszített egy embert, mert azt merte állítani, hogy ő Isten fia. Aki a képekből olvasni tud, az láthatja az alábbi képes könyvből, hogy hogyan jött létre a kompromisszum.

Hogyan hamisították meg a Krisztusi tanítást, hogy egybevigyék a farizeusi tanítással? Pál apostol mindig fennen hangoztatta, hogy ő farizeus. Úgy, ahogy az ábrahámista vallásoknak van egy Istene, amelyik kívül áll az általa alkotott világon, ugyanerre a mintára elképzelték egy Atya Istent, akinek Jézus volt a fia, aztán nem valami ortodox módon leszületett erre a világra, itt megfeszítette magát, majd visszament az atyjához.

Teljességgel hamis kép. Jézus nem azt mondta, hogy az atyja valahol messze a mennyben van, hanem azt mondta, hogy „ő énbenem és én őbenne vagyok, és mi egyek vagyunk”.

Ahhoz, hogy elhomályosítsák az eredeti írást, beszúrtak olyan mondatokat is, amelyek teljesen ellentétben állnak a szeretet tanításával, így könnyebb volt szinkronba hozni az evangéliumokat az ószövetségi zsidó törvényekkel.

Ezen hamisításoknak az lett az ára, hogy a keresztény vallás még a muszlimok számára is nevetségessé vált, mivel szöges ellentétben áll a logikus gondolkodással. Az a ravaszkodás, amit Pál apostol gyakorol, hogy nem baj az, ha bolondságnak tűnik az emberek előtt az, ami Isten előtt bölcsesség, nem állja meg a helyét, mivel ellentétben áll azzal a krisztusi tanítással, hogy az igaz ember a világosságban jár, a tolvaj pedig a sötétben. Ha egy tanítás nem világos, akkor sötét. Itt hiába érvelünk olyanformán, hogy vannak titkok. Egy tanító a kérdező diákjainak, ha úgy érvel, hogy vannak titkok, akkor nevetségessé válik.

Bárhogy csúsjuk-csavarjuk, a Szentháromságban három személy van, így nem lehet egyistenhitről beszélni. Ha József nem Jézus vérszerinti apja, akkor Jézus családfáját nem szabadna Józsefen keresztül felvezetni Dávidig. Ha Jézus anyja Szűz Mária szűz, akkor hogy szülte Jézust? Ha pedig itt a csodákkal érvelünk, akkor mért nem lehetett Jézus leszületését a Földre kevésbé botrányos módon megoldani, minthogy valakinek a jegyesét Isten teherbe ejti? Ez nem valami jó követendő példa az esendő emberek számára. És hogy az ember mennyire próbálta utánozni Istent, az ebben a vonatkozásban is megnyilvánul. Gondoljunk csak az „első éjszaka joga” kifejezésre, latinul „ius primae noctis”, franciául „le droit du Seigneur”. Akik észrevették az összefüggést, rájöttek, hogy ez nem vetne valami jó fényt az evangéliumra, s ezért azt próbálják bizonygatni, hogy ilyen jog nem létezett. Azonban tudjuk, hogy szél fuvatlan nem indul, és nem minden jog volt törvénybe foglalva. Ezen praktika kivitelezésében a kényurat semmi nem akadályozta meg. Itt a legfőbb cél az volt, hogy az úr a saját magvát ültesse be az alattvalói családokba. Így ezeket mindig felhasználhatta az alattvalói ellenőrzésére.

A problémáknak itt még nincs vége, mert ha Krisztus egy az atyával, akkor Mária nem más, mint Isten anyja, vagy is Anya Isten. Így a családi mintát alkalmazva, nagyobb tisztelet jár neki, mint Istennek. De ha ennyire botrányosan sikerült egy Isteni entitás, mint Krisztus (mert a mai judeo-keresztény vallás szerint Krisztus kezdettől fogva Isten volt) leszületése a Földre, akkor hogyan született le egy másik nagyobb tiszteletű isteni entitás, az Anya Isten, aki a Földön Mária képében élt? Igen ám, de van még a Szent Lélek és az Atya Isten, akik ugyancsak, mint személyek jelennek meg a katolikus vallás szerint. Mivel így már nem is három, hanem négy Istenről van szó, akkor hogy beszélhetünk monoteisztikus vallásról? Tehát ilyen abszurd dolgokhoz vezetett az a kompromisszum, amit a Krisztusi multiteisztikus keresztény vallás kötött a monoteisztikus zsidóvallással. Nem véletlenül írom, hogy multiteisztikus, mert ha emberek isten gyermekeivé válnak, idővel ők is istenek lesznek, éppúgy, ahogy a szülők gyermekei, idővel ők is szülőkké válnak. Másképp a Miatyánk imádság csak egy nagy átverés volna.

Ha végignézzük az alább ideidézett képeskönyvet,¹¹⁰⁴ itt nyomon követhetjük azt a történelmi időt, amikor megtörtént a kompromisszum a keresztény és a zsidó vallás között. Ezért a mostani keresztény vallást nyugodtan nevezhetjük judeo-keresztény vallásnak.

Úgy is nevezhetnénk a művet, hogy „szentek élete”. Mivel a szentek egy része az apostolok idejében élt, ezért ezek története egybe kellene vágjon a Bibliában leírt dolgokkal. A tény az, hogy nem mindig vág egybe. Ugyanakkor a képekhez mellékelt latin szövegek sem mindig takarják a képek egész mondanivalóját. A szövegek gótstílusú betűkkel íródtak, valószínű, hogy német nyelvterületen. Sok a rövidítés, nemcsak szövégeken, hanem szóközben is, de a betűhiány mindig jelezve van szó fölötti vonalakkal.

Ezek a képek nagyon jól bemutatják a középkor emberének a világról alkotott elképzeléseit. Amikor ezeket a képeket festették, az evangélium még nem lehetett kikristályosodva. Ezért a sok eltérés attól, ahogy az evangéliumot és a legendákat megtaláljuk a mai formájukban.

¹¹⁰⁴ Lásd az előző fejezetben is: [Acta ss pictis imaginibus adornata](#).

Itt a képek sorrendje szerint leírom a szövegek magyar fordítását, de mellékelem a saját értelmezésemet is zárójelben.

Tudjuk, hogy az evangélium Jézus születésével kezdődik. Így az apostolok története is ezzel kellene, hogy kezdődjön. Itt azonban a Boldog Szűz menybemenetelével kezdődik. Szó sincs Máriáról, vagy Jézusról. Az a tény, hogy Jézus nem szerepel a könyvben mint élő személy, arra enged következtetni, hogy abban az időben Krisztust csak mint eljövendő ideális Isten-embert képzeltek el.

1. oldal. I. A boldogságos szűznek a menybemenetele. II. Hogyan tértek meg a férfiak boldogságos szűzhöz. III. Hogyan tért meg az összes nő a boldogságos szűzhöz. IV. A boldogságos szűz mennybemenetele.

2. old. V. A zsidók főpapja le akarta dobni a hordágyról a boldogságos szűzet. VI. A zsidók megtérítettet. VII. Hogyan mosták meg a lányok (valószínű, hogy a holttestét). VIII. Hogyan helyezték a sírba.

Itt egy kemény harc körvonalazódik a Boldog Asszony kultusz és a judeo-keresztény irányzat között. Tudnivaló, hogy a zsidó vallásban, akárcsak az iszlámban, a nők hátrányosan vannak megkülönböztetve. Úgy tűnik, hogy a Boldogságos Szűz itt nem azonos Máriával. Ugyanakkor az is látszik a következőkben, hogy hiányzik nemcsak Mária, de Jézus is. Keresztelő János megjövendőli Krisztus eljövételét: „Ez az isten tüze, aki eltörli a világ bűnét.” Itt nem a világ bűneit kereszthalállal megváltó Jézusról, hanem egy tűzzel tisztító Krisztusról van szó.

3. old. IX. A boldogságos szűz mennybevitele. X. Megkoronázása (mármint a mennyországban). I. Hogyan jelentette meg az angyal Zakariásnak... II. A születés (Keresztelő Szent János).

4. old. III. Zakariás papírra írja a fiú nevét (tudniillik az angyal jelenése után megnémul). IV. (János) a sivatagban (pusztában). V. Ez az Isten tüze, aki eltörli a világ bűnét. VI. Amikor Heródes elé vitték.

5. old. VII. A börtönbe való vitele. VIII. Heródes lányának a tánca. IX. Szent János lefejezése. X. A fej bemutatása.

6. old. XI. A fejet az anyja elé viszi. XII. Hogyan helyezik a sírba. I. Szent Péter története. II. ...

7. old. III. Amikor a vakok és süketek követték. IV. Hogyan fogták és verték meg. V. Hogyan vitte ki az angyal a börtönből. VI. Hogyan voltak megveretve és kivizsgálva.

8. old. VII. Amikor meggyógyít egy előljárót. VIII. Amikor feltámaszt egy halottat. IX. Hogyan adja a pálcát a tanítványának. X. Hogyan helyezi (a tanítvány) a pálcát a halottra.

9. old. XI. Amikor az angyal kiviszi a börtönből. XII. Szent Péter saját maga elveszejtése. XIII. Amikor Krisztus megjelenik neki a börtönben. XIV. Amikor feltámaszt egy gyereket.

10. old. XV. Amikor nagy tiszteletnek örvend a katedrán. XVI. Simon mágus a kutyákat ráusítja. XVII. Hogyan kelt életre egy gyereket, ugyanitt Simon mágust fejbe verik. XVIII. Simon mágusnak a repülése.

11. old. XIX. Amikor Simon mágus leesik. XX. Hogyan feszítik keresztre. XXI. Hogyan veszik le a keresztről. XXII. Amikor a sírba helyezik. – Úgy tűnik, hogy itt egy pár lap hiányzik.

12. old. IX. Letépték a ruháikat és megverték őket. X. Hogyan dőlt le a torony. XI. Hogyan gyógyultak meg sokak. XII. Amikor kiesett egy gyerek az ablakból a prédikáció alatt.

13. old. XIII. Hogyan élesztette újra a gyermeket. XIV. Hogyan volt megkötözve és megverve. XV. Hogyan vonszolták a katonák kötéllel a nyakán. XVI. Hogyan korbácsolták meg.

14. old. XVII. Amikor arcon ütötték. XVIII. Sokaknak szabadulása. XIX. Hogyan vitték Néró elejébe. XX. A vesztőhely felé vezető úton egy asszony kendőt adott neki. (Így készíthették az első portrékat?)

15. old. XXI. Hogyan fejezték le Szent Pált. XXII. Hogyan koronázták meg az angyalok Pétert és Pált, a kendő visszaadása. XXIII. Amikor az asszony megmutatja a kendőt a népnek. (Ez nagyon hajaz a torinói lepel legendájára.) XXIV. Hogy jelent meg Szent Pál Nérónak a lefejezés után.

16. old. Szent András. I. Áldást kér magának. II. Hogyan lett kiszabadítva a börtönből. III. Hogyan lett megveretve. IV. Hogyan akarta magát megégetni a börtönben és egy angyal gyerek képében vizes kancsóval eloltotta a tüzet.

17. old. V. Hogyan vádolta meg egy anya a fiát paráznasággal a bíró előtt. VI. A gyereket egy zsákban a vízbe dobják. VII. A gyereket kihúzzák a vízből, az anyát az angyal megöli. VIII. Hogyan mentek ki a démonok, amik a gyereket megszállták. – Itt megint hiányzik egy pár lap.

18. old. XIX. A démonok kutya képében szétszaggatják a gyereket. XX. Hogyan élesztettek újra egy megöltet. XXI. Hogyan viszik a démonok a gyerekeket a vízbe. XXII. Egy vízbefúlt újraélesztése. (Elsősegélynyújtások?)

19. old. XIII. Hogyan keresztelt meg egy királynőt. XIV. A bálványokról tart vitát. XV. Börtönbe zárják. XVI. Megvesszőzik.

20. old. XVII. Hogyan imádta a szent keresztet. XVIII. Hogyan tették a keresztre. XIX. Hogyan helyezték a sírba. XX. Hogyan jelent meg zarándok formájában.

II. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo. - III. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo.

III. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo. - IV. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo.

21. old. I. Szent János története és élete. Hogyan akarta a király megfőzetni olajban. II. Hogy jelent meg az angyal álmában. III. A népek elébe jöttek. IV. Hogyan gyógyított meg egy nyomorékot.

V. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo. - VI. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo.

VII. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo. - VIII. Sicut et de hoc mundo quod est in hoc mundo.

22. old. V. Egy halott gyermeket újraéleszt. VI. Megkötözték és megverték. VII. A szavára összetört a bálvány és a templom. VIII. Mérget itatnak vele, de nem hal meg. Akik megitták mellette, meghaltak.

23. old. IX. Szent János egy köpenyt ad Arisztodemosznak, hogy tegye a halottakra. X. A köpenyt a halottakra teszi, és azok feltámadnak. XI. Arisztodemosz és az övéi tisztelettel adóznak neki. XII. Arisztodemosz megkeresztelkedik az egész nemzetével.

24. old. XIII. Szent János egy fiatalt rábíz egy papra, hogy nevelje. XIV. Miután visszatér, a fiú már elment és rablónak vált. XV. Szent János lóra ül, hogy megkeresse a fiatalt. XVI. Utoléri a fiatalt. – Itt megint lapok hiányoznak. – Itt Szent Jakab története kezdődik. Egy valaki a börtönből szabadul.

25. old. IX. Hogyan ad be egy gyerekkendőt a börtönbe. X. Hogyan szabadult ki a börtönből. XI. Itt ugyancsak ő imádkozik Szent Jakabhoz. XII. Egy herceg az ördögöket hívja, hogy fogják meg Szent Jakabot.

26. old. XIII. Szent Jakab észreveszi az ördögöket. XIV. Hogyan ejtik hatalmukba az ördögök a herceget. XV. A herceg Szent Jakabhoz folyamodik. XVI. A herceg a sátáni könyveket a tengerbe dobja.

27. old. XVII. A herceg a démonoktól való szabadulás után csókolja Szent Jakab lábát. XVIII. Egyesek elfogadják Szent Jakab tanácsát, mások kikacagják.¹¹⁰⁵ XIX. Fogságba kerül és viszik a vesztőhelyre. XX. Útközben meggyógyít egy bénát.

28. old. XXI. Egy író (deák) hozzá csatlakozik. XXII. Az íródeákot Szent Jakabbal együtt viszik a vesztőhelyre. XXIII. Útközben megkereszteli az íródeákot. XXIV. Szent Jákob és az íródeák lefejezése.

¹¹⁰⁵ Platón idealizmusát sem vette komolyan a szirakuzai uralkodó.

29. old. XXV. Hogyan teszik koporsóba Szent Jakabot (Jacobus). XXVI. A koporsót hajón viszik. XXVII. A koporsó levétele a hajóról. XXVIII. Hogyan menesztettek küldöttet (tanítványt) egy bizonyos Litpram előljáróhoz.

30. old. XXIX. A királyné a tanítványt Heródeshez küldi. XXX. A tanítvány Heródeshez érkezik. XXXI. A tanítványt bebörtönzik. XXXII. Az angyal kiszabadítja a tanítványt.

31. old. Hajótörés, megmenekülés, a sárkányt elpusztítják a kereszt jelével. A koporsó tovább szállítása szekéren.

32. old. XXXVII. Hogyan jönnek a népek imádkozni Szent Jákob sírjához. XXXVIII. (Sokat elárul maga a kép.) XXXIX. Börtönből való kiszabadítás. XL. (Itt látszik, hogy a szövegíró nincs tisztában a számokkal.) Ez a kép is magáért beszél. Itt következik egy sor kép, ahol Szent Jakab a Boldogságos Szűzzel jár és csodákat művel.

34. old. Ezek a képek a zarándok utakon zajló eseményeket ábrázolják. 35. LIII. Szent Jakob oltárához járulnak. LIV. Ezek közül egyet elfognak és börtönbe zárnak. LV. Börtönőrök. LVI. Szent Jakab kiszabadítja a foglyot.

35. old. LVII. Három katona megy Szent Jakab sírjához. LVIII. Felvesznek a lóra egy zarándot. LIX. Egy rokkant katona. LX. A rokkant katona meggyónik. – Itt megint kihagyás.

38. old. LXX. Hamisan megvádolt. LXXI. A hamisan megvádolt büntetése. LXXII. A tűzpróba. LXXIII. A tűzpróba bebizonyítja az ártatlanságát.

39. old. I. Szent Oja (?) története. Hogyan vitatkozik a farizeusokkal. II. A farizeusok hoznak neki egy sárkányt. III. Két sárkányt hoznak, ezekből Szent Oja kiűzi az ördögöket. IV. Hogyan prédikál a népnek. (Hiányzik a Bibliából.)

40. old. V. Egy halott, akinek az angyalok visszahozták a lelkét a mennyországból. (Halál közeli élmények.) VI. Hogyan kelti életre. VII. A nép koronát és ajándékot visz neki, de nem fogadja el. VIII. Hogyan keresztel meg egy királyt.

41. old. IX. Az oltár előtt megölik. X. A sírba helyezik. I. Szent Fülöp története. Hogyan prédikál a népnek, elfogják és börtönbe viszik. II. Egy sárkány gyilkolja a népet. – Itt is lapok hiányoznak.

42. old. Elég zavaros képek. Egy papot megvádol egy asszony. Lapok hiányoznak

43. old. V. Krisztus megjelent neki (?) a börtönben. VI. Megkövezik és meghal. VII. Megcsontkítják a testét, de a kízóit egy nagy jég hullás megöli. VIII. Eltemetik.

44. old. I. Lukács írja az evangéliumot. II. Hogyan temetik el. III. Szent István megkövezése. IV. Eltemetése.

45. old. I. Szent Lőrinc. Hogyan fogták el és vitték a királyhoz. II. Valakinek jövődöl. III. Börtönbe zárják. IV. Egy embert megkeresztel a börtönben.

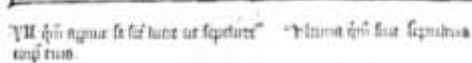
46. V. Egy megtértet megkeresztel. VI. Ismét elfogják és a király elé viszik. VII. A népek mind tisztelik őt. VIII. Elfogják, a király elébe viszik, egy gyerek megjelenik egy kendővel (sudario). – Úgy tűnik, hogy bevett szokás volt a halálra ítéltnek az arcára kendőt rakni, így a halálverejték a kendőn kirajzolva az elítélt képét.

47. I. Szent Fábián. Hogyan jött egy halott pápához, amikor egy galamb az égből rászállt. II. Megválasztják pápának. III. A lefejezése. IV. Eltemetése.

Verum hoc singulare

494

50. old. I. Szent Vincenzio. Hogyan fogták el és verték meg. II. Egy oszlophoz kötik és kínozzák. III. Égetik és megölik. IV. Megjelent neki Krisztus a börtönben angyal képében, az örök megijednek.

51. old. V. Jó ágyban hal meg. VI. A testét a vadállatok elé vetik. VII. Malomkövet kötnek a nyakába és a tengerbe dobják. VIII. Eltemetik.

52. I. Szent Balázs (Blasio). A vadállatokkal. II. Egy gyerek torkából kiveszi a tövist. III. Egy farkas elragad egy malacot, de visszahozza. IV. A kép magáért beszél.

53. old. I. Hét lány, akiknek a melleit felkarcolták és tej folyt ki belőlük. II. A tűzpróbára kerültek. III. Biztos nem állták ki a próbát, így megölik őket. IV. Szent Balázs lefejezése.

54. I. Szent György megöli a sárkányt. (Ha ezt a sárkányt egy királylány tartja pórázon, akkor ennek más a jelentése.) II. Megkeresztel egy királyt a feleségével és hét gyermekével. III. Tüzes pengékkel kínozzák. IV. Mérget itatnak vele.

55. old. V. Egy mágus lefejezése. VI. Az angyal összetöri a kereket (kínzóeszköz). VII. Főző üstbe rakják. VIII. Az égből jövő tűz elpusztítja a bálványt, a katonákat és írástudókat.

56. old. IX. Lefejezik. X. A sírba helyezik. I. Kozma és Damján elfogása. II. A tengerbe dobják őket.

56. old. III. A királlyal vitatkoznak, az angyal tartja őket. IV. Ördögöket űznek. V. A tűzbe vetik őket, de a tűz a kínpókat égeti el. VI. Meg akarják kövezni őket, de a kövek visszahullnak a kövezőkre.

57. old. VII. Megkötözik őket a tanítványaikkal együtt. VIII. Megölik őket. IV. A teve bög és jelzi a sír helyét. X. Hogyan lettek eltemetve.

58. old. I. Kelemen. Hogyan lett megválasztva Szent Péter székébe. II. Remete lesz. III. A ten-
gerbe vetik. IV. Az angyal kimentti.

68. old. Szent Gellért. (Habár itt még nincs szentként említve. Így nem avathatták szenté a 13. századnál hamarabb.) I. A királyhoz (I. István) érkezik. II. Remeteségbe vonul. III. Püspökké szentelik. IV. Prédikál a népnek.

69. old. I. Elfogják és megölik. II. Egy taligán letaszítják a hegyről. III. Csanádra viszik a holttestét. IV. Eltemetik.

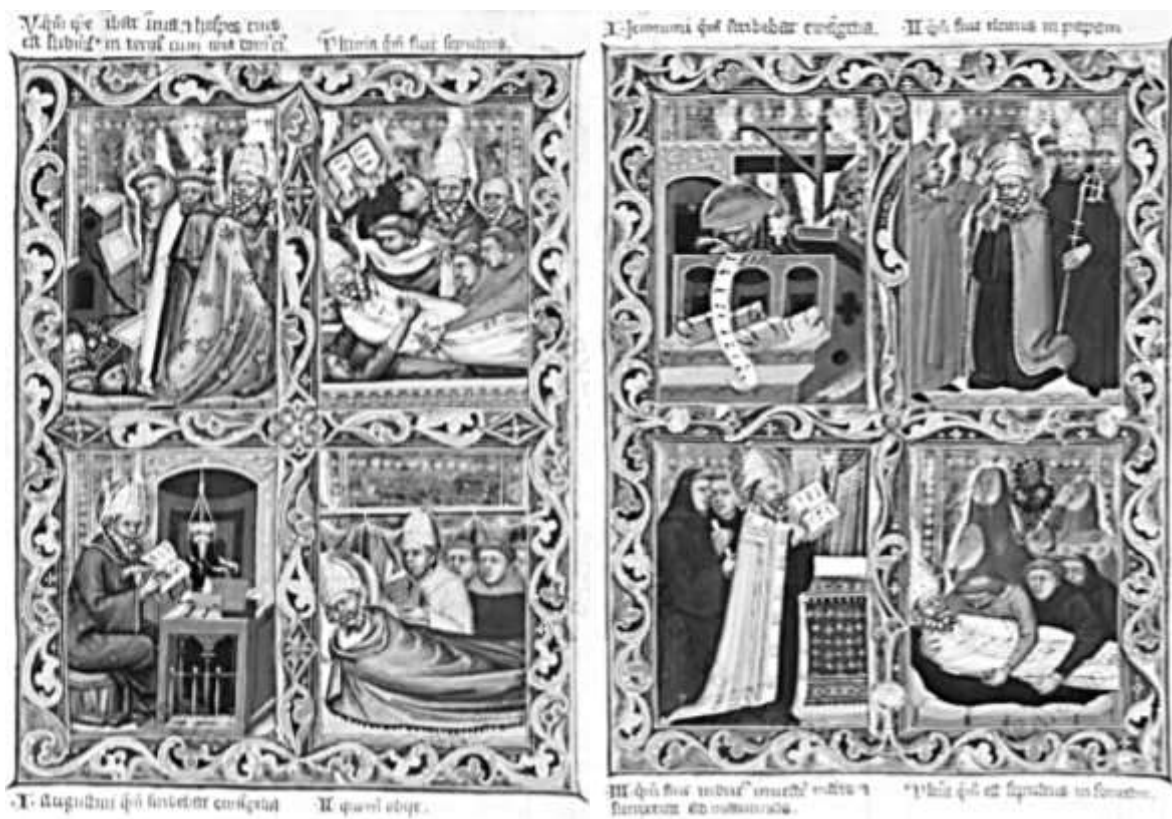
70-71. old. Ki lehet ez a Thome (Tamás), akit a képek alapján beajánlanak a királynak, mint írnokot, aztán pappá szentelik, a Boldogságos Szűz egy kabátot varr, amit egy szerzetessel elküld neki. Ezután kivégzik.

72. old. Szilveszter. I. Börtönbe zárják. II. Vitatkozik a zsidókkal. (Érdekes észrevenni, hogy a zsidók mind könyvekkel és írásokkal jönnek.) III. Zsidókat keresztel. IV. Egy elhullt ökröt újra élleszt.

73. old. I. Kiszabadít egy sárkányt a gúzsból. II. Hogyan temetik el. I. Gergely. Hogyan hívják vissza a remeteségből. IV. Megválasztják pápának.

75-76. old. Augustinus és Jeronimus írják az evangéliumot.

77. old. Szent Márton (Itt még nem szent, így feltételezhetjük, hogy a 13. századnál hamarabb nem avatták szentté). I. A köpenyét elvágja és a felét a szegénynek adja. II. Egy beteget gyógyít. III. Megszabadít egy akasztottat. IV. Püspökké szentelik.

78. old. Szent Imre. I. Imádkozik. II. Megcsókol egy szerzetest. III. Imádkozik a templomban, mire fény támadt. IV. Hogyan temetik el.

80. old. Szent László király. I. Gyulafehérvárra jön. II. Itt megkoronázzák. III. Részt vesz a körmenetben. IV. Imádkozik, hogy ne érezze az éhséget. Szent László imájára a megjelenő állatok megsegítik az éhez sereget.

81. old. V. A besenyők házainak felgyújtása? VI. Imádkozik a kápolnában. VII-VIII. A halott képében megjelenő ördög az arcába vágja a köpenyét.

82. old. IX. Az ördögöt elűzi a kereszt segítségével. X. Harcol a tatárokkal. XI. Harc közben megsérül. XII. Harcol a kun vitézzel, akinek a lábát a lány elvágja.

83. old. XIII. A lány segít neki megölni a kunt. XIV. A lány ölébe hajtja a fejét. XV. A Boldog Szűz erősíti. XVI. A levegőbe emelkedik.

84. old. XVII. A bohémiai királlyal csókolózik. XVIII. Amikor meghalt. XIX. Váradra viszik a testét. XX. Körmenetet rendeznek a tiszteletére.

85. old. XXI. Eltemetik. XXII. A nép imádkozik a sírjánál. XXIII. A nemes nem tudja elvenni az ezüstitálat. XXIV. A szegény el tudja venni.

92. old. V. Szent Lajos 25 szegényt megvendégel. VI. Szent Lajos kereszttereklyét tartó szentkeresztet hoznak. VII. Egy várandós asszony leesik a számárról! VIII. Az asszonynak két lánya születik.

64. (Stanislai) Szent Szaniszló: 1. Püspökké választják. 2. Feltámasztja Péter vitézt. 3. Szent Szaniszlót mise közben megöli a király. 4. A Szent Szaniszló testének feldarabolása és szétosztása.

65. V. Sasok őrzik a szent szét darabolt testét VI. Szent Szaniszló temetése. VII. A Szent megjelenik hívei előtt. VIII. Szent Szaniszló feltámasztja egy magyar ember fiát.

10. A krisztusi tanítás

Ha a fény nem képes a sötétségen felülkerekedni, akkor ennek a világnak vége. Hit, hűség, szeretet, mind csalóka káprázat, ha hiányzik az ész. Az ész az egyetlen eszköz, amivel úrrá lehet lenni a sötétségen. Az Észből ered a gondolat, ami az IGÉBEN ölt testet.

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala. Minden ő általa lett, és nélküle semmi. Ezenfelül tudni kell, hogy az Isten öröktől fogva létezik, nincs kezdete és az idők előtt létezett.”¹¹⁰⁶

„Kevéssé sem kell azon csodálkozni, hogy úgy a múltban, mint most is, az embereknek és a nemzeteknek tudomásuk van Krisztusról. *Mert a krisztusi tanítás a legkomplexebb és a leg-tökéletesebb, minden bölcsességnek és virtusnak az abszolút forrása.*”¹¹⁰⁷ – Ez így is volt addig, míg nem hígították fel bizonyos népcsoportok érdekeit szolgáló elemekkel.

A krisztusi tanítás lényege: Ne tedd másnak azt, amit nem szeretnéd, hogy más neked tegyen, és csak azt tedd másnak, amit szeretnéd, hogy más neked tegye. Ezt úgy is meg lehet fogalmazni, hogy élni és élni hagyni. Ez a gondolkodásmód nem 2000 éve jelent meg, hanem lehet, hogy több ezer évvel ezelőtt divatban volt. Ezt hívták aranykornak, amikor nem voltak háborúk, amikor sem egyének, sem népcsoportok nem törekedtek a dominanciára. Csakis ilyen békés környezetben lehetett elvégezni azt a bonyolult és hosszas munkát, ami a növények nemesítését illeti. Rá lehet fogni, hogy a számtalan konyhakerti zöldséget és az édes gyümölcsöket az Isten egy ujjcsettintéssel teremtette, de akkor hogy magyarázzuk meg azt, hogy mindezen hasznos gabona, zöldség meg gyümölcsfajtának van egy vad, kevésbé használható változata? Vagy úgy képzeljük, hogy az Isten is úgy gondolkozott, mint az indián varázsló: jó embernek jó orvosság, rossz embernek rossz orvosság? Könnyebb elhinni azt, hogy mindezt istenemberek végezték el. A Krisztusisten Emberisten. Aki a krisztusi tanítást követi, Krisztussá, vagyis Isten fiává válhat. Ez az Isten az univerzális Jó Isten, nem pedig egy törzsi, hatalmára féltékeny boszszúálló isten, mint amilyent az Ótestamentum ábrázol.

Amikor elszaporodtak a dominanciára szakosodott népcsoportok, ezek új tanokat gyártottak, amelyek igazolni próbálták a bűnös cselekedeteiket. Kitalálták a hitet és a hűséget egy kegyetlen zsarnok Isten iránt, mint jogalapot. Az embert megfosztották minden érdemtől és

¹¹⁰⁶ In principio erat Verbum et verbum erat apud Deum, et Deus erat verbum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est. Et insuper scire, que Deus semper existens, principioque carens, et secula praecedens. (Callistus, 1561. 44.)

¹¹⁰⁷ „Minime vero mirari oportet, non dudum antea ita ut nunc, omnibus hominibus et gentibus CHRISTUM innotuisse. Doctrina enim CHRISTI omnium consumatissima, atque perfectissima, omnique sapientiae et virtutis genere absolutissima.” (Uo. 45.)

dicsérettől, amit átruháztak olyan képzeletbeli Istenre, aki egy csettintéssel megteremtette a világot. Így hazudták el bizonyos békés népek évezredes munkáját, eltulajdonítva e munka gyümölcsét. Még ha el is ismerték ezen békés emberek munkáját a létező anyagi javak előállításában, mindezt csakis a saját Istenük akaratának tulajdonították, aki a hit és hűség fejében a már létező javakat majd nekik adja, és nem annak, aki megdolgozott érte.

Miután az aranykor véget ért, és a rablásra berendezkedett népek túlsúlyba kerültek, de amint fentebb olvastuk, hogy a Krisztus név és krisztusi tanok még nagyon élénken megvoltak az emberek tudatában, ezt valahogy semlegesíteni kellett, és az új Istenhithöz kellett igazítani. Ekkor dolgozták ki a Jézus Krisztus történetet. Régi írásokból látszik, hogy nem valódi megtörtént esetről van szó, hanem egy olyan scenárióról, amit az idő folyamán módosítottak. Az ilyen könyveket, mint amiből most idézünk, utólag vagy megsemmisítették, vagy elrejtették, mivel itt még nem volt tökéletesítve a hamisítás. Az eredeti írásokat vagy megsemmisítették, vagy megsemmisültek úgy, hogy már nem másolták át az eredeti formában, és az idő vasfoga tette a dolgát.

Az alább leírtakat már nem találjuk meg a Bibliában, ott már szépítgettek.

„Amidőn a gyereket már eltanácsolták az anyatejtől, és a gyerek már nem akarta érinteni az emlőt, beteljesedett az anya fogadalma: és felmenvén a templomba a fogadalomnak megfelelően, a gyereket Istennek ajánlotta, amikor a három évet betöltötte. És a papok felvették, mint szent ajándékot, és a lánykát a sekrestye melegébe vitték, akárcsak egykor Sámuelet. Így mint isteni érintetlen szent, a templom szent helyeiben, sőt a szentélyben élt. Miután pedig éretté serdült, a papok tanácsa összeült megtárgyalni a helyzetét, hogy ne engedessék meg bárkinek a szent testének a megtekintése. (Itt meg kell jegyezni, hogy azok a nők, akik ilyen templomokban nevelkedtek a görögöknél, általában a nemi életbe való beavatást voltak hivatottak elvégezni). Egyenesen szentségtörésnek ítélték férfival való egyesülését, valamint a házasság kötelekébe való visszaadását, ha már egyszer Istennek volt felajánlva. Másfelől ebben a virágzó korban a lányt a szent templomban tartani sem a törvény, sem a tisztesség nem teszi lehetővé. A sok tanácskozás után a szentlélek ihletet adott nekik, hogy valakinek, aki szorgalmasan jár a templomba, ahhoz jegyeztessék el. De ettől megkövetelték, hogy a lány szüzességét megőrizze. Aztán nem mást, mint magát Józsefet találták a legmegfelelőbbnek a vigasztaló eljegyzésre és házasságra: mivel közeli rokonságban is voltak (ugyanis ugyanabból a törzsből valók), ezen felül meg idős, tisztességes, erkölcsös és a hitbéli dolgok tekintetében már előbb felfigyeltek rá.”¹¹⁰⁸

Epiphan szerint: „József már jó öreg volt, nyolcvan év körüli, és hat gyereke volt az azelőtti házasságából.”¹¹⁰⁹

„József mesternek Salométól (aki Aggai lánya volt, aki Zakariás proféta testvére, aki keresztelő János apja; Zakariás pedig és Aggai Barachia papnak a fiai) született négy fia, Jákob, Simeon, Juda és Jósea, és két lánya, Eszter és Tamara. Így ez a Salome és keresztelő János két

¹¹⁰⁸ „Ut vero infans á lacte materno iam abhorruit et mammam attingere noluit, promissionem mater adimplet: et in templum ascendens iuxta votum eam DEO consecrat, tertium iam tum aetatis agentem annum. Et sacerdotes quidem tum eam tanquam sanctius quoddam donarium suscepere et puellam in sacrario fovendam esse duxere, ad antiqui illius Samuelis similitudinem. Itaque illa ut res divina, intacta et sacrosancta in templi sanctiore loco et adytis ipsis vivebat. Postquam autem adolevit, consilium sacerdotes agitarunt, quid de ea statuerent, ne in sacrum eius corpus admittere quisquem viderentur. Sacrilegium namque prorsus se commissuros putabant, si viro eam coniugerent, atque in servitutem coniugalis legis redigerent, que semel DEO dicata est. E diverso autem puellam eo aetatis flore in sacratiore templo versari, nec permissum lege putabant nec rem satis honestam et decoram esse videbant. Saepe itaque et multum re deliberata, divinitus eis per inspirationem ostendit, ut eam alicui, qui ad templum sedulo esset, sponsae nomine committerent. Eum vero talem esse debere, cui recte virginitatis custodia demandaretur. Porro non alius ipso Iosepho visus est esse magis idoneus, ad solorum sponsalium coniunctionem contrahendam: quippe qui propinquitate generis eam contingeret, (eiusdem enim tribus erant) insuper vero et senio et honestate morum iampridem bonae fidei existimationem consecutus esset.” (Uo. 55.)

¹¹⁰⁹ „Iosephus senex admodum fuit, octuaginta plus minus natus annos, et sex ex priore coniuge habuit libros.” (Uo.)

testvér gyereke. Mert Zakariás Barachia fia volt és János apja, ugyanígy Aggai Zakariás testvére és Salome apja, aki József felesége. De nem a bethlesemi bábasszony Saloméről van szó – mert a bethlesemi rokonságban volt Erzsébettel és szent szűz Máriával, amint a Lukács evangéliumában olvashatjuk. Három bethlesemi nővér volt, kik Máthán pap és felesége, Maria gyerekei, Kleopatra és a perzsa Kosoparis uralkodása alatt, Herodes Antipatros fia uralkodása előtt. Az első neve Mária, a másodiké Soba, a harmadik Anna. Feleségül vette az elsőt, Máriát Bethlehemben és született tőle Salome bábasszony, feleségül vette a másodikat, Sobát ugyancsak Bethlehemben, akitől született Erzsébet, feleségül vette a harmadikat, Annát Galilea földjén, akitől született Mária, Isten anyja, akitől született nekünk a Krisztus, maga az igazság.”¹¹¹⁰

Ezek szerint, Máthánnak három felesége volt, akik közül az utolsó Anna. Ekkor már Máthán Galileába költözött, és nevet is változtatott, mivel Mária apját Ioachimnak hívták. Úgy tűnik, hogy a férfiak majdnem kétszer hosszabb ideig éltek, mint a nők.

„Krisztus születésétől Mária haláláig 44 év telt el. Egész élete hossza 59 év volt.”¹¹¹¹ Vagyis 15 éves korában szült.

„Tehát amint Názáretben Józseffel lakott, Gábrriel arkangyaltól örömhírt kapott: Üdvözlégy, az Úr van te veled. És ezzel a szózáttal együtt a változatlan örök és idők előtti Isten Igéje leszállt és a mi természeti körülményeinkben testet öltött.”¹¹¹²

Itt egy olyan esettel állunk szemben, ami zsidóknál nem volt szokásban, tudniillik nők nem szolgálhattak templomban, és egyedüli eset, amikor Istennek felajánlott leánygyermek a templomban papok közt nevelkedne. Ellenben szokásban volt ez rómaiaknál és görögöknél, ezért gyanítani lehet, hogy innét vették a történethez az ötletet. A sok ellentmondást elkerülendő, ezt a történetet teljesen mellőzték a Bibliából.

Ezt a történetet olyan, erkölcsében megromlott papság szerkeszthette, akiket a hatalom teljesen elvakított. Azt tudjuk, hogy VI. Sándor pápa idejében normálisnak számított, hogy egy pap kénye-kedve szerint elcsábíthatta bárkinek a jegyesét vagy feleségét. Sándor pápának ilyen kapcsolatból született Lukrécia nevű lánya a Vatikánban élt. A rossz nyelvek azt mesélték, hogy a Borgiaék olyan hevesvérűek voltak, hogy nem tudtak kielégülni rendesen csak egymás közt. Így amikor a Vatikánban megjelent egy újszülött, akit Nárcisznak kereszteltek, mindenki azt gyanította, hogy ez Sándor és Lukrécia, vagy Cezare és Lukrécia közös gyereke.¹¹¹³

A történet sok szempontból is szembemegy az erkölccsel, habár a hatalom annyira korrumpálta a mai ember erkölcsi magatartását, hogy a legtöbb embernek fel sem tűnik, hogy itt nincs minden rendben. A Bibliában és a megfilmesített változatokban József egyáltalán nem az az impotens aggastyán, aki önként elvállalja a magasztos feladatot. Sőt, annyira féltékeny, hogy

¹¹¹⁰ „Joseph faber ex uxore sua Salome (que quidem filia fuit Aggaei ,fratris Zachariae prophetae, eiusdemque Iohannis baptistae patris: Zacharias vero et Aggaeus filij erant Barachiae sacerdotis) quatuor susceptis filios, Iacobum, Simeonem, Iudam, et Iosen: et item filias duas Esther et Thamar. Ita ut Salome ipsa et Ioannes baptista duorum fratrum liberi fuerint. Etenim Zacharia filius quidem est Barachiae patrus autem iohannis. Similiter et Aggaei frater quidem Zachariae patrus autem Salome, Iosephi coniugis. Salomen porro dico, non illam in Bethleem obstetricem (illa enim Bethleemitica, consobrina Elisabethae erat et item sanctae virginis Mariae ut hoc sacrum Lucae Evangelium indicat). Siquidem tres fuere sorores Bethleemiticae, filiae Matthan sacerdotis, et Mariae coniugis eius, sub Cleopatrae et Cosoparis Persae regno, ante Herodis Antipatri filij regnum. Primae Mariae, secundae Sobae, tertiae Annae nomen erat. Nupsit prima in Bethleem Maria, et peperit Salomem obstetricem. Nupsit quoque secunda itidem in Bethleem Sobae, et genuit Elisabetham. Nupsit postremo et tertia Anna in terra Gallilea, et protulit Mariam Dei genetricem ex qua nobis exortus est CHRISTUS ipsa veritas.” (Uo. 95.)

¹¹¹¹ Ceterum tempus omne á nativitate CHRISTI usque ad Dei genitricis migrationem, annos fuisse dicit quadraginta quator. Totius autem vite eius annos quinquagintanovem.” (Uo. 94.)

¹¹¹² Itaque in Nazareth cum Iosepho domicilium illa habens, ab archangelo Gabriele laetum accipit nuncium: Ave, dicente, gratia plena, Dominus tecum. Et simul cum ea ipsa voce intransibiliter eternum et anteseculare VERBUM DEI descendit, et conditionem naturamque nostram, (inenarrabili naturamque superante modo subit, supra mentis intelligentieque nostrae captum, massae et fermento humano miytum atque temperatum).” (Uo. 55.)

¹¹¹³ Klaubund, 1932. 87.

már el akarja bocsátani a menyasszonyát, amit csak Gábiel arkangyal közbelépése tud megakadályozni. Amilyen összefércelt a story, épp olyan felületes az égiek hozzáállása. Egy ilyen világméretű esemény kivitelezését, ha a mindenható mindentudó égiek irányítanak, akkor zökkenőmentesen és botránykeltés nélkül kellett volna végbemenjen. Ez a történet úgy tűnik, hogy inkább az akkori papok erkölcsi magatartását hivatott igazolni, amikor bárkinek a jegyesét bűntetlenül birtokba vehették.

Ha valódi történelmi személy lett volna, akinek az életútja az égiek figyelemközpontjában volt, akkor nem lenne akkora homály a születése és a fellépése közötti időszakban. A közel 30 év alatt *egyetlen* momentumot közölnek, amikor a szülei a templomban találják meg papok társaságában. Ezt nem lehet a család szerény helyzetének tulajdonítani, mivel amint a fenti szövegekből kiderül, a rokonságban papok, sőt egy próféta is szerepel. Egyetlen magyarázat a 30 év eseményeinek hiányára az, hogy ezek nem is léteztek.

A *Nagyboldogasszonytól Máriáig és az Egy érdekes üdvtörténet* című fejezetben bemutatott kéziratos képsorozat, valójában a kereszténység történetét mutatja be képi formában, amikor a legtöbb ember előtt ismeretlen volt az írás.¹¹¹⁴ Itt a történet a Nagy boldog asszonnyal kezdődik. A jézusi történetet latin műveltségű papok találták ki. Latinul a *máre* nagyot jelent, tehát a Mária nevet is a Nagy(asszonyról) kreálták. Ahogy a fenti idézetekben a Máthán esete is mutatja, a tehetősebb férfiaknak több feleségük volt, akik közül az elsőt Nagyasszonynak hívták. Ezért volt a Máthán első feleségének a neve Mária. A régi időkben a neveknek mindig jelentése volt.

Távol áll tőlem hogy még nagyobb megosztást provokáljak a keresztények között, de amíg nem találjuk meg a kereszténység igazi szilárd és kikezdehetetlen alapjait, addig az iszlám térhódítását nem lehet megállítani. Egyedül a krisztusi tan hirdeti a szabadságot és az egyenlőséget nemzetek és nemek között. Az ótestamentumi és az iszlám által elképzelt Isten egy rabszolgatársadalmat hivatott tovább éltetni.

Máni legendája

A régi korokban, amikor az írás még drága cikknek számított, ennek legfőbb funkciója a hatalom által kiadott törvények megörökítése volt. Ezért az írás nagyon sok ideig szentnek, vagyis megkérdőjelezhetetlennek számított. Az írás ezen kiváltságos szerepe megmaradt akkor is, amikor az infrastruktúra fejlődése lehetővé tette ennek az ipari méretekben való előállítását, ami miatt sok hamis állítás úgy vallási, mint történelmi téren, igaznak lett elfogadva. Az írás elterjedése előtt a történelmi és vallási emlékek inkább képek és szobrok formájában lettek megörökítve. A monoteisztikus vallások megjelenése egybeesik a nagy birodalmak megjelenésével. Minden nagy birodalom Ura úgy képzelte magáról, hogy ha még egyelőre nem, is de nemsokára az egész világ Ura leend. A földi birodalom egyetlen Urának mintájára, elképzelték

¹¹¹⁴ *Acta ss. pictis imaginibus adornata.*

egy égi, minden istenség felett uralkodó Istent. Ahogy nőtt a birodalom, a birodalom Ura a hatalmának növekedésével párhuzamosan mindinkább eltávolodott az alattvalóitól, eladdig, hogy már földi istennek képzelte magát. Ugyanígy vallás terén, amíg az emberek csak kis közösségekben éltek, az Isten vagy Istenek emberközeliak voltak, mint Krisztus, Máni, Zaráos-ter, Buddha stb. A birodalmi törekvések idejében a vallási elképzelésekben megjelentek az embertől teljesen távolálló és riválist nem tűrő Istenek, mint Jehova vagy Allah. A monoteista és nem emberközeli vallások terjedését nagyban elősegítette az írás terjedése. A mesterien megfogalmazott hamis történetek olyan eleven képeket tudtak ébreszteni az emberben, amelyeket ha megspékeltek egy kis érzelmi ráhatással, már megkérdőjelezhetetlen tényeknek számítottak.

Gyanús párhuzamokat fedezhetünk fel Krisztus, Máni és Mohamed történetében, ami arra a következtetésre ad okot, hogy ezek a történetek egy időben lettek kitalálva. Úgy Krisztusnak, mint Máninak, tizenkét apostola és utána hetvenkét hitmagyarázója (interpret) volt. Úgy Mánit, mint Mohamedet gyerekkorában maga mellé veszi olyan özvegy, akinek a tulajdonában bizonyos vallási iratok vannak, amiből ezek az ihletet merítik. A katolikus vallás szerint, úgy Máni, mint Mohamed, eretnek tanokat hirdet. Az eretnek ellen vívott háborúk pedig a 13–14. században zajlottak. Ebben az időben jelentek meg a Jezsuiták és az Obszervánsok. A Jezsuiták a nevükből is következőleg, a Jézus nevét terjesztették a köztudatban. Ennek egyik kezdeményezője B. Bernardino minorita szerzetes volt a 15. században. A régi, még hamisítatlan görög iratokban ugyanis csak a Krisztus név szerepel, legtöbbször rövidített formában, mint Xpm. Ennek ellensúlyozására Bernardino megszerkesztette Jézus nevének rövidített formáját JHS, ezzel kapcsolatot próbálva teremteni a Jézus és a Jahve nevek közt. Ő ugyanis obszerváns volt, amely irányzat az Ótestamentum elfogadását célozta meg.

Az úgynevezett eretnek irányzatok (de amelyek közt ott voltak az eredeti keresztény tanok is) megsemmisítésére három módszert alkalmaztak: 1. Az egyik a nyílt erőszak (inkvizíció, iratok megsemmisítése, máglyahalál). 2. Egy másik jól bevált módszer, akárcsak a mai politikában, a lejáratás, befeketítés. 3. A harmadik pedig az idő-hamisítás, bizonyos események és személyek más idősíkokra való áthelyezése.

1. Egész könyvet lehetne arról írni, hogy hány személy esett áldozatul az inkvizíciónak, vagy hány írást semmisítettek meg. A keresztes hadjáratoknak, amelyek a köztudatban a Szentföld felszabadítását célozták, valójában az elsődleges célja az úgynevezett eretnek irányzatok felszámolása volt.

2. Az alábbi írásból kiderül, hogy szinte minden eretnek irányzat Afrikából ered, és a képviselőik szaracénok. A szaracén magyarul szerezsen, tudnivaló, hogy afrikai feketét jelent. Abban az időben, amikor ezek az írások megjelentek, a szaracén pejoratív megnevezés volt. Köztudott, hogy az angyalábrázolások fehérek és szépek voltak, az ördögök meg csúnyák és feketék. A Manicheus tanok egyik legfőbb hirdetője, Fausztusz is afrikai szaracén (legalábbis a propaganda szerint). De jól ismert a német területeken elterjesztett Fauszt legendája, aki vérrel írt szerződést kötött az ördöggel, ami után szörnyű halált halt. Ez az elrettentő történet is az eretnek tanok lejáratását szolgálta.

3. Fölöttébb gyanús az a tény, hogy mindazon vallásképvisező személyek nevei, akik a 3–4. században szerepelnek, újra megjelennek a 13–14. században, ugyancsak, mint egyházi személyek. De számos más jel is igazolja, hogy bizonyos eseményeket, melyek a 13–14. században zajlottak, ezer évvel visszatolták a történelmi skálán, így minimalizálva ezek jelentőségét.

Az alábbi könyvből kiírtam egypár érdekesebb mondatot, amiből az olvasó saját beállítottsága szerinti következtetéseket vonhat le. Kevés írás található az úgynevezett eretnek tanokról, de ami fennmaradt, abból az tűnik ki, hogy ezek is keresztények voltak, csak nem akarták elfogadni a „Törvényt” (a mózesi törvényt). Nem céлом sem új vallást létrehozni, sem a keresztény hitet gyengíteni. Mivel azonban a keresztény vallás is megfeneklett valahol a középkorban, ezért tanulva a régi írásokból is, inkább a keresztény vallás megújítására és megszilárdítására

buzdítanám az embereket, amíg még nem késő. Egy épületet is csak úgy érdemes megújítani, ha a rohadt elemeket kicseréljük újakra és erősebbekre.

Az idézett írás keletkezése: „Archelaus mezopotámiai püspök Manicheum ellen írt disputációját szír nyelven írta, ami görögre fordítása után széles körben terjedt. A püspök Probus idejében élt. Nagyon sokan megkérdőjelezték az írás hitelességét. Az én véleményem is az, hogy a manicheista doktrínáról itt felsorakoztatott állításokat egy az egyben a kataroktól vették át, akik ellen a katolikus egyház a 13–14. században keresztes hadjáratot viselt.”¹¹¹⁵

„A szerző (Archelaus) inkább úgy beszél, mint unitárius, nem pedig mint katolikus.”¹¹¹⁶

„Ő (Mani) nyíltan hirdeti a reinkarnációt, követve Empedoklész és Pithagorász tanításait... Bosobre szerint egy név sem hajaz keleti nevekre. (Amiből az következik, hogy a Manicheista irányzat is európai. Egyébként nincs semmi különbség a katarok által hirdetett tanok és a manicheista tanok közt.) És ő úgy gondolja, hogy az igazi neve Carcubius.”¹¹¹⁷ (Ez a Carcubius, de más helyen Corbicius, Máni eredeti neve.)

„Valóban minden helyen a manicheusok ellen beszél, ahol azt mondja, hogy az evangélium eleve meg lett ígérve, és hogy Krisztus hús szerint Dávid leszármazottja.”¹¹¹⁸

„Augustinus, akinek nem volt alkalma nagyon sok időt velük tölteni, azt mondja róluk: Ti nagyon kevesen vagytok, majdhogynem nem is léteztek.”¹¹¹⁹

„Azt mondják, hogy Adimantusz, aki Máni egyik tanítványa volt, írt egy könyvet a Törvény és a próféták ellen, azt igyekezve bizonyítani, hogy az Evangélium és a Levelek ellenük szólnak, vagy más szavakkal: az ellentétet az Ó és Új szövetség között. És következésképpen az előbbi nem származhat Istentől.”¹¹²⁰

Origenészt Adamantiusznak is nevezték: Vagyis Addas, Adimantius, Origenész ugyanaz a személy.¹¹²¹

Máninak három tanítványa: Thomas, Addas (Adimant) és Hermas.¹¹²²

„Megállapított dolog, hogy a Manicheus doktrína, ami a szentháromságot érinti, különbözik az Ariánus doktrínától.”¹¹²³

„Egy bizonyos Fausztusz afrikai nemzetből való, Milet városából, nyájas beszédű, nagyon okos, a Manicheus szekta tagja, megátalkodott ebben a rémes téves hitben. Ez a mileti Fausztusz Afrikában egy könyvet írt a manicheizmust védelmezendő, amire Augustinus egy nagy műben, harminchárom könyvben válaszolt.”¹¹²⁴ (Megjegyzendő, hogy az Afer az Afrikai pejoratív formája.)

¹¹¹⁵ „Archelaus episcopus Mesopotamiae librum disputationis suae, quam habuit adversum Manicheum, exeuntem ex Perside, Siro sermone composuit, qui translatus in Graecum habetur a multis. Claruit sub Imperatore Probo qui Aureliano et Tacito successerat.” (Lardner, 1758. 2.)

¹¹¹⁶ The author speaks more like an Unitarian, than a Catholic. (Uo. 12.)

¹¹¹⁷ „Hi openly teaches transmigration, following herein the sentiment of Empedocles, Pythagoras... Beausobre says none of these name have an Oriental air. And hi suspects that the right name is Carcubius.” (Uo. 24.)

¹¹¹⁸ „Verum totus hic locus contra Manicheos facit, ubi dicit, quod evangelium ante sit promissum et quod Christus secundum carnem ex David stirpe.” (Uo. 56.)

¹¹¹⁹ „S. Augustin who had no occasion to be well acquainted with them, he says to them: You are a very few and almost none at all.” (Uo. 57.)

¹¹²⁰ „Adimantus said to have been a disciple of Mani, wrote a book against the Law and the Prophets, endeavoring to show, that the Gospels and Epistles were contrarie to them: or in other words, the disagreement between the Old and New Testament. And that consequently the former could not be of God.” (Uo. 62.)

¹¹²¹ Lásd Origenész, 1620., már a címében: [Origenis Adamantii...](#)

¹¹²² Lardner, 1758. 64.

¹¹²³ „Is allowed that the Manichean doctrine concerning the Trinity was different from that of the Arians.” (Uo. 68.)

¹¹²⁴ „Faustus quidam fuit gente Afer civitate Milevitanus, eloquio suavis, ingenio callidus, secta Manicheus, ac per hoc nefando errore perversus. Faustus of Milevi in Africa, published a volume in defence of Manicheism, which St. Augustin answered in a large Work of three and thirty books.” Uo. 71.)

„Amellett, hogy az afrikai szekta volt a legabszurdabb az eretnek szekták között, Fausztusz csak néhány kérdést tárgyalt.”¹¹²⁵ (Ez is azt bizonyítja, hogy Fausztuszt csak papíron tették át Afrikába, és valójában ő is európai volt.)

„Amidőn huszonkilenc éves korában Fausztusszal Karthágóba megy, erről így ír a Vallomások c. könyvében, Lib. 6. cap. XI.: És íme, a harmincas éveimben jártam. Ekkor Krisztus születése szerint háromszáznolcvanharmadik évet írtak. Az a bizonyos Fausztusz afrikai származású volt. Ismertem ezt az embert, ahogy a Vallomások című írásomban megemlítettem.”¹¹²⁶ (Az abszurd az, hogy 383-ban még nem vezették be a Krisztus szerinti időszámítást. De az egész vallomásnak olyan íze van, mintha más adta volna a szájába.)

„Tolliusnak van egy könyve azzal a címmel, hogy A Manicheus és a Pauliánus szektákból visszatérítettek milyen formában lehet visszafogadni.”¹¹²⁷

A Paulicians Pál követőit jelenti. De vajon melyik Pálét, ha eretnek szektának számít. Valószínű, hogy a Pálosokét, akik szerintem Remete Szent Pál követői. De akkor gyanítható, hogy a Pál apostol levelei is össze lettek keverve a két Pál írásaival.

A pálosokról: Itt egy örményországi Pálról van szó, aki maga is Manicheus volt. Egyes szerzők azért aláhúzzák, hogy a pálosok nem mindenben értettek egyet a manicheusokkal. Nem fogadják el Pétert, mint az apostolok vezetőjét, sem a leveleit, mivel úgymond megtagadta és elárulta a mesterét. Erről manapság nemigen hallani, de Mátyás király idejében ez szóbeszéd tárgya volt.¹¹²⁸

Photius: „Nem fogadják el az ótestamentumi írásokat, a profétákat sarlatánoknak és rablóknak nevezik, csak a négy Evangéliumot fogadják el a Pál tizennégy levelével, a katolikus Jákobot, a János három levelét, a katolikus Júdást, az Apostolok cselekedeteivel. Ugyancsak elfogadják a katolikus Egyház két nagy rendíthetetlen alapját. Az apostolok vezetőjét és írását nem fogadják el.”¹¹²⁹

„Elfogadják a négy Evangéliumot és Pál apostol 14 levelét és Jakab (James) katolikus levelét, János három levelét, Judának a katolikus levelét és az apostolok cselekedetét, semmi rontást nem téve bennük. De nem fogadják el az apostolok vezérének leveleit.”¹¹³⁰

„Amellett, hogy Máninak magának tizenkét tanítványa és számtalan apostola volt, ezt az állítást a manicheusok ma is őrzik. Mert a tizenkét választottján kívül, akiket magisztereknek hívtak, a tizenharmadik a vezetőjük volt. Hetvenkét püspökük volt, akik a magisztereknek voltak alárendelve, és presbiterek, akik a püspököknek voltak alárendelve. A püspököknek diakónusai voltak, akiket ugyanúgy Választottaknak (Electis) neveztek.”¹¹³¹

¹¹²⁵ „Beside that the African sect was one of the most absurd and heretical among them Faustus treats but a small number of questions.” (Uo. 73.)

¹¹²⁶ „Nam annum aetatis vicesimum nonum egit Cartagine cum Fausto. Libro enim 6. Confessionum cap. XI. scribit: Et ecce jam tricenariam aetatem gerebam. Erat tunc annus Christi trecentisimum octogesimum tertius. Faustus quidem fuit gente Afer. Noveram ipse hominem, quemadmodum eum commemoravi in libris Confessionum mearum.” (Uo. 76.)

¹¹²⁷ „In Tollius it is entitled A Form of reseiving those who are converted from the heresie of the Manicheans and Paulicians to the true faith.” (Uo. 77.)

¹¹²⁸ Uo. 426. Lásd a „Mátyás király vitája Gatti püspökkel” című alfejezetet A Hunyadiakról c. fejezetben.

¹¹²⁹ „Quod veteris instrumenti tabulas non admittant ,prophetasque planos et latrones appellent, aut sola duntaxat sacra quator evangelia et S. Pauli Apostoli denas quaternas epistolas recipiant, Jacobi item Catholicam ,ternas Joannis, Catholicam Judae, cum Actis Apostolorum, iisdem quibus apud nos sunt verbis. Binas Catholicas magni et immobilis ecclesiae fundamenti. Principis apostolorum, non admittunt.” (Uo. 432.)

¹¹³⁰ Uo.

¹¹³¹ „Propter quod etiam ipse Manicheus duodecim discipulos habuit, ad instar apostolici numeri quem Manichaei etiam hodie custodiunt. Nam ex Electis suis habent duodecim, quos appellant magistros, et tertium-decimum principem eorum. Episcopos autem septuaginta duos, qui ordinantur a magistros, et presbiteros qui ordinantur ab episcopis. Habent etiam episcopi diaconos, jam ceteri tantum modo Electi vocantur.” (*Acta ss pictis imaginibus adornata*. 87.)

„Faustus úgy fejezte ki magát, minthogy a Választottak alatt egyházi embereket értett, az Auditorok alatt pedig világi embereket. A manicheusoknál a Választottaknak és az Auditoroknak egészen más életvitel volt előírva.”¹¹³²

„Faustus maga mondja, hogy véleménye szerint minden hús tisztátalan.”¹¹³³

„Photius az első könyvében, amit a Pálosok ellen írt, amely szekta szerinte a manicheusok egyik ága, ezek különleges aspektusáról számol be. Az összes szektáik, professzoraik és vezetőik hat Egyházban tömörültek. Az első Macedóniai, a második Achájai, a harmadik a Filippi Egyház, a negyedik a Laodiceai, az ötödik az Efézusi, a hatodik a Kolossi. Ők magukat keresztényeknek hívták. A katolikusokat ők rómaiaknak nevezték, mintha ezek pogányabbak lettek volna.”¹¹³⁴

Egy vita alkalmával Fortunátus (manicheus) megkérdezte Szent Augustint, hogy soroljon fel egypár elítélendő dolgot a manicheusok részéről. Augustin azt válaszolta, hogy amikor köztük volt, ő csak auditor minőségben volt, ezért nem ismerheti mélyebben a vallást.¹¹³⁵ (Érdekes, hogy mindamellett, hogy nem ismeri, de ítélkezik fölötte.)

„Az antik szerzők hallgatása egy másik érv ezen történetek hamis volta mellett. Jeruzsálemi Cyril a katechetikai diszkurzusát 347 körül írta, hét évvel Mani feltételezett halála után, de ahogy Bosobre mondja, ő az első, aki ezekről beszél. És Cyriltől Augustinig nincs egy szerző se, keresztény vagy pogány, aki a manicheusok obszcén szertartásairól említést tenne.”¹¹³⁶

Tillemont: „A manicheusokat ritkán védték a római törvények... Faustus dicsekszik a manicheusok által elszenvedett üldöztetésekkel, melyben bizonyítékát látja annak, hogy jó keresztények. És úgy érvelnek, hogy ők nem ebből a világból valók, és őszintén kell szeressék az igazságot, mivel a világ gyűlöli őket és állandóan üldözve vannak.”¹¹³⁷

„Augustinus két könyvet írt, egyik A Katolikus Egyházi szokások, a másik A Manicheusok szokásai.”¹¹³⁸

„Felix (manicheus) és Augustin disputációja: Felix: Alázattal kérem a kódexet nekem visszaadni. Augustin: De hogy kérheted a kódex visszaadását, amikor azt nyilvános pecsét alatt őrzik. Felejtsd el a kódexedet, de mit akarsz abból kihozni? Felix: Minden írást, ami tőlem el lett lopva, mivel ezek a levelek lényegét tartalmazzák.”¹¹³⁹

¹¹³² Faustus expressed himself as if by Elect were meant clergy, and by Auditors seculars or the laity. By the Manichean rule a very different course of life was prescribed to the Elect from that of the Auditors.” (Uo.)

¹¹³³ „Faustus himself says that in his opinion all flesh is impure.” (Uo. 91.)

¹¹³⁴ „Photius in his first book against the Paulicians, usually reckoned a branch of Manicheans, relates a singularity of theirs. They reduced all their sect or the professors of their principles to six churches. The first was called Macedonia, the second Achaia, the third was called the church of the Philippians, the fourth that of the Laodiceans, the fifth that of the Ephesians, the sixth that of the Colossians. Themselves they called Christians. The Catholics they named Romans, as if they had been mere Heathens.” (Uo. 96.)

¹¹³⁵ Uo. 99.

¹¹³⁶ The general silence of ancient authors is another argument of the falsehood of this story. Cyril of Jerusalem published his Catechetical discourses about the year 347. seventy years as is supposed after the death of Mani. But as Beausobre says, he is the first who has spoken of this matter. And from Cyril to Augustin he does not find any author, Christian or Heathen, who has reproached the Manicheans with these obscene mysteries.” (Uo. 100.)

¹¹³⁷ „The Manicheans seldom had the protection of the Roman laws... Faustus glories in the persecutions they endured, as a proof of their being good Christians. And they argued that they were not of the world, and must needs be sincere lovers of truth, because the world hated them, and they were always under persecutio.” (Uo. 107.)

¹¹³⁸ Augustinus: scripsi duos libros, unum de Moribus Ecclesiae Catholicae, alterum de Moribus Manichaeorum.” (Uo. 102.)

¹¹³⁹ „Felix–Augustin disputatio: Felix: Modo peto codices reddantur mihi. Augustin dixit: Sed quia codices tuos repetis, qui sub sigillo publico custodiuntur. Tolle autem codices tuos et dic quid inde velis proferri. Felix dixit: Omnes scripturas quae mihi sublatae sunt. Ista enim Epistola Fundamenti est.” (Uo. 108.)

„Nem sokkal a 440-es évek után, Leo pápa kemény kihallgatásoknak vetette alá a manicheusokat Rómában és más helyeken, és sok könyvüket megsemmisítette”¹¹⁴⁰ (Ez lehetett X. Leo is, az évszámnak nincs nagy jelentősége.)

„A perzsa Mani, a könyvekben képfestő Mani, mivel ez volt a szakmája.”¹¹⁴¹ (Ez a Pictor Mani név inkább abból ered, hogy ő azt a vallási irányzatot képviselte, amelyik az egyházi képekre támaszkodott, amit még nem tudtak meghamisítani. Ez az irányzat megvolt a történelemírásban is, ahol megjelenik egy Fabius pictor történész.)

„Ekkor tehát Korbikus, eltemetve úrnőjét, használni kezdte a rámaradt javakat, és elment a városba, ahol megállapodott (és Perzsia királya lett), és megváltoztatta a nevét Mánira, de magát Korbiciusnak nevezte.”¹¹⁴² (Ez a Korbikus név ugyanaz, mint a Korvin. És ha a magyarokat néha pártusoknak – perzsáknak – hívták, akkor rájövünk, hogy mit is takar ez a mese. Mátyás királyt Korvinusnak hívták, és tudnivaló, hogy sokat vitatkozott a katolikus papokkal, és azt is tudjuk, hogy ekkor már nagyban terjedt az Obszervancia irányzat a katolikus vallásban. A legendák úgy alakulnak, hogy bizonyos történeteket szájról-szájra továbbadnak, mindig egy kicsit módosítva és összemosva más történetekkel.)

„Hyde és Herbelot szerint Máninak olyan ügyes keze volt, hogy körző nélkül rajzolt köröket, és egy Földgömböt készített minden köreivel és beosztásaival.”¹¹⁴³ (Hát, kötve hiszem, hogy ezt valaki a 3. században csinálta volna.)

„Schythiánusz tanítványa, Terebintum, ki magát Buddhának nevezte, négy könyvet írt. Állítólag ezen könyveket eltulajdonította Mani, és úgy hirdette, mint a saját írását.”¹¹⁴⁴ (Tudnivaló, hogy Dionisius Exiguus szkita volt, és óriási szerepe volt a keresztény doktrína kidolgozásában.)

„A Rejtelmek (egy manicheista könyv) ezen szavakkal kezdődik: Létezett Isten és Anyag, fény és sötétség, jó és rossz. Ezek egymástól teljesen elkülönülve léteztek, és egymással ellentétben. Photiusz azt mondja, hogy ezzel a szerző cáromolja a Törvényt és a Prófétákat. De nem ez volt a legfőbb rajzolata ennek az ártalmas alkotásnak.”¹¹⁴⁵

„A harmadik könyv, melynek a címe az Evangélium, de amint Cyril mondja, ez nem tartalmazza Krisztus életét, és csak névileg Evangélium.”¹¹⁴⁶ (De vajon mitől Evangélium az Evangélium? Attól, hogy bemutatja Jézus életét, akiről egész a 14. századig nem tud senki, mert B. Bernardino épp a Jézus nevének ismertetését tűzte ki élete céljául, vagy attól, hogy útmutatást ad az üdvözléshez?)

„A manicheusok a kettős elv doktrínájukat igyekeztek az Újtestamentumbeli írásokkal alátámasztani. Máté VII. 18.: Egy jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem egy romlott fa nem teremhet jó gyümölcsöt. A Rómaiakhoz írt levelek VII. fejezetében, ahol az apostol két törvényről, vagy két hatalomról beszél: az egyik a megértés, vagyis az értelem, a másik a hús, vagyis a húsbéli test tagjainak törvénye, amelyek állandó ellentétben vannak. János V. 19.: Az egész világ a gonoszságban vesztegel. Efézusiakhoz írt levél VI. 12.: Mert nem vér és test ellen

¹¹⁴⁰ „Not long after the year 440. Pope Leo made strict enquiry after the Manicheans at Rome and in other places and destroyed great numbers of their books.” (Uo. 110.)

¹¹⁴¹ „Manes Persa, in eorum libris dictus Mani pictor, nam talis fuit professione sua.” (Uo. 116.)

¹¹⁴² Tunc ergo Corbicus sepulta domina, bonis sibi derelictis omnibus uti coepit, et migravit ad medium civitatis locum in quo manebat Rex persarum, et commutato sibi nomine Manem semetipsum pro Corbicio appellavit”. (Uo. 122.)

¹¹⁴³ „Hyde and Herbelot: he (Mani) had so fine a hand as to Draw lines and make circles without rule or compasse. And he made a terrestrial globe with all it, scircles and divisions.” (Uo. 127.)

¹¹⁴⁴ „Scythian, Terebint (Buda). Scythianus discipulum habuit Terebinthum qui alio nomine Buddam se vocavit, scripsitque quator libros.” (Uo. 147.) 155.old:

¹¹⁴⁵ „Mysteris: began with these words: God and Matter existed, light and darknesse, good and evil. They were entirely separate, and contrarie to each other. Photius says the author there blasphemed the Law and the Prophets. But that was not the principal design of this pernicious work.” (Uo. 155.)

¹¹⁴⁶ The third book entiteld the Gospel wich as Cyril says did not contain the historie of the life of Christ, but resembled the Gospel in name onlly.” (Uo. 157.)

van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötét-ségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”¹¹⁴⁷

„Szokrátesz arról tudósít, hogy a manicheusok hittek a lélekvándorlásban. Erről számolnak be Archelaus, Theodoret és más szerzők. Agapius szerint azon lelkek, melyek elérték a tökéle-tességet, visszatérnek Istenhez. A nagyon romlott lelkek pedig a tűzre és a sötétségre lesznek kárhoztatva. De azok, akik középszerűen viselkedtek, tehát sem túl rosszak, sem túl jók nem voltak, átkerülnek egy másik testbe. Ez persze csak egy rövid ismertetése a dolgoknak.”¹¹⁴⁸

„Amint Theodoret mondja, ők kikacagták a test feltámadását. Szerintük semmi anyagi do-log nem érdemes a megmentésre. Szerintük Krisztus azért jött, hogy a lelkeket megmentse. Több szöveggel is érvelnek a Szentírásból: Kor. XV. 50.: A hús és a vér nem örökölheti Isten országát.”¹¹⁴⁹ („Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.”)

„A lelkek miután itt a földön megtisztultak, visszatérnek a fény birodalmába, ahonnan jöt-tek. Ami viszont érdekes, a Holdon és a Napon keresztül térnek vissza, melyeket amolyan ha-jóknak képzelnek, melyek a lelkeket az égbe szállítják.”¹¹⁵⁰

A mai megfigyelések szerint a halálközeli élményekről szóló beszámolókból mindig meg-jelenik egy Naphoz, vagy Holdhoz hasonló fényes entitás. Biztos, hogy ezt már a régebbi idő-k-ben is megfigyelték. Az Upanisádokban, melyeket állítólag időszámításunk előtt írtak, ugyanez a jelenség van nagyon bőven ecsetelve. Nem hiszem, hogy az Upanisádok az ezredforduló előtt eljuthattak a katarokhoz, de az is lehet, hogy ők maguk tanulmányozták ezt a jelenséget.

„Egyesek úgy gondolják, hogy az őskeresztények nem voltak képesek megvédeni az Ótes-tamentumot.”¹¹⁵¹

De vajon a mostaniak képesek erre?

„Ők (a manicheusok) azt állítják, hogy sértő az Ótestamentumban ábrázolt emberi szenvedélyektől átítatott istenkép... néha nem képes előrelátni a jövőt, néha irigy és hatalom-félté-keny, nem engedi meg az embernek, hogy az életfájáról gyümölcsöt egyen, máskor étvágya van a vérre és a kövérségekre az áldozati állatokból. Néha haragos az idegenekre, máskor a saját népére, máskor ezeket elveszejt enyhe vagy el nem követett bűnökért.”¹¹⁵²

¹¹⁴⁷ „Their doctrine of two principles the Manicheans endeavored to support by text of the New testament. Matt. VII. 18: A good tree cannot bring forth evil fruit. Neither can a corrupt tree bring forth good fruit. The VII. cap. of the Epistle to the Romans, where the Apostel speaks of two laws, or two powers: one the understanding or reason, the other the flesh or the members of the fleshly body, which are in perpetual opposition. John V. 19.: The whole world lyes in wickednesse. Eph. VI. 12.: We wrestle not only against flesh and bloud, but also against principalitis and powers, against spiritual wickednesses, and the rulers of darknesse.” (Uo. 235.)

¹¹⁴⁸ „Socrates informed us, that the Manicheans held the transmigration of souls, which is vry true. It is taken notice of it in the Acht of Archelaus in Epiphanius, Theodoret, and other authors. Agapius, as abridged by Photius says that souls which have arrived at the perfection of virtue, return to God: They that have been veri wickid, are assigned to fire and darknesse: Bat others of a midle rank, which have behaved but indifferently, and are neider very good, nor very bad, pass into other bodies. That is only a summarie account.” (Uo. 263.)

¹¹⁴⁹ „As Theodoret says They derided the resurrection of bodies. No part of matter they sayd could be worthie of salvation. According to them Christ came to save souls. They argued from several text of Scripture, Cor. XV. o.: Flesh and bloud cannot inherit the kingdom of God.” (Uo.)

¹¹⁵⁰ „Souls when they have finished their purification here, return to the world of light whence they came. But which is somewhat strange, they pass by the way of the moon, and the sun: wich by the Manicheans were consid-ered as ships or vessels of passage by which souls return, and are conveyed to haeven.” (Uo. 266.)

¹¹⁵¹ „It is thought by some that the ancient Christians were not able to defend the Old Testament so wel as have done in late times.” (Uo. 311.)

¹¹⁵² „They pretended to take offense at the representations given of God inthe Old Testament as if he had bodily parts and human passions... nunc ignarum futuri, nunc ut improvidum, nunc ut invidum et timentem, ne si gustaret homo suos de ligno vitae aeternum viveret, nunc alias et appetentem sanguinis atque adipis ex omni genere sacrificiorum. Nunc irascentem in alienos, nunc in suos, nunc perimentem millia hominum ob levia quidem aut nulla comissa... (Uo.)

„Faustus azt állítja, hogy nem a zsidók, hanem a nemzetek kezdték egyenesen követni Krisztust, nem pedig a zsidó valláson keresztül. Mert van egypár híresség köztük, akik megjövendölték Krisztust, mint Sibilla, vagy Hermetis, akit Trismegisztosznak is neveznek, vagy Orfeusz és más nemzeti jövendölők, akik a hitet elősegítették és a nemzeteket keresztényekké tették.”¹¹⁵³

„Sógornők sógorokkal háltak, mint Júdás, apa a lányaival, mint Lót, proféták kurvákkal, mint Osea, férjes asszonyt haszonért bérbe adtak, mint Ábrahám, két nőtestvérrel házasságban élni, mint Jákob, százával és ezrével feleségeket s ágyasokat tartva, mint Dávid és Salamon.”¹¹⁵⁴

„Jeromos tudósít minket az Úr által mondott szavakra: János X. 8.: Mind, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók voltak. Máté szerint pedig V. 17.: Nem azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, hanem hogy beteljesítsem. [Ezt állítólag Jézus a hegyen mondta, négy tanítvány jelenlétében: Péter, András, Jakob és János. Máté mondja, aki nem volt jelen, de János, aki jelen volt, nem mondja.] Máni: Ilyent Krisztus sosem mondhatott, mert nem tartotta be a törvényt, hanem eltörölte.”¹¹⁵⁵

Még egy hamis betoldás: János V. 46.: „Ha hinnétek Mózesnek, akkor hinnétek nekem, mert ő írt rólam.”¹¹⁵⁶ (Átolvasva Mózes írását, meggyőződhetünk, hogy egyáltalán nem írt róla.)

„És miért írja (Máté), hogy: meglátta az embert [Mátét, az adószedőt], elhívta, és ő követte őt, miért nem inkább így: Meglátott engem, elhívott, és én követtem őt?”¹¹⁵⁷

Egyesek szerint ezt szerénységből írta így, pedig első személyben írva nagyobb lenne a tanúságtétel ereje, ami az Evangélium céljával is egybevág.

Simon mágus és más sosem létezett személyek

¹¹⁵³ „Faustus argues that they were not Jews but Gentils: that they came directly to Christ and not by the way of Judaism... Sane si sunt aliqua, ut fama est Sibyllae de Christo praesagia, aut Hermetis, quem dicunt Trismegistum, aut Orphei, aliorumque in Gentilitate vatum, haec nos aliquanto ad fidem juvare potuerunt, qui ex Gentibus effici-mur Christiani.” (Uo. 312.)

¹¹⁵⁴ „Soceros dormire cum nuribus tamquem Judas, patres cum filiabus t. Loth, prophetas cum fornicatricibus t. Osee, maritos uxorum suarum noctes amatoribus vendere t. Abraham, duabus germanis sororibus unum misceri maritum t. Jacob, rectores populi et quos maxime entheos credas, millenis et centenis volutari cum scortis, t. David et Salomon.” (Uo. 315.)

¹¹⁵⁵ „Jerome informs us that they alleged those words of our Lord in John X. 8.: All that ever came before me are thieves and robbers. Omnes qui venerunt ante me fures fuerunt et latrones. Math V. 17.: I came not to destroy the law, but to fulfill. Mani: Christ never spake those words, for it is not true that he fulfill the law, but that he destroyed it.” (Uo. 316.)

¹¹⁵⁶ „Had ye believed Moses, ye would have believed me: for he wrote of me.” (Uo. 320.)

¹¹⁵⁷ „Et quis ergo de se ipso scribens dicat: Vidit hominem et vocavit eum et secutus est eum: ac non potius dicat: Vidit me et vocavit me et secutus eum, nisi quia constat haec Mathaeum non scripsisse sed alium nescio quem sub ejus nomine?” (Uo. 326.)

Nagyon jól működik a cenzúra a Wikipédián is. Az alábbi szöveget már kicenzúrázták, úgy a magyar, mint az angol Wikipédiáról. Úgy látszik, hogy a románok ott felejtették. Innet fordítottam le a következő szöveget.

Testimonium Flavianum:

„Az a feltevés, hogy Iosephus a legrégebbi nem keresztény történész, aki említést tesz Jézusról, nagy vitát keltett a történészek körében, mivel egyesek szerint ezt a részt később szúrták be az eredeti görög szövegek közé. Shlomo Pines, a jeruzsálemi héber egyetem kutatója szerint, egy X. századi arab kódexben talált tanúskodás stílusa hajaz a Iosephuséra. Louis H. Feldman összeszámolt 87 – 1937 és 1980 között megjelent – cikket a szöveggel kapcsolatban, melyeknek a túlnyomó többsége teljesen, vagy részben tagadja a szöveg hitelességét.”¹¹⁵⁸

Nem kevés középkorban élt történészt vagy vallási személyt egyazon néven, vagy kissé módosítva visszadatáltak az ókorra. Ilyen például Jordanes, aki a középkorban tevékenykedett, és Jornandes, aki a VI. században. Árulkodó azonban, hogy az írásokban a VI. századi néha Jordanes, máskor meg Jornandes név alatt szerepel.

Az alábbi idézetek könyvét a 15. század közepe táján írták, és 1532-ben nyomtatták ki. Ekkor még nem sikerült teljesen kigyomláni az árulkodó mondatokat. Ki lehet a „sokat emlegetett” Jozefus (Iosephus sepedictus)?

„Erről számol be nevezett Iosefus, amikor egy bizonyos püspökkel elindult Karanganora városából, és hajóval Ormus szigetére mentek. Innen a Mediterrán tengeren három hónapi utazás után az említett püspökkel Nagy Örményországba érkeztek, hogy találkozzanak a nagyméltóságú püspökkel, aki mindkettejüket beavatta a szentségekbe, és papi rangra emelte őket. Ugyanígy tesznek mind a keresztények Indiában és Kínában is. A püspököket katolikusoknak mondják, kiknek a hajviseletük kereszt formájú: amint mondtuk, külön pátriárkájuk van Indiában és Kínában: más püspököket máshova küldtek, hogy azokban a provinciákban kormányozzanak. A katolikusságukról említést tesz Marcus Paulus (Marco Polo) az Örményországról szóló írásaiban, ahol azt mondja, hogy itt kétféle kereszténység létezik, és pedig jakobita és nesztoriánus. A pápájukat jakobitának hívják, aki katolikus, amiről szó van, amiről említést tesz a sokszor emlegetett Jozefus is. És ahogy a nevezett pápa sok embert így rangra emelt, sokféle egyházi tisztségekbe, senki sem kételkedhet abban, hogy honnan van hatalma felhatalmazást adni a szent római egyházi tisztségekre, mely Egyház egyedüli, egyazon hittel, egyazon püspökkel.

Ismert, hogy VI. Sándor pápa idejében (1492–1493), aki akkor uralkodott, említett Jozefus Rómába ment, kitől a pápa tudni akarta, hogy Keleten a katolikusságnak van-e elsőbbsége. Kinek Jozef ilyen szavakkal felelt: Egykor Szent Péter apostol Antióchia vezetője volt: amikor a Szent római Egyházat a szakadás veszélye fenyegette Simon Mágus miatt, kinek a neve emlékezetes maradt, Szent Pétert Rómába hívták, hogy ítélje el Simon Mágust, hogy a munkás keresztények ne távolodjanak el. Péter mielőtt elhagyta volna Antióchiát, hogy Rómába menjen, helyettest hagyott Antióchiában, aki a keleti térségben kormányozzon, aki mint Péter helyettese maga is katolikus. Az pedig, hogy Örményországban tizenkét bíboros volt, kiknek felhatalmazásuk lett volna római püspököket szentelni, hazugság, ezt mindenki tudhatja, mert egy a Krisztus menyasszonya, amely a római egyházat jelképezi, és amin kívül nincs megváltás: amit ezen kívül mondanak, csupa hitelt nem érdemlő szóbeszéd. Ezeket azért mondtam, nehogy valaki azt gondolja, hogy Krisztus kövének (Péter) szilárdságától el kellene állni. Tehát egy az Isten, egy a hit, egy a római szent Egyház.”¹¹⁵⁹

¹¹⁵⁸ Vesd össze Grüll, 2020. összefoglaló elemzésével.

¹¹⁵⁹ „Referebat propterea dictus Ioseph cum quodam episcopo soluisse ab urbe Carangora, et consensis ratibus ivisse ad insulam Ormum, quae à Carangora miliaribus fere mille et quingentis. Et inde petiit mediterranea itinere trium mensium, una cum episcopo memorato, pervenit in Armeniam maiorem, ut consalutarent reverentissime suum magnum pontificem, à quo episcopus dictus initiatus sacris, Iosephusque, memoratus ad sacerdotii gradum promotus est. Itidem agunt Christiani omnes Indi, et regni Cataii. Eorum pontifex Catholica dicitur, fertque

A katolikus Egyház a 15. század elején állt a szakadás szélén, amikor egyszerre három pápa uralkodott.¹¹⁶⁰ Ekkor hívta meg Zsigmond király a keleti pátriárchát (Antiochiai Jánost), aki kulcsszerepet játszott a konstanzi zsinat alatt. Ezek az események lettek visszadatálva az ókorra. Ha valódi megtörtént ókori események lettek volna, akkor a 15. században napvilágot látott írások egyértelműen számoltak volna be az eseményekről. Az idézetekből látszik, hogy a 15. században olyan nagy a bizonytalanság az apostolok cselekedeteivel kapcsolatban, mintha ekkor a Biblia még nem lett volna megírva.

A Bibliában ez áll (Apostolok cselekedetei 8. fejezet 9. vers): „Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámította Szamária népét, magát valami nagynak állítván...” 13. vers: „És Simon maga is hűn és megkeresztelkedvén, Filippel tarta, és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álmélkodék vala.” 14. vers: „Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Szamária bevette az Isten ígését, elküldék azokhoz Pétert és Jánost.” 15. vers: „Kik mikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek szentlelket.” 16. vers: „Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevében.”

Ebből látszik, hogy a jeruzsálemi apostolok, valójában hatalmi féltékenység miatt küldték Pétert Szamáriába. A hatalmi féltékenység mindig is jelen volt a katolikus Egyház történetében.

XV. Szent Péter elfoglalja a katedrát Antióchiában. XVI. Simon mágus a kutyáit Szent Péterre uszítja. (Látszik, hogy itt nem a Jeruzsálemi apostolok küldik Pétert a mágushoz, hanem a király). XVII. Itt Szent Péter feltámaszt egy gyereket. Mivel a mágus megszegyenült, mint sarlatánt főbe ütik egy kővel. XVIII. Itt a király meséli Péternek és tanítványainak, hogy Simon mágus azt állítja magáról, hogy repülni tud.¹¹⁶¹

XIX. A király parancsára megölik a mágust, és letartóztatják Pétert is a tanítványaival együtt. XX. Pétert keresztre feszítik. XXI. Halála után leveszik a keresztről. XXII. Eltemetik, a cselekedeteit könyvbe megírják.¹¹⁶²

Itt szó sincs arról, hogy Szent Péter Rómába ment volna. A koronával ábrázolt királyra nem lehet ráfogni, hogy római császár lett volna, mert azok nem viseltek ilyenforma szakállt.

tonsuram instar crucis: praeficit patriarchas suos, ut dictum est, alterum in India, in Cataio alterum: alios vero episcopos alio mittit, prout expedire visum fuerit, ut ad suas provincias moderandas transmittantur. Huius catholicae commemorat Marcus Paulus in tractatu Armenia, et ibi dicit duo esse genera Christianorum, Jacobitarum videlicet, et Nestoriarum, quorum Papa dicitur Iacobita, qui est hic Catholica, de quo est sermo, cuiusque meminit Iosephus saepe dictus. Et cum dictus papa varios homines promoveat ad gradus huiusmodi, efficiatque multiplices antistites, posset non ab re ambigere quispiam, unde ei haec sit auctoritas autorandi homines cum sancta Romana ecclesia, quae est unica, et unicum habet fidem, unumque Romanum pontificem recipit.

Sciant igitur tempore quo Alexander VI. sceptrum moderabatur ecclesiae universalis, dictum Ioseph Romam contendisse: hunc Alexander maximus Pontifex percunctatus est, á quo Catholica praefatus habuisse facultatem antistandi in Oriente: huic respondit Ioseph his verbis: Olim divum Petrum apostolum Antiochiae praefectum fuisse: et cum sancta Romana ecclesia schismate laboraret atroci, duce Simone Mago, qui sui nominis monumenta reliquit, sanctus Petrus accersitus est Romam, ut Simonem confunderet, et laborantibus Christianis non deesset. Hic itaque Petrus non prius soluit Antiocha, concessurus Romam, quam vicarium Antiochiae praefecit, et is est qui Orientalem plagam moderatur, et dicitur Catholica, geritque Petri vices: hunc vero Catholicam praeficiunt Cardinales duodecim in Armenia et id iactant auctoritate Romani Pontificis facere: quod esse falsum nemo est qui ne sciat, quandoquidem una est sponsa Christi, quae unam figurat ecclesiam Romanam, extra quam salus est nulla: quae vero dicuntur de aliis, commenta sunt omnia, et fidei nullius. Haec dixerim, ne quis putet á soliditate petrae Christi esse recedendum. Unus deus igitur, una fides, una est sancta Romana ecclesia.” (Falcon, 1532. 128.)

¹¹⁶⁰ Lásd *Konstanzi zsinat következményeiben élünk* című fejezetben.

¹¹⁶¹ *Acta ss. pictis imaginibus adornata* 10.

¹¹⁶² Uo. 11.

11. Konstanzi zsinat következményeiben élünk

Husz János a konstanzi zsinaton.

A következő idézetek könyvét német nyelven írta a 15. században olyas valaki, aki szemmel kísérte az eseményeket. A könyv a Batthyáneumhoz tartozik.¹¹⁶³

Tudnivaló, hogy Zsigmond király a Nikápolyi csata után egy kerek évet bolyongott ismeretlen helyeken, amíg végre hazavergődött. Ha figyelembe vesszük a tényt, hogy a konstanzi zsinaton az első hegedűsök a közel-keleti pátriarchák voltak, akkor sejteni lehet, hogy hol moshatták át az agyát, eufemisztikusan szólva hol érzékenyíthették, hogy megpróbálja a globalizációt a vallás terén.

Olyan feljegyzések is vannak, hogy a Nikápolyi csata után Zsigmondot elfogták a törökök, és velencei hajóval vitték a birodalomba. Úgy néz ki, hogy ott megfőzték, hogy egyesítse a három monoteista vallást. A közel-keleti pátriarchák ettől remélték az üldöztetés elkerülését, a török vezetés pedig Európa könnyebb megszállását. Erre szolgált a konstanzi zsinat. Itt fogadhatták el a félholdat is mint keresztény szimbólumot (nem hiába van II. Pius jelvényén), ekkor kanonizálták az Ószövetséget, és az Evangéliumot a Jézus történetével.

„A konstanzi zsinat előtt az angolok nem képezték nemzetet, ugyanis ők a germán nemzet-hez tartoztak, és a nemzeti titulust csak a konstanzi zsinat után kapták, ahogy itt találjuk.”¹¹⁶⁴

Ez megdöbbentő kijelentés, de ha a nemzet fogalmát a nyelvhez kötjük, akkor tudni kell, hogy ebben az időben egy skót paraszt szókincse 300 szóból állott. Ha azt is figyelembe vesszük, hogy a Shakespeare nyelve nem a mai angol nyelv, akkor biztos, hogy ebben a korban nem volt kialakulva a mai angol nyelv, így a nemzet se. Ha Zsigmondnak szüksége volt szavazatokra a pápaválasztáshoz, akkor nemzetet csinált az angolból, ugyanis csak azon népek bíborosai választhattak, akik nemzetet alkottak. Ilyen volt az olasz (Lámpárt), a germán, a francia, a spanyol és utolsónak az angol.

¹¹⁶³ Richental, 1536. A digitális változathoz úgy lehet hozzáférni, hogy [ezen ablak](#) balsarkában rákattintunk a catutare szóra, majd a XVI. századi könyvekre.

¹¹⁶⁴ „Die selben englischen hetten vor dem Concilio zum Costannz kein nation, wann das si gehorchten under die nation Germani und ward ihn die nation erst zum Costanz gegeben als man das hinach findet.” Uo. 20.)

„Ebben a szesszióban degradálták Gergely pápát ismét bíborossá. Ezen a zsinaton kijelentették, hogy a papság (pátriarchák, bíborosok stb.) nem hagyhatja el az ülést addig, míg nem hoznak döntést az eretnekek (husziták) kiátkozásáról és a vagyonuk elkobzásáról.”¹¹⁶⁵

Gyors ítélettel máglyán égetik meg Husz Jánost. Nyolcszáz felfegyverzett katona kíséretében kiviszik a városon kívül, és a korahajnali órákban máglyán égetik el. A fejére papírcsákót tettek, amelyre két ördög volt rajzolva, és alatta a „Heresis archa” név.

Állandó keresztes körmenetek a városban Antiochiai János patriárcha vezetésével, a meseterek és az Auditorok asszisztálásával. 1416 januárjában levelek érkeznek a királyoktól és hercegektől, melyben megtagadják az engedelmességet Benedek pápa iránt.

„Egy májusi böjti napon 1416-ban volt egy szesszió, ahol Hieronimus Mestert megkérdezték, hogy meg akarná-e tagadni a boszorkány hitét, amire ő azt válaszolta, hogy ünnepélyesen megesküdhöz, hogy a hitet nem fogja megtartani, nem bánva azt, hogy erre előzőleg háromszor megesküdhöz, és nyíltan kijelentette, hogy a Husz Mester hitét tartja jónak, és hogy Husz és Wiklof Mesterek jó emberek voltak. És így az egész zsinat által el lett ítélve mint boszorkány, és ki lett szolgáltatva a világi hatóságnak. Eberhard von Nellenburg és Hans von Lupfen grófok voltak kinevezve a király által a zsinat vezetésére, Künrad Mangold polgármester és Heinrich Gunterschweiler alpolgármester, ezek négyen lovagolva, kettő elől, kettő hátul, fegyverekkel kikísérték arra a helyre, ahol Huszt megégették, úgy égették meg őt is.”¹¹⁶⁶

Valószínű, hogy ennek a Hieronimus Bohemusnak a tanításait datálták vissza a IV. századba. A Krisztus gyilkosai a ruháin osztoztak, ezek pedig a Hieronimus tanításain. De az is lehet, hogy Hieronimus Mester csak Husz János fantomképe, és a Hieronimus (Jeromos) elmélkedéseit valójában Husz írta. Mert az irányzat követőit nem hieronimitáknak, hanem huszitáknak nevezték, viszont Husznak az írásai eltűntek. Ezt a könyvet a 16. században kompilálták 15. századi szerző írásából, a kompilátor bevallja a könyv elején, hogy meghagyta a régi szavakat, csak azért, hogy jobban szemléltesse a kor szellemét. Ez azonban nem zárja ki a hamisítást, tudván az akkori nyomást a jezsuiták részéről.

„Jagello herceg nyolc megkeresztelkedett testvérét küldi Urbánus pápához, akik mindannyiuk nevében biztosították őt az engedelmességükről, a Krisztus kultuszát Hieronimus Bohemus barát nagy odaadással terjesztette ezeken a partokon ezernégyszáztizenötben, Aeneas Silvius tanúsága szerint.”¹¹⁶⁷

Tehát II. Pius pápa tanúsítja, hogy a Hieronimus Bohemus tanításait (melyek valószínű, hogy Husz János tanításai) Orbán pápa nem ítéli el. Világos, hogy a Husz János ellen indított inkvizíciós eljárás Zsigmond király aljas cselekedete volt, ami egy égő gennyes seb a katolikus Egyház testén.

¹¹⁶⁵ „Indem selben Sessio wurdent Bapst Gregorius Cardinal wieder zu Cardinelen gemacht. Inn dem selben Concilium ward declarirt das Pfaffheit (patriarchen, Cardinele, erzboscöfe, Bisch. und prelaten) solten zu Constanz bleiben bis das es ein end nahm bei dem fluche ewiger verdammnis und bei beraubung ihrer pfrunden.” (Uo. 52.)

¹¹⁶⁶ „An dem zinstag (vor eingehendem Brachmonat) indem Mayen Anno Domini MCCCCXVI so ward ein sessio und ward besandt Mayster Hieronimus und als er vormals auff den sint kommen was das er abstehen wolt seins kezzers glaubens inn der sessio so antwurtet er hett uppigchlichen geschworen das er den glauben nit mer halten wolt unnd flüchtet ihm selbst darumb das er es vormals zu drei maln verschworen het und sprach offentlich, er wolt halten den glauben so Meyster Huss geglaubt hett und wer auch der Huss und Mayster Johann Wiklis gütt leüt gewesween unnd also ward er von ganzem Gemeindem Concilio für ein ketzer verteilt und gab man in dem weltlichen gericht und namen in Graff Eberhart von Nellenburg Graff Hanns von Lupfen die stathalter des Concilio warent von des Königs wegen Künrad Mangold oberer burgenmeister und heinrich Gunterschweiler under burgermeister und man furt ihn aus mit vil gewapneten mannen und ritten die vier vor ihm und hinder ihm bis an die Stadt so der Huss verbrandt ward so ward er auch verbrandt...” (Uo. 61.)

¹¹⁶⁷ „Jagelloque Princeps cum fratribus octo baptizatus misit ad Urbanum papam qui nomine omnium illi obedientiam polliceretur, et in Christi cultu per eas oras propagando multum studij posuit Hieronimus Bohemus monachus anno milesimo quadringesimo decimo quinto, Aenea Silvio teste.” (Bozio, 1591. 126.)

Ha Szent Jeromos (Hieronimus) nem más, mint Hieronimus Boemus fantomképe, visszadatálva a IV–V. századba, akkor feltételezhetjük, hogy a Nikaiai zsinat sem más, mint a konstanzi zsinat fantomképe.

„Szent Félix és Szent Régula nap éjszakáján meghalt a kamara Auditor, akinek a temetésén áldozatot mutattak be.”¹¹⁶⁸

Megjegyzendő, hogy áldozatbemutatás a halott részére afrikai szokás.

„Egy dániai bíboros, aki a misét celebrálta, ezüstből készült szobrot helyezett az oltárra (ez egy gyerek mellszobrára hasonlított), ezt szentnek nyilvánította, és ezzel osztván az áldást, fennhangon énekelte: Íme, az új gyermek, aki nektek adatott. Ezután mindenki énekelte a Te Deum laudamust.”¹¹⁶⁹

Az esemény valójában Szent Brigitta kanonizálása alkalmával történt, de az újszülött bemutatása a karácsonyi ünnepre utal. Ide kapcsolódik Bertha (az ónémet Beratha). Az utóbbi a téli napfordulatnak, a fény születésének istennője volt a germánoknál, s eredetileg Brighid is hasonló tisztséget viselt a kelta panteonban. A legfőbb istennőháromságot személyesítette meg. Ő volt a tűz, a tűzhely és kovácsolás; az otthon és a szülés (ellés); a kutak, a gyógyítás és a varázsszavú költészet védnöke.¹¹⁷⁰

Skóciában Bhatta a neve, ő a Köpönyeges Szent Brigitta, aki köpenyében óvta a szent gyermeket születése után, míg Szűz Mária gyengélkedett. Egy legenda szerint ugyanis segített a Szent Szűznek a szülésnél, aki cserébe átengedte neki a naptárbeli névnapi elsőbbséget, ezért előzi meg Brigitta napja Mária megtisztulásának ünnepét (febr. 2).

Amint láthatjuk, a vatikáni karácsonyi szentmisén ez a gyermek már nem csak mell és fej, hanem egy meglelt kisdéd szobor.

„Pénteken szessziót tartottak, ahol előbb a király esküdött, aztán a bíborosok, a patriárhák, püspökök, küldöttek, hogy egységben az urukkal (Zsigmond király), nem hódolnak meg egy pápának sem, csak amelyiket a zsinaton fogják választani.”¹¹⁷¹

„Ebben a szesszióban Benedek pápát (Petrus de luna) semmisnek és boszorkánynak nyilvánították, ami után megkongatták a harangokat. Ebéd után a király megfűvatta a harsonákat a városban, és összeszedték mindazokat, akik kiálltak a pápa mellett.”¹¹⁷²

Ugyanígy jártak el XXIII. János pápa híveivel is. Magát a pápát is elfogták és börtönbe zárták.

„Másnap a püspökök és papok egy énekesmisét tartottak a szentlélek tiszteletére, ami után a kereszttel körmenetet tartottak a Münstertől a Kereskedők házáig, és itt várta őket a Király és a világi hercegek, ahol az antiochiai pátriarcha megáldotta őket... Ugyanazon Szent Márton napján a körmenet után tíz és tizenegy óra között meg lett választva Otto de Columna, mint V. Márton pápa.”¹¹⁷³

¹¹⁶⁸ „Am sant Felix und sant Regula tag inn der nacht starb der Kamer Auditor und ward begraben zu dem Thum darnach an der mitwochen hett man ihm ein opffer.” (Richental, 1536. 65.)

¹¹⁶⁹ „Darnach het ein Erzbischof von Tennmark mess und inn der mes ward sie auf den Altar gesetzt in ihren namen ein michelpild silbrin und verhült als ein Haupt und Brust und zu einem heiligen gemachet mit rechter urtheil von Gemainem einhelligen spruch des Concilis mit geschwornen aiden als vorgeschrieben ist Und nahm der Erzbischof der die mess hett dass bild und gab damit den segen und hub an mit lauter Stimme zu singen: Ecce nova proles data est. Darnach da sang man: Te deum laudamus. (Uo. 71.)

¹¹⁷⁰ https://netfolk.blog.hu/2013/10/10/oktober_11_brigitta_napja.

¹¹⁷¹ „Am freitag ward sessio und schwurend all des ersten der Künig, all Cardinal, Patriarch, Erzbischoff, Bischoff, alle botschaften für ihr herrn eins zusein und keinen Bapst zu hulden dann der zu Constanx von dem Concilio erwolt wurde und leutet man aber dreimal Laudes.” (Uo. 80.)

¹¹⁷² „In der Session ward Bapst Benedict Petrus de Luna zu nichten gemacht und für eine Kezzer verteilet und vurden all Glocken geleut. Und hiss der Künig nach imbiß sein pusauner durch die Stadt pusaunen und warent dazu gegen all die mit gwalt die dem Bapst hieltent und wurden die absolvirt die in vormalis gehalten hetten und was zugegen unser herr Künig ...” (Uo.)

¹¹⁷³ „An dem zinstag so hetten die andern Erzbischoff und all Geistlichen paffen ein gesungen Mess von dem Heiligen Geist und gingend darnach mit dem Kreuz von dem Münster bis zu dem Kauffhaus zu dem Conclavi und

„Ezután a bíborosok kettesével, lóháton, huszonketten. Utánuk három pátriarcha és szent-
atyánk, a pápa, aki fedetlen lovagolt, hogy az egész tömeg láthassa. A lovát kantáránál fogva
vezette a király gyalog, egyik oldalán egy testőr a nép távoltartására, a másik oldalán a Bran-
demburgi örgróf, és így meneteltek a nagy udvartól a Szent István bazilikáig,¹¹⁷⁴ ahonnan a
felső piactérig. És amikor a szent atya, a Pápa, a Kalapácsnak nevezett házhoz ért, szembejött
vele a konstanzi zsidóság, sok nagy égő gyertyával a kezükben, és egy aranyozott kendőbe
fogva hozták a tízparancsolatot. Zsidó nyelven énekeltek, térdre borultak, és felmutatták a pá-
pának a Tízparancsolatot, kérve őt, hogy hagyja jóvá. De mivel ez a Tízparancsolat más pápák-
tól származik, ezért nem fogadhatja el. A király azonban elfogadta, és a következőt mondta:
Mózes törvényei jók és igazak, csak ti nem akartátok őket helyesen megérteni. Ekkor a pápa
valamit mondott, amit én nem értettem, csak az utolsó mondatát: A mindenható Isten felemelte
a leplet a szemeitek elől, hogy láthassátok az örökélet világosságát.”¹¹⁷⁵

Nocsak, no, *a király jártasabb vallási ügyekben, mint a pápa?* Tehát Mózes törvényei jók,
csak rosszul értelmezték. De kik is azok a „ti”, akik nem akarták helyesen értelmezni? Szerin-
tem úgy a zsidók, mint a katolikusok papok, mert ez a mondat felülírta a pápa akarátát. Vagyis
Zsigmond király a bujkálása alatt olyan erők befolyása alá került, akik hatalmasabbak a keresz-
tényeknél és a zsidóknál is. Ez az a láthatatlan hatalom, amely Mózes óta bitorolja a hatalmat a
világ felett.

„Az Ágnes nap utáni pénteken 1418-ban elkezdtek szólni a nagyharangok, 11 és 12 óra
között, jelezve, hogy ebben az órában halt meg a mi urunk Jézus Krisztus a kereszten.”¹¹⁷⁶

Ez megint egy megdöbbentő állítás. Ha valaki egy ilyen könyvet tudott írni, arról nem lehet
feltételezni, hogy nem tanulmányozta volna az evangéliumot, *ha már lett volna ilyen*.

„A király lovagi tornán vesz részt, ahol megöl egy lovagot és egy szolgát.”¹¹⁷⁷

„Ezután hétfőn ismét szesszió volt, amit a nagyharangok jeleztek, ekkor valami reformra
került sor. Nagycsütörtökön, ez március 24-én reggel, a szentatya felöltöztetett 12 szegény em-
bert szép fehér ruhákba, piros sapkával, mint a barátoké, övvel és cipővel. Hét óra körül, amikor
(a pápa) a palota magas erkélyén ült, mellette a bíborosok és a király, kiátkozta az összes po-

wartet ihr unsehr herr Künig und all weltlich fürsten vor die Rathaus und namend da von dem Patriarchen Antio-
ceni de segen und gingend da dannen... Auff dem selben Sant Martins tag nach dem Creuzgang zwischen der
zehenden und eylften stund da ward da ward zu Bapst erwollet Bapst dominus Otto de Columna...” (Uo. 91.)

¹¹⁷⁴ A német szöveg: „bis für sant Stefan“, lehet templom vagy szobor is.

¹¹⁷⁵ „Darnach rittend die Cardinal ye zwen und zwen der was zwen und zwenzig. Danach drey Patriarchen darnach
unser heylicher vatter der Bapst und rit unverdet das ihn aller menigklichen sahe und fürte ihn unser herr der Künig
zu fus bey dem zaum und ein tremel inn der hand und wart dem volckt und zu der andern seyten der Marggraff
von Brandenburg als dann vorhin auch benennet ist, und rittend fast gemahlichen von dem grossen hoff abher bis
für sant Stefan und da dannen an den oberenm marckte. Und da unser heylicher vatter der Bapst kame für das Haus
genant zu dem Schlegel so kam die Jüdischheit zu Constanz ihm entgegen mit vil grossen brinnenden kerzen und
hetten all ihr habit an als sy inn ihrem langen tag stehend, und trugen die Zehen gebote in einem roten samatin
tuch und under einer himeltzen das was ein guldin tuch und sungend fast in Hebraisch und knieten all nider und
buttend ihm die zehen gebot und batend in sy zubesteten, als sie von andern Bapsten herkommen waren da emp-
fienge er die gebot nit, aber unser herr der Künig empfieng sie und sprach: Moses gebot weren recht und gut, aber
sy wolten die nit rechrt verstehen. So redet der Bapst etwas das ich nit verstehen kund und zu dem letzten hort ich
das der Bapst also sprach: Omnipotens deus, auferat velamen ab oculis vestris ut possitis videre lumen aeterne
vitae.“ (Uo. 99.)

¹¹⁷⁶ „Am freitag nach Agnetis anno dni. MCCCCXVIII so fing man an zu leuten die grossen Glocke zwischen XI
und XII zu einem zeichen als unser herr Jesus Christus an dem Creuz starb...” (Uo. 103.) 106. „Auf zinstag die
recht fassnacht so stach man auff dem Pral und kame unser herr Künig mit verbunden helm in herr Laurenzien
vom Heidnischen thuren zu und stach auch und thet neun rit und stach nider ein Ritter und ein knecht und rit wider
ab.”

¹¹⁷⁷ „Auf zinstag die recht fassnacht so stach man auff dem Pral und kame unser herr Künig mit verbunden helm
in herr Laurenzien vom Heidnischen thuren zu und stach auch und thet neun rit und stach nider ein Ritter und ein
knecht und rit wider ab.” (Uo. 106.)

gányt, az összes boszorkányt, minden szakadárt és zsidót. Mindazokat, akik Rómában nem tagadják meg Luna Pétert (Benedek pápa), akik leveleket és Bullát hamisítanak, akik nem fogadják el és nem tartják be az általa hozott törvényeket, azokra saját kezűleg égő gyertyát hajított a nép közé. Ez után sietve minden bíboros ugyanígy égő gyertyákat hajított a nép közé, amely gyertyák egy-egy font viaszt tartalmaztak.”¹¹⁷⁸

A zsinat három és fél évet tartott. Kostanz és a Boden-tó környéke olyan népvándorlásnak volt a szemtanúja, mint ma az egész nyugati világ, azzal a különbséggel, hogy a vendégek nem gyalog, hanem lóháton vagy szekéren érkeztek, és az akkori világ előkelői közé tartoztak. A felfordulás azért nem lehetett kisebb, mert egy-egy előkelő vendég akár négyszáz lóval is érkezhetett, és ugyanannyi szolgálával. Ezeknek az elszállásolása és etetése sem lehetett egy leányálom. Minden előkelőségnek saját címere volt, amelyeket felszegeztek a szállást adók kapujára. A címerek megtalálhatók a könyvben. A zsinat vége felé aztán kitört a pestis, amin nem lehet csodálkozni.

Egyértelmű, hogy *Zsigmond király megpuccsolta a római Egyház vezetését*. A törvényesen megválasztott XXIII. János pápát börtönbe záratta, és helyébe egy báb pápát juttatott hatalomra, akit teljes mértékben az ellenőrzése alatt tartott. Az, hogy sem a hívek, a papok vagy bíborosok, habár mindenki előtt nyilvánvaló volt a csalás, mégsem tiltakoztak, az az inkvizíció által művelt mindenféle üldöztetéseknek, kínzásoknak, élveégetéseknek köszönhető. Nem is volt ez után bátorsága egy pápának sem új zsinatot összehívni egészen 1962-ig, amikor Giuseppe Roncalli újra felvette a XXIII. János, az 1415-ben megpuccsolt pápa nevét és számát.

De egyáltalán: 1416-ban melyik Rómáról beszélhetünk? Konstantinápolyról? Ez figyelemre méltó kérdés, mert ha Európában egyszerre három pápa volt, akkor Róma nem lehetett valami mindenki által elfogadott szent város. Lehet, hogy Zsigmond és társai egy kétségbeesett próbálkozást tettek Konstantinápoly (Róma) megmentésére. Lehet, hogy szinkronba akarták hozni az iszlámot a kereszténységgel, abban a reményben, hogy így a törökök megkímélik a várost. Ehhez az út az Ótestamentum (keresztények általi) elfogadtatásán keresztül vezethetett, mert azt a muzulmánok is elfogadták. A keresztények számára ez dupla vereség volt, ahogy a történelem bebizonyította, mind a mai napig.

A múltat nehéz bevallani. Ötszáz évig nem venni tudomást egy nyilvánvaló csalásról, ez kimeríti a cinkosság fogalmát. A reformáció irányába tett erőfeszítések, melyek ugyancsak kudarcot vallottak, mind ezen ok miatt indultak el. A konstanzi zsinat tévedése abban áll, hogy nem a szellemi birodalom (Isten birodalma) megújítását és megerősítését tűzte ki célul, hanem a földiét. XXIII. János sokszor mondogatta, friss levegőt kell engedni az egyházba. Ezért meghirdette az „*aggiornamentót*”, az egyház korszerűsítésének folyamatát. Az „*aggiornamento*” nem adminisztrációs dolgokra vonatkozik, hanem szellemi dolgokra.

Kivonat XXIII. János pápa beszédeiből a II. Vatikáni Zsinaton:

„Senki nem érti ezt a maradi és már kimúlt ószövetségi fontosságot, ami nagyrészt egy összelopkodott és átírt ókori hagyománynak és letűnt nép(ek)nek (sumír, akkád, káld, babyloni)

¹¹⁷⁸ „Darnach am montag da was sessio und leytet man einest darzu mit der grossen glocken und ward etwas reformiret. An dem grossen donnerstag da was so der XXIII tag inn dem Merzen früh so bekleidt unser heiliger vatter der Bapst zwölf man armer leut inn eitel weisses kleid als münch gehent kappen rock gürtel und schuch alles weiss darnach an der sibenden stunde so was er auff der Pfalz inn dem hohen ercker und alle Cardinal bei ihm all angelegt mit inseln und unser herr der König bei ihm und verbannet und verfluchet so all Heyden all Ketzer alle Schismatici all Juden (Petrus de Luna alle die dem stul zu Rom nicht absprechent, felscher der Brief und Bullen und alle die die an den stul zu Rom nit glaubent noch den haltend alle die seinem gericht und geboten nit genug thuund und alle die die da rath hilff und gunst dar zu gebent, und warff über sie mit seiner hand ein brinende kerzen herab under das volcke und darnach die Cardinal wurfen eylss brinent kerzen herab der yegliche wol ein pfund wachs wage...” (Uo. 116.)

megmásított történelme. Szóval, kötve vagyunk valami ósdi judaizmussal, és nekünk nem elég Krisztus, az Isten Fia!...”¹¹⁷⁹

A ma regnáló pápa sajnos követi az ötszáz éve tartó téves irányzatot, amikor nem a lelki szegénység, hanem az anyagi szegénység felszámolását tűzte ki az Egyház céljául.

Egippa Szibilla megjövendöli Krisztust

„Egippa Szibilla, aki Julius császár idejében élt, ezt mondta Krisztusról: A láthatatlan Ige (verbum) érzékelhetővé válik, gyökeret ereszt, kihajt mint levél, és nem lesz látható a szépsége, és kínozni fogja őt az anyai méh és siratni fogja az Isten a halálát, és az emberek eltapodják, de a halálból mint Isten fog feltámadni és megmentővé lesz.”¹¹⁸⁰

A *verbum* szoros kapcsolatban áll a *veritasszal*, akárcsak magyarul az *Ige* és az *Igazság*. Vagyis időszámításunk előtt a Krisztus fogalom alatt valójában az igaz szót értették. És valóban, az igazság gyökeret ereszt, kihajt, de nincs benne szépség, ezért az emberek gyűlölik és eltapodják, de a halálból újra feltámad, és végül az emberiség megmentője lesz.

Johannes de Utino ferences szerzetes 1344-ben kezdte írni az alább idézett világkrónikáját. Az újabb krónikák tökéletesen alkalmazkodnak a Bibliában felvázolt vélt eseményekhez. Ugyanez nem mondható el erről a krónikáról. Felmerül a kérdés, hogy egy ferences szerzetes ne lett volna tisztában a Bibliával, ha az már az ő korában ki lett volna dolgozva? Sokkal inkább hihető az, hogy a Bibliát a 16. században írták át a mai formájába.¹¹⁸¹

A krónika így kezdődik: „Kezdődik az egész bibliai történet előszava Ádámtól Krisztusig.”¹¹⁸²

A 20v. lapon Szibilla Octavianus császárnak jövendöl:

„Octavianus, vagyis Augustus császár Róma élére kerülve, miután meghódította és megbékéltette a népeket, népszámlálást rendelt el a birodalmában. És mivel fel akart építeni egy örökké tartó társadalmat, tudni akarta, hogy ez milyen hosszú ideig tarthat. Szibilla prófétaától

¹¹⁷⁹ „Nessuno capisce questa retrograda e già passata importanza del vecchio testamento, la quale in gran parte è una storia falsificata dei popoli scomparsi (sumeri, accadi, caldei e babilonesi) e di trescite tradizioni prese in prestito da qua e là... Con una parola siano legati ad un certo giudaismo in vecchiate e per noi non basta Cristo, il figlio di Dio!” (Badiny Jós, 1999.)

¹¹⁸⁰ „Sibilla Egipia claruit tempore Julii Imperatoris sic dixit de Christo: Invisibile verbum palpabitur et germinabit ut Radix et delictabitur ut folium et non apparebit venustas eius et crucidabit eum alvus maternis et flebit Deus letitia sempiterna et ab hominibus conculcabitur et nascetur ex morte ut Deus et conversabitur ut protector.” ([Korai Biblia.](#))

¹¹⁸¹ Uo.

¹¹⁸² „Incipit prologus in compilationni librorum historialium tocus biblie ab Adam usque ad Christum editam a fratre Johanes de Utino.” (Uo.)

ezt a választ kapta: Addig fog tartani, míg egy szűz szülni fog. És ezért az örök béke templomának fog nevezetni. Ekkor Szibilla megmutatta a Nap korongjában ülő szüzet, karjában a gyermekével, mondván, ez az a szűz, aki fiút fog szülni, és ekkor a palotákban és templomokban a bálványok össze fognak törni. Ezt a helyet a mai napig az ég oltárának hívják. (Vagyis az a hely, ahol a Nap-korongban a gyereket karján tartó szűz szobra áll). Azon az éjszakán pedig Rómában megnyíltak a föld olajforrásai és kiöntöttek egész a Tiberisig. Octavianus még 13 évig uralkodott Krisztus születése után, összesen 41 évet, 6 hónapot és 10 napot.”¹¹⁸³

Jogosan kérdezhetjük, hogy miért nem szerepel Szibilla a Bibliában?

Van egy bővebb ismertetés ezzel a krónikával kapcsolatban,¹¹⁸⁴ mégpedig ugyanebből az időből, egy másik krónikástól, Leonardo de Utino Mestertől. De az is lehet, hogy ugyanarról az Udinei Jánosról (Johannes de Utino), van szó, aki a fentebbi krónikát írta, azonban az alábbi könyvben már észre lehet venni a katolikus elvárásoknak való megfelelési törekvést. Mivel a két írás között ilyen eltérés van, lehet, ezért gondolták később, hogy két különböző személyről van szó.

„Leonardus de Utino (1400 körül–?) domonkos szerzetes, prédikátor. A 15. századi Itáliában, Bologna és Ferrara városok környékén működött, kora egyik legbefolyásosabb prédikátora volt. Több prédikációgyűjteménye maradt az utókorra, ezek közül a legjelentősebbek: 'Sermones floridi de tempore' (első kiadás: 1460 körül), 'Sermones aurei de sanctis' (1476). Foglalkozott történettudománnyal is: világkrónikájának egy példányát a vatikáni könyvtár őrzi.”¹¹⁸⁵

Új Ádám

„*Nagypénteki beszéd.* A huszonhatodik igazság ezt mondja: Ádám vétkezett a környéklensége miatt, mivel látva Évát mint pásztor nélküli juhok a farkas után menni, nem igyekezett őt visszahívni a helyes útra. Midőn látta őt éhezni és szomjazni az isteni dolgok iránt, nem etette tanítván és kielégítvén őt. Mikor látta, hogy már a pokol vendége és polgára, nem figyelmeztette őt. Midőn látta, hogy meztelen és már elveszítette az ártatlanság sálát, nem segítette vissza a helyes útra. Látván őt fogolyként az ellenség markában, nem szabadította ki őt. Ezért az Atya Isten azt mondja: Mivel Ádám semmi jelét nem tanúsította az irgalmasságnak és kegyességnek Éva iránt, azt parancsolom, hogy Krisztus, aki a népe körében már királyként el lett fogadva, a császárság meg legyen tőle tagadva, és a császár által legyen megfeszítve.”¹¹⁸⁶

Ez egy kissé elfogult megfogalmazás, ahol Ádámnak nemcsak férji, de apai szerepet is kiosztott a páter. Lehet, hogy amikor és ahol ezt a szöveget prédikálták, szokásban volt a gyereklányok férjhez adása, amely esetben a férjre valóban apai szerep is hárult. A mai emancipált

¹¹⁸³ „Octavianus sive Augustus Cesar Imperator Romanorum constitutus, totum orbem pacificatum biruit et ideo omnis provincias et civitates et ville et homines numari fecit sub suo dominio. Et volens edificare populum eternum, scire voluit quanto tempore durare deberet. Et acceptus rursum a Sibilla profetissa: Duraret quousque una virgo pareret et ideo templum pacis eternum vocatum fuit, cui Sibilla in rota Solis virginem tenentem puerum in brachis ostendit, dicens hec est illa virgo quem masculum peperit. Et tunc pallatium et templum corruit idolo, iste locus usque in hodiernum diem ara celis vocatur. Eadem etiam nocte fons olei de terra in Roma erupuit et usque Tiberim emanat. Hic Octavianus 13 annus post nativitatem Christi imperavit et regnavit in toto 41 annis mensibus 6, diebus X. Ex quibus Max Marcio Cui successit Tiberius.” (Uo. 2v.)

¹¹⁸⁴ Leonardus, 1511.

¹¹⁸⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/Leonardus_de_Utino.

¹¹⁸⁶ „In die veneris sancta sermo XLII. Vigesimo sexto iustitia dixit: Adam peccavit per crudelitatem eum, enim vidisset Evam errasse ut ovem absque pastore immo ivisse post lupum non studuit eam revocare ad caulam. Cum vidit eam famelicam et sitibundam similitudinis divine non cibavit eam docendo modum quo pervenire poterat ad saturitatem illam. Cum vidit eam iam hospitem a deo factam et civem inferni non collegit eam suis monitis. Cum vidit eam nudam et iam perdidisse stolam innocentie non ostendit ei viam recuperandi ipsam. Cum vidit eam captivam non studuit eam liberare de manibus inimici. Deus pater ait: pro eo que Adam nullum signum misericordie et pietatis ostendit in Evam delinquentem iubeo ut Christus qui a populo suo paulo ante tanquam verus rex honorifice susceptus est: pro cesare abnegatur et ut crucifigatur ab eodem proclametur.” (Leonardus, 1511.)

világban ez már nem érvényes, hacsak nem fogadjuk el, hogy a nők alacsonyabb szellemi képességgel bírnak, mint a férfiak.

Azt kell tudni, hogy egyes írásokban Krisztus úgy van megjelenítve, mint Új Ádám, vagyis arra lett elhívatva, hogy jóvá tegye Ádám bűnét. Tehát itt azzal a koncepcióval állunk szemben, hogy egyedül Ádám felelős mindazokért a bűnökért, ami a világban történt, amennyiben úgy tekintünk a gonoszra (Sátánra), mint akinek a mesterkedéseit ki lehet kerülni. Itt elég világosan látszik, hogy nem egy ártatlan almáról van szó, amit Éva megkóstolt és Ádám is evett később belőle, hanem egy napjainkban is gyakran lejátszó sajnálatos eseményről. A vád Ádám ellen csak az lehet, hogy ahelyett hogy Évát visszatérítette volna a helyes útra, ő is ugyanazt az utat kezdte követni. Ezekre a 15. századi írásokon nagyon érződik a gnosztikus hatás, vagyis az az igény, hogy minden bibliai történetre értelmes magyarázatot találjanak. Ugyanezt el lehet mondani a zsidókról is, akiknek egyenesen elő volt írva a hittel kapcsolatos dolgok megvitatása, még a legegyszerűbb embereknél is. Ez a törekvés váltotta ki a katolikus papok ellenszenvét a gnosztikusok és a zsidók iránt. Ők attól féltek, hogy ha mindenre természetes magyarázatot találnak, akkor a csodák elvesztik jelentőségüket, márpedig az Egyház legnagyobb bevétele a csodákban való hitből származik.

Sokan abban a hitben élnek, hogy az Ótestamentumot, mármint a zsidók történelmét, zsidó történészek írták. Ez épp olyan nagy tévedés, mint akik azt hiszik, hogy a magyar történelmet magyar érzelmű papok írták. Az őstörténelmet, így a Bibliát is, nem etnocentrikus, hanem religiocentrikus papok írták. Az a sok gonoszság és barbárság, amit ezek a nemzetek nyakába varrtak, azt a célt szolgálta, hogy gúzsba kötve könnyebben uralkodhassanak felettük.

Egy ásatási területen talált tárgyakból sok mindent meg lehet magyarázni arról a népről, amelytől ezek a tárgyak származnak. Ugyanígy, ha egy nép nyelvében mélyre ásunk, sok érdekes dolgot fedezhetünk fel. Érdekes megvizsgálni a hét napjainak neveit, melyek az évszázadok folyamán nem sokat változtak.

A hét napjai nevének értelme

A történelemből azt olvashatjuk ki, hogy azok az európai népek, akiket a pogányságból és eretnekségből térítettek katolikus hitre, valamikor gnosztikus keresztények voltak. A gnosztikus gondolkodású népek a hét napjainak is értelemmel bíró neveket adtak, ellentétben a latin ajkú népekkel, akiknél a hét napjai a Nap, a Hold és a bolygók nevéhez vannak kötve. Arra azonban semmi magyarázat nincs, hogy milyen kapcsolat állhat fenn ezen napok és a planéták között. A magyar nyelvben a Hétfő a hét első napja, Kedd a (kettedik), Szerda a szerzés napja. Az állatvásárokat általában Szerdán szokták tartani, amikor beszerezték a levágásra szánt állatokat is. Az állatvásárról híresebb helységeket a szereda jelzővel látták el, úgy, ahogy a vásárról híres városokat a vásár jelzővel. Szerdán felvásárolták a levágásra szánt állatokat, és a munkára szánt fiatal lovakat, amelyeket azonnal heréltek is. Így csütörtökre nemcsak hússal, de rengeteg csüdör (csödör) tökkel is el voltak látva a hentesüzletek, ezért nevezték a napot Csütörtöknek. Innen a mondás, hogy egy fegyver csütörtököt mond. Aztán a nagy evés-ivás és másféle kicsapongások után jött a Péntek, a megbánás, a böjt és penitencia napja. Ha a jámbor hívő mindezt sikeresen túlélte, akkor jöhetett a pihenés napja a Szombat. Latin nyelven a somnbat henyélesi időt jelent (somm=henyélés, bat=idő), az *m* és *n* betű szokás szerinti ugrasztásával a Szombatból Szobát (Szabat) lesz, mint a szláv nyelvekben. Egy jó pihenés után másnap lehetett a vásárba menni. Ez volt a Vasárnap. A vásár nem tévesztendő össze a marhavásárral. Az előbbinek mindig urbánus jellege volt, míg a marhavásárról elhíresült szeredával jelölt városoknak vidéki jellege. A vásárban árultak kelmét, ruhát, lábbelit, édességeket (vásárfia), de ugyanakkor szórakozási helyet is jelentett, ahol lehettek cirkuszi mutatványok, de hirdetéseknek és prédikációknak is helyet kínált. Ez toleráns világ volt, ahol megvolt az ideje a munkának, persze nem

rabszolga módra, és a szórakozásnak is. Sajnos ennek a világnak épp a toleránssága okozta a vesztét, amikor a délről jött bárányáldozó népek erőszakos úton kezdték terjeszteni a vallásukat.

Ha megvizsgáljuk a római birodalom országaiban használatos nap neveket, első látásra nem sok logikai kapcsolatot látunk a napok nevei és a planéták között. Ha pedig mélyebbre ásunk, akkor nagyon durva dolgok derülnek ki. Az, hogy a hét napjai a Hold és a Nap közé vannak beágyazva, arra következtet, hogy itt keveredés történt az arab és az európai kultúra között. Az arab kultúra holdévekben számolt, miközben az európai napévekben. Így a hét első napját a Hold után nevezték: dies Lunae, az utolsó napját a nap után: dies Solis. A hét második napja a Mars után kapta a nevét. A Mars a háború istene volt, vagyis a hét második napja valami háborúskodással telt. A következő nap Merkur (a kereskedést szimbolizáló bolygó). Ekkor árulták a háborúban megszerzett javakat? A következő nap a dies Jovis, vagyis a Jupiter napja. Ez a győztes hadvezér teljes díszben való felvonulásának napja. A péntek, ami a magyaroknál penitenciát jelent, itt a gyönyörök napja, dies Veneris. A Vénus bolygó a szép Vénusz istennőről kapta a nevét. A következő nap a dies Saturni. A Szaturnusz bolygót a halállal hozzák kapcsolatba. Úgy látszik, hogy ekkorra már halálosan kimerültek a gyönyörökben. Aztán utána újra felkelt a nap, és eljött a dies Solis, amit később dies Dominicára változtattak.

Egyébként tévedés minden szót a magyar nyelvből magyarázni, de ha abból a feltételezésből indulunk ki, hogy a szerda szó közepet jelent, akkor vegyük észre, hogy a szláv nyelvekben a szred jelentése közép, és a Csik Szereda, meg Nyárad Szereda nem más, mint Csik vagy Nyáradmente központja. Ha a szó szláv eredetű lenne, akkor kellene találjunk ilyen nevű városokat szláv területeken. A szereda közelebb áll a szerez szóhoz, mint a szerhez. Szerezni tisztességes úton vásárban szoktak. Az ókori héber nyelvet és történelmet is a reneszánsz korban alkották meg. Így a Szabat is a latin Somnbatból lett leképezve. A hetes szám magyarspecifikus, úgy, ahogy a tízes szám római. Ezért valószínű, hogy *a magyar napnevek régebbiek a latin napneveknél*. A péntek és szombat, gondolom, a kereszténység felvétele után lett bevezetve, de jóval Szent István előtt. Nagy szentségtörésnek tűnik, de meggyőződésem, hogy a Jézus történetét a 15. században találták ki, és ekkor kezdték olyan fanatikus módon ünnepeltetni a vasárnapot, ahogy azt állítólag Szent István is megkövetelte.

IX. Új idő- és térbeli adatok

1. Történelmi leleplezés

A hiteles történelmi dokumentumok hiánya, ami az ókort és a „sötét” középkort illeti, ma már bevallott tény a tudományos világban. Ez már önmagában is bizalmatlanságot kelt a történelmi írások iránt, azonban a legnagyobb gyanú akkor merült fel, amikor kiderült, hogy a csillagászati jelenségek (nap- és holdfogyatkozások), melyeknek időpontját visszamenőleg meg lehet állapítani, nincsenek szinkronban a történelmi feljegyzésekkel. Ezen tényekre több komoly tudós reflektált, mint Newton, Hardouin, Baldauf, Kammeier és legújabban több tudós csapat, amelyek közül a legalaposabb munkát a Lomonoszov Egyetemen dolgozó A. Fomenko vezette csoport végezte. A tény miatt, hogy ez utóbbi csapat munkatársai matematikusok (hiányoznak a nyelvészek, a történészekről és a vallás képviselőiről szó sem lehet), a művük megkérdőjelezhető dolgokat is tartalmaz. Ez azonban még nem jelenti a leleplezett történelmi hamisítások cáfolatát.

A kutatók statisztikai módszert alkalmaztak, és a számok – ahogy mondani szokták – makacs dolgok. A történészek, ha menteni akarják a még menthetőt, akkor nem a struccpolitikát kellene alkalmazzák, hanem igenis, figyelembe venni a tényeket, és szépen átírni a történelmet.

A tény az, hogy amennyire makacsok a számok, épp olyan makacsok az érzelmek. Az emberek ugyanolyan erősen ragaszkodnak a történelmükhöz, mint a vallásukhoz. Mindkettő a hitre alapoz, és amint az említett kutatócsoport megállapítja, a történelmi és a bibliai írások között szoros kapcsolat áll fenn.

A Fomenko és csapata által felállított elmélettel elég elismerően foglalkozott Lukács Béla fizikus is. Vegyük szemügyre Lukács Béla Ptolemaiosz Almagesztjéről és a róla való Fomenko-véleményről szóló cikkét.¹¹⁸⁷ Elismeri Fomenko érveit amellett, hogy a nevezett *Ptolemeusz nagy valószínűséggel nem a második, hanem valahol a tizedik század körül élt*. Azért mindig ad egy kis százaléknyi esélyt annak, hogy mégis igaz lehet a történelem. Hát ugyebár óvatosság nem gyávaság. Amit azonban kifogásolok, az a hivatalos „tudományos” magyarázatok majmolása. Ezt olvasom a cikkében: „'Almagest' seems to come from the Arabic determinate particle 'Al'=The + 'Megalé Syntaxis' = Great Compilation (or Megiszté=Greatest).”¹¹⁸⁸

A Wikipédia szerint „Arabic name al-majisṭī (المجسطي), from which the English name Almagest derives.”¹¹⁸⁹

A szavak ilyenén való csűrése-csavarása nagyon ismeretes, amikor az igazat el akarják kendőzni.

Al-majisṭī, megiszté, megalé, aztán egy feltételezett ókori szóból egyből angol szó lesz: „almagest”. Ilyen elválasztásban: Al+magest – a szónak nincs értelme. Azonban ha az elválasztást így csináljuk: alma+gest, akkor sokkal értelmesebb képet kapunk.

Persze nem mindenki érti a magyar nyelvet s még kevesebben gondolkodnak magyarul.

Az alma magyar szó, ami egyszerre a legismertebb gyümölcs, de ugyanakkor a mitológiában, de még a bibliai tanításban is a tudást jelképezi. A „gest” szót nagyon jól ismerjük a krónikáinkból. A Wikipédia szerint kalandozást, viselt dolgokat jelent, és a 13. században használták először latin nyelven.

Ilyen megvilágításban az almagest nem más, mint kalandozás a tudományokban.

¹¹⁸⁷ Lukács, B. (President of the Matter Evolution Subcommittee of the Geonomy Scientific Committee of the Hungarian Academy of Sciences, H-1525 Bp. 114. Pf. 49., Budapest, Hungary, lukacs@rmki.kfki.hu): [Ptolemy's Almagest and Fomenko's opinion about it and especially: some words about precession](#). Hungarian Academy of Sciences, Central Research Institute for Physics, Nuclear and Particle Physics Research Institute, Theoretical Physics Department. Budapest, 114 P.O.B. 49. V. ö. Lukács, B.: [Comments on fomenkology: my comments No1. Earth, Moon, Sun, delta-t](#). First version: 28th July, 2001. B. Lukács: [Phantom times? Is the lowermost chronology of Babylon more probable than the excision of Charlemagne?](#)

¹¹⁸⁸ Uo.

¹¹⁸⁹ Ez a második mondat nincs benne Lukács B. előző lábjegyzetben megadott internetes közlésében.

Kínos magyarázatot találunk a Wikipédián az „alma mater” szóra is: „Alma mater (Latin: ‘nourishing mother’), pronounced UK: /ˈælmə ˈmeɪtər/, US: /ˈɑːlmə ˈmɑːtər/), was used in ancient Rome as a title for various mother goddesses, especially Ceres or Cybele, and in Christianity for the Virgin Mary.”¹¹⁹⁰ Nourishing mother = tápláló anya – ebben az esetben az „alma mater” felíratott nem az egyetemek, hanem a bölcsödék ajtajára kellene kitenni.

Akárcsak az előbbi esetben, az alma itt is tudást jelent. A szóösszetétel pedig a tudás anyját.

Az alma és a tudás közti összefüggést Fomenko sem hagyja szó nélkül, de ugyebár minden szentnek maga felé hajlik a keze, így a tudás nála nem alma, hanem az orosz nyelvnek megfelelően jábloko. Innen aztán nyaktörő ugrásokkal kapcsolatot teremt a jábloko és a ball (angol vagy nemzetközi ballon) szó között. Megemlíti, hogy a középkori királyoknál a jogar mellett – ami a hatalmat jelképezi – megjelenik az alma egy gömb alakjában, ami a tudást szimbolizálja.

Feltevődik a kérdés hogy miért épp a gömb szimbolizálja a tudást? Az, hogy a föld gömbölyű, ma közhely, de ennek a megértése a középkorban nem akárminek adatott meg. Ennek a megértése jelentette az akkori legnagyobb tudást. Egy király, ha nem is a kisujjában, de legalább a „tenyerében” kellett hordozza ezt a tudást.

A fenti megvilágításban a tudás szimbóluma előbb a gömbben materializálódott, hogy aztán idővel átkerülve a mese (mítosz) világába, almává váljék. Így le lehet vonni azt a következtetést, amit Fomenkóék nagyon keményen állítanak, hogy az almával kapcsolatos legendák is mint Ádám és Éva, valamint Páris és Heléné legendái, mind a késői középkorban keletkeztek.

Amíg a Heribert Illig-féle csapat és mások csak egy bizonyos „fantom” korról beszélnek, addig a Fomenko és csapata munkájában a hangsúly az *időcsúsztatások*ra esik. Ez az időcsúsztatás szerintük lehet 330, 750, 1050, vagy akár 1800 év. Vagyis bizonyos középkori események le lettek másolva kisebb módosításokkal, és visszacsúsztatva az időskálán, más történelmi eseményekként. Ez alól nem tesznek kivételt a bibliai írások sem. Ez nem kis ellenszenvet vált ki az érzelmi központú emberekből.

Egy tanárnak, aki valamilyen katedrán tanított pár évig, többször akadtak esetei, amikor valamelyik diák puskázott, vagyis másolt, könyvből vagy a kollégájától, és be kellett bizonyítani a másolás tényét, meg azt, hogy milyen forrásból történt a másolás. Egyetlen dolgozatnál tapasztalt tanár ezt hamar leleplezi. Azonban egy olyan terjedelmes anyagnál, mint a világtörténelem, ez nem könnyű feladat. Ezért nem csodálkozhatunk, ha a Fomenkóék műve nem tökéletes. Egy pár elütés miatt azonban semmisnek nyilvánítani a Fomenko és társai munkáját, mint ahogy egyes történészek teszik, nagy tévedés volna. Az igazságot nem lehet véka alá rejteti, még akkor sem, ha egyeseknek sérti az érzékenységet. Gyanítani lehet, hogy mindaz, ami nevetségessé teszi a csapat munkáját, utólag lett beépítve, külső nyomásra.

¹¹⁹⁰ <https://enacademic.com/dic.nsf/enwiki/152320>.

2. Ovidius száműzetése¹¹⁹¹

A hamis történelem íróinak jól besegített egy természeti jelenség, éspedig a Pannon-tenger eltűnése. A tudomány állítása szerint a Pannon tenger kb. 600.000 évvel ezelőtt száradt ki. Ez igaz lehet, de figyelembe veendő a tény, hogy mielőtt szabályozták volna a folyók medrét Magyarországon, az áradások szinte évente megismétlődtek, óriási tavakat képezve. Nem sokan teszik fel maguknak a kérdést, hogy vajon a Dunának miért volt két neve? Az ókorban Dunának hívták a Vaskapuig, de onnan a Fekete tengerig Isternek. Ez jó ok arra a következtetésre, hogy volt időszak, amikor a Vaskapu zárva volt. Egy kapunak az a tulajdonsága, hogy néha kinyílik, máskor bezárul. Tudjuk azt, hogy az erdők legnagyobb pusztítója az ember. Amikor az ember még nem volt ennyire elszaporodva, sokkal több erdő volt Európában. Nagy esőzés alkalmával, amilyenek mindig is léteztek, olyan óriási mennyiségű fahordalék került a Vaskapuhoz, ami elzárta a folyást. Így automatikusan egy időre újra megjelenhetett a Pannon-tenger. Így ez a tenger nem 600.000 évvel, hanem csak pár ezer évvel ezelőtti, de ez is tenger az akkori emberek szemében.

Jaroslav Sedlacek múlt században élt cseh amatőr történész azt állítja, hogy az argonauták az aranszörű bárányt Romániában (Erdélyben) rabolták el, s hogy Ovidius a száműzetését Szerbiában töltötte, s hogy Trója Románia hegyei közt található, és Odüsszeusz a bárkáját a Dunán vesztette el. Ezek az események szerinte akkor történtek, amikor Magyarország területén egy édesvizű tó állt. Miután ez a tó kiszáradt, az emberek hamar elfelejtették a létezését.

Tény, hogy a régészek a mai Magyarország, Szlovákia, Szerbia, Dél-Morávia és Románia mélyebb területein nem találnak vaskorszak kori leleteket. Miután a Duna áttörte a Vaskapu szikláit, a tóból, amit a görögök okeánosznak hívtak, nem maradt más, mint a Balaton.

A görög mitológiában az áll, hogy egy Jason nevű görög kalandor elmegy a legendás Kolkisba, hogy elhozza az aranszörű bárányt.

Tudnivaló, hogy a múltban az arannyal a folyók üledékéből való kiválasztásához a gyapjút használták. Az apró aranyrögök fennakadtak a sűrű gyapjúsálakon, innen ered az aranszörű bárány legenda.

A történettudomány Kolkist a Kaukázusba helyezi. Ott azonban nem igen találni arany lelőhelyeket. Annál inkább Erdély területén.

Sedlacek szerint a Kolchis név hegyvidéket jelöl, a kolchisiak meg hegyvidéki emberek.

„Egy másik legenda szerint Médea és más három nő elrablása volt a trójai háború kiváltó oka. Diodórosz azt írja, hogy Médea elvitte Jasont arra a helyre, ahol a Taurus (bika) volt az

¹¹⁹¹ Chlupác, 2005. alapján.

aranyszörű bárány őrzője, és a saját nyelvén beszélt vele. A Taurusz (bika, talán a szürke marháé, de lehet, hogy a kárpátoki bölény) azonban nem a Kaukázusban él, hanem Szkitiában. És a szkíták... Magyarországon és Romániában éltek. Kolchis pedig a Kárpát-tenger (Pannon-tenger) keleti partján helyezkedett el.”¹¹⁹²

A görög hajósok a zsákmánnyal a Pannon-tengerről a Dunán próbáltak haza jutni, azonban a szkíták elvágták az útjukat a Vaskapu körül, és ezért északi irányba hajóztak a Pannon-tengeren. A bárkájukat átvitték a hegyeken egész a Visztula hajózható részéig, majd innen eljutottak a Balti-tengerig.

Ovidius római híres költőt, akit Názónak is csúfoltak, i. u. 8-ban száműzték a hivatalos verzió szerint a Pontuszi-tenger (Fekete-tenger) partjára, egy Tomis nevű faluba, a mai Konstanca területére, ahol emlékművet is állítottak neki.

A pontos és megbízható információink azonban épp az ő verseiben és a barátaihoz írt leveleiben találhatók. Ő azt írja például, hogy szkíták és géták közt él. Gyakran panaszkodik a hidegre, és leírja, hogy télen a tenger annyira befagy, hogy az emberek lovon járnak rajta.

Vagy: „Egy iszapos mocsárhoz hasonlít ez a lusta tenger”¹¹⁹³

Ugyebár a Fekete-tenger se nem iszapos, se nem lusta, legalábbis Konstanca körül nem. Ilyen lehetett azonban a Pannon-tenger az időszámításunk kezdete körül, amikor már kiszáradóban volt. Ugyanakkor édes vizűnek írja le a tengert. A száműzetése felé való utazásról azt írja, hogy át kellett keljen a „felhőkkel borított Haimos-hegyen”.

Ez a hegy Bulgáriában van, Stara planina körül. A Konstanca felé vezető úton ezek a hegyek igen alacsonyak és nem burkolóznak felhőbe.

Hérodotosz azt írja, hogy Szkitiában a fagy 8 hónapot tart és a tenger, valamint az egész Kimmer Bosporus befagy.

„A Kimmer Bosporus a Duna tölcseértorkolata (estuary).”¹¹⁹⁴ Ez pedig nem lehet más, mint a Duna vaskapui szakasza.

Plinius szerint: „A kimmerek városa mellett a Duna szélessége 2500 lépés a befagyott folyón mérve. Ez az a hely, amely elválasztja Európát Ázsiától.”

Ovidius szerint:

„Ezt a vízfelületet ütötték először Jason evezői,
a színhely, ahol mindig ott van a döntő ellenség és a hó...”¹¹⁹⁵

Aki tájékozottabb a földtani történelem terén, azonnal felteszi magának a kérdést, hogy hogyan lehet Pannon-tengerről beszélni Jézus születése körül, amikor a tudomány szerint „a Pannon-tenger, illetve addigra már édesvizű Pannon-tó utolsó maradványai a pleisztocénben, mintegy 600.000 évvel ezelőtt tűntek el a Kárpát-medencéből, és a 'kifolyó' szurdokvölgyét az Ős-Duna mélyítette tovább. Az emelkedőben lévő hegyláncan áttörő folyóvölgyet földtani szakkifejezéssel antecedens völgynek nevezik. Az áttörési szakasz ebben az esetben felsőszakasz jellegű, tehát bevágódó, fölötté a folyóvölgy feltöltődő, azaz alsószakasz-jellegű lesz, a szoros után közvetlenül pedig középszakasz-jellegű kanyargós, az üledékek szempontjából egyensúlyban lévő rész következik.”¹¹⁹⁶

Vagyis a Pannon-tenger már 600.000 évvel ezelőtt lecsapolódott. A rejtély kulcsa a „csapban” rejlik. Ez a csap nem más, mint a Kazán-szoros, ahol a Duna szélessége mindössze 150

¹¹⁹² „According to another myth, the kidnapping of Medea, along with three other women, was allegedly the cause of the Trojan War. Diodor wrote that Medea took Jason to the place where the Taurus were guarding the Golden Fleece and spoke to them in their language. However, the Taurus did not live in the Caucasus, but in Scythia. And Scythians ... lived in Hungary and Romania. Colchis, then, was located on the east coast of the Carpathian Sea (Pannon Sea).” (Uo.)

¹¹⁹³ „It is similar to the bog or marsh, this lazy sea.”

¹¹⁹⁴ „Kimmer Bosporus is the estuary of the Danube.”

¹¹⁹⁵ „Surface beaten for the first time with Jason's paddle,
Scenery, where is always the crucial enemy and snow...”

¹¹⁹⁶ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Pannon-tenger>.

méter. Amikor az európai erdők nem voltak még annyira megritkítva, mint manapság, nagy viharos esőzések alkalmával könnyen megeshetett, hogy a hordalék (ami hatalmas tövestől kitépett fákból állt), egyszerűen elzárta a Kazán-szoros bejáratát, aminek következtében ideiglenesen újra feltöltődött a Pannon-tenger. Egy ehhez hasonló esetről ír Otto Rumbaur a „Stanley utazásai” című könyvében, ami a Níluson történt. 1850 körül, amikor Afrika gyarmatosításáért és a rabszolga-kereskedelem ellen folyt a harc, egy, a Níluson lefelé haladó európai hadihajó, a hordalékok miatt elakadt.

A hordalék annyira elzárta a folyót, hogy a víz elöntötte a környéket annyira, hogy a hajó legénysége nem tudott partra szállni. A három hónapi vesztégzár miatt a legénység több mint 90%-a elpusztult. Ekkor az afrikai őserdőkben volt elegendő fa ahhoz, hogy a hordalék elzárhassa a folyót.

A Fekete-tó Sedlacek szerint.¹¹⁹⁷

Az Ovidiusz száműzetése azonban lehetett egy olyan régi történet, amit a reneszánsz korában egy ügyes tollforgató feldolgozott. Az orosz tudósok rámutatnak arra a furcsa tényre, hogy az ezredforduló körül élt papok írásai a latin nyelvnek nagyon primitív formáját használják, majd pár száz évvel később úgymond megtalálják az ókori veretes latin szövegeket. De nem ám csak egyet-kettőt, hanem csak úgy hullanak az égből, mint a záporosó. Akinek van esze, gondolkozzék!

¹¹⁹⁷ http://fredfred.net/skriker/images/martin_chlupac/troy/map_general_full.png.

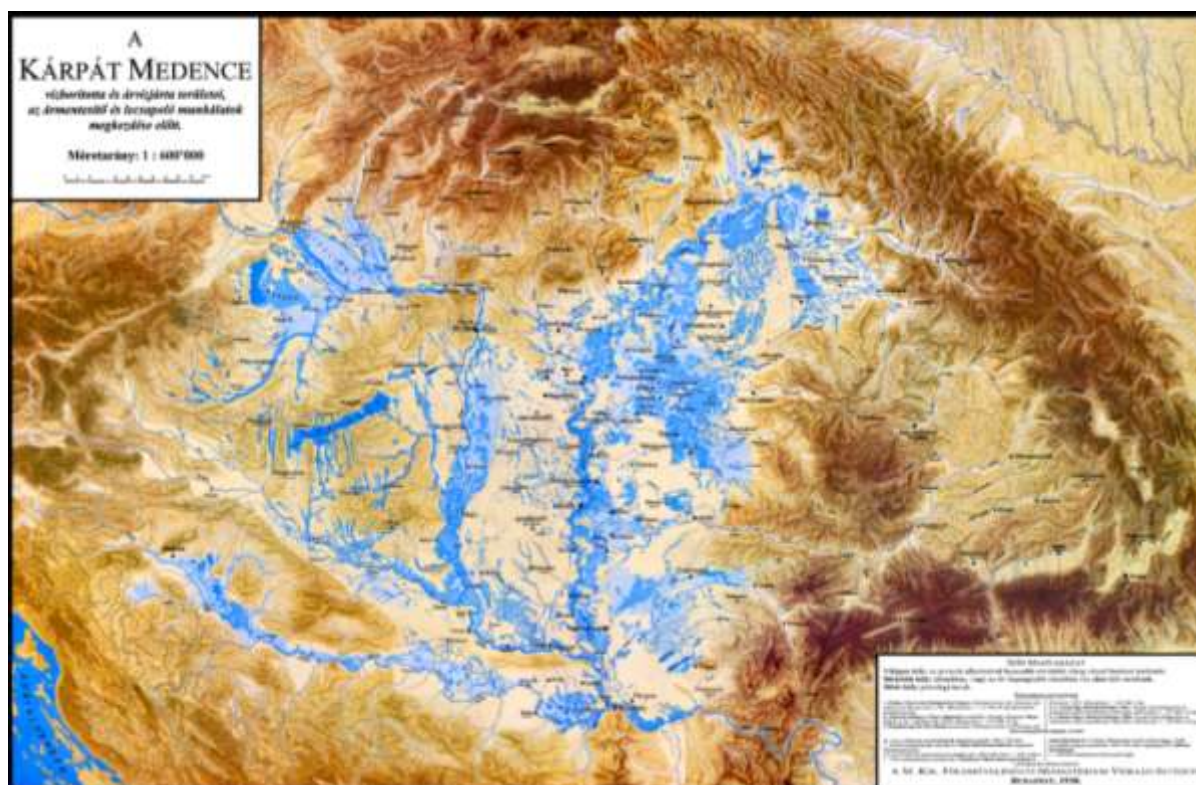
Itt van egy másik megtévesztő név, ami miatt a Meotiszi-mocsarakat az Azovi-tengerrel azonosították. Ez a név a „Fekete-tenger”. Tudott dolog, hogy az olyan tavaknak a színe, amelyek fenekén sok a hordalék meg iszap, fekete árnyalatú. Ezeket úgy is hívják, hogy fekete tavak.

A történészek vitatkoztak a Meotiszi-tavon való átkelés módozatán, amikor a hunok elindultak Európa felé. Ha ez a tó az Azovi-tenger lett volna, ezt a hunok szépen ki tudták volna kerülni. Ugyanezt a Kárpát-medencében a hegyek és sűrű erdők miatt nem lehetett.

Dugonics András könyvéből: „Polibiusz: Nem csak Meotisz vizét iszapokkal felemelve, hanem a fekete tengernek partjai mellett is a temérdek vizeket úgy kitömve mondja, hogy (a fővény miatt, melyeket a Boristenes és a Duna behord) a hajózásra haszontalan legyen. Buzbek: Nem áll Polibius szavaira azt mondván, hogy ma is úgy lehet hajózni a Fekete-tengeren, mint Polibius idején. Nikeforusz Calisztesz: Itt egy pásztor az ökre után menve, amit a bögölyök a Meotiszba zavartak, átkelt a tavon, és visszatérve, amit látott, a Honnoknak elbeszélte.”

És még: „Az ókorban a Vaskapu oly mértékben elválasztotta egymástól a Duna felső és alsó szakaszát, hogy ezeknek külön nevük is volt: latinul Danubius vagy Danuvius, illetve Ister. Csak az időszámításunk kezdete körüli időkben, a Római Birodalom terjeszkedése nyomán vált ismertté, hogy ugyanarról a folyóról van szó.”¹¹⁹⁸

Ez azt jelenti, hogy amikor a régi írásokban, vagy a szájhagyományban arról beszélnek, hogy a Duna és a Boristenes a Fekete-tengerbe ömlik, akkor itt nem a mai Fekete-tengerről van szó, hanem a Pannon-tenger „utódjáról”, a Meotisz pedig a körülötte lévő mocsarak. A Boristenes pedig a Tisza.

*A Kárpát-medence vízrajza a szabályozások előtt. Sötétebb kék az állandó és világoskék az árvízi helyzet, míg sötétkékekkel a mai tavak.*¹¹⁹⁹

¹¹⁹⁸ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Vaskapu-szoros>.

¹¹⁹⁹ <https://foldepites.files.wordpress.com/2009/12/5-karpat-medence-kesz-wo9.jpg>

3. Időbeli és térbeli eltolódások

Ebben az ókori földrajzzal kapcsolatos könyvben¹²⁰⁰ az áll, hogy Strabon e három geográfustól vette az információit: Scylaci, Salmasius, Vossius. Scylaci, Histaspis fia Dárius idejében élt, aki a Kárpát-medencei szkíták ellen harcolt.

Ha jól megnézzük, mindhárom név magyar hangzású. Scilaci=Szilágyi (a régi latin írásokban, ahol csak nagybetűket használtak, a C és a G néha összetéveszthető volt), Salmasius=Salmás, Vossius=Vass. Ha végignézzük ezt a könyvet, azt látjuk, hogy a régi történészek, Hérodotoszt is beleértve, régi görög iratokból vették az ihletet, mely iratok annyira meg voltak rongálva és emiatt hiányosak, hogy néha a történészeknek fabulálniuk kellett. Ugyancsak sok vita volt köztük az értelmezés miatt, ugyanis ezek valószínűleg ógörög írással íródtak, és Varga Csaba szerint ez a nyelv nagyon közel állt a magyar nyelvhez. Ezért nem csoda, ha a fennebb említett fordítók magyar nevűek.

Ez a földrajzi írás a Földközi- és Fekete-tenger part menti helységeiről, városairól ad hírt. Érdeemes elolvasni az András apostol térítési útjáról adott közlést. Eszerint András és Mátyás apostol valahol a mai Grúzia környékén tevékenykedett. Ezzel ellentétben a románok a saját térítőjüknek nevezik, és Szent András napja egyike a legnagyobb vallási ünnepnek számukra. Ugyanakkor megemlíti Szent Bertalan apostolt, aki úgymond Indiában térített, de megjegyzi, hogy ez az India nem az igazi keleti India, hanem csak egy, a Fekete-tenger keleti részén található terület.

„Nem értek egyet azokkal, akik ez alatt a keleti Indiákat értik, habár ez az általános vélemény, mert akik azt hiszik, hogy Bertalan Indiába jött, nem ugyanazt az Indiát gondolták. Ugyan úgy tévednek, akik azt hiszik, hogy András, Simon Péter testvére és Mátyás a keresztény vallást abban a nagy Etiópiában hirdették, amit ma Abesszíniának hívnak. Sokkal valószínűbb számomra, hogy ők a Pontuszi Etiópiába jöttek, amely a Kaukázus mellett van, és Szindivel, vagyis (nyugat) Indiával határos. Ez kitűnik Hieronimus egyházi írók katalógusából, ahol ezt írja: András, Simon Péter testvére, ahogy a nagyjaink ránk hagyományozták, a Szkítáknak, a Szokdiánoknak és a Szakáknak hirdette az evangéliumot, és Augusztus városában prédikált, mely várost Nagynak is hívják ott, ahol az Aspari és a Phazisz folyók a tengerbe ömlenek: itt laknak a belső etiópok. És utána: Mátyás, aki egy volt, akit a hetvenből kiválasztottak a tizenegy apostol közé az áruló Iskariot Jódás helyébe, a másik Etiópiában hirdette az Evangéliumot a parasztoznak, ott, ahol az Apsari a tengerbe ömlik a Hysdi kikötőnél. Így Szokrates helyesen állítja a közelebbi Indiát a közelebbi Etiópia mellé, egymással határosan a Pontus mellett. Tévednek azonban azok, akik azt hiszik, hogy András és Mátyás az Egyiptom melletti Etiópiában prédikált, és Bertalan a keleti Indiában, habár ezt a véleményt terjesztik úgy Indiában, mint Etiópiában.”¹²⁰¹

¹²⁰⁰ Gronovius, 1697.

¹²⁰¹ „Non assentio iis qui id capiunt de Indis orientalibus: licet ea apud omnes recepta sit opinio: ut qui credant, Bartolomeum in India venisse, non vero in hanc Sindicam. Vereor et ne aequae falluntur, qui putant, Andream, fratrem Simonis Petri, et Matthiam ad Christianam religionem propagandam profectos esse in Aethiopiam illam

Sajnos nem tudunk minden helynevet azonosítani. Azt kell tudni, hogy a régi térképeken a Nílustól keletre lévő területet Ázsiának nevezték. Ezért Etiópia ázsiai régióként számított. A név régi írása szerint „Aethiop” valójában Ázsiát jelentett. A *th* sz-nek olvasva kijön az Aesia. Az Ázsia ugyanakkor keleti régiót jelentett. Ezért nem lehet azon csodálkozni, hogy sok régi írásban már a Kárpát-medencei Dunától keletre lévő terület is Ázsiának számított. Az India nevet is érdemes elemezni. Indigén annyit jelent, mint bennszülött, vagyis őslakos: indi=benti, gen=fajta. India = az őslakosok földje.

Ezért valószínű, hogy amikor a Kárpát-medencei szkítákat papíron keletre tolták, akkor ezzel együtt átirták András és Mátyás tevékenységének a helyszínét is. Nem furcsa, hogy a fenti írás szerint András Grúziában térít szkítákat, aztán mégis a grúzok lesznek keresztények? A románok a saját térítőjüknek tartják, de erről nincs hír a könyvben. Furcsa, hogy András idejében, ha igaz lenne a dák–román kontinuitás, akkor dákokat kellett volna térítsen, de ezzel szemben szkítákat térít. Azon is el lehet gondolkodni, hogy vannak híres magyar András és Mátyás királyi nevek. Kíváncsi vagyok, vajon ilyen neveket Grúziában is találunk-e?

Van még egy adat: „Az etiópok bőrrel fizettek a föníciai árukért.”¹²⁰² Így az a korlátolt történész, aki Etiópiát a Fekete-tenger északi partjára helyezte, ahol Szent András a szkítákat (akik a magyarság ősei) térítette, úgy gondolta, hogy ha ezek az „etiópok” bőrökkel kereskedtek, akkor a magyarok is. Aztán jöhetett a „honfoglalás”.

Justinus írásaiban látjuk, hogy a trójai háború, a pun háború, Nagy Sándor hadjárata és más ókori események, mintha ugyanabban a században zajlanának. Ez azt jelenti, hogy amikor papírra vetették ezen történeteket, az embereket nem nagyon foglalkoztatta a kronológia. Az első ókori birodalom a történelem szerint a görög birodalom volt, amely Athén és Spárta városállamokkal kezdődött. A régészeti leletek azonban azt tanúsítják, hogy az ezredfordulóig Athén helyén csak erdők és legelők voltak. Hogy lehet feloldani ezt az ellentmondást?

Zosimosz szerint a trójai háborút követően egész a maratoni csatáig, nincs semmi említésre méltó, amit a görögök egymás közt vagy mások ellen elkövettek volna (bizonyára háborúkra gondol).¹²⁰³

Érdekes, hogy Nagy Sándort a hivatalos történelem görögnek, és a hódításait görög hódításoknak állítja be. De akkor miért makedón? Ha meg makedón, akkor nem görög. De az is lehet, hogy a Nagy Sándor hódításait Zosimosz után találták ki.

Tudjuk, hogy Itália déli részét az ókorban Magna Graecianak nevezték. Számunkra mit is jelentett a Magna Hungária? Azt, hogy a magyarok onnan vándoroltak be a Kárpát-medencébe. Akkor logikus módon nem az van-e, hogy a görögök is a Magna Graeciából vándoroltak a mai területükre? Hát nem, mert náluk (jobban mondva azoknál, akik a nagy nyugati történelmet megalkották) fordított a logika. De haladjunk mi a normális logika mentén! Tegyük fel, hogy a görögök eredeti hazája Dél-Itália. Mi készíthette őket, hogy kelet felé vándoroljanak? Ugy

magnam quam hodie Abesenam dicunt. Longé mihi verisimilis sit, pervenisse illos in Aetiopiam Ponticam, quae in Cholcorum est regione, et Sindacae, sive Indiae contermina est. Liqueat id ex Hieronymi catalogo scriptorum Ecclesiasticorum cuius verba adscribam: Andreas, frater Simonis Petri, ut majores nostri prodiderunt, Scythias et Sogdianas et Saccis, predicavit Evangelium Domini nostri Jesu Christi et in Augusta civitate predicavit, quae cognominatur Magna, ubi est irruptio Aspari et Phasis fluvius: illic incolunt Aethiopes interiores. Et post: Matthias, cum unus esset e numero septuaginta allectus in ordinem undecim Apostolorum, in locum Judae Iscariotae, qui fuit proditor, in altera Aethiopia, ubi est irruptio Apsari et Hyssdi portus, praedicavit Evangelium, cum essent homines agrestes. Recte itaque Socrates interiorem Indiam Aethiopiae interiori vicinam facit, cum ambae sint ad Pontum, sibi quae conterminae. Falsi vero sunt qui credunt Andream et Mattheum Apostolos in Aethiopia sub Aegypto Evangelium praedicasse: aut qui Bartolomeum ad Indos Orientales concessisse credunt. Quae tamen opinio non tantum apud Europeos obtinet sed etiam ad Indos et Aethiopes propagata est.” (Uo. 75.)

¹²⁰² „Scilax: Aethiopus hos mutasse merces Phoenicias pellibus huiusmodi, non pecunia, et ad pelles contraxisse.” (Uo. 128.)

¹²⁰³ „Post expeditionem Troianam ad pugnam usque Marathoniam, nihil praedicatione dignum Graeci gessisse vel inter se vel adversus alium quemquam videntur.” (Zosimus, 1637. 8.)

tudjuk, hogy mai időszámítás szerint 79-ben kitört a Vezúv. Itt egy rettenetes természeti katasztrófával néztek szembe a görögök. Több tízezer ember életét vesztette. Maga a kitörés félelmetes lehetett az ott élő nép számára, ha 30 km magas felhőoszlop emelkedett ki a vulkánból. A lecsapódó hamu bizonyára tönkretette a termést és egy ideig lehetetlenné tette az élelmiszer-termelést. Ez készíthette a görögöket a keleti irányban való vándorlásra.

Ha megfigyeljük a Pompeiban talált freskókat és rajzokat, rájövünk, hogy nem ókori, hanem középkori a viseletük. Ha elfogadjuk az ezer év betoldását az időskálába, mindjárt világossá válik a kép. Így a Vezúv kitörése 1079-re kerül. Nem sokkal 1079 után elindul az első kereszties hadjárat, úgymond a Szentföld felszabadításáért. Valójában azonban ez nem más, mint a görög–trójai háború. Trója meg nem más, mint a későbbi Bizánc. A Bizánci Birodalom így valójában a 11. századtól a 13. századig tartott. Bizánc, mint városállam, a 15. századig.

A következő idézett könyvben megtaláljuk Bizánc történetét, a IV. keresztieshadjárat idejétől egész Bizánc törökök általi bevételéig. Az érdekes az, hogy nem találunk évszámokat. Az események csak bizonyos királyok meg hadvezérek nevéhez köthetők, amiből ki lehet következtetni a mai kronológia szerinti éveket. Ez a latin nyelvű írás nem jelenhetett meg hamarabb, mint a mai időszámítás szerinti 1500-as év. A mai kronológiát a 16. században állította fel Scaligeri. Tehát az azelőtti évszámok nem lehetnek száz százalékgig elfogadhatók. Ezeket csak spekuláció útján következtették ki.

„Így Makedónia és Trákia szinte teljesen elnéptelenedett a gyakori kegyetlen zaklatások miatt, mikor a latinok, mikor a bulgárok, mikor a szkíták részéről. Mit nem követtek el a kegyetlen szkíták a keresztények ellen? A latinok azonban nem voltak a szkítáknál könyörületesebbek, sőt a kegyetlenkedéseik jóval meghaladták az előbbieket.”¹²⁰⁴

De kik is voltak a szkíták? Az ókori történészek szerint az Istertől (Dunától) északra egész az északi jeges tengerig mind szkíták laktak.

„A szkita nemzetség a legnépesebb. Az északi és más vidékeken laknak: nem épp az Északi-sarkon, de jól észak felé terjedtek el, ahogy a régi történészeink ránk hagyták, és ahogy napjainkban is láthatjuk.”¹²⁰⁵

Ebből világosan látszik, hogy a szkita gyűjtőnév volt. Ide sorolták a magyarokat, bolgárokat, vikingeket, besenyőket, tatárokat stb. Azok a szkíták, akik a makedónokat, trákokat és bizánciakat szorongatták a bulgárokkal és latinokkal karöltve, azok a Batu kán tatárjai voltak. Persze hogy összejártszottak a latinokkal, amikor IX. Gergely meghívására törtek be Európába.

A mai érvényben lévő kronológia apologetáinak legfontosabb érve az volt, hogy nem lehet betoldani az időskálába fiktív éveket anélkül, hogy ez ne derülne ki a csillagászati feljegyzések kapcsán. Aztán erre megjött a válasz Tóth Gyula jóvoltából, aki kimutatta, hogy egy húsvétciklus (ami 532 év) betoldása nem jelent semmi zavart a csillagászati feljegyzések kapcsán.¹²⁰⁶ Hozzáteszem, hogy ugyanez a helyzet két húsvétciklus betoldásánál is, és ezt nem üres okoskodásként teszem, hanem azért, mert az a gyanúm, hogy ennyi évet toldottak be időszámításunkba. Itt azonban nem kell matematikai pontossággal vegyük az éveket, mert a létező sokféle kronológia és a krónikás pontatlansága miatt ez lehetetlen.

Olyan krónikásokat fogok idézni, akikre még nem hatott a Scaligeri által felállított történelmi időskála. Itt van például Nicetae Acominati Choniatae, aki a 13. században írt.¹²⁰⁷ Erről

¹²⁰⁴ „Nam Macedoniae et Traciae urbes prorsus exhaustae erant, crebris atque atrocibus exiguo tempore excidiis vexatae, nunc a Latinis, nunc a Bulgaris et Scythis. Quid enim non fecissent gens sanguinaria Scythiae, Cristianis crudeliter oppressis? Latini vero Scythis adeo clementiores non fuerunt, ut illorum immanitatem longo intervallo superarint.” (Acropolite, 1615. 18.)

¹²⁰⁵ „Scytharum gens est populosissima, magis versus Septentrionem habitans, quam ulae aliae nostri orbis: et quicquid non prorsus Arctico polo subiecta, in eo tamen sita parallelo, qui maxime versus Septentrionem porrigitur: ut et veteres historici nobis tradiderunt, et nos quantum licuit diuturna experientia comperimus.” (Acropolite, 1615. 22.)

¹²⁰⁶ Lásd Tóth, 2014.

¹²⁰⁷ Lásd Choniatae, 1557.

azt írják a szakértők, hogy a krónikája csak töredékesen maradt fenn. Az itt idézett könyvet a töredékek alapján kompilálták a XVI. században. A töredékek is sok mindent elárulnak, ezért nem csoda, hogy a hivatalos történelmi könyvekben nem sokat emlegetik.

A krónikában leírt események ideje a 11. század második fele és a 13. század eleje. Az események színhelye a Bizánci birodalom, a Magyarországi királyság, Örményország, Perzsia, a Török szultánság, Egyiptom, Ciprus, Szicília.

A Bizánci birodalmat egyértelműen Római birodalomnak nevezi, néha említést téve a Nyugat-római birodalomról is. A Bizánci birodalom hivatalos nyelve a görög, vallása ortodox, a fővárosa Bizánc. A birodalom területe Kis-Ázsiától Magyarorszáig terjed. A balkáni görög területeken kívül magában foglalja Szerbiát, mint vazallus államot, Bulgáriát (Trákia) és Szklaviníát, mint állami szervezetség nélküli területet. Sok sziget már a keresztesek megszállása alatt van.

Magyarország területe az egész Kárpát-medence. Népeisége nyugaton a paeonok, a hunok (talán kunok), keleten a szkíták. A Duna alsó folyásától északra szkítákat, blachokat és kumánokat említ. Galícia területén északi szkítákról ír: „Est autem Galiza toparchia Rossorum, qui et Scythae Hiperborei appellantur. – Van azután a Galiza orosz kormányzósága, amelyet gyakran támadnak a hiperboreusi szkítáknak nevezettek.”

A 47. oldalon a Magyarország (Hungaria) ellen indított háború okait tárgyalja. A háború oka, hogy a magyarok segítséget adnak a szerbeknek, akik fellázadtak a bizánci elnyomás ellen. Eközben a magyar király az orosz peremvidékeken harcol. A bizánciak, akiket mindvégig rómaiaknak nevez, betörnek Zeugminumba, amit Szirmiumnak is neveznek (Zeugminum, quod nunc Sirmium vocant). Sokakat legyilkolnak és sokakat fogságba hurcolnak Bizáncba, ahol akiket külön csoportokban, a társadalmi státuszuknak megfelelően, végigvonultatnak a város főterén, ahol a nép megcsodálja a sok díszes ruhába öltözött rabot. Ezután a szkíták átjönnek a Dunán és megtámadják a Duna melletti várakat. Itt aprólékosan leírja a szkíták harcmodorát, és azt, hogy hogyan képesek a Dunán átúszni lovastól. Kiemeli a szkíták külső kinézetét, akiknek a szépségét a nőkéhez hasonlítja.

A 63. oldalon II. Gézát (magyar király) Iazas-nak hívja (egyértelmű, hogy a Iasas a jász névből lett leképezve), említi a két testvérét, Stephanust (később IV. István) és Bladislábust. Valamint a két fiát, Stephanust (III. István) és Bélát. Küldöttek mennek Magyarországra, hogy István (IV.) trónra kerülését kiharcolják, de mivel római felesége van, ezért a magyar urak elutasítják. Itt úgy áll, hogy Istvánt megmérgezik, és kellő tisztesség nélkül temetik el. Zeugminumot meg átadják a hunoknak (kunok?). Ezt hallván, a császár háborút indít.¹²⁰⁸ Itt következik egy bejátszás, lehet, hogy a kompilátor így próbálta a hiányzó részt pótolni: Egy bizonyos Andronicusról van szó, aki megszökik a börtönből és Galíciába menekül.¹²⁰⁹

A 67. oldalon: „Ez után a császár Zeugminum várát visszahódítani és az Istvánt (IV. István) ért gyalázatot megbosszulni akarván, a hadseregét a vár alá vezérelte. A vár egy dombon helyezkedik el a Száva-folyó mellett. A várat megostromolják, beveszik, sokat megölnek, sokan elmenekülnek, sokat fogságba visznek.”¹²¹⁰

A 78. oldalon a lényeg: Mivel a Pannoniával való szövetség felbomlott, a háború újra napirendre került.¹²¹¹

¹²⁰⁸ „Cadavere eius ludibrio habitum, sepulture honore carvit. Zeugminum Hunnis deditionem fecit. His Imperator auditis, Hunnis bellum indicit.” (Uo.)

¹²⁰⁹ „Sub id tempus Andronicus denuo carcere elapsus, Galizam (Galicia) confugit: sed non diu ibi mansit. Est autem Galiza toparchia Rossorum, qui et Scythae Hiperborei appellantur...” (Uo.)

¹²¹⁰ „Ceterum Imperator Zeugmini recuperandi et necis Stefani ulciscende cupidus, exercitum in illas partes adduxit. Sed barbari acie in Istri ripis instructa, omni telorum genere trajicere nostros prohibebant... Imperator cum omnibus legionibus ad Zeugminum castra locat. Id opidum alto tumulo impositum et preterfluente infra flumine munitum, a Meridie aditi non potest.” (Uo.)

¹²¹¹ „Cum autem Pannonii foedera de nuo ruppissent, bellum contra eos suscipitur...” (Uo.)

A háború bizonytalan kimenetelét figyelembe véve, a sereget nem a császár vezette, hanem egy bizonyos Andronico Contostefano.

A bizánci csapatok átmertek a Dunán és Zeugminumba érkeztek. A pannóniai csapatok, amelyek közt egyszerű emberekből toborzott segédc csapatok, sőt németek is voltak, már felkészülten, félelem nélkül várták őket. Egy bizonyos Dionisius (Dénes) vezette őket, aki az előző győzelmei miatt kihívóan beképzelt volt.

Egy bizonyos Contostephanus a fő hadtest élén állt, a jobbszárnyon Andronicus, a bal-szárnyhoz egy másik tribunust küldött. (Érdekes, hogy a tisztségek neve mennyire megegyezik az „ókori” római tisztségek nevével). Aztán említi az asztrológusok kedvező jóslatát, ami abban állt, hogy a magyar seregekből egy ló elszabadult, és a bizánci sereg közelében, vágta zás közben elbukott. A katonákhoz intézett buzdító beszéd után kezdődik az ütközet. „A lovak zablása (kötőfékje) megfogva, a lándzsák (dárdák) dőlése félelmetes, a rengeteg csillogó pikkelyű maszra emelt sárkány hullámszik a seregen keresztül.”¹²¹²

A csillagjósok jóslásának megfelelően a bizánciak győznek. Azonban a fent idézett mondat leleplezi a történelemhamisítást. Ugye, már az is szokatlan volt, hogy a 12. században szkitákról meg hunokról esik szó, de hogy a dákok által használt harci jelkép, a sárkány is megjelenjen, ezt már nehéz lenyelni. De lássuk, hogy ki hazudik, és ki mond igazat.

Tény az, hogy az ortodox keresztények, mint a bizánciak és az oroszok, a krónikaikban megőrizték az eredeti időszámítást. A vallási tanaikban úgy állt, hogy a világ teremtésétől Krisztus születéséig 5500 esztendő telt el. Ez a dátum később konszenzus által bevezetett középérték, mert többen többféleképpen határozták meg ezt, elkezdve a 4000-tól a 6500-ig. Ezt nevezik Anno mundinak. A Nicetae Acominati Choniatae krónikájában leírt események is 6586 és 6711 között zajlanak. Csakhogy, ha ebből kivonjuk a Krisztus születési dátumát, a 6500-at, akkor már nem a XI–XIII. században vagyunk, hanem az I. és III. században. Így érthető, hogy hogyan jelennek meg kétszer ugyanazok az események, ezer év időeltolódással. A Szirmium és Zeugminum ugyanaz a város. Ammianus Marcellinus „called it the glorious mother of cities”. Tehát Ammianus Marcellinus a városok dicső anyjának nevezte és állítólag közel 10.000 fő lakosa volt. Ebből a két névből kevés változtatással ki lehet hozni a Szarmiszegetuzát. Azt már sok román történész is furcsállja, hogy mit keres Adamclisiben a Traján emlékmű. Mert ha a foglyokat Rómába szállították, az útvonal nem arra vezet. Ugye, az ókori rómaiaknak kiépített útjaik voltak Dácsia felé. Semmi értelme nem lett volna kerülő úton hajóval szállítani őket.

Azt tudjuk, hogy a dákokról annyit írtak, hogy egész könyvtárat meg lehet velük tölteni. Azonban elfogulatlan történészek beismerik, hogy nincsenek hiteles dokumentumok, amelyek alátámasztanák ezeket az írásokat „A rájuk hivatkozó ősi irodalmi források Dio Cassiusra, a harmadik századi történészre redukálódtak, de ezeket Xiphilinos a XI., és Zonaras a XII. században összefoglalóan tovább adta a Balbus mérnök A (geometriai) alakok Celsusnak szentelt kiállítása és elmélete című munkájához, az ifjabb Plinius jegyzeteihez, Caninius Rufus költőhöz, valamint Priscushoz, az 5. századi rétorhoz írt levelekben. Utóbbi egyetlen mondatot továbbított a híres Traianus-kommentárokból, minden más mű elveszett. A római Traianus oszlop ’köjelenként’ a több mint 1900 évvel ezelőtt lezajlott dák–római háborúk (101-102 és 105-106) hű ’krónikája’, amely emlékművet a császár megjegyzései alapján hoztak létre. A Trajanus-féle De bello Dacico, ’A dák háború’, hiányzó/elvesztett (ha elveszett egyáltalán) munka, amelyből csak egy feljegyzés maradt a priscusi töredékekben (helyesen adta tovább?): ’Traianus in I Dacicorum: inde Berobim, deinde Aizi processimus’ – ’Trajanus [mondja] a dacsiaiakkal folytatott háborúk első könyvében: onnan továbbmentem Berzobisba, majd Aizizisba’. Az

¹²¹² „Iuncta equi capita habebant, atrox pugna hastis horrebat, instar draconis squamas attollentis undabant exercitus.” (Uo.)

egyetlen forrás, amely teljes mértékben bemutatja ezeket a háborúkat, a Trajanus oszlopa, amelyet 113. május 12-én avattak fel.”¹²¹³

Tehát egyetlen dokumentum, amely a dákokról beszél, a Trajánus oszlopa (“reportajul in piatra”). Ott pedig csak képek vannak, amelyek kinek így, kinek úgy beszélnek.

Egy másik tanúság ahhoz, hogy hogyan került a történelmi időskálába az ezer év, a novgorodi krónikás tollából származik. A tatárjárás idején, ami Anno Domini szerint 1241 körül zajlott, a novgorodi krónikás így ír: „A 6732. évben bűneink miatt ismeretlen népek érkeztek, akikről senki sem tudja világosan, hogy kik és hogy honnan jöttek, milyen a nyelvük, milyen törzshöz tartoznak és mi a hitük. Tatároknak nevezik őket, egyesek taurmennek [türkménnek], mások besenyőknek mondják őket.”¹²¹⁴

A tatárok 1232-ben Novgorod környékén voltak, 1241-ben lerohanják Magyarországot, de már 1238-ban Köln mellett tanyáznak, ahol elkövetik a 11 szűz lemészárlását, ami a kölni dómban fel van jegyezve. Ebben az időben még Anno mundi szerint számolták az éveket, tehát az eset 6738-ban történt. Ebből kivonva a Krisztus születését (6500) megkapjuk azt az ominózus évet Kr. u. 238, amikor a „hunok” lemészárolták a kölni szűzeket. Itt persze kifogásolni lehet a 6500-as évet Krisztus születésére, amit most általánosan 5500-ra tesznek. Azonban ezt is módosíthatták úgy, ahogy nagyon sok krónikát is. De felmerül a kérdés, hogy hogyan számították ki az állítólagos világteremtésétől a Krisztus születéséig eltelt éveket? Az a tény, hogy ilyen sokféle anno mundi van, azt jelzi, hogy mindezeket többféle logika mentén csinálták. Az egyik logikai menet, amelyik az 5500-as évet határozta meg, abból a bibliai mondatból indul ki, hogy Isten előtt egy nap ezer esztendő. Eszerint a világ teremtése 6000-ben fejeződött be. Itt az Isten látta, hogy minden nagyon jó és megpihent. (Ellenkező esetben valamely teremtményét, amelyik nem jól sikerült, újrateremtette volna, de erről nem ad hírt a Biblia). Ha megpihent, akkor már a hetedik napba érkezett, vagyis a hetedik évezredbe. Vagyis az aranykor a hetedik évezredben ért véget, amikor a bűn annyira elhatalmasodott, hogy szükség volt a Megváltó eljövételére. Ezért Krisztus születése eme logika szerint nem lehet a 6. évezredben, vagyis a helyes dátum a 6500. Valószínű, hogy amíg nem alakult ki a közös megegyezés, volt olyan krónikás, aki ezt tartotta Jézus születési dátumának.

¹²¹³ „Izvoarele literare antice care fac referire la acestea se reduc la Dio Cassius, un istoric din secolul al III-lea, dar și acestea transmise în rezumat de Xiphilinos în secolul al XI-lea și de Zonaras în secolul al XII-lea, la lucrarea inginerului Balbus Expunerea și teoria figurilor (geometrice) dedicate lui Celsus, la însemnările lui Plinius cel Tânăr în scrisorile adresate poeziei lui Caninius Rufus, precum și la Priscian, gramatic din secolul al V-lea, care a transmis o singură frază din celebrele Comentarii ale lui Traian, toate celelalte lucrări pierzându-se.

Columna lui Traian de la Roma a rămas «reportajul în piatră», «cronică» fidelă a războaielor daco-romane (101-102 și 105-106) desfășurate în urmă cu peste 1900 de ani, monu-ment ctitorit după COMENTARIILE împăratului Traian / DE BELLO DACICO ‘DESPRE RĂZBOIUL DACIC’, lucrare dispărută / pierdută (dacă s-a pierdut?), din care a rămas o singură însemnare la gramaticul Priscian: «Traianus in I Dacicorum: inde Berobim, deinde Aizi processimus» (oare a transmis corect?) / ‘Traian [spune] în cartea întâi a războaielor cu dacii: de acolo am înaintat spre Berzobis, iar apoi spre Aizizis’. Singurul izvor care prezintă în întregime aceste războaie este Columna lui Traian, inaugurată la 12 mai 113.” (http://www.orizonturiculturale.ro/ro_studii_Ionel-Cionchin-Columna-lui-Traian.html.)

¹²¹⁴ Györfy, 2002.

4. A történelemírás boszorkánykonyhája

Amint a kozmikus ősporból kialakulnak az égitestek, úgy az ősrégékből csiszolás és szinkronba hozás által, kezd kialakulni a történelem a 11-15. század környékén. Sebastian Münster elismert térképész volt a 16. században, ezért az ő korához képest nem lehetett tudatlan ember. Amit a különböző nemzetek történetéről ír, azt a 16. században forgalomban lévő történelemkönyvekből meríthette. Ekkor a történelem még alakulóban volt.

Ha egy leírt mondat értelmetlen, akkor vagy az író gondolkodásával van a baj, vagy hamisítási gyanú áll fenn.

Szent Pál levele a galatabeliekhez: 3. rész 1. vers. Károli Gáspár tolmácsolásában.:

„Óh, balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg?”¹²¹⁵

A Vulgatában: „Ó, balgatag galatabeliek, ki ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek a szemeik előtt leírt Jézus Krisztus bennetek van megfeszítve.”¹²¹⁶

Giovanni Luzzi tolmácsolásában: „Oh, balgatag galatabeliek ki ígézett meg titeket, ti, kiknek szemei előtt a megfeszített Jézus Krisztus visszatért az életbe.”¹²¹⁷

Próbáljuk értelmezni a fenti mondatokat. Az utolsó azt állítja, hogy Jézus Krisztust Galatában feszítették meg, mivel szemtanúként citálja őket a feltámadását bizonyítandó. A második szerint maguk a galataiak is elszenvedték a megfeszítést (atrociatást). Az első mondat szinte értelmetlen: Nem lehet szemtanúként citálni valakit, akik csak másodkézből vesznek tudomást a tényről.

Fomenkó és társai azt állítják, hogy Jézust valójában Galatában feszítették meg, és ő nem más volt, mint Andronik bizánci császár. 1185-ben a történelmi írások szerint valóban megöltek egy Andronik nevű bizánci császárt, de ez se nem volt szentéletű, és nem keresztre feszítették, hanem a nép haragja végzett vele a legocsmányabb módon. Azt is állítják, hogy az eredeti Jeruzsálem Bizánc volt. Ezt bizonyítandó felsorakoztatnak egy csomó 1450 és 1545 között festett, a passiót ábrázoló képet. Ezek nagy részét olasz festők készítették, akik valószínű, hogy a Giovanni Luzzi tolmácsolásában értelmezhető mondat alapján úgy gondolták, hogy a passió színhelye Bizáncban volt.

A történelemhamisítók a hamisítás érdekében számtalanszor megerőszakolták a latin nyelvet, sokszor arra kényszerítve a szótárkészítőket, hogy a hamis fordítás szerint értelmezzék a szavakat. Elég egy példát említenem: *populus*, *populatio*. Habár a legtöbb latin nyelvben mindkét szó ugyanazt jelenti: nép, népesség, de a klasszikus latinban a hamisítást megkönnyítendő, a *populus*=nép, a *populatio*=népirtás. Mindamellet, hogy a népirtásnak van egy erre megfelelő szava, a *depopulatio*. Valahogy így állunk az *in* előljárószóval is, ami a Fomenkóék által idézett angol Biblia-fordítása szerint: *among*=közte. A *közte* szó megfelelője latinban az *inter*. Tehát a latin *in* egyértelműen a magyar *ban*-, *ben*-nek felel meg. Ezért a Vulgatából idézett mondatban nem azt kell érteni, hogy köztetek, hanem hogy bennetek.

Próbáljuk megfejteni a Galata szó értelmét.

Sebastian Münster a különböző nemzetek történetéről csak azt írta le, amit az akkori történelemkönyvekből olvasott. Az ő érdeme a térképkészítés. Rengeteg várost hitelesen

¹²¹⁵ <http://biblia.hit.hu/bible/21/GAL/3>.

¹²¹⁶ „O insensati Galatae, quis vos fascinavit non obedite veritati, ante quorum oculos Jesus Christus praescriptus est in vobis crucifixus?” (Hieronymus, 1716. 438.)

¹²¹⁷ „O Galati insensati, qui v’ha ammalati, voi, dinanzi agli occhi de’ quali Gesù Christo crocifisso è stato ritratto al vivo?” (<http://www.intratext.com/IXT/ITA0169/PUE.HTM>.)

megrajzolt, bár a történelem átírása után ezek nem mindig tükrözik a mai hivatalos álláspontot. A könyv talán az értékes térképeknek köszönheti, hogy elkerülte az expurgálást.

„*Gallia* Európa harmadik régiója, a nevét Galatától kapta, az egyiptomi Herkules fiától. Ez a Herkules Galliába érkezett, még mielőtt Tróját lerombolták volna, és felépítette Aleszia városát, amelyet utólag Julius Cézár lerombolt. Miután Galata kiterjesztette a birodalma határait, elnevezte ezt Galaciának (Galazia). Aztán a rómaiak ezt a nevet Galliára változtatták. Egyesek a görög nyelvre hivatkozva, ahol gala tejet jelent, azt tartják, hogy ezt a nevet a Gallok azért kapták, mert a bőrük színe fehérebb volt, mint a spanyoloké. Gallia három tartományra oszlik: a belga, a kelta és az Aquitania.”¹²¹⁸

Eszerint a Gallia, Galata, Galícia (amiből kettő is van: egy Spanyolországban, a másik Ukrajnában) szavak mind egy töről származnak. Vajon melyik az a Galáta, amiről Pál apostol beszél? A törökországi Galata állítólag nem más volt, mint tengerparti legelő, ahol a juhokat fejték, és állítólag a tejről kapta ezt a nevet.

Mivel a Vulgata közelebb állt az eredeti íráshoz, mint a másik két evangéliumi változat, ezért érdemes ezt jobban megvizsgálni. A páli levél mondata azt állítja, hogy maguk a galataiak is elszenvedték a Krisztus szenvedését: „est in vobis crucifixus”. Megvizsgálandó, hogy az említett tartományokban, mint Gallia, Galáta, valóban történtek-e atrocitások. És valóban 1200 körül Galliában az albigeneket irtották, miközben a keresztesek ugyanez év körül fosztják ki Bizáncot. Lehet, hogy a másik két Galiciában is történtek atrocitások, ha nem is ugyanabban az időben. A Galícia, Gallia, Galata nevek alatt létező területek, földrajzi elhelyezkedésük miatt, az ott élő népnek mindig jólétet biztosítottak. Ha figyelembe vesszük, hogy a gála (latin) szó, luxust jelent, és azt a tényt, hogy az említett galáta névvel fémjelzett helyeken az atrocitások bekövetkeztéig az emberek luxusban éltek, akkor igazat kell adnunk a Vulgatában való megfogalmazásnak. Azt is figyelembe kell venni, hogy a Jézus születési időpontja nem történelmi tény szerint, hanem csak közös megegyezés szerint lett meghatározva. A hivatalos verzió szerint az időszámításunk kezdetekor. Fomenkóék szerint a 12. században. Figyelembe véve, hogy a reneszánsz korában is létezett egypár Pál, vagy Hieronimus, akik belejárvhattak az Evangéliumokba, így a fenti mondatok tőlük is származhattak.

Konstantinápoly: „Bizánc nemes város, melyet Lico Pausania épített az Európát és Ázsiát elválasztó tenger-szorosban, melyről Pitia jós azt mondta, hogy ezt a vak Magyarok (Megaresi) ellen építették, akik elhagyták termékeny földjüket, hogy megépítsék Kalchedon várát Bizánccal szemben egy terméketlen földön.”¹²¹⁹ Még a halak is, melyek a Fekete-tengerből érkeztek, a fehér kövek miatt elkerülték Kalchedont, és a Bizánc kiugró partjaihoz jöttek. Pausania újraépítette ezt a várost, hét évig birtokolta és megtette Trákia fővárosának. Ezután az Athéniaiak kezére került, és ismét vissza a Lacedemóniaiakhoz, egész Nagy Konsztantin idejéig, aki a perzsák és a pártusok ellen való védekezés végett áthelyezte a székhelyét Rómából ide, császári várossá építve ezt, és a saját nevét adva neki, Konstantinápolynak nevezte. Amikor azon töprengett, hogy hova is kéne építeni a várost, az a kívánsága támadt, hogy újraépítse Tróját, melyet a görögök évezredekkel ezelőtt leromboltak, de aztán álmában figyelmeztetve lett, hogy Bizáncot kell újjáépítenie, ezért megfigyelőket küldött a helyszín kikémlelésére. Ezek értesítették, hogy a hely kellemes, a klíma mérsékelt, a föld termő, és a kikötő megfelelő. Itt egy nagy várost épített kemény falakkal, szép épületekkel, melyek inkább Istenek hajlékaira, mint császárokéra emlékeztetnek. Ahogy Hieronimus írja, kifosztotta Rómát és más városokat, hogy így gazdagítsa ezt az új Rómát... Az új várost a császár akarata szerint Új Rómának nevezték, az országot pedig Romániának. A törökök Isztambulnak, vagyis a Nagy Városnak

¹²¹⁸ Münster, 1575, 82.

¹²¹⁹ A bosphoros=bos(ökö)+phoros(vásár). Abban az időben Magyarországon tenyésztették a legtöbb szarvasmarhát. Ezeket hajtották, mikor nyugatra, mikor keletre. A Kalcedon várát valószínű, hogy magyarok építették, és kikötő is lehetett, ahonnan hajóval vitték tovább a marhákat. És nem biztos, hogy az a Kalcedon, ami a cikkben van ugyanaz, mint amit a térképen látunk. A hamisítók ennél nagyobb hamisításokra is képesek voltak.

hívják. Bizánccal szemben, az öböl másik partját Galatának hívják. Azt mondják, hogy ez az öböl olyan széles, mint a mi Rajnánk. Ez a két városrész egy ágyúlövésnyi távolságra van egymástól. Konstantinápoly háromszög alakú, két oldala a tenger felé, egy meg a szárazföld felé.”¹²²⁰

„Ahogy Hieronimus írja, kifosztotta Rómát és más városokat, hogy így gazdagítsa ezt az új Rómát...” – A dicső római birodalom létét igazolandó, a fejetetejére állították a történelmet. Arról nem nagyon találni írást, hogy Rómát azért fosztották volna ki, hogy Bizáncot gazdagítsák, de ennek a fordítottjáról igenis, vannak írások.

Kik lehettek a megarik, ha nem a magyarok? Honnan jöhettek és mikor? Azt tudjuk, hogy a magyarok sokat harcoltak Bizánccal. Más megari nevű népről nem tudok. Amilyen összefércelt a fenti történet, olyan hitele van Nagy Konstantinnak is.

Csupa legenda. Európában van két Galícia. Egyik Spanyolországban, a másik Ukrajnában. Galata Törökországban. Nagyon kétlem, hogy ezek valamelyike is a nevét a galloktól kapta volna. Honnat származik a francia elnevezés?

Történészek azt állítják, hogy a francia nevet Gallia nem sok évvel Krisztus születése után vette fel, és hogy ezt a nevet a teuton lovagoktól kapta, akik az igazi frankok voltak. Ezzel szemben a gallok ezt tagadják, és azt állítják, hogy a francia név egy Franko nevű férfitől ered, aki Hektor fia vagy unokája vala, aki Trója eleste után jött a gallok földjére. Mások ellenvetik, hogy a francia elnevezés jóval Franko uralkodása után honosodott meg, és hogy Franko nem is a mai Franciaországnak nevezett területen uralkodott, hanem Németországban, azon a területen, amit most Frankföldnek neveznek.

Münsternél ezt találjuk: „Miután a trójaiak Ilionját lerombolták, Priamosz unokái átkeltek a Hellespontuson, és azon a helyen telepedtek le, amely a Meotiszi-mocsarakkal szemben található, és itt királyt választottak. Miután sokat harcoltak a gótokkal, akik a közelükben laktak, de nem lévén elég erejük ezeknek ellenállni, miután Marcomir királyuk tanácskozott a főemberekkel, arra az elhatározásra jutottak, hogy elhagyják Szkítia földjét és elmennek egy nyugodtabb helyre. Miután barbár szokás szerint áldoztak, a jövőendőmondó emberük, aki velük jött, megjelentette nekik azt a helyet, ahol megtalálják az áhított nyugalmat. Ez a hely az, ahol a Rajna a tengerbe ömlik.”¹²²¹

¹²²⁰ „Bizantio nobile citta prima Lico da Pausania Lacedemonio edificata nel fretto euripo d’Europa et Asia, á quali disse l’oraculo Pitio, che edificassero contra ciechi, cio é contra Megaresi, che lasciato il fertile terreno, edificarono Calcedone luoco sterile dirimpetto á Bizantio. I pesci che dall’Eusino vengono in Propontide sbigottite dal biancheggiante fasso nel litto Chalcedone, vengono á corso al promontorio di Bizantio. Per cio quanto ne pigliano Bizantij manca á Chalcedoni. Pausania rifacendo questa citta la chiamo Bizantio et tenendola anni sette la fece capo della Tracia. Fu poi soggetta á gli Atenesi et di nuovo á Lacedemoni, sin á Constantino Magno il quale per resistere alle corriere de Persi et Parti, che affliggevano il Romano Imperio in Oriente, vi trasferi l’imperio da’ Roma, et edificandola come citta Imperiale la nomo da se stesso Constantia o Costantina. Et stando in pensiero dove edificare tal città gli venne desir di rifare Ilio di Troade tanto celebre per l’universo, che migliaia d’anni fu da Greci rovinata: ma essendo avisato in sogno che ristorasse Bisantio, mando á vedere il sito, i fiumi, il mare et la qualita dell’aria. Et informato come il luoco era ameno, l’aria temperato, et il terreno fertile et il porto di mare fermo, ne edifico una magnifica citta con forti mura et egregij edificij sicche pensavi piutosto stanza de Dei, che de Imperatori. Spoglio Roma et altre magnifiche citta, come scrive Gieronimo, per arricchire questa nova Roma... Et volendo l’imperatore chiamarla nuova Roma et il paese Romania, il volgo la volse chiamate Constantinopoli dall’edificatore di essa. Turchi la chiamano Stampolei et Stampolda cio e grancitta. Ma per a dirimpetto á Bizantio all’altra riva del golfo maritimo chiamano Gallata. Et dicesi che quel golfo é tre tanto largo come il nostro Rheno. Queste due citta sono lontane tra loro un tiro di artiglieria. Constantinopoli é triangulare, ha due lati verso’l mare et uno in terra.” (Uo. 1042.)

¹²²¹ „Essendo stato distrutto Ilio de Troiani, i nipoti di Priamo fecer passaggio nell’Hellesponto, et habitaron que luoghi, i quali erano intorno alle paludi Meotidi, e crearonsi un re. Et essendo incalciati con molte bataglie da Gothi, i quali non molto lontani dalloro habitavano, et non essendo di tante forze, che bastassino a far risistenza Marcomiro lor re consiliatosi con gli altri prefetti del popolo, si dilibero d’abandonar quella terra della Scythia, et entrare in un nuovo luogo, ove stesser piu quieti. Et fatto secondo lo costume de gentili, sacrificio su ammunito da

Hát igen. Vándorlás nélkül nincs történelem. De valahogy minden népnek át kell menni a Meotiszi-mocsarakon. És egy nálánál erősebb és kegyetlenebb nép kergeti őket az aktuális lakóhelyükre.

Továbbolvasva azt találjuk, hogy Szikambria valahol Hollandiában volt. Most úgy tudjuk, hogy a Duna–Tisza között lehetett. De vannak érdekes nevek is, mint Austrasia, Neustria (Nordmania), Austria, Naustria. Mindebből az derül ki, hogy a történelmet manufaktúra módjára gyártották. Idővel a selejtes „darabokat” megsemmisítették. Amikor a Dionisius Petavius (Dennis Petau) vezette történelemirányzat kiszűrte az általa selejtnek számító történelmi írásokat, ezzel együtt feledésbe merültek ezek szerzői is. Sebastian Münster azért nem tűnt teljesen el a feledés homályába, mivel térképkészítő volt, s habár a térképei épp olyan primitívek, mint az akkori történelmi írások, de nagyon sok korhű rajzot is készített városokról, amit még Petaviusék sem mertek megsemmisíteni.

A Münster-könyv alcíme szerint Giovanni, Trevere püspöke méltatja Sebastian Müns-tert.¹²²² Trevere az ókorban minden más galliai város előtt volt. Többször felépítették, többször lerombolták és kirabolták. Az első, aki felépítette, egy Trebeta nevű főember volt. Ennek az emléke megtalálható kőbe vésve, amit Krisztus születése után 1200-ban faragtak. Azt mesélik, hogy Semiramis, Babilon királynője Trebeta anyja, miután a trónt elbitorolta, Trebeta elmene-
kült. Sok utazás után eljutott a Rajna folyóig. Innét a Mosella folyón felhajózva, eljutott egy völgybe, ahol felépített egy várost, amit a neve után Treberinek neveztek. Ez Ábrahám idejében történt, 200 évvel Krisztus születése előtt. Enea Sylvio más történészek írásaiból úgy tudja, hogy sokkal régebbi Róma városánál is. Szent Materno, Szent Péter apostol tanítványa alapozta meg itt a hitet.

Ha Trebere az ókorban építette fel Treverét, akkor hogy lehet, hogy csak 1200-ban állítanak neki kőbe véssett emléket? Megint az a gyanú merül fel, hogy az ókor nem is olyan rég volt, és pedig az ezredforduló körül.

A XVII. század elején még olyan, hogy világtörténelem, nem létezett. Léteztek történelmi írások meg legendák, melyek eseményeit még nem helyezték el az időskálán. Ilyen írásokat olvasva az embernek az az érzése, hogy az összes leírt esemény egy időben, vagy nagyon szűk időintervallumban történik. Az események időrendi elhelyezését Jozef Scaligeri kezdte meg a XVI. században és Dionisius Petavius fejezte be a XVII. században. Ez a kronológiai rendszer még ma is tartja magát, habár nagyon sokan megkérdőjelezik a helyességét.

A következő idézetekben megtaláljuk az irányelvet, ami Petaviust és a Jézus Társaság tagjait (akik a világtörténelmet megírták) vezérelte. Ezek az elvek olyanszerűek, mint „Higgy, és ne kutass!” vagy: „A cél szentesíti az eszközt”.

Nézzük, hogy ír erről maga Petaviusz: „Előismeretek. Például a Krisztusi időszámítás problémája, közismerten Krisztus születésének éve, ami mostantól 1627 éve történt, csak egy posztulátum, amit nem bizonyítanak, hanem használják a konszenzus fényében: aminek a használatához következetességre van szükség.”¹²²³

A posztulátum feltételezett követelmény, amit bizonyítás nélkül elfogadunk. A következetességre pedig azért van szükség, hogy az ellentmondásokat elrejtjük. Tehát hazudhatunk bármit, csak legyünk következetesek, hogy ne lepleződhessünk le. Ugye, a rajta nem kapott tolvaj tisztességes embernek számít.

un certo oracolo, che andasse insieme col suo popolo in quel luogo, ove il Reno entra in mare, che quivi otterrebbe il disiderato riposo.” (Uo. 84.)

¹²²² Giovanni per la Dio gratia arcivescovo di Treveri, et principe elettore, ai nostro honesto Sebastiano Munstero Mathematico S. (Münster, 1650. 87.)

¹²²³ „Prolegomena. Exempli causa Christiani aeram, sive vulgare Christi annorum initium ab hinc anno millesimo sexcentesimo ac vicesimo septimo coepisse, postulatam est: quod etsi non demonstratione, sed usu, et consensione nititur: tamen neque negari ab ullo potest, ad concludendam demonstratione valet. sit enim eo concesso quod consequens est necessarium.” (Petau, 1627. 3. prolegomena.)

„Tehát figyelembe kell venni a Nap, a Hold ciklusait és a feljegyzett nap- és holdfogyatkozásokat.”¹²²⁴

Hát igen, mert a téves kronológia úgy lepleződne le a leghamarabb, ha figyelmen kívül hagynák az úgynevezett nagy ciklust (a nap és hold ciklusát), ami 532 év. Fennáll annak a gyanúja, hogy bizonyos történelmi eseményeket jóval korábbi időre toltak azért, hogy helyet csináljanak az időskálán olyan eseményeknek, amelyek soha meg nem történtek, de amelyek bizonyos népeknek vagy felekezeteknek történelmileg „dokumentált” jogokat biztosítanak. Így betoldhattak az időskálába 1064 évet anélkül, hogy ezzel megsértették volna a „következetesség” szabályát.

Krisztus születését a Bibliában talált évszámok alapján próbálták kiszámítani. Kedrénosz szerint, aki állítólag a XI. században élt, Krisztus 5500 körül született. Petaviusz pontosabb számításokkal 3983-ra teszi. Radu Conradu (mai tudományosabb módszerekkel számítva) pedig a 4348-as évre. Ha figyelembe vesszük, hogy a ma hivatalosan elfogadott 5500 és a Petaviusz által kiszámított évek közt másfél évezred a különbség, akkor joggal feltételezhetjük, hogy az időskálába betoldottak két nagyciklust, vagyis 1064 évet.

A XIII. században élt bizánci történész, Acominati Choniate a Kárpát-medencei magyarokat három névvel illeti: hungárok, hunok és szkiták. A magyarok ilyenfajta megnevezésével aztán még a XVII. századi történelmi írásokban is találkozunk, de lassan teljesen mellőzik, sőt a XIX. században már tagadják, hogy a magyaroknak bármi közük lett volna a szkitákhoz és a hunokhoz. Érdekes módon ez a tagadás párhuzamosan jelenik meg bizonyos Kárpát-medencei területek magyar tulajdonjogának a tagadásával. A szkita örökséget megkapták az oroszok, a hun örökséget a németek (német területeken manapság is divatosak a hun egyletek), a magyarokat meg valahonnan Ázsiából kergették be a Kárpát-medencébe, így adott esetben, ha nem viselkednek jól, ki is lehet őket kergetni.

A Dárius vezette szkiták elleni hadjáratot a Krisztus előtti V. századra datálták, de könnyen meglehet, hogy ez inkább a Krisztus utáni V-VI. században történt.

A Herodotosz latinra fordított írásában az én olvasatomban ez áll:

A perzsák átkelnek a Boszporuszon, meghódoltatják a trákokat, aztán hidat csinálnak az Isteren és átkelnek Pannonia területére. A gelonok, budinok és szarmaták szövetségnek a szkitákkal. Ugyanígy az agathirsek, a neuruszok, az androphágok, a tauruszok (tauroszkiták) és a melanchlenok. A szarmatákról annyit ír, hogy a mai Északi-Kárpátok vidékén laktak, amazon módra harcoltak és vadásztak, romlott szkita nyelvet beszéltek, amiből látszott, hogy nem e vidékről származnak. A szkiták és szövetségeseik menekülnek a perzsák elől az Észak-Keleti-Kárpátok irányába. A perzsák követik őket a budini (budai) régióig át egészen a hegyekig, ahol a thisszagéták (tiszai nemzetség) lakik. Itt építettek nyolc nagyvárost (erődítményt), hatvan stádium távolságra egymástól. Említés van négy nagy folyóról, amelyek ezen a vidéken erednek: Lykus, Oarus, Tanais, Syrges. Eközben a szkiták kerülő úton visszamennek eredeti lakhelyükre. Így a perzsák is visszafordulnak nyugat felé. A szkiták lovai, mivel nem ismerik a szamarat, annyira megriadtak a perzsa táborban lévő szamarak bőgésétől, hogy a szkiták képtelenek voltak őket az ütközetbe vinni. Miután Dáriusz átkelt az Iszteren (Dunán), egy őrséget hagyott a híd mellett, akiknek hagyott egy kötelet, amelyen hatvan bog volt. Megparancsolta, hogy minden nap bontsanak szét egy bogot, és ha a bogok elfogytak és a hadsereg nem tért volna vissza, akkor szedjék szét a hidat és menjenek haza. A hatvan nap leteltével azonban Dárius visszatért.¹²²⁵

Figyelembe véve a fent leírtakat, a szkiták elleni hadjárat színtere semmiképp nem lehetett az orosz síkságon. Ugyanis hatvan nap alatt szamarakkal nem lehetett volna bejárni azt a távolságot, amit a hivatalos történelem állít, és közben még nyolc várost is építeni. Mindazon népek,

¹²²⁴ Quicquid igitur ex illa Solis, ac Lunae motum, vel ciclorum, aut eclipseon reliqua omni subtilitate petitur.” (Uo. 2. prolegomena.)

¹²²⁵ Herodotus, 1679. 60-265.

akikről itt szó van, a hivatalos történetírás szerint egyszer Ázsia határán élnek, aztán később a Kárpát-medencében, mintha csodával határos módon egy óriási területről mind benyomultak volna a Kárpát-medencébe. Ez egy olyan örvényhez hasonló jelenség, aminek az epicentruma a mai Magyarország területe. Ilyen csak a mesékben lehetséges.

Erre a dologra már ezelőtt száz évvel rájött egy Sedlacsek nevű cseh amatőr történész.¹²²⁶

¹²²⁶ Lásd. Chlupáč, 2005. Vessd össze a *Fríg sapka* és a *Kik voltak a honfoglalók?* c. fejezettel.

4. Dáriusz hadjárata a szkíták ellen

A népek jönnek, mennek, keverednek, de ahogy már a DNS vizsgálatok is kimutatták, a népek genetikai állománya egy földrajzi területen belül az évezredek folyamán nem sokat változik. A fenyőfák ősei ötezer évvel ezelőtt is fenyőfák voltak, a Maros-menti emberek ősei pedig legalább háromezer évvel ezelőtt is itt éltek. Ezeket az őseket agathyrszeknek hívták, legalábbis ez áll a legrégebbi történetírásokban. Ezt a nevet persze a görögök adták, és nem maga az itt élő nép. Azt nem tudhatjuk, hogy magukat hogy nevezték, csak azt, hogy a Marost akkor is hasonló névvel illették, mert Hérodotosz is úgy említi, hogy Maris. Valószínű, hogy ezt a nevet az agathyrszek adták a folyónak. Abban az időben a folyóknak általában női neveket adtak. A Maris, Mariska ma is használatban van, pedig azóta eltelt háromezer év.

Az agathyrszekről annyit ír Hérodotosz, hogy nagyon sok arany ékszert hordtak magukon, szabad nemi életet éltek, vagyis nem ismerték a házasság intézményét, halottaikat nem égették, hanem temették.

Történelmi szempontból azért érdemes említést tenni az Agathyrszekről, mert I. Dáriusz hadjárata, ami hatvan napot tartott, azon a vidéken zajlott, ahol az agathyrszek éltek, tehát Erdély területén, és nem a Fekete-tengertől északra, mint ahogy azt a mai történelemtudomány állítja.

Hérodotosz az egyik, ha nem az egyetlen történetíró, akinek az írásai, ha részben manipulálva is, de fennmaradtak olyan állapotban, amelyből elég jól ki lehet hámozni az igazságot: „Az Isternek (Duna) azon részei, melyek a Mediterrán-tenger fölött vannak (ez a Duna magyarországi szakasza), elkülönítik a szkítákat, az agathyrszeket, a neurokat, az androphágokat, és végül a melanchlénokat. (Az itt felsorakoztatott törzsek közül a szkíták törzse a legnagyobb, és később ezek mind beolvadnak a szkítákba.) Szkítia területe négyzet alakú, két széle két tenger felé néz, az egyik a Mediterrán-tenger, a másik a (Fekete-) tenger, ezektől egyenlő távolságra (Itt beszűrtak egy nem odaillő mondatot: „*nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem á Boristene ad Meotidem paludem*”, aminek semmi köze az előbbiekhöz, ezzel azt sugallva, hogy Szkítia a Fekete-tengertől északra található). Az Istertől a Boristenes-folyóig tíznapi járás, és ugyanannyi a Boristenestől a Meotiszi-mocsarakig. A Mediterrán tengertől a melanchlénokig, akik a Szkíták fölött laknak, húsznapi járás. Feltételezve, hogy egy nap alatt kétszáz stádiumot lehet megjárni. (Ha Szkítia valóban a Fekete-tengertől északra terül el, akkor hogy jön ide a Mediterrán-tenger?) Így Szkítia szélessége négyezer stádium. Ekkora a föld nagysága. A szkíták egymás közt megtárgyalták, hogy mivel a Dáriusz seregei összehasonlíthatatlanul nagyobbak az övéikkel szemben, így követeket küldtek tárgyalásra hívni szomszédjaikat, a taurokat, agathyrszeket, neuronokat, androphágokat, melanchlénokat, gelonokat, budinokat és sauromatákat.”¹²²⁷ – A szarmaták helyett berakták a sauromatákat, ezzel akarva bizonyítani, hogy Szkítia nem a Kárpát-medence.

Még szerencse, hogy a hamisítók nemigen tudtak számolni, így meg lehet találni az igazságot. Egynapi járás (24 órás erőltetett katonai menetelés) kb. 100 km lehet. Akkor az egynapi 200 stádium 100 km. Ez azt jelenti, hogy egy stádium kb. 500 m. Akkor a 4000 stádium 2000

¹²²⁷ „Itaque ab Istro jam quae superiora sunt ferentia in mediterranea, discludunt Scythiam ab Agathyrasis deinde á Neuris, deinde ab Androphagis, postremo á Melanchlenis. Itaque Scythiae veluti formam quadratam habentis, duae partes quae ad mare pertingunt, altera, ad mediterranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares, nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem á Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus, usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem á me in singulos dies itineris ducena stadia. I ta transversa Scythiae erunt quator millium stadiorum: recta quae ad mediterranea ferunt, totidem stadiorum. Tanta est haec terra magnitudinis. Scythae inter se colloquuti, quum soli impares essent copiis Darii proelio repellendis, nuncios ad finitimos misere. Eorum reges ubi convenire, consultabant, ut ingenti exercitu invadente. Erant autem qui convenerant reges, Taurorum, et Agathirsorum, et Neurorum, et Androphagorum, et Melanchlaenorum, et Gelonorum, et Budinorum, et Sauromatarum.” (Herodotus, 1679. 257.)

km. A Dáriusz hadjárata kb. 60 napot tartott, ez azt jelenti, hogy ha éjjel-nappal meneteltek volna, akkor a megtett út háromszor húsznapos járás, vagy is 12.000 stádium, ami 6000 km. De mivel éjjel-nappal nem meneteltek, és közben még nyolc várost is építettek, így a megtett út nem lehetett nagyobb, mint 2000 km. Így ki van zárva, hogy a hadjárat színhelye az orosz síkság lett volna, és olyan hatalmas területen, mint ahogy a hivatalos történelem állítja.

Nézzük a történéseket Herodotosz tolmácsolásában: „A (szkiták) menekültek a (perzsák) nyomása elől, azon (törzsek) területeire, akik előzőleg megtagadták a velük való szövetséget, először a melanchlonokéra. Ezek most megzavarva úgy a szkitáktól, mint a perzsáktól, vitték magukkal az ellenséget az androphágok földjére, ezek majd a neurok földjére, akik az agathyrszek felé igyekeztek. Az agathyrszek aggodalommal figyelték a menekülőket, és mivel annak előtte a szkiták részéről már támadás érte őket, megüzenték a szkitáknak, hogy nem fogják őket beengedni. Azonnal a határhoz vonultak, hogy a betolakodókat megakadályozzák. A melanchlonok, androphágok és neurok a szkitákkal együtt menekültek észak felé a perzsák elől. A szkitáknak egy része az agathyrszekhez ment, akik már nem tagadták meg befogadni őket, a másik része azon neurid részre, amelyeket a Perzsák nem szálltak meg.”¹²²⁸ – Amint látjuk, az események az agathyrszek szomszédságában zajlanak, tehát a Kárpát-medence térségében, és nem az Orosz-síkságon. Az is érdekes, hogy az agathyrszek hogy kerülhették el a többi szkita törzs sorsát? Talán mivel gazdagok voltak, aranyban lefizették a perzsákat? Erről nem ír Hérodotosz. Ezek az események történtek a Maros-menti fenyeserdő aljában, ezelőtt 2500 évvel, ha hitelt adunk a mai kronológiának.

A végén a szkita törzsek mégis összefognak és megfutamítják a perzsa sereget. Miután a görögökkel lebontatják a hidat, így akarván megakadályozni a perzsák visszavonulását, a görögök hajóikat újból hídba kötik, így mentve meg a perzsákat. A görögök ezen cselekedetét a szkiták nagyon szégyenletesnek mondták: „Így Dárius megmenekült és miután egy Megabizo nevű perzsa férfit hagyott Trákiában helytartóul, hajón visszament Ázsiába.”¹²²⁹ A megabizo szón látszik, hogy görög: mega=nagy, bizo meg magyarul is érthető, ugye, a Szentkoronán az egyik zomámcs képen megtaláljuk a *biztos* szót *pistos* formában, ami több mint valószínű, hogy megbízottat, vagyis helytartót jelent.¹²³⁰

Továbbá: „A paeonokat, kiket elfogtak, Ázsiába szállították. Miután elfogta a paeonokat, Megabizos küldötteket menesztett Makedóniába, hét perzsát, követelve a földet és vizet [vagyis az országot] Dárius részére. Makedóniába az út a Prasiade-mocsarakon át vezet, ennek a határán nagy fémlelőhelyek vannak, bányák, amelyekből [Nagy] Sándor az ő idejében egy talantumot termelt ki egy nap alatt.”¹²³¹

¹²²⁸ „Subterfugiebant autem de industria in terram eorum qui societatem ipsorum respuerant et primum in Melanclaenorum. Quos quum perturbassent tam Persae quam Scythae eorum terram ingressi Scythae in loca Androphagorum Persas adducunt. Perturbatis autem et Androphagis, hostem in Neuridem ducunt. Neuris quoque consternatis, tendunt subterfugiendo ire ad Agathirsos. Sed Agathirsi cernentes fugari finitimos á Scythis ac perturbati, priusquam á Scythis ager ipsorum invaderetur, misso caduceatore, Scythis ingressum suorum finium prohibet, praedicentes, si conarentur invadere agrum suum, cum eis primum se proelium commissuros. Hoc interminati Agathirsi in fines procurrun, animo arcendi ingredi volentes. At Melanclaeni et Androphagi et Neuri, invadentibus Persis una cum Scythis, neque virium neque minarum memores sed timore perpulsi, fugam capesserunt aquilonem versus ac solitudinem. Scythae partim ad Agathyrsos, jam non recusantes societatem, se conferebant, partim é Neuride regione in suam Persis praeibant.” (Uo. 264.)

¹²²⁹ „Haec in Iones Scythae probra Jaciunt. Darius per Traciam iter faciens, Sestum Chersonesi pervenit, atque illinc in Asiam navibus ipsi transivit, relicto in Europa exercitus duce Megabizo...” (Uo. 268.)

¹²³⁰ Lásd a Bizánci csúsztatások c. fejezetben.

¹²³¹ „Ceterum e Paeonis ii qui capti fuere, in Asiam sunt abducti. Paeonibus captis, Megabizos nuncios in Macedoniam, septem Persas, qui post eum erant in exercitu spectatissimi, misit ad Amintam, petituos regi Dario terram et aquam. Est autem e palude Prasiade brevis admodum in Macedonia via, nam in primis paludi confine est metallum, id est fossa aeris: unde post ea tempora Alexandro in singulos dies singula talenta proveniebant.” (Uo. 294.)

Ez a Sándor nem lehetett más, mint Nagy Sándor. Ha ezt Hérodotosz írja, akkor Nagy Sándor ennek a Dáriusznak az idejében élt. (Ezek lehetnek későbbi betoldások, abból az időből, amikor még nem véglegesítették a történelemírást.) És valóban, Amintának a fia Sándor (Alexandro). Ez a Sándor nem győzte le sem Dáriuszt, s nem hódította meg keletet sem, csak erkölcsből leckét adott az apjának és a hét perzsa küldöttnek, akiket az apja meghívott vacsorára. Mindemellett az a gyanúm, hogy ez az igazi Nagy Sándor, a másik csak kitalált, akár a hódításai.

Hogy sokat nem tévedek, a következő írás bizonyítja: „GETIA a géták régiója. A géta nem egy tulajdonnév, valójában nemzetséget jelent. Igazából egy trák nemzetség. Lehet egy nőnemű név is. Valóban így hívták Philip Amintha fia feleségét.”¹²³²

Hát így alakítják a történelmet. Így lesz kis Sándorból Nagy Sándor, és egy meghatározatlan nemzetből Géta nemzet.

Tudjuk azt, hogy a görög Makedónia a mostanitól délebbre van, de a hérodotoszi Makedónia még a mostanitól is északabbra van, ott, ahol az úgynevezett paeonok laktak. A pion parasztot jelent a sakkban. Valószínű, hogy ezt jelenti a történelemben is. Ezek valahol a Bácska környékén éltek a 12. században Acominati Coniate történetíró szerint. Ahhoz, hogy mindent összezavarjanak a hamisítás végett, kitaláltak egy szép történetet (ezt persze Herodotosz szájába adták), miszerint Dáriusz meglátott egy nőt, aki vizet vitt a folyóból, s közben kantáron vezetett egy lovat. Kipuhatolta, hogy ez egy paeon nő. Ez a nő annyira megtetszett Dáriusznak, hogy elrendelte, az összes paeon áttelepítését Ázsiába, ami meg is történt. Idővel aztán ezek visszatelepedtek a Balkánra. Ne feledjük, hogy a 12. századi bizánci hadjárat is a paeonok miatt indult Pannónia ellen.

Amikor minden jel arra mutat, hogy a Dáriusz hadjárata valójában a Kárpát-medencében zajlott, akkor miért ez a nagy erőlködés arra, hogy ezt a helyszínt áttegyék az orosz síkságra? *A nagy történelmi fordulópont a XVI. század, amikor a Magyar birodalom szétesik s megszűnik létezni. Eddig az időpontig a magyarokat szkitáknak nevezték Európa-szerte, és tudott dolog volt, hogy a szkita egy őshonos nép a Kárpát-medencében. Az őshonosság jogot jelent. Ennek elvétele nem más, mint jogfosztás. Mohács után a török megkapta az ország egyharmadát, a másik kétharmadra jogot tartott a Habsburg császárság, de mivel ezt a jogát egyedül nem tudta érvényesíteni, ezért összefogott a környéken élő más nemzetekkel, akiknek új történelmet íratott.*

¹²³² „GETIA regio Getarum. Getes enim est gentile, non proprium. Est vero Thracica gens. Est et femin. gen. Getes. Sic enim vocabatur uxor Philippi Aminthae filii.” (Stephanos, 1725. 207.)

5. Pompei és Herculaneum

„79. augusztus 24-én a Vezúv kráterét évezredekig elzáró lávadugó váratlanul, iszonyú erővel dobódott ki Campania derült egére. A tűzhányó kilométernyi magasságba lövellte a kőtörmeléket, és fülsiketítő égzengés kíséretében felrobbant a hegy csúcsa. Az eget elsötétítette a vulkáni hamuból képződött sötét felhő, amely azután három napig gomolygott a katasztrófa színhelye fölött. Pompeit 7-8 méter vastag hamuréteg fedte be, s a borsószemnyitől a mogyorónagyságig terjedő kövek szüntelenül hulló zápora temette el... Ezen a napon rossz ómenként éppen Vulcanalia volt, Vulcanus ünnepe. A kitörésről ifjabb Plinius (akinek nagybátyja, idősebb Plinius a misenumi flotta parancsnoka volt a kitörés pillanatában, és aki a mentési munkálatok során életét vesztette) részletesen beszámolt Tacitus római történetíróhoz írt levelében, így ez a legjobban dokumentált kitörés az ókorból.”¹²³³

„79-ben, amikor augusztus 24-én ifjabb Plinius anyja közölte vele, hogy a nápolyi öböl túlsó partján lévő Vezúv felett nagy és furcsa felhő tűnt fel, az idősebb Plinius tudósi indítástból felszereltetett egy gyorsnaszádot, hogy közelebből vizsgálja meg a jelenséget. Egyik barátja, a Pompeiben lakó Tuscus felesége, Rectina segélykérő levelére azonban 'életmentő akciókra' utasítja a hajóhadat. Az esemény után egy gályával járta végig a partvonalat.”¹²³⁴

Idősebb Plinius halála, ifjabb Plinius írásából:

„[Pomponius és az idősebb Plinius] Közösén megbeszéljük, hogy a házban maradjanak-e, vagy a szabadban járkáljanak; mert a gyakori és erős földremlésektől meginogtak a házak, és mintha kimozdultak volna helyükből, ide-oda hajladoztak. A szabad ég alatt viszont a tajtékkövek hullásától kellett tartaniuk, bár ezek könnyűek és likacsosak voltak. Így azután, összehasonlítva a veszélyeket, az utóbbit választották; nagybátyám, mert az erősebb érv a gyengébbet, a többiek, mert a nagyobb félelem a kisebbet győzte le bennük. Párnákat tettek a fejükre, és kendőkkel leköttették; így védekeztek a köeső ellen. Máshol már felkelt a nap, ott sötétebb és sűrűbb volt az ég, mint bármikor; csak lángcsóvák és különböző fényjelenségek enyhítették. Elhatározták, hogy kimennek a partra, és közélről nézik meg, lecsillapodott-e már valamennyire a tenger; de még mindig viharos és haragos volt. Ő (ti. Idősebb Plinius) egy leterített vitorlára heveredett, s újra meg újra hideg vizet kért és ivott. Mikor azután a lángok és a kengőz, a lángok hírnöke miatt a többiek futásnak eredtek, ő is felkelt. Két szolgájára támaszkodva felállt, de nyomban összerogyott; gondolom, a sűrű gőz akadályozta a lélegzésben, és elzárta légzőcsövét, amely amúgy is beteg, szűk volt, úgyhogy gyakran fulladozott. Mikor a harmadik napon az után, amelyet ő utoljára látott, visszatért a nappali világosság, megtalálták a testét, épen, sértetlenül, úgy felöltözve, ahogy volt. Külsejéről inkább alvónak, mint halottnak látszott.”¹²³⁵

¹²³³ <https://civilhetes.net/mi-tortent-pompeii-ben-azon-a-bizonyos-napon-79-augusztus-24-en>.

¹²³⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/Caius_Plinius_Caecilius_Secundus.

¹²³⁵ Uo.

Vizsgáljuk meg, mennyire hitelesek a fenti írások. A vulkán semmi előjel nélkül robbanásszerűen kitör. A várost azonnal tűzeső borítja el, hogy a piroklasztikus jelenséget ne is említsük. Ugyanezen napon ifjabb Plinius anyja közli idősebb Pliniussal, hogy a vulkán működésbe jön. Ha öreg Plinius ezt nem látja, ez azt jelenti, hogy nagyon távol van a vulkántól. Akkor tehát közölni csak futár útján lehetséges. Tudományos indíttatásból felszerel egy gyorsnasszádot. Ez sem megy csak úgy egy-két óra alatt. Aztán egy segélykérő levelet kap Rectinától. A levél sem érkezhett az Air-Maillel, így ha szárazföldön, ha tengeren kapta a levelet, ahhoz is kellett egy fél nap.

„Rectina segélykérő levelére azonban ’életmentő akciókra’ utasítja a hajóhadat.” – Hoppá, itt egy egész hajóhadat indít. Eszerint a levél érkezésekor még nem indult el. Na de egy egész hajóhadat mégiscsak fel kell készíteni a mentésre. Egy szó, mint száz, a mentési akció nem tudott volna elkezdődni 24 órán belül. Ebben az esetben öreg Plinius és Pomponius már nem hogy nem tudott volna „kijönni a házból”, de be sem tudott volna menni. De egy mentési akcióban egy flottaparancsnoknak hol a helye, és hol vannak a beosztott tengerészek és a mentési akciók? A hajóhad pedig, ha valóban életet mentett volna, akkor több beszámoló maradt volna fenn. Az olyan részletes beszámolók, mint „Idősebb Plinius halála”, általában csak rekonstruált mesék.

Nem lehetett szó ott mentési akcióról. Menekült mindenki, aki tudott, a saját szakállára, persze minimális eséllyel, amint azt a hamuesőtől betemetett tetemek tanúsítják. Ha a környéken, úgy értem, az itáliai csizma déli felén, megmaradtak volna az emberek, tehát nem menekültek volna el, akkor nem ment volna feledésbe Pompei és Herculaneum városa. Tudjuk jól, hogy az emberi emlékezet képes megőrizni emlékeket még több ezer éves távlatokból is. Ennek egyik követelménye a folytonosság. Tehát ha Pompei szomszédságában fennmaradt volna a folytonosság, akkor Itáliában nem ment volna feledésbe a két város. Akik a környékről elmenekültek, azoknak az emlékezetében mégiscsak meg kellett maradjon és tovább adódjon ennek a szörnyű katasztrófának az emléke. És valóban megmaradt, de nem Itáliában, hanem a Közel-Keleten, mint Sodoma és Gomora pusztulása. Ott azonban nem lehet azonosítani ezeket, mivel a környéken nincs vulkánikus tevékenység. Tehát a görögök nem kolóniákat hoztak létre Itáliában, hanem onnat vándoroltak el a Közel-Keletre. Idővel, amikor a környék újra élhetővé vált, persze hogy visszatelepedtek, de a többi etnikumhoz képest már kisebbségben voltak.

Az egykori város maradványaira egy vízvezeték ásásakor bukkantak rá 1595-ben.

„Az első leletekre 1592-ben bukkant rá Domenico Fontana, nápolyi mérnök, aki a Sarnofolyó csatornázási munkálatait vezette. Ekkor kerültek a felszínre az első márványtáblák, érmék, amelyek iránt akkoriban nem volt nagy tudományos érdeklődés.”¹²³⁶

¹²³⁶ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Pompeii>.

Farsangi mulatság.

A valódi tanúk, amelyek nem hazudnak, a freskók, falfestmények és rajzok. Ezek pedig azt sugallják, hogy Pompei és Herculaneum a középkorban, és nem az ókorban virágzott. Az emberek ruházata, a hajviselet, a lakások berendezése, mind középkori. Figyelembe kell venni, hogy fürdővárosokról van szó. Itt az emberek szabadosabbak. Itt az elit képviselői vannak megjelenítve. Rabszolgatartó társadalomról van szó, akik félisteneknek hitték magukat és imádták a testiségüket. A keresztény hit felvétele ehhez a katasztrófához köthető. A menekülés a katasztrófa környékéről egymásra utalta a rabszolgát és a rabszolgatartót, így elmosódott az az óriási különbség, ami a két társadalmi réteg közt feszült. Miután megvetették a lábukat a Közel-Keleten, elfogadták a keresztény eszméket, amelyek épp ekkor voltak itt terjedőben.

Vendégség.

Érdemes szemügyre venni Sebastian Münster írását, mivel ez az írás még akkor jelent meg, amikor Pompei és Herculaneum a feledés homályában volt. A könyvet 1575-ben adták ki, miután jól átfésülték, de ekkor még nem kezdődhetett el a feltárás.

Sebastian Münster.

Sebastian Münster (1488–1552) német térképész és héber nyelvtudós, mint láttuk, 1544-ben kiadott *Kozmográfia* című könyve volt az első német nyelven írt könyv a világról. Nevéhez köthető az első héber Biblia megírása is. Egy kicsit furcsa, hogy egy német, parasztszármazású ember szerkeszti meg a héber Bibliát akkor, amikor a zsidók már elég nagy befolyással bírtak a szellemi élet terén.

Az 1650-ben olasz nyelven kiadott könyv változatban az elején olvassuk, hogy 1544-ben a Szent Péter templom alapjait ásva márvány ládára bukkantak, amelyben egy nő maradványait találták. Az ékszerei közt találtak egy írásost is, melyen olvasni lehetett Michael, Gabriel, Rafael és Uriel nevét Görög betűkkel. Ez azt jelenti, hogy a mai Róma területén is görögök éltek.¹²³⁷

A Vezúv-hegyről a szerző előbb azt írja, hogy Titus császár idejében volt egy nagy kitörés, amit Marcial megénekelt a 4. könyvében. Azután meg Pliniust említi (sem öreg, sem fiatal), aki közelről akarta látni a tűzhányó működését, de túl közel menve megfulladt. Ez úgymond Trajánusz császár idejében történt. Aztán megint kitörést említ Tito Vespasiano és Flavio Domitiano idejében.¹²³⁸

Íme a császárok ebből az időből:

Vespasianus – Titus Favius Cesar Augustus	69-79
Titus – Titus Flavius Caesar Vespasianus Caesar Augustus	79-81
Domitianus – Titus Flavius Caesar Augustus	81-96.
Nerva – Marcus Coccieus Nerva Augustus	96-98
Traianus – Caesar Marcus Ulpus Nerva Traianus Augustus	98-117

Ha a kitörés 79-ben történt, akkor leginkább Vespasianus és Titus császárok idejéhez köthető, de semmi esetre Traianushoz.

Münster a Vezúv egy másik kitöréséről tesz említést, IV. Constantin császár idejéből. Ez már egy bizánci császár, aki állítólag a VII. században uralkodott. Tudnivaló, a könyv bevezetőjében is áll, hogy Münster régi írásokból állította össze a könyvét. Tehát ha naivságokat találunk a könyvben, az nem az ő tudatlanságára vall. A meglepő az, hogy a könyvben nyíltan olyan tudományos állításokat ír le, amiért másokat eretnekséggel vádoltak meg.

A Monte Cassinói Apátság krónikái két későbbi kitörést is megemlítenek még: 1068-ból, illetve 1078-ból, s a kitörés erős robbanással indult 1631. december 15-e éjszakáján és paroxizmusa két napig tartott.

A legerőteljesebb kitöréseket, amilyen elnyelte Pompeit és Herculaneumot, Pliniusi kitöréseknek nevezik. Ilyen csak ezerévenként egyszer szokott előfordulni. Én azért fenntartással fogadom azt az állítást, hogy ez a Pliniusi kitörés 79-ben történt. Láthatjuk, hogy 1078 körül is

¹²³⁷ Münster, 1650. 168.

¹²³⁸ Uo. 223.

volt kitörés, az 1631-ik kitörés is pontosan 2 napig tartott, akár a Pliniusi. Lehetséges hogy a pliniusi mesét csak az ezredforduló után találták ki, miután felfedezték Pompeit. Ha megnézünk egy arcképet a pompeii freskókon, inkább reneszánszkorinak tűnnek.

Saját feltételezésem az, hogy a 79-es kitörés valójában 1078-ban történt. Amikor a Krisztus születési dátumát 1000 évvel visszadatálták, akkor tették át a kitörési dátumot 79-re.

De hogy mennyire valótlan az ókori történelem, abból is látszik, hogy Dél-Itáliát Magna Graeciának nevezték. A kérdés, hogy mikortól? Mert Görögország makedón Nagy Sándor idejében volt a legnagyobb, de arról nincs hír, hogy Dél-Itália oda tartozott volna. Érdekes, hogy Nagy Sándor rendre hódoltatja a görög városállamokat, de rá se hederít Itáliára, mintha nem is létezne. Dél-Itáliát ebben az időben állítólag a Punok uralták. Utána mindjárt a rómaiak birtokába került. Hogy és mikor lett akkor Magna Graecia?

„Amin Malouf *Cruciadele vazute de arabi* című könyvében a következő adatokat találjuk: „1096 júliusában egy óriási frank tömeg közeledett Konstantinápoly felé. Köztük van egypár száz felfegyverzett lovag, jelentős számú gyalog, és több ezer nő, gyermek és öregek, rongyokba öltözve, azt hihetné az ember hogy valami hódítók úzték el őket a hazájukból.”¹²³⁹

Elemezzük egy kicsit a fenti állítást, amit szemtanúk állítanak. Bármennyire voltak erkölcsileg romlottak az akkori pápák, azért nem hiszem, hogy ilyesmire kaphatók lettek volna, és még kevésbé a nép. Tehát itt kényszerű menekülésről van szó. Mi elől? Egyértelmű, hogy a vulkánkitörés okozta károk elől. Ezt megerősítik a Montecassinoi apátság évkönyvei ahol a Vezúv kitöréséről írnak 1078-ra.

¹²³⁹ „In Julie 1096, Kilij Arslan, afla ca o imensa gloata de franci se afla in drum spre Constantinopol. Sunt printre ei cateva sute de calareti, si un numar important de pedestrasi inarmati, dar si mii de femei, copii si batrani imbracati in zdrente.s-ar zice ca este un trib izgonit din tara lui, de un invadator.” (Amin Malouf: *Cruciadele vazute de arabi*.)

6. Etruszkok aranykora

Mirsilius Lesbius könyve Itália és a Tirenneiek eredetéről (de origine Italiae et Tyrrenorum) szól, és a legrégebbi szerzők írásaiból nagy odafigyeléssel összegyűjtve (fragmenta vetustissimorum autorum, summo studio ac diligentia nunc recognita.)¹²⁴⁰

Ezek az írások, amint a szerző említi, káldeus és szkita nyelven íródtak. A könyvet 1530-ban adták ki, de valószínű, hogy jóval hamarabb íródott. Ebben az időben akármit nem lehetett írni, de különösen olyant nem, ami nem egyezett a katolikus dogmákkal. Ez az írás azonban nagyon eltér az Ószövetségben található írásoktól. Ezért fennáll a gyanú, hogy amikor ezek az írások megjelentek, az ószövetségi írások vagy nem léteztek, vagy nem voltak kanonizálva. Az utóbbi feltevést erősíti az a történet X. Leo pápa koronázásakor, amikor a zsidó küldöttség felkérte a pápát, hogy kanonizálja a Pentateuchot (a Tórát), amire a pápa így válaszolt: „*confirmamus sed non consentiamus* = tudomásul vettük, de nem értünk vele egyet”. Aztán nemsokára nemcsak a Pentateuchot, hanem az egész Ószövetséget kanonizálták.

Ezt írja: „Mindenki egyetért abban, hogy Ninus előtt 250 évig tartott az emberiség aranykora, miután a földet elárasztotta az özönvíz és Szkítia Szágában újjászületett a halandók neme. Miután kiszáradt a föld, megjelentek az emberek, és az első királyságokat mindig a szkítáknak tulajdonítják, akik idővel telepeket hoztak létre az egész földön. Innét jött Jánus és Dyr az umberek őseivel, a gallokkal, tutajokon a Tiberen, amelynek bal partján létrehoztak egy kolóniát, Hetruria névvel.”¹²⁴¹

„Tusciát valamikor Umbriának mondták. Az özönvíztől kezdve a földjüket és hazájukat a saját nyelvükön Saleombronemnek hívták, ahol az első nemzet az umberek. Sok mindent hagytak maguk után, úgymint istenek nevei, rítusok, szokások, írások, törvények... Maguk a rómaiak is tudják, hogy az etruskok a legrégebbiek, és az aranykorban születtek, akiktől a földet, a rítusokat, az istenimádatot, a kolóniákat örökölték az ősi itáliaiak...”¹²⁴²

¹²⁴⁰ Mirsili Lesbii, 1530.

¹²⁴¹ „Inter utrosque convenit, ante Ninum circiter annis L et CC, quibus duravit aureum seculum, terras fuisse inundatas, in Scythia Saga renatum mortale genus. Exiccata humo apparuerint homines, equidem principatus originis semper Scythis tribuuntur, a quibus auctis colonias per orbem missas ferunt. Et ex his venisse Ianum, cum Dyrin, et Gallis progenitoribus Umbrorum, rateque cum colonis per Tiberim vectum, ad laevum tiberis Hetruriam tenuisse locum.” (Uo. 3.)

¹²⁴² „Tuscia que quondam Umbria dicta est. Nam ab inundatione ipsa suum agrum sua patria lingua vocant Saleombronem, ubi primum genti Umbri. Producunt quoque suae vetustatis vestigia multa, ut deos, ritus, mores, literas, leges... Ipsi quoque Romani satentur Hetruscos esse vetustissimos, et aureo seculo natos, a quibus aras, ritus, divinationes, colonias, et disciplinas habuit prisca Italia...” (Uo.)

„Róma előbb ökörlegelő volt. A Tiberis körül hét hegy van, amelyek mind a Hernicóban folytatódnak.”¹²⁴³

Lehet, hogy a Hétrur=hét hegy az etruszkok nyelvén. A magyaroknál fennmaradt a hét vezér legendája, de amint tudjuk, a főemberek nevei a legtöbbször helynevekkel azonosulnak. Az erdélyi szászoknak is megvan a Sieben Bürgen (hét város).

„*Fabius Pictor: az aranykorról és Róma alapításának leírása.* Az itáliai birodalomban két fontosabb nép emelkedett fel. Később a rómaiak, előbb azonban a tuszkok [etruszkok] Jánus alatt, az aranykorban. Az aranykor nevet azért kapta, mert a többihez képes olyan volt, mint az arany a fémek közt. Ez Ogige idejében kezdődött, Ninus előtt kb. kétszázötven évvel, Xenophon és más írók szerint. Jánus idejében az aranykor kezdetén a Tiber balpartján Hetruria terült el. Camesek [Kám leszármazottai] vagy Szaturnusz kb. ennek a kornak a vége felé a Tiber jobb partját lakták. Ebben a korban nem létezett a monarchia, és a halandó keblek nem vágyódtak kormányzásra. Az előljárók igazságosak voltak, a vallás és Isten iránt elkötelezettek.”¹²⁴⁴

„A harmadik évben Komerusz szkita módra (ahonnan érkezett) tanította a városban az itáliaiakat szekereket készíteni.”¹²⁴⁵

Az umber, ember, embrio, mind magyar eredetű szavak. Ha a szkiták őshazája a Kárpát-medence (mint ahogy ez kiderül Hérodotosz írásából), akkor az umberek és az etruszkok, Hetruria lakói is a Szkitia Sagából (Kárpát-medence) származnak. A könyv elég tárgyilagosan tárgyalja az özönvíz kérdését, kihagyva a sok isteni beavatkozást, amit a Bibliában találunk, és sejteti, hogy az özönvíz nem terjedt ki az egész földre, és többször megismétlődött. De hogy valamennyire szinkronban legyen a vallási tanítással, így a Szkitia Sagát át kellett helyezni a Közel-Keletre. Az özönvíz főszereplőjét Noénak hívják. A latin írásokban az oe=ő, tehát magyarul olvasva Noé=Nő. De nem azért, mert nőnek született, hanem mert kasztrálva lett. Ezt az epizódot a Biblia finoman elhallgatja és értetlenségben hagyja az embert a súlyos átok miatt, amivel Noé Kanaánt illeti. Nézzük, hogy írja le a könyv az özönvíz eseményeit:

A földön óriások uralkodtak, akik mindenfajta istentelenséget elkövettek, emberevéstől elkezdve a bujaság minden formáját gyakorolva, akárcsak Sodoma lakói. „Volt egy óriás Szíria földjén, istenfő ember, akit Noénak hívtak, ennek volt három fia, Sem, Japhet és Kám, feleségeik pedig Tidea (Noe felesége), Pandora, Noela, és Noegla.”¹²⁴⁶

„A csillagokból kiolvasta [Noe], hogy nagy katasztrófa fog bekövetkezni, ezért hetven-nyolc évvel az özönvíz előtt egy óriási, fedéllel ellátott bárkát kezdett készíteni. Amikor a bárka elkészült, hirtelen az Óceán és a Mediterrán-tenger elkezdett kiönteni, a folyók megáradtak és a forrásokból is egyre buzogott fel a víz, amíg a hegyeket is ellepte, ami után több napon át esett az eső oly erősen, hogy minden emberi lény megfulladt Noé és családja kivételével.”¹²⁴⁷

¹²⁴³ „Roma principio sui pascua bobus erat. Circum Tiberim septem rupes sibi perpetuae in Hernico succedentes...” (Uo. 9.)

¹²⁴⁴ „Fabius Pictoris: de aureo seculo, et de origine urbis Romae eiusque descriptione. Italiae imperium penes duos populos principes extitit. Posterius Romani, principio Thusci sub Iano coeperunt in aureo seculo. Aurea aetas primo ortu generis humani fuit sic dicta, quod posterioribus seculis comparata aequae atque aurum inter metalla efluxit. Eam coepisse sub Ogige ante Ninum annis circiter ducentis et quinquaginta Xenophon atque maiores prodiderunt. Is Ianus sub initium aurei seculi laevum latus Tiberis Hetruriae tenuit. Cameses vero ac Saturnus circa finem eiusdem aetatis dextrum incoluerunt. Ea aetate nulla erat monarchia, quia mortalium pectoribus nondum haeserat ulla regnandi cupiditas. Principis quia iusti erant, religionibus dediti, iure habiti dii dicti.” (Uo. 48.)

¹²⁴⁵ „Anno tertio huius, Comerus more Scythico, unde venerat, docuit suos Italos urbem curribus componere.” (Uo. 24.)

¹²⁴⁶ „Unus inter gigantes erat qui deorum veneratior et prudentior cunctis reliquis exprobris erat in Siria, huic nomen erat Noa cum tribus filijs, Semo, Iapeto, Cham, et uxoribus Tidea magna, Pandora, Noela et Noegla.” (Uo. 16.)

¹²⁴⁷ „Is timens quam ex astris futuram prospectabat cladem, anno septuagesimo octavo ante inundationem navim instar arcae coopertam fabricare coepit. Anno ab imchoata navi ex improviso exundavit oceanus, et omnia maria mediterranea, fluminaque ac fontes ab imo ebullientes inundaverunt supra omnes montes, accedentibus quoque impetuosissime, et supra naturam ex coelo copiosissimis himbrimus multis diebus. conruentibus qua omne humanum genus aquis suffocatum, excepto Noa cum familia sua, que navi erepta est.” (Uo.)

„A tényekből kiindulva, amelyek a káldeusok és a szkiták írásaiban találhatók, azt kell gondoljuk, hogy miután a föld kiszáradt, Arménia Sagaban nem maradt több, mint nyolc ember, ezért, ahogy a szkiták helyesen mondják, és hívják Noét mindenki ősapjának és az emberi nem szerzőjének.”¹²⁴⁸

Itt mindjárt kérdezhetjük, hogy hol vannak az eredeti szkita írások? Az itteni írások nagy valószínűséggel épp ezekből lettek kimásolva és a káldeusokra ruházva. Még máshol is említi a szkita írásokat.¹²⁴⁹

Miután felsorolja Noé minden erényét és tudományát, szintúgy a feleségét, Tideáét, rátér a szőlőültetésre és a borivásra. (Ne feledjük, hogy nem egy történelmi feljegyzés van a Kárpát-medencei szkiták borszeretetéről.)

„Amint említettük, a három fiúból az idősebbik, Kám,¹²⁵⁰ aki a mágiával, sőt méregkeveréssel is foglalkozott, Zoroaszter követője vala. Noé iránt ellenségesen viseltetett, aki is inkább a kisebbik fiát, Semet szerette, és mivel megvetve érezte magát, lehet, ez is ellenségeskedésre sarkallta az apja iránt. Kihasználva az adódó alkalmat, amikor Noé részegen feküdt, megragadta az apja nemi szervét és halk mágikus éneket dúdolta, amivel elkábította őt, végrehajtotta a kasztrálást. Ez után Noe már nem volt képes nőket megtermékenyíteni. Mostantól Kám nyilvánosan megrontotta az emberiséget (mortale genus), ugyanúgy, mint az özönvíz előtt, közösült anyjával, nővéreivel, gyerekeivel, férfiakkal, állatokkal meg mi mindennel.”¹²⁵¹

„Ezeket a mi nagyjaink hagyták ránk, az ő idejükből, sőt későbbi időkből, úgy, ahogy a mi káldeai, de elsősorban a szkitiai történelemből hűen megőrződött az emlékezetben.”¹²⁵²

Most újra kérdezhetjük, hogy hová tűntek el a szkita írások?

¹²⁴⁸ „Necesse est igitur nos ex premissis consiteri, quod et Chaldei ac Scythae scribunt, siccato ab aquis orbe, non fuisse nisi dictos octo homines in Armenia Saga, et ab his omne hominum genus in terris seminatum, atque ob id Scythas recte dicere et appellare Noam omnium deorum maiorum patrem et minorum patrem, et humane gentis autorem.” (Uo.)

¹²⁴⁹ „Has igitur principum atque Heroum origines atque posteritates abbreviamus ex nostris Chaldeis atque Scythicis libris, quoad satis sit.” (Uo. 18.)

¹²⁵⁰ A szövegben a neve: Chem. Aki apját kémlelte, gondolhatnánk.

¹²⁵¹ „Erat illi ut diximus, filius ex tribus primis adolescentior Chem, qui semper magicae ac veneficae studens, Zoroastis nomen consecutus erat. Is partim Noam odio habebat, quia alios ultimo genitos ardentius amabat, se vero despici videbat, potissime vero idem infensus erat patri ob vitia. Itaque nactus opportunitatem, cum Noa pater madidus iacerat, illius virilia comprehendens, taciteque submurmurans carmine magico patri illusit, simul et illum sterilem perinde atque castratum effecit: nequae deinceps Noa foemelam aliquam foecundare potuit... Aut vero Chem cum publice corrumpere mortale genus, afferens, et re ipsa exequens congregiendum esse, ut ante inundationem, cum matribus, sororibus filiabus, masculis, brutis, et qui alio genere...” (Uo. 20.)

¹²⁵² „Haec nostri maiores multis libris tradiderunt, nunc de temporibus eorum ac posteritatibus dicemus, iuxta id quod in nostra Chaldeica et primordiali Scythica historia fideli memoria conservatum est.” (Uo.)

7. Őstörténeti manufaktúra

„Hamis vagy idegen írások az afrikai sivatagban.”¹²⁵³

Tudni kell, hogy a régi írásokban Észak-Afrikát mikor Lybiának, mikor Aethiopiának nevezték.

„Gonsalvus Castilia megbízható, Hieronimus vallását követő szent ember állítása szerint, amikor Ferdinand király és Helisabet [Izabella?] királynő uralkodása idején [1500 körül] behatoltak Etiópiába [Afrika], elhagyva Mauritániát, márványoszlopokat találtak, melyeken írások voltak különböző császárokról: *imperator Nero cl. caesar augus. germanicus pontifex maximus trib. pot...* rendelete: megparancsolom és azt akarom, hogy a sivatag minden népe, akik az Atlasz hegytől az eritriai tenger partjáig nomadizálnak, vagy falvakban és városokban laknak és afrikai és líbiai rítus szerinti életben találtnak, feleségeikkel és gyerekeikkel elfogassanak, mint olcsó rabszolgák eladassanak és az egész római birodalomban szétszórassanak.”¹²⁵⁴

„Ugyanez a Fr. Gonsalvus Castilia egy bizonyos nagyvárosban két oszlopot talált a város főterén, az egyik a főter bejáratánál, a másik a kijáratánál: *imp. caesar divi nerve f. traianus germanicus dacicus pontifex maximus tribunus potens...* rendelete: a sivatag minden java, földjével és minden élőlényével együtt a mi tulajdonunk (a római törvény érvényes az egész világra), ezért elrendeljük, hogy akik nyájak vagy marhacsordák tulajdonosai, bízzák ezek legeltetését szolgákra, vagy béresekre, ők pedig családjukkal, gyerekeikkel lakjanak a városokban. Ellenkező esetben a tulajdonuk elvétezzék, ők maguk, feleségeik és gyerekeik vásárban rabszolgáknak eladassanak. Ettől kezdve az állandó nomadizálás megszüntetessék.”¹²⁵⁵

„Egy másik oszlopon sok államférfi neve és titulusa szerepel, de itt csak Adrián császárét teszem fel: *imp. caesar divi Traiani Parthici i [pártus] filius divi Nervae nepos Traianus Adrianus augustus pontifex maximus tribunus potens...* rendelete: Mivel sokan nem akarják elhagyni ősök szertartását, és továbbra is szüleik tévedésében akarnak élni, és továbbra is tevékkel, ökrökkel, szekerekkel kóborolnak a szabad ég alatt, elkerülve a falvakat és városokat, ezek ellen az előljárók (*consul, proconsul, praetor...*) karhatalommal a legdurvábban lépjenek fel, és ha kell, üzzék el őket az országból, de semmi esetre se tűrjék a régi életmódjukat.”¹²⁵⁶

¹²⁵³ „Inscriptiones false vel aliene in desertis Ethiopiae.” (Mommsen, 1873. 2.)

¹²⁵⁴ „Gonsalvus Castilia homo integritate, doctrina et sanctimonia probata agens et e religione Sancti Hieronimi, cum e publico Ferdinandi regis et Helisabettae reginae Hispaniae imperio Africam et regionem desertam ad ipsos usque Aethiopes penetraret, in ipso ingressu patriae desertae, cum Mauritaniam pone relinqueret, altissimis e vario marmore columnis, haec monumenta variorum imperatorum legit: *imp. nero cl. caesar augus. germanicus pont. max. trib. pot...* impero et volo omnes populos regionis desertae vagos et errabundos, qui latissimo terrarum cardine a monte Atlante in aethiopiam usque se protendent et longissimo ab oceano patriae desertae ad Erithreum mare spatio se effundunt, pagos vicos oppida et urbes ritu africae et lybiae conducere, more civium agere, alioquin eos cum coniugibus, liberis ac omni patriae fortuna pro captivis ubique haberi, vilia veluti mancipia commutari et distrahi per totum late orbem romanum mando et iubeo.” (Uo. 3.)

¹²⁵⁵ „Idem Fr. Gonsalvus Castalia in maxima quadam urbe in effuso plano demolita et in magno patriae foro duo imperatorum monumenta e duabus columnis, quarum altera in ingressu magni fori, altera in exitu erat, excerpsit, quae haec sunt: *imp. caes. divi nervae f. traianus germanicus dacicus pont. max. trib. pot...* cum publicum patriae desertae bonum, cum omne eius terrae commodum animo nostro iure inhaereat (opus enim romanorum imper. est utiles toti orbi leges dare) hoc decreto omnibus gentibus proposito, quae antea vagae huc et illuc erant, mandamus, ut si qui magnam gregum molem si qui magna armentorum agmina habuerint, ea per servos vel per alios stipendio conductos custodire faviant, ipsi vero intra urbes et oppida remaneant, vel si per heros gregum, vel armentorum custodiri oportuit, volumus coniuges et liberos intra civitates et oppida se continere, alioquin bona eorum fisco adscribi imperamus, ipsos vero uxores filios et nepotes sub hasta in publico urbium foro vendi, servos fieri, qui nullo postea tempore queant ab heris eorum manumitti et tota quoque posteritas eidem legi ad centessimum annum subiaceat: decrevimus enim depravatam a tota regione consuetudinem perpetuo vagandi omnino tollere.” (Uo.)

¹²⁵⁶ „Altera columna Adriani Aug. e regione erat et multa quoque edicta multorum principum cum variis titulis per pontes et loca patriae desertae publica apparebat, quae hic scribere non curavi. Illud vero quod Adriani Imp. erat hic ponere volui: *imp. caesar. divi traiani parthici filius divi nervae nepos traianus adrianus aug. pont. max. trib. pot...* quoniam multi nolentes ab antiquo maiorum ritu se retrahere, sed in testato patrum errore vivere animo

„Számptalan és sokszínű oszlop található magas helyeken, amint Etiópia távolabbi, Egyiptom felé található részeire érünk. Ezekből kettőt emelek ki: Ugyanitt egy másik oszlopon M. Auréliusz rendelete: Imperator caesar M. Aurelius Antonius pius felix augustus Parthicus maximus britannicus maximus germanicus maximus pontifex ... rendelete: Megengedjük a légiós katonáknak, hogy magányosan, vagy csoportosan rabszolgák fogására szabadon bemehessenek Etiópiába [Afrikába], azok a népek viszont, akik önként a római birodalom adófizetői lettek, megkíméltesse nek. Megtiltjuk a behatolást arra a vidékre, ahol a legnagyobb a meleg, ez a római birodalom díszje [rezervátum?], éppúgy, ahogy meg van tiltva Szkítia legészakibb részeibe való behatolás, ahol a nomádok nem emberi módra élnek.”¹²⁵⁷

„A rómaiak ugyanakkor nem szeretnek Etiópiában (Afrikában) uralkodni, ahol még a Quiritum légió csapatai is, kiknek könnyű felszerelésű katonái voltak, a szörnyű hőségben halálukat lelték. Ahol meztelen emberek élnek, kiknek házaik vályogból épültek, a választott vezetőiket semmi dísz nem különbözteti meg a többiektől, semmi emberhez méltó törekvésük sincs azon kívül, hogy vendégszeretők.”¹²⁵⁸

A császárok titulussai elég részletesek, habár ezek nem mindegyike jelenik meg a mai történelemkönyvekben. Ritkán találkozunk például a pontifex maximus (pápa), vagy a parthici=pártusi címekkel. A történelmi írások szerint a császár neveiben mindig a legyőzött népek nevei szerepelnek. Ezért a Traján neveiben benne van a germanicus, dacicus név.

A Nyugat-római Birodalom képviselői legyártottak egy fiktív ókori római történelmet a saját dicsőségükre, csak azzal nem számoltak, hogy ezzel aláírták a saját halálos ítéletüket. Mert ugye, a fenti írásokból az derül ki, hogy a rabszolga-kereskedelem nem Amerika felfedezése után virágzott, hanem jóval előtte, már a dicső ókorban. Ismeretes, hogy a bizánci uralkodók nemcsak feketékre (afrikaiakra), hanem főleg fehérékre vadásztak, mindkét nembeliekre, a lányokat a háremeikbe, a fiúkból meg eunuchokat csináltak. Mindemellett a fenti írás hamis. Túlzás azt állítani, hogy a császárok pápák is voltak. Miért nem találtak Európában ilyen részletes kőbe vésett írásokat a római császárokról, és miért pont az afrikai sivatagban, ahol a hóhért sem érdekelte. Ez a könyv¹²⁵⁹ is egy azon sok történelemhamisítások közül, ami bumeráng módjára üt vissza a nyugati kultúrára.

eorum omnino insidet, adeo quod per loca aethiopiae finitima cum camelis equis bobus plaustis et reliquis familiae animantibus assidue oberrant, sub divo vivunt, omnia civitatum commercia, omnia per oppida incolatum evitant et multos ad idem agendum inducunt et si aliquem cum publico magistrum edicto, cum aperto consulum imperio ad se iturum autumant e vestigio in aethiopiam deferuntur propterea ipsis provinciarum cons. procons. praetor, proptetor et quibuscunque populorum praesidentibus publico edicto mandamus ut cum electo militum ordine contra illos accelerent ex aethiopia si fieri poterit eruant, per vicina urbium fora, per loca oppidorum publica cum crudo et truculento laethi genere conficiant. Nullo enim modo eam gentem ad antiquum vivendi morem relabi sinere tolerandum est.” (Uo.)

¹²⁵⁷ „Innumere e vario colore columnae que grandi ubique mole agunt in exitu patriae desertae et in ipso Aethiopiae ingressu consurgunt quae ad remotam usque Aethiopiam quae sub Aegypto est, longo ordine se protendunt... Sed inter plurima monumenta haec duo hic scribenda esse censui: imp. caes. m. antonius verus invictus aug. pont. max. trib. pot... Imperator caesar M. Antonius verus invictus augustus pontifex maximus tribunus potens... Ibidem etiam aliud M. Aurelii edictum in alia columna sculptum est. ... Imp. caesar. m. aurelius anton. pius felix aug. parth. max. britannicus max. germanicus max. pont... m. trib. pot... Concedimus legionariis militibus qui privatim vel turmatim pro servis capiendis ad ipsam voluerint aethiopiam pertransire, libere pertranseant: hisce tamen gentibus fide reservata, quae ad tributa populo romano dependenda sponte devenere. Consules tamen procons. praetores... et exercitus nostros proposito publico edicto prohibemus cum axem, ubi immensi ubique calores se retegunt nullo modo aggredi, ipsi enim rom. iurae laeti latissimo europae asiae et africae cardine reiiciunt aethiopiam, quae similia nulla orbi romano ornamenta habet, veluti scytas reiecere sub ipso septentrione vagos nec hominum ritu viventes.” (Uo. 4.)

¹²⁵⁸ „Romani siquidem nullum in Aethiopia imperium habere desiderabant, in qua ipsae Quiritum legiones, ipsi exercitus, ipsi milites levis armaturae sub infando ardore sub dissimili coelo, sub alia terrae effigie deperissent. Ubi nudi homines sunt, omnia domicilia ed luto structa habent ubi praeter principes et optimates nullum reliqui decorem servant, nullum vitae humanae actionem in ordine generi hominum attributo habent et sequuntur, nisi quod hospitales sunt...” (Uo.)

¹²⁵⁹ Ne feledjük: a híres Theodor Mommsen 12 kötetes, a Római Birodalmat leíró művéről van szó!

Nem mondhatjuk, hogy holmi ellenőrizetlen amatőr történész kezéből került volna ki ez a következő írás, mivel az alábbi szöveg igazolja, hogy komoly, a vallás iránt elkötelezett teológusok aláírásával kerül kiadásra.¹²⁶⁰

„Én, Stephanus Charletus francia tartományi jezsuita és három más jezsuita teológussal együtt engedélyezem a könyv kiadását. Február hónap, 1648.”¹²⁶¹

Így fennáll a gyanú, hogy az ókori történelem mai változatát csak később gyártották le.

„Ex historia Petri Patricii et magistri.”¹²⁶² – Ez a magiszter biztosan valami régebbi írásokból mazsolázta ki (excerpta) a mondatokat, de aztán amikor rájött, hogy nem vetnek valami dicső fényt a nagy birodalomra, utána elkezdett ferdíteni.

„Decebál, a dákok királya a szószólójával békét ajánlott Domiciánnak. Ezért Domicián Fuszkuszt küldte hozzá nagy sereggel. Mikor Decebál erről tudomást szerzett, újra küldött menesztett éléje, aki ironikusan azt mondta, hogy ha békét akar, akkor minden római évente két obolt [görög pénz] fog fizetni, ellenben könyörtelenül el fognak bánni velük.”¹²⁶³

„Decebál küldötteket meneszt Trajánhoz a saját embereiből, akik sapkát viseltek (ugyanis a pártusoknál a legelőkelőbbek viseltek sapkát). Előbb viszont olyanokat küldött, akik kevésbé voltak előkelők. A kik, amint Traján elé jöttek, ledobták a fegyvereiket és rabszolga módra hátrakötözött kezekkel kérték Trajánt, hogy jöjjön megbeszélésre Decebállal.”¹²⁶⁴

„Decebál újra küldötteket menesztett Trajánhoz, akik felszólították, hogy álljon el a háborútól. Megígérték, hogy minden fegyvert és háborús eszközt vissza fognak adni Trajánnak, és a római fegyvergyártókat és szökevényeket, akik nála vannak, és minden erődítményt és várat, amit épített, le fogja rombolni. El fog menni minden római birtokban lévő területről, a foglyokat

¹²⁶⁰ Labbe, 1648.

¹²⁶¹ „Ego Stephanus Charletus Societatis Iesu in Provincia Franciae Provincialis permitto, ut Protrepticon et prima Delineatio Apparatus Historiae Byzantinae á P. Philippo Labbe nostra Societatis Sacerdota conscripta, et á tribus eiusdem Societatis nostre Theologis approbata in lucem edantur. Datum Lutetiae ultimo Februarii 1648.” (Uo. 59.)

¹²⁶² Uo. 29.

¹²⁶³ „Decebalus Dacorum Rex per praeconem pacem Domitiano denunciavit. Quamobrem Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit qui cum irrisione illi diceret se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos, sin minus, ausurum et magna mala illis illaturum.” (Uo. 23.)

¹²⁶⁴ „Decebalus misit ad Traianum legatos ex his qui pileos ferunt (hi enim apud Parthos sunt honoratiores). Prius autem comites miserat qui apud eos viliores habentur. Hi cum ad Traianum venissent, abiecerunt arma et manibus post terga vinctis mancipiorum et captivorum instar, Traianum orarunt, ut cum Decebalo in colloquium veniret.” (Uo. 24.)

kölcsönösen ki fogják cserélni, és a jövőben nem fognak fogadni szökevényeket, sem római katonákat nem fognak visszatartani. Ezeket a feltételeket, melyeket a küldöttek állítottak, Traján helybenhagyta. Decebál pedig amint meglátta Trajánt, eldobta a fegyvereit, a földre vetette magát és imádta Trajánt. Tehát követeket küldött Rómába, kik hátra kötött kezekkel rabszolga módra jelentek meg.”¹²⁶⁵

Mennyire nyilvánvalóan látszik a ferdítés.

Azt kell tudni, hogy ezek a mondatok régi írásokból lettek kiragadva, annak a bemutatására, hogy hogyan viselkednek a követek, akik a rómaiakhoz mennek. A Bíborbanszületett Konstantin gyűjteményében található egész könyv címe egyébként: *De romanorum legationibus ad ethnicos* (a római követek [viselkedése] a nemzeteknél).

A rómaiak alatt bizánciakat kell érteni. Ez abból is látszik, hogy a Decebál küldötte nem római, hanem görög pénzt kér. Azt írja, hogy a dák követek sapkát viseltek, mert az előkelő pártusoknál ez a szokás. Vagyis a dákok itt pártusok.

Az ismeretes, hogy a 11-12. században a magyarok sokat harcoltak a bizánciakkal, változó sikerrel. Valószínű, hogy a világtörténet kidolgozásánál, ami a jezsuiták műve, ezen eseményekből gyártották le úgy a dák, mint a hun és avar történeteket.

Nem tudok róla, hogy a régészek készítettek volna olyan tanulmányt, hogy egy építmény, egy várfal, az időjárás plusz az emberi tevékenység hatására mennyi idő alatt bomlik le arra az állapotra, amelyben a régészek feltárják. Gondolom, hogy a folyamat sokkal hamarabb végbemegy, mint ahogy azt hinnénk. Fennáll a gyanú, hogy valóban létezett egy római kor az ezredforduló körül, és egy csak papíron létezett, időszámításunk kezdete körül.

Amikor a római császárokról olvasunk a történelemkönyvekben, nem nagyon találjuk, hogy ezek pontifex maximusok is voltak, pedig a „kőbe vésett feliratokon” ez áll: *Corpus inscriptionum*.¹²⁶⁶

A pontifex maximus pedig nem más, mint a pápa. Akkor el kell dönteni, hogy a császár volt pápa, vagy a pápa volt császár. Szerintem az utóbbi az igaz, és akkor már a középkori Rómában vagyunk.

Két dolgot lehet megfigyelni majdnem minden feliraton: 1. A császárt mindig pontifex maximusnak hívja. 2. A régi szokások és rítusok eltörlését parancsolja. (Ugye ezt parancsolták mindig a pápák és Szent István is.)

„Bábelnél” a nemzetek keveredtek össze. Így már nem lehet felismerni, hogy kik az „isten gyermekei”=Sét leszármazottai, és kik a Kain=LU SA GAZ leszármazottai.

¹²⁶⁵ „Rursus Decebalus legationem ad Traianum misit, que denuntiaret, ut a bello cessaretur. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Traiano redditurum et Romanos machinarum fabricatores et transfugas qui apud eum esset, et omnia praesidia et castella quae extruxisset, diriturum. Cessurum quoque omni terra qua Traianus potitus esset et eius et Romanorum hostes, pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum militem Romanorum retenturum. Has conditiones hac legatione propositas Traianus approbavit. At Decebalus in conspectu Traiani arma abiecit et in terram cadens eum adoravit et ad eius pedes postratus iacuit. Legatos etiam Romam misit, qui quoque mancipiorum more erant manibus vinctis.” (Uo.)

¹²⁶⁶ Mommsen, 1873. 2.

X. Világtörténelmi összefüggések

1. Etruszk valóság és harmadik lehetőség

Amilyen rejtélyes az etruszkok származása, épp olyan rejtélyes a történelem színpadáról való távozásuk. Ismeretes hogy Kr. e. 500 körül még hatalmuk teljében voltak. A világhálón ilyesmiket lehet olvasni róluk:

„Az óriási technikai tehetségüknek, a tökéletes kéziparuknak, a gazdag vasérckészletüknek és a jól termő földjeiknek köszönhetően nagy gazdagságra és tekintélyre tettek szert a szomszédos országok előtt, amelyekkel állandó kereskedelmet űztek. Krisztus előtt 500 körül Róma és Latium fölött uralkodtak, hatalmasok lévén tengeren és szárazföldön.”¹²⁶⁷

509-ben még ostromolják Rómát. Ekkor a római légiónak még olyan gyenge lábakon áll, hogy gyáván megfutamodik és egy függőhídon át próbál a város falai mögé rejtőzni. A legendák egyetlen hősről adnak hírt, akinek aztán szobrot is állítanak. Ez nem más, mint a félszemű Horatius Cocles, aki élete veszélyeztetésével elvágja a híd köteleit, ami így leszakad, megakadályozva ezáltal az etruszkok benyomulását a városba. Mivel ez az epizód nem túl dicsőséges a nagy római birodalomra nézve, ezért sok történész megkérdőjelezi az esemény valóságát.

„Habár a történet megjelenik több hiteles ókori forrásban, úgymint Plutarchosz, Halikarnasszoszi Dionisziosz és Livius, többféle változatban, sok történész szkeptikus a történet valóságával szemben. Kr. e. 509-ben a clusiumi hadsereg Róma ellen vonult és megtámadta a várost.”¹²⁶⁸ – Hát ez már megszokott dolog, hogy aki teheti, válogathat.

„A rómaiak az etruszkokat tusciknak is nevezték, görögül tyrsenoi vagy tyrrhenoi, umbriai és itáliai szóhasználatban turskum. Az etruszkok saját magukat 'rasna'-nak nevezték.”¹²⁶⁹

Tusci, Tyrsenoi, turskum, mind olyan szavak, amik nagyon hajznak a *türk* szóra, ahogyan a magyarokat nevezték a középkorban. De ugyanilyen nevek jelennek meg az északi Jeges-tenger partjainál is: „Tyrrkirnek hívták az Amerikát felfedező izlandi németül beszélő mostohaapját, aki Leif Erikson volt. Erről a Grönlandi saga tesz említést...”¹²⁷⁰ – Azt nem tudom, honnan veszi, hogy Tyrrkir németül beszélt, de arról már nem tesz említést, hogy nemcsak hogy eljut Amerikába, de ezt kőbe vésve meg is örökíti, szép, magyarul érthető rovásírással. Talán nem is jó ezt nagyon hangoztatni, mert az irigység miatt még megsemmisítik az írást, mint sok mást. A fenti mondatból látszik, hogy mennyire alkalmas a német nyelv a trükközésre.

„A Rómaiak Etruria meghódítása után, úgy tűnik, hogy gyökeresen meg akartak semmisíteni mindent a művészet területén, ami az etruszkok fölényére emlékeztetne.”¹²⁷¹

Amikor az olaszok rájöttek, hogy az etruszkok nem latin nyelvűek voltak, akkor már nem szívesen dicsekedtek velük. Azonban akarva-akaratlanul nagyon sokat átvettek tőlük, és nemcsak ők.

¹²⁶⁷ „Dank ihres enormen technischen Könnens, ihrer perfekten handwerklichen Kunst, der reichen Erzvorkommen und der fruchtbaren Ebenen brachten sie es zu großem Reichtum und Ansehen und trieben regen Handel mit den Nachbarländern. Etwa um 500 vor Chr. übten die Etrusker in Rom und Latium die Herrschaft aus; sie waren sowohl zur See als auch zu Lande mächtig.” (http://www.amicizia.de/info_etrusker.htm.)

¹²⁶⁸ „Although the story appears in many different credible ancient sources, such as Plutarch, Dionysius of Halicarnassus, and Livy, with variations, many historians have been skeptical of the story. In 509 BC the army of Clusium marched on Rome and attacked the city.” (<https://prezi.com/uumt6ic4zlbq/horatius-cocles/>.)

¹²⁶⁹ „The Romans called the Etruscans Etrusci or Tusci; in Greek they were called Tyrsenoi or Tyrrhenoi; in Umbrian and Italic language their name can be found in the adjective turskum. The Etruscans' name for themselves was rasna or raśna.” (<https://www.britannica.com/topic/Etruscan-language>.)

¹²⁷⁰ „Tyrrkir ist der Name des deutschsprachigen Ziehvaters des isländischen Entdeckers von Amerika Leif Erikson. Erwähnt wird er in der Grænlandinga saga als...” (<https://de.wikipedia.org/wiki/Tyrrkir>.)

¹²⁷¹ „Möglicherweise sorgten die Römer nach der Einnahme Etruriens für eine radikale Vernichtung aller Hinterlassenschaften, die sie an die Überlegenheit der Etrusker auf dem Gebiet der Kunst hätten erinnern können.” (http://www.amicizia.de/info_etrusker.htm.)

„Tagadhatatlan, hogy az etruszkok még évszázadokkal később is befolyásolták az európai kultúrát. Így nagyon sok reneszánsz épület homlokzatán megtaláljuk az etruszk motívumokat, mint például a firenzei Uffizi palotán.”¹²⁷²

A kereszténység szemszögéből az etruszkok túl szabados életet éltek, amit persze a fennmaradt freskóábrázolásokból következtetnek ki. Pedig jó volna megfontolni a latin közmondást: „*naturalia non sunt turpia*” (a természetes dolgok nem csúnyák, avagy ami természetes, az nem szégyenletes).

„Figyelemreméltó az a tény, hogy az etruszk arisztokráciában (ellentétben a római és sok más társadalommal) a nőket a férfiakkal egyenrangúakként kezelték. Részt vettek koncerteken, bálokon, sportversenyeken, sőt a politikában is tevékenykedhettek. Egy egyszer megkötött házasság örökérvényű volt. A gyerekek felvették úgy az apjuk, mint az anyjuk nevét.”¹²⁷³

„Habár a klasszikus írók említést tesznek a vallási tartalmú etruszk irodalomról, ebből nem maradt ránk semmi.” De a mai – felszínes – elképzelés szerint „mivel a korai császári időkben már nem értették ezeket, ezért nem őrizték meg.”¹²⁷⁴

Micsoda kultúrtársadalom lehetett ez az ókori Róma!

Ha a római ókor csak fiktív mese, pontosabban a középkori Római birodalomnak a tükörképe, akkor az etruszkokat is elébb hozhatjuk 1064 évvel (ami nem más, mint két húsvétciklus). Ha kivonjuk 1064-ből az 535-öt, ami a minijégkorszakot kiváltó katasztrófa éve, akkor megkapjuk az i. e. 529-es évet, amikor az etruszkok még hatalmuk csúcsán voltak, a hivatalos történelem szerint. Tehát az etruszk korszak hanyatlásának egyik kiváltó oka lehet az i. u. 535. évi természeti katasztrófa.

Sokkal elfogadhatóbb az etruszkok eltűnését ezzel magyarázni, mint azzal, hogy holmi kecskepásztorokból verbuvált légiók győzték volna le őket. Persze létezik egy harmadik lehetőség is. Egyszerűen az, hogy a déli latinok, akik afrikai törzsekkel keveredtek, nagyobb mértékben szaporodtak, mint az északi etruszkok. Így aztán nem volt szükség sok háborúra. Ha figyelmesen elolvassuk Lucretia legendáját a Tarkin királyságról, nagyon jó célzást találunk arra nézve, hogy itt biológiai háború zajlott le két különböző kultúrával rendelkező nép között.

„A későbbi hagyomány szerint Lucretia (Kr. e. 500 előtt) római nő a korai (fél-) mitológiai időkben, Spirus Lucretius Tricipitinus lánya és a Tarquini királyi familiából származó Collatinus felesége. Híres volt szépsége, de még inkább jó magaviselete miatt.”¹²⁷⁵

„Tarquinius Superbus [az etruszk király] rendszere elviselhetetlen volt nem csak a rómaiak számára, akik ebben az időben még pásztorok és földművesek voltak, és ezért nem voltak egyenlő értékű képviselőik a politikában.”¹²⁷⁶

¹²⁷² „Unbestritten ist, daß die Etrusker auch noch viele Jahrhunderte später die europäische Kultur beeinflußt haben. So zeigen die Fassaden berühmter Gebäude der Renaissance Form-Motive, die sich aus der etruskischen Architektur herleiten, z. B. bei den Uffizien in Florenz.” (http://www.amicizia.de/info_etrusker.htm)

¹²⁷³ „Sehr bemerkenswert ist die Tatsache, daß in der etruskischen Aristokratie (entgegen der römischen und vieler anderer) den Frauen Gleichberechtigung gewährt wurde. Sie nahmen teil an Konzerten, Bällen, sportlichen Spielen und Rennen und konnten sich sogar in der Politik betätigen. Eine einmal geschlossene Ehe galt für immer. Die Kinder bekamen den Namen der Mutter zusammen mit dem des Vaters.” (http://www.amicizia.de/info_etrusker.htm.)

¹²⁷⁴ „Zwar gab es, wie die klassischen Schriftsteller berichten, eine etruskische Literatur, vor allem religiösen Inhalts. Doch ist uns von ihr nichts erhalten, da schon während der frühen Kaiserzeit die Texte nicht mehr verstanden und daher nicht aufbewahrt und erst recht nicht abgeschrieben wurden.” (<https://www.zeit.de/1955/13/ein-raetselhaftes-volk-die-etrusker>.)

¹²⁷⁵ „Lucretia (vor 500 v. Chr.) war laut späterer Tradition eine römische Frau aus der (halb-) mythischen Frühzeit, Tochter des Spurius Lucretius Tricipitinus und Gattin des Collatinus aus der königlichen Familie der Tarquinier. Sie war berühmt für ihre Schönheit und noch mehr für ihre Tugendhaftigkeit.” (<https://de.wikipedia.org/wiki/Lucretia>.)

¹²⁷⁶ „Das Regime von Tarquinius Superbus war unerträglich, aber nicht nur für die Römer, die zu der Zeit noch Hirten und Bauern waren und daher noch keine gleichwertigen Vertreter in der Politik hatten.” (<https://de.wikipedia.org/wiki/Lucretia>)

A legenda szerint Collatinus, akinek egyedül volt római felesége, eldicsekedett sógorainak felesége kimagasló erkölcsi erényeivel, ellentétben az etruszk nők nem éppen dicséretes magatartásával. Hogy erről meggyőződjenek, elvitte őket felesége lakosztályára, ahol Lucretia szolgálótól körülvéve a gyertya fényénél fonással és szövással tölti az idejét.

A király egyik fia hirtelen beleszeret a szépséges Lucréciaiban, és egy éjjel belopózva hozzá, megerőszakolja. Erre kitör a botrány, a nép fellázad, a királyságot megdöntik i. e. 509-ben, és innen indul a római köztársaság. Azonban ha figyelembe vesszük, hogy i. e. 509-ben az etruszkok ostromolják Rómát, akkor legföljebb Etruszk köztársaságról beszélhetnénk.

A legendából ki lehet hámozni, hogy az etruszk nők városi életet éltek, nem szívesen dolgoztak, és valószínű, hogy nem szívesen szültek gyereket. Ez nagyon jellemző a városi nőkre még ma is. Megfigyelhető, hogy az arabok és afrikaiak a fehér nőket általában romlott erkölcsűeknek nézik, éppen amiatt, hogy nem szívesen szülnek gyereket. Lehet, hogy a történelem mégiscsak ismétli önmagát, és a legerősebb fegyvert nem a tudomány fejlesztette ki, hanem a természet? De az ész nem ugyanaz a természet fejlesztette ki? Sokan elítélik a bikaviadalt. Pedig az nem más, mint egy mementó az ész és a nyers erőszak harcáról. Ideje ezen elgondolkozni!

2. Jézus királlyá koronázza II. Rogert

Mivel a történelem olyan hivatkozásokat tartalmaz, amelyek egyes népeknek előjogokat biztosítanak, míg más népeket ebből kizárnak, ezért *a történelemhamisítás bűnténynek számít*. Komoly tudósok állítják, hogy az első évezred előtti történeti írásoknak a hitelessége megkérdőjelezhető, és ezeknek a zömét az ezredforduló után írták, tehát hamisítványok. Talán ilyenek a „Pun háborúk” is.

Nem célozom untatni a kedves olvasót különböző állítólag megtörtént események részletes leírásával, ezért csak a leleplezéshez szükséges mondatokat írom ki a történetből. Az idézetek a Wikipédiából származnak.

„I. e. 480-ban Gelon, Szürakuszi türannosz görög támogatással megkísérelte egyesíteni a szigetet. Karthágó nem hagyhatta figyelmen kívül ezt a fenyegetést, és Perzsiával szövetségben háborút indított a görögök ellen, elindítva addigi legnagyobb szabású katonai akcióját, Hamilkar vezetésével. A források Hamilkar seregét háromszázezer főre teszik, ami valószínűleg túlzás.

Útban Szicília felé azonban, a rossz időjárás miatt, Hamilkar jelentős veszteségeket szenvedett. Panormusnál (a mai Palermo) szállt partra...

(Ebben az időben haladt keresztül Mago Barca először a Szahara sivatagon, Hanno a navigátor pedig Afrika partjai mentén mélyen délre hajózott.)

Bár ugyanebben az évben az ibériai gyarmatok elszakadtak, megfosztva Karthágót fő ezüst- és réz forrásaitól, Hannibal Mago, Hamilkar unokája, már készülődött az újabb szicíliai hadjáratra, miközben expedíciók indultak a mai Marokkó és Szenegál területeire és az Atlanti óceánon... Utódja, Himilko, bevette Gela városát és többször legyőzte az új szürakuszi türannoszt.

I. e. 315-ben Agathoklész, Szürakuszi türannosz, megszerezte Messinát. I. e. 311-ben, az érvényes békeszerződést megszegve, megtámadta Karthágó maradék szicíliai birtokait és ostrom alá vette Akragaszt.

Hamilkar vezette a karthágói ellencsapást, hatalmas sikerrel. I. e. 310-re az övé volt majdnem egész Szicília, és már magát Szürakuszt ostromolta...

Az első pun háború (i. e. 264-241)

... A római seregek a szárazföldön elfoglalták Szicília nyugati felét, Hamilkar Barkas serege a sziget nyugati végébe szorult vissza.¹²⁷⁷

Miután Karhágó győzedelmesen került ki a zsoldos háborúból, két ellentétes frakció jelent meg: a reformpárti Hamilcar Barca vezetésével, mialatt a másik sokkal konzervatívabb Nagy Hanno vezetésével. Az Ibéiai-félsziget meghódítása Hamilcar Barca és veje Szép Hazdrubal idejében kezdődött i. e. 229-ben. Hamilcar elesik 228-ban egy csatában. Hazdrubalt 221-ben meggyilkolják, és Hannibál veszi át a helyét.¹²⁷⁸

A második pun háború (i. e. 218-201)

„Kiváló képességű hadvezér került a pun seregek élére, Hannibál, aki Róma esküdt ellensége volt. ... Hispánia hegyi törzseiből verbuvált zsoldos gyalogsággal, numídiái lovassággal és harci elefántokkal indult el Hispániából.”¹²⁷⁹

Három hadszíntér létezett: Itália, ahol Hannibál többször is legyőzte a római seregeket, Spanyolország, ahol Hazdrubál, Hannibál fiatalabb fivére váltakozó szerencsével harcolt a kóniák védelmében, és Szicília, ahol a rómaiak voltak fölényben.

Ez meggyőzte a karthágói parancsnokot, Hannibal unokaöccsét, Hannót, hogy a rómaiakéhoz képest fele akkora haderővel is vállalnia kell a nyílt ütközetet, mielőtt még segítségére érkezhetne seregével Hannibal bátyja, Hasdrubal. A Kr. e. 218-ban vívott cissai csatában a rómaiak győztek. Appianosz szerint Kr. e. 213-ban Hasdrubal Barkasz elhagyta Hispániát, hogy szembeszálljon Syphaxszal. Bár lehet, hogy utólag összekeverték egy másik karthágói vezérrel, Hasdrubal Giszkóval. Az első szárazföldi támadást a karthágóiak hajtották végre Kr. e. 215-ben Szardínia ellen, Kopasz Hasdrubal és alvezére, Hampsicora vezetésével. A rómaiak sorsát megpecsételte, hogy Mago Barkasz, Hannibál öccse egy elrejtett csapattal hátulról támadta meg őket.¹²⁸⁰

A harmadik pun háború (i. e. 149-146)

„A hősiesség ellenére a várost földig rombolták. A legenda, miszerint sóval hintették be a város romjait, egyetlen ókori forrásban sem található meg, ez a szokás ismeretlen volt a rómaiak számára. Csupán a Biblia két részén, Mózes ötödik könyvében (29, 22) és a Bírák könyvében (9, 45) jelenik meg, mint azok büntetése, akik elfordulnak az Úrtól. Karthágó kapcsán ez csak a Kr. u. 2. században került elő, és elterjedése valószínűleg a középkori krónikásokhoz köthető, akik szívesen vettek át jeleneteket a Szentírásból.”¹²⁸¹ A középkori krónikák egyébként úgy tudják, hogy Attila 452-ben szintén lerombolta, és sóval hintette be Pado-vát, ahogy Barbarossa Frigyes is tette Milánóval 1162-ben.

Nesze neked, történelem!

Az idézett mondatok elején szemet szúr a Panormus (Palermo) név. Ez a név nagyon emlékeztet a normannokra, akik egy fél évszázadig Szicília urai voltak, de nem i. e. 300-ban, hanem másfél évezreddel később. A kapcsolat tisztázása végett lássuk a középkori eseményeket: „Róbert öccse, Roger meghódította Szicíliát, és a terület grófja lett. Szicília már majd' két évszázada muzulmán fennhatóság alatt állt, így az egyház támogatta Roger hódító hadjáratát, amelyet egyfajta keresztes háborúnak tekintettek. Fiát, Róbertet utódainak halála után 1130-ban II. Roger néven Szicília, valamint Apulia és Capua hercegségek királyává koronázták.”¹²⁸²

Amint a fenti képből is látszik, a nyomatékosság kedvéért a koronát nem a pápától, hanem egyenesen Jézus Krisztustól kapja. Ne feledjük, hogy a képeket is fontos dokumentumoknak szánták. A normann keresztes lovagok eredményesen „térítették” a mai Tunézia, vagyis az

¹²⁷⁷ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Karth%C3%A1g%C3%B3>.

¹²⁷⁸ Lásd uo.

¹²⁷⁹ Uo.

¹²⁸⁰ Lásd https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1sodik_pun_h%C3%A1bor%C3%BA.

¹²⁸¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Karth%C3%A1g%C3%B3>.

¹²⁸² <https://hu.wikipedia.org/wiki/Normannok>.

ókori Karthágó területén. Tehát a normannok szicíliai uralma egy fél évszázadot tartott. Nem nagyon kedvelték őket sem az olaszok, sem a németek, azonban kitűnő kapcsolataik voltak a pápai hatalommal VII. Gergely idejében.

Az ókor történetírása ekkor már folyamatban volt. A „ló lába” ott lóg ki, hogy Palermót az ókorban (micsoda véletlen) Panormusznak „hívták”. Ez nagyon jól jött volna a normannoknak, ha 1194-ben nem kellett volna végleg elhagyniuk a szigetet. Lehet, hogy ez nem szúrna szemet, ha a normannok nem keresztes lovagokként hódították volna meg Szicíliát, és nem találnánk hasonló párhuzamokat más keresztes lovagok történetében, például a teutonoknál. A teutonok „ókori” városa, amely a tervezett meghódítandó birodalom fővárosa akart lenni, Teutoburgium volt. Ez valahol a Bácska környékén pozícionált hely kitűnő egy közép-európai birodalom fővárosának. Ez persze nem jött össze, s miután II. Endre magyar király elkergette őket, ráfanyalodtak Poroszföldre, ahol az őslakos poroszokat részben megtérítették, részben németesítették, részben kiirtották.

A karthágói uralkodók és hadvezérek nevei erőltetett rokonságban állnak. A valóságban az uralkodók általában nagy egyéniségek, és ezért ritkán választanak olyan nevet, ami összetévesztheti őket más uralkodókkal. Ebből is látszik, hogy ezek csak egy gyenge fantázia szüleményei.

Hamilkar i. e. 480

Mago Barca

Hanno

Hannibal Mago (Hamilkar unokája)

Himilko (Hannibal Mago utódja)

Hamilkar i. e. 310

Hamilkar Barca i. e. 264

Nagy Hanno

Hazdrubal (Hamilkar Barca veje, Hannibal fiatalabb fivére)

Hannibal

Mago Barcas (Hannibál öccse)

Hazdrubal Barcas?

Hazdrubal Gisco?

A harmadik pun háborúra a szerzők teljesen kifogytak a fantáziából, így a karthágóiak részéről már nem szerepel egy név sem.

A reneszánsz kora valóban a „feltámadás” kora. Zsidók, görögök, rómaiak, gallok, kelták, teutonok stb., mind olyan népek, akiknek a történelmében van egy ezeréves Csipkerózsika-álma, majd a reneszánszban újra életre kelnek. A hivatalos történelem persze azt állítja, hogy ezek a népek valójában túléltek a „sötét” ezer évet, de ezalatt az idő alatt nem alkottak semmi érdemlegeset. Ezt a tézist elfogadni egyszerűen képtelenség. Az újkor legsötétebb időszakában, amikor már a népsűrűség miatt nem lehetett elrejtőzni, az ésszel megáldott emberek alkottak még a börtönökben is. Arra sem lehet hivatkozni, hogy a sötét korban létrejött alkotások a barbár népek miatt veszttek volna el. Hogyan maradtak fenn akkor az állítólagos ókori alkotások? Sehogy. Egy pár kőbe vésett íráson kívül, ezek mind a reneszánsz korában gyártott hamisítványok. A hamisítások célja az országszerzés volt a saját népeik számára. A legtöbb európai nép-nél az írás a X. század körül jelent meg. Az elején inkább különböző jogi megállapodások rögzítésére használták, amire aztán hivatkozni lehetett.

Egyes hamisítókat lelepleztek, mint az angol Macphersont, de az ilyesmit sosem verték nagydobra. Macpherson a skóciai gael nyelvet használta az állítólagos Osszián költő dalainak írásánál. Csak sejtem, hogy ő nem tartozott sem a keresztes lovagok, sem a papok kasztjához,

ugyanis ezeknek nagy „erényük” volt az anonimitás. Arany Jánosnak is van egy műve „Homérosz és Osszián” címmel. A Homérosznak tulajdonított írások valódi szerzője is nagy valószínűséggel egy Omer (Homer) nevezetű kereszties lovag, aki maga is részt vett a kereszties hadjáratokban. Ezt nem lehet beismerni, mert akkor túl nagy „lyuk” keletkezik az ókori történelmen, arra pedig az egyház áldását adta.

Manapság a papok inkább csak a húsvéti reggelit szokták megszentelni, de a középkorban minden emberi alkotásnál szükség volt a papi, különös alkotásoknál, mint történelmi írás, egyenesen pápai szentesítésre. Aki ezt el tudta érni, annak az írását senki sem merte megkérdőjelezni. Úgy tűnik, hogy a pápai áldás nem nagyon akaródzott rászállni sem az angolok, sem a skandináv országok ókori történelmére. Ez nem csoda, mert ezen országok népei mind áttértek a protestantizmusra.

„A mai Dánia területe a régészeti emlékek tanúsága szerint kb. Kr. e. 12.500 óta folyamatosan lakott; a földművelés Kr. e. 3900 körül kezdődött. A rómaiak kereskedelmi kapcsolatokat tartottak fenn az itteni népességgel.”¹²⁸³

És mégis, a rómaiakkal való állítólagos kereskedelmükön kívül nem nagyon eresztettek ókori történelmi gyökereket.

A svédek alól kihúzták a szőnyeget a németek, mivel a gótok, mint ókori szereplők, kiestek a hatáskörükből. A norvégok is csak az ezredfordulón jelennek meg, normannok vagy vikingek néven. Vegyük hát tudomásul, hogy amit szabad Jupiternek, azt nem szabad az ökörnek.

Visszatérve a normannokra, meg kell jegyezni, hogy körülbelül abban az időben jelentek meg a kontinensen viking néven, mint a magyar honfoglalók a Kárpát-medencében hungárus néven.

Így ír róluk a Wikipédia: „A pogány vikingek a 9. században többször is betörték a Nyugati-frank Királyság területére, egészen addig, míg III. (Együgyű) Károly a hagyomány szerint 911-ben a Rollo nevű normann vezérnek nem adott egy nagy területet a Szajna alsó folyásánál, valószínűleg azért, hogy Rollo az embereivel védje meg a Szajna-völgyét a támadások ellen. A legvalószínűbb, az erősen hiányos források és a kutatások által legjobban alátámasztott feltételezés szerint, a normannok a francia urak helyét elfoglalva lettek a terület gazdái, s alattvalóik francia parasztok voltak. Miután letelepedtek, és felvették a kereszténységet, elkezdődött aszimilációjuk. Rollo bizonyíthatóan előkelő francia nemes lányát vette feleségül, s valószínű, hogy a többi normann nemes is kiépítette családi kapcsolatait a francia nemességgel. Nem a skandináv nyelvet beszélték többé, hanem a franciát.”¹²⁸⁴

Ugyanez a folyamat játszódott le a Kárpát-medencében is, a honfoglalók megtanulták az őslakók nyelvét. Mivel lehet dokumentálni, hogy ez itt másképp történt volna?

¹²⁸³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/D%C3%A1nia>.

¹²⁸⁴ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Normannok>.

3. Kicsi ökör, nagy a szarva

Az orosz tudósokból álló kutatócsoport tehát nem kevesebbet állít, minthogy úgy az ókori történelem, valamint a bibliai írások, mind az első ezredforduló után keletkeztek. Statisztikai módszerekkel bizonyítják, hogy az összes úgynevezett ókori esemény nem más, mint az első ezredforduló körüli események visszavetítése az ókorba.

Érdemes megvizsgálni, hogy a statisztikai módszeren kívül léteznek-e más érvek is, amelyek alátámaszthatják a fenti állítást. Nekünk, magyaroknak jó okunk van az ilyen irányú vizsgálódásra, mivel nem tévedek, ha azt mondom, hogy ritka az a nép, ahol olyan nagy változatosságban lenne jelen a keresztény vallás, mint nálunk. Másfelől az sem elhanyagolható ok, hogy a magyar krónikákat évszázadokon keresztül mellőzték, mi több, tudományos körökben gyerekes meséknek minősítették.

Sokan észrevették, hogy a Bibliában valósággal hemzsegnak az olyan nevek, amelyek nemcsak magyar hangzásúak, de magyar értelemmel is bírnak. Hogy csak egy pár példát említsek: Jobb, Jonáthán, Joákim, és ne feledjük el, hogy a Jó vezetéknev ma is létezik a magyaroknál, és ennek csak magyarul van elfogadható jelentése. Érdemes megemlíteni a Jákob nevet is, amire már sokan reflektáltak. Tudnivaló, hogy Izrael eredeti neve Jákob. A Biblia szerint azért kapta ezt a nevet, mert testvérével, Ézsauval egyszerre születvén, Ézsau bokáját fogta születése közben. Azt nem tudom, hogy héber nyelven mennyire kapcsolódik a boka a Jákob névhez, de magyarul úgy kapcsolódik, ha megfordítjuk a nevet és így Bokai lesz belőle. Ha figyelembe vesszük, hogy az eredeti magyar szövegek rovásírással íródtak, és pedig jobbról balra, akkor nagy a valószínűsége, hogy a szövegek másolása (plagizálása?) közben jelent meg a Jakob alak.

Ne feledkezzünk meg arról a rengeteg magyar helységnévről sem, amelyek a Bibliában találhatók, és amely helységnevek ma is léteznek a Kárpát-medencében. A Közel-Keleten található ugyanilyen nevű helységek nagy valószínűséggel csak jóval később jelentek meg.

A fent említett orosz tudósok szerint Görögországnak azért olyan eseményekben szegény a középkori történelme, mivel ezeket az eseményeket visszatolták az ókorba. Valóban érdekes dolog, hogy az az ország, ahol Pál apostol a legsikeresebb térítési akcióját vitte véghez, a kereszténység felvétele után szinte megszűnt létezni mint állam. Magyarország épp a kereszténység felvétele után vált valódi európai állammá. Igazuk lehet az orosz tudósoknak, akik azt állítják, hogy a görög legendák, mint az Iliász meg az Odisszea, de az egész ókori görög történelem, mind az ezredforduló után született? Igen ám, de akkor hogy állunk az ógörög nyelvvel, mert ez állítólag létezett?

Varga Csaba íráskutató megállapította, hogy az ógörög nyelvben több ezer magyar jelentésű szavat találunk.¹²⁸⁵ Vajon az újjörögben is? Vajon az átvétel-átadás milyen irányba történt?

Vagy ha az orosz tudósoknak igazuk van, akkor az ógörög nyelvet egyszerűen a csángó-magyar nyelvjárás alapján kompilálták? Nem ez lenne az egyedüli mesterségesen előállított nyelv.

Erről jut eszembe az a csángó dal, hogy, „Kicsi ökör, nagy a szarva, nem fér be az istállóba.”

¹²⁸⁵ Varga, 2006. V. ö. Varga Csaba: [Ógörög nyelv: a csángó régies formája](#). Aczél, 2005.

4. Kikapartuk a gesztenyét a parázsból

Okos ember a más hibájából is tanul, a buta a saját hibájából se.

406-ban gótok, vandálok, hunok kirabolják Itáliát. 420-ban Alarikus rabolja ki Itáliát. 450-ben meg Attila. 456-ban Gensericus, a vandálok királya, I. Leo pápa és Marcian császár idejében, Afrikából jön és kirabolja Rómát. „Biorgius, az *alánok* királya, akiket később *alemánok*-nak (ez a németek neve francia nyelven) mondanak, 463-ban Tridenten keresztül végtelen sokaságú hadsereggel behatolt Itáliába nagy rombolást végezve, különösen Longobárdiában, egész a Benacum-tóig, amit ma Gardának hívnak.”¹²⁸⁶

Ötven év leforgása alatt egy kicsit soknak tűnik, ha mindez igaz. De ezzel még nincs vége: „Alboinus longobard király uralkodása idejében, Narset eunuch, aki a gótokat legyőzte, és akinek a székhelye Nápolyban volt, mivel a hungárok (szkita nemzet), kik nemrég érkeztek Pannóniába, kitaszítván a longobárdokat, ezeket ő beengedte Verona környékére, akik aztán megszállták egész Itáliát, Róma kivételével, és ott is uralkodtak a királyaik 232 éven keresztül.”¹²⁸⁷

Itt két hazugságot tudunk megállapítani. Az egyik, hogy a hungárok akkor érkeztek Pannóniába. A szkita–hun–hungar folytonosságot megtaláljuk a régi írásokban, tehát a hungárok nem jöttek, hanem Pannóniában voltak. A másik hazugság, hogy a longobárdokat kiűzték. A longobard (hosszú bárd=alabárd) név is igazolja, hogy ez egy harci egység volt. Aztán egy futásra kényszerült nép hogy tudta volna meghódítani Itália északi részét?

Dél-Itáliában pedig a szaracénok uralkodtak majdnem kétszáz éven keresztül. X. János pápa idejében, 920 körül a szaracénok még a Garganiai-hegyekben tanyáznak, az írások szerint. Ezzel az állítással, hogy a hegyekben tanyáznak, azt a tényt akarják elhomályosítani, hogy ebben az időben egész Dél-Itália a szaracénok befolyása alatt állt.

„Említésre méltó, hogy olyan félenk és aljas volt ez időben az emberek lelke a Nápolyi tartományban, hogy ha a szaracénok megígérték nekik az életüket és a házuk épségét, képesek voltak elárulni a várost. Mert abban az időben Albericus márki, akiről az előbbieken említést tettünk, irigységből, sértődöttségből és bosszúvágyból behívta a magyarokat a rómaiak ellen, akik a Longobárdok kivételével, ahol Berengárius uralkodott, egész Felső-Itáliát lerombolták, kifosztották és rengeteg foglyot ejtettek. Ettől kezdve, ha módjukban állt, olyan csemege foglyokat is vittek, mint az Itália másik (déli) felében a rómaiak által betelepített szaracénok.”¹²⁸⁸

¹²⁸⁶ „Biorgius autem rex Alanorum, qui postea Alemanni dicti sunt, anno salutis quadragentesimo sexagesimo tertio, per Tridentum cum infinite multitudinis exercitu, etiam ingressus est Italiam, et universam Istriam, Marcam Trevisanam, majoremque Longobardiae partem diripuit, donec tandem ad Benacum lacum, qui hodie Garda appellatur.” (Pandolfo Collenuccio, 1618.)

¹²⁸⁷ „Verum cum jam illis Alboinus imperaret (longobardi), fuere ab Narsete Eunucho (478-574) Iustiniani imperatoris Copiarum duce, qui superatis Gothis Neapoli sedem habebat, in Italiam accersito: quamobrem é Pannonia cum Hungaris gente Scythica, que recens eo venerat, solventes, Italiam ingressi sunt, atque occupata primum Verona, deinceps quoque usque adeo felices fuerunt, ut sub multis suis regibus, toti Italiae, excepta Roma, per ducentos circiter ét triginta duos annos imperarint.” (Uo.)

¹²⁸⁸ „Illud vero memorabile est, tam timidos abjectosque tunc fuisse hominum animos in regno Neapolitano, ut si Sarraceni iis salutem et conservationem aedificiorum promisissent, statim eis urbes traderent. Sed neque hoc fuerit omittendum, cuius in aliis quoque huius nostri operis locis admoneri possumus, Italiam si quis historias bene observet, nunquam ad tantas miseras fuisse redactam, nisi cum in eam barbariae gentes vocatae introductae fuerunt: quod merito debuit nostro seculo ab instituto deterrere illos, qui idem fecerunt. Nam eodem tempore, cum Albericus marchio, de quo jam ante facta mentio est, propter invidiam quorundam et populi ingratitude in Italia pulsus esset Ortam urbem, in quam se receperat, munivit: deinde vindicande injurie causa, Hungaros in Italiam adversus Romanos evocavit, ea conditione habita, totam superiorem Italiam, excepta Longobardia, cui tunc Berengarius primus imperabat, Romam usque diripuerunt, plurimosque utriusque sexus homines ó, desertis civitatibus in Ungariam captivos abduxerunt. Atque hoc deinceps saepius dulcedine praedae allecti fecerunt, praesertim si occasione haberent, ob Sarracenos in alteram Italiae partem á Romano introductos.” (Uo.)

Az utolsó mondat árulja el az igazságot, miszerint rómaiak telepítettek be afrikaiakat, amivel nem mindenki értett egyet.

Nem szabad elfelejteni és észre lehet venni, aki a történelemre odafigyel, hogy *mindezen nyomorúságok onnat adódtak, hogy idegen barbár népeket hívtak be az országba. Ezért kívánatos lenne a mostani századunkban, hogy intézményesen eltávolíttassanak azok, akik ilyet tesznek.*

Itt tisztázni kell a szaracén fogalmát. A középkorban szaracénnak nevezték úgy a sémi népeket, mint a négereket. Ugyancsak tisztázni kell a sémi fogalmat. Régebben a félrevezetés legjobb módja az volt, ha egy fogalom magyarázásához kitaláltak egy szép ártatlan mesét. Ma ugyanezt eléri a filmek segítségével. A „semi” szó felemást jelent, úgy mint „semi luna”=félhold – fele sötét, fele világos. Vagyis az európai fehér és az afrikai fekete faj keveréke, és nem a mesebeli Sémí leszármazottai. A *dulcedine* jelzővel az olyan ritkaság számba menő középafrikaiakra céloz, akik a korom-fekete színük miatt Európában érdekességgnek, úgymond „csemege” (dulcedine) számítottak. Itt is látszik, hogy az igazság el van ferdítve. Ha a magyarok rablási szándékkal mentek volna Itáliába, akkor az északi gazdagabb longobárd vidékeket támadják, mivel ezek közelebb is voltak. Ha meg Nápoly felé mentek, ahol a szaracénok tanyáztak, akkor biztos azok ellen harcoltak. De az is kiderül a szövegből, hogy az ottani nép már össze volt keveredve a szaracénokkal, így nem csoda, ha nem mindenki látta szívesen a magyarokat. Egyébként egész Európa-szerre harcoltak a szaracénok ellen Nagy Károllyal az élen. Hogy miért, azt nem nehéz kitalálni. Az ok nem a rasszizmus volt, hanem a két kultúra és vallás összeegyeztethetlensége.

Egy nép, akár egy személy esetében is, ha bebizonyosodik, hogy a szülei mások, mint akiket mostanáig tudott, az óriási érzelmi válságot okozhat. A politikusok úgy gondolják, hogy ennél már jobb a polgárháborús hangulat előidézése is (amit a közel-keletiek bevándoroltatása előidézhet), mint az igazság hideg vizével való nyakonöntés. Tudniillik kezd kiderülni, hogy az európai nép zöme épp attól a mindennek legyalázott néptől származik, akiket kitagadtak Európából, és a teljes megsemmisítésüket tervezték el.

Ha csak az európai népek magvát elemezzük, úgy mint a németet, franciát vagy olaszt, kiderül, hogy mind a magyar népek leszármazottai. A régi történelmi írásokban a szkita-hun-avar-hungar-magyar ugyanazt a népet jelentette.

Nézzünk bele egy következő könyvbe. Idézetek belőle: „Haljuk újra, mit mond Tacitus: A Germania név új keletű, nem rég lett kitalálva, mivel akik először átlépték a Rajnát és kitesztették a gallokat, mikor tungriknak, mikor germánoknak hívták őket.”¹²⁸⁹

Német szerzők állítják, hogy a bajor nevet az avar névből képezték egy b-betűt téve eléje. Így lett az avarból bavar, amiből később bajor és bajor. Ugyanígy fenti szövegben a „Tungri”-t Ungrinak kell olvasni, vagyis magyar. A germanos eredetileg görög szó. A görög krónikákban az édestestvért jelenti, vagyis az igazi testvért, így igaznak fordíthatjuk. Tehát a szövegben nem két népről, hanem ugyanarról a magyar népről van szó.

„A germánok az öt tungri és a teuton népektől származnak.”¹²⁹⁰ (A tótok a teutonok, akik a bizánci vallás felvétele után elszlávosodtak).

„A legendák szerint a helybeli és a többi germán a trójai Szikambriából származik.”¹²⁹¹ (Sedlacsek szerint az igazi Trója Erdélyben volt.)¹²⁹²

¹²⁸⁹ „Tacitum hic denuo audimus: Germania vocabulum recens, et nuper additum, quoniam qui primi Rhenum transgressi Gallos expulerunt, nunc Tungri, tunc Germani vocati sunt.” (Schaten, 1690. 5.)

¹²⁹⁰ „Seu nunc a Teutonis, seu ab his quinque Tungrorum populis Germanici nominis Origo.” (Uo. 6.)

¹²⁹¹ „Prorsus fabulas narrant, qui indigenam hanc cum caeteris Germanis gentem a Trojanorum Sicambris trahunt.” Uo. 10.)

¹²⁹² Lásd az *Ovidius száműzetése* című fejezetet.

„A cimberék (az ősi kelta-szkiták, akiket Appiano keltáknak nevez), a Germán-óceán partjától a Cimber-félszigettől indultak el (amit most Jutlandnak hívnak).”¹²⁹³

A franciák is a nevüket az első királyukról kapták, aki avar volt és a neve Kagasius (kakas), franciául Gall.

Sebastian Münster: „A németek azt állítják, hogy (Nagy Károly) Németországban született, a gallok meg azt, hogy Galliában. Egyiknek is, a másiknak is igaza van. Mivel a szikambriaiaktól származott, akik párszáz évig a Rajna mentén laktak, és egy Frankó nevű hercegükről vagy királyukról felvették a Francia nevet, aztán pár száz évvel Krisztus születése után elhagyták ezt a földet, és elfoglalták a Mogone-folyó vidékét, amit a saját nevük után Frankóniának hívtak... Ezért van az, hogy a franciák azt állítják, hogy az első nyugati császár Gall volt, és az ő uralkodása alatt lett áthelyezve a birodalom Galliába.”¹²⁹⁴

Münster még elég naiv volt ahhoz, hogy úgy adja elő a hazugságot, hogy ne bukjon ki az igazság is. Tudnivaló, hogy Szikambria Attila székhelye volt. Tehát a szikambriaiak Kárpát-medenceiek voltak, vagyis hunok (avarok). *Aki az első nagy európai birodalmat megeremtetette és szikambriai volt, az a történelem szerint, nem más, mint Attila.* A franciák meg Gallnak nevezték, ami latinul kakast jelent. A történelmi mendemondák szerint az egyik avar király neve Kagas (kakas) volt.¹²⁹⁵

„Szikambria (Sicambria, Sicambre, Sicamber, Syccamber, Skambria, Skanboria) egy ókori város, melyet a legendák szerint Attila hun király alapított. A település helyét és egyáltalán létezését a mai napig rengeteg vita övezi. A szugamber germán frank törzset a rómaiak i. e. 8-ban legyőzték és Galliába telepítették, így ezen a néptörzsen, a szikambereken keresztül az 5. századi frank írástudók a népet a trójaiaktól származtatták. A 6. században Tours-i Szent Gerely ősi lakhelyükként Pannóniát említi, a 7. századi Gesta Regum Francorum szerint a trójai eredetű frankok Pannónia határánál várost alapítottak, amit saját magukról Szikambriának neveztek el, és ez az elképzelés terjedt el a középkori irodalomban. Egy 13. századi francia krónika Magyarország fővárosaként említi (Szikambriát). A 13. századi magyar krónikában, Iordanes, a Nibelung-ének és Anonymus krónikaiban a hun–magyar közös gyökerek is megjelennek. Kézai Simon szerint Attila magyar királynak Szikambriában (németül Etzelburg) fontos központja volt és itt is temették el. A Képes Krónika a francia mondákat követve a Szikambria név magyarozatát összekapcsolta Párizs névmagyarozatával és a trójai mondakörrel is. A Szikambria elnevezés a népnévvben is elterjedt a 14-15. században, illetve még a 17. századi térképek is megemlítik.”¹²⁹⁶

Gall név latinul kakast jelent. Ha ezt a herceget Kakasnak hívták, akkor latinosan tényleg Kakasius volt a neve, ugyanis Frankföldön a *g*-t *k*-nak ejtik. Valószínű, hogy a történelemhamisítók ebből a névből általánosították az avar királyok nevét Kagánra.

Itt már világosan látszik, milyen módon sokszorozták meg az Attila legendáját. Attila volt az a szikambriai hun király, aki Galliát is meghódította. A hunokat avaroknak is nevezték.

Láthatjuk, hogy valamikor Európa nagy részét a magyar népek lakták, akiket a saját elszármazottaik irtottak később, egész a kihalás szélére szorítva őket. Mi ez, ha nem *patricídium*? Melyik európai nemzetnek kell majd azt mondanunk, hogy „*te is fiam, Brutus?*”

¹²⁹³ „Cimbri, (qui et a priscis Celto-Scythae, ab Appiano Celtae appellantur) ex finu Oceani Germanici, et peninsula Cimbrica (quae nunc Jutiae nomen obtinet), progressi.” (Uo. 18.)

¹²⁹⁴ „Affermano i Germani lui (Carlo Magno) esser nato nella Germani, é Galli nella Gallia. Et é vera l’una cosa et l’altra. Imperoche egli hebbe origine da Sicambri, i quali parecchi centinaia d’anni habitarono, allato alle soci del Reno, et pigliarono il nome da un lor duca, o re Franco. Franciosi, et parecchi centinaia d’anni poscia che Christo fu nato, havendo abbandonato quella terra, occuparono in parte la riva Mogone, la qual terra fu da lor parimente chiamata Franconia... La qual cosa habbiamo stimato dover qui notare, percioche i Galli contendono il primiero Cesare occidentale essere stato Gallo...” (Münster, 1650. 329.)

¹²⁹⁵ Lásd az *Évkönyvek igazmondása* című fejezetben.

¹²⁹⁶ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Szikambria>.

Az „Új kronológia” szerzői (Fomenko és csapata) habár el-elvetik a sulykot, azért érdekes dolgokra hívják fel a figyelmet, amelyeken lehet vitatkozni. Anglia ókori történelmével kapcsolatban például azt állítják, hogy az nem más, mint a bizánci történelem duplikációja. Szerintük nem létezett ókori római birodalom sem. Ami a történelemkönyvekben áll, az nem más, mint a „Szent Német-római” császárság visszavetítése az ókorra. A IV. keresztes hadjárat alkalmával a keresztesek kifosztották Bizáncot és megalapították a keleti Latin császárságot. Ez mindazon görög területekből állt, amelyeket a keresztesek megszálltak, Bizáncot is beleértve. Amikor 1261-ben a görögöknek sikerült elűzniük a latin megszállóikat, ezek magukkal vitték a Bizáncban talált értékes történelmi iratokat. Ezeket jó haszonnal kamatoztatták olyan országokban, amelyeknek nem volt írott történelme, de ilyenre vágytak.

Két mondat a Fomenko és csapata munkájából:

1. „Az első király, akit Anglia királyának hívtak, Athelstan volt.”¹²⁹⁷

Ha elemezzük az Athelstan nevet, amely két részből áll: Athel, ami egy az egyben az Atilából lett leképezve, és a stan, ami talán követ jelent. Azt látjuk, hogy a királyi neveket hordozó szavak nem egyszer az adott politikai elvárásoknak megfelelően metamorfózist szenvednek. Itt van például a Károly név, amiről „okos” történészek azt állítják, hogy a király szavunk ebből származik, mivel Nagy Károly volt a királyok mintaképe. Azonban megfedkeznek arról, hogy Hérodotosz, a történelemírás atyja, aki az i. e. V. században élt, már említést tesz egy Cyrus (kyros) nevű uralkodóról. Tehát a királyt már akkor kyrosnak hívták. A kyros (kirosz) pedig a király görög neve. Ha figyelembe vesszük Tóth Gyula fejtegetéseit, aki bizonyítja, hogy Aladár, Attila nagyobbik fia Angliában kezdte uralkodását, akkor a „stan” szó, eredetileg, lehet, hogy „son” volt, ami fiút jelent.

2. „Megjegyzendő, hogy az 'Angels' egy híres bizánci nemesi család volt, amely magában foglalta az Angels császári dinasztiát is.”¹²⁹⁸

1700-ban készített térképen Bizánc neve úgy jelenik meg, mint Romania. Szerintük Örményország is (nem a mai) nem más, mint a bizánci birodalom egy leszakadt része: Armenia=A-roménia. (Az örmények valóban bizánci rítusú keresztények). Arábia meg A-rabbia, ami ha figyelembe vesszük a rabbi=tanító jelentését, akkor nem más, mint a tanítók országa. Való igaz, hogy a szelcsuk török megszállás előtt Arábiában magas fokú műveltség létezett.

Kína Fomenko és csapata szerint: A 17–18. században, Kínában megindul a történetírás. A mancsurok a saját dicsőségükre írják a történelmet. Az ellenzék egy párhuzamos más történelmet kezd írni. Jönnek a megtorlások. Börtön, kínzások, könyvégetések. A mancsurok 1644-ben hódítják meg Kínát, majd 1770 körül írják Kína történetét, európai ókori történelem mintájára. A régebbi kínai könyvek össze vannak gyűjtve és megsemmisítve. A mancsurok ekkor már nagyjából beolvadtak a kínai lakosságba.”

Ez a forgatókönyv nekünk nagyon ismerős. A kínai történelmet állítólag katolikus misszionárius papok írják, a mancsur uralkodók megrendelésére. Itt *nincs időbeli csúsztatás, csak földrajzi, vagyis európai események párhuzamos lejátszása Kínában*. Az ókori történelemgyártás mögött mindig papok és misszionáriusok vannak, vajon miért? Az tudnivaló, hogy minden vallás hegemoniára törekszik. A keresztes hadjáratok idejétől egész a reneszánsz koráig a katolikus vallás terjeszkedésben volt. A legősibb és legerősebb vallási érzület az ősök tisztelete volt minden nép életében. Ezt nagyon jól tudták a papok. Ezért a vallást mindig összekötötték a történelemmel. De ha egységes vallásra törekedtek, akkor ehhez kellett egy egységes történelem. Ehhez a modell a bibliai zsidótörténelem. Erre a modellre próbálták megmintázni más népek történelmét is. Fomenkóék szerint a bibliai zsidó történelmi modellhez pedig a keresztes

¹²⁹⁷ „The first king which was called as 'king of Anglia (England)' was Athelstan (925-940).” (A. T. Fomenko, G. V. Nosowsky: [New chronologia and conception of the english history.](#))

¹²⁹⁸ „Note that 'Angels' was also a famous noble feudal family in Byzantine, which includes Byzantine emperor dynasty of Angels (1185-1204).” (Uo.)

hadjáratok alatt lezajlott eseményeket vették. A katolikus egyház a világtörténelmi koncepcióját és Scalighieri kronológiáját a tridenti zsinaton kanonizálta a 16. században.

Számunkra érdekesebb, hogy hogyan vélekednek Fomakóék a magyar történelemről. „Orosz nyelven Magyarország neve Vengria és Jugaria. Szerintük és azok szerint, akiket történelmi forrásként idéznek, mint F. Gregorovius, L. N. Gumilev és Sigismund Gerberstein, a magyarok a nyugati hunok, ugorok és szarmaták keveredéséből jöttek létre, de mivel a két utóbbi népcsoportot a hunok hódoltatták, így utóbb mind a hun nevet kapták”.¹²⁹⁹ – Itt azonban egy másik verzió is számításba jöhet. A hódoltatták helyett lehet, hogy egyszerűen a honi (huni) népek magukba olvasztották a később érkezett ugorokat és szarmatákat. Ugyanezt tették a bretáni franciák a vikingekkel.

S. Gerberstein szerint a magyarokat még a XVI. században is hunoknak nevezték. Mavro Orbini, a XVII. században élt bencés szerzetes és történetíró szerint is Magyarország a hunok hazája. Azonban a nevezett csapat úgy tudja, hogy egykor az orosz és a magyar birodalom egy és ugyanaz volt. Számukra a jugaria jelentéssel bír, mert ugye a jugo=dél a nyelvükön. Ebből már „joggal” következtetnek arra, hogy jugaria dél-orosz terület. Ezt azért ne vegyük nagyon zokon, mert szerintük Poroszország is az orosz birodalomhoz tartozott, Kína is, aztán ne is beszéljünk a szláv népek országairól, de Németország és Franciaország is orosz gyarmat volt.

A ráció ebben a következő lehet: lelepleztük a nagy történelemhamisítást, kiszedtük a sült gesztenyét a parázsból, de most megkérjük az árát.

Számunkra érdekes lehet mindezzel kapcsolatban, amit *Szent László külpolitikája és viszonya az egyházzal* cím alatt megtudunk:

„Ezután betört Bizánc területére, és elfoglalta a Morva és a Drina folyók közét, Szerém és Belgrád várával együtt. Levelében a magyarok és Messia királyának nevezte magát. Makk Ferenc szerint ez utóbbi Moesiára vonatkozik, amiből következtethetünk arra, hogy elfoglalta a Nagy-Morava és a Drina folyók közötti területeket a Bizánci Császárságtól. Mivel más dokumentumokban nincs erre utalás, valószínű, hogy hamarosan elvesztette őket. Alexandru Madgearu Messiát Boszniával hozza kapcsolatba, amit Horvátország felé vonulva foglalt el. Ezzel azt is jelezni kívánta, hogy igényt tart az Észak-Balkánon élő keleti angolok földjére, ahol az Angliából elmenekült angol lovagok 1085-ben földet kaptak a bizánci császártól. Új-Angliára azonban nem tudta hatalmát kiterjeszteni, még 1091-ben a keleti angolok behódoltak a bizánci császárnak, aki 1092-ben a magyaroktól visszafoglalta az előző évben elveszített területeket. László királynak azonban – balkáni hadjáratát félbeszakítva – a baszileusz biztatására betörő kipszakokat sikerült visszavernie. A hazatérő Lászlónak a Temes-folyónál, majd Orsova mellett sikerült a támadókat legyőznie, utóbbi csatában életét vesztette a kunok vezére, Kapolcs is. A Képes Krónika azt állítja, hogy nem Bizánc, hanem a Kijevi Rusz biztatta fel a kunokat. Mivel Vaszilkó terebovlji orosz fejedelem segítette a kunokat, László még ugyanebben az évben büntetőhadjáratot vezetett orosz földre, majd 1094-ben a lengyel belviszályokba is beavatkozott. A büntető hadjáratról a rusz források nem írnak. Judit királynénak, Salamon özvegyének második férjét, I. Ulászló lengyel fejedelmet segítette, és Krakkóban kikényszerítette a szemben álló felek megbékélését, miután elfogta Ulászló fiatalabb fiát, Boleszlávot. Kérésére Ulászló elismerte törvénytelen fiát. A Képes krónika szerint a magyar csapatok Krakkóban is jártak, ennek szavahihetőségét azonban kétségbe vonják. A Képes krónika szerint Franciaországból, Britanniából, Angliából és Spanyolországból érkezett követek találkoztak a királlyal Bodrogban 1095 húsvétján, és keresztes hadjárat vezetésére kérték.”¹³⁰⁰

¹²⁹⁹ Uo.

¹³⁰⁰ [http://hu.wikipedia.org/wiki/I. L%C3%A1szl%C3%B3_magyar_kir%C3%A1ly](http://hu.wikipedia.org/wiki/I._L%C3%A1szl%C3%B3_magyar_kir%C3%A1ly)

5. Igazhitűek és pogányok

A hit ereje az ígélet

Az ember nagyon hajlamos bedőlni a kecsegtető ígéreteknek, ezt nap mint nap megtapasztalhatjuk a politikában. Ez így van a vallás terén is. A legnagyobb ígéretek az örök élet és a velejáró anyagi javak, amelyek nélkül a vallásnak nem lenne vonzereje a széles tömegek számára. A legtöbb hívő ember úgy érzi, hogy ezek az ígért dolgok máris a tulajdonában vannak a hite révén. Egyszóval már a földi életben gazdagnak érzi magát, még ha szolgaként éli is le egész életét. A gazdagság tudata viszont már nem serkenti komolyabb szellemi törekvésre, így a vallási élete a felszínes ünnepi tömegrendezvényekben merül ki, ahelyett, hogy a gondolkodását pallérozná az igazság keresése végett. Erről így ír a régi tanítás: „Hamarabb átmegy a teve a tű fokán, minthogy a gazdag filozófussá válna.”¹³⁰¹

Clementis Alexandrini vagy Alexandriai Kelemen a Pedagógus c. mű szerzője, e könyv szerint Origenész tanítómestere volt. Ha az eredeti keresztény tanítás után kutatunk, akkor érdemes figyelembe venni ezen írásokat. Az idézett könyvet 16. századi jezsuita szerzetesek kompilálták, és megpróbálták az akkori felfogáshoz igazítani, ezért néha összefüggéstelenek a mondatok.

„A Sztoikusok szerint a papságot, a prófétálást, a törvények tudományát, a gazdagságot, a valódi szépséget, a nemességet, a szabadságot csak a bölcsek birtokolhatják. De ők is bevallják, hogy ezeket nehéz megtalálni. Látszik tehát, hogy mindaz, amit előbb hitelveknek neveztek, a Nagy Mózesztől vették át a görögök. És minden bölcsesség ekképp taníttatik: Mivel Isten megkönyörült rajtam, minden az enyém. Hogy Isten az ő barátja volt, ebből a mondásból ered: Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene... De maguk a görögök is emlékeznek Minosz királyra, aki kilenc évig meghitt kapcsolatban állt Iove Istennel... A világ minden pénze a hithűeké, mondja Salamon: a hitetleneknek egy fabatka sem jár. Sokkal hihetőbb, amit a (Szent) Írás

¹³⁰¹ Alexandriai Kelemen, 1566. 173.

állít, ami kimondja hogy: Hamarabb átmegy a teve a tű fokán, minthogy a gazdag filozófussá válna.”¹³⁰²

Mit is akarnak állítani a fenti, szinte összefüggéstelen mondatok? Nem kevesebbet, mint-hogy a világ minden java azoknak dukál, akik elfogadják Ábrahám, Izsák és Jákob Istenét. Origenész szerint az ótestamentumi írások csupa allegóriák.¹³⁰³ A fenti írásból is látszik, hogy Ábrahám baráti kapcsolata Jehovával ugyanolyan, mint Minosz király baráti kapcsolata Jove Istennel. Ha az utóbbit legendának tartjuk, vajon mitől hitelesebb az előbbi? Azt is feltételezhetnénk, hogy az utóbbit plagizálták az előbbiből, amit egyébként a jezsuita kompilátor is állít, amikor azt írja, hogy „a görögök a hitelveket a Nagy Mózesztől vették át”. A bökkenő az, hogy Hérodotosz, akit a történelem atyjának neveznek, egy szót sem ír a zsidókról. Ugyanakkor Hieronimus, aki a vallásalapító atyák egyike, a következőket írja: „Bármennyire is kétséges, előbb lett az Egyház és utána született a Zsidó nép, akiért az Úr így imádkozott: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek. Egy napon hívökké vált (megtért) háromezer, másik nap ötezer. És úgy voltunk (a megtértek tömege egy szív és egy lélek volt), mintha a házban rajtunk kívül más nem lett volna, csak mi ketten, nem volt a zsidók káromlása, sem a nemzetek bálványimádása.”¹³⁰⁴

Ha igazat adunk Hieronimusnak abban, hogy előbb született az Egyház, és utána a Zsidó nép, akkor az eredeti keresztény tanításban minden ótestamentumi utalást csakis allegorikus értelemben kell vennünk. A paradigmaváltás akkor történt, amikor az Egyház vezetését olyan személyek vették át, akik nem a lelki, hanem az anyagi meggazdagodást követték. Ekkor váltak a templomok a földi kincsek gyűjtőhelyévé és az Igaz Istent felcserélték a pénzistennel. A hitveket pedig minden javak ígéretével csábították, aminek egyetlen követelménye volt: a feltétlen hit az ígéretben.

Ha a keresztény vallás ősgyökereit keressük, akkor említést kell tenni a Szibillákról is, akiknek volt némi hozzájárulásuk a vallás kialakulásához, habár az utóbbi időben ezt az Egyház inkább ignorálja.

„Egippa Szibilla, aki Julius császár idejében élt, ezt mondta Krisztusról: A láthatatlan Ige érzékelhetővé válik, kihajt mint gyökér és mint levél, és nem lesz látható a szépsége, és kínozni fogja őt az anyai méh, és siratni fogja az Isten a halálát, és az emberek eltapodják, de a halálból mint Isten fog feltámadni, és megmentővé lesz.”¹³⁰⁵ Ebből az allegorikus történetből lett megszerkesztve a Jézus története, amit az Egyház úgy értelmez, hogy az Ige testet öltött.

A verbum szoros kapcsolatban áll a veritas-szal, akárcsak magyarul az Ige és az Igaz. Vagyis Krisztus alatt valójában az igaz tanítás hirdetőjét értették. És valóban az igazság gyökeret ereszt, kihajt, de nincs benne szépség, ezért az emberek gyűlölik és eltapodják, de a halálból újra feltámad és végül az emberiség megmentője lesz.

Itt egy másik írás ugyanattól az Alexandriai Kelementől:

¹³⁰² „His consequentia statuunt philosophi Stoici, qui regnum, sacerdotium, Prophetiam, legis ferende scientiam, divitias, veram pulchritudinem, nobilitatem, libertatem soli sapienti tribuunt. Fatentur autem ipsi quoque eum inveniri difficiliter. Videntur ergo omnia que prius dicta sunt dogmata, á magno Mose Graecis esse tradita. Et omnia quidem esse sapientis per haec docet: Et quoniam misertus est mei Deus mihi sunt omnia. Eum autem Deo esse amicum significat dicens: Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Iacob... Et á Graecis celebratur Rex Minos, qui novem annis familiariter cum Iove est versatus, cum audivissent quemadmodum Deus cum Mose loquebatur, ut si quis cum suo amico loqueretur... Fidelis est totus mundus pecuniarium, ait Solomon: infidelis autem, ne obulus quidem. Multo ergo magis Scripturae credendum est, quae dicit fore ut celerius camelus per foramen acus trasfeat, quam ut dives philosophetur.” (Uo.)

¹³⁰³ Lásd a *Mióta vannak jogaik a bűnözőknek?* című fejezetet.

¹³⁰⁴ Hieronymus, Antverpiae, 1604. 20.

¹³⁰⁵ „Sibilla Egippa claruit tempore Julii Imperatoris sic dixit de Christo: Invisibile verbum palpabitur et germinabit ut Radix et delictabitur ut folium et non apparebit venustas eius et crucidabit eum alvus maternis et flebit Deus letitia sempiterna et ab hominibus conculcabitur et nascetur ex morte ut Deus et conversabitur ut protector.” ([Korai Biblia.](#))

„Már az egyiptomiak behatolásával, amikor az etruszk jóvendölés hagyományát a sötétségbe dobták: megjelent a hitetlenek tökéletes őrző csaló művészete [a bacchanália].”¹³⁰⁶

A továbbiakban leírja a bacchanáliákat, melyek ezek szerint Egyiptomból származnak. Itt a keveredés bűnét fedezhetjük fel, mert hiába vált kereszténnyé a kevert faj, mert a gének a származás szerint fognak működni. Így volt idő, amikor a katolikus papok, pápák suttyomban folytatták a bacchanáliákat. Erre egy liberális azt mondaná, hogy nincs ebben semmi kivetnivaló, engedni kell a test kívánságának. Csakhogy itt legtöbbször az egyik fél a másik fél szenvedésében éli ki a kéjelgését.

És szokás szerint a bűnt mindig a jámborabb nyakába varrják, de erről csak mese és allegória formában lehetett írni, amikor még lehetett:

„Miután ezen testvérgyilkosok közül kettő magával vitte Tuszciába azt a dobozt, amiben Bach nemiszerve volt zárva, a kereskedők, amikor idegenekkel tárgyaltak, az etruszkok elég nyilvánvaló jámbor tanait úgy közvetítették a lelkek felé, mintha e dobozba zárt nemi szerv imádása az új vallásuk része lenne.”¹³⁰⁷

A déli (típusú) invázió

Giovanni Villani 1537-ben kiadott, *Croniche, nelle quali si tratta dell'origine di Firenze* című könyvéről¹³⁰⁸ észrevehetjük már az első oldalon, hogy ez az írás sok ideig tiltás alatt állt az egyházi körök részéről, és a kinyomtatás után is korlátozták a példányszámait. Ennek a miértjét rögtön megértjük, amint beleolvasunk a könyvbe. Bármennyire belejavítottak ugyanis, mégis látszik, hogy itt egy 200 éven át tartó afrikai beszivárgás okozta állandó háborúskodásról van szó.

A szerző olasz és az ezerháromszázas években írta a krónikáját, az akkori időkben Firenzében és Európában történt eseményekről. Vannak oldalak, ahol egyvégbe megy az írás, vagyis nincsenek a mondatok elválasztva. Persze száz évvel később „megtalálják” az antik írásokat, amelyek sokkal tökéletesebbek. Itt I. Károly királyunkat, azaz Károbertót úgy említi egy helyen, hogy Carlo Rimberto, más helyen hogy Carlo Umberto. Az apját Martel Károlynak hívják, akárcsak Nagy Károly nagyapját! És ha kivonjuk az 1300-as évből (amikor Károbertó megérkezik Magyarországra) az 532 évet (a húsvétciklust), megkapjuk Nagy Károly királlyá koronázási évét (768). Valószínű, hogy Nagy Károly története az I. Károly magyar királyról lett másolva. De mitől lett volna I. Károly olyan nagy király? Valószínű, hogy az eredeti írásból sokat lefaragtak, mert azok a fecnik kellettek Nagy Károlynak. A könyvből világosan kiderül, hogy a katolikus pápaság jóvoltából a 12–13. század során olyan nagymértékű volt az afrikai feketék Európába való beszivárgása, hogy a 13. század végére már átvették nemcsak az Egyház irányítását, de a fizikai erejük révén szinte minden közösségben ők domináltak. A 14. század elején a fehérek kezdenek magukhoz térni. Olaszországban napirenden vannak az összetűzések. A pápa, aki valószínű, hogy guelfi, Avignonba menekül, ahol még a feketék vannak hatalmon.

Lássuk tehát a részleteket!

Megtaláltam e nyomtatott könyv kéziratos „eredetijét” is a világhálón.¹³⁰⁹ De szerintem ez a kézirat is csak egy másolat az eredetiről, olyan kézírással, hogy minél nehezebben legyen

¹³⁰⁶ „Jam vero et Aegiptiorum penetralia, et manium apud Hetruscos vaticinationes in tenebris jaceant: vesanae profecto illae sunt infidelium hominum fallendi artes.” (Alexandriai Kelemen, 1757. 11.)

¹³⁰⁷ „Quippe duo enim isti fratricidae, cistam illam secum auferentes, in qua Bacchi pudendum inclusum erat, in Tusciam detulere, mercis egregiae mercatorum, ubi cum exules agerent, luculenta admodum pietatis doctrina Hetruscorum animos informarunt, dum cistam iis ac veretrum nova religione colenda tradiderunt.” (Uo. 16.)

¹³⁰⁸ Villani, Giovanni: *Croniche, nelle quali si tratta dell'origine di Firenze*. 1537. https://books.google.hu/books?id=9LpQAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.

¹³⁰⁹ https://digi.vatlib.it/view/MSS_Arch.Cap.S.Pietro.E.34.

érthető. Ez az írás a hamisítás csúcsteljesítménye. Egyik fontos célját, feladatát alább elemzem. Az 1312-es évektől az 1333-as évekig hiányoznak a beszámolók. Úgy néz ki, hogy az érdeke-
sebb részeket kicenzúrázták ebből is.

Most a könyv nyomtatott változatát mutatom be. Firenze keletkezéstörténetének ismerte-
tése során részletesen foglalkozik Itália délről jövő támadóival, Itália déliekkel való elárastá-
sával és elfoglalásával, majd visszafoglalásával. Van, ahol nyíltan ír feketékről és fehérekről,
és van, ahol feketék helyett *guelfieket* ír és fehérek helyett *gibelinieket*. Ezt a két nevet való-
színű, hogy utólag találták ki – egy szép kis történettel, amit később beleszőttek az írásba –
megtévesztve az olvasót, azt sugallva, hogy két család viszálykodásáról volna szó.

Az afrikaiakat a katolikus egyház, pontosabban bizonyos pápák hívták be, hogy így meg-
erősödve fel tudják venni a küzdelmet a császáriak és a nemesek ellen. De ahhoz, hogy elterel-
jék a figyelmet az Itáliát ért sok szerencsétlenség igazi okáról, kitaláltak egy hun és egy gót
inváziót, akik mind északról jöttek, hogy még véletlenül se lehessen hibáztatni a déli bevándor-
lást.¹³¹⁰

Villani könyve 15. oldalán ezt olvassuk: „A Krisztus születése utáni 440. évben – Szent
Leo, Theodosius és Valentinianus uralkodása alatt – északról jött a vandálok és gótok királya,
kit Bélának, más néven Totilának hívtak. Ez a barbár, törvényt nem ismerő, mindenféle rossz
szokással rendelkező személy, ki Gótiában, Svédországgal mellett született, saját testvérét is meg-
ölte, és erővel uralma alá kényszerítette a nemzeteket.”¹³¹¹

Totila, más néven Baduila, Badvila (516–552) „keleti gót király”,¹³¹² és a két névhasznoló-
ságot ki is használták Atila és Buda „kitalált”(?) viszályából kiindulva, de az is lehet, ebből
vitték át a történetet a hun uralkodóra és helyettesére. Hóman Bálint megállapítja: „A XII–XIII.
századi köztudatban s a külföldi krónikák egy részében is Totila gót király alakja a névhasznoló-
ság alapján teljesen egybeolvadt Attilával.”¹³¹³ Hóman hivatkozik IV. Bélának 1253. novem-
ber 11-én IV. Ince pápához írt levelére: „Például hozhatjuk Totilát, ki keletről nyugat leigázá-
sára jöve, kezdettől fogva Magyarország közepébe helyezte fő-székhelyét”.¹³¹⁴ Azaz Hóman
szerint IV. Béla azonosítja Totilát és Attilát. Ezt gondolja Kumorovitz Bernát is.¹³¹⁵ Ami azért
érdekes lehet számunkra több szempontból is, és amit tehát Villani könyve, ha áttételesen is,
cáfol. Azaz felmerül IV. Béla levelének hitelessége.

A hagyomány szerint a helyi amfiteátrum neve „Totila vára” volt Spoleto-ban.¹³¹⁶ És a né-
met kéziratoknak a pápa–császár viszonyról szóló részei – annak ellenére, hogy követik a latin
szöveget – olykor tartalmazznak többletet. Így például Nagy Károly esetében betoldják annak
feltételezett – természetesen fiktív – tettét, Firenzének Totila pusztítását követő újjáalapítását,

¹³¹⁰ A pápák politikai szerepvállalásával és a hunokkal kapcsolatos történeti torzításokkal, valamint a gótok
teljesen hamis történetével kapcsolatban lásd [Történelmi szürreál. Az igazság kálváriája](#) (Szilaj Csikó, 2020.) c.
hosszabb írást (Fábián, 2020).

¹³¹¹ „Nelli anni di Christo 440, al tempo di santo Leone et di Teodosio et Valentiniano Imperadori, nelle parti
d’Aquilone fu uno Re di vandali, et di gotti che si chiamava Bela soprannomato Totile. Questi fu barbaro, et senza
legge et crudele di costumi et si tutte cose, nato nella provincia di Gotia et di Svetia, et per la sua crudelta ucisse
il fratello et molte nationi di genti si di genti si sottopuose per forza, et signoria.” (Villani, 1537. 15.)

¹³¹² https://hu.wikipedia.org/wiki/Totila_keleti_g%C3%B3t_kir%C3%A1ly.

¹³¹³ Hóman Bálint: *A magyar hún-hagyomány és a hún-monda*. A) A magyarok hún-hagyománya. 4. Az azonos-
sági gondolat eredete. Budapest, 1925. <http://mek.oszk.hu/07100/07139/html/0007/0002/0004-325.html>.

¹³¹⁴ „Totila in exemplum veniat, qui parte orientis ad occidentalem veniens subiugandam, in medio regni
Hungariae sedem suam. Fejér: Codex dipl. IV/2. 222. l.” (Uo. 13. jegyzet.)

¹³¹⁵ Kumorovitz L. Bernát: Buda (és Pest) "fővárossá" alakulásának kezdetei. *Tanulmányok Budapest Múltjából*
18. Budapest Várostörténeti Monográfiái XXVII. Budapesti Történeti Múzeum, Múzeumi Ismeretterjesztő
Központ, Budapest. 1971. 49. http://epa.oszk.hu/02100/02120/00018/pdf/ORSZ_BPTM_TBM_18_007.pdf.

¹³¹⁶ Székely György: Az antikvitás öröksége. *Európa ezer éve I.* Szerk. Klaniczay Gábor. Kivonat. 5. fejezet - I.
A Középkor kezdetei (IV–VIII. század). Osiris Kiadó, 2004. 54. https://www.tankonyvtar.hu/hu/tarta-lom/tamop425/2011_0001_520_europa_ezer_eve/adatok.html vagy https://www.tankonyvtar.hu/...eu-ropa_ezer_eve/2011_0001_520_europa_ezer_eve.pdf

nyilván a világkrónikák hatására. Ez megfelel annak a hagyományos nézetnek, miszerint a nemzeti nyelvű irodalmak sokkal nyitottabbak voltak a betoldások, vendégszövegek számára. Így viszont ez az olasz szöveg is, mivel nem említi az „újjáépítőt”, leleplezi, hogy Nagy Károly kitalált személy és jelenség, amint ott Totila is.

Ha megnézzük az Anjou legendárium képeit, láthatjuk, hogy minden kép alatti–feletti írás úgy kezdődik, hogy *quomodo* (=hogyan [latin]):

http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.8541/...

Ugyanilyen stílusban, ebben a Villani-féle krónikában is, minden fejezet előtt (amely valószínűleg írásos képet nyújt egy bizonyos eseményről), úgy kezdődik, hogy *come* (=hogyan [olasz]). Egy-egy fejezet, bár kitéhet egy egész lapnyi írást, egyvégben íródott, vagyis a mondatok nincsenek elválasztva. Ez persze már előrelépést jelent egy másik írás stílushoz képest, ahol még a szavak sincsenek elválasztva:

https://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225.

A Villani könyvét 1300 körül írták, ami azt jelenti, hogy hamis az az állítás, hogy a szép, kidolgozott írás már ezelőtt, ne adj isten már az ókorban megjelent volna.

Az állítólagos gót vagy hun behatolás utáni korról a 17. oldalon látjuk a címet: „Hogyan jöttek először a longobárdok Itáliába és hogy hajtották azt uralmuk alá.” És a folytatás: „Narset

római patrícius,¹³¹⁷ aki Justinus¹³¹⁸ megbízásából a [kelet-római] birodalom nyugati felén uralkodott, amikor kegyvesztett lett Szófia császárné előtt, és aki őt halállal és a tisztsége elvesztésével fenyegette, bosszúból behívta a longobárdokat – akik magyarok – és a Rotario nevű királlyal¹³¹⁹ szövetséget kötött a Kosztantinápolyi császár ellen, hogy eltávolíttassa őt a [nyugat-római] birodalomból, és így történt, hogy 570-ben a longobárdok a királlyal először bejöttek Itáliába.¹³²⁰ Ezeknek a longobárdoknak, akik először bejöttek Itáliába, az volt a szokásuk, hogy borotválták a fejüket, hosszú szakállt és bő ruházatot viseltek, többnyire lenszövetből, akárcsak a frezoniak, talp nélküli cipőköiket spárgával kötötték meg. Ezek a longobárdok Saxoniából jöttek Pannóniába, majd szétszóródtak egész Magyarországon. A nevüket egy látnoktól kapták akit Godánnak hívtak. Ez megjósolta nekik a szerencsés utat Itáliába. Így megérkeztek Milánóba, elkergették a Milánóiakat, a Ticinóiakat, a Cremonéziakat, a Bresciaiakat, a Bergamóiakat, aztán a Toscanaiakat egész Puliáig. Így kapta a vidék a Lombardia nevet.”¹³²¹

Úgy tűnik, hogy a longobárdokat itt a – későbbi (?) – kunokról másolták le, még Godán–Kotán–Kötény is jelen van.

Az alábbi kijegyzett fejezetcímek mind arról szólnak (bár ez csak egy töredéke az egésznek), hogy Itáliában polgárháborús hangulat uralkodik a déli népek bevándorlása miatt:

„Hogy jöttek az afrikai szerecsenek Itáliába, és hogyan üzte el őket Lajos francia király.”¹³²²

„Hogyan jöttek elő a tatárok a hegyekből, ahova bezárta volt őket Nagy Sándor.”¹³²³ (Mások szerint a hunokat zárta be.)

„Hogyan alakult meg Firenzében a gelfiek és a gibelliniek pártja.”¹³²⁴

„Hogyan üzték el először a gelfiek pártját Firenzéből Frigyes császár segítségével.”¹³²⁵

„Hogyan jött a császár Toscanába megostromolni a gelfieket Capraiában... Hogyan verték le a Firenzéből kivonult gelfiek a Finigében lakó gibellinieket.”¹³²⁶

„Hogyan fogadta vissza a nép Firenzébe a gelfieket.”¹³²⁷

¹³¹⁷ Aki mi *Narses* vagy *Narsész* néven ismerünk (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Narses>).

¹³¹⁸ *II. Iusztinosz* császárról van szó (https://hu.wikipedia.org/wiki/II._Iusztinosz).

¹³¹⁹ Akit mi *Alboin* néven ismerünk (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Alboin>).

¹³²⁰ A mai történettudomány szerint 568-ban (Uo).

¹³²¹ „Come i longobardi passarono di prima in Italia et signioregiaronla.”

„Essendo Narsete patricio di Roma et signioregiava l'imperio di ponente per Iustino imperadore si vene indisgratia deldella imperadrice Sofia, moglie del detto Justino, quale il minaccio della morte et di farlo privare della sua dignidade, per la qual cosa il detto Narsete si rubello dallo imperadore Justino, et mando in Pannonia per li longobardi, cio sono Ungari, et con loro re chiamato Rotario fece lega et compagnia contro al ditto imperadore, di Costandinopoli per tolli lo imperio di Roma, et cosi fu fatto, ilquale Re, di longobardi, che prima vennero in italia nelli anni di Christo 570. Et l'abito de detti longobardi che prima vennero in Italia si era, chehaveano raso il capo, con lunga barba et lungi et largi vezimenti i piu di lino a modo si Fresoni senza peduli le calze infino a talloni, legate con coreggie. Questi longobardi prima furono di Sassogna, ma per lo soperchio di loro primamente parte se ne partirono di loro paese, et prefero Pannonia et poi si distessero in Ungaria, et longobardi hebbono nome da uno indovino, ch'era da loro chiamato Godan, il quale venute le moglie de longobardi alla moglie del detto indovino per havere consilio di loro fortuna dal detto indovino, si disse loro che venisse ro la mattina per tempo al levare del sole coloro chapelgli avolti al mento, onde Godan poi cosi vegendole disse che son queste longobardi, et pero fu illoro prio detto longobardi. Poi per la sopra detta cagione passarono in Italia et prima discacciarono di Milano i Milanesi, et similmente li habitanti di Ticino et Cremonesi, et Bresciani, et Bergamaschi et in Milano prima cominciano ad habitare et popolaron la di loro genti, et poi tutte l'altre citta d'intoorno, et quelle di Toscana infino nel regno in Puglia signo regiarono, et poi fu chiamato quello paese Lombardia, et la gente lombardi.” (Uo. 17.)

¹³²² „Come i Saracini d'Africa passarono in Italia, et come ne furono cacciati per Luis Re di Francia.” (Uo. 19.)

¹³²³ „Come i Tartari uscirono di prima delle montagne dove li havea rinchiusi il grande Allessandro.” (Uo. 38.)

¹³²⁴ „Come si crio in Firenze parte Ghueffa et Ghibellina.” (Uo. 40.)

¹³²⁵ „Come di prima fu cacciata laparte Guelfa di Firenze con la forza di Federigo imperadore.” (Uo. 47.)

¹³²⁶ „Come lo imperadore venne in Toscana a assedio de Guelfi ch'erano nel castello di Capraia... Come i guelfi usciti di Firenze sconfissero i gibellinia Fegine.” (Uo. 49.)

¹³²⁷ „Come il popolo di Firenze rimise i guelfi in Firenze.” (Uo. 50.)

„Hogyan üzték ki Arezzóból a gibellinieket, majd a firenzeiek segítségével békében visszatértek... Hogyan üzte ki a firenzei nép először a gibellinieket.”¹³²⁸

„Hogyan kértek segítséget a Firenzéből kiűzött gibelliniek Manfredi királytól.”¹³²⁹

„Hogyan osztoztak Firenzén a gelfiek a konfliktus végén.”¹³³⁰

„A Firenzéből és Toscanából kijött gelfiek hogyan üzték ki Modenából a gibellinieket.”¹³³¹

Hogyan jutottak fegyverhez Kelemen pápától a Firenzéből és Toscanából kijött gelfiek.¹³³²

„Hogyan fogadta vissza a nép Firenzébe a gelfieket és utána kezdte kiűzni a gibellinieket... A firenzei gelfiek hogyan tették közvagyonná a gibelliniek javait és hogyan állítottak kapitányokat 1266-ban.”¹³³³

„Hogyan állnak át mind többen Toscanában a gelfiekhez.”¹³³⁴

„Hogyan lettek a firenzei nemesek megfenyítve és lefejezve.”¹³³⁵

„Hogyan jött Gergely pápa Firenzébe és békét parancsolt a gelfiek és gibelliniek közt.”¹³³⁶

„Hogyan üzték ki a gibellinieket Bolognából.”¹³³⁷

„Hogyan fejeztetett le Calvoli Fulcieri bizonyos polgárokat a fehérek közül 1302-ben, miután Calvoli Fulcieri polgármester lett Firenzében, egyes fekete beosztottjaitól feltűzelve, akik irigykedtek a fehérekre és gibelliniekre, akik nagyobb vagyonnal rendelkeztek mint ők, elkezdte összefogdosni és lefejezni a fehéreket és gibellinieket.”¹³³⁸

„Hogyan foglalták el a firenzeiek a csülök kastélyt, ami a fehéreké volt.”¹³³⁹

„Hogyan számolták fel a gibelliniek a guelfieket Romagnióban, és hogyan kergették el Ghiberto da Coregia mestert Pármából.”¹³⁴⁰

És ez így megy tovább hosszú oldalakon át, aztán 1310 körül, mintha fordulna a kocka:

„Hogyan üzték el a Pratói fehérek a feketéket, és hogyan tértek vissza 1309-ben a fehérek, és a gibelliniek Pratóból kiűzik a feketéket és gelfieket, a következő napokban a firenzeiek segítségével visszafoglalják Pratót és a firenzeiek védnöksége alá helyezik.”¹³⁴¹

Ugyanerről a témáról szól Pandolfo Collenuccio könyve is.¹³⁴²

A 85. oldalon látjuk, hogy bár az események a X. századra vannak datálva, de észrevehetjük, hogy a nemkívánatos eseményeket általában visszanyomják az időskálán, így tompítva a szégyenérzetet, amit ezen események felelevenítése okoz. Miután a görögöket (bizánciakat)

¹³²⁸ „Come i gibellini furono cacciati d’Arezzo et fiorentini ve li remissono per pace... Come il popolo di Firenze caccio la prima volta i gibellini.” (Uo. 54.)

¹³²⁹ „Come li usciti gibellini di Firenze, mandarono per aiuto al Re Manfredi.” (Uo. 56.)

¹³³⁰ „Come i fiorentini ghuelfi si partirono di Firenze dopo la sconfitta.” (Uo. 58.)

¹³³¹ „Come i guelfi usciti di Firenze et di Toscana cacciarono i Gibellini di Modena et Regio.” (Uo. 60.)

¹³³² „Come li usciti Guelfi di Firenze et di Toscana hebbono l’arme da papa Clemente et seguirono la gente del conte Carlo.” (Uo. 62.)

¹³³³ „Come il popolo di Firenze rimisse i guelfi in firenze et poi ne cacciarono i gibellini... Come i guelfi di Firenze ordinarono al commune i beni de rubelli et ghibellini et feciono Capitani i di parte guelfa. 1266.” Azaz: (Uo. 67.)

¹³³⁴ „Come piu terre di Toscana tornano aparte guelfa.” (Uo. 68.)

¹³³⁵ „Come certi nobili di Firenze furono presi et menati in Firenze, et decolati.” (Uo. 71.)

¹³³⁶ „Come papa Gregorio venne in Firenze et ordino pace tra gelfi e gibellini.” (Uo. 73.)

¹³³⁷ „Come parte gibellina fu cacciata di Bologna.” (Uo. 74.)

¹³³⁸ „Come Fulcieri da Calvoli podesta di Firense fece tagliare la testa a certi cittadini di parte bianca: Nel detto anno 1302 essendo fatto podesta di Firenze Fulcieri da Calvoli di Romagna huomo ferice et crudelle apossa de caporali di parte nera, iquali viveano con grande gelosia, perche sentiano molto possente la parte bianca in Firenze et ghibellini et usciti scriveano tutto di et trattavano con quelli ch’erano loro amici rimasi in Firenze ildetto Fulcieri fece subitamente pigliare certi citadini di parte bianca et ghibellini...” (Uo. 111.)

¹³³⁹ „Come i fiorentini presono il castello delle stinche chel teneano i bianchi.” (Uo. 116.)

¹³⁴⁰ „Come i gibellini di Romagna sconfissero i guelfi, et messere Ghiberto da Coregia fu cacciato di Parma.” (Uo. 123.)

¹³⁴¹ „Come i bianchi di Prato cacciarono i neri et come vi tornaro. Nel anno M.CCCIX i bianchi et Gibellini di Prato ne cacciarono fuori i neri et guelfi, il seguente die fue per loro ricoverato con forza et aiuto de fiorentini et de pistolesi et fu vi messa la signoria per i fiorentini.” (Uo. 125.)

¹³⁴² Collenuccio, Pandolfo: *Res Neapolitanae id est Historiae... conscriptae ab ultima memoria usque ad annum MCCCCXCII. a quo anno historiae francisci (etc.)* Joannes Leonardus Berewout, Durdrecht, 1618

elűzték Itália déli részéről, egy Romulus nevű bizánci császárhelyettes bosszúból behozta Itáliába az afrikai szaracénokat.

Csak amint a krónikákból kiderül, a szerecsenek nem mint a keresztények ellenségei, hanem mint a pápa pártfogoltjai jelennek meg Itáliában. Hát, ennek az eltusolására kellett behozni papíron a longobárdokat, hogy legyen kikre ráfogni a rombolást. Majd később ezt a Lombardiában élő németek azzal tetézték, hogy beállítván magukat a sosem létezett longobárdok utódaiknak, egy fiktív szerződés értelmében bármikor jogot tarthatnak Pannónia egy részének birtoklására.

„Így Romanus, a legrosszabb természetű ember, bosszúból behívta a szaracénok királyát, kik a keresztények nagy ellenségei lévén, nagy embertömeg jött be Itáliába, nemcsak Apuliába és Calabriába, de egész Itáliába a két tenger, Adria és Tirréni közti területekre, lerombolták Rómát, semmi tiszteletet nem tanúsítottak iránta.”¹³⁴³

Logikusan gondolkozva, ha egyszerre jönnek tömegesen, akkor nagy ellenállásba ütköznek. Ezért valószínűbb, hogy lassú beszívárgás volt, ami elősegítette a részleges beolvasdást.

„Miután X. János pápa leverte őket, visszavonultak a Gargánai-hegyekbe.”¹³⁴⁴ – Ez a mondat nem egy hihető állítás, amikor tudjuk, hogy a pápa mindig a guelfiek, azaz a feketék pártján állt. Az biztos, hogy az afrikaiaknak egy kemény bázisuk volt a Gargánai-hegyekben, melyek I. Károly magyar király tulajdonába kerültek.

„Említésre méltó, hogy olyan félénk és aljas volt ez időben az emberek lelke a Nápolyi Tartományban, hogy ha a szaracénok megígérték nekik az életüket és a házuk épségét, képesek voltak elárulni a várost. Nem szabad elfelejteni, és észre lehet venni, aki a történelemre odafigyel, hogy mindezen nyomorúságok onnat adódtak, hogy idegen barbár népeket hívtak be az országba. Ezért kívánatos lenne a mostani századunkban, hogy intézményesen eltávolíttassanak azok, akik ilyet tesznek. Mert abban az időben Albericus márki, akiről az előbbieken említést tettünk, irigységből, sértődöttségből és bosszúvágyból behívta a magyarokat a rómaiak ellen, akik a Longobárdok kivételével, ahol Berengarius uralkodott, egész felső Itáliát lerombolták, kifosztották és rengeteg foglyot ejtettek. Ettől kezdve, ha módjukban állt, olyan csemege foglyokat is vittek, mint az Itália másik (déli) felében a rómaiak által betelepített szaracénok.”¹³⁴⁵ Ekkor a feketék még sok európai számára csemegének számítottak.

Az itt leírtak, bár nagyrészt Itáliára vonatkoznak, ami csak azért van, mivel abban az időben inkább csak Itáliában írtak. Európa más részein, ha volt is egypár elszigetelt krónikás, ezekről kevés dokumentum maradt fenn. Mégis e kevés írásból is ki lehet hámozni, hogy az afrikai invázió elérte egész Európát, és nemcsak Szicília felől, de Spanyolországon és Franciaországon keresztül, az Alpokon át, akár a pun háború idejében, jöttek Itáliába. A pun háború sem lehet

¹³⁴³ „Itaque Romanus, homo natura pessimus, ulciscendae huius rebellionis causa, Saracenorum regem ex Africa in Italiam evocavit: qui ut sunt ij Christiani nominis hostes acerrimi, Italiam magna hominum multitudine ingressus, non solum Apulos et Calabros, sed totam illam Italiae partem, quae ab extremo Iapigiae littore, inter bina maria Adriaticum atque Tyrrenum Romam usque porrigitur, diripuit, nullo imperatoris respectu habito.” (Pandolfo, 1618. 85.)

¹³⁴⁴ Uo.

¹³⁴⁵ „Illud vero memorabile est, tam timidos abjectosque tunc fuisse hominum animos in regno Napolitano, ut si saraceni iis salutem et conservationem aedificiorum promisissent, statim eis urbes traderent. Sed neque hoc fuerit omittendum, cuius in aliis quoque huius nostri operis locis admoneri possumus, Italiam, si quis historias bene observet, nunquam ad tantas misérias fuisse redactam, nisi cum in eam barbariae gentes vocatae introductaeque, fuerunt: quod merito debuit nostro seculo ab instituto deterrere illos, qui idem fecerunt. Nam eodem tempore, cum Albericus marchio, de quo jam ante facta mentio est, propter invidiam quorundam et populi ingratitude Roma pulsus esset, Ortam urbem, in quam se receperat, munivit: deinde vindicandae injuriae causa, Hungaros in Italiam adversus Romanos evocavit, ea conditione, ne Tusciae quicquam detrimenti afferent. Verum Hungari ubi eo pervenissent, nulla pactum ratione habita, totam superiorem Italiam, excepta Longobardia, cui tunc Berengarius primus imperabat, Romam usque diripuerunt, plurimosque utriusque sexus homines, desertis civitatibus in Ungariam captivos abduxerunt. Atque hoc deinceps saepius dulcedine praedae allecti fecerunt, praesertim, si occasionem haberent, ob Sarracenos in alteram Italiae partem á Romano introductos. (Uo. 86.)

más, mint ezen események visszavetítése az ókorra, jóval felnagyítottabb formában. A fenti olasz nyelven írt könyvben az áll, hogy Hanibál ötven elefánttal lejött egész az Arno völgyébe, ahol egy elefánt kivételével, a többi mind elpusztult. Kíváncsi vagyok, hogy valaki talált-e ott legalább egy elefántcsontot?

Sokan feltehetik azt a kérdést, hogy holmi képzetlen bevándorlók hogyan tehettek szert olyan erőre, hogy évtizedekig képesek voltak uralkodni az európai őslakosság felett? Akik uralomra jutottak, azok valójában a kevert népességből kerültek ki, úgy vallási, mint szekuláris téren. A keveredést az Egyház is szorgalmazta, olyan meggondolásból, hogy mivel a Biblia szerint az emberiség egyetlen emberpártól származik, így nem szabadna túl nagy fizikai különbségek legyenek köztük. Másfelől egy törvényt és tiszteletet nem ismerő dominanciára hajlamos ember (mert aki törvénytelen környezetből származott, az csak ilyen lehetett) csak addig tud uralkodni, amíg erkölcsi támogatásban részesül valahonnan.

Rabszolgatartás és gyarmatosítás

Az erkölcsi értékek elfogadásához és az életben való alkalmazásához erőfeszítésre (áldozatra) van szükség. Az első lépés az, hogy ezeket az értékeket beépítsük a logikus gondolkodásunkba. E nélkül ezek elfogadása csak olyan, mint a homokra épített ház. Ehhez azonban meg kell tanulni logikusan gondolkodni. Aztán még nagyobb erőfeszítést igényel a gyakorlatban való alkalmazás. Az erkölcsi magatartás nem a fizikai világ produktuma, hanem a léleké. A fizikai jelenségek a lefolyásuknál mindig azt az utat választják, ahol a legkisebb az ellenállás. Ez törvény. A lélek megpróbál szembemenni az árral. Ez persze nem mindig sikerül. Amikor azonban ez bekövetkezik, akkor a lélek győzelméről beszélhetünk az anyag felett. Ezt akár csodának is nevezhetjük, mivel a fent említett fizikai törvény ellenében történt.

Kevés ember volt a világtörténelemben, aki megpróbált szembemenni az árral, és elenyészően kevésnek sikerült.

Gondolom, sokan töprengtek azon, hogy mi okozza a világban a szegénységet, a nyomort és a szenvedést. Az ábrahámита vallások úgy állítják be, hogy ennek az oka az, hogy nem fogadják el az „egy igaz Istent”. Aztán erre hivatkozva jogot formálnak maguknak az általuk pogánynak kikiáltott népeken uralkodni és ezeket kifosztani. Az úgynevezett pogány népek kizrablása olyan jólétet biztosított az „igazhitűeknek”, ami Isten áldásának tűnt és igazolni látszott a hitüket. Az emberi történelem nagy népirtásai: kánaániták, amerikai indiánok, afrikai négerék, mind-mind hitbéli motivációval történtek.

Jó százötven évvel ezelőtt a rabszolga-kereskedelem még virágzott az egész föld kerekén. Habár ekkor a civilizált országok civilizáltabb tagjai már tiltakoztak a rabszolgakereskedelem ellen, a Fekete-Afrika térképén még nagyon sok volt a fehér folt, ahol az ingyen munkaerőt akadály nélkül lehetett beszerezni. Az akkori eseményekről hiteles beszámolót ad Heinrich Barth Afrika-kutató, aki saját akarata ellenére kénytelen volt résztvenni egy embervadászaton, amit Bagirmi királya vezetett saját fajtársai ellen a Csád-tó környékén. Ezek a királyok meg törzsfőnökök az elefántcsont- és rabszolgakereskedésből biztosították a jólétüket.

Idézet Barth útleírásából: „1852 új évének első hetében történt a zsákmány elosztása. Mohamed születésének az „isteni ünnepe” volt. Január 4-én az afrikai körülményekhez képest a reggeli 10 C° igen hidegnek számított. Az összetartott és összekötözött rabszolgák vacogtak a hidegben, különösen a gyerekek. Hangos sírás rázta meg a táborn, amikor a családokat elválasztották. Az emberi szenvedés ezen megrázó kitörései keveredve a fighiszek katonalelkületű Allahhoz intézett dicshimnuszával, nem távoztak a két európai füléből, amikor a Vezír sátrába léptek külön audienciára.”¹³⁴⁶

A két európai, Heinrich Barth és Adolf Overweg, megpróbálták a lehetetlent, vagyis rávenni a Vezírt, hogy győzze meg a királyt a rabszolgavadászat beszüntetéséről. Logikus érvekkel álltak elő: Sokkal nagyobb haszonnal járna, ha ő maga létesítene ültetvényeket, ahol ezek az emberek dolgoznának. Tudjuk, hogy a sakkban is a vezérnek összehasonlíthatatlanul nagyobb a mozgástere, mint a királynak. Lefordítva az emberi életre, ez azt jelenti, hogy a vezér logikusabban tudott gondolkodni a királynál. Ezért is volt meggyőzőhető logikus érvekkel. A királynak viszont, mint általában a legtöbb királynak, más volt a logikája. „A királynak annál nagyobb a hatalma, minél jobban rettegnék tőle.” A gazdagságot pedig könnyebb megszerezni erőszakkal, mint szép szóval.

Az első európai király (császár), aki a nagy rabszolga-kereskedelmet legalizálta, Barth szerint V. Károly német-római császár volt. Ez a kereszténység „oltalmazója”, Spanyolország királya, mérhetetlen meggazdagodási vágyától hajtva, felbérelte a vérengző Pizarrót Peru (az „aranyország”) kifosztására. Az amerikai indiánokban volt annyi büszkeség, hogy inkább a halált választották, mint az ültetvényeken való rabszolgamunkát. Ezért aztán az ültetvényesek kénytelenek voltak fekete rabszolgákat importálni. Az első rabszolgaszállító hajó tulajdonosa és kapitánya egy Jon Hawkins nevű angol volt. A hajó neve a „Jesus from Lübeck”. A nevét onnan kapta, hogy a hajó orrán egy Jézus-szobor állt, a kezét áldásosztóan a tenger fölé emelve. Ez példátlan erővel szimbolizálja az akkori keresztény morált. Azt feltételezhetjük, hogy az igazi keresztények nem osztoztak ebben a visszataszító tevékenységben, de ne feledjük, hogy a Biblia sok olyan írást tartalmaz, amivel motiválni lehet más emberek eltiprását. Amíg ezen írásokat, legyenek ezek a Bibliában, a Talmudban, vagy a Koránban, nem gyomláljuk ki és nem határolódunk el tőlük, mindig lesznek emberek, akiket ezen írások inspirálnak.

A vallásos ember úgy hiszi, hogy az erkölcsöt a szent írásokból kell eredeztetni, amelyek pedig a tízparancsolatban vannak tömörítve. Tehát számukra nem az az erkölcsös, amit logikailag ilyennek lehet definiálni, hanem az, ami benne van az isteni kinyilatkoztatásokban.

Ezen kinyilatkoztatások gyakorlatba ültetése érdekében, jó szándékú misszionáriusok lerombolták sok úgynevezett primitív törzs kultúráját, amelyek évezredek óta szolgálták a fenntartható társadalmi rendet. Ezáltal elindítottak egy olyan mértékű népszaporulatot, amely nemsokára globális katasztrófához fog vezetni. Érvényesült az a közmondás, hogy „a pokolba vezető út jószándékkal van kikövezve”.

Tévedés volna azt hinni, hogy a rabszolgatartás szenvedőalanyai csak a fekete bőrűek voltak. A rabszolgatartás végigkíséri az emberi történelmet, a legősibb koroktól egészen napjainkig. A testi ember, akit a fizikai törvények uralnak, a saját boldogulásához mindig a legkönnyebb utat választja. Egy utat megtenni pedig a legkönnyebb a más hátán. Az ilyen ember okosnak

¹³⁴⁶ Barth, 1857. 3. kötet.

képzeli magát, s mivel az erkölcsöst együgyűnek tartja, így jogosnak ítéli meg ezek kifosztását és rabszolgasorsba való kényszerítését. Sem a rabszolgatartók, sem a rabszolgák nem kötődnek csak valamilyen rasszhoz vagy etnikumhoz. Vannak kétkezi rabszolgák, intellektuális rabszolgák, szexrabszolgák. Ha a régi időkben nyílt és nyers erőszakkal kényszerítettek embereket rabszolgasorba, manapság a legrafináltabb módszereket alkalmazzák oly finoman, hogy nem csak a kívülálló nem látja, de sokszor magmában az alanyban sem tudatosul a valódi helyzete.

Az emberek általában nem szeretik a prózában mondott vagy leírt tanítást. Ezért a nagy tanítók vagy versben, vagy mese formájában próbálták átadni a tudást. Benedek Elek egyik meséjében a medve, a farkas, a róka, az őz, a nyúl, a kakas és a tyúk belesznek egy gödörbe, ahonnan nem tudnak kijönni. Amikor már nagyon éhesek, elkezdik megvizsgálni mindegyiknek az erényeit. Amelyik a rangsorban az utolsó, azt megeszik. Az utolsó mindig a leggyengébb. Az emberiség egy pár évezrede ilyen gödörben van. A számolás mindig úgy végződik, hogy a következő áldozat nagyon rút. Ugyanez van a történelemben. Nem volt elég, hogy a szelídebbet, a gyengébbet feláldozták, de hogy elkerüljék a lelkiismeret-furdalást vagy a felelősségre vonást, az áldozatra mindig ráfogták, hogy pogány, eretnek, barbár, vagy kannibál. Latin nyelven inbecil=gyenge, román nyelven inbecil=becstelen.

Az írásos dokumentumok olyanok, mint a forrás vize. Minél közelebb kerülünk a forráshoz, annál tisztább a víz. Minél régebbi keletű egy írás, annál hitelesebb. Sebastian Münster 1550 körül írt könyvében még némi igaz történeteket találunk Amerika felfedezésével kapcsolatban.¹³⁴⁷

Nem idézem szóról szóra a leírtakat. A lényeg az, hogy a nagyképűség, vagy nevezzük istentelenségnek, odáig fajult, hogy a spanyolok és a portugálok VI. Sándor pápa áldásával elosztották egymásközt a világunkat oly módon, hogy egy képzeletbeli vonalat húztak észak-déli irányban, Zöldfokon keresztül, ettől nyugatra a világ a spanyoloké lett és ettől keletre a portugáloké

Münster egyik alcíménél ezt találjuk: „Spanioli insolenti contra gli indieni – a spanyolok arcátlansága az indiánokkal szemben” (itt a szigetlakó indiánokról van szó).¹³⁴⁸

A spanyolok feltúrnák a szigetlakók földjeit, arany után kutatva, tönkreteszik a megélhetéshez szükséges gyökér-ültetvényeket. Ahol megjelennek, ha a bennszülöttek békésebbek vagy kis létszámúak, azonnal hódoltatják őket, és úgy bánnak velük mint törvényes alattvalóikkal.

¹³⁴⁷ Münster, 1650.

¹³⁴⁸ Uo. 1182.

„Amikor Kolumbusz felkutatta ezeket a szigeteket, az itteni emberek meztelenül jártak, semmi szégyenérzet nélkül, vallás és Isten-félelem nélkül éltek.”¹³⁴⁹

Ugye, milyen nagy bűnt követtek el, hogy meztelenül jártak! Hát nem ez volt a paradicsomi állapot? És az Istentől vajon félni kell, akár egy katasztrófától? Ez is a judeo vallások egyik legnagyobb tévedése.

Az írások a szigetlakó indiánokat mind kannibáloknak nevezik. De ha figyelmesen elolvassuk a szövegeket, átláthatunk a szítán, hogy valójában ez a megbélyegzés csak igazolásul szolgált a kiirtásukra. Az írásban az áll, hogy amelyik szigeten a spanyolok megvetették a lábukat, azonnal hozzáláttak az aranykereséshez. Mindenfelé feltúrták a földeket, nemcsak az ivóvizet szennyezve, de tönkretették a termőtalajt, így már nem lehetett megtermelni az élelemhez szükséges gyökereket. Ennek a híre minden bizonnyal szélesebben terjedt az indiánok között, és ahol csak nagyobb ellenállást tudtak kifejteni, bosszút álltak, vagy megpróbálták megakadályozni a spanyolok letelepedését. A harag másik oka az asszonyaik ellen elkövetett erőszak volt. Azt nehéz megmondani, hogy ez utóbbi csak egyéni kezdeményezések eredménye volt-e, vagy felülről irányított etnikai tisztogatás, netán fajnemesítés. Azt észre lehet venni, hogy ahol a spanyolok, portugálok, franciák „misszióztak”, ott mindenütt kereszteződött az emberfajta, Dél-Amerikától a Fülöp-szigetekig.

A következő történetet találjuk: 1502-ben Amerigo Vespucci egy olyan szigethez érkezett, ahol a beszámoló szerint a legvadabb emberek éltek. Itt az történt, hogy Vespucci két embere kiment a szigetre körülnézni, hogy találjanak-e aranyat a szigeten. Úgy beszéltek meg, hogy legkésőbb 5 nap múlva vissza kell térniük a hajóra. Miután eltelt 8 nap és az emberek nem tértek vissza, aggódni kezdtek miattuk. A parton közben meztelen nők jelentek meg és egyértelmű jelekkel kezdték csábítani a tengerészeket. A hajósok egy jól megtermett és ügyes fiút kiküldtek közéjük a partra. A nők elkezdtek előbb minden oldalról tapogatni, aztán az egyik közülük egy bottal leütötte, és utána valósággal széttépték. Utána előhozták a másik kettőt is holtan, és ott a parton elkezdtek sütni őket.¹³⁵⁰

Figyelembe veendő, hogy mire Vespucci megjelent az indiánok közt, a spanyoloknak már rég rossz hírük volt ezeknél. Már Kolumbusz idejéből, ahol a spanyolok megjelentek, azonnal alattvalóikká tették a szigetlakó indiánokat, aranyat, gyöngyöt és más értékes dolgokat követeltek adó formájában. Emellett gátlástalanul megbecstelenítették az asszonyaikat. Láthatjuk, hogy itt, és bizonyosan más alkalmakkor sem az éhségük csillapítására sütötték meg ezeket a tengerészeket, hanem elrettentés céljából. Ez igaz, hogy barbárság, de vajon amit a spanyolok műveltek az nem volt az?

Ilyen kannibál történeteket találunk Otto Rumbaur könyvében, ahol leírja Stanley utazásait Afrikában a 19. század vége felé. Azt tudjuk, hogy Afrikában eszik a majomhúst. Amikor ezek végtagjai fel vannak transzírozva, könnyen össze lehet téveszteni ezeket emberi végtagokkal. Stanley emberei itt is éppolyan nagy ellenállást tapasztaltak egyes törzsek részéről, mint a spanyolok Kolumbusz idejében. Az ok itt is ugyanaz volt. Az élelem erőszakkal való elvevése a bennszülöttektől, a természet kíméletlen tönkretétele és a bennszülöttekkel való kegyetlen bánásmód.

Mindkét esetben a kereszttel és a Bibliával mentek a hódítók. Ha mérlegre tesszük a jót és a rosszat, amit ezeknek a népeknek okoztak, minden bizonnyal a rossz van túlsúlyban. Ha meghagyják őket a saját állapotukban, amiben évezredek óta éltek, most nem özönlőnék el Európát a bevándorlók. A Biblia egyik fő üzenete az Isten népének az, hogy „szaporodjatok és sokasodjatok”. Ezt a parancsot hajtották végre a hódítók, és ezek keresztezett leszármazottai. Ennek fogjuk meginni a levét nemsokára. Csak remélni lehet, hogy a második fogás nem lesz emberhús.

¹³⁴⁹ „Quando Colombo da principio ando ad investigare di queste isole, gli huomini di quelle andavan nudi senza vergogna alcuna, et senza religione, ne timore di Dio.” Uo. 1192.

¹³⁵⁰ Uo. 1190.

6. Nem ördögtől, hanem tőlünk, belső- vagy indoszkitáktól való a gnózis

„Kicsoda különböztet meg téged (másoktól)? Mid van, amit nem kaptál? De ha úgy kaptad, hogy dicsekedhetsz vele, mintha nem kaptad volna?”¹³⁵¹

A magyaroknál szokásban volt, és talán még ma is, hogy egyesek a nevükben az i-t, y-re, vagy a t-t th-ra cserélték, ezzel bizonyítva nemesi származásukat. Az y és a th talán attól nemesebb az i és a t-nél, mivel görög eredetű betűk, és amint tudjuk a görögök nemesebbeknek tartották magukat más népeknél. Ez a praktika nagyon jól beleillik az uralkodó osztály módszérébe, amelynek a mottója a „*divide et impera!*”

Ilyen megvilágításban vizsgáljunk meg két szót, a scita és a Scythia szokat. A scita latin szó, tudást jelent, a Scythia szóról azt állítják, hogy egy ókori nép neve, ezzel azt sugallva, hogy semmi köze a scita szóhoz. Azt is állítják, hogy a görögök nevezték így a szkítákat. Ha jobban megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy ugyanaz a szó mindkét esetben, csak a népet jelölőnél két betűt kicseréltek görög betűkre. Amíg a szónak latinul van értelme, addig görögül nincs. Görög nyelven a tudás gnózis. A scita latinul jelent tudást.

Hérodotosz szerint a Dunától északra egész a jeges tengerig szkíták éltek. Ha a szkita nevet a fenti megvilágításban nézzük, vagyis hogy a szó gnózist jelent, akkor óhatatlanul a gnosztikus kereszténységre gondolunk. És valóban, a régi írások arról tanúskodnak, hogy még a 13. században is Észak-Európában nagyszámú gnosztikus keresztény közösség létezett.

Sok ókori történetíró említést tesz a szkítákról, azonban az időmeghatározást nem lehet komolyan venni.

„A Szkita név lehet, hogy a perzsa háború idején kezdett terjedni: mindenesetre Homérosz nem tesz róla említést. Tudott, hogy az északi népek nomád módra éltek és igazságosságuk miatt nemeseknek nevezték őket.”¹³⁵²

Plinius állítására, miszerint a Szarmatákat és a Germánokat is szkítáknak nevezi, a szerző a következőt mondja: „Úgy tartják, hogy mindazon nemzetek, akik ott laktak, ahol ma a szarmaták és a germánok, szkítáknak neveztettek, mostanra azonban ezen vidékekről eltűnt ez a név, amit most távoli ismeretlen népeknek tulajdonítanak.”¹³⁵³

„Ptolemeus különbséget tesz az Imaumon belüli, és az azon kívüli Szkitia között, amiből az következik, hogy a Szkita név széltében-hosszában el volt terjedve.”¹³⁵⁴

„Hogy van-e kapcsolat a szkíták és a szlávok közt, ezt nem lehet egy szóval sem tagadni, de van, aki egyenesen azt állítja, hogy a szkíták és a szlávok ugyanazok. De ez sem eszementebb azon állításnál, hogy a germánok szkita eredetűek.”¹³⁵⁵

Ha a fenti állításoknak valami értelmet akarunk tulajdonítani, akkor azt kell mondjuk, hogy a szkita név nem egy etnikumra, hanem inkább valami másfajta közösségre vonatkozik. Ez a

¹³⁵¹ „Quis enim te discernit? Quid autem habes, quod non accepisti? si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? (Korint 4. v. 7.)

¹³⁵² „Nomen enim Scytharum fortasse Persici belli tempore increbuit: Homero certe omnino non innotuit. Is novit tantum in universum gentes boreales nomadum more vitam degentes propter iustitiae laudem nobiles, nomine.” (Brandstätter, 1837. 4.)

¹³⁵³ „Sensus est: Antehac omnes gentes illis regionibus habitantes ubi nunc Sarmatas et Germani incolunt, Scythae nomine communi appellabantur, nunc vero hoc nomen in terris propioribus evanuit et usurpatur tantum de terris remotissimis ad boream et ignotissimis.” (Uo. 22.)

¹³⁵⁴ „Ptolemeus distinguit Scythiam intra et extra Imaum, ne tantillum quidem inde efficitur: nisi quod iam priores dicebant, longe lateque pertinere nomen Scythicum.” (Uo. 22.)

¹³⁵⁵ „Esse aliquam Scytharum cum Slavicis gentibus cohaerentiam, non potest uno verbo profligari, imo ne multis quidem poterit ad fidem historicam adduci, et temere certe videtur fieri, si quis plane idem esse Scythas ac Slavos praeiudicat: id quod nuper etiam insulsius fecit vir non indoctus. Magis etiam vereor, ne non possint rem ad veri similitudinem perducere, qui de Germanorum origine Scythica cogitarunt.” (Uo. 26.)

közösség nem lehet más, mint a vallás, és pedig a szkita vallás, ami úgy tűnik, hogy Hérodotosz idejében egész Euráziában el volt terjedve.

Az Imaum-hegy csakis a Kárpátok lehet, ami egy belső Szkitiát különít el. Ez a belső Szkitia nem más, mint a Kárpát-medence. A 72. oldaltól a szerző felsorolja azt a sok ellentmondást, amit Hérodotosz írásában találunk a szkítákkal kapcsolatban. Mindezek az ellentmondások feloldódnak, ha a Hérodotosz által leírt Szkitiát a Kárpát-medencére vonatkoztatjuk. Tehát *a szkita vallás (gnosztikus vallás) a Kárpát-medencéből indult és terjedt szét egész Euráziában.*

„Bárki, magyar vagy jövevény, aki a szkita nemzeti etnikus rítust gyakorolja, és nem tér vissza az igazi Krisztusi hitre, és a Szent István király törvényére, fej- és vagyonvesztéssel büntetessék. A városok, várak, falvak, templomok leromboltassanak és újraépíttessenek.”¹³⁵⁶

Hát akkor ki is kezdte el a templomrombolást? Azért meg kell jegyezzük, hogy habár nem kétkelhetünk Szent István létezésében, azért nagyon kevés kétséget kizárható adat maradt fenn tőle. Így nehéz ítélni a tettei felől.

Anno 1017. „A német és szászországi területeken a szlávok visszatértek a hitre, a vallás virágzott: Angliában véget ért az önkényuralom, Canuto dán király alatt visszatért a szent élet: Magyarországon Szent István alatt a napok többségében terjed fényesen a Krisztus kultusz: Gallia Robert király alatt visszaesett a manicheus eretnekségébe.”¹³⁵⁷

Péter a császárral és a teuton lovagokkal Fehérvárra jön, ahol visszakapja a koronát: „A Szűz Mária nevére szentelt székesegyházban tárgyalt a magyarokkal a kiegyezésről. Engedve a magyarok azon kérésének, hogy gyakorolhassák a magyar scita (gnosztikus) vallást és szokásaik szerint törvénykezzenek.”¹³⁵⁸

„Ekkor Magyarország nemesei, látván a nemzetük romlását, összegyűltek Csanádban, tanácskozásra az egész magyar nemzet, és követeket menesztettek Oroszországba... Ekkor azonban sajnálatos módon, Vata tanácsára hallgatva, a démonokhoz kezdtek imádkozni, lóhúst enni, nyers húst enni, és mindenféle gyalázatos dolgot művelni. Ugyanakkor sok katolikus egyházi és laikus embert megöltek és templomokat romboltak le. Ezután a Péter ellen lázadók ölni kezdtek a német és latin tisztségviselőket, kik közül kevesen menekültek meg.”¹³⁵⁹

Tudjuk, hogy Csanád (Marosvár) volt az egykori Ajtony vezér székhelye. Abban az időben a politika kéz a kézben ment a vallással. Ha a magyarok Csanádban gyűléseztek és a követelésük egyik pontja a gnosztikus vallás visszaállítása volt, akkor azt is feltételezhetjük, hogy Ajtony sem volt pogány, hanem éppen gnosztikus keresztény. Azt jól látjuk az írásokból, hogy az eretnekekre a katolikusok kígyót-békát szoktak kiabálni, de ezek általában hamis vádaknak bizonyultak. Azt is figyelembe kell venni, hogy akárcsak a mai békés tüntetések alkalmával, mindig megjelennek a diverzánsok és provokátorok, ami akkor is így volt.

De vajon ördögtől való-e a gnózis?

¹³⁵⁶ „Ut quicunque Ungarus seu peregrinus in Ungaria, deposito Scythico gentili Ethnico ritu, ad veram Iesu Christi fidem illico non rediret, ac sacram legem Divo Rege Stephano traditam non recipere, capite et bonis multaretur. Civitates oppida, villae, templa demolita dirutaque reficeretur.” (Werböczy, 1628. 14.)

¹³⁵⁷ „Dum in Germania et Saxoniae partibus, reversis ad fidem Slavis, Religio floret: dum in Anglia extincta Tyranide, sub Canuto Rege danorum Sanctitas revocatur: dum denique in Hungaria, sub Stephano maioribus in dies incrementis cultus Christi radiat: Gallia sub Roberto rege, Manicheorum haeresis laborat. (Melchior Inchofer, 1650. 314.)

¹³⁵⁸ „In basilica genetricis Dei semper virginis Marie regaler sedere fecit et ibidem regem hungaris et hungaros regi reconciliavit. Concessitque petentibus hungaris hungarica scita servare, et consuetudinibus iudicari.” (*Chronicon Dubnicense*, 1884. 57.)

¹³⁵⁹ „Tunc nobiles Hungarie videntes mala gentis suae in Chanaad in unum convenerunt, consilioque habito totius Hungarie, nuncios miserunt solemnes in Rusciam... Tunc igitur detestabili et execrabili ammonitione illius Vate omnes populi libaverunt se demonibus et ceperunt comedere equinas pulpas et crudas carnes et omnino pessimas facere culpas. Tam quippe clericos quam laicos catholice fidei servatores interfecerunt et quamplures ecclesias dei destruxerunt. Deinde contra Petrum regem rebellantes universos teutonicos et latinos qui in officijs diversis prefecti per Hungariam sparsi fuerant turpi neci tradiderunt.” (Uo. 59.)

A gnózis, akár a latin scita, tudást, megismerést jelent. Krisztus tanítása szerint az igaz ember a világosságban jár, a tolvaj pedig a sötétben. A világosság nem a vakhitet jelenti, hanem a tudást, a megismerést. Ennek a tanításnak az ellenkezőjét találjuk az ótestamentumi írásban, amikor az Isten az embert azért bünteti, mert a tudást akarta megszerezni. Nyilvánvaló ennek a tanításnak (jobban mondva ellentanításnak) a politikai üzenete: Nektek, rabszolgáknak nem lehet hozzáférésetek a tudáshoz. A tudás csak a kiválasztottak előjoga, és aki ezt megszegi, az a legkeményebben büntetendő, mint eretnek.

Még egy nagyon fontos kérdésre kell válaszolni: Vajon a tudás (megismerés) mindenki számára elérhető? A tudás nyilvánvaló, hogy I. Q.-függő. Tehát van, akinek a lámpása fénylik, van, akinek csak pislákol, és van, aki csak a sötétben botorkál. Gyerekkoromban játszottunk úgy, hogy bekötöttük a szemünket és hagytuk magunkat egy másik által vezetni, aki látott. Ez hit és bizalom kérdése. Mert biztosan nem bíztam volna magamat bekötött szemmel egy másik bekötött szeműre. A vallások területén ugyanez történik. Az emberek többsége vakon bíz a vezetőjükben és egy idő után már nem vizsgálja, hogy a vezetőik tényleg látnokok-e vagy eltunyult vakok. A legrosszabb eset, amikor a vezetés gonosz emberek kezébe kerül. Fel lehet ismerni a gonosz embert? A krisztusi tanítás szerint az embereket, akár a gyümölcsfákat, a gyümölcsöket (tetteiket) szerint lehet felismerni. Ha egy vezető ember tetteiből jó dolgok származnak, akkor az igaz ember, ha viszont az általa vezetett tömegre a cselekedetei károsan hatnak, akkor az a vezető lehet, hogy nemcsak vak, hanem gonosz is.

A régi írásokat olvasva azt veszem észre, hogy a történelemben van egy olyan jelenség, amit figyelmen kívül hagytak, jobban mondva, aki erre a jelenségre reflektálni mert, arra azonnal rásütötték a régebbi időkben, hogy eretnek, az újabb időkben, hogy rasszista. Ennek a jelenségnek a figyelmen kívül hagyása most fogja megbosszulni magát. Már évszázadok óta nem azok vannak döntési helyzetben, akik a tudást hordozzák magukban, hanem azok, akik túszként tartják az előbbieket. Ennek a helyzetnek az előidézői a vallási vezetők, akik a hatalmuk megtartása érdekében ragaszkodnak egy olyan istenképhez és olyan teremtményszhoz, ami a mai civilizáció összeomlásához fog vezetni. A tudás hordozói, mivel nincsenek döntési helyzetben, csak arra lettek használva, hogy megteremtsék a civilizációt, amelyet olyan fogathoz lehet hasonlítani, ahol a gyeplőt bedobták a lovak közé. A katolikus Egyház évszázadok óta alacsony I. Q.-val rendelkező egyedeiket léptet vezető pozíciókba, de ha nem is ilyen látványosan, ugyanezt teszi bármelyik felekezet, amelyik megtagadja a gnózist. A mai vallás a tudást az Istennel való rivalizálásnak véli, ezért kerülhetnek olyan személyek a csúcsra, akiket tudatlanságuk miatt épp azok a gonosz erők irányíthatnak, akiktől az eredeti koncepció alapján óvni akarták a vallást. Így zárul be az ördögi kör.

XI. Tanulságok

1. Gondolat

Karinthy Frigyes: „A gondolat azért haldoklik ebben a világban, azért nem gondolkodnak az emberek, mert ma nem érdemes gondolkodni, mert a gondolat eredményét nem lehet úgyse valóra váltani, nem lehet következményeit levonni, nem lehet élni a gondolat szerint, nem lehet, egyszerűen azért, mert a világot nem a gondolat kormányozza, hanem egészen más valami – vagy inkább semmi se kormányozza, alakul magától, indulatok és vágyak viharában. S ha valaki mégis ímmel-ámmal hozzányúl a lomtár rozsdás Eszméihez, ijesztő módon magára marad, segítség, támogatás nélkül fúrhat és faraghat titkos műhelyében, mint a középkor alkímistája, tévelygő, boldogtalan úttörője annak az Exakt Tudománynak, ami mégis csak megszületett belőle.”¹³⁶⁰

Tegyük fel azt a kérdést, hogy morális értelemben melyik előbbre való: a Pál apostol szerint értelmezett szeretet, vagy az isteni igazságosság? Más szóval az érzelem, vagy az értelem? Maga Pál apostol is bevallja, hogy az általa leírt szeretet vak: „mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel”. De ha minden gonoszságot eltűr, ezzel még inkább bátorítja a gonoszság elkövetőjét, így közvetett módon cinkosává válik a gonoszság elkövetőjének. Ha mindent elhisz, ezzel saját magát, de másokat is tévútra vezethet, és így kárt okozhat mindenkinek. Aki mindent remél, az hazárdjátékot játszik, a hazárdjáték pedig néha függőséghez vezet. A mindent elvisel abban különbözik a mindent eltűrtől, hogy amíg az eltűrés személyek által ellenünk elkövetett gonoszságra vonatkozik, a mindent elvisel már kiterjed olyan bántalmakra is, melyek nem személyektől származnak. Ez pedig nem más, mint legtöbb esetben a nyomor szükségtelen és céltalan magunkra zúdítása.

Az apostol ezen állításai teljesen szembe mennek a józan ésszel, és a jó érzéssel is. Az érzelem és az értelem aránya nem egyformán oszlik meg az emberekben. Van, akikben az érzelem van túlsúlyban, és van, akikben az értelem. Ha elfogadjuk az evolúciót, azt mondhatjuk, hogy ez az út nem más, mint a vad érzékiségtől az érzelmen át az értelem felé való haladás. De ha tagadjuk is az evolúciót, akkor is észrevehetjük, hogy a legalacsonyabb állati szinten az érzékiség dominál. Vannak állatok viszont, melyeknél már felfedezzük az érzelem jelenlétét, sőt már az értelem csíráit is. Az emberben az érzékiség, az érzelem és az értelem, a legkülönbözőbb eloszlásban van jelen. Volt időszak, amikor az emberek meg voltak győződve, hogy az értelem fejlettsége kizárólag a tanulásnak tulajdonítható. Ma viszont a genetikai kutatások is kimutatták, hogy az öröklődésnek nem kis szerepe van az értelem fejlettsége terén.

Olvassuk el egy filozófus véleményét. Boethius (állítólag a VI. században alkotott, azonban a reneszánsz korában nagyon sok olyan gondolkodót, akik nem képviselték az Egyház nézeteit, az alkotásaikat vagy megsemmisítették, vagy más név alatt visszadatálták őket vagy ezer évvel): *De summo bono* (A legfőbb jó) c. művében mondja: „Az ember legfőbb erénye a gondolkodás és a megértés: ez az emberi élet legfőbb vezérelve úgy a megfigyelés, mint a cselekvés terén. Tehát *a legfőbb jó, amit az ember elérhet, azt az értelem által éri el*. Nem a vegetatív lelken keresztül, amely a növényvilág tartozéka, sem az érzéki lelken keresztül, ami az állatok tartozéka, amelyből az állati örömök fakadnak. ... Jaj nektek, emberek, kik az állatok közé soroltattatok, mert nem az isteni (lélek) irányít titeket! ... Az isteni (lélek) értelemnek nevezetitek: mert ha valami istenihez méltó van az emberben, ez az értelem. Ahogy az összes entitások közül a legjobbat isteninek hívjuk, úgy az emberben is, ami a legjobb, isteninek hívjuk.”¹³⁶¹

¹³⁶⁰ Karinthy, 1928.

¹³⁶¹ Optima autem virtus hominis ratio et intellectus est; est enim summum regimen vitae humanae tam in speculando quam in operando. Ergo summum bonum quod est homini possibile debetur sibi secundum intellectum. Non enim secundum animam vegetativam, quae plantarum est, nec secundum animam sensitivam quae bestiarum est, unde et delectationes sensibiles bestiarum sunt. ... Vae vobis homines qui computati estis in numero bestiarum ei quod in vobis divinum est non intendentes! ... Divinum autem in homine vocat intellectum; si enim in homine

Amint látjuk, a filozófus nem az Istent és a Sátánt állítja szembe, hanem az isteni értelmet és az állati ösztönt. Ha valaki a szeretetben látja mindenre a gyógyírt, akkor joggal kérdezhetjük, hogy vajon az állat nem képes-e a szeretetre? Szerintem képes és sokkal mélyebbre, mint az ember. Az állat és az állati ember sokkal mélyebb, de ellenőrizetlen érzelmekkel rendelkezik. Az érzelem olyan, mint a tűz. Ha az értelem felügyelete alatt tartjuk, akkor melegít, ha nem, akkor pusztít.

A mai vallások egyik nagy árnyoldala az, hogy az istenfélelmet helyezik előtérbe. Ezek közé tartozik a három ábrahámista vallás. A másik nagy veszélyforrás az, hogy ellentétben a filozófus állításával, nem az értelemben látják az istenit, hanem az érzelmi (ösztöni) ragaszkodásban. Amennyiben az értelem nem tartja féken az érzelmet, az bármikor olyan hullámvásba csaphat át, ami képes egyéneket, tömegeket és környezetet megsemmisíteni. A legnagyobb szeretet átcsaphat a legpusztítóbb gyűlöletbe, az alázat kevélységbe stb. Jelenleg a pápa épp a végletes kevélység után, amikor a hívek a lábát csókolták, most a végletes alázat stádiumát színleli, amikor ő csókolgatja az új kontinensfoglalók lábát.

aliquid divinum est, dignum est quod hoc sit intellectus. Sicut enim quod in tota universitate entium optimum est hoc divinum est, ita et quod in homine optimum est hoc divinum vocamus.
(<http://www.thelatinlibrary.com/boethiusdacia/desummobono.html>.)

2. Kijavítani az írástudók mesterkedéseit

Az istenek nevének magyarázatánál ezt olvassuk: „Mercurius az ékesszólás istene, mivel úgy tartották, hogy jobban beszélt az embereknel. Ugyanakkor a kereskedés és a torna istene, az istenek hírnöke és tolmácsa.”¹³⁶² Így ne csodálkozzunk azon, ha kereskedőktől származó írástudók (teológusok) írták a szent könyveket is. A kereskedők szükségszerűen nyilvántartást kellett vezessenek az áruikról, de az idegen országokban bejárt útjaikról is feljegyzéseket készítettek. Így nem csoda, ha az írás a nagy földrajzi felfedezések alkalmával érte el a csúcspontját. Mielőtt az írás terjedni kezdett, vagyis a 14. század előtt, az Evangéliumot képi és szoborábrázolások által terjesztették. Jól szemlélteti ezt az Anjou legendárium, de az akkori templomokban található freskók meg szobrok is. A 14–15. századtól mindinkább előtérbe kerül az Evangélium írásos terjesztése. Az írással sokkal precízebben és részletesebben lehetett magyarázni, de egyszersmind félremagyarázni is a tanítást. A valódi beavatott hittanítók helyett megjelentek az üzleti adottságokkal megáldott, világhatalomra törő papok és pápák, akik egysége-síteni próbálták a keresztény, a zsidó és az iszlám vallást. A katolikus szó értelme az egyetemesség. Ekkor dolgozták ki a világ teremtésétől megkezdett történelmet és a Jézus Krisztus történetét. A Jézus története, halála és feltámadása számtalan mítoszban visszaköszön, más néven, más helyen és más időben. Így nagyon megkérdőjelezhető a történet hitelessége. De vajon ez hitelteleníti a krisztusi tanítást is? Ha logikusan értelmezzük az írásokat, és kiszűrjük azt, ami nem odaillő (mert nyilvánvaló, hogy az idők folyamán az érdekek mentén csúrték-csavarták a tanítást), akkor rájövünk, hogy becsületes, egyenes gerincű ember számára ez az egyedüli elfogadható vallás.

Ennek megfelelően megkísérlem megmondani, hogy mit kellene kiszűrni a tanításból:

A jézusi történetben megtaláljuk azt a primitív és egyben groteszk, ha úgy tetszik barbár felfogást, hogy csak véráldozat árán lehet üdvözülni. A primitív népeknél az volt a szokás, hogy a bűnök bocsánatáért, vagyis a jogos büntetés elkerülése végett, egy ártatlant feláldoztak. Ez legtöbbször egy ártatlan állat, de volt idő, amikor gyerekeket vagy szüzeket áldoztak. A hangsúly mindig a tökéletességen és az ártatlanságon volt. Így akarták megvesztegetni a kegyetlen, féltékeny, bosszúálló zsarnokot, akit Istennek neveztek. Ez nemcsak tudatlanságot, hanem a legnagyobb elvetemültséget is tanúsítja azok részéről, akik ezt gyakorolták, vagy most is gyakorolják. Milyen módon tudná ezt a jogtudós olyan köntösbe öltöztetni, hogy egy mai törvényszék előtt erre felmentést találjanak? Ráadásul „az Isten feláldozta a saját fiát” egy cél érdekében, mely célt sokkal humánusabban és példamutatóbban el tudta volna érni, élve a teljhatalmával. Ha egy mai iszlamista ezt teszi, amikor öngyilkos merénylőt csinál a saját gyerekeiből, ugye, hogy mélyen elítéljük, és joggal. De ha egy Istenről van szó, akkor abban már nincs kivetnivaló. Az effajta gondolkodásmód vezet oda, hogy a tyúktolvaj a börtönben van, a nagy tolvaj a parlamentben. Az, hogy az Isten is ezt tette volna a fiával, ebben nincs semmi racionalitás. Ugyanis, ha Jézus feltámadott, akkor az nem volt igazi halál. Így csak a szenvedés marad, amit Jézusnak el kellett szenvednie a bűnök bocsánatáért. Egyesek a húsvét nevét azonosítják ezzel a szenvedéssel, amit a katolikus egyház stációkra bont, hogy minél jobban kidomborítsa ezt a szenvedést.

Ezzel kapcsolatban idézek forrásomból: „A pascatis és pasci név zsidó eredetű: a pascat átmenetet jelent. Mint ahogy azt Hieronimus tanítja, mondván: A pasca, amit a zsidók pase-nak mondanak, nem a szenvedésből [szóból] ered, ahogy sokan vélekednek, hanem az átmenet szóból. És mikor Krisztusról azt mondják, hogy pasca, ez azt jelenti, hogy a halálból átment az

¹³⁶² „Mercurius: deus facundiae dictus nam hominibus loqui prestare dicebant. Dicitur etiam deus mercatorum et palestra, nunciusque et interpres deorum.” (Altenstaig, 1509.)

életbe.”¹³⁶³ Mivel a különböző nyelvek szavai nem fedik tökéletesen egymást, ezért szükség van egy kis magyarázatra.

Tehát a húsvét, ami latinul pascat, két szó összetétele a pas (aminek ebben a könyvben egy érdekes rövidítése van) és a cat. A pas lépés, átlépés, átmenet, stb. A cate=hozzáértően. Vagyis bölcs átmenet a halandó állapotból a halhatatlansági állapotba, amikor a tanítvány eljut arra a bölcsességre, amint megérti és megtapasztalja, hogy az ember több, mint a halandó test. Ez volt az eredeti keresztényeknél a beavatás ünnepe, amit a tavaszi napéjegyenlőség utáni holdtöltekor ünnepeltek. A pascat ugyanakkor élelmezést, legeltetést is jelent. Például a román nyelvben a paste=legeltetés, pastele=húsvét. Maga a legeltetés is úgy zajlik, hogy a juhok menet közben esznek. Tehát a húsvét eredeti értelmében nincs szó sem áldozatról, sem kínzásról. Vegyük észre, hogy itt szimbolikus dologgal állunk szemben.

Értelmezzük a következő szöveget, melyhez hasonló a Bibliában is találunk, de már a jézusi történethez igazítva: „Verbigena Christus ex verbo Dei natus. – Az igelényegű Krisztus az Isten igéjéből [szavából, tanításából] született.”¹³⁶⁴ A verbigena=igefajú. Vagyis Krisztus nem más, mint Isten tanítása. Az Isten élő lélek és tanítás. Nem igényel áldozatot, még szimbolikus, jelképes vagy képletes formában sem, s nem lehet sem megvesztegetni, sem megpuhítani. Nincsenek számára előre kiválasztottak, akiknek mindenáron kedvezne, és többre értékeli a becsületet és igazságosságot, mint a mindenáron való hűséget és imádatot. Az európai ember el kell döntse, hogy az emberi értelem útján közelít Istenhez, vagy az állati érzelemtől elvakítva továbbra is obskurus dolgokban hisz. Ha nem tudunk felülemelkedni a tévhiteken és összefogni az értelmes emberekkel fajtától, nemzetiségtől függetlenül, akkor a fanatizmus fog győzni, ami csak pusztulást jelenthet.

¹³⁶³ „Pascatis et pasce nomen hebreum: est pascat transitum: ut docet Hieronimus sic inquires: Pasca quod hebraice dicuntur pase: non a passione: ut plerique arbitrantur, sed a transitu nominant. Et Christus dicitur pasca: que transivit a morte ad vitam.” (Uo. Fo. XI.)

¹³⁶⁴ Uo. Fo. X.

3. Kegyes végítélet kontra kiátkozás, tudás és mese

Az anatóma – kiátkozás – egy olyan fegyver volt a pápák kezében, mint Zeusz kezében a villám. Akit ezzel sújtottak, annak már nem sok maradt a napjaiból: elvesztette egyházi joghatóságát és javadalmaikat, bárki büntetlenül megölhette őket, a kiátkozott gyakorlatilag kívül került a társadalmon. Nem csoda, ha még egy császár is megrettent ettől, és kanosszajárásba kezdett. Az Újszövetségben az anatóma magyar fordítása „átkozott, méltatlan arra, hogy létezzék”.

Amilyen sok papolás volt és van az egyházban szeretetről, az ember azt hinné, hogy a keresztény vallás maga a szeretet vallása, ahol még a legelesettebbeket is felkarolják. Ez sajnos egyáltalán nem így volt, már az apostolok idejétől kezdve sem, ha egyáltalán hihetünk az egyháztörténetnek. Azonban ha a sorok közt olvasunk, akkor olyan sejtésünk támad, hogy az egyháztörténetet is meghamisították valamikor a 15. században, és a dolgok valahogy másként történhettek, s talán a kereszténység eredetileg valóban a szeretet vallása lehetett. A 13–15. században az Egyházban nagy tisztogatások mentek végbe úgy elméleti, mint gyakorlati szinten. A nemkívánatos könyveket elégették, de még a nemkívánatos személyeket is. Ezek voltak eretnek tanításoknak és eretnekeknek bélyegezve. Azt, hogy pontosan milyen volt az eretneknek bélyegzett keresztény vallás, a sok irtás miatt már nehéz visszaidézni, de hogy milyen a mai, és mi nem jó ebben, azt már látni lehet.

Például úgy tűnik, hogy mint sok más dologban, Ferenc pápa itt is átesett a ló túloldalára, amikor a végítéletéről így nyilatkozott: „Nem tudom... mert nem vettem részt a végítélet főpróbáján... Ha arra kell gondolnom, hogy milyen lesz a végítélet, akkor egy ölelésre gondolok. Az Úr magához fog ölelni és azt fogja mondani: ha hű voltál, vagy ha nem is annyira, de gyere, lakomát tartunk, mert megérkezted. Meg fogja bocsátani a tévedéseimet, ebben biztos vagyok, mert Ő fogyatékosban szenved, 'fogyatékos, sérült': nem tud nem megbocsátani. Ez az 'irgalmasság' a betegsége... Én így szeretek gondolkodni. Én nem úgy gondolok a végítéletre, mint egy mérlegre.”¹³⁶⁵

Most vajon át fogja írni a Bibliát? Mert amit mond, az szöges ellentétben áll azzal, amit a Bibliában olvasunk. Bár ha elhisszük Pál apostol tanítását a predestinációról, akkor ez valóban felment minket a tévedéseink felelőssége alól, mert mit tehet a cserépedény, ha a Fazekas olyan törekenyre készítette? Ez elég kényes kérdés és nagy eltévelyedésekre adhat okot, amit az egyházatyák már rég észrevettek:

„Tanácsosabb volna a predestináció (eleve elrendelt) kérdéséről hallgatni, mivel ez olyan magas fogalom, amit senki sem képes felfogni. Nagyot vétkeznek azok, akik újra napvilágra hozzák azt, amiről hallgatni kellene. Ezek Kámot utánozzák, aki felfedte apja meztelenségét, de inkább Szemet és Japhetet kellene utánozni, akik elfedték azt.”¹³⁶⁶

Azért vannak Noé leszármazottai közt olyan felnőttek is, akik nem gúnyolódnak „Noé meztelenségén”, de ugyanakkor figyelmeztetik „Noét” a tévedésére:

¹³⁶⁵ „Il giudizio universale: Non lo so... perché non ho partecipato alla prova del giudizio universale... Se devo pensare a come sarà il giudizio mi viene in mente... un abbraccio. Il Signore mi stringerà e mi dirà: qui sei stato fedele, qui non molto; ma vieni, facciamo festa perché sei arrivato. Egli perdonerà gli sbagli che ho commesso — ne sono sicuro — perché ha un «difetto»; Dio è «difettoso», «zoppica»: non può non perdonare. È la «malattia» della misericordia. (...) A me piace pensare così. Io non penso al giudizio universale come a un bilancio.” (Frenesco, 2020.)

¹³⁶⁶ Consultius esse circa questiones illas de praedestinatione servare silentium. De his, inquit, taceri exigunt, quorum altitudinem nullus attigerit... Ipsos maxime culpandos, quod rediviva opinione diffament, quae silentio sepeliri oportebat. Ipsos Cham imitari, qui Patris nuditatem detexerat, cum Sem et Japhet potius imitari deberent, qui eam texerunt. (Natali Alexandro, 1679. 239.)

„Mivel a nagy házban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fa és agyag edények is: azt mondjuk, hogy az erős férfiaknak erős eledelt adunk, azoknak ugyanis, akikről az Apostol (Pál) azt mondja: a tökéleteseknek szilárd (valódi) eledel jár, amiből az Egyház építkezik, szeplő és rozsdá nélküli: azoknak viszont, akik nők, gyerekek vagy túlbuzgók közé számlálatnak, akik még tejjel táplálkoznak, vagy mint a gyengélkedők, zöldséggel.”¹³⁶⁷

Ezért gondolom, hogy ha a pápa Öszentsége felnőttként gondolkodik, és a felnőttek pápája is, akkor meg kellene gondolja, hogy miket ír és kiknek címezi.

Az ember az állatvilágból emelkedett ki. A kérdés: mi az rúgó, ami az embert ennyire az állatok fölé emelte? Az állatokat a szőrzetük védi a hideg ellen, a karmaik, fogaik az élelem megszerzésében, a gyors lábak az ellenség elől való menekülésben segítik őket. Mindez azért fejlődött ki hogy az egyedeket védje a pusztulás ellen. Mivel ezek egy idő után a célnak megfelelően elégségeseknek bizonyultak, így az állatok egy részének a fejlődése leállt. Volt az állatoknak egy része, nevezzük ezeket ember-állatoknak, ahol új védekező eszköz kezd kifejlődni, amit észnek hívunk. Egy idő után mindinkább érvényt szerzett az az elv, hogy „többet ésszel, mint erővel”. Az ember-állatok közt születtek többé és kevésbé szőrösek, többé-kevésbé erős fogazatúak, többé-kevésbé erős karmokkal rendelkezők. Az „ember-állatoknak” az a része, akik merték vállalni a kockázatot, hogy olyan párt válasszanak, akik kevésbé voltak szőrösek, gyengébb fogazatuk volt, gyengébb karmaik, ezek az ész irányába fejlődtek. Sok időn keresztül ki voltak téve a többi ember-állat és más állatok üldözésének. Sok idő elteltével aztán fordult a kocka. Az inga visszalengett a másik irányba. Most az ésszel rendelkezők kezdték pusztítani úgy az állatokat, mint az ember-állatokat. A végén csak a végletek maradtak meg: az ember és a vadállatok.

Látjuk, hogy volt egy ugrás az evolúcióban, amikor az állatból ember lett. Ez csak úgy vált lehetségessé, hogy az ember eldobta magától azokat az állati fegyvereket, amelyek védelmet nyújtottak az ellenségeikkel szemben, meztelenül szembenézett az ellenségeivel és vállalta a halál kockázatát. Krisztus óta, vagy legalább is a krisztusi elv megjelenése óta, egy ugyanilyen nagyméretű ugrás előtt áll az emberiség az evolúció vonalán. Azok a fegyverek, amelyek most elvetésre kerülnek, az észben találhatók. A legerősebb fegyver, amivel a mai ember rendelkezik, a cselezés és a hazugság. Már évezredek óta szinte kizárólag ezek garantálták a biztos győzelmet és védelmet. Ha letesszük ezeket a fegyvereket, épp olyan védtelenné válunk azokkal szemben, akik használják ezen fegyvereket, mint az őseink, akik megtagadták az állati fegyverekhez való ragaszkodást. Ez bizony öngyilkosságnak tűnik olyan ember számára, aki úgy tudja, hogy az élet a halállal véget ér. Ha valaki eljut az őszinteség olyan fokára, hogy „tisztaszívűvé” válik, akkor, ha nem látja is meg egyből az Istent, ahogy a Biblia írja, de megtapasztalja a lélek halhatatlanságát.

A mi úgynevezett modern társadalmunk valójában a hazugságok társadalma. Mindenki mindenkitől fél valamilyen mértékben, ezért sosem őszinték. Egyet gondolnak és mást mondanak. A legtöbb ember nem mer szembenézni a valós helyzettel, ezért elferdített képet alkot róla magának. Ugyanezt feltételezi a szereteteiről, ezért sosem az igazat mondja, ha tudomást szerez ezek halálos betegségéről vagy más kisebb-nagyobb bajairól. Már kis korától úgy van nevelve, hogy ne merjen szembenézni az őt fenyegető veszéllyel. A gyáva ember nagyon hajlamos arra, hogy, ahogy mondani szokás, felfelé nyaljon és lefelé rúgjon. Akitől fél, azt agyon dicséri, akitől nem fél, annak a valós érdemeit sem hajlandó elismerni. Az emberek többsége úgymond istenfélő. Ez azt jelenti, hogy valóban fél az Istentől, ezért állandóan dicséri. Egyrészt az a meggyőződése, hogy az Isten akarata nélkül nem történik semmi az életben, másrészt meg látja,

¹³⁶⁷ „Quoniam in domo magna non sunt tantummodo vasa aurea et argentea, sed et lignea et fictilia: dicimus viris quidem fortibus fortem traditum cibum, illis videlicet, de quibus Apostolus dicit: Perfectorum autem est solidus cibus, ex quibus ipse sibi praeparat Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid horum: eos vero quos in mulierum, vel infantum, vel proselitorum appellatione secernit, intelligimus illos esse, qui adhuc lacte indigent, aut etiam velut infirmi, ut sunt mulieres, holeribus vescuntur.” (Origenész, 1620. 307.)

hogy minden törekvése ellenére rosszul mennek a dolgok, de azért dicséri az Istent és megköszöni a nyomorú helyzetét, mintha csak élvezetet találna benne. Vannak olyan elvakult zelóták, akik direkt az ilyen önsanyargató helyzeteket teremtik meg maguk körül és bemagolják maguknak, hogy milyen élvezetes, és ez mennyire Istennek tetsző dolog. Ez nem más, mint az igazság felcserélése a hazugságra. Az ilyen ember képtelen különbséget tenni igazság és hamisság között, a hazugság és gyávaság rabszolgája.

Ahol rabszolgák léteznek, ott tanyáznak ezek urai is. A mai korban ezek a rabszolgatartók olyan rejtőzködő életmódot folytatnak, hogy szinte láthatatlanok a rabszolgák számára. Ugyanígy a rabszolgák maguk is láthatatlanok a saját maguk számára, vagyis a legtöbb esetben nem veszik észre, vagy túl későn veszik észre, hogy rabszolgák. Amikor erre rájönnek, három rossz lehetőség áll előttük. Az egyik az, hogy a vallásba kapaszkodva meggyőzik magukat, hogy a szenvedés valójában élvezet. A másik lehetőség a lázadás. A történelem tanúsága szerint ez mindig felér egy öngyilkossággal. A harmadik út maga az öngyilkosság, amit sajnos a mai korban elég sokan választanak. Két kérdésre kell választ keresni. Az egyik, hogy hova tűnik el a rabszolgák által megtermelt javak nagy része? A másik meg, hogy hogyan lehet kitörni a rabszolgaság börtönéből?

Elég észrevenni azt, hogy csak az utóbbi negyed évszázadban a templomok és bankok válsággal megtízszereződtek. A luxus, amivel ezek az intézmények rendelkeznek, soha nem látott mértékben emelkedett. Ezen intézmények mögött emberek állnak, ezeknek az életszínvonalra is az egekbe nyúlik. Ugyanezt elmondhatjuk a hadászati és ezekkel kapcsolatos intézményekről és ezek működtetőiről. Mindezen intézmények úgy tűnik, hogy föltétlen szükségesek ahhoz, hogy a társadalom zökkenőmentesen működjön. Ez valóban így van, és így lesz addig, amíg a társadalom a félelemre és a hazugságra épül. Kitől vagy mitől fél az ember? Mivel a sorsa a hatalmasságok kezében van, a hatalmasságok meg Istentől valók, megpróbál ezek kegyeibe férkőzni, lobbizással, felajánlásokkal (áldozatokkal), hamis hízelgő dicséretekkel és más kötelező vagy nem kötelező adózásokkal. Ha nemet tudna mondani a félelemre, nem kellene annyi fegyver, nem kellene annyi luxussal telekelt templom.

No, de hogy állunk a bankokkal? Mert hát tőke nélkül nincs gazdasági növekedés. De vajon szükség van-e gazdasági növekedésre? Szükség van-e a versengésre? Bármilyen hirtelen nagy gazdasági növekedés bizonyos régióban, nagy félelmet vált ki más régiókban, aminek az ellensúlyozásához, ha nem sikerül gazdasági növekedéssel válaszolni, akkor a fegyverkezés fokozásával válaszolnak. Ez a nyomásgyakorlás. Ez olyan ördögi kör, amiből társadalmilag már nincs kiút. Ha a folyamatot megállítani nem lehet is, de mérsékelni igen. Kevesebb hitel, mérsékelt kamat, mérsékelt gazdasági növekedés, mérsékelt népszaporulat. Létezik egy másik kiút a rabszolgaságból, ami szorosan kapcsolódik a Krisztusi tanításhoz, de semmi köze a vallási intézményekhez és a tömegekhez. Ez egy egyéni út, a „keskeny út”.

Egy mondás úgy tartja, hogy az igazság megismerése szabaddá tesz. Lássuk, hogy miről is van szó.

Vannak olyan témák, amelyekről nem illik beszélni, legalábbis ez a közfelfogás. És miért nem illik? Hát, legalábbis azért, mert ezen témák feszegetése általában közfelháborodást válthat ki bizonyos körökben. Ezért ezeket a témákat és a velük kapcsolatos összes gondolatkört az ember elfojtja. Csakhogy az ember énjét éppen a gondolatok alkotják. Ha ezeket börtönbe zárja, ugyanaz, mintha saját magát börtönbe zárná, és ezért nem lehet szabad. Számtalan tabutéma létezik még ma is az európai keresztény kultúrkörben, és az európai ember ennek a foglya. Ezért nagyon védtelen és sebezhető. Tabutéma az inkvizíció, a rabszolga-kereskedelem, a gyarmatosítás, a Holokauszt, a fajelmélet, a történelemhamisítás stb. A mellveregető meakulpázás, amit a katolikus egyház művel, egyáltalán nem megoldás a problémára.

Itt csak egy dologra fogok kitérni, ami nem kis büntudatot jelent a katolikus emberfők számára. Nehéz normális ésszel felfogni, hogy Krisztus követői (a Jezsuita név ezt jelenti) képesek

voltak embereket elevenen megégetni, amikor Krisztus mindig a megbocsájtást és az irgalmaságot hirdette.

Érdekes, hogy a Máté és a Lukács evangéliumában azt olvashatjuk Keresztelő Szent János szájából, hogy: Én vízzel keresztelek, de aki utánam jön, az kereszteni fog Szentlélekkel és tűzzel. A Márk és a János evangéliumában pedig már csak ez áll: Én vízzel keresztelek, de aki utánam jön, az majd kereszteni fog Szentlélekkel.

Az inkvizíció és a nagy hitviták a 11-12. században indultak el. Így a keleti és a nyugati keresztény irányzat is ebben az időben szakadt el egymástól. Az evangélium hirdetése két úton történt, képekben és nyelv által. Amíg a nyugati kereszténység kommunikációs közege a latin nyelv, addig a keleti a szlavón. A keresztény Egyházra legnagyobb befolyást gyakorló személyiség Pál. Ő a saját bevallása szerint farizeus zsidó és római állampolgár volt. Írásaiban teljes mellszélességgel kiállt a rabszolgatartó társadalmi berendezkedés mellett. Ez pedig a kettős mérce alkalmazásához vezetett. Így nemsokára egyféleképp hirdették az evangéliumot az uraknak és másféleképpen a szolgáknak. Az ezidőbeli birodalmak amolyan városbirodalmak voltak, két főbb központtal. Az egyik Róma, a másik Bizánc. Az ezekhez tartozó területek olyan kolóniáknak számítottak, ahol a metropolisok megengedték maguknak a szabad rablást úgy a természeti, mint a humán erőforrások terén. A császárok úgy Rómában, mint Bizáncban pontifex maximusnak is nevezték magukat, vagy is főpaprak vagy pápának. A görögkeleti vallás megjelenése nem más volt, mint a szolga (sclav) népek lázadása az elnyomók ellen. Ez akkor kezdett igazán erőre kapni, amikor Bizáncot a nyugati keresztiesek elfoglalták, és az itteni papok a már Cirill és Metód által létrehozott vallási egységekhez csatlakoztak. A szkláv szolgát jelentett és eleinte semmi köze nem volt a szláv nyelvhez, mivel az még nem létezett. Az evangélium szlavón írás és nyelv általi terjesztése egyszersmind elindította a különböző szláv nyelvek megjelenését.

Jézus az után vált Krisztussá, hogy Szentlélekkel betelt. Ez a keresztelkedése alkalmával történt, és pedig galamb formájában, ami tudnivaló, hogy szelíd állat, akár csak a bárány, amellyel sok helyen az írásokban azonosítják Jézust. Az apostoloknál viszont a szentlélek kiáradása lángnyelvek formájában történik, vagyis a szentlélek egyben tűz is. Az eredeti írásokban a helyspórolás miatt a legtöbbször rövidítettek, és emiatt néha kihagyták a magánhangzókat. Így a „tűz” latin változatát „ignis”, „gns” formában írták. De ugyanebbe a formába került a bárány, ami latinul „agnus”. Orosz nyelven, amely a szlavón nyelv egyik utóda, a tűz=ogonj, a bárány meg jágjonok, Istenbáránya=jágnec. Tehát világosan látszik, hogy teológiailag mindkét vallási irányzatban a tűz és a bárány egyazon szótöből származik. Hogy lehet összeegyeztetni két ilyen ellentétes fogalmat, mert a bárány a szelídséget, a tűz pedig a pusztító erőt fejezi ki. A következtetés csak az lehet, hogy itt nem egy külső pusztító tűzről, hanem egy belső tisztító tűzről van szó. *A téves értelmezés miatt eleven égetésekkel próbálták megmenteni az eretnek nézeteket valló lelkeket.*

A „gns” szótó, amiből úgy az agnus, mint az ignis származik, tartalmaz még egy nem kevésbé fontos jelentést, és pedig a gnóvizist. A gnóvizis jelentése pedig nem más, mint megismerés, megértés. Ezért maradt fenn az a híres mondás, amit egyaránt elfogad hívő és nem hívő, hogy „ISMERD MEG ÖNMAGAD!”¹³⁶⁸ Ezt a megismerést pedig nem lehet megszerezni, csak elmélyüléssel, önmagába nézéssel és a gondolatok megtisztításával. Ez az a tisztító tűz, Isten tüze vagy báránya, ami eltörli a világ bűnét. Tudnivaló, hogy a gnoszticizmus volt a legősibb keresztény irányzat. Ennek a megértése és a gyakorlatban való alkalmazása azonban megkívánt

¹³⁶⁸ Gnóthi szeauton! Nosce te ipsum! „A delphoi szentély homlokzatán ez állt: 'Ismerd meg magadat. Semmit sem túlságosan. Légy ura lelkednek. Kerüld az igazságtalanságot. Igazul tanúskodj. Keresd a hírt. Dicsérd az erényt. Cselekedj igazságosan. Szeresd barátaidat. Védekezz ellenségeid ellen. Gyűlöld a gőgöt. Beszélj tisztességesen. Könyörülj a segélykérőkön. Valósítsd meg célodat. Légy ura asszonyodnak. Senkit ne nézz le. Tiszteld a többséget. Hajolj meg az istenség előtt. Ne büszkélkedj erőddel. Gazdagodj igazságos úton.’” (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Delphoi>.)

bizonyos szellemi emelkedettséget. Amikor az atyák rájöttek, hogy ennek a megértése nem adatott meg minden embernek, akkor megpróbálták a tudást mese formájában tálni a tudatlan tömegeknek. Így hasadt ketté a gnózis az agnusra és az ignisre. Így került bele az evangéliumokba az áldozati bárány és a tisztítótűz a szó szoros értelmében. János evangélista jól azonosítja Krisztust az Igével (vagyis a tanítással), de mindjárt el is határolódik a gnosztikus gondolkozástól annak a hangsúlyozásával, hogy ők (Jézus tanítványai) testben megtapasztalták „az életnek igéjét, láttuk, szemléltük és kezeinkkel illettük”.

Az ember azt látja, hogy szellemi fejlődés helyett a világban inkább szellemi visszaesésnek lehetünk tanúi. A világban mindig is többségben voltak azok, akik nem igényelték a tudást, a szellemi felemelkedést, és mindig is ők voltak többen. A legtöbb egyházi vezető meg, ahogy politikailag meg lehet fogalmazni, inkább populista állást foglal, mint az igazság keresését.

Kérdés, hogy a mostani pápa mit ért a Szentkapuk nyitogatása alatt? A fentebb említett börtön kapuinak nyitását, amelyből kiszabadul a rab lélek, vagy olyan kaput, amely bebocsájtást enged jónak-rossznak? Ne felejtsük, hogy a Szentkapukat VI. Sándor pápa találta ki, aki a legnyitottabb pápa volt a reformok felé, de ugyanakkor a legbotrányosabb az erkölcs terén. Lehet, hogy szerinte a cselekedetei igazolást nyertek azon isteni parancs által, hogy „szaporodjatok és sokasodjatok!”, mivel ő maga is rengeteg utódot nemzett. Jó volna, ha a pápa, „aki legközelebb áll Istenhez”, megkérdezné Tőle, hogy még érvényes-e ez a parancs, mert a sáskajárás kismiska a mai népvándorláshoz képest.

4. Immunitás és parazitizmus

Egyes elméletek szerint a háborúk elkerülhetők lesznek akkor, amikor a Földön létrejön egy egységes népfaj, egységes kultúra s talán egy egységes nyelv. Ezen gondolatok mentén, már évszázadokkal ezelőtt megpróbálták olyan birodalmakat létrehozni, amelyek különböző népek olvasztótégelyéül szolgáltak. Ilyen volt a Habsburg birodalom is. A birodalom szétesett, de a népkeverés elve tovább élt. Ez abból látszik, ahogy megalkották az utódállamokat, mindegyikbe beiktatva egy nagyarányú magyar népességet. Mindebből világosan látszik, hogy Magyarország szétdarabolása a globalista világuralomra pályázó pénzügyi hatalom tervei szerint történt. Ha a keveredés gyorsan végbement volna, azokkal a népességi arányokkal, amivel megalkultak az új utódállamok, akkor a nemzeti érzelmek valóban visszaszorultak volna.

Azonban az történt, hogy a magyarság nem nagyon volt hajlandó keveredni és feladni nemzetiségét. Erre az említett államok mindent megtettek, hogy a magyarság szaporodását gátolják, a saját nemzetüket pedig felduzzassák. Így az utódállamok ahelyett, hogy elnemzetietlenedtek volna, még jobban megerősítette bennük a nemzeti érzelmet az a tudat, hogy ha a magyarságot nem képesek beolvasztani, akkor azok előbb-utóbb függetlenedni akarnak. Ezt a kísérletet a globális pénzügyi hatalom nemcsak Kelet-Európában, hanem a Közel-Keleten és több afrikai államban is megcsinálta. Az eredmény ugyanaz lett. Az utóbbi években, a világ-megváltó szerepét játszó háttérhatalom, ezt a hibát úgy próbálta kiküszöbölni, hogy a nevezett országokban forradalmakat robbantott ki a demokrácia nevében. Ezek a forradalmak nemhogy demokráciát, hanem egyenesen káoszt eredményeztek. Nyilvánvaló, hogy a kísérletezők megbuktak, és amit cselekedtek, az óriási tévedés, ha nem megbocsáthatatlan bűn.

De vajon létezik-e globális megoldás a mai kaotikus helyzetre? A megoldást két úton próbálják megközelíteni. Az egyik vallási alapon, a másik meg szekularizált tudományos alapon. Intézkedni csak kormányok vagy különböző szervezetek által lehet, és az intézkedések irányát a politika határozza meg. A mai politika az úgynevezett demokratikus elvek alapján működik, s ez azt eredményezi, hogy mindig a többség akarata érvényesül, legalábbis a látszat szintjén. Mivel a népesség döntő hányada vallásos, így a tudományos szekuláris megoldás számításba se jöhet. Épp emiatt a probléma valós gyökere – ami nem más, mint a népességrobbanás – tabuként van kezelve. Hivatkoznak a klímaváltozásra, a széndioxid kibocsátásra, a globális felmelegedésre, és közben teljesen elhallgatják azt, ami miatt ezek a jelenségek létrejöttek.

Itt is érvényes a mondás, hogy a pokolba vezető út jószándékkal van kikövezve. A reneszánsz korában a többi tudomány mellett a legnagyobb eredményt az orvostudomány érte el. Ez oda vezetett, hogy azokban a munkáscsaládokban, ahol átlagban 10-15 gyerek született, de ezeknek csak a töredéke maradt életben, most az orvostudomány jóvoltából nagyrésztük felnőtté vált. A mechanizált nagyipari termelés miatt a parasztság föld és megélhetés nélkül maradt. A tudománynak ez a két gyümölcse elindította a népvándorlást és a gyarmatosítást. Ahogy Európában a tudományos forradalom jóvoltából a népesedési robbanás inkább az alsó néprétegekre volt jellemző, ugyanígy ma, szintén a tudomány eredményeként, a globális demográfiai robbanás az elmaradott népességeket érinti. A baj az, hogy már nincs hova elvándorolni, a Föld megtelt. Ha valamelyik szomszéd bolygóra át lehetne költöztetni a népesség egy részét, a probléma megoldódna, sajnos ez még nem lehetséges. Így egyetlen járható út marad, és ez a szaporodás korlátozása. Ezt a korlátozást leginkább a vallási fanatizmus akadályozza. Ennek ugyanakkor politikai motivációi is vannak. Kihasználva olyan népek jóhiszeműségét, ahol a népszaporulat nem jelent veszélyt a környezetre, a túlszaporodottak betelepülnek az előbbieik életterébe, és lassan kiszorítják ezeket, majd az új környezetet is felélve, vagy továbbmennek, ha van hová, vagy elindul egy élet-halál harc az élettérért.

Az európai civilizáció eljutott arra a fokra, amikor fenntarthatóvá tudná tenni az életet az elkövetkező generációk számára, ha nem kellene szembenéznie olyan népek beáramlásával, akik erre nem képesek. Az európai fehérember harcol a gorillák, a csimpánzok, a cápák, bálnák

jogaiért és ezek megmentéséért, és nem veszi figyelembe, hogy nemsokára ezek sorsára fog jutni. Itt egy nagy paradigmaváltásra van szükség. Téves az a liberális politika, amit a multinacionális cégek finanszíroznak, és aminek a lényege a korlátlan gazdasági növekedés. E helyett, a szaporodás korlátok között tartása mellett, környezetbarát gazdaságra van szükség, aminek nem kell növekednie, amennyiben a népesség nem növekszik.

Szükség van a vallási dogmák revíziójára is. Azok, akik vallási alapon a korlátlan népszaporulat mellett kardoskodnak, ugyanolyanok, mint az öngyilkos terroristák, mert a korlátlan népszaporulat hosszútávon (ami lehet, hogy nem is olyan hosszú), az egész bolygó pusztulásához vezet. *Nem lehet elfogadni olyan szentnek mondott írásokat, amelyekbe bele van kódolva az emberiség pusztulása.* Téves az a vallási felfogás, amelyben az ember kívülről várja a segítséget. *A segítség csak belülről jöhet, nevezzük ezt racionális gondolkodásnak, szentléleknek vagy Istennek, de ez bennünk van,* és nem rajtunk kívül. Ezt tanította Krisztus is, ellentétben a mindenkori papokkal, akik az emberben csak egy, a kívülálló hatalmaknak alávetett és kiszolgáltatott tehetetlen rabszolgát láttak.

Ami az embert az állattól megkülönbözteti, az az erkölcs. Tudunk keresztény erkölcsről, hallottunk kommunista erkölcsről, de egyfajta erkölcs van a maffiózóknak is, amit úgy is hívhatunk, hogy betyárbecsület. A két előbbi erkölcs abban hasonlít egymáshoz, hogy a hangsúlyt a hűségre helyezik. Az első az egyházhoz való hűséget, a második a párthoz való hűséget tartja az erkölcs egyik alapelemének. A társadalmi rendszerek közül a leghosszabb életű a hűbéri társadalmi rendszer volt. Tudnivaló, hogy a hűbéri társadalom alapja éppen a hűség. Ez felülírt minden más követelményt. Egy társadalmi csoportosulás, legyen az vallási, vagy világi, mindig úgy működik, mint önálló biológiai lény, amely születik, fejlődik és mindent elkövet a saját túlélése érdekében. A túlélés csak úgy lehetséges, ha a csoport tagjai föltétlen hűséget tanúsítanak a szervezet iránt. Ez azt jelenti, hogy az igazság, igazságosság szóba sem jöhet.

A krisztusi tanítás alapja egy mondatban összegezhető: „Ne tégy olyat másnak, amit nem szeretnél, hogy más neked tegyen.” Vagy fordítva: „Amit szeretnél, hogy más neked tegyen, azt tedd te másnak előbb.” Itt már megjelenik az egyenlő elbánás elve, vagyis az igazságosság. Ez néha szembemegy a különböző szervezetek csoportérdekével. Ilyenkor választani kell az igazság és a csoport (szervezet, egyház, állam stb.) érdeke, néha túlélése között. Persze a szervezet felbomlása csak akkor következne be, ha a tagok túlnyomó többsége nem a hűséget, hanem az igazságosságot választaná. A valóságban mindig az történik, hogy azon keveseket, akik az igazságosság elvét követik, exkommunikálják, vagy megfeszítik, mint Krisztust. Krisztus nem egy egyszer élt történelmi személy, hanem az egész történelemben állandóan jelenlévő személy, aki az abszolút hűséggel szemben az igazságosságot hirdeti. Mivel minden vallás egy szervezeten belül működik, ezért az igazi Krisztus-követő nem lehet egy vallásnak sem abszolút hűséges tagja.

A krisztusi tanítás helyességét, hogy „ne tégy olyat másnak, amit nem szeretnél, hogy más neked tegyen”, vagy fordítva, „amit szeretnél, hogy más neked tegyen, azt tedd te másnak előbb”, azonnal belátjuk, ha csak a fizika hatás és ellenhatás törvényére gondolunk. Első látásra úgy tűnik, hogy az említett erkölcsi norma áthágása csak az emberi társadalomra van kihatással. Pedig hatással van az állat-, növényvilágon keresztül az egész természeti környezetünkre. Nem csak a vadállatok kezdenek mind vadabbakká válni, hanem maga az egész természet is.

A fenti normák figyelmen kívül hagyása idézi elő a parazitizmust. Az emberi társadalomban kétféle parazita létezik. Az egyik nagyon intelligens, és ezek nyíltan vagy burkoltan uralják a társadalmat. A másik parazita réteg szellemi vagy testi tehetetlen egyénkből áll. Ez a két réteg bizonyos mértékben fedi egymást, különböző közös érdekek miatt. Az első réteg annyit tud rabolni a tisztességesen dolgozó emberektől, hogy telik neki a tehetetlen parazita réteg minimális szükségleteinek kielégítésére, ezzel igazolandó az erkölcsi kiválóságát. Ez az alamiznaosztás, leginkább vallási szervezeteken keresztül történik. Manapság már szabályozni lehetne humánus módszerekkel a születések számát olyan társadalmi rétegekben, akik nem képesek a

saját szükségleteiket megtermelni, de ezt nem teszi sem a vallás, sem a világi hatalom, mert egyszerűen szükségük van a nyomorultakra. Nyugaton számtalan szervezet abból él és jól él, hogy adományokat gyűjt a rászorulóknak.

A parazitizmus jelen volt a biológiai fejlődés minden fokán, tehát nem lehetséges, hogy lett volna olyan aranykornak nevezett időszak, ahol ez a flagellum hiányzott volna. Az igazságosság elvének követése és egyben a parazitizmus elleni harc az emberré válással kezdődött. A paraziták annyira elszaporodhatnak, hogy a biológiai test, vagy egy adott közösség életét veszélyeztetik. Az intelligens parazitáknak nem érdekük a korpusz elpusztítása, csak ennek oly mértékű meggyengítése, hogy képtelenné váljon a védekezésre, és így tartósan tudjon rajta élni.

Társadalmak és országok esetében szemügyre véve az aktuális fejleményeket, azonnal felismerjük az analógiát. Előbb leszegényítenek egy országot. Ezt el lehet érni békés, de ha nincs rá mód, akkor háborús eszközökkel. Ezután „beoltják” olyan gyógyszernek álcázott méreggel, ami tovább gyengíti és ugyanakkor kábítja a társadalmat. Ez nem más, mint a pénzhitel. Ha a kábítás sikerrel járt, akkor a következő lépés a paraziták beépülése az agyba, mármint az adott kormányokba. Első lépésben a mérget, mármint a pénzt kiosztják a „bennszülött” állampolgároknak, akik ettől nemsokára oligarchákká válnak. A következő lépésben fellázítják a „bennszülött” népet az oligarchák ellen. Az utolsó lépésben végrehajtják az állampuccsot, és máris átvették a végleges uralmat a társadalom fölött.

Néha megesik, hogy a mérgező kábító hatása nem elégséges és a szervezet kezd felocsúdni. Ez történt Magyarországon 2010 után, és úgy néz ki, hogy a V4-eknél ugyanez lesz a helyzet. Kérdés, hogy mi lesz az intelligens paraziták következő lépése? Ez a lépés máris körvonalazódni látszik, hacsak a migrációra és az ezt kihasználó nyomásgyakorlásra gondolunk.

5. Monoteizmus és férfiuralom

A meghamisított ókori történelem úgy van beállítva, mintha évszázadokon keresztül háborúkon kívül egyéb nem is történt volna. A nagy ókori építmények meg vannak említve, de hogy mikor és mi módon épültek, arról nem sokat tudunk. Éppígy nagyon kevés szó esik az ókori európai vallásokról. Annyit hoz tudomásunkra a történelem, hogy úgy a rómaiaknál, mint a görögöknél sok Istent tiszteltek. Ugyanazok az Istenek vannak megemlítve mindkét birodalom esetében, csak más-más nevekkal. A nagy történelemhamisítás a 16-17. században történt, de a következő századokban mind jobban finomítottak rajta ahhoz, hogy minél igazabbnak tűnjön. A 16-17. században írt könyvekben még fel lehet fedezni olyan elszólásokat, amelyek rámutatnak a valódi történelmi tényekre.

Az alábbi könyvben a következő mondatot találjuk: „A Magyarok minek-előtte Kereszt-yének lettenek volna (mely lett Chrisztus Urunk születése után 1003. esztendőben), annak előtte Jupiter, Márs, és Mérkurius Isteneket, és Vénus Isten Asszonyt tisztelték és imádták, és minden jó szerencséjüket azoktól kérték és azoknak tulajdonították.”¹³⁶⁹

A fent idézett mondatot nem hiszem, hogy a szerző csak úgy az ujjából szopta volna. Valószínűbb, hogy ezt az akkori társadalmi köztudatból merítette. Akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy vajon a magyarok próbálták eltulajdonítani más nemzetek szellemi örökségét, vagy más nemzetek tulajdonították el a magyarságét. Sajnos az utóbbi praktikára sokkal több példát találunk még napjainkban is.

„A római vallás a történelmi vallások közé tartozik, elemei saját belső fejlődés és külső hatások összegződése révén koherens, a nép számára teljes mértékben elfogadott politeista vallást eredményeztek, ami teljes fennállása alatt kevés kivétellel toleráns és befogadó jellegű volt. Az etruszkok építették Rómában az első ismert templomokat, többek közt a capitoliumi Iuppiter-templomot is. A római panteon második fő istentriársa: Iuppiter a főhelyen, Iuno Regina és Minerva.”¹³⁷⁰

Ebből az idézetből jegyezzük meg azt, hogy az ókori politeista vallás toleráns és befogadó jellegű volt. Sajnos épp a befogadó jellege okozta a vesztét, mert a befogadott monoteista vallások, úgymint a zsidó, az iszlám, egyáltalán nem toleránsak és befogadó jellegűek. Az a judeo-keresztény vallás, amelyik a másik két monoteista vallás segítségével teljesen kiirtotta az európai politeista vallásokat, nemsokára a politeista vallások sorsára fog jutni a valódi monoteista vallások intoleranciája miatt.

A fenti könyvben leírt istenek között szerepel Vénusz, másik nevén Minerva. Az etruszk hagyomány szerint Minerva székhelye a Vezúv tűzhányó volt. Jupiter a legfőbb férfi isten. Jupiter felesége Júnó, a termékenység istene. Tehát Vénusz vagy Minerva úgy tűnik fel, hogy fölötté áll a többi istenségnek, és semmi köze a termékenységhez, éppúgy, ahogy a Boldogságos

¹³⁶⁹ Lisznyai Kovács, 1692. 2.

¹³⁷⁰ https://hu.wikipedia.org/wiki/R%C3%B3mai_mitol%C3%B3gia.

Szűznek sincs ehhez köze, hisz maga a neve tanúskodik erről. Ezért a Boldog Szűzet (Beata Virginia) nem keverhetjük össze Máriával, Jézus anyjával a logikus gondolkodás szerint.

Minden jel arra mutat, hogy az eredeti európai hitvilágban a legfőbb Isten nem férfi, hanem női isten volt. Ez teljesen normális, ha meggondoljuk, hogy egy nép egzisztenciája és jövője azon múlik, hogy hogyan szaporodik az a nép. A szaporulatot mindig a környezet adottságaihoz kellett igazítani, és ennek a szabályozása kizárólag a nők jogkörébe tartozott. A monoteizmus térhódításával egy időben megjelent a fallokrácia, vagyis az a férfiuralom, ahol már nem a nő döntötte el, hogy hány utódot hoz a világra, hanem a férfi. A nők egy részét egyszerű utódgyártó eszközzé, más részét gyönyörszerzés eszközévé züllesztették. Itt az utódok számát már nem a környezet adottságaihoz szabták, hanem a hódításhoz szükséges hadsereghez. Megindult a migráció és a hódítás.

Egy idézet a Koránból: „Bizony! Azoknak, akiket az angyal elveszejt, mivel megrontották magukat (hitetlenek közt maradtak, habár az elvándorlás kötelességük lett volna), azt mondja nekik az angyal: Nem volt Allah földje elég terjedelmes, hogy oda migráltak volna? Az ilyen emberek a Pokolban fogják megtalálni az otthonukat. – Minő szörnyű sors!”¹³⁷¹

De nem csak az iszlám volt ennyire elkötelezett a migráció mellett. Tudjuk, hogy Jákob, egy ugyancsak monoteista vallás pátriarchája is migrált. A legnagyobb migrációt pedig a judeo-keresztény vallás követői hajtották végre, a nagy földrajzi felfedezések korában. Mindezen vallások követőinél a nő csak másod-, vagy harmad-hegedűs szerepet töltött be. Ez azt jelentette, hogy a nő nem volt elismerve mint autonóm személy. A női emancipáció következtében, ami a fehér embereknél és különösképpen Európában a legnagyobb mértékben megnyilvánult, a nők kivívták a jogaikat, azonban talán bosszúból az évezredekig elsenvedett elnyomás miatt, teljesen megfélelkeztek a kötelességükről, ami az utódnemzést illeti. Ezért jutott Nyugat-Európa a kipusztulás szélére.

Az, hogy az emancipált nők megfélelkeztek a kötelességükről, elsősorban nem az ő hibájukból adódik. Az emberek, úgy férfiak, mint nők, mindig is ideálokat követtek. A monoteista vallásokban nemigen találni női isten-ideálokat. Ez alól kivétel a Nagyboldogasszony-kultusz, amely azonban olyan, mint a bűvópatak. Néha előszedik, aztán a legtöbbször elfelejtik. Manapság az emancipált közszerepet vállaló nők inkább férfi ideálokat követnek, mint nőit. Ha megfigyelünk egy Merkelt vagy egy Hilary Clintont, ezek úgy járnak-kelnek és beszélnek, mint valami hadvezérek, és csak a hajviselet és a szoknya próbál valami nőiességet kölcsönözni nekik. Teljességgel idegenek a természet és Isten által rájuk szabott létformától.

Érdekes jelenség, hogy a judeo-keresztény kultúra állandóan a monoteizmusával henceg, és közben a politikai életben a demokrácia és a pluralizmus elkötelezett híve. Ebből a kettősségből látszik, hogy itt hibrid kultúrával állunk szemben. A muszlimok a monoteizmusuknak megfelelően elutasítják a demokráciát. Náluk mindenki rabszolga. Allah rabszolgái. Ezért is hajolnak földig imádkozás közben, mint egykor a rabszolgák az uraik előtt. Katolikus misézéskor is elhangzik az a mondat hogy „Ő előtt minden térd meghajlik”. De miért nem hajlik meg a derék is a földig, mint a muszlimoknál? Vajon ennyi lenne a két 0vallás közti különbség, vagy az, hogy az egyistenhiten a keresztények Szentháromságot értenek?¹³⁷²

Nem. A krisztusi tanítás (ami nem ugyanaz a judeo-keresztény tanokkal) nem egy rajtunk kívül álló Istenről szól, aki előtt csak cserépedények vagy rabszolgák vagyunk. Ellenkezőleg, olyan Istenről tanít, aki elfogad minket nemcsak társalkotókká, hanem, ha megérdemeljük,

¹³⁷¹ 97. “Verily! As for those whom the angels take (in death) while they are wronging themselves (as they stayed among the disbelievers even though emigration was obligatory for them), they (angels) say (to them): “In what (condition) were you?” They reply: “We were weak and oppressed on earth.” They (angels) say: “Was not the earth of Allah spacious enough for you to emigrate therein?” Such men will find their abode in Hell – What an evil destination!” (THE NOBLE QUR'AN, 126.)

¹³⁷² V. ö. <http://www.christiananswers.net/q-ed/en/allah.html>.

szellemi gyermekeivé fogad. Krisztus, aki a tanítás szerint elérte a tökéletességet, tehát Istenné lett, nem kívánta, hogy térdet hajtsanak előtte, sőt képes volt megmosni a tökéletlen tanítványai lábát. Ez már nem az a kegyetlen, állandóan a pokol tűzével fenyegetődő Isten, amelyben a monoteisták hisznek.

Ha a Szentháromságban hívő monoteistának nevezi magát, az nem más, mint a monoteista szó megerőszakolása. Lehet, hogy ez csak amolyan politikusi fogás, amivel hidat próbálnak verni a valódi monoteista vallások felé. Ez azonban csak fából vaskarika. A Szentháromságban van egy Atyaisten, akinek van egy egyszülött fia, a Fiúisten. Tehát férfi istenekről van szó. A zsidók Istene, Jahve, a Tóra szerint szintén férfi Isten, aki fiakat nemzett. A muszlimoknál Allahnak nincs neme. Tehát ezek a legfőbb vonások, amelyek megkülönböztetik egymástól a három, úgymond monoteista vallást.

Az Iszlám hívők azzal kérkednek, hogy az ő vallásuk a legmodernebb, amely teljesen szinkronban van a tudománnyal. Az valóban tény, hogy az Iszlám mindhárom vallás közül a legfiatalabb és az emberi gondolkodás fejlődésének előrehaladottabb szakaszában jött létre, így meg tudott szabadulni több olyan primitív istenképzettől, amelyek terhelik a másik két vallást, de még így is jóval mögötte áll a krisztusi tanításnak. Ha a Bibliáról leválasztjuk az Ószövetséget és az Újszövetségből kiveszünk minden Ószövetségre való utalást, akkor megtaláljuk azt a krisztusi tanítást, amely inkább elfogadható a logikus gondolkodás számára, mint a másik három monoteista vallás tanítása. A krisztusi tanítás szerint Jézus nem szolgákat, és főleg nem rabszolgákat akart Istennek, hanem fiakat. Szellemi gyermekeket, és nem szellemi rabszolgákat. Nem alárendelt társadalmat, hanem mellérendelt társadalmat, ahol az ember nem Isten rabszolgája, hanem alkotótársa. Erre utal a hasonlat, amikor Krisztus, aki azonosult az Atyával, magát szőlőtökének nevezi. A szőlőtöke, mint tudjuk, nem áll fölötte az indáknak. Erre utal a Miatyánk imádság is. Ha végigolvassuk a Koránt, azt látjuk, hogy az Isten és ember közti kapcsolat ugyanaz, mint rabszolgatartó és rabszolga közötti.

Kérdés, hogy a krisztusi tanítás monoteista vagy politeista? Monoteista olyan értelemben, hogy mindenki és minden az Egytől származik, aki mindennek fenntartója, és akit Krisztus Atyának nevez, persze szellemi értelemben. Politeista olyan értelemben, hogy minden ember Isten fiává válhat. Ha az atya Isten, akkor a fiú is isten. Isten és ember közt szülő és gyermek közti kapcsolat áll fenn, nem pedig rabszolga és rabszolgatartó közti kapcsolat.

A különböző tanok régóta terjednek a világban. A nép zöme mindig az uralkodó által elfogadott vallást gyakorolta. Minden uralkodó olyan vallást fogadott el, amelyik a legjobban szolgálta a saját céljait. Olyan vidéken, mint a Közel-Kelet, ahol az időleges szárazságok miatt, vagy a túlszaporodás miatt a lakosság kénytelen volt elvándorolni és más élhető területeket meghódítani, olyan teljhatalmú uralkodóra volt szükség, aki képes volt végrehajtani a hódítást. Ezek a népek az uralkodó jóvoltából olyan vallást gyakoroltak, amely igazolta a hódítási szándékaikat. Ezeknél a népeknél úgy társadalmi téren, mint vallási felfogásban az alá- és fölérendeltség volt érvényben. Azon népeknél, akik nem kényszerültek otthonaik elhagyására, kialakulhatott egy mellérendelő társadalmi berendezkedés, és ugyanezt tükrözte a vallási felfogás is. Csakis ilyen helyen jelenhettek meg a krisztusi tanok. Ilyen hely volt a Kárpát-medence. Tudnivaló, hogy az ásatások folyamán rengeteg kereszt előkerül, és némelyiken egy kitárt karokkal ábrázolt ember is. Ez nem egy megfeszített Jézust ábrázol, hanem Jézust, aki tárt karokkal várja embertársait, akár csak a Rio de Janeiro-i Jézus. A kereszt valójában csak alátét, ami a szobor stabilitása végett készült, vagy a kitárt karú Jézus absztrakt ábrázolása.

6. Tanulságok a magunk számára

Valakiknek nagy érdeke, hogy a magyarságot érzelmi függőségben tartsák, azt látom. Mert milyen dicső történelem az, hogy a magyarok a Meotiszi-mocsarakból jöttek ki, mint valami szörnyek, akik csak ölni tudtak, és elfoglalták szegény békés kultúrnépek otthonát. Érzelmileg olyan jól beadták ezt a buta tömegeknek, hogy észre sem vették a csapdát. Szerencsétlenek, büszkék is voltak erre a „dicső”, de hamis történelemre, miközben a szomszédaik épp emiatt a „dicső” történelem miatt megvetették és gyűlölték őket. Én bebizonyítottam latin forrásokból, hogy nem volt honfoglalás. Aki túl rest, hogy utánajárjon, az meg is érdemli, hogy torz öntudattal éljen.

A nagy hamisítások a reneszánsz korában történtek, olyan korban, amikor egy ország fölött egy uralkodó rendelkezett. Magyarországnak már ebben az időben nem volt nemzeti uralkodója, tehát amit hamisítottak, az nem volt magyar érdek. A vallás vezetése is inkább idegen kezekben volt.

Amikor tanulmányozni kezdtem a régi latin írásokat, rájöttem, hogy az *m* és *n* betűket mindig az előtte lévő betű fölé húzott vonalkával jelölték.¹³⁷³ De ugyanez a helyzet a régi görög írásokban. Ahol már megtalálod kiírva az *m* és *n* betűt, arról tudhatod, hogy azt a 15. század után írták. A koronán van egy kép, amiről azt állítják, hogy Géza királyé,¹³⁷⁴ és hogy a GEOBITZATZ a Géza görög változata. Felirata:

ΓΕΩΒΙΤΖΑΚ ΠΙΣΤΟΚ ΚΡΑΛΗΚ ΤΟΥ ΡΗΛΑ

Csak hogy nem veszik észre, hogy az A fölött egy kis vonalka van, tehát valójában GEOBITZANZ=BIZANCFÖLD. Vagyis az írás értelme: *Bizáncföldi biztos* (megbízott) *Turkia királya*. De hát a tájékozatlan embert könnyű bebetenni. Mítoszainkat tehát rendbe kell tenni. Korona és palást a király védettségét jelképezi. A király a sakban is védelmet élvez, mert nem lehet csak úgy kiütni, mint a többi közönséges figurát. A palást (cazula=házacska) is ezt a védelmet jelképezi. A pápák néha egyházi személyeknek elismerésük jutalmául palástot adományoztak. Mielőtt a Katolikus Egyház kanonizálta volna a Pentateuchot, a pápáknak hármasszoros koronájuk volt, ami hármasszoros védelmet jelentett, a királyokkal szemben, akiknek a koronája csak egy abroncsból állt. A pápa süvegét tiarának hívják, mely név valószínű, hogy a triara szóból lett elferdítve, mely két szó összetételéből áll: a tri=hármasszoros, és az ara=védett, oltalmazott, vagyis a pápák hármasszoros védelem alatt álltak. A triarát, ami a régi képeken látszik, hogy hármasszoros korona, azután lecserélték a zsidó főpapok süvegére és most tiarának nevezik.

¹³⁷³ Vessd össze a francia beszédben a nazálisok hanzósításával a kiejtésben.

¹³⁷⁴ A kép aláírása „I. Géza magyar király” itt:

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d0/G%C3%A9za_I.jpg.

Révai Péter írja a szentkoronáról: „Tehát ugyanabban az időben, Mieszko, vagy másnéven Mieceslaus, ki hétéves koráig vak volt, de miután felvette a keresztséget, visszakapta a látását. Ez a Mieciszlav, akárcsak a mi Szent Istvánunk, arra törekedett, hogy egy szentebb országot hagyjon az utódokra, így VII. Benedek pápához küldte Lampertet, a krakkói érseket, koronát kérve maga és az utódai számára. A pápa isteni figyelmeztetésre a koronát Istvánnak adta.”¹³⁷⁵

Továbbá: „A koronát Kr. u. 1000-ben egy kettős kereszttel együtt inkább a magyar királynak küldte. Ez a kereszt a várható sok viszontagság előhírnöke és szimbóluma, nem tudom, az idők gyalázata, vagy lehet, az emberek gondatlansága révén elveszett, és jöttek helyette súlyos csapások, ezért nem ok nélkül hívják egyesek Magyarországot Angariának, az állandó félelem miatt. A korona viszont az összes viszontagság ellenére a mai napig megmaradt.”¹³⁷⁶

Érdekes, hogy itt szó sincs arról, hogy a kettős keresztet a király előtt kellene hordozni, mint a Hartwik legendában, ahol viszont a kereszt eltűnéséről nincs szó. Tehát a kettős kereszt, ami eltűnt, a fentiek szerint, az a koronán kellett legyen. Ki tudja, mennyi vallási háborút eredményezett a kettős kereszt lecserélése a koronáról, amiről a történelem mélyen hallgat. A krónikákban fel lehet fedezni a nagy elhallgatások helyét (12. század), ahol egyes királyokról csak pár sort írnak.

Alexej Hrusztaljov zseniális, s bár szerényen, de vaslogikával vezeti le állításait, hogy a keresztény vallás Európában született, és nem Kisázsiaiban.¹³⁷⁷ Ez valóban így van, ennyiben egyetértek, a Jézus történetét viszont a 15. században írták, tehát Hrusztaljov mai galliai helyrajza téves. A konstanzi zsinatról írt könyvben, ami elég autentikus, még nem esik szó sem Jézusról, sem az anyjáról, Máriáról. Krisztus, mint Isten Igéje már megfogalmazódott. Hrusztaljov a gall szót társítja a dicső meg a hang (golosz) szavakhoz, ami jól egyezik az előbbi mondattal. Szerintem az írást a kereskedő népek terjesztették. Európában előbb ezek a görögök voltak. Ezért az Evangélium görög nyelven íródott. Később, amikor a kereskedők között előnybe kerültek a pénzügyesek, ezek egy külön kasztot alkottak zsidó néven. Ők írták meg a Tórát, amit végül az Evangéliumokhoz csatoltak. Így jött létre a Biblia. Ami a Jézus történetét illeti, szerintem kitalált történet. Ha valóban létezett volna olyan formában, ahogy azt megírták az Evangéliumokban, akkor nem állt volna elő az a helyzet, hogy Szent Bernardinót az inkvizíció elé citálták a Jézus nevének a hirdetése miatt.

Mindezek feltárásával a céloom nem valakik hitének a gyalázása, hanem az igazság felderítése. Semmi nincs kőbe vésve, a vitának helye van logikai érvek mentén.

Amit ugyanígy nehéz megemésztetni, és nemcsak a hivatalos történészeknek, az a kronológiai anomália. Bizánci történészek a 12. századi Kárpát-medencei magyarokat szkitáknak nevezik. A 13. századi tatárjárás eseményeit a hamisítók visszadatálták az V. századba.¹³⁷⁸ Fájdalmas megállapítás, de úgy látom, hogy a magyar történelemben a II. András előtti történesek nem hitelesek. A 12. században a bizánciak próbálták bekebelezni a Kárpát-medencét. Erről az időszakról egyes bizánci krónikák úgy írnak, hogy Magyarországon törzsfőnökök uralkodtak. A magyar krónikákat szerintem a Habsburg uralkodók megjelenése után írták. Ezért jelentek meg olyan nevek, mint Salamon meg Sámuel. Szent Istvánnak még a születési dátumát sem tudják pontosan. A magyar nép nem volt birodalmi párti. Mindig az idegenből került uralkodók próbálták központosítani az országot, a helyi úgymond széthúzó urak rovására.

¹³⁷⁵ Révai 1513. 5.

¹³⁷⁶ „Coronam anno aere Christianae millesimo, una cum cruce gemina Regi Hungariae praeferenda transmisit. Crux haec expectandarum adversitatum praeludium et symbolum, nescio temporumne iniuria, an hominum potius incuria? amissa desideratur, auctis eius loco hucusque grassantibus calamitatibus, ita ut Ungariam non omnino abs re Angariam quod illam perpetuo angore agi oporteat quidam alius dixerit. Ipsa vero Corona inter tot bellorum et intestinorum motuum fluctus, ac periculorum tempestates, uti postmodum liquido apparebit, ad haec usque tempora miraculose conservata est.” (Uo.)

¹³⁷⁷ Hrusztaljov, 2008.

¹³⁷⁸ Lásd az *Összeesküvés elmélet a tatárjárásról* című fejezetet.

XII. Felhasznált irodalom

1. Acropolite, Georges–Wolf–Van der Does–Clauser–La Rovièrre: *Historiae Byzantinae scriptores tres Graeco-Latini, vno tomo simul nunc editi. I. Nicephori Gregorae, Romanae, hoc est Byzantinae historiae libri XI.. II. Laonici Chalcocondylae Atheniensis Historia de origine ac rebus gestis imperatorum Turcicorum... III. Georgij Logothetae Acropolitae Chronicon Constantinopolitanum... Accesserunt indices necessarii.* Apud Petrum de la Rovièrre, Coloniae, 1615.
2. *Acta ss. pictis imaginibus adornata* (Magyar Anjou Legendárium). Manuscript – Vat.lat. 8541, Biblioteca Apostolica Vaticana.
3. Aczél József: *Ősgörög eredetünk és a kun-szkíta nyelv.* Frig Kiadó, 2005.
4. Alcionio, Pietro: *Medices legatus de exsilio.* Basileae, 1546.
5. Alexandria Kelemen: *Clementis Alexandrini opera quae exstant, recognita & illustrata per Joannem Potterum...* Ex typographia Antonii Zatta, Venetiis, 1757.
6. Alexandria Kelemen: *Clementis Alexandrini, viri longe doctissimi... Omnia, quae quidem extant opera...* Per Thomam Guarinum, Basileae, 1566.
7. Altenstaig, Johann: *Vocabularis Ioannis Altenstaig Mindelhaimensis.* Ioannes Prüss, 1509.
8. Ammianus Marcellinus: *Ammiani Marcellini quae supersunt: Accedunt auctoris ignoti de imperatoribus excerpta.* Tauchnitz, Lipsiae, 1835.
9. Anselmo, Santo, Arzobispo de Canterbury: *Omnia diui Anselmi Cantuariensis archiepiscopi... Opuscula.* Apud Poncetum le Preux, 1544.
10. Arias, Francisco és Leonhard Creder: *Thesaurus Inexhaustus Bonorum, Quae In Christo Habemus.* Henricus, Monachii, 1652.
11. Assemani, Giuseppe Simone: *Kalendaria ecclesiae universae... ecclesiarum orientis et occidentis... IV. kötet.* Sumptibus Fausti Amidei, Romae, 1755.
12. Aventinus, Johannes: *Ioannis Aventini Viri CL. Annalium Boiorvm, Sive Veteris Germaniae Libri VII.: In Qvibvs Non Solvm Boiariae, Sive Bavariae Regionvm, Vrbivm, Flvminum, & Sylvarum, sed etiam Germaniae veteris descriptio Chorographica populorum ... habetur, vt non tam Bavariae, quam totius Germaniae Chronicon dicimereatur ... A Nicolao Cisnero ... edita, resttuta [!], aucta.* Impensis Ludovici Regis, Francoforti, 1627.
13. Aventinus, Johann Georg Turmair: *Jo. Aventini Annalium Boiorum libri VII ex authenticis manuscriptis codicibus recogniti, restituti, aucti Nic. Cisneri,... diligentia... Indices gemini : prior nomenclaturarum, posterior rerum ac verborum.* Ad Perneam Lecythum, Basileae, 1580.
14. Aventinus Turmair, Johann: *Annalium Boiorum libri septem Ioanne Auentino autore. In Auentini libros Carmen Abrahami Löscheri. ... Accessit rerum & uerborum memorabilium index copiosus.* Per Alexandrum, & Samuelem Veissenhornios fratres Germanos, 1554.
15. Badiny Jós Ferenc: *A kald-pártus hagyomány és a magyarok Jézus vallása.* Magyar Ház könyvek. Ősi Örökségünk Alapítvány, Budapest, 1999. Internet: <https://adoc.tips/badiny-jos-ferenc-a-kald-partus-hagyomany-es-a-magyarok-jezu.html>.
16. Balásfalvai Orosz József: *Gróf Széchenyi István mint író.* Snischek Károly, Pozsony, 1832.
17. Baronio, Cesare: *Annales ecclesiastici ab anno MCXCVIII, 10. kötet.* Typis Leonardi Venturini, Lucae, 1753.
18. Barth, Heinrich: *Reisen und Entdeckungen in Nord- und Central-Afrika in Den Jahren 1849 Bis 1855.* Justus Perthes, Gotha, 1857.
19. Bayerlinck, Laurens: *Promptuarium morale super Evangelia festorum totius anni, 1. kötet.* Sumptibus Antonii Hierati Bibliopolae, Coloniae Agrippinae, 1614.

20. Belga, Johanne Gvalterio: *Chronicon chronicorum ecclesiastico-politicum: Ex Hvivs Superiorisqve Aetatis Scriptoribvs Concinnatvm; Quo non modo Pontificvm, Cardinalivm Archiepiscoporum, ... dies natalis ... delineantur.* Officina Aubriana, Francoforti, 1614.
21. Berti, Lorenzo Giovanni: *Historia ecclesiastica, sive, Dissertationes ecclesiasticae quas habuit in Archigymnasio pisano Jo. Laurentius Berti...: ex manuscriptis auctoris schedis nobis ante mortem communicatis nunc primum collectae, chronologico ordine digestae, atque in quatuor temos distributae, una cum iis, quae jampridem vulgatae fuerant, quaeque nunc primum ab auctore secundis curis recognitae, & pluribus additamentis locupletatae sunt...* Prestant Venetiis apud Remondini, Bassani, 1769.
22. Bretii, Philippi: *Annales mundi, sive Chronicon universale secundum optimas chronologorum epochas orbe condito ad annum Christi, millesimum sexcentisimum sexagesimum perductum... In hac vero ultima editione additum fuit supplementum usque ad annum 1692... Post editionem Parisiensem et Venetam prima in Germania, a plurimis mendis purgata.* Bencard, Augustae Vindel. & Dilingae, 1696.
23. Beyerlinck, Laurens: *Promptuarium morale super Evangelia festorum totius anni. 1. kötet.* Sumptibus Antonii Hierati Bibliopolae, Colonia Agrippinae 1614.
24. Boehme, Johann: *Omnium gentium mores, leges, & ritus, ex multis clarissimis rerum scriptoribus, à Ioanne Boëmo Aubano Teutonico nuper collecti, & nouissimè recogniti. Accessit Libellus de regionibus septentrionalibus, earumque gentium ritibus, veterum scriptoribus seculo ferè incognitis, ex Iacobo Zieglero geographo. Praeterea, Epistola Maximiliani Transsylvani [!] lectu perquam iucunda, ad R. Card. Saltzburgen, de Moluccis insulis, & aliis pluribus mirandis.* In aedibus Ioan. Steelsii, Antverpiae, 1542.
25. Bonfini Antal: *A magyar történelem tizedei.* Kulcsár Péter fordításában. Balassi Kiadó, Budapest, 1995.
26. Bonfini, Antonio: *Antonii Bonfinii civis asculani Rerum ungaricarum decades IV. cum dimidia. seu libri XLV.: Gesta Hunnorum, & Ungarorum à primis initiis, ad annum usque r.s. M. CCCC. LXXXV. complexi.* Adjungitur chronologia Abrahami Bakschay, ad annum M.D. LXVII. continuata per anonymum usque ad praesentem. Editio post geminas basileenses, francofurtanam, hanoviensem, coloniensem, sexta. Sumptibus J. M. Kochberger, Posonii, 1744.
27. Bonfini, Antonio: *Antonii Bonfinii rerum Ungaricarum decades tres nunc demum industria Martini Brenneri... in lucem aeditae, antehac nunquam excusae.* Ex Roberti Winter Officina, 1543.
28. Bongars, Jacques: *Rerum Hungaricarum Scriptores Varii. Historici, Geographici: Ex veteribus plerique, sed iam fugientibus editionibus reuocati: Quidam nunc primum edit.* Wechelus, Marnius & Aubrius, Francofurti, 1600.
29. Borovszky Samu: IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LIV. fejezet. Lebedia és Atelköz.](#) Nagy Képes Világtörténet (szerk. Marczali Henrik). Franklin-társulat és Révai testvérek, Budapest, 1900k. Arcanum Adatbázis Kft. és magyar Elektronikus Könyvtár.
30. Bozio, Tommaso: *De Signis Ecclesiae Dei Libri XXIII. Tomus Primus.* Ex Bibliotheca Iacobi Tornerij, 1591.
31. Brandstätter, Franz August: *Scythica: Dissertatio auctoritate ampl. phil. ord. in acad. Albert. pro venia legendi.* Fratres Bornträger, Regiomonti, 1837.
32. Brieti, Philipp: *Annales mundi, sive Chronicon universale secundum optimas chronologorum epochas orbe condito ad annum Christi, millesimum sexcentisimum sexagesimum perductum ... In hac vero ultima editione additum fuit supplementum usque ad annum 1692. Post editionem Parisiensem et Venetam prima in Germania, a plurimis mendis purgata.* J. C. Bencard, Augustae, 1696.

33. Bryennius, Nicephorus: *Nikephorou Kaisaros ... Ule istorias. Nicephori Cæsaris Bryennii Commentarii de rebus byzantinis. Prodeunt nunc primum opera & studio Petri Pos-sini e Soc. Iesu*. E Typographia Regia, Parisiis, 1661.
34. Bünauf, Heinrich von: *Teutsche Kayser- und Reichs-Historie*. 2. kötet Leipzig, 1732.
35. Caccia, Eleonora: [Il De origine Orobiorum sive Cenomanorum di Giangrisostomo Zanchi. Passati immaginari e interessi epigrafici nella Bergamo del primo Cinquecento](#). Uni-versità Degli Studi di Bergamo, 2015/16.
36. Callistus, Nicephorus [Xanthopulus]: *Ecclesiasticae Historiae libri decem et octo*. Oporinus et Herwagen, Basileae, 1561.
37. Carnandet, Joanne (szerk.): *Acta sanctorum. Octobris Tomus Quintus*. V. Palmé, Parisiis et Romae, 1868.
38. Cedrenus, Georgius: *Georgii Cedreni Annales, Sive Historiae Ab Exordio mundi ad Isacium Comnenum usque Compendium*. Oporinvs, Basileae, 1566.
39. Cedrenus, Georgius: *Georgius Cedrenus [et] Ioannis Scylitzae ope*. Scriptorum His-toeiae Bizantinae 34. kötet. Impensis ed Weberi, Bonnae, 1833.
40. Chledowski, Casimir von: *Rom – Die Menschen der Renaissance*. Georg Müller Ver-lag, München, 1919.
41. Chlupáč, Martin: [Quest az elveszett tenger. skriker között](#) 12. 11. 2005.
42. Choniatae, Nicetas Acominatus: *Nicetae Acominati Choniatae, ... 86. annorum histo-ria, uidelicet ab anno restitutae salutis circiter 1117., in quo Zonaras desinit, usque ad annum 1203., libris 19. descripta, quorum hic ordo est: ... Opus ... nunc primùm liberalitate magnifici & generosi uiri d. Antonii Fuggeri, &c. ... Graecè Latinèque editum, cum indice copioso Latino rerum, & Graeco uerborum & phrasium aliquot: unà cum uarijs lectionibus, ex trium codicum laboriosa inter sese collatione. Hieronymo Vvolffio Oetingensi interprete*. Apud Ioannem Oporinum, Basiliae, 1557.
43. *Chronicon Dubnicense: Cum conditibus Sambuci....* Quinque Ecclesiis, 1884. PTE, 2020.
44. *Παῤχαλιον seu Chronicon Paschale a Mundo Condito ad Heraclii Imperatoris Annum Vicesimum*. Venetiis, 1729.
45. Cluveri, Johannis: *Historiarum totius mundi epitome, à prima rerum origine usque ad annum Christi MDCXXX ... Accessit per ipsum authorem continuatio historiae ad annum MDCXXXIII. Editio quarta correctior, etc.* Apud J. Ravensteinium, Amstelardani, 1668.
46. Comestor, Petrus: *Historia scholastica ... mendis omnibus seclusis*. 1542.
47. Comneni, Alexij: *Ab Imperio Gratiani, post Valentis interum, ad Alexij Comneni mor-tem, Rerum per 739. annos variis mundi partibus gestarum seriem & circumstantias explicans. Ex Zosimo, P. Diacono, Zonara, Cedreno, Svida collectus: 4.* Apvd Franciscvm Le Prevx, Lugduni, 1593.
48. Conradu, Constantin Radu: *Contradictii biblice*. Editura Tempus, 1997.
49. Cromerus, Martinus: *Martini Cromeri de origine et rebus gestis Polonorum libri XXX. Tertiùm ab autore diligenter recogniti, etc.* Ex officina Oporiniana, Basileae, 1568.
50. Diaconi, Eustathii: *A Supplicibus Libellis, Et Oratorum Magistri, Postea Archiepis-copi Thessalonicensis: Commentarii in Dionysium Periegetam*. Cramer & Fratres Philibert, 1741.
51. Dobrescu, Gabriella: *Iata cum au construit Stonehenge in 1954. Földönkívvüliek között-tüink* 06/04/2015.
52. Donzel, Emeri van; Andrea Schmidt, Claudia Ott (ed.): *Gog and Magog in Early East-ern Christian and Islamic Sources: Sallam's Quest for Alexander's Wall*. Brill, Leiden–Bos-ton, 2009.

53. Downie, Janet: [The Political Geography of Dionysius' Periegesis and Arrian's Periplus Ponti Euxini](#). *The Society for Classical Studies*. Session/Panel Title: Writing Imperial Politics in Greek. Session/Paper Number: 5.3.
54. Du Cange, Charles Du Fresne: [Historia Byzantina duplici commentario illustrata prior familias ac stemmata imperatorum Constantinopolitanorum... proeterea familias Dalmaticas et Turcicas complectitur, alter descriptionem urbis Constantinopolitanae...](#) Apud Ludovicum Billaine, Lutetiae Parisiorum, 1680.
55. Duellius, Raimund: [Biga librorum rariorum, quorum I. Chorographia Austriae W. Lazii. II. Historia Gothica, Aen. Sylvii hucusque inedita ... In lucem protulit A. R. D. Raym. Dvellivs, I. kötet](#). Aeneae Sylvii historia Gothorum. Francofurti et Lipsiae, 1730.
56. Duemmler, Ernst.: [Die pannonische Legende vom heiligen Methodius](#). *Archivs für Kunde österreichischer Geschichtsquellen XIII. kötet*. Különlenyomat. Kaiserliche Akademie der Wissenschaften, Wien, 1854.
57. Elliott, Jackie: [Ennius and the Architecture of the Annales](#). Cambridge University Press, Cambridge, 2013.
58. Eusebius Amort: [De revelationibus, visionibus, et apparitionibus privatis regulæ tutæ ex scriptura, conciliis, SS. patribus ... a Rev. Dom. Eusebio Amort canonico....](#) Apud Joannem Tyberninum sub signo providentiæ, Venetiis, 1750.
59. Érdy János: [Erdélyben talált viaszos lapok \(zabulae ceratae\) és Magyar őstörténeti vizsgálatok](#). Kiadta Magyar Kóssa Sámuel, Pest, 1859.
60. Érdy János: [Szent István első Magyar király életirata Hartvik regensburgi püspök szerint](#). Szent-István-Társulat, 1854.
61. Falcon, Grynaeus, Huttich, Madrignani, Montalboddo, Fracanzano da: [Novus orbis regionum ac insularum veteribus incognitarum... \(J. Huttich edidit. Ep. S. Grynaei\)](#). Apud Galeotum à Prato, 1532.
62. Fejér György: [Aborgines et incunabula Magyarorum ac gentium cognatarum populi pontici, pontus](#). Budae. 1840.
63. Fomenko, A. T.: [History, Fiction Or Science? Chronology 1](#). Delamere Publishing, Paris, London, New York, 2006.
64. Francesco Papa: [Il nuovo libro sul Credo: 'Chi non aiuta gli altri non è un vero cristiano'](#). *Corriere Della Sera* 2 marzo 2020.
65. Freising, Otton de, Cuspinianus: [Ottonis Phrisingensis Episcopi, viri clarissimi, Rerum ab origine mundi ad ipsius vsque tempora gestarum](#), Libri Octo. Eiusdem De gestis Friderici primi Aenobarbi caes. Aug. Libri Duo. Radevici Phrisingen. ecclesie Canonici Libri duo... Ex aedibus Matthiae Schurerii, 1515.
66. Frisingensis, Otto: [Veterum Patrum et antiquorum scriptorum Cisterciensium opera historica](#). Apud Lud. Billaine, 1669.
67. Goropii Becani, Ioannes: [Origines Antwerpianae, siue Cimmericorum Becceselana nouem libros complexa. Atuatica, 1. Gigantomachia, 2. Niloscopium, 3. Cronia, 4. Indoscythica, 5. Saxsonica, 6. Gotodanica, 7. Amazonica, 8. Venetica, & Hyperborea, 9. Ex officina Christophori Plantini, Antverpiae, 1569.](#)
68. Görög Ferenc, Dr.: [A magyar nemzet története](#). Horizont Kiadó, 2001.
69. Grombachius: Ursula Vindicata. Acta sanctorvm quotquot toto orbe coluntur, vel à catholicis scriptoribus. Apud Ioannem Meursium, 1643. [Acta Sanctorum Octobris. Tomus IX](#). Alphonsi Greuse, Bruxcellis, 1858.
70. Gronovius, Jacobus: [Geographica antiqua: h.e. Scylacis periplus maris mediterranei](#). Luchtman, Lugduni, 1697.
71. Grüll Tibor: [Josephus és a Messiás. A testimonium Flavianum eredetiségének kérdése](#). *Studia Biblica – Bibliai Tanulmányok*. A Szent Pál Akadémia Tudományos Folyóirata. II. évfolyam, 2020/1. szám 9-64.

72. Gventher, Otto: *Epistulae imperatorum pontificum aliorum inde ab a. CCCLXVII usque ad a. DLIII datae Avellana quae dicitur collectio*. F. Tempsky, Praguae, Vndebonae, G. Freytag, Lpsiae, 1898.
73. Gyárfás Ágnes: *A Halotti Beszéd mondattana*. Fülszöveg. MBE kiadó, 2011.
74. Györffy György: *Napkelet fölfedezése. Julianus barát és Napkelet fölfedezése*. Neumann Kht, Budapest, 2002.
75. Hahn, Simon Friedrich: *Vollständige Einleitung zu der Teutschen Staats-Reichs- und Kayser-Historie, und dem daraus fliessenden Iure Publico...* Zeitler, Halle und Leipzig, 1721.
76. Hardouin, Jean: *Ad censuram scriptorum veterum prolegomena. Juxta autographum*. P. Vaillant, Londini, 1766.
77. Hardouin, Jean: *Caii Plinii secundi Naturalis historiae libri XXXVII interpretatione et...* Paris, 1585.
78. Helmoldus (Bosoviensis): *Chronica Slavorum*. Hahn, Hannoverae, 1868.
79. Herbert of Cherbury, Edward Herbert Baron: *De religione gentilium errorumque apud eos causis*. Blaeuius, Amstelaedami, 1663.
80. Hermann, Amand: *Capistranus Triumphans, Seu Historia Fundamentalis De Sancto Joanne Capistrano, Ordinis Minorum Insigni Regularis Observantiae Propagatore: In Qua Omnes eius heroicae Virtutes, magnanimi Actus, gloriosae pro Ecclesia Dei Functiones... Miracula & Prodigia... ac tandem... mors, & Apotheosis fundamentaliter describuntur...* Endter, Coloniae, 1700.
81. Herodotus: *Historiarum Libri IX ... Ejusdem Narratio de Vita Homeri. Excerpta e Ctesiae Libris de Rebus Persicis et Indicis*. Dunmore, Londini, 1679.
82. Herodotus: *The Histories of Herodotus*. Aegitas, 2017. márc. 6.
83. Hérodotosz: *Történeti könyvei. Első kötet*. Franklin Társulat, Budapest, 1892.
84. Hérodotosz: *Történeti könyvei. Második kötet*. Franklin Társulat, Budapest, 1893.
85. Hérodotosz: *Történeti könyvei. Harmadik kötet*. Franklin Társulat, Budapest, 1894.
86. Hieronymus, Sophronius Eusebius: *Biblia sacra: vulgatae editionis...* Apud Joannem Baptistam Verdussen, Antverpiae, 1716.
87. Hieronymus, Sophronius Eusebius: *Divi Hieronymi Stridoniensis Epistolae selectae: in libros tres distributae*. Antverpiae, 1604.
88. *Historia Augustae Tomus IIII. Ab Imperio Gratiani, post Valentis interum, ad Alexij Comneni mortem, Rerum per 739. annos variis mundi partibus gestarum seriem & circunstantias explicans. Ex Zosimo, P. Diacono, Zonara, Cedreno, Svida collectus: 4.* Apvd Franciscvm Le Previx, Lvgnvni, 1593.
89. Horvát István: *Rajzolatok a Magyar Nemzet legrégebbi történeteiből*. Petrózai Trattner Mátyás betűivel, Pesten, 1825. Reprint Anahita-Ninti Bt., 2001.
90. Hrusztaljov, Alekszej: *A Biblia kódja fel van törve. Franciaország a kereszténység bölcsője*. A projekt vezetője: Alexander Grinin (a kérdező). (2008.) <https://youtu.be/dl8fw5c7-v4>.
91. Hunyadi Ferenc: *Keresztyén Archivarius, Vagy Ollyan Históriai Gyűjtemény, Mellyben Öszve-Szedeggettetve Feltaláltatnak A' Bibliában Előforduló Dolgoknak A' Régi Külső Íróknál Meg-Maradott Nyomai ; És Az Ő Tulajdon Szavaikkal, 's Azokra-Való Szükséges Jegyzésekkel Elő-Adatnak, Azon Külső Írók' Életek' Idejének Rendi Szerínt*. Nyom. Marmarossi Gottlieb Antalnál, Vátzon, 1794.
92. *Ie quoque magna paleset ie memorande canemus...* Manuscript – Vat.lat 3225, Biblioteca Apostolica Vaticana.
93. *Illustrium veterum scriptorum, qui rerum a Germanis per multas aetates gestarum historias vel annales posteris reliquerunt*. Tomus unus. Wecheli, Frencofvrti, 1583.

94. *Index Librorum prohibitorum: cum Regulis confectis per Patres à Tridentina Synodo delectos, auctoritate Sanctiss. D. N. Pii IV., Pont. Max. comprobatus.* Impensis Henrici Houij, Leodii, 1569.
95. Iordanis: *De origine actibusque Getarum.* The Miscellany. The Latin Library. The Classics Page.
96. Johannes Magnus: *Gothorum Sueonumque historia, ex probatis antiquorum monumentis collecta & in XXIV libros redacta, autore Jo. MagnoGotho, archiepiscopo Upsalensi...* Ex officina Isingriniana, Basiliae, 1558.
97. Johannes von Ephesus: *Kirchen-Geschichte.* Aus dem Syrischen übersetzt. München, 1862.
98. Johnson, Edwin: *The Pauline Epistles – Re-Studied and Explained.* 1894. Updated presentation and editing by Michael Hoffman, 2003.
99. Jordan, Joan Cheistophori de: *De Originibus Slavicis: opus Chronologico-Geographico-Historicum: cib antiquitate literis nota In Seculum usque Christianum decimum ... deductum:* in Tomos duos divisum, 2. kötet. Kurtzböck, 1745.
100. Justinus: *The History of Justin, Taken out of the Four and Forty Books of Trogus Pompeius containing The Affairs of all Ages and Countries, both in Prace and War, from the beginning of the World until the Time of the Roman EMPERORS.* Angolra fordította Rob. Codrington. Ötödik kiadás. London, 1688.
101. Karinthy Frigyes: *Van-e túlvilági élet? Nyugat* 1928. 17. szám. Eszmecsere rovat.
102. Katona-Kiss Attila: *A „sirmioni hunok”. Egy muszlim katonai kötelék a XII. századi magyar királyi erőkhöz.* In: „Fons, skepsis, lex” Ünnepi tanulmányok a 70 esztendő Makk Ferenc tiszteletére. Szeged, 2010. 159–171.
103. Keresztesi József: *Magyar nyelv eredete.* Néhai K. J. [1799-es] kézírataiból kiadta Fel-Apáthi Molnár Sándor. Wigand, Pozsony, 1844.
104. *Képes Krónika.* Magyar Hírlap és Maecenas Kiadó, 1993.
105. Klaubund: *Borgia – roman einer familie.* Phaidon Verlag, Wien, 1932.
106. Kodály Zoltán: *Mire való a zenei önképzőkör?* 1944.
107. *Korai Biblia. Manuscript – Ott. lat. 479.* (Johannes de Utino, 1344.) Biblioteca Apostolica Vaticana.
108. Konstantin VII. (Byzantinisches Reich, Kaiser): *“Tu sophōtatu despotu kai autokratoros Kōnstantinu, tu Porphyrogennētu”, ta heuriskomena panta,* 2. kötet. Migne, Paris, 1864. 178.
109. Kővári László: *Erdély régiségei és történelmi emlékei.* Kolozsvár 1852. (reprint: Horizont, Budapest, 2002.)
110. Kristóf Zoltán: *Őshonosak vagyunk-e a Kárpát-medencében? Cser Ferenc és Darai Lajos őstörténeti elképzeléseinek kritikája.* Kapu 2012/9. Az írás innen elérhető: <http://budahazi-judit.hu/mult/ostortenet/799-kristof-zoltan-shonosak-vagyunk-e-a-karpat-medenceben-cser-ferenc-es-darai-lajos-stoerteneti-elkepzeleseinek-kritikaja>.
111. Kulcsár Árpád: *Egy kiátkozó Zsinat és következményei. Drámai szakítás az ember szellem-lélek-test hármasságával.* Új Exodus. Theológiai és hitéleti folyóirat. 2013. május.
112. Labbe, Philippe: *De Byzantinae historiae scriptoribus.* 7. kötet. Ex typographia Bartholomaei Javarina, Venetiis, 1729.
113. Labbe, Philippe–Petau–Chantecler–Valois–Meursius–Hoeschel–Prunelle–Neufville: *De Byzantinae historiae scriptoribus, sub felicissimis Ludovici XIV. Francorum ac nauarraeorum regis christianissimi auspiciis publicam in lucem e Luparaea typographia emittendis, ad omnes per orbem eruditos protreptikon proponente Philippo Labbe Biturico, soc. Iesu sacerdote.* E typographia regia, Parisiis, 1648.

114. Lardner, Nathaniel: *The credibility of the Gospel history: or, The facts occasionally mention'd in the New Testament confirmed by passages of ancient authors, who were contemporary with our Saviour or his apostles, or lived near their time. Vol. VI.* The Second Edition, London, 1758.
115. *Legenda Sanctorum. Manuscript – Arch.Cap.S.Pietro.A.8.* Biblioteca Apostolica Vaticana.
116. Leonardus (de Utino): *Sermones floridi de tempore magistri Leonardi de Utino cum duplici tabula eorundem.* Cleyne, 1511
117. Lisznyai Kovács Pál: *Magyarok Cronicaja. Melly be Foglal M. C. XCVI. Esztendőket. Avagy Christus születésének 268-1464. Esztendei alatt lett dolgait A' Magyaroknak: Mellyet Chronologice, az az: Christus Urunk Esztendeinek folyása szerint illendő rövid formában.* Nyomtatott Kassai Pal által, Debreczen, 1692.
118. Lukács, Béla. (President of the Matter Evolution Subcommittee of the Geonomy Scientific Committee of the Hungarian Academy of Sciences, H-1525 Bp. 114. Pf. 49., Budapest, Hungary, lukacs@rmki.kfki.hu): *Ptolemy's Almagest and Fomenlo'a opimiom about it and especially: some words about precession.* Hungarian Academy of Sciences, Central Research Institute for Physics, Nuclear and Particle Physics Research Institute, Theoretical Physics Department. Budapest, 114 P.O.B. 49.
119. Lukács, Béla: [Comments on fomenkology: my comments No1. Earth, Moon, Sun, delta-t.](#) First version: 28th July, 2001.
120. Lukács, Béla: [Phantom times? Is the lowermost chronology pf Babylon more probable than the excision of Sharlemagne?](#)
121. *Lutherbibel 1545 - English German Bible No31: Darby 1890.* Truthbetold Ministry Joern Andre Halseth, Lrvanger, 2017.
122. Lydyat, Thomas: *Emendatio temporum compendio facta ab initio mundi ad annum 1608.* Hagae, 1654.
123. *Magnum Chronicon Belgicum.* Marinum et Heredes, Francofurti, 1607.
124. Magyar Zoltán: *Keresztény lovagoknak oszlopa.* Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest. 1996.
125. Malvenda, Thomae: *Setabitani ... De Antichristo,* Tomus primus. Sumptibus Societatis Bibliopolarum, Lugduni, 1647.
126. Marczali Henrik (szerk.): *Nagy Képes Világtörténet.* Franklin-társulat és Révai testvérek, Budapest, 1898–1905.
127. Melchior Inchofer: *Annales Ecclesiastici Regni Hvngariae.* Tomus Primus. Typis Ludouici Grignani, Romae, 1644.
128. Maenchen-Helfen, Otto: *The World of the Huns: Studies in Their History and Culture.* University of California Press, Berkeley, Los Angeles, London, 1973.
129. Mezey László (szerk.): *Róma utódai. Szemelvények középkori krónikákból.* Szépirodalmi, Budapest, 1986
130. Mirsili Lesbii: *Fragmenta vetustissimorum autorum, summo studio ac diligentia nunc recognita. Myrsili Lesbij De origine Italiae et Tyrrhenorum lib.1 M. Porcij Catonis Originum lib.1 Archilochi De temporibus lib.1 Berosi Babylonij Antiquitatum lib.5 Manethonis sacerdotis Aegyptiorum De regibus Aegyptiorum lib.1 Metasthenis Persae Annalium Persicorum lib.1 Xenophontis De aequiuocis lib.1 Q. Fabij Pictoris De aureo seculo, & origine urbis Romae lib.2 C. Sempronij De diuisione Italiae lib. 1 Sex. Iulij Frontini V.C. De aquaeductibus urbis Romae lib.2.* Apud Io. Beb., Basileae, 1530.
131. Molnár Albert: *SZENT BIBLIA AZ AZ: ISTENNEK Ó ÉS UY TESTAMENTOMÁBAN FOGLALTATOTT egész szent Irás. MAGYAR NYELVRE FORDÍTATOTT CÁROLI GÁSPÁR által. Es mostan NEGYEDSZER, à Franciai nótákra MOLNAR ALBERTVL rendelt Sóltár*

Könyvel Palatinátusi Catechismussal, s egy-házi könyörgéseknek és Ceremóniáknak formáival egyetembe ki bocsátatott, à Belgiomi Académiákban tanuló Magyaroknak forgolódások által. Jánsonius János, Amsterdam, 1645.

132. Mommsen, Theodor: *Corpus inscriptionum latinarum: Inscriptiones Asiae, provinciarum Europae Graecarum, Illyrici Latinae; Ps. 1, Inscriptiones Aegypti et Asiae, Inscriptiones provinciarum Europae Graecarum, Inscriptionum Illyrici partes I - V comprehendens, 3. kötet, I. kiadás.* Apud Georgium Reimerum, Berolini, 1873.

133. Muratori, Lodovico Antonio: *Rerum Italicarum Scriptores: Ab Anno Aerae Christianae Quingentesimo Ad Millesimumquingentesimum, Quorum Potissima Pars Nunc Primum In Lucem Prodit Ex Ambrosianae, Estensis, Aliarumque Insignium Bibliothecarum Codicibus; Additis Ad plenius Operis, & universae Italicae Historiae ornamentum, novis Tabulis Geographicis, & variis Langobardorum Regum, Imperatorum, aliorumque Principum Diplomatis, quae ab ipsis autographis describere licuit, vel nunc primum vulgatis, vel emendatis, necnon antiquo Characterum specimine, & Figuris Aeneis; Cum Indice Locupletissimo, 25. kötet.* Ex Typographia Societatis Palatinae, Mediolani, 1751.

134. Münster, Sebastian: *Cosmografia universale.* Apresso gli heredi d' Arnolfo Byrckmanno, Colonia, 1575.

135. Natali Alexandro, R. P. F.: *Selecta historiae ecclesiasticae capita et in loca ejusdem insignia dissertationes historicae, chronologicae, criticae, dogmaticae.* 9. kötet. J. Du Puis, Parisiis, 1679.

136. Naclerus, Joannis: *Tomus primus [-secundus] Chronicon D. Iohannis Nacleri praepositi Tubingensis, succinctim comprahendentium res memorabiles seculorum omnium ac gentium, ab initio mundi vsque ad annum Christi nati 1500. magnitudinem sui & vsum lectoris per tomos & paragraphos lepidè nunc primum recens distinctorum. Cum appendice noua rerum interim gestarum, videlicet ab initio anni 1500. vsque ad Septembrem praesentis 1564. ex optimis quibusque scriptoribus per Laurentium Surium Carthusianum summa fide & studio congesta. Quid editioni huic tribuendum sit, facile aduertent ij, qui vel priores huius chronographiae editiones probè norint, vel hanc cum illis seu quibusuis alijs conferre non grauentur.* 1. kötet. Apud Haeredes Iohannis Quentel & Geruuinum, Coloniae, 1564.

137. *Neues Archiv der Gesellschaft für ältere deutsche Geschichtskunde zur Beförderung einer Gesamtausgabe der Quellenschriften deutscher Geschichten des Mittelalters.* Erster Band. Hahn'sche Buchhandlung, Hannover, 1876.

138. Nevgebavero, Salomone: *Historiae Rerum Polonicarum libri quinque, etc.* Typis Wecheliani, Francofurti, 1611.

139. Носовский, Глеб, Анатолий Фоменко: *Основание Рима.* Litres, 2020.

140. Носовский Глеб Владимирович, Фоменко Анатолий Тимофеевич: *Царь Славян.* Издательский Дом "Нева", Санкт-Петербург, Москва, 2006. 79-80. Ingen részletek: <https://www.litres.ru/anatoliy-fomenko/car-slavyan/chitat-onlayn/page-5/>.

141. Odrobina László: *Latin nyelv kezdőknek.* HEFOP-3.3.1-P.-2004-06-0019/1.0. Szegedi Hittudományi Főiskola, 2007.

142. Oefele, Andreas Felix von: *Rerum Boicarum scriptores nusquam antehac editi quibus vicinarum quoque gentium nec non Germaniae universae historiae ex monumentis genuinis historicis et diplomaticis plurimum illustrantur ex membranis et chartis vetustis collegit, descripsit ac monitis.* Sumptibus Ignatii Adamus et Francisci Antonii Veith, Monacensis, 1763.

143. Ompolyi M. Ernő: *Kemény Simon és a szent-imrei csata. Vasárnapi Ujság* 18. szám, 1859. május 1.

144. Origenész: *Origenis Adamantii magni illius et uetusti scripturarum interpretis Opera quae quidem extant omnia doctiss. uirorum studio iam olim translata et recognita. Nunc uero*

ulteriore cura, sincera fide, ab innumeris repurgata mendis. Cum uita auctoris, & indice copiosissimo. Sumptibus Ludouicus Regis, Basileae, 1620.

145. Pais István: *Bibliai érdekességek, történetek, aforizmák.* Szerzői kiadás, 1992.

146. Pandolfo Collenuccio: *Res Neapolitanae id est Historiae... conscriptae ab ultima memoria usque ad annum MCCCCXCII. a quo anno historiae francisci (etc.)* Joannes Leonardus Berewout, Dvrdrecht, 1618.

147. Passio Apollenaris, X kalendas augusti. Manuscript – Arch. Cap. S. Pietro. A. 4, Biblioteca Apostolica Vaticana. 31v-38r.

148. Pázmándy Samuel: *Samuelis Pazmandy... Schediasmata praeludialia cogitationum conjecturalium circa originem, sedesque antiquas et linguam Uhro-Magarum populorum, etc.* I. rész. Landerer, Pestini, 1786.

149. Petau, Denis: *Dionysij Petauij Aurelianensis e Societate Iesu de doctrina temporum: pars altera: in qua temporum ta historumena disputantur, tùm Doctrinae vsus atque fructus Chronico Libro traditur.* Sumptibus Sebastiani Cramoisy, 1627.

150. Pezenhoffer Antal: *A magyar nemzet történelme. A katolikus Egyház és a Habsburg-ház történelmi szerepe. Történelmi apologetika.* I. kötet. 1993.

151. Pez, Hieronymus: *Scriptores rerum austriacarum veteres ac genuini, quotquot ex Austriae vicinarumque provinciarum bibliothecis et tabulariis, dedumano labore perlustratis, aut primum in lucem vindicari, aut ex Mss. codibus auctiores et emendatioes edi potuerunt.* Sumptibus Gleditschii, Lipsiae, 1721.

152. Pilhofer, Peter: *Presbyteron kreitton: der Altersbeweis der jüdischen und christlichen Apologeten und seine Vorgeschichte.* Mohr Siebeck, Tübingen, 1990.

153. Pius, pápa, II.: *Pii. II. Pon. M. Asiae Europae[ue] elegantiss. descriptio, mira festiuitate tum veter[um] tum recentium res memoratu dignas complectens, maxime quae sub Frederico. III. ap[u]d Europeos Christiani cum Turcis, Prutenis, Soldano, & caeteris hostibus fidei, tum etiam int[er] sese vario bellorum eve[n]tu commiserunt.* Eucharius Cervicornus, 1531.

154. Polydorus Vergilius: *Polydori Vergilii Urbinatis de inventoribus rerum libri VIII. et de prodigijs libri III. Cum indicibus locupletissimis.* Apud Darirclem Elzevirium, Amsterdami, 1671.

155. Pontus Heuter: *Rerum Burgundicarum libri sex: in quibus describuntur res gestae Regum, Ducum, Comitumque vtriusque Burgundiae, ac in primis Philippi Audacis, Ioannis Intrepidi, Philippi Boni, Imperij Belgici conditoris, Caroli Pugnacis, qui è Valesia Francorum Regum familia apud Burgundos imperantur : quorum postremus liber, qui est sextus, continet Genealogias familiarum eorum maximè Principum...* Ex officina Christophori Plantini, Antverpiae, 1584.

156. Pray György: *Dissertationes Historico-Criticae In Annales Veteres Hunnorum, Avarum, et Hungarorum.* Sumptibus Augustini Bernardi, Bibliopolae Universitatis, <https://books.google.ro/books?id=B9ldAAAACAAJ&dq=hunorum+miliaribus&hl=hu&site-sec=reviews>, Vindobonae, 1775.

157. Prileszky, Johannes Baptista: *Acta sanctorum Ungariae ex Joannis Bollandi ejusque continuatorum operibus excerpta, prolegomenis ac notis illustrata.* Typ acad. soc. Jesu, Tyrnaviae, 1743.

158. Prost, Tomás Malvenda: *R. P. F. Thomae Malvenda Setabitani... De Antichristo, tomus primus [-secundus]...* Sumptibus Societatis Bibliopolarum, Lungduni, 1647.

159. Puteanus, Erycius: *Historiae insubricae sive Barbaricae ab origine gentis ad Othonem Mag. Imp. lib. VI.* Groß, Francofurti & Lipsiae, 1680.

160. *Quatuor coronatorum.* Manuscript – Arch. Cap. S. Pietro. A. 3. Biblioteca Apostolica Vaticana.

161. Regan Yeat, Brian: *Jordanes GETICA sive De Origine Actibusque Gothorum with "classicized" grammar, normalized spelling and some emendations.* First half. 2016.

162. Révai Péter (Petri de Revva): *De sacrae coronae regni Hungariae ortu, virtute, victoria, fortuna, annos ultra DC clarissimae brevis commentarius*. Excutebat Christoph. Mangus, Augustae Vindelicorum, 1613.
163. Richental, Ulrich von: *Das Concilium. So zu Constantz gehalten ist worden. Des jars do man zalt von der geburdt unsers erlösers MCCCCXIII. Jar. Mit allen handlung[e]n in Geystlichen un[d] weltlichen sachen, auch was diss mals für Baepst, Kayser, Künig, Fürsten und herrn rc...* Durch Heinrich Steyner, Augspurg, 1536. A digitális változathoz úgy lehet hozzáférni, hogy [ezen ablak](#) balsarkában rákattintunk a cautare szóra, majd a XVI. századi könyvekre.
164. Ridley, Ronald T.: *The Eagle and the Spade: Archaeology in Rome During the Napoleonic Era*. Cambridge University Press, 1992.
165. Roht, Rudolph: *Attila Hunnorum rex: quem ex historicis delineatum superiorum indultu in illustri Salana publice doctorum censure exponit*. Buchta, 1679.
166. Sabellicus, Marcus Antonius Coccius: *M. Antonii Coccii Sabellici opera omnia, ab infinitis quibus scatebant mendis, repurgata & castigata; cum supplemento Rapsodiae historiarum ab orbe condito [...] qui, quid contineant, aduersa pagina indicabit; atque haec omnia per Caelium Secundum Curionem, non sine magno labore iudicioque confecta*. 1. kötet. Per Ioannem Heruagium, Basileae, 1560.
167. Scaliger, Joseph Juste: *Epistolae omnes quae reperiri potuerunt*. Francoforti, 1628.
168. Scaliger, Paul: *Encyclopaediae, seu Orbis disciplinarum, tam sacrarum quam profanarum, Epistemon Pauli Scalichii de Lika, comitis Hunnorum, Et Baronis Zkradini, S. T. Doct...: Eiusdem Theses Mysticae Philosophiae. Eulogus ... De iusticia aeterna ... Gradatio. Exilium ... De chorea Monachorum ... De labyrintho Romani Antichristi. De Illustrium origine. Revolutio alphabetaria ... Dialectica contemplativa ... Conclusiones ... De mundo archetypo, Intellectuali, Coelesti, Elemental, Minore, et Infernali. Dialogus de Missa. Glossa in trigintaduos articulos Canonis Missae, ex Apostolo. Epistola ad Romanum Antichristum. Encomium Scientiarum*. Oporinus, Basileae, 1559.
169. Scaliger, Paul: *Pavli Principis De La Scala Et Hvn, Marchionis Veronae, &c. Domini Creutzburgi Prussiae. Miscellaneorum De Rerum Cavssis, Et Successibus & de secretiore quadam Methodo qua eversiones omnium regnorum universi orbis, et futurorum series erui prossint Libri septem: Item Certissima Methodus, Qua Homines Palantes, et erroribus turbulentis impliciti, ad viam veritatis revocandi, et ad beatitudinem consequendam promovendi veniant. ... Deinde Oratio de instauranda Romanae Ecclesiae doctrina, cum Epistola qua omnes abditae artes ...* Coloniae, 1570.
170. Schaten, Nicolaus: *In qua in primis de origine gentis, De Priscis Huius Regionis Populis, De bellis, quae cum Romanis pro libertate gesserunt: Deinde De Origine Francorum, Rhenum inter & Visurgim degentium & quomodo hi pro libertate gentis & limite Rheni tuendo decertarunt: Tum De Saxonia Christiana a Carolo M. post trecennale bellum subacta, atque ad fidem Christi perducta, Summa fide atque diligentia tractatur*. Joannes Todt, 1690.
171. Silvanus, Turan: *The-Agathyrsi-were-Hun-Scythians*. 2013.
172. Schlöpf, Johannes Daniel: *Celtica Romana Francica: 1. Regia, Colmariae*, 1751.
173. Schumann, Johann Fridricus: *De incessu animi indice dissertatio. moralis*. Christian Henckeli, Halae, Magdeburgicae, 1713.
174. Solinus, Gaius Julius: *Collectanea rerum memorabilium*. Szerk. Th. Mommsen. Berlini, 1895.
175. Sörös István: *Az ókori megalitikus építészet*. *Acta Historica Hungarica Turiciensia* XVIII/2. (2004.) 222-238.
176. Starowolski, Szymon: *Sarmatiae bellatores*. H. Crithius, Coloniae Agrippinae, 1631.
177. Stephanus (Byzantinus): *De Urbibus*. Jacobi de Jonge, Astelodami, 1678

178. Stephanus of Byzantium: *Stephanus de Urbibus. Que Primus Thomas de Pinedo...* Apud Rud. & Gerh. Wetstenios, Amstelaedami, 1725.
179. Stucki, Johann Wilhelm: *Arriani Historici et Philosophi Ponti Euxini [et] maris Erythraei Periplus, ad Adrianum Caesarem August: Nunc primum e Graeco sermone in Latium versus, plurimisque mendis repurgatus. Accesserunt & Scholia, quae licule[n]tam Regionum, Gentium, Insularum, Oppidorum, Fluminum, Mercium, caeterarumque rerum memorabilium vtriusque Peripli descriptionem contine[n]t, ex accurata veterum ac recentiorum authorum collatione, quorum nomina post Praefationem addita pagina indicabit. Addita est praeter loca, quae solers Lusitanorum penetrauit nauigatio, omnium cum Oppidorum, quae Danubius irrigat: tum Fluviorum, qui in eum deuoluuntur, diligens [et] iucunda obseruatio.* Apud Eustathium Uignon, Genevae, 1577.
180. Suida, Hieronymus Wolf: *Suidae Historica, Caeteraque omnia quae ulla ex parte ad cognitionem rerum...* Oporinus, Basileae, 1564.
181. Szentkláray Jenő: *Cyriacus pápa és a tizenegyezer Orsolyaszűz.* Magyar Sion 1868. szám, 6. évfolyam.
182. Szilágyi Sándor (szerk.): *A magyar nemzet története.* Első kötet. Atenaeum, Budapest, 1895.
183. Stilling, Joannes: *Vita sancti Stephani regis Hungariae et Latinis et Graecis, Aliarumque gentium monumentis collecta, digesta, commentariis et observationibus illustrata, in qua Joannis Schwartzii, Hungaris heterodoxi, adversus initia religionis apud Ungaros Christianae & Angelicam regni Ungariae coronam calumniae refutantur.* Typis Collegii Academici Soc. Jesu, Cassoviae, 1767. 296.
184. Stritter, Johann Gotthelf: *Memoriae populorum, olim ad Danubium, Pontum Euxinum, paludem Maeotidem, Caucasum, mare Caspium, et inde magis ad septemtrionem incolentium, e scriptoribus historiae Byzantinae erutae et digestae, a Joanne Gotthilf Strittero...* Tomus I. Impensis Academiae Scietiarum, Petropoli, 1771.
185. *Syndromi Rerum Turci. Co-Pannonicarum, Historiam centum quinquaginta annorum complectentis, Pars Altera. Qua quicquid ab excessu serenissimi fortissimique Hungarorum Regis, Matthiae Corvini, Iohannis Hunniadis Filii, inter Christianos Turcasque bello gestum est, illustri narratione perscribitur.* Wechel, Francofurti as Moenum, 1627.
186. Szekel' Estvan: *Chronica ez vilagnac yeles dolgairol.* Striykouiai Lázár, Cracco, 1559.
187. *The Legend of Saint Ursula and the Virgin Martyrs of Cologne.* John Camden Hotte, London, 1869.
188. *The Noble Qur'an - English Translation of the meanings and commentary.* King Fahd Complex, Madinah.
189. Tissier, Bertrand: *Veterum Patrum et antiquorum scriptorum Cisterciensium opera historica ... opera et studio D. Bertrandi Tissier.* Apud. Lud. Bellaine, Paris, 1669
190. Tímár Sándor: *A magyar nép eredete és őshazája.* Acta Historia Hungarica Turiciensia 35/1. (2020.)
191. Tóth Gyula: *A nagy ciklus I., A nagy ciklus II. Arszakida évek, A nagy ciklus III. Dionysius Exiguus, A nagy ciklus IV. Mártír kor. A kitalált középkoron túl. Szkitiától Maghrebig.* 2014.
192. Turocz, Ioannis de: *Rerum Hungaricarum scriptores varii, historici, geographici: ex veteribus plerique, sediam fugientibus editionibus revocati.* Wechel, Francofurti, 1600.
193. Ussher, James: *Britannicarum Ecclesiarum Antiquitates: Quibus Inserta Est Pestifera Adversus Dei Gratiam À Pelagio Britanno in Ecclesiam Inductae Hæreseos Historia. Accedit Gravissimæ Quæstionis De Christianarum Ecclesiarum Successione & Statu Historica Explicatio. A Jacobo Usserio...* Impensis Benj. Tooke, Londini, 1687.
194. Utino, Leonardus de: *Sermones floridi de tempore magistri Leonardi de Utino cum duplici tabula eorundem.* Cleyn, 1511.

195. Varga Csaba: [Ógörög nyelv: a csángó régies formája.](#)
196. Varga Csaba: *Ógörög: régies csángó nyelv.* Frig Kiadó, 2006.
197. Vergilius, József Kováts: *Magyar Eneis, Avagy P. Virgilius Márónak Éneás' Viseltt Dolgairól Írtt Munkaja.* Weinmüller Bálint' betűivel, Komárom, 1799.
198. Vertot, L'abbé de: *The History of the Knights Hospitallers of St. John of Jerusalem, Styled Afterwards, the Knights of Rhodes and at Present, the Knights of Malta.* 1. kötet. J. Christi, Dublin, 1818.
199. Villani, Giovanni: *Croniche, nelle quali si tratta dell'origine di Firenze.* 1537. Kéziratot változtat: https://digi.vatlib.it/view/MSS_Arch.Cap.S.Pietro.E.34.
200. Virág László: *Királyság, dinaszticitás, Habsburg-legitimitás. Gondolatok egy szellemellenes irányzat Habsburg-gyűléte kapcsán. Sacrum Imperium ultrajobboldali folyóirat.* VIII. 2001. szeptember 23. Kiadja a KARD–KERESZT–KORONA SZÖVETSEG.
201. Vitriarius, Philipp Reinhard: *Corpus iuris publici, Vera Eius principia, Controversias Illustres, Earumque Rationes Affirmantes... 1. kötet.* Varrentrapp, Francofurti ad Moenum, 1754.
202. Wehli Tünde: *A Magyar Anjou Legendárium.* Országos Széchényi Könyvtár 2003/07.
203. Werbőczy István: *Corpus Juris Hungarici Tripartitvm Opvs, Decretorum, Constitutionvm Et Articvlorum Regvm Inclvtyi Regni Vngariae, In Tres Tomos Divisvm.* Caspar ab Rath, 1628.
204. Wessels, Anton: *The Torah, the Gospel, and the Qur'an: Three Books, Two Cities, One Tale.* Wm. B. Eerdmans Publishing, Michigan / Cambridge UK, 2013.
205. Wion, Arnould: *Sancti Gerardi Sagredo patricii Veneti ex monacho, & abbate S. Georgij Maioris Venetiarum, Ordinis S. Benedicti, episcopi Canadinensis primi, ac Hungarorum protomartyris apostoli vita ex antiquissimis authenticis manuscriptis, tum etiam excusis codicibus optima fide collecta, & annotationibus illustrata, per Arnoldum Vuion Flandrum ... Accessere praeterea quamplurimi qui tam Latine, quam Italice de eodem sancto martyre memoriam scriptis posteritati reliquere.* Apud Io. Baptistam, & Io. Bernardum Sessam, fratres, 1597.
206. Wolf, Nicéphore Grégoras: *Historia imperatorum Romanorum a Constantino magno, qui primus imperii sedem et dignitatem ex urbe Roma ac Italia in orientem, atque Constantinopolim transtulit, vsq[ue] ad Constantinum postremum ... I. Ioannes Zonaras, historia ab exordio mundi deducta imperatorum Constantinopol. res gestas à Constantino Magno vsque ad obitum Alexij Comneni tribus tomis describit. II. Nicetas Acominatus Choniates... III. Nicephorus Gregoras Nicetae Paralipomena supplens, res per annos 145... IIII. Laonicus, Chalcondyles ab Andronici iunioris imperio, in quo Gregoras historiam suam finijt... Opus complectens et insignes in imperio mutationes, et varia ecclesiae... Per Martinum Lechler, Francoforti, 1578.*
207. Zosimus: *Zosimoi Istoria Nea.* Scriptorum Histoeiae Bizantinae. E. Weber, Bonnae, 1837.

Varga Domokos György (Budapest): Utószó

A magyar őstörténetben elismert szakmabeliként ítéli korszakalkotónak e könyv előszavának szerzője azokat a kutatási eredményeket, amelyeket Fábíán Sándor évtizedes kitartó munkálkodásának köszönhetünk. S amelyek honlapi megjelenéséből szerkesztette Darai Lajos a fentebb teljes terjedelmében látható könyvet. Végigolvasván az egészet, magam is – mint laikus – találónak és helyénvalónak vélem a *korszakalkotó* kifejezést.

Jószérivel csak rajtunk, magyarokon múlik, hogy a meggyőző érveknek engedve, a megalapozott bizonyítékokat elfogadva, hajlandóak vagyunk-e a sarkunkra állni s a kárunkra velejéig meghamisított ókori és középkori történelem helyett egy sokkal hitelesebb, valóságosabb mellett kardoskodni. Ha készen állunk rá, s az igazság mint szentség és ige hirdetésében vég-sőkig kitartunk, jó esély látszik arra, hogy a máig lankadatlanul hamisítókát meghátrálásra kényszerítsük, tartozzanak ők akár a módszeresen megtévesztő dörzsöltek, akár a módszeresen megtévesztett jóhiszeműek közé.

Ha bevallják, ha nem, a Nyugat mai véleményformálói s nyomukban a közvélemény alkotói előszeretettel néznek le bennünket, magyarokat. Másodrangúnak, elmaradottnak tekintenek, s így is bánnak velünk, nemcsak a hétköznapi érintkezésekben, hanem a tárgyalóasztaloknál, döntési helyzetetekben. Az európai történelem, kultúra, jólét, civilizációs vívmányok megteremtőinek gondolván magukat, minket pedig fáradozásuk gyümölcsei pusztá haszonélvezőinek, jogot formálnak arra, hogy – a múlt kisajátítása után – megszabják Európa jelenét és jövőjét is, akár minden felhatalmazás nélkül, teljesen törvénytelenül, erőszakkal, helyi, nemzeti többségek kinyilvánította akaratok, választások ellenében.

Ezt a hosszú évszázadok óta folytatott erőszakos nyomulást lehetne megfékezni azzal, ha mind a tudatos megtévesztők, mind pedig a megtévesztett jóhiszeműek magabiztossága alól kihúznánk a szőnyeget. Európában s világszerte szépen nő azoknak a tábora, akik már érzékelik, hogy a globális nagyhatalmak és az önrendelkezésre, függetlenségre törekvő kis Magyarország vitájában, sőt, egyre kiélezettebb harcában alighanem nekünk, magyaroknak van igazunk. Ez a tábor létszámában nagyságrendekkel megnövelhető és ébredező véleményében erőteljesen megtámogatható lenne, ha a világ tudomást szerezhetne a magyarság igazi eredetéről, természetéről, történelméről, arról a korszakos szerepéről, amellyel minden más népnél hatalmasabb mértékben járult hozzá az ősi európai kultúra, az ősi keresztény vallás megszületéséhez, hatékony társadalmi szerveződések és gazdálkodási módszerek megteremtéséhez és európai elterjesztéséhez.

A cél tehát számunkra adott, kellőképpen egyértelmű, világos. A hozzá vezető út azonban, mit tagadás, felettébb göröngyösnek ígérkezik, szinte járhatatlannak.

Mindenekelőtt amiatt, mert nemcsak az idegeneket, a meghamisított képünk miatt velünk eleve ellenszenvezőket kell tudnunk meggyőzni, hanem magunkat, a saját honfitársainkat is. Habár az ájult – kritikátlan – Nyugat-tiszteletet az utóbbi évek fejleményei erősen kikezdték, a magyarságon belül, főleg a fiatalok körében még mindig bőséges azoknak a száma, akik inkább tekintik hitelesnek a minket hátrányosan érintő (megítélő) nyugati, főáramú vélekedéseket, mint a magyar érzelmű gondolkodók, hazafias lelkületű kutatók szellemi termékeit, újdonsült felfedezéseit.

Ez már csak azért is lehet így, mert míg a rólunk szóló idegen vélekedések – leginkább éppen a módszeres történelemhamisítás következtében – meglehetősen egyöntetűek, a saját magunk alkotta önképeink meglehetősen változatosak, homályosak és ellentmondásosak. Nem csoda, hiszen a Fábíán Sándor bemutatta történelemhamisítás egyik legfőbb módszere éppen a viszonylag kis számban fellelhető írásos bizonyítékok eltüntetése, megsemmisítése vagy teljes átírása, áthangolása volt. Fábíán Sándor vitathatatlanul hatalmas érdeme éppen abban áll, hogy

a többnyire idegen nyelveken szerencsés módon mégis megmaradt régi forrásoknak eredt – a világháló segítségével – nyomába, lefordította s így módon mások számára is értelmezhetővé és elemezhetővé tette őket. Ezzel pedig nem kevesebbet tett lehetővé, mint hogy hosszú évszázadok után végre megindulhasson valós történelmünk megismerésének és értelmezésének egy olyan termékeny folyamata, amelynek végén a mainál sokkal egységesebb képünk alakulhat ki saját eredetünkről, történelmi jelentőségünkről és mai önmagunkról.

Ha csak a történészek, régészek és más szakmabeliek múlta, talán viszonylag könnyen és hamar felszámolhatók lennének a mai éles ellentétek, felfogásbeli szakadékok. Csak-hogy a múlt értelmezéséhez, tálalásához kökemény politikai, kulturális, gazdasági érdekek kötődnek. Ráadásul elképesztően szövevényes és elképesztően szóródó érdekek. Egy olyan viszonylag kis olvasottságú honlap, mint amilyen a [Szilaj Csikó](#), melynek főszerkesztő tulajdonosa vagyok, veheti magának a bátorságot, hogy nem mások – például különféle hatalmi, társadalmi tényezők – elemi érdekeire ügyel, hanem az igazság kimondását tartja fontosnak és üdvösnek. Ugyanez jellemzi a Zürichi Magyar Történelmi Egyesületet az elmúlt 36 évben kifejtett szerteágazó és nagy eredményeket felmutató munkásságában. Ennek belátására elég megtekinteni a [www.zmte.org](#) egyesületi honlapot, vagy megtekinteni az egyesület kiadvány-jegyzékét itt a kötet végén. Vagy csak egyáltalán azt számba venni, hogy ez a kiadott 120. kötetük. És most ezzel az újraközléssel a Fábián-kötet felkerül a Magyar Elektronikus Könyvtárba is, miáltal még szélesebb kör számára válik elérhetővé.

Tisztában vagyunk azzal, hogy Fábián Sándor történelmi felfedezései olyan horderejűek, hogy alkalmasak lehetnek akár a legjelentősebb hatalmi tényezők tekintélyének lerombolására is. De kívánhatjuk-e például, hogy most, amikor kormányunk keresztény hagyományaink, önrendelkezésünk és önazonosságunk megőrzésén fáradozik, s e törekvésében erős és hatékony támaszra lelt a Magyar Katolikus Egyházban, bárki is olyan munícióhoz jusson, amellyel ki-kezdheti az egész egyház múltját, s alááshatja a mostani tekintélyét?

Nem, nem ezt kívánjuk, és nem is ez a célunk, mint ahogy Fábián Sándornak és Darai Lajosnak sem. Meggyőződésünk, hogy a szókimondó, mégis mérlegelő és körültekintő igazság képes arra, hogy helyére tegye a dolgokat, s ezzel ne csorbítsa, sokkal inkább szolgálja a közjót. Attól még, hogy fény derül például a korabeli egyház és egyházfők elképesztően sötét, a magyarság sorsát döntő módon befolyásoló üzeneteire, mi a magunk részéről továbbra is megadjuk mindazt a tisztelet és főhajtást mind az egyháznak, mind pedig tagjainak, amire rászolgáltatnak. Hogy más ne mondjak, mérhetetlen tisztelettel adózunk Bőjte Csaba ferences testvérnek, honlapom egyik gyakori szereplőjének, megidéztjének.

És az sincs ellenünk, hogy akár a kereszténység eredeti tanításának alakulásáról többet ne tudjunk, inkább bölcséleti, mint érzelmi jellegéről, valamint a mai kor emberi és tudományos vívmányait jobban beépítsük még a vallásos világnézetünkbe is. Ha a történettudomány minden téren fejlődik és közelebb jut, különösen a fejlett technológiai segédeszközök révén a régmúlt valóságának feltáráshoz, akkor a szellemtudományoknak is fel kell zárkózniuk és igazabb gyökerekig eljutniuk. Emberek vagyunk, semmi emberi ne legyen távol tőlünk.

De ettől még, mert mi így gondoljuk, tisztában vagyunk azzal, hogy számosan fognak megbotráncolni Fábián Sándor felfedezéseit, következtetéseit. És azzal is tisztában vagyunk, hogy számosan fogják hiteltelennek tekinteni, de legalábbis hiteltelennek hirdetni.

Az ő és a magunk – pontosabban szólva: igazunk, igazságunk – védelmében vagyok kénytelen utalni itt egy olyan történész – pontosabban szólva: történelmünkben jártas közgazdász – professzorra, akit ugyan a „túloldalon” előszeretettel aláznak és gyaláznak, de ezen az oldalon nem férhet kétség szakmai felkészültségéhez és emberi tisztességéhez. Bogár Lászlóról beszélek, aki az idén megkezdett világhálós videósorozata egyik előadásában kendőzetlenül szólt az említett sötét üzenetek lényegéről, a vallási és a világi hatalom, valamint a pénz hatalom elképesztő összefonódásáról.

Itt látható, hallható mindez: *A magyarság rövid története. Első felvonás: Pozsonytól Mohácsig*, <https://www.youtube.com/watch?v=cyNriuN8LiI&t=1s>.

Az a tény azonban, hogy a professzor úr kendőzetlen szavai nem verték ki a biztosítékot sem a történész szakmán belül, sem az egyházon belül, sem a magyar médiában vagy közbeszédben, azt erősíti meg, amiről első mondataimban szóltam: érdemleges történelemszemléleti változás csak akkor remélhető, ha a sarkunkra állunk, s ha végsőkig kitartunk.

Eleve kitartást követel Fábián Sándor terjedelmes művének elolvasása, befogadása. Műve – minden valószínű túlzásai és esetleges tévedései ellenére – olyan forrásmunka, olyan kincsbánya lehet a történelmünket valóban megismerni és megérteni akaróknak, hogy csak ajánlani tudjuk az érdeklődőknek ugyanúgy, mint a szakmabelieknek.

Fábián nem egyszerűen csak az igen korai latin nyelvű könyvek fordítója, hanem olyan szövegek szakértő visszaadója, ahol rengeteg a nehezen értelmezhető rövidítés. Ugyancsak képes volt a kéziratos anyagoknak az átlagember számára olvashatatlan szövegeit visszaadni, azaz leírni, majd lefordítani. És nemcsak latin, de régi olasz, francia és német szövegeket is fordított. Könyvének nagy érdeme, hogy szerkesztője minden magyar fordítás eredetijét az eredeti nyelven lábjegyzetben megmutatja. Ami azt jelenti, hogy akinek esetleg nem tetszik a fordítás, vagy annak tartalma, meg a fordításból következő mondanivaló elődása, utánanézhethet, hogy valóban az szerepel-e az eredetiben. Ezen túl képezheti is magát a régiségek olvasása és fordítása gyakorlásában, akinek szándéka ezen a területen elmélyedni.

Meg kell említeni, hogy Fábián Sándor Erdélyben él és dolgozik, ami azért bír jelentőséggel, mert a romániai internetes viszonyok lehetővé tették, hogy minden anyagot otthonról és ingyen elérjen. Ezt azonban Magyarországon nem tehetné volna meg, mert nálunk az általa feldolgozott könyvek nagy része csak fizetés ellenében érhető el. S mivel közel 200 műről van szó, nagyon szerencsés a helyzet ilyenén alakulása.

S még valamire fel szeretném hívni az érdeklődők, különösen a kutatással foglalkozók figyelmét. A feldolgozott szakirodalom mindegyike több száz oldalnyi érdekes adatot tartalmaz, tartalmazhat a magyar történelemmel kapcsolatban. Fábián csak pár oldalt emelt ki belőlük és fordította le és értelmezte, a maga gondolatmenete, kutatási célkitűzése beteljesítésére. Ám a többi oldal is érdekes lehet tehát. Ami egyúttal reménykeltő is, hogy még további sok mindent ki lehet majd hámozni ezekből a könyvekből. Nosza, rajta hát kedves jövőbeli történészek, filológusok és más kutatók, tessék felhasználni a lehetőséget! Igaz, nehéz munka, de biztos eredmény érhető el.

Mindenesetre ennek a könyvnek most a világhálón való megjelenése és könnyű elérhetősége lehetővé teszi, hogy akinek e könyv elnyeri tetszését, híret vigye, ajánlja saját szellemi környezetében, hogy kiváló és izgalmas eredményei gazdagítsák a nemzetünkről és a világról szóló tudásunkat és szemléletünket. Egy kattintással elérhető: tessék terjeszteni!

E SZÁMUNK SZERZŐI

Darai Lajos a filozófiai tudományok kandidátusa, professzor emeritus Kodolányi János Egyetem, Kápolnásnyék.

Fábián Sándor ny. matematika tanár, Akna Sugatag/Máramaros megye.

Varga Domokos György író, újságíró, közgazdász, a Szilaj Csikó. A társadalmi önszerveződés honlapja főszerkesztője, Budapest.

FÜGGELÉK

Kiadványaink jegyzéke

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA

Publikationen des Ungarisch Historischen Vereins Zürich
A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványai

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
I.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia I. évfolyam 1. szám. Első (Benidorm 1986) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1991. ISBN 963 02 8926 1 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06366/06366.pdf	1
II.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia II. évfolyam 1. szám. A Második (Zürich 1987) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 02 8926 2 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06400/06487/06487.pdf	2
III.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia III. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (London 1988) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 5 3 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05930/05930.pdf	25
IV.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia IV. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Negyedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Felsőőr/ Oberwart 1989) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 10 0 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05927/05927.pdf	46
V.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia V. évfolyam 1. szám. Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer éve. Budapest, 1990. ISBN 963 02 8925 3 és ISSN 2297-7511	6
V.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia V. évfolyam 2. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Ötödik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Altenberg 1990) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 09 7 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06833/06833.pdf	49
VI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia VI. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hatodik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Szent Gallen 1991) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 08 9 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05946/05946.pdf	47
VII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hetedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Szentendre 1992) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9204 48 X és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06844/06844.pdf	51
VII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 2. szám. Magyarok Őstörténete. Zürich-Budapest, 1992. ISBN 963 02 8925 3; második kiadás 1996. ISBN 963 85274 6 3; harmadik bővített kiadás 2007. ISBN 963 9204 37 4 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06375/06375.pdf	3
VII.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia VII. évfolyam 3. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szeged 1992) Magyar Történelmi Iskolájának Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 8465 00 X és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06400/06488/06488.pdf	4
VIII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia VIII. évfolyam 1. szám. Magyar Történelmi Tanulmányok 1. Zürich, 1993. ISSN 1217 4629 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06400/06486/06486.pdf	5
VIII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia VIII. évfolyam 2. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tab 1993) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4413 5 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06381/06381.pdf	9
VIII.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia VIII. évfolyam 3. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Nyolcadik (Kaposvár 1993) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 2 9 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06500/06527/06527.pdf	23
IX.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kilencedik (Tapolca 1994) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 1 2 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06700/06769/06769.pdf	15
IX.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 2. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Tapolca 1994) Magyar Történelmi Iskolája Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 12 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06365/06365.pdf	11
IX.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 3. szám. Die Frühgeschichte der Ungarn. Zürich-Budapest, 1994. ISBN 963 85 274 4 7. Zweite erweiterte Ausgabe 2007. ISBN 963 9204 30 7 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06362/06362.pdf	10
IX.	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 4. szám. Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. I. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4112 8 és ISSN 2297-7511	7
IX.	5	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 5. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Székelyudvarhely 1994) Övezeti Történetstálkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06364/06364.pdf	12
IX.	6	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 6. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Komárom 1994) Övezeti Történetstálkozó Előadásai és Iratai. Komárom-Komárno-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 3 9 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06370/06370.pdf	14

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
IX.	7	Acta Historica Hungarica Turiciensia IX. évfolyam 7. szám. Képeslapok magyar történelmi motívumokkal. 8 különféle, szimpla és dupla, színes ISSN 2297-7511	8
X.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia X. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolca 1995) Magyar Östörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 8 X és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06500/06505/06505.pdf	17
X.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia X. évfolyam 2. szám. Csihák György: Beszélgetés népemmel a hazánkról. Budapest-Zürich, 1995 ISBN 963 85274 5 5 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/11200/11213/11213.pdf	13
X.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia X. évfolyam 3. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Erdélyi Övezeti Történetesztállaikozói (1995-1999) Előadásai és Iratai. Csikszereda-Budapest-Zürich, 2000. ISBN 963 85684 9 6 http://mek.oszk.hu/06300/06372/06372.pdf	30
XI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XI. évfolyam 1. szám. Honfoglalásunk és előzményei. Keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében. (Tapolca 1996) Budapest-Zürich, 1997. ISBN 963 85684 1 0 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06500/06503/06503.pdf	20
XI.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XI. évfolyam 2. szám. Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnopsziológiaiába. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85684 02 és ISSN 2297-7511	19
XI.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XI. évfolyam 3. szám. Germann Georg: Ungarisches im Bernischen Historischen Museum. A Berni Történelmi Múzeum magyar emlékei. Bern-Budapest, 1996. ISBN 963 85274 9 8 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05935/05935.pdf	18
XI.	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XI. évfolyam 4. szám. Csihák György: Ex Oriente Lux. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 7 1 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06363/06363.pdf	16
XII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XII. évfolyam 1. szám. Magyar út és nehézségei a nemzetállamtól az övezetek Európájába a huszadik század fordulóján. Avarok – onogurok – magyarok. (Tapolca 1997). Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 11 9 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06837/06837.pdf	50
XIII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIII. évfolyam 1. szám. Nagy Kálmán: A honfoglalás hadtörténete. (A Szabadtér Kiadóval együtt.) Budapest, 1998. ISBN 963 7810 97 8	21
XIII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIII. évfolyam 2. szám. A honfoglalás és az 1848-1849-es magyarországi polgári forradalom és szabadságharc évfordulójára. (Tapolca 1998). (324 oldal) Budapest-Zürich, 2001. ISBN 963 86100 5 0 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06500/06536/06536.pdf	31
XIV.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 1. szám. Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921). Szent István és a magyar államalapítás. (Tapolca 1999) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 02 X és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06802/06802.pdf	42
XIV.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 2. szám. Csihák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról. Budapest-Zürich, 1999 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05921/05921.pdf	22
XIV.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 3. szám. Die Ungarn und die Abtei Sankt Gallen. Magyarok és a Szent Galleni Apátság. ISBN 963 85684 3 7 (Közösen St. Gallen Kanton levéltárával) – Második kiadás: Szent Gallen-Budapest, 1999. ISBN 96386100 8 5 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06100/06107/06107.pdf	24
XIV.	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 4. szám. Csihák György: A magyar nemzet múltja - Szent István király életműve és a magyar államalapítás - A bambergi lovas - Sacra Regni Hungarici Corona és a magyar közjogi rendezés kérdései ma - Magyar - nép - kisebbség. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 6 1 és ISSN 2297-7511 http://mek.oszk.hu/06300/06373/06373.pdf	26
XIV.	5	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 5. szám. Fünfzehn Jahre UHVZ - A ZMTE tizenöt éves 1985 - 1999. Zürich-Budapest, 1999. ISBN 963 85684 7 X és ISSN 2297-7511	27
XIV.	6	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIV. évfolyam 6. szám. Nagy Gyula: Az ellopott magyar östörténet II. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 4 5 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06700/06783/06783.pdf	28
XV.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XV. évfolyam 1. szám. A magyar műveltség gyökerei. Az 1930-as évek magyar műveltsége. (Felsőőr/Oberwart 2000) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 86100 3 4 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06700/06799/06799.pdf	41
XV.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XV. évfolyam 2. szám. Délközép Kárpát-medence műveltsége, különös tekintettel a sárközi települések és népi műveltségük fejlődésére. (Sárköz-Decs 2000) Decs-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 03 8 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05926/05926.pdf	39
XV.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XV. évfolyam 3. szám. Közös jelen, múlt és jövő Észak Kárpát-medencében, különös tekintettel a gömöri tájegységre. (Rozsnyó 2000) Rozsnyó-Budapest-Zürich, 2002. ISBN 9638610026 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06700/06792/06792.pdf	38
XV.	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XV. évfolyam 4. szám. Csihák György: Dunhuang barlangképei és a Sárszi agyagkatonák néma üzenete a magyar műveltség gyökereiről. Budapest-Zürich, 2000. ISBN 9638568488 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06300/06368/06368.pdf	29

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
XVI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVI. évfolyam 1. szám. Magyar haditechnika és magyar hadjáratok a kora középkorban. A második világháború és történelmi következményei Magyarország szempontjából (1939-1949). (Szentendre 2001) Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86100 6 9 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06700/06790/06790.pdf	35
XVI.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVI. évfolyam 2. szám. Barabási László: Nemes Székely Nemzet – Csillagösvényen. Csiksomlyó-Budapest, 2001. ISBN 963 86100 4 2	32
XVII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVII. évfolyam 1. szám. Csihák György: Magyar nempolitikai írások. Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86 100 0 X és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05917/05917.pdf	33
XVII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVII. évfolyam 2. szám. Kiadványaink tartalomjegyzéke – Vereinspublikationen mit Inhaltsübersicht. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 9638610077	34
XVII.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVII. évfolyam 3. szám. Achtzehn Jahre UHVZ – A ZMTE tizenhét éve 1985-2002. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 9638610093	36
XVIII.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVIII. évfolyam 1. szám. Magyar Történelem. Tízezer év – ezer oldalról. Oktatási segédkönyv a magyar történelem tanításához. (636 oldal) Budapest-Zürich, 2003. ISBN 963 86100 1 8 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05939/05939.pdf	37
XVIII.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XVIII. évfolyam 2. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizenhetedik Magyar Őstörténeti Találkozó és Tizenegyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. (Budapest 2003) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 06 2 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05943/05943.pdf	43
XIX.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIX. évfolyam 1. szám. A magyar huszárság története. A lovasműveltség sajátosságai. Az első magyar huszártörténeti konferencia keretében. (Nyíregyháza, 2004) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 07 0 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06824/06824.pdf	45
XIX.	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIX. évfolyam 2. szám. Zwanzig Jahre UHVZ – A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 20 éve 1985-2004. Zürich-Budapest, 2004. ISBN 963 9349 05 http://mek.oszk.hu/06000/06008/06008.pdf	44
XIX.	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XIX. évfolyam 3. szám. Csihák György: Forog a történelem kereké... Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 04 6 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/05900/05916/05916.pdf	40
XX.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XX. évfolyam 1. szám. Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnopszichológiába. Második, bővített kiadás. Közösen a Heraldika Kiadóval. Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9204 38 2	48
XXI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXI. évfolyam 1. szám. Kiadványaink tartalma. Budapest – Zürich, 2006. ISBN 9639204 37 4 és ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06000/06007/06007.pdf	52
XXII	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXII. évfolyam 1. szám. Őstörténetünk és a genetika. 1456 – Nándorfehérvár – 1606 Zsitvatorok – 1956 Budapest. (Mártély 2006) (372 oldal). Budapest-Zürich 2007. http://mek.oszk.hu/09100/09137/09137.pdf	53
XXIII	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. évfolyam 1. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Huszadik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Hódmezővásárhely 2007) (159 oldal). Budapest-Zürich, 2008. ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06849/06849.pdf	54
XXIII	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2008/A. (137 oldal) Budapest 2008. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00001/pdf/epa.oszk.hu/01400/01445/00001/pdf/00001.pdf	55
XXIII	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. évfolyam 3. szám. Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére. Tudományos emlékülés. (Esztergom 2007) (67 oldal). Budapest-Zürich, 2008. ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/06800/06850/06850.pdf	56
XXIII	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIII. évfolyam 4. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2008/B. (176 oldal) Budapest 2008. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00010/pdf/epa.oszk.hu/01400/01445/00010/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2008_4.pdf	57
XXIV	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIV. évfolyam 1. szám. Hunyadi Mátyás és a magyar újjászületés. Tudományos emlékülés. (Esztergom 2008) (115 oldal). Budapest-Zürich 2009. ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/09100/09125/09125.pdf	58
XXIV	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIV. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2009/A. (145 oldal) Budapest 2009. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00002/pdf/epa.oszk.hu/01400/01445/00002/pdf/acta_hist_01445_2009_2.pdf	59
XXV	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. Évfolyam 1. szám. 25 év, 1985-2009. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Őszinte Története (239 oldal). Budapest-Zürich 2010. ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/09100/09126/09126.pdf	60

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
XXV	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. évfolyam 2. szám. Csihák György: „Cum Deo pro Patria et Libertate“. „Horthy fasizmus“ – „Antall demokrácia.“ Történelmi előzmény és párhuzam. (142 oldal). Budapest-Zürich 2010. ISSN 2297-7538 http://mek.oszk.hu/09100/09110/09110.pdf	61
XXV	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXV. évfolyam 3. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2010/A. (130 oldal). Budapest 2010. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00003/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00003/pdf/EPA01445_2010A.pdf	62
XXVI	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXVI. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2011/A. Az 1920. június 4-től 1944. december 21-ig tartó időszak magyarországi eseményeinek elemzése, különös tekintettel az október körüli eseményekre. (231 oldal). Budapest-Zürich 2011. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00006/pdf/ és http://mek.oszk.hu/09400/09484/09484.pdf	63
XXVI	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXVI. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2012/A. Zentai KJF-ZMTE Történelemtanár-Továbbképzés Vizsgaelőadásai. (230 oldal). Budapest-Zürich 2011. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00004/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00004/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2011.pdf	64
XXVII	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXVII. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2012/B. (229 oldal) Budapest-Zürich 2012. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00005/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00005/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2012.pdf	65
XXVIII	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXVIII. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2013/A. A Zürichi Magyar történelmi Egyesület „Az altöttingi országgyűlés történelmi vizsgálata” című zártkörű tudományos tanácskozásán elhangzott előadások írott változata. (176 oldal) Budapest-Zürich 2013. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00007/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00007/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2012_2.pdf	66
XXVIII	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXVIII. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2013/B. Budapest-Zürich 2013. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00008/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00008/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2013_1.pdf	67
XXIX	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIX. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2014/A. Budapest-Zürich 2014. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00009/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00009/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2014_1.pdf	68
XXIX	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXIX. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2014/A. „Tízezer hontalan magyar Szent István-napi zárándoklata 1947. augusztus 20-án” címmel a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület és a Pilisszántaért Egyesület közös rendezésében 2014. augusztus 20-án Pilisszántón a Boldogasszony Sziklakápolnában és a Pádúai Szent Antal Templomban tartott ünnepi megemlékezés és tudományos ülés beszédei és előadásai. Budapest-Zürich, 2014. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00011/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00011/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2014_2.pdf	69
XXX	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXX. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2015/A. A Hazáért! A Nemzeti Köszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kara, valamint a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület centenáriumi rendezvénye Budapest, 2014. november 28. előadásai. Budapest-Zürich, 2015. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00012/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00012/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2015_1.pdf	70
XXX	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXX. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2015/B. Budapest-Zürich 2015. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00013/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00013/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2015_2.pdf	71
XXX	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXX. évfolyam 4. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2015/C. A Hazáért! A Nemzeti Köszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kara, valamint a Zürichi Magyar Történelmi egyesület második emlékkonferenciája az első világháborúról. Budapest, 2015. április 24. Ludovica tér 2. NKE Kápolna. Budapest-Zürich 2015. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00014/pdf/ és http://epa.oszk.hu/01400/01445/00014/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2015_3.pdf	72
XXX	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXX. évfolyam 4. szám. Géza A. Kósa: Calvinist Hungarians in Australia. The first 60 years of Hungarian speaking congregations 1950-2010. Academia Press Co. and the Hungarian Historical Society of Zurich. Melbourne, 2015. 214 pages. National Library of Australia Cataloguing-in-Publication ISBN 9780957770744 (paperback)	73

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
XXXI	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúrákötősség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2016/A. Budapest-Zürich 2016. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00015/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_1.pdf	74
XXXI	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 2. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 30 éve. 30 Jahre Ungarisch Historischer Verein Zürich. 1985–2015. Budapest-Zürich 2016. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00016/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_2.pdf	75
XXXI	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 3. szám. Z. Tóth Csaba: Magyar őstörténeti tanulmányok 2014- 2016. Budapest-Zürich 2016. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00017/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_3.pdf	76
XXXI	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 3. szám. A Kodolányi János Főiskola és a Zürichi Magyar történelmi egyesület „A magyar történelem tanításának tartalmi és módszertani megújítása” című 120 órás komáromi történelemtanár tovább és felnőttképzése vizsgaelőadásai. Budapest-Zürich 2016. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00018/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_4.pdf	77
XXXI	5	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 5. szám. Alapvetés. Tanulmányok a magyar eredetről és következményeiről. Oktatási segédkönyv II. Budapest-Zürich 2017. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00019/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_5.pdf	78
XX XI	6- 18	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXI. évfolyam 6-21. szám. ZMTE Emlékkönyv (UHVZ Erinnerungsbuch) I-XIII. 1985–1998. Budapest-Zürich 2016. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00020/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_01_1985_1986.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00021/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_02_1986_1987.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00022/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_03_1987_1988.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00023/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_04_1988_1989.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00024/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_05_1989_1990.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00025/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_06_1990_1991.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00026/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_07_1991_1992.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00027/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_08_1992-1993.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00028/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_09_1993_1994.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00029/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_10_1994_1995.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00030/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_11_1995_1996.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00031/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_12_1996_1997.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00032/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_13_1997_1998.pdf	79- 91
XXXII	1- 10	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXII. évfolyam 1-17. szám. ZMTE Emlékkönyv (UHVZ Erinnerungsbuch) XIV-XXX. 1998–2007. Budapest-Zürich 2017. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00033/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_14_1998_1999.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00034/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_15_1999_2000.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00035/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_16_2000_2001.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00036/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_17_2001_2002.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00037/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_18_2002_2003.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00038/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_19_2003_2004.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00039/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_20_2004_2005.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00040/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_21_2005_2006.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00041/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_22_2006_2007.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00042/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_23_2007_2008.pdf	92- 101
XXXIII	1-8	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIII. évfolyam 1-9. szám. ZMTE Emlékkönyv (UHVZ Erinnerungsbuch) XIV-XXX. 2008–2016. Budapest-Zürich 2017. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00043/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_24_2008_2009.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00044/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_25_2009_2010.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00045/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_26_2010_2011.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00046/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_27_2011_2012.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00047/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_28_2012_2013.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00048/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_29_2013_2014.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00049/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_30_2014_2015.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00050/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_31_2015_2016.pdf http://epa.oszk.hu/01400/01445/00051/pdf/EPA01445_acta_hung_ZMTE_emlekkönyv_32_2016_2017.pdf	102- 110
XXXIII	10	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIII. évfolyam 10. szám. Pannon Kultúrákötősség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2018/A. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00052/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2018_10.pdf	111

Jahrgang Évfolyam	Nr. Szám	Titel A kiadvány megnevezése	Nr. Sor- szám*
XXXIII	11	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIII. évfolyam 11. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2017/B. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00053/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2018_11.pdf	112
XXXIII	12	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIII. évfolyam 12. szám. Hirdető műsorfüzet. Az első világháború befejezéséről szóló, <i>A Hazáért!</i> című harmadik emlékkonferencia a Nemzeti Közszerződési Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kara (NKE), valamint a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület (ZMTE) közös rendezésében. 2018. december 1-2. NKE Kápolna, Budapest, Ludovica tér 2. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00054/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2018_12.pdf	113
XXXIV	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIV. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2019/A. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00055/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2019_01.pdf	114
XXXIV	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIV. évfolyam 2. szám. A Hazáért! A Nemzeti Közszerződési Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kara, valamint a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület harmadik emlékkonferenciája az első világháborúról. Budapest, NKE Kápolna, 2018. december 1. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00056/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2019_02.pdf	115
XXXIV	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIV. évfolyam 3. szám. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület A korai magyar történelem és a ZMTE barátai című 31. Magyar Őstörténeti Találkozója, Budakalász, 2019. április 27-28, ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00057/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2019_03.pdf	116
XXXIV	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIV. évfolyam 4. szám. Emlékkötet. Jóemlékezetű Tibai Takács József (1949-1999) a Zürichi Magyar Történelmi Egyesületben. ISSN 2297-7538 http://epa.oszk.hu/01400/01445/00058/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2019_04.pdf	117
XXIV	5	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXIV. évfolyam 5. szám. Nagy Kálmán: A honfoglalás hadtörténete. ISSN 2297-7538 https://epa.oszk.hu/01400/01445/00059/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2019_05.pdf	118
XXXV	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXV. évfolyam 1. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2020/A. ISSN 2297-7538 https://epa.oszk.hu/01400/01445/00060/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2020_01.pdf	119
XXXVI	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXVI. évfolyam 1. szám. Fábián Sándor: Történelmi "szürreal". Az igazság kálváriája. ISSN 2297-753 Jelen kötet	120
XXXVI	2	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXVI. évfolyam 2. szám. Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata 2020/A. ISSN 2297-7538 Szerkesztés alatt.	121
XXXVI	3	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXVI. évfolyam 3. szám. Timaru-Kast Sándor: A magyar nép és a kelták. Eredetünk és környezetünk. ISSN 2297-7538 Szerkesztés alatt.	122
XXXVI	4	Acta Historica Hungarica Turiciensia XXXVI. évfolyam 4. szám. Öröklődés és történelemtudomány. Elektronikus levelezés a korai magyar történelem kutatás-nak jövőjéről. ISSN 2297-753 Előke-születben.	123

* Sorszám a megjelenés időpontja szerint/Nummerung nach Erscheinung

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület **Ungarisch Historischer Verein Zürich**
CH-8004 Zürich, Birmensdorferstrasse 41.

zmte@freemail.hu www.zmte.org

Az 53. számtól csak digitálisan Ab Nr. 53 nur in digitalisierter Form
 Az Acta Historica Hungarica Turiciensia minden száma megtalálható ingyenesen a ZMTE
 honlapján: www.zmte.org, azon kívül az OSZK [Magyar Elektronikus Könyvtárban](#)
 (MEK) és az [Elektronikus Periodika Archívumban](#) (EPA), és az első 52 szám az [Európai](#)
[Digitális Könyvtárban](#) (European Library).

Hivatkozható az MTA Magyar Tudományos Művek Tára (MTMT) egyéni adatbázisában.
 Felvették a [Svájci Nemzeti Könyvtár](#) Katalógusába ([Helveticat](#))
 az [időszakos](#) és [online kiadványok](#) közé.

Die Periodikas der Acta Historica Hungarica Turiciensia gefunden werden kann kostenlos über unsere Homepage: www.zmte.org sowie in [Ungarische Elektronische Bibliothek](#) und [Elektronische Periodika Archiv \(EPA\)](#), weiterhin die ersten 52 Periodika in [Europäische Digital Bibliothek \(European Library\)](#).

Die Periodikas der Acta Historica Hungarica Turiciensia werden von der Ungarischen Akademie der Wissenschaften (MTA) als Erscheinungsort für die Publikationsdatenbank der Ungarischen Historischen Werke (MTMT) anerkannt.

Aufgezeichnet in [Helveticat \(Schweizerische Nationalbibliothek\)](#) als [periodisch](#) und [online Publikationen](#).